

LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS

2. GRĀMATA

Iekšējā vārdā no Kunga saņēmis un uzrakstījis
JAKOBS LORBERS

Darba versija — 16.08.2007

Tulkots no vācu valodas Rīgā, E.B.

Šo grāmatu varat lejuplādēt bez maksas interneta lapā:

<http://www.noslepums.lv>

* * *

E-pasts: pasts@noslepums.lv

LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS • 2. GRĀMATA

* * *

JĒZUS UN VIŅA TUVINIEKI UZTURAS KISĀ UN NĀCARETĒ. MAT. EV. 13. NOD. (TURPINĀJUMS)

1. PAR NOZIEDZNIĒKU SODĪŠANU.

1. Vēlu vakarā pienāk dārgumi no Kisjona alas, sastāvoši no zelta, sudraba un daudziem ļoti vērtīgiem slipētiem un nenoslīpētiem dārgakmeņiem; jo to ir ap trīs pfundu noslipētu un septiņu pfundu neslipētu dimantu, tikpat daudz rubīnu, vēlreiz tikpat daudz smaragdu, hiacintu, safīru, topāzu, ametīstu un ap četriem pfundiem pērļu, lielu zirņu lielumā. Bet zelta bija vairāk nekā 20 000 pfundu un sudraba piecas reizes tik daudz.

2. Kad FAUSTS ierauga šo bagātību, viņš sasit rokas virs galvas un saka: “Ak Kungs! Man kā kādam visas Romas bagātāko patriciešu dēlam tomēr arī bija izdevība redzēt lielus šīs zemes dārgumus; bet tā ko manas acis vēl nav redzējušas! Tas sniedzas pāri visiem faraoniem un pāri teiksmām par Krēza bagātībām, kurš beigās aiz lielas bagātības nezināja, ko darīt un nopietnībā būtu uzcēlis zelta pili, ja viņa uzvarētājs par daudz zelta nebūtu atņēmis.

3. Tagad Tu, ak Kungs, kuram zināmas visas lietas, saki man, nabaga grēciniekam, kā gan šiem divpadsmit Sātana kalpiem bija iespējams tikt pie šādas bagātības! Tikai daļēji godīgā veidā tas tak nekad nevar būt iespējams; un isā laikā arī nē! Kā tā tad tas bija iespējams?”

4. ES saku: “Draugs, neraizējies nu vairs par to! Šo Sātana netīrumu dēļ patiesi nav vērts zaudēt vēl vairāk vārdus. Bet ka pie tā nav neviena godīga startera, par to tu vari būt pilnīgi drošs. Bet caur kādām tūkstošveidīgām negēlībām šis odžu dzimums to visu kopā sagrābis un salaupījis, ja to punktu pa punktam būtu jāattēlo, tā būtu pārāk plaša lieta.

5. Ka viņi ir visnegēlīgākā veida blēži, par to tev, cerams, nebūs nekādu šaubu; bet ka viņi zināmā veidā ir vēl **vairāk**, nekā blēži, tas nevienam cilvēkam vairs nav jāzina. Pēc Romas likumiem viņi jau sen pelnījuši desmitkārtīgu nāvi, vienīgi tikai par ķeizarkās nodevu karavānas aplaupīšanu; nu šis laupījums, kas neizmērojamos dārgumos tagad ir mūsu priekšā, nav ne par matu labāks; kaut gan ne tik tieši attiecas uz ķeizarkās nomas naudu.

6. Tātad, ja arī tu zinātu visu, tad tev par to tak neiespējami viņus nogalināt vairāk nekā **vienu** reizi. Tu gan spīdzināšanu vari pastiprināt, bet kādēļ? Ja spīdzināšana ir pastiprināta veida, tad — lai runātu jūsu tiesas veidā —, tad tā arī tūlīt ir nāvējoša, un, ja tā ir vieglāka veida, bet par to ilgstošāka, nu, tad sodāmais no tā nejut tieši daudz vairāk, kā tu no kādas tevi apgrūtinošas mušas, jo par drošo priekšā stāvošo viņas miesas nāvi pār mēru sabaidītā, lai cik materiāla dvēsele tūlīt atkāpjas viņas iekšējākās telpās un brīvprātīgi sāk atsvabināties no viņas miesas, kurā vairs nav palikšana, un pie šādiem apstākļiem miesa kļūst pilnīgi nejūtīga. tad tu šādu miesu vari mocīt, kā tu gribi, tad viņa no tā sajūt maz vai arī neko vairs nejut. Bet ja tu dvēseles mieru acumirkli liec lielās sāpēs, tad dvēsele to ilgi neizturēs, bet gan tūlīt spēcīgi centīsies atdalīties no miesas, un tad pilnīgi mirušu miesu tu vari vārīt un cept, un viņa no soda neko vairs nejutīs.

7. Tādēļ Es **neesmu** par nāves sodu, jo ne nonāvētam tas ir kas nozīmīgs un vēl mazāk kalpo kā izkārtne un derīgums kādam taisnīgumam; jo **vienu** tu esi nonāvējis un **tūkstotis** tev tādēļ zvērējuši atriebties. Bet vienu noziedznieku pamatīgi sodīt ar rīkstēm un to turpināt tik ilgi, līdz iestāsies pilnīga labošanās, aiz nepieciešamas dievišķas kārtības par to Es esmu pilnīgi. Īsta soda rīkste īstā laikā pilnīgi taisnīgi pielietota, ir labāk, nekā nauda un tīrākais zelts; jo caur soda rīksti dvēsele arvien vairāk un vairāk tiek atpēta no viņas matērijas un beidzot pievēršas viņas garam. Un ja soda rīkste to ir panākusi, tad tā ir dvēseli atbrīvojusi no viņas bojāejas un tā tad visu cilvēku no mūžīgas nāves.

8. Tādēļ pēc Dieva kārtības arī lielāko noziedznieku nevienam tiesnesim nav jāsoda ar miesas nāvi, bet gan pēc nozieguma pakāpes ar pērienu. Ja viņš to dara, tad viņš ir cilvēku tiesnesis **debesīm**, bet, ja viņš tā nedara, — tad tiesnesis **ellei**; bet gan: **kā dai** valstībai viņš cilvēkus ir tiesājis, no **tās pašas valstības** viņam arī jāsaņem alga! — Tagad tu zini pietiekami, un nu liec dārgumus noglabāt. Rītu tiks atvesti arī tie no Horācijas — un tad tūlīt jānotiek visu šo velna mēslu sadalīšanai un nosūtīšanai. — Bet nu dodamies ēdamzālē; jo mūs jau gaida vakara mielasts! Patiesi, viss šis notikums Man ir jau par lielu nastu. Un Mans laiks Mani spiež jau doties uz Nācareti!”

9. FAUSTS saka: “Kungs, ka Tev šai nepatīkamajai lietai vajag būt gaužām pretīgai, to es pārāk labi saprotu; bet ko var darīt, ja tā lieta reiz ir tāda? Vispār es Tevi, mans Kungs un mans lielākais un labākais draugs, lūdzu, lai tu no šejienes nedodies prom ātrāk, nekā es; jo bez Tevis es nespēju neko un, otrkārt, neraugoties, ka man ir mana mīļā sieviņa, bez Tevis mani šeit nonāvētu šausmīgākā garlaicība! Tādēļ es lūdzu Tevi, lai Tu šo vietu nevēlies atstāt ātrāk, pirms es neesmu galā ar šo apgrūtinošo lietu!”

10. ES saku: “Pavisam labi! Bet Es no visiem šiem dārgumiem un vienpadsmit farizejiem neko vairs negribu redzēt; jo tas Man riebjas vairāk nekā maīta.”

11. FAUSTS saka: “Par to jātiek gādātam!”

2. JŪDA ISKARIOTS KĀ ZELTA ZAGLIS.

1. Mēs nu ieejam istabā, respektīvi, ēdamzālē, kur mūs jau gaida bagātīgs vakara mielasts. Bet tikko mēs paēdām, kad divi kalpi ievēd zālē Jūdu Iskariotu un priekšniekam ziņo, ka šis māceklis, jeb kas viņš ir, gribēja piesavināties pāris pfundu zelta, bet viņi viņu pie šī darba pieķēruši, zeltu viņam atkal atņēmuši un atveduši šeit pie atbildības.

2. JŪDA stāv šeit ļoti nokaunējies un saka: “Man ne tuvu nav nācis prātā gribēt zeltu piesavināties, bet gan tikai pārliecināties, vai šie pāris zelta stienīši patiesi ir tik smagi, kā to saka. Bet šie nelgas mani satver un tūlīt atvelk šeit kā zemisku zagli! Tādēļ es tevi, Faust, lūdzu, ka šis traips man tiek noņemts.”

3. FAUSTS kalpiem saka: “Ļaujiet viņam iet! Viņš ir Kunga māceklis un tādēļ es gribu viņu saudzēt; (uz Jūdu): bet tu turpmāk, sevišķi nakts laikā, vairs neaizskar nekādus zelta stienus, izņemot, ja nekļūsi ķeizarisks notaksētājs, — citādi zagšanas mēģinājuma dēļ tu neizbēgami tiksī likumīgi sodīts! Vai tu virstiesnesi Faustu labi saprati?”

4. JŪDA, šausmīgi nokaunējies, saka: “Kungs, te nebija ne niecīgākās pēdas no kāda mēģinājuma zagt, bet patiesi — tikai, protams, nedaudz nelaikā — zelta stienu smaguma pārbaudīšana.”

5. ES saku: “Ej un meklē sev guļas vietu! Jo no šī ļaunuma, no kura caur Sātana roku mirst visi zagļi, drīzā laikā arī tu mirsi; jo tu biji, esi un paliec zaglis! Cik ilgi tevi baida likuma stingrība, pēc atklātas rīcības tu gan vēl neesi zaglis; bet savā sirdī tu tas esi jau sen! Ja šodien atceltu visus likumus, tad tu kā pirmais liksi savas rokas pie dārgumiem, jo tavai sirdij ir sveši visi tiesas un taisnīguma likumi. Žēl gan tavu galvu, ka zem tās nepukst labāka sirds! — Ej tagad gulēt un rīt esi saprātīgāks, nekā šodien!”

6. Ar šo rājienu ļoti nopaunājies Jūda no ēdamistabas aiziet savā guļamistabā un liekas gulēt, bet apmēram divas stundas pārdomā, kā viņš varētu izvairīties no tā, ko Es viņam esmu pareģojis; bet savā sirdī viņš neredz nekādu izeju, jo tā vienmēr no jauna paceļ savu pēc zelta izslāpušo balsi, un tā iemieg. — Bet arī mēs dodamies pie miera, jo abas iepriekšējās naktis bijām ļoti nodarbināti. Bet rīts nelika ilgi uz sevi gaidīt.

7. Kad Fausts vēlreiz gribēja griezties uz otriem sāniem, lai vēl pagulētu rīta miegu, te atnāk arī dārgumu vedēji no Horācijas un amata dēļ viņam vajag iet ārā dārgumus apskatīt, tos notaksēt un pieņemt. Kad viņš ar šo darbu ir galā, arī mēs visi jau esam kājās un lielajā ēdamzālē uz daudzajiem galdiem ir klātas brokastis, pastāvošas no svaigām, labi pagatavotām zivīm. Fausts, jau gandrīz pavisam noguris, ar jauno sievu nāk ēdamistabā un piesēžas Man līdzās.

8. Tikai pēc baudītām brokastīm, kurās netrūka arī laba vīna, Fausts Man atstāstīja, ka viņa rīta darījumi, kas citādi viņam būtu prasījuši pāris nedēļas čakla darba, nu ir pabeigti un viss jau ir nosūtīts to nozīmētās vietās. Visi dokumenti pilnīgā kārtībā jau ir uz galda lielajā darba istabā un tiesas pavadvēstules labākā kārtībā. Dārgumi no Kisjona alas ir pareizi sadalīti un uz labāko apgādāti ar nosūtījuma dokumentiem, līdzīgi arī nomas nauda kopā ar lielajiem tempļa dārgumiem no Horācijas, un tā tagad viss ir nosūtīts; tikai lielajā darba istabā atrodas krietni daudz galdnieka darba rīku, kuriem vēl neesmu atradis īpašnieku.

9. ES saku: “Tur galda galā, sēžot līdzās mātei Marijai, ir divi Jāzēpa dēli, vārdā Jozus un Joels; tie pieder viņiem abiem! Tos viņiem kopā ar mājokli Nācāretē atņēma kā ķīlu, un tiem atkal jātiek viņiem atdotiem atpakaļ.”

10. FAUSTS saka: “Kungs, kopā ar mājokli! Par to es galvoju! Ak Kungs un draugs! Kādas visādas nepatikšanas šie melnie man jau ir sagādājuši; bet muļķīgais likums viņus aizstāv un pie labākās gribas nekur nevarēja viņiem nolauzt sprāndu. Manu acu priekšā viņi darīja briesmīgākās netaisnības un ar visu varu, kāda ir kāda ricībā, neko nevarēja viņiem padarīt; bet te Sātans viņus tomēr reiz ir atstājis sēžam un nu manās rokās ir groži, kuru priekšā šiem zeļļiem ir jādreb kā apses lapām vētrā. Ziņojums valsts virspavēlniekam Kirenijam ir meistarstiķis, kuru apstiprinātu kopā ar nodevām viņš acumirkli liks nosūtīt uz Romu. Ķeizāriskais kuģis ar 24 āriem un pie laba vēja pat apgādāts ar spēcīgu buru un stūri, no Tiras, Sidonas un Cezārijas divpadsmit dienās ir pie romiešu krastiem un tikpat kā ķeizāra rokās! Uz to pārcējaties vēl divpadsmit dienas, jūs, melnie! Jūsu augstprātībai jātiek uzliktiem pavisam sevišķiem šķēršļiem!”

11. ES saku: “Draugs! Es tev saku: Tikai neliksmo par āgru! Viena vārņa otrai ācis nekņābj! Tiem vienpadsmit mūru iekšienē pavisam neies labi! Viņi gan netiks nonāvēti, bet tā vietā uz mūžu tiks ieslodzīti grēku nožēlošanas cietumā. Bet atklātā aizbildinājumā pret Romu viņi tiks nomazgāti tik balti kā vilna, un tikai tad no tevis tiks prasīti tālāki ziņojumi un tev būs lielas pūles apmierinoši atbildēt uz visiem jautājumiem no Romas. Tev gan netiks nodarīts nekāds ļaunums, bet ja tu netiksi galā ar nepieciešamajiem lieciniekiem un citiem pierādījumiem, tu tikko izbēgsi zināmām grūtībām. Tādēļ es tev atstāju Pilāhu; viņš tev visā pakalpos. Tikai ātri ietērp viņu romiešu apģērbā, ka viņš netiek pazīts no Kapernaumā novietotiem kolēģiem! Jo Es tev varu teikt: Sātans savu pulku ne tuvu nav iekārtojis tik viltīgi, kā šis odžu dzimums. Tātad tavai dūjas lēnprātībai esi arī viltīgs kā čūska, citādi tu ar šo sugu netiksi galā!”

12. FAUSTS saka: “Mūžīgs paldies Tev par šo padomu! Tomēr tagad, kur šis darījums ir noritējis cik iespējams, labi, uzsāksim kaut ko vairāk iepriecinošu!”

13. ES saku: “Pavisam labi! Es jau tā gribēju; tikai pagaidām vēl Kisjonu, kas ar savām kasēm drīz būs kārtībā!”

3. BRĪNUMU UN DZIEDNIECĪBAS SPĒJU PAREIZA PIELIETOŠANA.

1. Pēc īsa laika KISJONS uz maigāko un mīlestības draudzīgāko mūs sveicina un tad saka: “Mīļotais draugs Jēzu! — Tā es Tevi dēvēju tikai ārēji; jo Tu zini, kas Tu esi man sirdī! Vienīgi Tev man jāpateicas par visu! No nabaga Kānas pilsoņu parādu grāmatas es labprātīgi esmu izdzēsis tikai nelielu summu, kopā par piecsimts pfundiem, un par to bez pārējiem nenovērtējamiem dārgumiem, kas varbūt ir vērtēti, Tu man esi devis piecdesmit tūkstoš pfundu. Pie visas manas neizmērojamās mīlestības uz Tevi, es Tev apsolu, ka to visu izlietošu nabago un apspiesto labumam un tā arī no velna mēsliem beidzot tomēr vēl taps zelts debesīm!

2. Zeltu un sudrabu es gan nedošu cilvēkiem rokās, jo tā ir patiesā inde cilvēku vājām laicīgām sirdīm; bet es tiem, kuriem nav pajumtes un īpašuma, sagādāšu pajumti un īpašumu, kopā ar zemi atbrīvotu no nodokļiem un sagādāšu viņiem mājlopus, maizi un apģērbu. Bet katram, kuru es aplaimošu, tiks sprediķota Tava Mācība un sludināts Tavs Vārds, lai viņš dzīvi zina, KAM viņam par to visu jāpateicas, un ka es neesmu nekas cits, kā tikai slikts un slinks kalps! — Bet Tu, ak Kungs, vienmēr spēcini mani, ja es kalpošu Tavā vārdā! Bet ja man jebkad būtu patika pievērsties tikai kādai pasaules tieksmei, tad vājini visus manus spēkus, lai es pamanu, ka es esmu vājš cilvēks un ar saviem spēkiem neko nespēju paveikt!”

3. Bet tad Es lieku savu roku uz viņa krūtīm un viņam saku: “Draugs un brāli! Paturi Mani te iekšā, un tad tev nekad netrūks spēka cēlu darbu veikšanai. Dzīvā ticībā un pilnīgā un tīrā mīlestībā uz Mani un tieksmē Manā Vārdā darīt labu cilvēkiem, tu pavēlēsi elementiem, un tie tev paklausīs! Vējš sapratīs tavu saucienu, un jūra pazīs tavu gribu. Un vienam vai otram kalnam tu varēsi teikt: “Celies un meties jūrā!” Un notiks tā, kā tu esi pavēlējis.

4. Bet ja ticības dēļ kāds no tevis prasa zīmi, tad neliec notikt, ka prasītājam zīme tiek dota. Kas patiesību negrib atzīt patiesības dēļ, un kam tā nav pietiekama zīme, tam ir labāk, ka viņš paliek savā aklumā; jo ja viņš būs spiests pieņemt patiesību caur zīmi, bet tad tomēr nedara pēc mācības, tad zīme

viņam ir dubulta tiesa. Pirmkārt, caur zīmi viņš ir spiests patiesību pieņemt par patiesību — vai viņa aklums to atzīst, vai nē —, un, otrkārt pēc dievišķas kārtības, ja viņš nerīkojas pēc caur zīmi viņam uzspiestas patiesības, viņam acīmredzami vajag krist dziļā sodā tiesā, vienalga, vai viņš patiesību pilnīgi atzīst kā patiesību vai nē; jo zīmes piepildīšanās viņam devusi saistošu pierādījumu. Un tas jau ir pietiekami; atzīšana vai neatzīšana tad nevienu neattiecinā.

5. Jo ja kāds dzirdētās patiesības apstiprināšanai prasa zīmi un saka: “Pēc tavas runas es patiesības pamatu gan nesapratu, bet ja pēc teiktā, caur ko man tā un tā mācība ir likta priekšā, man kā patiesības pierādījums vēl tiek dota zīme, tad es šo mācību gribu pieņemt kā pilnīgāko patiesību!” Nu, tad prasītājam zīme tiek dota un viņš nu nevar citādi, kā mācības patiesību pieņemt, vai viņš to kā tādu līdz pamatam atzīst, vai nē; jo nu zīme stāv kā neapstrīdams pierādījums.

6. Bet, tā kā viņa aklumam nav iespējams nonākt līdz patiesības pamatam un, pēc viņa izpratnes sekojot patiesības mācībai, varētu nonākt ievērojamās, nekad nepiedzīvotās dzīvības neērtībās, tad viņš pie sevis domā: “Tajā gan kas var būt, jo citādi zīme nevarētu būt iespējama; bet pamatu es tomēr pilnīgi nesaprotu, un ja es pēc tās daru, tad tas man maksā šausmīgu pašreizējību. Tādēļ es to labāk nedaru un palieku pie man pierastā dzīves veida, kas gan pastāv bez ārkārtējām zīmēm, bet, neskatoties uz to, garšo pavisam labi.

7. Redzi, bet tieši tajā tad jau arī pastāv soda tiesa, ko zīmes prasītājs caur uz viņa prasību izdarīto zīmi pats sev sagādājis. Zīme viņam sagādāja nepagāžamu pierādījumu, pret kuru viņš nevar izteikt nekādu pretpierādījumu; bet tad viņš tomēr uzsāk savu ačgārno dzīves veidu kā mūžīgās patiesības apkārotājs un patiesībā to pilnīgi atraida, kaut gan viņš caur zīmi, kas viņam tika sniegta kā stūre, viņam atklāto patiesību nekad nevar atmest kā neesošu. Tātad tādēļ ir nesalīdzināmi labāk nekad nesniegt zīmi kā patiesības stūri.

8. Bet ja tas notiek cilvēku labā un ir noderīgi, klusībā bez kāda uzaicinājuma tu vari veikt zīmes, cik daudz tu gribu, un tas nevienam nenesīs grēku un vēl mazāk tiesu. Bet ja vispirms cilvēku labumam esi veicis zīmi, tad pēc tam tu tiem cilvēkiem, ja viņi to vēlas, vari dot arī mācību; bet, ja viņi to nevēlas, tad viņus tikai nopietni brīdini no grēka. bet tālākā pamācībā neielaidies; jo te tie, kuriem tika palīdzēts, tevi uzskata par kādu maģisku ārstu un zīme viņiem nav nekāda tālāk uzspiesta tiesa.

9. Bet visiem tiem, kuriem ir dota vara vajadzības gadījumā veikt zīmi, ja viņi grib darīt patiesi labu, uzticīgi jāseko šim Manam padomam.

10. Bet pirmām kārtām lai katrs sargās veikt zīmi sava veida jūtu uzplūdumā un dusmās! Jo katra zīme var un tai vajag tikt veikta tikai uz tīrākās un patiesākās mīlestības un lēnprātības pamata; bet ja tā tiek veikta dusmās, kas gan arī ir iespējams, tad pie tās sava daļa jau ir ellei un tad šāda zīme ne tikai nenes nekādu labumu, bet gan lāstu!

11. Bet ja Es jums visiem jau vairākas reizes esmu mācījis, ka jums jāsvēta pat vēl tie, kuri jūs nolādētu, cik daudz mazāk no jums jātiek dotam lāstam garā aklaļiem, kuri nenāk jums pretī ar lāstu, bet gan tikai ar viņu siržu tīru aklumu.

12. To labi pārdomājiet un tā arī rikojieties, tad jūs visur izplatīsiet svētību, kaut gan ne vispārīgi garīgi, tad tomēr miesīgi, kā arī Es Pats esmu darījis un vēl vienmēr daru; jo bieži tikai kāda miesīga labdarība pie kāda cietēja uz viņa sirdi un garu panāk **vairāk**, nekā simts labākās tikumu mācības un tādēļ arī pie Evaņģēlija izplatīšanas ir pienācīgi cietējam ceļu sagatavot sirdī caur miesīgām labdarībām un tikai tad jau veselajām dabām sprediķot Evaņģēliju, nekā vispirms sprediķot un pēc tam slimo klausītāju caur zīmi grūst acīmredzamākā tiesā, tātad vēl lielākā postā, nekā te bija pirmais, attiecas tikai uz miesu.

13. Ja tu tiksī saukts pie kāda slimnieka, tad pirms sprediķa uzliec viņam rokas, lai ar viņu kļūst labāk; ja viņš tev tad jautā un saka: “Draugs, kā tev tas bija iespējams?”, tikai tad saki: “Caur dzīvi ticību Tā Vārdam, Kas no Dieva debesīm tika sūtīts visu cilvēku aplaimošanai!” Ja viņš tev tālāk jautā par Vārdu, tad pēc viņa uztveres spēju pamata dod viņam tik daudz ievadošas pamācības, ka viņš sāk saprast šādas parādības iespējamību.

14. Ja viņš tik tālu nonācis, tad pareizā mērā dari viņam zināmu arvien vairāk un vairāk. Ja pēc šādām sarunām tu atrodi, ka klausītāja sirds kļūst arvien dzīvāka, tad beidzot saki viņam visu, un viņš to noteikti pieņems un ticēs katram tavam vārdam. Bet ja tu viņam uzreiz dod par daudz, tad tas viņa dabu nospiedīs un apmulsinās, un tad tev ar viņu būs grūts darbs.

15. Bet, kā jaundzimušam bērnam tūlīt nedod nobrieduša vīra ēdienu, kas viņu nonāvētu, tāpat gara

bērnām jo mazāk drīkst dot vīra garīgu ēdienu, bet gan tikai šādam bērnam ļoti piemērotu garīgu ēdienu, citādi tas viņu nonāvētu, un tad ir ļoti grūti garā viņu atkal atdzīvināt. — Vai jūs visu to nu esat labi aptvēruši un sapratuši?”

16. Aizkustinātām sirdīm VISI saka: “Jā, Kungs! Tas mums nu ir tik skaidrs kā saule gaišākā pusdienas laikā, un mēs to uzticami ievērosim!”

17. ES saku: “Labi, tad dodamies uz alu, kur farizeji noslēpuši viņu dārgumus; jo alā ir vēl viena ala, un mēs to pārmeklēsim. bet ņemiet līdzi lāpas pareizā daudzumā un tāpat viņu un maizi; mēs tur sastapsim būtnes, kas būs ļoti izsalkušas.

4. KĀDAS STALAKTĪTU ALAS APCIEMOJUMS UN APRAKSTS.

1. Nu Kisjons liek visu atnest. Barams, kas vēl vienmēr nevarēja no mums šķirties, saviem ļaudīm arī liek atnest vēl pārpalikušos maizes krājumus. Jairuts un Jonaels, kuri arī nevar no mums šķirties, arī lūdz Mani, vai viņi varētu piedalīties šajā ekspedīcijā.

2. Un Es saku: “Katrā ziņā, jo jūs pie tās pat esat nepieciešami un arī Arhiels mums izdarīs īpaša veida pakalpojumu! Bet Es jums vēl ko saku, un tas ir: Nupat Ziharu atstāj delegācija no jūsu ienaidniekiem un dodas šurp, lai jūs piedabūtu drīz atgriezties. Jo tauta pret viņiem sacēlusies un aizvakar jau ir padzinusi deviņus jaunieceltos priesterus. Arī viņi piedalās delegācijā un šeit ieradīsies jau šovakar, kad mēs viņus nedaudz apstrādāsim. Bet tagad dodamies ceļā!” — Bet arī sievas un meitas gribēja būt klāt pie šīs ekspedīcijas.

3. Bet E viņām teicu: “Manas mīļās meitas! Tas nav gājiens jums, tādēļ palieciet tikai mājās un rūpējieties, ka mēs šeit vakarā dabūjam pienācīgas vakariņas. Sievas samierinājās, arī Marija, un aprūpēja māju. bet Lidija ļoti labprāt būtu gājusi ar mums, bet, tā kā viņa redzēja, ka tā nav Mana griba, tad arī viņa palika mājās un darīja kā citas.

4. Bet mēs devāmies ceļā, pāris stundās sasniedzām grotu vai alu un ar aizdedzinātām lāpām tajā iegājām. Te Kisjons brīnījās par lielo telpu un par ārkārtīgi interesanto stalaktītu formāciju, kas šajā alā gan ir ievēribas cienīgākā visā Priekšāzijā, kur ir daudz šādu alu. Biklo skatītāju acu priekšā te nostājās visāda veida gigantiski tēli.

5. Pat FAUSTS, kam parasti netrūka romiska varoņa drosmes, šeit kļuva pavisam nedrošs un teica: “Te negribot varētu tikt vests uz domām, ka pazemē tomēr vajadzētu mājot sava veida dieviem, kuri caur viņu milzīgo spēku realizē šādus milzu darbus. Te ir cilvēku, dzīvnieku un koku attēli; bet cik lieli! Kas iepretī tiem būtu Romas milzīgie tempļi un statujas?! — Te šis pavisam labi izveidotais arabis! Patiesi, ja vēlētos un varētu uzkāpt uz viņa galvas, te pa trepēm būtu jākāpj veselu stundu. Pie tam viņš vēl ir **sēdošā** stāvoklī un man reibst, skatoties augšā uz viņa galvu! Ak, tas patiesi pilnīgākā nopietnībā ir pār mēru ievēribas cienīgi un dīvaini! Nejausībai tak neiespējami tā ko panākt!? Te atkal ir viena karotāju grupa ar zobeniem un šķēpiem! Tur dziļāk aizmugurē mūs uzlūko vismilzīgākais zilonis; attēlojuma pilnība neko vairāk neļauj vēlēties! — Kungs! Kā tomēr tas viss ir tik brīnumaini radies?!”

6. ES saku: “Draugs, aplūko nu visu, kas te tik brīnumaini likts tavu acu priekšā un nejautā daudz; pavisam dabīgais izskaidrojums sekos. Te vēl daudz kas atgadīsies, kas tevi pārsteigs vēl vairāk; bet arī te nejautā! Kad mēs no grotas būsīm atkal ārā, Es jums visiem šīs lietas izskaidrošu.”

7. Mēs nu ejam tālāk un nonākam kādā ļoti lielā un augstā hallē, bet kas nav tumša, bet gan diezgan labi apgaismota; jo šajā hallē ir vairāki naftas avoti, kuri jau kopš daudziem gadiem no cilvēkiem, kuriem šī grota kalpoja kā mitekļi, ir tikuši aizdedzināti un kopš tā laika nepārtraukti sadeg un šo lielo telpu daļēji apgaismo, pie kam šajā hallē arī no augsta kalna virsotnes punkta caur diezgan plašu atveri no āra krīt diezgan spēcīga dienas gaisma, — un tā tad šī grota, kā teikts, bija pavisam ciešami apgaismota.

8. Bet šajā grotā vai grotas hallē, bija saredzami visādi tēli. Te uz zemes gulēja čūska, krupju un visādi citi visāda veida, pa daļai labi, pa daļai slikti un tikai pa pusei izveidoti dzīvnieku veidojumi. Tāpat arī lielā daudzumā mazi un milzīgi lieli visādas krāsas kristālu veidojumi, kas sniedza neparasti pārsteidzošu skaistu ainu.

9. Te FAUSTS teica: “Te tādā pilnībā būtu ķeizariska greznība, ka par līdzīgu patiesi neviens ķeizars nekad nav sapņojis! Bet tā tomēr it kā būs sava veida Tartara, kā to apraksta grieķu mīti. Trūkst tikai vēl pazemes upes Stiksas, vecā Hāriona, trīs zināmo nepielūdzamo dvēseļu tiesnešu Minoja, Aiska un

Radamanta, beidzot trīsgalvainā suņa Cerbera un dažu fūriju, un beigās pat vēl Plutona ar skaisto Prozerpīnu, un moku Tartars būtu pabeigts! Daudzās briesmas no zemes un sienām, tūkstošiem briesmīgu dzīvnieku veidojumi uz zemes, — kaut gan miruši un pārakmeņojušies — un vēl daudzi citi Tartaras veidojumi pārāk skaļi pavēsta, ka mēs vai nu jau esam pašā Tartarā, vai tomēr vismaz uz labākā ceļa uz turieni; jeb vai, kas man tagad šķiet visticamākais: šī vai kāda cita šai līdzīga grota ir drošs pamats grieķu tautas mītam!”

10. ES saku: “Pēdējā ir daudz patiesa, kaut gan ne pilnīgi viss, jo vienmēr visvairāk blēdīgā visu tautu priesterība visos laikos un visur tāda veida dabas produktus prata uz labāko izskaidrot un izmantot viņu pašu priekšrocībām. Līdzīgi viņi tos izmantoja arī Grieķijā un Romā un pie tam tad vēl deva rīcības brīvību viņu ļaunajai fantāzijai, caur ko tad, dabīgi, tautas un ļaudis līdz šim laikam ir tikušas darītas aklas un vairāk vai mazāk tiks apmulķotas līdz pasaules beigām.

11. Cik ilgi zeme, tās nepieciešami ļoti daudzveidīgajā uzbūvē uzrādīs dažādus attēlus, tik ilgi arī tās cilvēki, kuri dažādu cēloņu dēļ ir garā akli un baidās gaismas, viņu prāta fantāzijā veidos visādus izķēmojumus un tiem piemēros ārkārtējus, dievišķus spēkus un iedarbību, tādēļ, ka viņi, būdami akli, nespēj saprast patieso cēloni.

12. Bet nu aplūko tavu Stiksu, laivinieku Haronu un tajā pusē divpadsmit asis plato un augstākais, vienu olekti dziļo upi, kas īstenībā ir tikai sava veida diķis, kas seklākās vietās pavisam labi pārbrienams. Nespodrajā spīdumā tu ieraudzīsi arī tavus trīs tiesnešus, dažas fūrijas, Cerberu un Plutonu ar Prozerpīnu — figūras, kas tā izskatās tikai zināmā attālumā, bet tuvumā un spēcīgākā gaismā drīzāk līdzinās visam citam, nekā no tiem iztēlojušies cilvēciska fantāzija. Bet nu ejam kājām pāri Stiksai, nemaksājot Haronam braukšanas maksu, un virspusē nedaudz aplūkosim Tartaru.

5. ATRASTO DĀRGUMU VĒSTURE.

1. FAUSTS sasit rokas virs galvas un tūlīt piesauc pie sevis Pilahu, viņam teikdams: “Vai tu neko nezināji, ka tu man par to neko neizpaudivi? — Runā, citādi ar tevi izskatās slikti!”

2. PILAHS saka: “Kungs, es par to neko nezināju un šajā alā vēl nekad neesmu ienācis tik dziļi, kā tagad. Vecie gan būs par to zinājuši, bet viņi to visu noklusēja, lai beigās viņiem lai no kāda cietuma paliek izpirkšanas nauda. Bet pārņem visu; paldies Dievam, no šī brīža viss ir tavs!”

3. Fausts arī Manu jautā, vai Pilahs ir teicis patiesību, un ES Pilaha teikto apstiprinu un Faustam saku: “Draugs, ja kāds par sievu ņem cienījama nama meitu, tad viņš ar pilnām tiesībām gaida pūru. Tev nu bija daudz ko darīt, un par to pie iepriekšējo labumu dališanas tu savu tiesu nesaņēmi, — un tā nu visus šos dārgumus ņem savā likumīgā īpašumā, pēc laicīgā vērtējuma tas ir tūkstoš reiz tūkstoš pfundu vērts.

4. Bet lielāko vērtību sastāda lielās pērles, no kurām katra ir īstas olas lielumā. Stipra metāla kaste ap tūkstoš drahmu tilpumā ir pilna lielām pērlēm, no kurām katrai īstenībā ir nenovērtējama vērtība. Tagad visā pasaulē kā no jauna izveidojušās šādas pērles vairs nav sastopamas, jo tāda veida gliemežnīcas līdzās daudziem citiem aizvēsturiskiem dzīvniekiem vairs nepastāv. Bet šīs pērles arī netika izzvejotas no jūras, bet ķēniņš Ninias, saukts arī Ninus, kad viņš lika celt Ninines pilsētu, pie pamatu rakšanas tās atrada zemē. Caur daudzveidīgiem likteņiem tās nonāca Jeruzalemē, pa daļai jau Dāvida, bet pa lielākai daļai Zālamana laikā; bet šajā alā tās nonāca, kad romieši kā iekarotāji savā īpašumā pārņēma Palestīnu, bet īstenībā gandrīz pus Āziju.

5. Augstie priesteri, kuriem ala jau ļoti sen bija zināmam, kad viņi saņēma vēsti par romiešu iebrukumu, tūlīt savāca kopā visus lielākos un kustamos tempļa dārgumus un laimīgi tos nogādāja alā. Zelta lauvas, uz kurām balstījās Zālamana tronis, un pa daļai apsargāja troņa pakāpienus, Jeruzalemes nopostīšanas laikā caur babiloniešiem tika sagrautas. Bet pie sekojošās atkaluzcelšanas atkal atrastas un no farizejiem tikušas paņemtas templim. Arī tās pa lielākai daļai atrodas šeit. Jo romiešu iebrukuma laikā visu vērtīgāko, ko steigā varēja savākt kopā, atgādāja šeit, tāpat kā vareno babiloniešu iebrukuma laikā arī ievērojams daudzums no tempļa dārgumiem tika nogādāts zināmajā alā pie Horācijas, kaut gan pēc tam babilonieši tempļi līdzņemšanai vēl atrada pietiekami daudz, it īpaši tempļa dienestam uz visiem laikiem iesvaidītos traukus un dārgumus un tos nogādāja Babilonijā. Tagad norīko savus ļaudis, ka viņi visu aizgādā prom no alas! Pēc tam Arhielam grotas ieeja tā jāaizkrauj, ka turpmāk nevienam cilvēkam nekad tajā nav jāieiet.”

6. Fausts saviem kalpotājiem tūlīt pavēl visus dārgumus iznest ārā, bet, kad viņiem nav pietiekami spēka daudzās un smagās dzelzs kastes pacelt, viņi lūdz Mani, lai Es vēlētos viņiem piešķirt nepieciešamos spēkus.

7. Bet ES pasaucu Arhielu un saku: “Tad iznes tur ārā visus šos netīrumus un, proti, tūlīt nogādā uz Kisu lielajā noliktavā!” — Visas daudzās smagās kastes acumirkli pazūd, bet acumirkli Arhiels bija arī atpakaļ, tā ka neviens nevarēja pamanīt Arhiela prombūtni.

8. Pēc tam FAUSTS saka: “Tas ir visfantastiskākais! Maniem kalpotājiem te būtu ko darīt trīs dienas! Es te arī vairs nejautāju par šādu darbu iespējamību; jo, lai šādu parādību pēc taisnības aptvertu un novērtētu, tam vajadzīgs dievišķīgs prāts!”

9. ES saku: “Jā, jā, tev ir taisnība! Pagaidām cilvēkam arī pavisam nebūtu labi, ja viņš pārāk drīz saprastu visu, kas viņam kā parādība uzskatāmi attēlota. Jo stāv rakstīts: “Ja tu ēdīsi no atzišanas koka, tu arī mirsi!” Tādēļ arī ir labāk katru brīnumu pieņemt kā to, kas tas pēc šķietamības ir un pie tam sevi dzīvi domāt, ka Dievam neviena lieta nav neiespējama, nekā gribēt izskaidrot darbības pamatus, kurus **pēc** izskaidrošanas saprot tikpat maz kā **pirms** tam.

10. Pietiek, ka tu redzi, ka Zeme te ir piemērota, lai nestu un pabarotu cilvēkus! Ja tu zinātu pamatu, kā tā ir tikusi radīta, tad tā tev zaudētu visu pievilcību un tu pret to nejustu nekādu labpatiku, bet gan tieksmi izpētīt kādu citu zemi. Un ja tu pie tās un līdzīgi arī pie trešās, ceturtās un piektās zemes ieraudzītu līdzīgus izcelsmes un pastāvēšanas cēloņus, tad tev arī vairs nebūtu nekādas patikas izpētīt arī sesto un septīto; un tu kļūtu laisks, bez grēka un sāktu dzīvi nicināt un nolādēt stundu, kad tevi sāka bagātināt ar šādām zināšanām, — un tad šāds stāvoklis tavai dvēselei būtu tīrākā nāve! Bet ja pēc dievišķas kārtības viss ir ierīkots tā, ka cilvēka, kā arī katra eņģeļa gars dievišķo dabu kā sevi, tā visās radītās lietās var saprast tikai pamazām un pat te tikai līdz kādai zināmāi pakāpei, te viņam paliek vienmēr pieaugošais dzīvības prieks un mīlestība uz Dievu un uz tuvāko, vienīgi caur ko var un kļūs mūžam svētlaimīgs. — Vai tu aptver šo patiesību?”

12. FAUSTS saka: “Jā, Kungs un Draugs, es to noteikti saprotu! Un tā es Tev nu vairs negribu jautāt par veidojumu izcelšanos šajā alā.”

7. STALAKTĪTU ALAS IZCELŠANĀS UN SABRUKUMS.

1. ES saku: “Tas arī patiesi nav svarīgi. Vai tu to zini vai arī nezini, tas tevi nepadarīs dzīvības nabaģāku vai dzīvības bagātāku. Bet to tu tomēr vari zināt, ka neviena cilvēka roka tajā nekad neko nav darījusi, bet gan kā nejauši tos veidoja vienīgi dabas elementi. Kalni no gaisa vienmēr uzsūc mitrumu; bez tam bieži list lietus, sniegs un migla, kas pārāk bieži apņem kalnu galotnes. Viss uz kalniem nogulstošais mitrums pa lielākai daļai caur kalnu zemi un akmeņiem iesūcas kalna iekšienē un, kur tas nostājas virs kādas iekšējas tukšas telpas, tas sakrājas pilienos, kuri gandrīz pa pusei sastāv no izšķīdināta kaļķa. Šādi pilieni krīt lejup. To tīrais ūdens vai nu iesūcas vēl dziļāk, vai šādā telpā iztvaiko. Bet lipīgā kaļķu masa kļūst arvien cietāka un cietāka un caur pastāvīgu pavairošanos beidzot veido visādas formas, kuras izskatās līdzīgas drīz vienam drīz otram — drīz vairāk, drīz mazāk — kādam Zemes tēlam. Un tādā veidā šajā alā tad arī pavisam dabīgā ceļā radās visi veidojumi, kaut gan līdzās ir arī pieņemams, ka vājo cilvēku apstulbināšanai dažādu cilvēkiem līdzīgo tēlu labāku izveidošanu ievērojami sekmēja Sātana kalpi.

2. Tādēļ ir labāk, ka šādai tumšai mānīcībai ļoti piemērotā grota uz visiem turpmākiem laikiem tiek padarīta nepieejama. Un tā nu atkal dodamies ārā, lai Arhiels ar šo alu izpilda savu uzdevumu!”

3. FAUSTS Man sirsnīgi pateicas par šo izskaidrojumu un saka: “Man šis izskaidrojums jo skaidrāk aptverams tādēļ, ka es to — kaut arī vairāk kā kādu hipotēzi — esmu dzirdējis no romiešu dabas zinātniekiem. Bet arī piebilde par Sātana līdzdalību ir daudz vērtā; jo tāda veida lietas dzīvības ienaidnieks noteikti neatstās neizmantotas un ļaunās sekas trijās pasaules daļās atrodas mūsu acu priekšā! Tas viss man ir saules gaiši; bet tikai **vienu** lietu es tā īsti nevaru dabūt zem jumta, — un tā ir Dieva svētlaimē!

4. Saki man! Kāds Dievam, kam tak mūžam nepārtraukti un līdz galam vajag būt zināmam visas esamības iekšējākam pamatam, var būt prieks par Viņa Paša neizdzēšamo dzīvību?! Vai tad šāda nepieciešami visvienādākā skaidrība; bez kā pēc paša gribas jebkad var mainīties, var Viņam sniegt kādu prieku, tā kam aiz garlaicības tak vajadzētu nonāvēt katru cilvēku?”

5. ES saku: “Aplūko šeit šos cilvēkus! Ja Dieva kārtībā viņi kļūst **tas**, par ko kļūt viņi ir paredzēti, viņi ir tas Dieva prieks. Viņos Dievs atkal atrod Viņam līdzīgus, un nepārtrauktā izaugsme visa veida

izpratnē un caur to visa veida mīlestībā, gudrībā un skaistumā, ir Dieva neizsīkstošs prieks un svētlaime! Jo viss, ko ietver bezgalība, te ir vienīgi mazā cilvēka dēļ, un mūžam nav nekā cita, kas te nebūtu vienīgi mazā cilvēka dēļ. — Tagad tu arī to zini! Bet nu ejam ārā no šīs alas, lai Arhiels iespējami drīzāk var izpildīt savu uzdevumu!”

6. Mēs nu steigjamies ārā no grotas un drīz sasniedzam tās izeju. — Kad mēs atrodamies ārpus grotas, Es Arhielam dodu mājienu, un acumirkli noskan spēcīgs ribiens, un ļoti plašā grotas ieeja nu parādās kā augsta granīta siena, caur kuru nevienam mirstīgam gan nekad nebūtu iespējams izlauzties, lai cik nopietni viņš to apņemtos. Bet lai ieiešanu padarītu, tā teikt, pilnīgi neiespējamu, pēc tam, kad mēs no ieejas vietas attālināmies apmēram trīstūkstoš soļu, zeme alas priekšā iegrima, tā ka iepriekšējā ieejas vieta tika atvirzīta simts vīru augstumā no pieejamās zemes virsmas, kas tika iebīdīta dziļumā, bet, lai pa stāvo sienu sasniegtu ieejas vietu, vajadzētu vairāk kā simts vīru augstas kāpnes — bet kas tad tomēr būtu bezauglīgi, jo pati ieeja kļuvusi par spēcīgāko un stāvāko klints sienu.

7. Kad Fausts un arī visi klātesošie redzēja šīs kalna izmaiņas, FAUSTS Man sacīja: “Kungs un draugs! Patiesi, es vēl vienmēr nevaru to aptvert. parādības kļūst pārāk radoši lielas; tās atrodas mūžības attālumā no manas izpratnes horizonta! Es nu patiesi nezinu, vai es vēl dzīvoju, jeb es sapņoju! Te notiek tik dīvaini miklainas brīnumainākās lietas, ka pat pilnīgi skaidrā prātā te stāv kā totāli apreibis, un paša apziņa tikko vairs spēj atšķirt, vai pieder vīriešu, vai sieviešu dzimumam. — Te nu aplūko šo briesmīgo klints sienu! Kur tā bija pirmīt, kad pa ērtu taku mēs pavisam viegli devāmies grotā?”

8. Bet kas pie visas tās lietas tomēr ir tas dīvainākais, tas pastāv tajā, ka pie vairāk nekā 1000 morgens zemes pilnīgākām izmaiņām, te nav atklājamas nekādas pēdas no kādas varmācīgas nopostīšanas. — Te izskatās tieši tā, it kā kopš Zemes pirmsākuma te nekad nekas nebūtu ticis mainīts!? Patiesi, ja šeit simts gadus būtu strādājuši simts cilvēki, tad vēl Būtu jautājums, vai viņi šādu masu izkustinātu no vietas. Klints siena, kas visumā ir ap simt piecdesmit vīru augsta un vairāk kā stundas gājiena plata, tagad stāv tā, it kā vienmēr te būtu bijusi, kur vēl pirms pāris acumirkļiem nekā tamlīdzīga vēl nebija, nerunājot, ka nav ne mazākās kādas sagrūšanas pēdas! Tas pilnīgākā nopietnībā ir kas nedzirdēts! Es tikai nu esmu ziņkārīgs, kādu seju par to rādīs daudzie jūras braucēji, jo iepriekšējā skaistā meža apvidus vietā viņi nu atklās šo milzu sienu! — Daudzi pavisam neorientēsies, kur viņi atrodas; un daudzi uz to skatīsies kā vērsis uz jauniem vārtiem, pie kuriem viņš vēl nav pieradis.”

9. ES saku: “Tādēļ es jums visiem saku, lai jūs par to klusējat un pat sievietēm par to neko nesakiet; jo arī tādēļ Es viņām šoreiz neļāvu nākt līdz; jo pie ārkārtējiem atgadījumiem, neskatoties uz visiem aizliegumiem, viņas savas mēles nekad nevar piespiest klusēšanas paklausībai. Tādēļ arī savām sievietēm neko nestāstiet par ārkārtējiem notikumiem, kas te atgadījās! Jūs gan varat viņām aprakstīt grotas veidojumus un arī par no jauna atrastajiem dārgumiem, bet tālāk vairs ne zilbi!” — Visi uz svinīgāko to apsola, un mēs pavisam mierīgi turpinām savu ceļu uz Kisu un tur nonākam līdz ar Saules rietu. Te mums, protams, nāk pretī mājās atstātās sievas un kalpones un nevar vien pietiekami ātri iztaujāt, ko, protams, brīnumainu, mēs visi esam piedzīvojuši. Bet viņas saņem atbildi, ka vēl ir agri jautāt un ka pie visas tās lietas nav nekas cits, kā atrasti no farizeju puses vēl noklusēti dārgumi. Visas ziņkārīgās sievas ar šo atbildi apmierinās un tālāk vairs daudz nejautā.

10. Bet tad mēs tūlīt dodamies vakariņās, tā kā visi, kas bija līdzī, nebija pusdienojuši un tādēļ ļoti ilgojās pēc labi pagatavotam vakariņām.

7. FAUSTS NOLIKTAVĀ ATROD LABI SAKĀRTOTUS UN APSARGĀTUS DĀRGUMUS.

1. Tikai pēc drīz nobaudītām vakariņām Fausts pēc Manas pavēles iet lielajā noliktavā, lai apskatītos, vai caur Arhielu no grotas uz Kisu atgādātie dārgumi tur būtu sakārtoti. Visu dažādo dārgumu, kā tie ir tikuši atrasti grotā, uzskaitē, kopā ar novērtējumu, viss te ir labākā kārtībā. Fausts jautā sargiem, kas te šos sarakstus ir sastādījis.

2. Bet SARGI atbild: “Kungs, kad mēs tikām šeit nozīmēti sardzei, mēs tos tā jau atradām. Tādēļ mēs nevaram tev uzrādīt, kas to izdarījis.”

3. FAUSTS jautā tālāk: “Sakiet man, kā tad šie dārgumi ir šeit nonākuši un kas tos atgādājis!”

4. SARGI saka: “Arī to mēs nezinām; tikai atnāca viens jauneklis, kuru mēs šeit jau vairākas dienas redzējām brīnumārsta no Nācaretes sabiedrībā, un pavēlēja, lai dārgumi tiek apsargāti. Tas ir viss, ko mēs zinām par dārgumiem un to šurp atgādāšanu un ne zilbi ne mazāk, ne vairāk!”

5. Ar līdz paņemtiem sarakstiem Fausts tad dodas pie apakšvirsnieka un viņam jautā to pašu, ko iepriekš jautāja sardzei; bet apakšvirsnieks par to lietu zina tik pat maz, kā sardze. Bet FAUSTS, tā kā viņš redz, ka par dārgumu atgādāšanu Kisā neviens neko nezina, pie sevis saka: “Tā kā viņi visi neko nezina, tad arī es negribu viņus tālāk uz to darīt uzmanīgus, lai caur to nevajadzīgā kārtā tā lieta ļaudīm netiek izpausta!”

6. Tā sev sakot, Fausts atkal dodas uz savu dzīvokli, kur ar atvērtām rokām viņu jau sagaida viņa jaunā sieviņa. Bet, pirms viņš dodas pie nakts miera, viņš vēl nāk pie Manis, lai pārrunātu par svarīgām lietām. Bet Es viņam lieku nākt rīt un mudinu viņu doties pie miera. Jo tagad viņam, tāpat kā visiem citiem, kā ķermenim, tā dvēselei par visu vairāk vajadzīgs miers. Un Fausts tad arī tūlīt dodas pie miera.

7. Labā miegā nakts paiet ātri, un tā tas bija arī šeit; tic esam iemidzis tikai pirms pāris minūtēm, un jau gaiši rīts aicina atstāt saldo atdusas vietu un atkal sākt dienas darbus. Jau agri pagatavotās brokastis visus no dažādām guļamistabām sauc lielajā ēdamzālē, kurā, kā iepriekšējās dienās, visi bauda brokastis un pēc brokastīm pirmo reizi visi kopā Jehovas vārdā Man izsaka pateicību un slavu ar **Dāvīda** dziesmas vārdiem (33. psalms), kas ir šāds: “Priecājieties par Kungu, jūs taisnīgie; tiem dievbijīgiem Viņu skaisti jācildina. Pateicieties tam Kungam, spēlējot arfu un dziedot Viņam, spēlējot uz koklēm ar desmit stīgām. Dziediet Viņam jaunu dziesmu un dariet to labi ar tīru skaņu; jo Tā Kunga Vārds ir paties un ko Viņš apsola, to Viņš katrā ziņā izpilda; Viņš mīl taisnīgumu un taisnīgu tiesu; zeme ir pilna Tā Kunga žēlastības; debesis ir radītas caur Kunga Vārdu un viss Viņa spēks caur mutes garu. Viņš jūrā ūdeni tur kopā kā vienā traukā un dziļumus liek slepenībā. Visa pasaule lai bijā tā Kunga un Viņa priekšā lai baiļojas visi, kas dzīvo uz zemes; jo ja Viņš runā, tad tas notiek, un ja Viņš pavēl, tad tas te stāv. Kungs iznīcina neticīgo un ļauno padomu un ļaužu dusmas no tā novērš. bet Viņa **padoms** pastāv mūžīgi un viņa sirds domas aizvien. Svētība tai tautai, kurai kungs ir tas Dievs; jo tā ir tauta, kuru viņš izredzējis par Savu mantinieci! — Dievs skatās no debesīm un redz visus cilvēku bērnus. No Sava stiprā troņa viņš skatās uz visiem, kas dzīvo uz Zemes. Viņš vada viņu sirdis un liek vērā viņu darbus. Kādam ķēniņam nepalīdz viņa lielā vara un milzis netiek glābts caur viņa lielo spēku. Arī zirgi nepalīdz un viņu lielais spēks neizglābj! Jo Kunga acs uzlūko tikai tos, kas Viņu bīstas un cer uz Viņa laipnību, ka lai Viņš izglābj viņu dvēseles no nāves un bada laikā pabaro. Mūsu sirdis lai priecājas par Kungu un mēs visi lai paļaujamies uz Viņa svēto vārdu! — Tava žēlastība, ak Kungs, lai ir pār mums, ka mēs uz Tevi ceram!”

8. PAR DEBESU VALSTĪBU.

1. Pēc tam, kad visi nu Man dāvājuši šo rīta slavinājumu, FAUSTS, kas, dabīgi, bija klāt gan pie mielasta, gan pie slavinājuma, Man ātri jautāja: “Bet no kurienes tad visi Tavi mācekļi ņēma šo Tevis cienīgo, tik ļoti brīnīšķo un pilnīgi patieso slavas dziesmu? Kaut ko tik dzienu es vēl nekad neesmu dzirdējis!”

2. — “Sadabū no farizejiem Dieva rakstus un tajos lasi ķēniņa Dāvīda psalmus; tajos tu to visu atradīsi! Priekšnieks Jairuss, ar kuru mums vēl šodien būs darīšana, tev šos rakstus jau sagādās. Jo pirms divi dienām viņš ielika kapā savu mirušos meitu. Viņš savu grēku pret Mani ļoti nožēloja; tādēļ viņam arī jātiec palīdzētā un viņam nav jātiec pazaudētā Dieva Debesu valstībai!”

3. FAUSTS jautā: “Kungs, kas tā ir par valstību un kur tā ir?”

4. ES saku: “Jā, mans mīlais draugs, patiesiem Dieva draugiem īstenā Debesu Valstība ir visur, bet Dieva ienaidniekiem nekur; jo viņiem atkal viss ir elle, kur tu tikai vienmēr vari un spēj vērst savas acis. Augšup vai lejup, tas ir vienalga. Vai nu tu skaties augšā uz zvaigznēm — jo tās ir zemes tāpat kā šī zeme, pa kuru tu staigā; vai nolaid savas acis lejup uz Zemi, jo tā ir tiesāta tāpat kā tava miesa, kurai reiz vajag mirt un satrūdēt! Bet tādēļ savā sirdī čakli meklē un pēti; tur tu atradīsi to, ko tu meklē. Jo katra cilvēka sirdī ir likta dzīva sēkla, no kuras tev uzziedēs mūžīgas rīta ausmas mūžīga dzīvība.

5. Redzi, telpa, kurā lidinās Zeme, tāpat kā lielā Saule, Mēness un visas neskaitāmās zvaigznes, kas pašas par sevi nav nekas cits, kā atkal saules un zemes, ir bezgalīga! Ar domu ātrumu tu varētu atstāt šo Zemi un tādā attālumā steigties uz priekšu taisnā līnijā, — un ja tu tā steigtos uz priekšu mūžību pēc mūžības, tad pēc daudz mūžību domu ātra lidojuma uz priekšu tomēr nekur netuvotos nekādam galam! Tomēr visur tu sastaptu retākā un brīnumainākā veida radības, kas visur piepilda un apdzīvo bezgalīgo telpu.

6. Pēc tavas miesas nāves caur savu sirdi tu iziesi bezgalīgajā Dieva telpā, un pēc tavas sirds veida tu

to sastapsi vai nu kā debesis, vai elli.

7. Jo nekur nav kādas īpaši radītas debesis, ne kaut kur īpaši radīta elle, bet gan tas viss nāk no cilvēka sirds; un tā katrs cilvēks pēc tā, vai viņš dara labu vai ļaunu, sirdī sev sagādā vai nu debesis, vai elli, **un kā viņš tic, grib un rīkojas, tā arī viņš pēc savas ticības dzīvos, izejot no tā, kā tika barota un pārgāja darbībā viņa griba.**

8. Bet katrs lai pārbauda savas sirds tieksmes, un viņš viegli uzzinās, kāda gara pilna ir viņa sirds. Ja viņa sirds tieksmes un tās mīlestība dodas ārā pasaulē un sevī jūt ilgas pasaulē kļūt kaut kam lielam un ievērojamam, — tad augstprātīgajai kļuvušai sirdij ir nepatika pret nabaga cilvēci un tā sevī jūt dziņu vēlēties valdīt pār citiem, bez kā no Dieva ir valdīšanai izvēlēts un svaidīts. Tad tādā sirdī jau atrodas elles sēkla, kas, ja tā netiek apkarota un noslāpēta, pēc miesas nāves cilvēkam acīmredzami nesagatavo neko citu, kā elli.

9. Bet ja cilvēka sirds ir pilna pazemības, un ja tā jūtas laimīga būtniecīgākai starp cilvēkiem, visiem kalpot, aiz mīlestības uz brāļiem un māsām pašam sevi pavisam neievērot, visās labās, brāļiem tā kā tā derīgās lietās, priekšniekiem labprāt paklausīt, un ja viņš Dievu mīl vairāk par visu, tad dievišķā sēkla sirdī izaug par patiesām, mūžam dzīvām Debesīm, un cilvēkam, kas savā sirdī jau pilnībā nes visas debesis, pilnas patiesas ticības, tīrākās cerības un mīlestības, tad arī pēc miesas nāves neiespējami nokļūt kur citur, kā Dieva Debesu Valstībā, kuru viņš visā pilnībā jau sen nesa sirdī! — ja tu to labi apsver, tad tu viegli aptversi, kāda tad īstenībā ir tā lieta ar Debesu Valstību, tāpat kā ar elli.”

10. FAUSTS saka: “Mīļais, augsti gudrais Kungs, Meistar un Draugs! Patiesi, Tavi vārdi gan skanēja ļoti gudri; bet šoreiz es tos visā dziļumā nespēju aptvert! Ka te debess un elle zināmā veidā var būt kopā vienā vietā, tā ka viena otrai acīmredzami vajadzētu izspiesties cauri, tā man kā vēl ļoti materiāli domājošam cilvēkam ir neiespējama lieta! Bet ka beigās no manas sirds jāuzzied bezgala laimīgai vai nelaimīgai bezgalībai, man ir vēl neaptveramāk, nekā viss pārējais! Tādēļ man jau vajag tevi lūgt, lai Tu man par to gribētu dot vēl aptveramāku paskaidrojumu; jo citādi pie visas gara gaismas gaišākā pusdienas laikā es no šejienes uz mājām eju akl!”

9. KUNGS AR PIEMĒRIEM RĀDA DEBESU UN ELLES BŪTĪBU.

1. ES saku: “Tad labi ievēro: jo Man ir svarīgi, ka tu uz mājām dodies redzīgs!”

2. Redzi, vienā mājā dzīvo divi cilvēki. Viens ir apmierināts ar visu, ko ar sviedriem vaigā ar Dieva svētību izdabūjis no zemes. Apmierināts un priecīgs viņš bauda sava čakluma trūcīgo ražu un viņa lielākais prieks ir savu ar pūlēm iegūto krājumu dalīt ar vēl nabagākiem brāļiem. Ja pie viņa nāk kāds izsalkušais, tad viņam ir prieks, ka var viņu paēdināt un ar dūsmīgu sirdi nejaūtā par viņa nabadzības iemesliem, un viņam neaizliedz drīkstēt nākt atkal, ja viņu it kā atkal mocītu izsalkums.

3. Viņš nekurn par laicīgiem valsts iekārtojumiem un ja viņam tika atņemtas kādas nodevas, tad viņš ar Hioba vārdiem vienmēr saka: “Kungs! Tu man esi devis, viss ir Tavs! To, ko tu devi, Tu vienmēr vari atkal ņemt; lai vienmēr notiek tikai Tava svētā griba!”

4. Īsi, nekas šo cilvēku nevar traucēt viņa priekā, tāpat kā arī viņa mīlestībā un uzticībā uz Dievu, tāpat kā no tās viņa mīlestībā uz laicīgiem brāļiem un māsām. Dusmas, skaudība, strīdi, naidis un augstprātība viņam ir sveši jēdzieni.

5. Bet toties viņa brālis ir neapmierinātākais cilvēks. Viņš netic nekādam Dievam un saka: “Dievs ir tukšs jēdziens, caur ko cilvēki apzīmē šīs zemes varoņu augstāko pakāpi. Tikai dumjākais cilvēks trūkmā var būt laimīgs, līdzīgi kā laimīgi ir nesaprātīgi dzīvnieki, ja tikai viņi trūcīgi var dabūt to, ko prasa viņu mēmās un trulās dabas dziņas. Bet cilvēks, kas pacēlies augstu pāri pār dzīvniecisko, tam vairs nevajag apmierināties ar vienkāršo cūku barību, nevajag ar paša, kam labākam paredzētām rokām, rakņāties pa zemi — ko pieder darīt tikai dzīvniekiem un vergiem —, bet gan vajag ķerties pie zobena, pacelties līdz varenam karavadonim, un caur triumfa vārtiem ieiet lielās pasaules pilsētās, kuras ir iekarojis, zemei vajag drebēt zem zirga pakaviem, kas, mirdzēdams zeltā un dārgakmeņos, lepni nes varenā karapulka kungu.

6. Ar šādiem uzskatiem šāds cilvēks tad nolād savu nabadzīgo esamību un domā par līdzekļiem, kā sev sagādāt lielus dārgumus un bagātības, lai ar to palīdzību realizētu savas varaskārās idejas.

7. Savu apmierināto brāli viņš nicina un katrs vēl nabadzīgāks viņam ir pretīgs. No līdzcietības pie viņa nav ne miņas; viņam tā ir glēvu vergu un sabiedrības padibeņu smieklīga īpašība. Cilvēkam pie-

deras tikai augstsirdība, — bet tā tik reti, cik iespējams! Ja pie viņa nāk nabags, tad viņš viņam uzbrūk ar visādiem lamu vārdiem un saka: “Atkāpies no manis, tu slinkais bestija, tu rijīgais nezvērs ar cilvēka skrandainu masku! Strādā, bestija, ja tu gribi rīt! Ej pie manas **miesas** muļķīgā brāļa, bet nekad pie mana cēlā gara; viņš, pats kā vienkāršs nastu nesējs dzīvnieks strādā sev līdzīgiem un ir līdzcietīgs kā sabiedrības mērkaķis! Es esmu tikai augstsirdīgs — un šoreiz tev vēl dāvinu tavu nelietīgākā zemes tārpā dzīvību.”

8. Redzi nu, šie abi brāļi, **viena** tēva un **vienas** mātes bērni, dzīvo kopā **vienā** mājā. Pirmais ir eņģelis, otrais gandrīz pilnīgs velns. Pirmajam nabadzīgā būda ir debesis, otram tā pati būda bez kādām izmaiņām ir vistīrākā elle, pilna rūgtāko moku. Vai tu nu redzi, ka debesis un elle var būt kopā **vienā** vietā?!

9. Protams, tu domāsi: “Nu kas tad ir? Ļauj varaskārajam iegūt troni, un viņš būs pavisam noderīgs aizsargāt tautu un kaut ienaidniekus!” Ak jā, tas gan varētu būt iespējams! Bet kur ir mēraukla, kas viņam rakstītu priekšā, cik tālu viņam saviem varaskārajiem plāniem jāseko? Ko viņš darīs ar cilvēkiem, kuri nevēlēsies dziļi klanīties viņa priekšā? — Redzi, viņš liks viņus spīdzināt iespējami mokošākā veidā, un cilvēka dzīvība viņam būs tikpat mazsvarīga kā samīts zāles stiebrs. — Bet kas tad ir šāds cilvēks? — Redzi, tas ir Sātans.

10. Ir gan vajadzīgi valdnieki un karavadoņi; bet saproti, viņiem tiem vajag būt izvēlētiem un aicinātiem no Dieva un nākamībai no sen svaidītu ķēniņu pēcnācējiem. Tad viņi ir aicināti; bet bēda katram citam, kas pamet savu nabaga būdu un caur visādiem līdzekļiem steidzas iekarot valdnieka zizli! Patiesi, viņam būtu bijis labāk nekad nebūt tikušam dzemdētam!

11. Bet Es te gribu dot vēl vienu līdzību par debesu valstību: Tā pilnīgi līdzinās labai augsnei, kurā līdzās ērkšķu krūmiem aug un nogatavojas cēlie vīnogulāji, — un tomēr tiem ir viena un tā pati labā augsne. Starpība ir vienīgi tās izlietošanā: vīna stāds to pārvērs labā, bet ērkšķu krūms — ļaunā, nederīgā un nevienam cilvēkam nebaudāmā.

12. Tāpat debesis vēl ir arī līdzīgas augļu kokam, kas nes labus augļus., Zem tā bagātīgi svētītiem zariem nāk ļaudis, kas grib šos augļus baudīt. Te daži ir saprātīgi; viņi ar pateicību bauda tikai tik daudz, cik prasa viņu vajadzība. Bet citi, tā kā viņiem augļi labi garšo, nekā negrib atstāt kokā, bet aiz skaudības, lai pieticīgie vēl reiz kaut ko neatrastu, ēd tik ilgi, līdz pēdējais ābols ir apēsts. Bet pēc tam viņi saslīkst un viņiem vajag mirt, kamēr pieticīgākie pēc augļu mērenas baudīšanas jūtas ļoti labi un spēcīgi! Un tomēr abas partijas ēd no viena koka! —

14. Tāpat debesis līdzinās arī labam vīnam, kas atturīgo spēcina, bet nesātīgo grūž postā un nonāvē; un tā viens un tas pats vīns vienam būs debesis un otram tīrākā elle, — un tomēr tas tika ņemts no vienas un tās pašas mucas! —

15. Saki man, draugs, vai tagad tu saproti, kas te ir tās debesis un kas tā elle!”

10. KĀRTĪBAS LIKUMS.

1. FAUSTS saka: “Kungs, nu man kļūst gaišs! Visā bezgalībā ir tikai **viens** Dievs, **viens** spēks un **viens** mūžīgs kārtības likums. Kurš cilvēks šo likumu apgūst, tam viss un visur ir debesis; bet kas aiz sava paša brīvas gribas šim likumam grib pretoties, tam viss ir elle, mokas un ciešanas.”

2. ES saku: “Jā, tā tas ir! — Uguns ir ļoti noderīgs elements; kas to kārtīgi, gudri un mērķtiecīgi izmanto, tam tas sagādā neaprstāmu labumu. Tas būtu pārāk plaši, šeit uzskaitīt visas tās priekšrocības, kuras cilvēkam sagādā pareiza, gudra un mērķtiecīga uguns izmantošana. Bet ja kāds ļoti neprātīgi un varbūt tikai izpriecai vēlētos uguni izmantot tik vieglprātīgi, ka viņš to aizdedzinātu uz mājas jumtiem vai biezos mežos, te viens tas uguns visu iznīcinās un nopostīs!

3. Ja ziemā ir auksti, tad katrs labprāt iet pie kamīna un ar lielu prieku sildās pie sprēgājošas uguns, kas kamīnu pilda ar karstām liesmām; bet kas iekristu ugunī, to tā nonāvētu un pazudinātu!

4. Bet Es tev saku vēl ko: Šīs pasaules cilvēkiem, lai kļūtu par patiesiem Dieva bērniem, vajag tikt vestiem caur ūdeni un uguni. Debesis savā pirmbūtībā ir ūdens un uguns; kas nav radniecisks ūdenim, tiek no ūdens nonāvēts, un kas pats nav uguns, nevar ugunī pastāvēt.”

5. FAUSTS saka: “Kungs, to es jau atkal nesaprotu! Kā tas jāsaprot? Kā vienlaicīgi var kļūt par ūdeni un uguni? Jo, kā zināms, ūdens un uguns savstarpēji ir naidīgākie elementi: viens izposta un iznīcina otru. Ja uguns ir spēcīga un tajā ieļej ūdeni, tad ūdens ātri pārvēršas par tvaikiem un gaisu; bet ja ūdens

ir varenāks par uguni, tad tas, tikko tiek ar ūdeni apliets, tad tas ūdenī nodziest. Bet ja nu, lai līdzinātos debesīm, vienlaicīgi jābūt ūdenim un ugunij, te beigās tā vai tā vajadzētu izbeigties!? Kā tad izskatītos ar mūžīgās dzīvības stāvokli?”

6. ES saku: “Ak, pavisam labi! Abus pareizā attiecībā, — un tad nepārtraukti viens otru rada un uztur! Jo redzi, ja zemē un ap zemi nebūtu nekāda uguns, tad nebūtu arī ūdens; bet ja zemē un ap zemi nebūtu ūdens, tad nebūtu arī uguns, — jo te nepārtraukti viens rada otru.”

7. FAUSTS jautā: “Kā tad tā? Kā tas var būt?”

8. ES saku: “Atņem zemei visu uguni, no kuras ceļas viss siltums, un visa zeme kļūs dimantcieta ledus pika, uz kuras nevarētu pastāvēt nekāda dzīvība! Bet tad atņem zemei visu ūdeni, un tā pārāk drīz kļūs par nederīgiem putekļiem! Jo bez ūdens arī nekāda uguns nenoturēs to, kas uz zemes tik ļoti nepieciešams jaunveidošanai; bet kur vairs nenotiek nekāda atkārtošana vai jaunveidošana, tur ir iegriezusies nāve un trūdēšana.

9. Aplūko kādu koku, kas zaudēja savu sulu, un tu pamanīsi, ka koks īsā laikā satrūdēs un caur to ies bojā. Vai tu to saproti?”

10. FAUSTS saka: “Jā, Kungs, tagad mēs visi arī to saprotam un atzīstam, ka Tu esi pilns dievišķa Gara un Pats esi visu lietu Radītājs. Jo kurš cilvēks no sevis var izdibināt, kā iekārtota visa radība un zem kādiem likumiem tā pastāv. Tas var būt skaidrs un visos dziļumos zināms tikai Tam, kas Sevī nes Garu, caur kuru ir tikušas radītas visas lietas un tagad kā tās vienmēr pastāv. Par visām man parādītām garīga un materiāla veida labdarībām es Tev varu tikai no sirds, kas pilna augstākās mīlestības pret Tevi, pateikties! Jo ko citu es, nabaga vājš, grēcīgs cilvēks varu darīt bezgalības Kungam?”

11. Es saku: “Tev ir taisnība; bet pagaidām visu, ko tu zini un šeit esi redzējis un piedzīvojis, paturi pie sevis, **pirms** laika nevienam neizpauž un savā laicīgi laimīgā laikā neaizmirsti nabadzīgos! Jo ko vien tu kādreiz Manā Vārdā darīsi nabagiem, to tu būsi darījis Man, un debesīs tev tiks atlīdzināts. — Bet tagad, jo mēs nu esam pabeiguši visu, kas te Kisā bija darāms un nokārtojams, gatavojamies ceļā uz Nacareti.”

11. KUNGA UN VIŅA MĀCEKĻU AIZCEĻOŠANA UZ NĀCARETI. (MATEJA EV. 13:53)

1. FAUSTS saka: “Te man vajag pavēlēt likt nest manas lietas uz kuģiem?”

2. ES saku: “Viss jau ir noticis! Tā kā ar taviem kuģiem nepietika, tad Barams un Kisjons tam nolūkam aizdeva divus viņu lielos kuģus un tā aizbraukšanai viss ir labākā kārtībā.

3. FAUSTS saka: “Tas tā noteikti ir un es par to nemaz vairs neesmu pārsteigts; jo kas Visvarenajam vēl būtu jābūt neiespējams?!”

4. Bet nu pie Manis pienāk Jonaels un Jairuts ar Arhielu un Man par visu pateicas. Kad viņi ar daudziem pateicības vārdiem no Manis šķiras un dodas ceļā uz Ziharu, tad viņiem arī nāk pretī no Manis viņiem iepriekš zināma darītās delegācija, sveicina viņus ar lielu godu un Jonaelam pie kājām liek sevišķu lūgumu, ka lai viņš vēlētos atkal pieņemt virspriestera amatu; un abi, Jonaels un Jairuts, atceras to, ko Es viņiem iepriekš darīju zināmu.

5. Bet mēs, — kad Es pabeidzu otrreizējo līdzību par Debesu Valstību (Mat. Ev. 13., 53) un atlaižu zihariešus un ar solījumu, ka drīz viņus atkal apmeklēšu, atvadījos arī no Kisjona, kas šoreiz pēc Mana padoma palika mājās un arī Faustu nepavādīja, — mēs tad ap divas stundas pirms pusdienlaika devāmies uz lielo kuģi un kopā ar Faustu, kas ar savu jauno sievu arī ņēma vietu Manā kuģī, braucām uz kuģa piestātni netālu no Kapernaumas, kas bija piestātne gan šai pilsētai, gan arī Nācaretei, kas, kā zināms, neatradās tālu no Kapernaumas.

6. Kad mēs bijām piestājuši krastā un nokāpuši no kuģa, te FAUSTS runāja: “Kungs, es kopā ar Tevi došos uz Nācareti un Tavai mātei un brāļiem viņu māju atkal atdošu par īpašumu.”

7. ES saku: “Arī tas jau ir noticis un arī tu mājās un tavā lielajā īpašumā visu atradīsi labākajā kārtībā; jo līdz šim mans Arhiels visus tavus darījumus ir nokārtojis. Bet ej uz Kapernaumu un, kad tev nāks pretī virsnieks Jairuss — kas katrā ziņā tā būs — un tev žēlosies par savām bēdām, tad saki viņam, ka Es nu kādu laiku uzturēšos Nācuretē! Ja viņš kaut ko grib, tad viņš var nākt pie Manis, bet arī tikai pilnīgi viens!”

8. FAUSTS saka: “Vai arī es drīkstētu viņu pavadīt?”

9. ES saku: “Ak jā, bet tikai tu viens!” — Ar šiem vārdiem mēs šķiramies.

10. Es ar Maniem mācekļiem nu dodos uz Nācari, Manu laicīgo tēvzemi, un Fausts tūlīt liek nākt daudziem nesējiem, saiņotājiem un vedējiem ar ratiem, ar kuru palīdzību viņš savā mājā Kapernaumā nogādā līdzatvestos dārgumus. Ka tas, ka virstiesnesi redz ierodamies ar tik daudz mantām, līdzās brīnumskaitai sievai, sacel lielu ievēribu, tam tikko vajag tikt pieminētam; bet ka virstiesnesim nāk pretī daudzējādā ziņā arī vietējo farizeju priekšnieks Jairuss, to vēl vieglāk var iedomāties — jo arī viņš dažu ko zināja par divpadsmit farizeju došanos uz Jeruzalemi un arī, ka viņu dēļ Fausts ir ticis aicināts uz Kisu.

11. FAUSTS viņu sveicināja ar visu cieņu un viņam teica: “Viens godīgais tika izglābts un ķīlas, kuras šie farizeji slepenībā netaisnīgi izspieda no nabaga jūdiem, līdz pēdējam stateram viņiem ir tikušas atdotas atpakaļ, un par viņu daudzveidīgām nedzirdētām krāpšanām un laupīšanām tie vienpadsmit bauda viņu labi pelnīto sodu. Būtu pārāk plaši tev atstāt visu, ko tie vienpadsmit ir darījuši, bet, ja tev reiz ir laiks, tad nāc nu pats, daudzos aktos palasi, un tev mati celsies stāvus! — Bet tagad par ko citu! Kā tad izskatās ar tavu mīļo meitu? Vai viņa ir vēl ir dzīva vai nomirusi?”

12. Ļoti noskumis un tūlīt sākdam raudāt, JAIRUSS saka: “Ak draugs, kādēļ tu man to atgādini? — Diemžēl, diemžēl viņa man ir nomirusi; jo neviens ārsts nevarēja viņai palīdzēt! Vienīgi ārsts Boruss no Nācarietes teica, ka viņš gan varētu palīdzēt, bet tādēļ negrib to darīt, ka es pret viņa draugu Jēzu, kas bija viņa Meistars, pārāk daudz un bargi esmu nogrēkojis. Un tā mana par visu mīļākā meita ir nomirusi. Tas bija sirdi plosošs, ka mirēja sauca Jēzu, lai Viņš viņai palīdzētu un ka viņa man vēl mirdama teica bargus vārdus par to, ka es pret Jēzu, nabaga cietējas cilvēces lielāko labdari, tik ļoti esmu nogrēkojis, ka viņai tādēļ nu neatsaucami vajag mirt. Es jau tāpat darīju visu, lai Jēzu atrastu, ka Viņš viņai palīdzētu! Bet Jēzus manus sūtņus negribēja uzklaut, kaut gan es tūkstoti reizes esmu rūgti nožēlojis, ka es pret viņu esmu nogrēkojis! Bet tagad viss ir galā. Viņa jau četras dienas guļ kapā un ož kā mēris! Jehova, esi tagad žēlīgs un līdzcietīgs viņas skaistajai dvēselei!”

13. FAUSTS saka: “Draugs! Man gan tevis no visas sirds ir žēl; bet es tev arī saku, ka visvarenais Kungs Jēzus atrodas Nācarietē. Pēc manas nu daudzējādās pieredzes Viņam neviena lieta nav neiespējama! Kā būtu, ja tu pats pie viņa noietu? Es tev saku, viņam ir pietiekami varas tavu meitu no kapa saukt dzīvībā un tev viņu atkal atdot!”

14. JAIRUSS saka: “Ja arī pēdējam vairs nav jābūt iespējamam, tad es tomēr gribu doties pie Viņa un tūkstoti reizes lūgt piedošanu, ka es Viņu, protams, tikai piespiests un ne labprātīgi, esmu apvainojis un skumdinājis!”

15. FAUSTS saka: “Labi, tad kopā ar mani ejam tur; mēs Viņu sastapsim Nācarietē un, proti, viņa mātes mājā. Bet pēc viņa izteiciena mūs neviens nedrīkst pavadīt!” — Jairuss, aplaimojošas cerības pārņemts, tūlīt piekrit Fausta priekšlikumam. Abi tūlīt liek seglot ātri skrejošus zirgželeus un cik iespējams, ātri jāz uz Nācari. Viņi nonāk Nācarietē vēl pāris stundas pirms Saules rieta, zirgus atstāj kādā viesnīcā un tad kājām dodas uz Manas mātes mājām un tur sastop Mani kopā ar Borusu, kas bija viens no pirmajiem, kas atvērtām rokām Nācarietē nāca Man pretī; jo viņš saņēma ziņu, ka šajā dienā Es ieradīšos Nācarietē.

16. Kad nu Fausts ar Jairusu ienāca istabā, te pēdējais sāka raudāt, nokrita ceļos Manā priekšā un skaļi lūdza Mani, lai Es viņam piedotu viņa lielo nepateicības grēku, kuru viņš pret Mani nogrēkojis.

17. Bet Es viņam saku: “Piecelies! Tavs pārkāpums tev ir piedots, bet otru reizi vairs negrēko! — Kur tava meita guļ aprakta?”

18. JAIRUSS saka: “Kungs, Tu zini, ka netālu no šejienes šīs zemes bērniem es esmu licis iekārtot skolu, apgādātu ar mazu lūgšanas namu. Šajā lūgšanas namā es sev esmu licis iebūvēt kapenes; bet, tā kā meita nomira pirms manis, tad es liku viņu tur nonest un likt jaunajā kapenē, kurā neviens mirušais nekad iepriekš nav ticis likts. Šīs kapenes no šejienes atrodas tikai tikko divtūkstoš soļu attālumā. Ja Tu, ak Kungs, vēlētos viņu apskatīt, tas tad mani darītu pār mēru svētlaimīgu, jo citādi es esmu līdz nāvei noskumis!”

19. ES saku: “Nu, tad ved mani tur, — bet, izņemot tevi un Faustu neviens nedrīkst Man sekot!”

20. Bet apustuļi jautāja vai arī viņi nedrīkstētu būt klāt.

21. ES saku: “Šoreiz neviens cits, izņemot abus minētos!”

22. BORUSS saka: “Kungs, Tu zini, ka es varu būt mēms kā zivs; kā būtu, ja es kā ārsts jūs pavadītu?”

23. ES saku: “Paliek pie Mana pirmā izteiciena; vienīgi mēs trīs un citādi neviens!”

12. SĀRAS OTRREIZĒJĀ PAMODINĀŠANA NO NĀVES.

1. Pēc tam neviens vairs neuzdrošinājās jautāt un lūgt, un mēs ejam uz kapenēm. Es aplūkoju jau ļoti spēcīgi smakojošo liķi un Jairusam jautāju, vai viņš tagad domā vai pat tic, ka viņa meita ir **šķietami** mirusi?

2. JAIRUSS saka: “Kungs, savā sirdī es tā kaut kam neticēju arī **pirmo** reizi un pārāk labi zināju, ka mana mīļākā meita Sāra bija pilnīgi mirusi. Uz nepatieso liecību pret Tevi es tiku pievilkts aiz matiem, un, ja es laipno liecību nebūtu parakstījis, tad tu būtu ticis vajāts vēl daudz ļaunāk, ko es pilnīgākā nopietnībā nekad negribēju! Bet, tā kā es ļauno liecību parakstīju, tad Tevī nu vairāk redzēja tikai kādu laisku klaidoni, kas šur un tur gan ļaudis izdziedina un grib sev Izraēlā uzdot kā kādu Dieva modinātu pravieti — vai pat kā Pašu solīto Mesiju, no Kura visa tagadējā pār mēru labi un bagāti dzīvojošā priesterība visvairāk baidās, jo stāv rakstīts, ka, ja pēc Melkisedeka kārtības no mūžības uz Zemi nāks Augstais Priesteris, tad ar visiem pārējiem priesteriem būs pilnīgi beigas un tad jaunais Melkisedeks ar saviem eņģeļiem mūžīgi valdīs pār visām zemes ciltīm.

3. Es tev saku: “Visi virspriesteri un visi zemākie priesteri nebaidās ne uguns, ne lielās vētras, kas brāzās gar alu, kurā bija paslēpies lielais pravietis Elija, bet viņi baidās no maigas vēsmas virs lielā pravieša alas, jo pravieši vienmēr saka, ka pēc Melkisedeka kārtības Mesija nāks naktī pavisam klusu kā kāds zaglis un viņiem atņems visu, ko viņi līdz šim sev ieguvuši. — Tādēļ neviens priesteris negrib piedzīvot Dieva kopš mūžības Svaidītā atnākšanu, bet gan to pavirzīt cik iespējams, tālākā nākotnē.

4. Bet, tā kā visa, sevišķi **vecā** priesterība Tavu ārkārtējo darbu un Mācības dēļ, nešaubīgi Tevī ko tādu ierauga, tad arī viņi dara visu, lai tevi — ja iespējams — pazudinātu. Ja tas nebūtu iespējams, ja Tu pilnā mērā būtu Tas, par ko viņi tevi tur, tad viņi pēc tam par viņu ļaunajām pūlēm maisā un pelnos nožēlos grēkus un ar lielu drebēšanu sagaidīs visspēcīgo sitienu, caur kuru viņi kopš seniem laikiem baidās un vienmēr ir baidījušies visu pazaudēt, citādi viņi gandrīz visus praviešus nebūtu nomētājuši ar akmeņiem. Redzi, tas ir iemesls, kādēļ es Tevi labāk pasludināju par kādu klaidoni, nekā par to, kas Tu noteikti esi! Jo cilvēki savus mirušos nekas nevar atsaukt dzīvē; to spēj tikai Dieva Gars, kas pēc mana uzskata pilnā mērā mājo un darbojas Tevī.”

5. ES saku: “Tā kā Es slepeni labi zināju, kāda iemesla dēļ tu īstenībā Mani noliedzi, tad tavās lielajās bēdās es atkal nācu pie Tevis, lai tev palīdzētu uz ilgu laiku. Bet tas arī ir iemesls, kādēļ, izņemot jūs abus, Es citādi nevienu neņēmu līdz. Bet kad būs pienācis laiks, tad arī viņiem jāuzzina iemesls. — Bet nu tev jāredz Dieva vara un diženums!”

6. Te Es noliecos pie kapa, kurā, lina audumā ievīstīta, gulēja jaunā Sāra, un Jairusam teicu: “Redzi, ir iestājusies nakts un lampiņa kapā dod ļoti mazu gaismiņu! Es pie šīs skolas un lūgšanas nama sarga un liec sev iedot lielāku uguni, jo, kad viņai atkal tiks atdota dzīvība, lai izkāptu no kapa, viņai, dabīgi, vajag redzēt.”

7. JAIRUSS saka: “Ak Kungs, vai tas gan varētu būt iespējams? Pie viņas jau stipri iestājusies trūdēšana. Bet es ticu, ka pie Dieva viss ir iespējams, un es tūlīt būšu klāt ar spēcīgāku gaismu!”

8. Jairuss nu steidzas pēc spēcīgākas uguns, bet viņš to tik ātri nevar dabūt, jo mājas sargam uguns ir izdzisusi un uguns iegūšanai ar divu piemērotu koku berzēšanu bija vajadzīgs diezgan ilgs laiks, lai uguns iedegtos.

9. Bet, tikko Jairuss bija ārā pa durvīm, Es Sāru pamodināju un izcēlu no kapa.

10. PAMODINĀTĀ, vēl vienmēr nedaudz miegaina, Man jautā: “Jehovas vārdā! Kur es nu esmu? Kas ar mani notika? Es tikko atrados skaistā dārzā kopā ar daudzām rotaļu biedrenēm un pēkšņi es esmu pārcelta šaurās telpās tumšajā kambarī!”

11. ES saku: “Sāra, esi priecīga un mierīga! Jo redzi, Es, tavs Jēzus, kas vēl tikko pirms pāris nedēļām tevi pirmo reizi no nāves pamodināja dzīvei, esmu tevi atkal pamodinājis no nāves un nu tev devu stingru dzīvību! No šī laika tevi vairs nav jāmoka nekādām slimībām un kad pēc daudziem gadiem nāks tavs laiks, Es Pats, nākdams no debesīm, tevi aizvedīšu un ievēdīšu Manā valstībā, kurai mūžam nebūs beigu!”

12. Kad SĀRA izdzird Manu balsi, tikai tad viņa pilnīgi pamostas un ar mīlestības pilnāko draudzīgāko balsi man saka: “Ak, Tu vienīgais manas jaunās dzīvības un sirds mīļotais! Es **zināju**, ka **tam**, kas vienīgi Tevi mīl pār visu, no nāves nav jābaidās. Es kļuvu slima aiz varenas mīlestības uz Tevi, manas

pirmās dzīvības nesēju, jo es par Tevi neko vairs nevarēju uzzināt, uz kuriem Tu esi aizgājis; un ja ar karsti mīlošu sirdi es jautāju, kur Tu esi, tad, lai caur acīmredzamāko manas dabas nonāvēšanu mani nonāvētu, man teica, ka tu esot apcietināts un kā valsts noziedznieks ticis nodots bargai tiesai. Tas salauza sirdi manās krūtīs; drīz es ļoti saslimu un otro reizi nomiru! — Ak, bet cik bezgala laimīga es nu atkal esmu, ka man atkal esi Tu, Tu mana vienīgā un augstākā mīlestība!

13. Uz nāves gultas es teicu: “Ja mans vienīgais Jēzus ir dzīvs, tad Viņš mani neatstās satrūdēt aukstajā kapā! Un redzi, ir noticis tas, ko mana sirds man teica. Es atkal pilnīgi dzīvoju, un tas mana mīlotā Jēzus rokās. Bet no šī laika nekam vairs nav jāspēj mani šķirt no Tavas dievišķās klātbūtnes! Kurp vien Tu dodies, es gribu Tev sekot kā Tava niecīgākā kalpone.”

14. Kamēr vēl Sāra Man tā atklāj savu sirdi, beidzot kapa kambarim tuvojas Jairuss ar degošu sveci. Bet Es viņai saku: “Redzi, nāk tavš tēvs Jairuss! Tādēļ paslēpies aiz Fausta muguras, lai viņš tevi tūlīt neierauga, kas būtu kaitīgi viņa veselībai! Bet kad Es tevi saukšu, tad ar priecīgu un liksmu seju iznāc priekšā, un tad šāds skats viņam nebūs bīstams.” — Sāra tūlīt seko šim padomam un tajā brīdī, kad Sāra bija labi paslēpusies aiz Fausta muguras, kambarī ienāk Jairuss.

15. Jairuss atvainojas, ka tik ilgi aizkavējis pasūtīto gaismu.

16. Bet ES saku: “Tas nekas! Jo pāri par iespējamo neviens nevar nogrēkoties, un kas reiz ir miris, nepilnā ceturtdaļstundā nekļūs vairāk miris, bet gan drīzāk dzīvāks, ja vēl ir kādi nosacījumi dzīvībai!”

17. JAIRUSS saka: “Nu, Kungs, ja arī viens nabaga grēcinieks iedrošinās Tevi lūgt, tad parādi Savu žēlastību ne man, necienīgajam, bet gan noteikti Tevi pār visu mīlošajai Sārai!”

18. ES saku: “Bet te es tev saku vienu noteikumu un iemeslu, ka Es viņu nekad neuzmodinātu **tev**, bet gan tīri tikai **Man!** No šī brīža viņa sekos Man — un ne tev; bet, ja laiku pa laikam arī tu gribi Man sekot, te tev jābūt tavas meitas tuvumā!”

19. JAIRUSS saka: “Lai notiek viss, ko Tu gribi, ja tikai manu vienīgo bērnu varētu atkal atsaukt atpakaļ dzīvē!”

20. ES saku: “Nu, tad apgaismo atvērto kapu!”

21. Jairuss nopūzdamies pieiet pie kapa malas un skatās un neredz neko citu, kā vienā kaudzē samestus linu audumus, galvassegas un saites. Kad VIŅŠ mirušo meitu neierauga, viņš noskumst un Man jautā, teikdams: “Kungs, kas tad te ir noticis? Smaka gan vēl ir te, bet citādi nekas! Vai kāds liķis ir nozadzis? Bet kādēļ tad viņš neņēma arī liķa autus un saites?”

22. “Jo tagad dzīvajai tie vairs nav vajadzīgi!”

23. Aiz sajūsmas, kas pēkšņi uzvarēja viņa sāpes, JAIRUSS iesaucas: “Kā?! — Kas?! Kur tad ir atkal dzīvā Sāra?”

24. ES saucu: “Sāra! Nāc šurp!”

25. Nu brīnumskaidrā SĀRA, kas stāv aiz Fausta muguras, pēkšņi iznāk priekšā un pavisam veselīgā un skaļā balsī saka: “Te es esmu, pilnīgi dzīva un vesela! Bet nu piederoša ne vairs tev, bet gan vienīgi Jēzum tam Kungam! Jo mana sirds **mīlestība** uz Jēzu, Kungu pār dzīvību un nāvi, kuru pūlējās man pierakstīt par rupjāko grēku, šī mīlestība manu vājo miesu nonāvēja otro reizi! Bet šī varenā mīlestība tai nu atkal atdeva dzīvību! Un redzi, tēvs Jairus, tu mani sauc par meitu, kur tu man tikai reizi esi devis dzīvību! Kas nu man ir **Tas** un es **Viņam**, kas man ir devis dzīvību **divas** reizes? Kurš no jums abiem nu ir vairāk mans īstais tēvs?”

26. JAIRUSS saka: “Tev ir taisnība! Acīmredzami Tas, kas tev pilnīgu dzīvību atdevis divas reizes, un te es nekad nevaru tavai mīlestībai pretoties. No šī brīža nu pilnīgi seko savai sirdij un laiku pa laikam arī es sekošu tev kopā ar tavu mīlestību! Vai tu, kas uz šīs zemes man biji viss un tagad pēc Kunga Jēzus esi viss, esi ar to mierā?”

27. SĀRA saka: “Jā, tēvs Jairus, ar to es esmu pilnīgi mierā!”

28. ES saku: “Un arī Es! Bet nu dodamies Manā mājā. Tur mūs gaida labas vakariņas un manai meitai Sārai pirmām kārtām vajadzīgs spēcīgums. Tādēļ ātri dodamies prom no šejienes!”

13. SCĒNA STARP JAIRUSU UN VIŅA SIEVU.

1. Jairuss nu aizklāj kapu, aiz mums labi aizslēdz durvis, caur kurām varēja nonākt kapenes mazajā istabiņā un beidzot pie kapa, un tad iet kopā ar mums.

2. Tā kā pieaugošais mēness vakaru nedaudz apgaismoja, tad sargs drīz pamanīja Jaira meitiņu,

kas baltā tērpā pavisam spirta iet Man līdzās. Šausmu pārņemts, VIŅŠ jautā Jairusam: “Kas tad tas! Ko es redzu?! Vai tad viņa arī šoreiz bija šķietami mirusi?”

3. JAIRUSS saka: “Lai nu ir kā ir! Tev te nekas nav, ko jautāt, bet gan jāklusē pie visu, ko tu redzi, citādi tu zaudētu dienestu! Bet dziļi paturi prātā un domā un aptver, ka Dievam ir iespējamās visas lietas. Bet tam vajadzīga pilnīga ticība un dzīva pašāvība! — Vai tu to saprati?”

4. SARGS saka: “Jā, augsti cienītais kungs!”

5. Uz to JAIRUSS saka: “Turpmāk pirmām kārtām atmet tādus man godu parādošus izteicienus un runā ar mani kā ar tavu brāli! Bet tagad, tā kā tev nekāds liķis vairs nav sargājams, steidzies uz Kapernaumu un tur nevienam nestāsti, ko tu te esi redzējis, arī manai sievai nē! Bet saki, lai viņa, ja tas ir iespējams, tūlīt kopā ar tevi dodas uz Nācāretu un tur Jāzepa mājā; jo Man ar viņu ir pārrunājamas ļoti svarīgas lietas. Ņemiet pāris lētus zirgēzeļus, lai jūs ātrāk varat nonākt Nācāretē namdara mājās!”

6. Sargs, kam pašam pieder straujš ēzelis, dzīvnieku ātri apseglo un ar to steidzas uz Kapernaumu, un tur Jairusa sievai nodod Jairusa vēstījumu. Noskumusi sieva ātri pieceļas un seko sūtnim. Ēzeļi skrien labi, un nepilnas stundas laikā abi ir Nācāretē manas miesas mātes Marijas mājā, kas nu atkal ir pavisam priecīga, ka veco Jāzepa māju viņa atkal var dēvēt par savu. Kad nu istabā ienāk Jairusa sieva, kas mūs atrod baudām labas vakariņas, kuras šoreiz apgādāja draugs Boruss, viņa tūlīt ierauga viņas Sāru, kas pavisam priecīga un spirta un pie tam ļoti laba izskata līdzās Man ar lielu apetīti bauda ar sāli, eļļu un nedaudz vīna etiķi pārlietu bezasaku zivi.

7. SIEVA tikko tic savām acīm un pēc kāda laika, uzsizdama Jairusam uz pleca, saka: “Jairus, šeit stāv tava noskumusi sieva, pie kuras tu sūtīji sūtni ar uzdevumu, ka tev ar mani pārrunājamas svarīgas lietas! Bet es tūlīt ieraugu svarīgāko par svarīgāko! Saki man, vīrs, vai es sapņoju, vai arī tā ir īstenība? Vai meitene, kas sēž pie Jēzus un tik ļoti labi izskatās, nav mūsu mirušās, ļoti miļās meitas Sāras dzīvākais attēls? — Ak, Jehova, kādēļ Tu man atņēmi Sāru?”

8. JAIRUSS, pats pavisam aizkustināts, savai sievai saka: “Esi mierīga, mana vienmēr vienādi miļotā sieva! Šī meitene ne tikai uz mata izskatās līdzīga mūsu vismiļajai Sārai, bet gan pilnā nopietnībā tā ir viņa pati! Dievišķā gara pilnais Kungs Jēzus viņu atmodināja otro reizi, kā Viņš pirms nedaudz nedēļām to pamodināja no nāves pirmo reizi. Tas, ka viņa nu tik ļoti labi izskatās, to dara Viņa neaptveramais acimredzamākais Dieva spēks; bet nu netraucē viņai ēst, jo nu viņa jau ilgi ir gavējusi!”

9. SIEVA, aiz pārsteiguma un prieka tikko varēdama saņemties, saka: “Saki nu man, tu gudrais meistar Izraēlā, par ko tu nu turi šo Jēzu? Man aizvien vairāk un vairāk liekas, ka Viņš, neskatoties uz Viņa zemo izcelšanos, tomēr ir apsolītais mesija. Jo šādus darbus nekad nav veicis neviens pravietis, nerunājot par cilvēku!”

10. JAIRUSS saka: “Jā, jā, tā tas ir! Bet par to jāievēro dziļākā klusēšana, pie kam Viņš Pats tā grib; jo, ja tas kļūt par daudz zināms, tad mums uz kakla tūlīt būtu visa Roma un Jeruzaleme, un, ja Viņš nestātos pretī ar Savu dievišķo spēku, tad ar mums visiem izskatītos ļauni! Tādēļ, sieva, esi klusa kā cietokšņa mūris! Lai ar savu parādīšanos nenodotu dievišķo Meistaru un lai paliekoši nostiprinās viņas veselība, Sārai, mazākais, pilnu gadu jāpaliek vai nu zem Viņa paša, vai, mazākais zem Viņa miļās, ļoti gudrās mātes Marijas uzraudzības un vadības, un mēs laiku pa laikam viņu tikai apciemosim. Pamatu pamatā mums abiem uz viņu arī vairs nav nekādu sevišķu tiesību; jo caur mūsu mēmo baudu mēs viņai devām tikai ļoti nožēlojamu, slimību pilnu dzīvību, un, kad mēs viņu radījām, mēs nezinājām, kas no mūsu akta iznāks. Mums tika dota šī dievišķā Sāra, kura no Dieva gan tika apgādāta ar visveselīgāko dvēseli, bet no mums ar vāju, slimu miesu! Divas reizes viņa mums ir nomirusi un uz šīs zemes mums būtu palikusi uz mūžu zaudēta! Bet Viņš viņai abas reizes deva jaunu, veselīgu dzīvību! Tādēļ ir jautājums, kas nu vairāk ir viņas tēvs un viņas māte — Viņš vai mēs abi, nabaga grēcinieki!”

11. SĀRAS MĀTE saka: “Jā, tu esi gudrs, zini likumu un visus praviešus; tādēļ tev visās lietās vienmēr ir taisnība, bet man jau tā ir pārdebesīga svētlaime, ka viņa atkal ir dzīva un mums ir tā lielā laime viņu šad un tad redzēt un ar viņu runāt.”

12. JAIRUSS saka: “Tagad esam klusi, jo mielasts ir galā un varbūt Viņš ko runās.”

13. Bet Es pasauca Faustu un viņam saku: “Draugs un brāli, Man ir ļoti žēl, ka šonakt tu nevari pie Manis pārņaktņot, bet mājās tevi gaida lieli darbi, un tā uz pāris dienām man vajag tevi atlaist. Bet pēc pāris dienām nāc atkal šeit. Ja par Mani iznāktu kāda runa, te tu zini, kas tev būs sakāms!”

14. FAUSTS saka: “Kungs, te Tu pazīsti mani labāk, nekā es pats sevi. Tādēļ Tu vari uz mani labi pašauties; jo dzimis romietis nav vāja niedre, ka vējš ar to dzen tukšu spēli. Ja es saku jā, tad arī nāve

neizdabūs no manis “Nē”! Bet nu es eju; mans zirgs vēl ir apseglots, un nepilnā stundā es jau esmu vietā. Mans lielākais draugs Jēzu, Tavā Vārdā darbs, kas gaida uz mani, gan gūs labu iznākumu. Es pilnīgi paļaujos uz Tavu mīlestību, gudrību un varu!” Ar šiem vārdiem Fausts atvadās un steidzīgi iziet pa durvīm.

15. Pēc tam pie Manis pienāk Sāras māte un aizkustinātu sirdi Man pateicas, atzīdama, cik viņa ir ļoti necienīga šādas nedzirdētas žēlastības.

16. Bet ES viņu mierinu un Sārai saku: “Mana meitiņa, skat, šeit ir tava māte!”

17. Tikai tagad Sāra ātri pieceļas un ļoti draudzīgi sveicina māti, bet tūlīt piemetina, ka tagad viņa paliks pie Manis, jo viņa Mani par daudz mīl, lai varētu no manis šķirties! Māte, kā arī priekšnieks mīlo meitiņu par to ļoti slavē, — bet vienlaicīgi arī vēlas, lai viņa viņus pavisam neaizmirstu! Un Sāra abiem dod uzticamāko apliecinājumu, ka tagad viņa viņus mīl vēl **vairāk**, nekā agrāk. Ar to abi arī ir ļoti apmierināti, nomierinās un apmīlo viņu meitu.

14. PAR CILVĒCISKAS UN DIEVIŠKAS VARAS STARPĪBU.

1. Bet nu pie Manis pienāk grieķis FiloPOLDS no Kānas Samarijā un saka: “Kungs, es pie Tevis nu jau esmu vairāk nekā trīs dienas un vēl nevarēju iegūt ne acumirkli, lai ar Tevi pārrunātu to, ka pēc Tavas pavēles visu esmu nokārtojis pēc Tavas gribas un ka caur manu sprediķi, kuru es viņiem noturēju pēc Tavas aiziešanas no Kānām, visi nu ir pārgājuši ticībā Tev. Šķiet, tagad Tev ir laiks; tad vēlies arī mani nedaudz uz klausīt!”

2. ES saku: “Mans ļoti dārgais draugs Filopold! Tu gan vari pieņemt, ka Es tev jau sen attiecībā uz Kānām būtu šo un to jautājis, ja Es sīki nezinātu visu, kā tās lietas stāv? — Te aplūko visus Manus brāļus! Cik daudz es ar viņiem runāju! Ārēji daudzas dienas neviena vārda, bet tādēļ jo biežāk iekšēji garīgi caur viņu sirdīm; un redzi, te neviens nepieceļas, lai Man jautātu: “Kungs, kādēļ Tu ar mani nerunā?” Es tev saku, kā Es jau sen visiem esmu teicis: Es neņemu tādēļ mācekļus, ka Man ar viņiem jāpļāpā par neko un atkal neko, bet gan, lai viņi klausās Manu Mācību un ir liecinieki Maniem darbiem! Jo, ko viņi zina, to es zinu jau sen iepriekš, un ko viņi īpaši grib zināt, to nepieciešamības gadījumā Es viņiem daru zināmu caur viņu sirdīm. Un ja tā, te jautā sev pats, kam te maniem svaidītiem mācekļiem vēl būtu vajadzīga kāda dienišķa ārēja saruna! Bet tagad arī tu esi Mans māceklis, un tādēļ tev Manā skolā jābūt mierā ar tādu kārtību.

3. Bet ar citiem cilvēkiem, kuri nav Mani tuvākie mācekļi, Man, protams, vajag pārmit ārējus vārdus; jo viņu ļoti pasaulīgajās sirdīs viņi tos nedzirdētu un vēl mazāk saprastu. Bet tomēr Es arī ar saviem mācekļiem, kad to prasa laiks un apstākļi, runāju ārēji; bet tas notiek ne mācekļu dēļ, bet gan to dēļ, kuri nav mācekļi! — Saki Man, vai tu to esi aptvēris?

4. FiloPOLDS saka: “Jā, Kungs. Nu Tava žēlastība man ir tik skaidra kā saule gaišākā pusdienas laikā, un es tev pateicos par šo Tavu vismīlestības draudzīgāko izskaidrojumu! Bet Kungs, kad es nu aplūkoju šo brīnišķīgi skaisto Sāru, kas ar savu ārkārtējo skaistumu varētu mēroties ar katru eņģeli debesīs, tad man liekas gandrīz neiespējami, ka viņa jebkad kādu sekundi būtu gulējusi kapā! Jo šādu dzīvības spirtumu es vēl nekad neesmu sastapis! Un tomēr tā ir patiesība, ka Tu viņu divas reizes esi pamodinājis no nāves! Nu manā sirdī ir varena dziņa no Tevis uzzināt, kā tev var būt iespējams ko tādu paveikt?”

5. Neskaļi es viņam saku: “Es domāju, ka Kānā tu esi pietiekami uzzinājis, **Kas** Es esmu?! Bet, ja tu to zini, tad tomēr rodas ļoti liels jautājums, kā tu vari jautāt, kā Es kādu nomirušu cilvēku atkal varētu atdzīvināt! Vai tad Saule, Mēness un visas zvaigznes, tāpat kā Zeme nav izcēlušies no Manis un vai Es šo zemi neesmu licis apdzīvot neskaitāmām dzīvām radībām? Bet ja Es sākumā varēju viņām dot esamību un patstāvīgu dzīvību, kā Man jābūt neiespējami ar vienu meitenīti darīt to, kas Man no mūžības uz mūžību bija iespējams ar neskaitāmām būtnēm? bet ja tu to zini un par to ne eņģeļa esi ticis pamācīts, kā tu tad vēl spēj jautāt?

6. Redzi, pat katrs akmens, pret kuru tu ar savām kājām ļoti spēcīgi vari piedauzīties, tiek uzturēts tikai ar Manu gribu; ja Es to vienu acumirkli izlaistu no Manas visu aptverošās un uzturošās gribas, tad tajā pat acumirkli tas pilnīgi izzustu.

7. Tu gan akmeni vari sadauzīt, ar spēcīgu uguni pat vari pilnīgi izšķīdināt kādā gaisa veidā, kā to māca slepena aptiekāru māksla, bet tas ar akmeni un katru citu matēriju tikai tādēļ var notikt, ka cilvēku labumam un derīgumam Es to pielaižu. Ja Es to nepielaižu, tad tu pat mazāko akmentiņu varētu

izkustināt no vietas tikpat maz kā kādu kalnu. Tu vari arī akmeni uzmet gaisā un pēc tava spēka un mešanas veiklības tas uzlidos diezgan ievērojamā augstumā; bet, kad tas ir sasniedzis zināmu, mešanas spēkam atbilstošu augstumu, tad tas tūlīt atkal kritīs atpakaļ uz zemes. Un redzi, tas viss ir Mana griba un Mans pieļāvums līdz zināmai pakāpei, kas nozīmē: “Līdz šejieni un ne tālāk!”

8. Akmens sviediens tev pavisam aptverami rāda, cik tālu sniedzas cilvēka spēks un griba. Daži acumirkļi, — un cilvēka vājā griba tiek no Manis satverta un atlikta atpakaļ Manā no mūžības noteiktā kārtībā, kas caur visu mūžīgo bezgalību nosvērta līdz saules putekliša smagumam! Bet, ja tas viss atkārtas tikai no Manas gribas un pieļāvuma, kā tad Man it kā nevarētu būt iespējams varēt atkal atdzīvināt nomirušu meitenīti?

9. Bet izej ārā un atnes Man vienu malkas gabalu un akmeni, un Es gribu tev rādīt, ka caur Tēva spēku Mani Man ir iespējamās visas lietas!”

10. Filopolds tūlīt ienes vienu akmeni un malkas gabalu. Un, vēl vienmēr neskaļi runājot, ES viņam saku: “Redzi, Es akmeni paceļu un lieku to brīvā gaisā, un redzi, tas nekrīt lejā! Bet pacienties to no šī stāvokļa izkustināt!” Filopolds to mēģina, bet akmens ne par matu neļaujas pārbīdīties.

11. Bet Es saku: “Bet nu es pielaidīšu, ka tu pēc patikas varēsi akmeni pārbīdīt; bet, ja tu to atlaidīsi vaļā, tad tas tūlīt atkal ieņems šo vietu un vai pēc nelielas vibrācijas, vai pēkšņi stingri turēsies šajā dotajā vietā!”

12. FiloPOLDS saka: “Kungs, nedari šo pārbaudi; jo man pietiek ar Tavu svēto Vārdu!”

13. ES saku: “Nu labi, bet es nu gribu, ka šis akmens pazūd un šis koks zaļo un pēc sava veida dod lapas, ziedus un augļus!” — pēc tam akmens kļūst neredzams, un satrunējušais koks kļūst svaigs, zaļo, tūlīt dzen lapas, ziedus un beigās gatavus augļus, un, proti, dažas viēģes, jo koka zars kādreiz piederēja viēģes kokam.

14. Visi Man un Filopoldam sāk piegriezt vērību; lielākā daļa mācekļu jau snauda, bet Jairuss un viņa sieva nevarēja vien pietiekami noskatīties viņu meitā. Bet Es un Filopolds mūsu eksperimentu izvedām uz neliela nomaļus stāvoša galda zem jau diezgan vājas gaismas lampas apgaismojuma un tādēļ no simtiem netikām ievēroti; tomēr, kad Filopolds diezgan skaļi sāka brīnīties, tad, protams, daudzi tam drīz pievērsa uzmanību. Bet Es viņiem pavēlēju palikt mierā, un viss bija atkal mierīgi.

15. Es nu atkal akmenim pavēlēju, lai tas ir, un tas atkal gulēja uz galda, bet viēģes koka zaru ar augļiem es atstāju, un no rīta Mana Sāra ar lielu apetīti augļus apēda.

16. Bet tad Es jautāju Filopoldam, vai nu viņš ir skaidrībā, un viņš dziļi apklanjās un teica: “Kungs, tagad man viss ir skaidrs!”

15. FILOPOLDA LIECĪBA PAR JĒZUS DIEVIŠĶĪBU.

1. tad arī Filopolds, kā Es pavēlēju, devās pie miera. Bet, dabīgi, viņam nebija tieši sevišķi labs miegs, jo viņa prāts pārāk aizņēma dienas piedzīvojumi, pie kam arī dusas vieta nebija tieši laba. Jo ķīlu ņēmēji, izņemot nedaudz salmu, gandrīz visu bija paņēmuši, un tādēļ mēs ienācām burtiski tukšā mājā. Sāras atkalatmodināšanas laikā Boruss, Mani brāļi un daudzi citi mācekļi bija ļoti pūlējušies, lai atbilstošā daudzumā mājā sagādātu guļas vietas, galdus, solus un virtuves un galda piederumus; bet kādiem simts cilvēkiem, no kuriem daudzi pārlaida nakti ārā un citās mājās, īsā laikā dabīgā ceļā, protams, nebija iespējams sagādāt arī tikai nepieciešamāko.

2. Un tā Es pats šo nakti pavadīju uz sola ar nedaudz salmiem zem galvas — un Filopolds pavisam bez salmiem uz grīdas. Tādēļ arī no rīta viņš bija kājās viens no pirmajiem; un, kad Jairuss, kuram ar viņa sievu un meitu Sāru bija diezgan labas guļas vietas uz salmiem, viņam jautāja, kā viņš uz grīdas ir gulējis, FiloPOLDS teica:

3. “Kā to pieļauj grīdas īpašības! Bet viss atkarīgs no paraduma; gada laikā miesa ar to noteikti vairāk iedraudzētos, nekā vienā naktī.”

4. JAIRUSS saka: “Ja tu man tomēr būtu ko teicis! Mums salmu bija daudz!”

5. FiloPOLDS saka: “Te aplūko Kungu, Kuram paklausa visas debesis un visas pasaules un visi eņģeļi izpilda Viņa gribu! Viņa dusas vieta nav ne par matu labāka, kāda te bija manējā!”

6. JAIRUSS, kurā vēl slēpjas krietna porcija farizejiskuma, saka: “Draugs, vai tu te varbūt tomēr nesaki mazliet par daudz? Nav gan noliedzams, ka šis Jēzus pilns dievišķa gara vairāk, kā jebkad šī Gara bija kādā citā praviētī, — jo Viņa darbi debesīs augsti pārsniedz visus Mozus, Elijas un visu citu lielo

un mazo praviešu darbus; bet ka Viņā tieši jābūt visai dievības pilnībai, tas man tomēr liekas nedaudz pārdrošs pieņēmums! Arī pravieši caur dievišķo garu, kura viņi bija pārņemti, pamodināja nomirušos, tikai viņi nekad to neiedrošinājās pierakstīt sev, bet gan vienmēr tikai Dievam. Jo, ja viņi veiksmi būtu pierakstījuši sev, tad viņi Dieva priekšā būtu kļuvuši par rupjiem grēciniekiem un Dievs Garu viņiem būtu atņēmis. Bet Jēzus visu dara kā no sevis un kā Kungs, — un tas runā par labu tavam pārdrošajam pieņēmumam, un zināmā mērā es tavām domām piekritu; bet, kā saka: ar visu uzmanību! Jo tas varētu būt mums no augšas dots pārbaudījums, kurā mums vajag pierādīt, vai mēs gan ticam vienīgi **vienam** Dievam! Bet, ja Jēzū visā nopietnībā mājotu dievība, te, protams, mums zem katriem noteikumiem vajadzētu Viņa liecību pieņemt kā mūžam patiesu! — Kādās domās tu nu esi?”

7. FiloPOLDS saka: “Es pilnīgi ticu pēdējam un Viņa liecība par Dievības pilnību viņš ir pilnīgi patiesa!

8. Šajā mūsu brīnumdarbu pilnajā laikā tā lieta ir grūti izskaidrojama, tā ka vienmēr var teikt: “Es tur un tur esmu redzējis magus, kuri patiesi veica ārkārtējus darbus, un arī seni pravieši pamodināja mirušos, — jā, viens pat veselu kaudzi miroņu kaulus esot ietērpis miesās un atdzīvinājis, un tā brīnumdarbi vēl ne tuvu nav nekāds pierādījums, pēc kura kādu brīnumdari jāslavē kā **Dievu**!

9. Bet ar Jēzu, to Kungu, ir pavisam citādi! Pie visiem praviešiem pirms brīnumdarba vispirms vajadzēja būt lūgšanām un gavēšanai, līdz Dievs viņus uzskatīja par cienīgiem, caur viņiem pielaist kādu brīnumdarbu; magiem vajag būt kādam brīnumzīlim un daudzām citām zīmēm un formulām un pie tam viņiem vēl bija klāt daudzas ziedes, eļļas, zāles, ūdens, metāls, akmens, augi un saknes, kuru apslēptos spēkus viņi labi pazina un izmantoja savā darbā, — bet kur jebkad kāds kaut ko tādu ir redzējis pie Jēzus!? Ne pēdas no lūgšanām un gavēšanas, mazākais, pa to neilgo laiku, kurā man bija tā žēlastība Viņu pazīt; par kādu brīnumzāli un visiem citiem maģiskiem līdzekļiem pie Viņa vēl mazāk kas sastopams!

10. Pie kam visi pravieši kā viens tā otrs runāja un rakstīja vienmēr vienādas noslēpumainās līdzības, un kas nebija no viņu skolas, tam nebija iespējams viņus saprast! Es gan esmu grieķis, bet tādēļ man jūsu raksti nav sveši, uz zinu Mozu un visus jūsu praviešus! Kas viņus pilnīgi saprot, tam patiesi vajag būt dzimušam no **sevišķiem** vecākiem!

11. Bet Jēzus apslēptākās lietas izsaka tādā skaidrībā, ka tās nereti vajag aptvert pat bērnam! Viņš izskaidroja radišanu, un es jau gandrīz ticēju, ka pats varētu radīt kādu pasauli! Kur tad ir tas pravietis un kur tas visu burvju **Meistars**, kurš tā runātu, kā Jēzus?!

12. Kas jebkad kaut zilbi ir sapratis no tā, ko pie savas darbības runā mags? Viņu runās valda tumšākā nakts un praviešu runās šur un tur gan uzaust maza gaismiņa, bet pie viņu vājās gaismas tomēr neviens nepazīst, kas ir tas, ko redz sev priekšā stāvam trīsdesmit soļu attālumā! Bet te viss ir Saules gaismā gaišākā pusdienas laikā! Viss, ko Viņš runā, ir dziļākā patiesība un tomēr skaidrs un gaišs gandrīz katra cilvēka saprātam; un ko Viņš grib, tas acumirkli notiek!

13. Bet ja ar Jēzu patiesi uz mata tas tā ir, tad es patiesi nezinu, kāda iemesla dēļ man vēl būtu jāsaubās Viņu atzīt kā nenoliedzamu debess un zemes Kungu.

14. Skaties te uz galda! Šis ļoti svaigais vīģes koka zars ar daudziem pilnīgi gataviem augļiem, ko Viņš vakar man deva, kamēr jūs jau gulējāt, ir dzīvs izskaidrojums uz manu jautājumu, kā Viņam tomēr ir iespējams pamodināt pilnīgi nomirušu. Viņš man prasīja jau satrunējušu, tātad pilnīgi mirušu zaru. Es atnesu to, kas man pirmais pagadījās pie rokas. Viņš satrunējušajam kokam pat nepieskārs, bet gan tikai tam pavēlēja, un satrunējušais koks sāka zaļot, uzdziedēt, — un te tev ir nogatavojušies augļi! Ņem un dod tos visumiļajai Sārai, tie viņu atspirdzinās.”

16. KUNGS DODAS UZ SINAGOGU. (MATEJA EV. 13:54)

1. Jairuss pamodina Sāru, kura jau tāpat sāk mosties, un pasniedz viņai augļiem pilno zaru, par kuru viņai ir liels prieks. Viņa tūlīt arī iekož pilnīgi gatavajā un medus saldajā auglī un tos visus apēd. Kad viņa visus ir apēdusi, Es uz sava sola pamostos.

2. SĀRA gan ir pirmā, kura Mani apsveic ar vissirsnīgāko rīta sveicienu, un Es viņai jautāju, kā viņai vīģes ir garšojušas. Un, pilna prieka, viņa saka: “Kungs, tās bija debešķīgi labas un saldas kā medus! Tavs draugs Filopolds man tās deva Tavā vārdā, un es tās visas apēdu; jo tās bija pārāk labas! Tu tās noteikti sagādāji man!?”

3. ES saku: “Mana vismīlā Sāra! Jā gan, tev; jo tu biji cēlonis, kāpēc Es vakar naktī draugam Filopoldam rādīju, kā Es atmodīnu mirušus un atdzīvināju pavisam satrunējušu vīģes zaru, lai tas tev, mana mīlā Sāra, vēlreiz nes saldus augļus. Tādēļ tu dariji ļoti labi, ka tu tos apēdi; jo tie stiprinās tavu ilgi pastāvošo veselību. Bet tagad dodamies ārā, līdz istabas tiek uzkoptas un iztīrītas, tad mēs baudīsim brokastis un pēc tam ķersimies pie dienas darbiem.”

4. Pēc tam visi kopā ar Mani dodas ārā un tur bauda liksmo un kristāla skaidro rītu, un skaistais rīts visus ieliksno.

5. Bet te pie Manis pienāca JAIRUSS un teica: “Kungs! Manai pateicībai nekad nav jābeidzas! Pirms man jebkad jāļauj sevi pret Tevi pierunāt, es atteikšos no sava amata un būšu viens no dedzīgākajiem Tavas svētās mācības sekotājiem, un Filopoldam jāpaliek manam draugam visu manu mūžu; jo tikai viņam man jāpateicas par patiesu gaismu par Tevi. Viņš gan ir grieķis, bet mūsu rakstos viņš ir lietpratīgāks, nekā es un visi Jūdejas, Galilejas, Samarijas un Palestīnas rakstu mācītāji! Īsi, es par Tevi tagad esmu pilnīgā skaidrībā, un tas patiesi ir tā, kā es jau bieži slepenībā pie sevis domāju. Bet tagad man vajag doties uz Kapernaumu, kur mani gaida mans darbs. Bet uz kādu Tev pieņemamu laiku es pie Tevis atstāju savu sievu un meitu Sāru! Jo labāk, kā pie Tevis, viņām neklātos arī debesīs! Bet, ja es vakarā varu atnākt, tad es nākšu šeit kopā ar Faustu un Korneliju un varbūt arī ar veci Kireniju, kuram šodien it kā jānāk uz Kapernaumu. Un tā es pakļaujos Tavai mīlestībai, pacietībai un žēlastībai.” Tad viņš atvadās no savas sievas un mīļās Sāras un liek pievest savu ātri rikšojošo zirgu, uzkāpj uz tā un ļoti ātri aizsteidzas prom.

6. Bet Es nu visus atkal pasaucu uz rīta mielastu, un mēs dodamies uzkoptajā un iztīrītajā istabā, kur mūs gaidīja Borusa labi pagatavots mielasts.

7. Pēc mielasta BORUSS mani pasauc sānis un saka: “Mans vissirsnīgi mīļotais Draugs! Es zinu, ka Tu jau sen vari zināt, ko es ar Tevi slepenībā vēlētos pārrunāt; bet starp Taviem mācekļiem ir daži, kuriem, pēc maniem uzskatiem, nav jāzina, kas mums te vienam ar otru runājams, un tikai tādēļ es Tevi palūdzu malā!”

8. ES saku: “Īstenībā tas pavisam nebija vajadzīgs; jo tas, ko tu Man šeit gribi atstāt, to es mācekļiem Kisā detalizēti atstāstīju un par to atklāti izteicu Manu uzslavu. Viņi visi to zina, un tādēļ mums no viņiem nekas nav jāslēpj.”

9. BORUSS saka: “Ak, ja tā, tad es runāju pavisam atklāti!”

10. Tādēļ mēs atkal atgriezamies atpakaļ pie sabiedrības, un ES Borusam saku: “Mans vismīlīgais draugs! To, ko tu Man gribi teikt, to zinu Es un arī visi Mani mācekļi, un tādēļ mēs šo lietu uzskatām kā nokārtotu. — Bet tev kā grieķim, kurš jūdaismu tikai brīvi atzīsti, bet nestāvi zem jūdu likumiem, viegli runāt ar visiem farizejiem; bet ja caur apgraizīšanu un likumu tu būtu īsts jūds, te tev tavai mēlei vajadzētu uzlikt stiprus grožus. Bet tā kā tu runāji, tā bija pareizi, un tā mēs to lietu tagad atstājam rakstītu smiltīs. — Bet nu ved Mani Nācaretes skolā! Es mācišu ļaudīm, lai viņi pazīst, kāds nu ir laiks. (Mt. 13:54)

11. Māte Marija jautā, vai Es pusdienās nākšu mājās.

12. ES saku: “Neraizējies, vai es nākšu; pietiek, ka Es visas rūpes ņemu uz Sevis.”

13. Sāra jautā, vai viņa drīkstētu kopā ar Mani iet uz skolu.

14. ES saku: “Katrā ziņā, ej tikai, kaut gan pēc likuma sievietei skolā nav jāspēr kāja vīru sabiedrībā. Bet tagad visam jātop citādi; jo sievai līdzīgi vīram ir pilnas tiesības uz Manu mīlestību un žēlastību, kas caur Mani iziet no Dieva tā Tēva. Un skolā mācies pazīt, kāds nu ir laiks, un tā ejam. Bet tu, Sāra, paliec pie Maniem sāniem un kalposi Man kā spēcīga liecība! Tādēļ arī uz savas miesas paturi šo apbedījuma tērpu, jo arī tērps būs Man liecība! — Bet nu ejam!”

15. Pēc šiem vārdiem mēs nu tūlīt dodamies skolā.

17. KUNGS IZSKAIDRO KĀDU JESAJA TEKSTU.

1. Kad Es ienācu skolā, pie kāda liela galda sēdēja ap desmit vecāji no Nācaretes kopā ar vairākiem farizejiem un rakstu mācītājiem un apsprieda pantus no Jesaja, kas skanēja tā: “Mazgājieties un šķīstieties; no manām acīm atmeties jūsu ļaunos darbus un atstājieties no grēkiem! Mācieties darīt labu, tiecieties pēc taisnīguma; palīdziet apspiestajiem, gādājiet bāriņiem taisnīgumu un palīdziet atraitnēm! — Tad nāciet, un viens ar otru tiesāsimies, runā Kungs. Ja jūsu grēki ir sarkani kā asinis, tiem tomēr

jākļūst sniega baltiem, un, ja tie līdzinās purpuram, tad tiem tomēr jāklūst kā vilnai. Ja jūs gribat Man paklausīt, tad jums jābauda zemes labumi. Bet, ja jūs liedzaties to darīt un esat Man nepaklausīgi, tad jūs no zobena tiksiet aprīti; jo tā runā Kunga mute! — Bet kā tas notiek, ka dievbijīgā pilsēta kļuvusi par netikli? Tā bija pilna taisnības, tajā mājāja taisnīgums, un nu tur dzīvo slepkavas! Tavs sudrabs kļuvis par sārņiem un tavs dzēriens sajaukts ar ūdeni. Tavi firsti ir atkritēji un zagļu biedri; viņi labprāt pieņem dāvanas un tiecas pēc veltēm, bet bāriņiem viņi negādā taisnību un nepieņem atraitņu sūdzības! Tādēļ Jehova, tas Kungs, Ceobats, tas Varenais runā Izraelā: “Ak vai, Es radišu mierinājumu pie Saviem pretiniekiem!” (Jesaja 1.16 — 24.p.) Viņi apsprieda šo pantu un netika skaidrībā.

2. Te Es nostājos priekšā un viņiem teicu: “Ko jūs prātojat par to, kas visā patiesībā stāv jūsu priekšā atklāts tik skaidri kā pusdienas Saule? Aplūkojiet jūsu bāriņus, jūsu atraitnes! Kā viņām klājas? Tā vietā, lai par viņām rūpētos, jūs viņām atņemat to, kas viņām vēl ir, un nabaga bāriņus jūs pārdodat pagāniem kā vergus, kā jūs to tikai pirms pāris dienām uz slepenā ceļa gribējāt izdarīt un realizēt un būtu arī realizējuši, ja muitnieks Kisjons jums to pavisam vareni nebūtu aizkavējis.

3. Kungs gan runā: “Nāciet un viens ar otru tiesāsimies! Ja jūsu grēki līdzinās sarkanām asinīm, tiem tomēr jāklūst sniega baltiem, un ja tie ir kā purpurs, tiem tomēr jāklūst kā baltai vilnai!” — Bet ES jautāju: “Kad un zem kādiem noteikumiem? Kā izskatās ar jums un dievbijīgo pilsētu, kura saucas par “Dieva pilsētu”? Cik daudz visrupjāko un uz debesīm kliezdošāko veidu grēki tur jau ir notikuši un cik daudzi sāksies tagad?

4. “Mazgājieties un šķīstieties un Manu acu priekšā atmetiet jūsu ļaunos darbus!” caur praviešu mutēm teica Jehova. Jūs gan savu miesu mazgājat septiņas reizes dienā, tīrāt savus tērpus un ik gadus divas vai trīs reizes balsināt jūsu nomirušo kapus; bet jūsu sirdis paliek nocietinātas un pilnas netīrumu, un tādēļ notiek, ka jūs līdzināties jūsu nobalsinātiem kapiem, kas no ārpuses izskatās nobalsināti un tīri, bet iekšā ir pilni pretīgas smakas, pilni mirušo kauliem un pilni smirdošiem trūdiem.

5. Praviētis runāja par jūsu **siržu** tīrīšanu un jūs mudināja atmet jūsu grēkus Dieva visuredzošo acu priekšā; bet savās sirdīs jūs šo izpratni nekad neuzņēmt, tādēļ jūs tīrāt tikai jūsu ādu un jūsu sirdīm ļaujiet nogrimt visos elles netīrumos! Kas jebkad tev to ir mācījis?!

6. Jūs gan sakāt: “Āzis, kā Mozus un Ārons pavēlējis, katru gadu līdz šai stundai tiek aplāts ar grēkiem no visas Izraēlas, tad nokauts un iemests Jordanā!” (Mozus 3., 16) Ak, jūs aklie! Ko var līdzēt āzis, ka jūs nepārtraukti grēkojat un savās sirdīs nelabojaties?

7. Šī rīcība bija tikai **attēls**, no kura jums jau sen bija jāmacās, kā āzis tikai norāda jūsu ļaunās, pasaulīgās tieksmes. Tādas te ir jūsu augstprātība, kas līdzīgi āzim ir badīga un pār mēru smirdoša, jūsu netiklība un neķītrība visās lietās, jūsu skopums un skaudība un jūsu nenovīdība! Ar āža nokaušanu jums uz visiem laikiem bija jāiznīdē jūsu siržu āzis, tad jūs dzīvi būtu izpildījuši Mozus un Ārona pavēli un caur to nekļūdīgi ieguvuši viņu svētību! Bet tā jūs nonāvējat tikai āzi, kas jums neko nevarēja līdzēt, bet jūsu grēku pilnās sirdis jums ir palikušas; tādēļ Jehova savus draudus ir izpildījis un, kad jūsu ļaunais mērs būs pilns, turpmāk izpildīs vēl vairāk.

8. Jā, tas ir skaisti, ka tagad pagāniem vajag tautai gādāt likumus un rūpēties par tās bāriņiem un atraitnēm! Bet tādēļ tas arī ir pareizi, kā praviētis runā: “Es radišu mierinājumu caur ienaidniekiem, kas ir pagāni, un caur viņiem Sevi atriebšu!” Kur ir palikusi jūsu vara un izgaisis jūsu spēks? Neliels pagānu pulks pārvalda reiz tik vareno Dieva tautu! Ak, mūžīgs kauns un negods! Čūskas bērni ir gudrāki un krietnāki, nekā gaismas bērni.

9. Bet tādēļ arī drīzumā notiks ka šī svētā zeme tiks nodota pagāniem un turpmāk jums nekad vairs nav jābūt ne kādai valstij un vēl mazāk kādam ķēniņam; bet gan jums kā vergiem būs jākalpo svešiem tirāniem, un jūsu cēlajām meitām jātiec piegulētām no pagāniem un pagānu kalpiem un viņu auglim jātiec nicinātam kā čūsku un odžu dzimumam!

10. Te jūs no jūsu praviešiem, kuri rakstīja jūsu **sirdīm**, apspriežat, ka jūs jūsu miesas, tērpus un kapu nesvarīgo mazgāšanas un šķīstīšanas ceremoniju vēlaties padarīt spožāku, lai ceremonija jums atnestu jo lielākus upurus; bet to, kas vienīgais Dievam būtu patīkams, to jūs nespējat saredzēt. Ak jūs, ļaunie velna kalpi! Ar savām ceremonijām jūs kalpojat **viņam** un tādēļ arī no viņa reiz dūksnājā saņemsiet algu, kā jūs to arī vienmēr esat pelnījuši.

11. Miesu, ja tas ir vajadzīgs, mazgā vienu, divas un arī trīs reizes dienā un tērpus tīra, ja tie ir netīri; jo Mozus to tā ir kārtojies miesas veselībai. Tāpat arī kapus laba sprīža biežumā pārsedz ar māliem un, kad tie ir nožuvuši, sō mālu segu vairākas reizes nobalsina ar labu kaļķi, lai sega nesaplaisā un caur plai-

sām, sevišķi pirmajos trūdēšanas gados, viegli nevar izplūst kaitīgi tvaiki un pie cilvēkiem, dzīvniekiem un augiem izsaukt visādas kaitīgas slimības.

12. Redziet, tādēļ, kas tak ar rokām ir aptverams, ir pavēlēts kapus pārbalsināt! Kā tad jūs no tā vēlaties iztaisīt dievkalpošanas aktu! Ak jūs neprātīgie, jūs nelgas! Ko tad tas līdz mirušo dvēselēm?!

18. PAR DIEVA BŪTĪBU UN PATIESU VIŅA PIELŪGŠANU.

1. (KUNGS): “Ja cilvēks mirst, dvēsele no miesas tiek atņemta un cilvēks vienīgi kā gars nonāk tādā vietā, kas pilnīgi atbilst visai viņa dzīvības būtībai; un te viņai nepalīdzēs nekas cits, kā viņas brīvā griba un viņas mīlestība. Ja **griba un mīlestība ir laba**, tad arī vieta, kuru dvēsele pati sev sagatavos caur no Dieva viņā likto varu un spēku, būs laba; bet ja griba un mīlestība ir **slikts**, tad arī viņas darbi būs slikti, — tā tad, kā uz Zemes slikts koks nenes labus un labs koks sliktus augļus. Ejiet un ar zeltu un dārgakmeņiem izgreznojiet ērkšķu krūmu, un paskatieties, vai tādēļ tas jums nesīs vīnogas! Bet vai nu jūs vīnogulāju greznojat ar zeltu vai nē, tas kā augļus tomēr nesīs saldas, labi garšojošas vīnogas.

2. Bet ja tā, un neiespējami būt citādi, te jautājiet paši sev, ko kapu pārbalsināšana, ja tajos nav nekas cits, kā liķu kauli un pretīgi netīrumi, līdz vai varētu līdzēt nomirušo dvēselēm!

3. Vai tad jūs nopietni domājat, ka Dievs ir tik vājprātīgs un tik muļķīgs, ka Viņš sev liktu kalpot caur tukšākās un nevajadzīgākās matērijas krāšņumu?!

4. ES jums saku: “Dievs ir Gars, un kas viņam grib kalpot, vajag Viņam kalpot Garā un pilnākā, dzīvākā Viņa sirds patiesībā, bet ne matērijā ar matēriju, kas nav nekas cits kā uz zināmu laiku visvarenā Tēva nostiprināta griba!

5. Bet ko jūs teiktu kādam cilvēkam, kas nāktu pie jums un vēl prasītu algu par to, ka viņš jums nopostījis sējumu un pie tam vēl apgalvotu, ka viņš jums ir labi pakalpojis?! — To, ko jūs teiktu šim nekaunīgajam nelgam, to arī jums viņpasaulē reiz teiks Tēvs, un jums vajadzēs no Viņa atkāpties un pie tam vēl tikt izstumtiem galējākā tumsībā, kur jūsu alga būs kaušana un zobu griešana!

6. Bet kā jūs rūpējaties par atraitnēm, par to kā pierādījums vispirms noder Mana māte Marija, kurai jūs esat visu atņēmuši un pēc tam tūkstoš citas, ar kurām jūs nerīkojāties un vēl tagad nerīkojāties labāk!

7. Vai tas nav uz debesīm kliezdoši, ka jūdietēm savas tiesības vajag meklēt pie pagāniem un tās arī saņemt? Vai Sātanam nevajag būt ļoti priedīgā, ka tagad taisnīgumā viņa bērni debesu tālu pārsnieguši Dieva bērnus? Jā, tad turpmāk arī pasaules bērniem jāklūst par Dieva bērniem; bet tāpēc jums jābūt **Tā** bērniem, Kuram jūs vēl vienmēr uzticami kalpojat.

8. Vai tad jūs, tā kā jūs tak lasāt Jesaju, kur viņš runā:

9. “Man ir labpatika pie žēlsirdības un ne pie dedzināmiem upuriem!” Un atkal: “Šī tauta Mani godina ar lūpām; bet tās sirds ir tālu no Manis!” Ja jūs sakāt: “Dievs to ir teicis ar praviešu mutēm!”, kādai godbijībai gan jums vajag būt Viņa priekšā, ja jūs jūsu nekaunīgos likumus vienmēr turat augstāk par Dieva baušļiem un jūsu pasaulīgajam labumam ievērojāt tikai jūsu sējos, bet dievišķos mināt ar kājām?! — “Ak jūs ļaunie, jūs arvien velna kalpi! Kā jūs reiz gribat pastāvēt tiesas priekšā?! Patiesi, sodomiešiem ir labāk, nekā jums! Jo, ja tur un toreiz būtu notikušas tādas zīmes, kādas jau notikušas pie jums, viņi maisos un pelnos būtu nožēlojuši grēkus un Dievs viņus nebūtu tiesājis ar uguni un sēru no debesīm! Bēdas jums! — tas laiks ir pienācis tuvu, un ar jums notiks tā, kā Es to jums esmu pareģojis!”

19. GARĪGI AKLO FARIZEJU NEKAUNĪBA UN APJUKUMS.

1. VECAJIE, farizeji un rakstu mācītāji saīguši pieceļas un saka: “Kā tu, piena puika, uzdrīksties ar mums tiesāties? — Kādas zīmes tad te ir notikušas?”

2. Šiem skolas un rakstu bruņiniekiem nostādot priekšā viņiem visiem ļoti labi pazīstamo Sāru, ES saku: “Vai jūs pazīstat šo meitenīti, un vai jūs zināt, kas ar viņu noticis **otru** reizi?”

3. Te VISI iepleš acis un ļoti apmulsuši klusu savā starpā saka: “Pie debesīm! Tā ir priekšnieka meita, kāda tā bija miesā un dzīva! Vai tad viņš viņu atkal ir atmodinājis? Kā tas ir noticis? Bet ja viņš viņu, šoreiz kā patiesi nomirušu, ir atmodinājis otrā reizi — kas mums te darāms? Jairuss šķiet esam kopā ar viņu, citādi viņš savu vismiļoto meitu noteikti nebūtu viņam uzticējis! Jeb vai viņš varbūt par to neko nezina?! Vai Jāzēpa dēls viņu varbūt slepeni atmodinājis un pie kādas izdevības grib viņu atkal pievest

pie Jairusa? Vai mums par to it kā būtu Jairusam jāpaziņo? Šī lieta ir pārāk uzkrītoša! — Tā ir viņa — bez kādām šaubām, tā ir viņa! Bet tomēr mēs visi bijām klāt pie viņas apbedīšanas, tāpat kā iepriekš Kapernaumā, kad viņa bija nomirusi! Kas mums te darāms? Kas no tā iznāks, ja šis cilvēks — Dievs lai caur kādu mākslu veic šādas nedzirdētas lietas?” — Te viņi aplusa.

4. Bet, viņus visus asi uzlūkodams, ES saku: “Vai šī zīme ir pietiekama vai nē, lai jums apstiprinātu Manis teiktā patiesību?”

5. VECAJIE saka: “Mēs neesam ne ārsti, ne aptiekāri, kuri pēta dabas spēkus un prot tos izmantot viņu mākslai; tikpat maz mēs esam iepazinušies ar burvestībām, kuras var iemācīties no velna, jo tā kās būtu lielākais grēks Dieva priekšā, un tādēļ nevaram zināt, caur kādu mākslu vai varu tu viņu esi atmodinājis! Tādēļ ir nolemts, ka caur tāda veida mākslām mēs nevaram ļaut sevi aizvilināt no mūsu ticības Mozum un visiem praviešiem, tāpat no raktu izskaidrojumiem, kas kā pie debesīm apzvērēti ir pie tempļa autorizēti! Tagad zīmes veic dažādi magi, kuri pa daļai pie mums nāk no rīta zemēm un daudzi no Ēģiptes; visi veic brīnumlietas, kuras neviens jūds neaptver un arī negrib un nedrīkst aptvert, jo visas tāda veida burvestības ceļas no velna! Un tādējādi šeit ir pateikts tik daudz, ka tavām zīmēm, tādēļ, ka arī tās var piederēt pie burvestībām mūsu priekšā nav nekādas vērtības un mums pierāda tikai tik daudz, ka tu tās proti laimīgi izvest un tādēļ tajās esi pilnīgs meistars; bet ka tavu zīmju dēļ jāpieņem tava mācība, kura mums ir pretīga, tas ir tālu no mums! Jo viens ārsts mums vēl ilgi nav nekāds priesteris un vēl mazāk pravietis, — un tu jau vismazāk, jo mēs tevi pazīstam gandrīz jau trīsdesmit gadus, tāpat kā mēs pazīnām tavu tēvu! Tādēļ lūko, ka tu ar saviem slaistiem drīz taisies ārā no skolas, citādi mums vajadzēs pielietot varu!”

6. SĀRA runā: “Kungs, es Tevi lūdzu, atstāj šos nožēlojamus! Jo viņi ir cietāki kā akmens, tumšāki kā katra nakts un nelaipnāki kā bezdibenis! Divas reizes Tu man atkal atdevi dzīvību, un šiem nožēlojamiem tas nav nekas! Viņi pat tur to par Dievu zaimojošu burvestību, un viņi visrupjākajā aklumā pat iedrošinās Tevi izraidīt no skolas! Kungs, tas ir pārāk ļauni! Ejam, ejam! Šo nožēlojamo tuvumā man ir, it kā mūsu priekšā stāvētu Sātans!”

7. ES saku: “Mana vismīļā Sāra! Esi tikai mierīga! Mēs šeit uzturēsimies, kamēr Es to gribu; jo es esmu tas Kungs! Šīs zemes varenos tak dēvē par **kungiem** — un viņiem bieži ir ļoti maz varas; bet man ir vara pār debesīm, Elli un visu zemi! Tādēļ arī Es pavisam labi esmu Kungs un neļauju Sev pavēlēt! Ko Es daru, to Es daru brīvi; jo es pilnīgi esmu Kungs!”

8. Kad vecajie to dzird, viņi saplēš viņu drēbes un kliez: “Prom ar tevi! Jo tagad mēs skaidri dzirdējam, ka tu esi Dieva zaimotājs! Savus darbus tu veic caur Belcebula palīdzību un caur tiem ar tavu mācību gribi ļaudis novērst no Mozus un Dieva; tādēļ mums neatliek nekas cits, kā ar akmeņiem tevi iznīdēt no pasaules.

20. TEMPLIEŠU BAILES NO ROMAS TIESAS.

1. Bet visās skolās, kā arī tempļos bija akmeņi, ja kādu vajadzēja nomētāt ar akmeņiem, un tātad arī šajā skolā Nācāretē. Tā ka šīs pilsētas vecajie, farizeji un rakstu mācītāji bija akli saniknoti, tad viņi tvēra pēc akmeņiem, lai ar tiem mestu uz Mani. Te tomēr piecēlās Mani mācekļi un neprātīgajiem piedraudēja. Bet viņi sāka kliegt un grasījās Man sviest ar paceltajiem akmeņiem. Šajā acumirkli skolas lielajā zālē ienāca Faustus, Kornēlijs, Jairuss un vecais Kirenijš.

3. JAIRUSS tūlīt piesteidzās pie Manis un Sāras, apkampj Mani un Kirenijam skaļi saka: “Te stāv Viņš, lielais Cilvēku Cilvēks un šeit mana mīļā meita Sāra, kuru Viņš divas reizes pamodināja no pilnīgākās nāves!”

4. Te pie Manis pienāk vecais Kirenijš, viņam acis saskrien asaras un viņš saka: “Ak mans Dievs un mans Kungs! Ar kādiem vārdiem man, nabaga cilvēkam, jāpateicas tev par visu bezgala lielo žēlastību, ko tu man esi parādījis? Ak, cik es esmu laimīgs, ka manām acīm vēlreiz ir tā nenovērtējami lielā laime redzēt Tevi, Tu mans svētais draugs! Kopš divdesmit gadiem es par Tevi neko vairs nedzirdēju, kaut gan es katru dienu daudzas reizes par tevi domāju un arī par Tevi sirsniņi apjautājos!”

5. Ak, cik ļoti es vēl pirms pāris dienām biju noskumis, kad ķeizars pilnā nopietnībā sāka no manis prasīt nelaimīgo nomas naudu no Pontus un Mazāzijas un es nezināju, kur tā ir palikusi! Bet cik laimīgs, jā neizsakāmi laimīgs es biju, kad pirms trim dienām caur maniem krietnajiem draugiem Faustu un Kornēliju tika atsūtīta ne tikai pazodusī nomas nauda, bet gan vēl daudz lielākas vērtības no nenovērtē-

jamajiem dārgumiem zeltā, sudrabā, pērlēs un dārgakmeņos, un tas viss caur Tavu svēto starpniecību!

6. Mans Kungs, mans svēti lielākais draugs Jēzus! Ak, saki man tomēr, kas man nu jādara, lai milzīgi lielo parādu Tev tikai nedaudz varētu atlīdzināt? Ja Tu uz savas galvas gribētu manu zemes virspavēlnieka kroni, ak, ar kādu neizsakāmu prieku un cieņu es vēlētos Tev to nolikt pie Tavām kājām!

7. Kungs, tu mana dzīvība, kā tev tas noteikti pat daudz labi zināms, patiesi, man pavisam nesvarīgi šīs zemes tukšie dārgumi; ja tas, ko es jau aizsūtīju uz Romu, būtu mans, tad ar to jau sen būtu ticis palīdzēts daudziem tūkstošiem nabaga cilvēku. Bet tas bija ķeizara, un man vajadzēja darīt visu, lai prasīto viņam nodotu. Bet kā tas jebkad būtu bijis iespējams bez Tevis un tad bez mana mīļā Fausta un brāļa Kornēlija?! — Ak, kādu pasaules nestu jūs esat novēluši no manām krūtīm! Tagad nozīmē atalgot un atlīdzināt, kas te tikai vienmēr ir manā varā! — Ak runā, runā Tu, svēti lielais cilvēces draugs, kas man tagad jādara!”

8. Pie šīs spožās Kirenija uzrunas man, tie, kuri iepriekš gribēja Mani nomētāt ar akmeņiem, kļūst liķu bāli un sāk drebēt, it kā viņus būtu sagrābis ļoti liels drudzis, pie kam viņi domāja, ka tagad Es nu viņiem pilnīgi atriebšos un viņus Kirenijam, no kura viņi baidījās vairāk, nekā no nāves, nosūdzēšu; jo viņš nekad nesaprata nekādus jokus. Bija zināma romiešu tiesnešu ļoti lielā stingrība, izpildot viņus tiesas spriedumus; tādēļ viņu priekšā jūdiem bija neparakstāmas bailes, — bet it sevišķi šiem Nācariēšu vecajiem, farizejiem un rakstu mācītājiem, no kuriem daži bija romiešu nodokļu nolaupišanas līdzinātāji.

9. Bet ES lielā draudzībā Kirenijam teicu: “Vai tad tu domā, ka **vīrs** ir aizmirsis to, ko tu darījis **bērnām**, kad tam no Eroda vajadzēja bēgt no Betlēmes uz Ēģipti? Ak, vīrs ļoti labi to visu atceras! Tu Man visu darīji bez jebkādas savtības, jo tu Mani mīlēji, — un Man tagad no tevis jāprasa kāda alga? Nē, tas ir mūžam tālu no manis! Bet, tā kā tu kā ķeizara vietnieks jau esi pavēlnieks pār Āziju, tad pavēli šiem stūrģalvīgajiem, ne Dieva, bet Sātana kalpiem, lai viņi par visu, ko Es šeit esmu darījis, klusē kā mūris, pretējā gadījumā viņiem jātiek uz stingrāko pārmācītiem, jo katram, kas pret savu tuvāko paceļ akmeni, jātiek uz stingrāko sodītam!

10. KirenijS saka: “Vai šie nožēlojamie it kā iedrošinājās pat pret Tevi pacelt akmeni?”

11. SĀRA saka: Jā, jā, augstais Kirenij! Tie nožēlojamie gribēja Kungu nomētāt ar akmeņiem, jo Viņš viņiem pateica patiesību! Viņi sevi dēvē par Dieva kalpiem un pie tam ir lielākie Dieva noliedzēji; jo viņi ievēro tikai savus ļoti savtīgos un varas kāros likumus un caur kaupilniem varas darbiem dod tiem dievišķu spožumu!

12. Kas caur mānīgo spožumu no viņiem neļaujas apžilbināties, tas ar apkaunojošāko varu tiek turēts akls un uz mīlās Dieva zemes viņam vairs nav nekādas brīvības! Lasi tikai Mozu un praviešus un turpretī lasi viņu likumus, un ar maz pūlēm atradīsi to, ko es kā vēl ne sešpadsmit gadus veca meitene jau sen esmu atradusi! Patiesi, kas turas pie Mozus un praviešiem, tas ir viņu lielākais ienaidnieks! Viņš līdzīgi samariešiem, kuri vēl ir tīri Mozus piekritēji un praviešu skolnieki, katru dienu no jauna tiks uzskatīts kā nolādēts un no templešiem tā ienīsts, ka viņa vārds kāda jūda mutē nozīmē lielāko lāstu!

13. Bet es kā jauna meitene nu jautāju: Vai tas ir Dieva Vārds, vai tā ir kalpošana Dievam? Jēzus viņiem skaidri pierādīja, ka tas var būt tikai elles vārds un kalpošana, kādu var vēlēties tikai Sātans; un tādēļ viņi Viņu gribēja nomētāt ar akmeņiem, jo viņš ļaužu priekšā viņiem par daudz bija pateicis patiesību, kas beigās tomēr varētu mazināt viņu ienākumus!

14. Augstais Kungs! Es jau divas reizes bija pilnīgi viņpasaulē, un es zinu to, ko redzēja mana dvēsele. Es redzēju Mozu un visus labos praviešus! Viņiem bija un viņu prieks ir šis laiks, kuru viņi dēvē par “Kunga lielo dienu”. Bet starp Izraēlas svētajiem es neredzēju **nevienu** farizeju un rakstu mācītāju. Tādēļ es jautāju, kur būtu **viņi**.

15. Te nāca viens gaišs eņģelis un man lika viņam sekot. Un es viņam sekoju. Drīz mēs stāvējām kādā ļoti drūmā vietā; bija tikko tik gaišs, kā kādā mākoņainā naktī. Tālumā izskatījās, it kā tur kas kvēlotu, un **Eņģelis** man teica: “Skaties tur! Tas ir tas dūksnājs, kur dzīvo tie, pēc kuriem tu jautāji! Un es skatījos tur un neieraudzīju neko citu, kā velnus, un eņģelim teicu: “Dieva sūtni! Es redzu tikai velnus un citādi neko! Kur tad ir tie, par kuriem es jautāju?” Te eņģelis atbildēja: “Tie, kurus tu redzi, ir viņi!”

16. Te es ļoti izbijos un atcerējos savu tēvu, kurš ir pat farizeju priekšnieks; bet eņģelis manīja, kādēļ es drebēju, un runāja: “Esi bez rūpēm! Tavs tēvs nāk uz pareiza ceļa un reiz tu viņam uz zemes vēl kļūsi par vadoni!”

17. Es to esmu redzējusi un dzirdējusi un tādēļ to, ko zinu, zinu nevis pēc nostāstiem, bet gan no

pieredzes! Tādēļ no šim muļķa galvām un Sātana ļauniem kalpiem man nekas nav jāmācās. Jo es redzēju un mācījos Dieva patiesību un tādēļ es kā tāda, kas esmu atgriezusies atpakaļ no tās puses, varu apliecināt, ka tas, ko māca Jēzus, Kungs kopš mūžības, ir mūžīga patiesība un ka tas viss, ko māca šie melnie skolotāji, ir pilnīgākie meli un tāpēc tajos nav neviens patiess ķeksītis! — Es esmu runājusi.”

21. KIRENIJS UN TEMPLIEŠI.

1. Kirenijs saka: “Vai jūs no nāves atkal atdzimušās dzirdējāt liecību pret jums, kas jūs apvaino smagāk, nekā visas laupīšanas un slepkavības! Kas tad man uz šo ļoti patieso apsūdzību ar jums jādara? Piesist krustā būtu daudz par maz! Veselu dienu līdz kauliem jūs šaustīt un tikai tad likt jums nocirst galvas, arī vēl būtu daudz par maigi! Bet es jau zinu, ko es darīšu, un jūs ar mani varēsiet būt pavisam apmierināti!” — Pēc šīs Kirenija uzrunas visi kļūst liķa bāli un sāk pavisam izmisīgi vaimanāt un lūgt.

2. Bet slepenībā Kirenijs Man jautā, vai līdzās spriedumam, pēc kura Es viņiem par visu notikušo uzliku mūžīgu klusēšanu, viņam ļaunprātīgajiem nopietnībā jāpiespriež sods.

3. ES saku: “Aizstāj spriedumu tikai ar nopietnu piedraudējumu, ka pie pirmā pārkāpuma viņiem jātieks sodītiem bez kādas tālākas žēlastības! Pēc tam atlaid viņus!”

4. Kirenijs iznāk priekšā, pavēl klusēt un tad saka: “Uzklausiet tagad mani, jūs ļaunie nelieši! Jums visiem šeit jāpateicas vīram, kuru jūs svētās patiesības dēļ, kas izgāja no Viņa mutes, gribējāt nomētāt ar akmeņiem, ka es jūs neaizdzenu tuksnesī un nenolieku uz klints, kurai visapkārt ir bezdibeņi, un tur nelieku jums izdurt acis! Bet ja kāds, no visa tā, kas te noticis, ārpus skolas iedrošinātos izplāpāt tikai zilbi, vienalga, mutiski vai rakstiski, vai caur žestiem vai grimasēm, tam nepielūdzami tiks izpildīts vistingrākais sods!”

5. Tā es arī neatstāšu nesodītu, ja es uzzināšu, ka caur nelikumīgām izspiešanām jūs mocītu tautu un jūsu apkaunojošo, savtīgo likumu dēļ vēlētos vajāt dievišķo patiesību! Māciet tautai pazīt Dievu un tā likumus un pēc tiem rīkieties, tad jūs būsiet tikpat cienjami, kā ir šis dievišķais Vīrs Jēzus, kas nepavisam nesludina kādu jaunu, bet gan tikai pirmsenu Dieva Mācību no jums dziļākā naktī nogrimušiem cilvēkiem, ko Viņš jo vieglāk un patiesāk var darīt tādēļ, ka Viņš — ko jūs neaptverat, bet ko es kā no jums izsludināts kā pagāns, saprotu pavisam viegli, — Garā Pats ir Tas, Kas pirms it kā tūkstoš gadiem pēc jūsu mācības uz Sinaja kalna Mozum deva jums likumus! Tādēļ sargieties šo Svēto vajāt; jo šāda vajāšana jums maksātu divkārtu dzīvību, te miesīgu un viņpasaulē garīgu! — Vai jūs mani sapratāt?”

6. VISI MINĒTIE saka: “Jā, augstais kungs, un mēs gribam darīt visu, ko tu no mums prasīji! Bet tu zini, ka mēs, cilvēki, neesam nekādi dievi un mums ir visādas vājības; ja tad tomēr iespējamā kārtā kāds kaut kā un kaut kur nogrēkotos, tad, pats kā cilvēks, arī mūs sauc pie atbildības un sodi tikai cilvēciski!”

7. Kirenijs saka: “Grieķu tirgotāji un sīktirgotāji gan ļaujas ar sevi tirgoties — bet romietis nekad! To labi atcerieties un pēc tā rīkojieties, tad jums nebūs vajadzīga nekāda iecietība; jo cilvēki kļūst stipri tikai caur stingriem un nepielūdzamiem likumiem un kļūst kārtības varoņi un **vienprātīgi** visos likumīgos centienos!”

8. Ja karavīram nebūtu nepielūdzami stingrākie likumi, tad viņš būtu glēvulis un, ja viņam nebūtu jāvajā, jācīnās un jāuzvar ienaidnieks, ienaidniekam būtu viegli viņu uzvarēt — un ar nepieciešamo tēvzemes aizsardzību būtu slikti. Bet ja dzelzs likums uz dzīvību un nāvi karavīram raksta priekšā katru soli un darbību, kas viņam ienaidnieka priekšā jādara, tad viņš noteikti to dara! Jo, ja viņš to nedarītu, tad viņa alga būtu nāve; bet, ja viņš dara, kas viņam ir pavēlēts, tad nav zināms, vai caur ienaidnieku viņu sagaida nāve, un viņš no kaujas var iziet kā uzvarētājs un kronēts varonis!

9. Tas tad ir Romas stingrākais noteikums: “Stingrs likums arī cilvēkus dara stingrus un kārtīgus.” Tādēļ arī mēs neļaujam ar sevi tirgoties un katrs cilvēks stāv likuma priekšā bez kādas kārtas atšķirības! Jūs nu zināt manus uzskatus par likumiem. Dariet pēc tiem, tad jūs likumā esat brīvi; bet, ja jūs to nedarāt, tad tādēļ, ka tas ir likums, tas jūs tiesās bez kādas žēlastības.

10. Visa zeme un viss, kas ir tajā un uz tās, pastāv tikai caur dievišķas gribas mūžīgu nelokāmību. Ja Dievs tikai mazākā mērā ļautu ar Sevi tirgoties, kā tad nākamā acumirkli izskatītos ar Zemi un ar mums visiem? Te viss sairtu!

11. Tāpat izietu kādas valsts ļaužu sabiedrībai, ja tur izļodzītos tikai viens likums, tad arī pārējie zaudētu savu spēku un pastāvību un lielā valsts celtne par daudz drīz kļūtu par ruīnām! Tātad paliek pie mana jums izteiktā piedraudējuma!”

12. Uz šādu noteiktu valsts virspavēlnieka atbildi vecajie un farizeji rādīja pavisam izmisīgi skābas sejas, un VIENS no viņiem sava veida sāpīgā aizgrābtībā saka: “Ak, Roma, ak, Roma! Tu esi pavisam briesmīgi stingra un cieta! — Jehova! Tu savus bērnus, kad tie nožēloja grēkus un pēc tā lūdza, atbrīvoji no babiloniešu verdzības; vai Tu mūs nekad neatbrīvosi no šīs tūkstoškārt bargākās verdzības?”

13. ES saku: “Ja jūs paliekat tādi, kādi esat un no pamatiem nelabojaties, tad jums ne tikai mūžīgi jāpaliek padotiem Romai, bet gan no tās pilnīgi jātiek aprītai kā maitai no ērgļiem! Dievs būs pacietīgs vēl tikai neilgu laiku, bet tad jums tiks piešķirts bargs liktenis un ar jums notiks tas, ko jums iepriekš pareģoju, un jūs vajās līdz pasaules galam. — Bet tagad ejiet un vairāk nedusmojieties!”

14. Pēc šiem Maniem vārdiem visi attālinās blakus istabās; bet mēs palikām skolā, kurā drīz atnāca daudz nācariēšu, lai redzētu augstos romiešu kungus. Beigās mums pat vajadzēja uzstādīt galdus un solus, lai netiktu saspiesti un būtu ziņkārīgajiem ļaudīm saredzami.

22. ĢIKTS SLIMNIEKA IZDZIEDINĀŠANA. NĀCARIĒŠA LIECĪBA PAR JĒZU. (MATEJA EV. 13:55–56)

1. Bet Boruss pats atveda kādu ģikts slimu cilvēku, kura rokas un kājas jau bija pavisam nokaltušas, tā ka nevienam mirstīgam ārstam ne ar kādiem pasaules līdzekļiem nebūtu iespējams viņu izdziedināt.

2. Bet BORUSS, kad cauri lielajai drūzmai diviem nesējiem lika lielā kurvī ģikts slimnieku atnest pie Manis, skaļā balsī tautai teica: “Šim slimniekam var palīdzēt tikai vienīgi Dievs! Es tak arī esmu viens no pirmajiem ārstiem visā Galilejā, un pie ārsta Borusa nāk slimnieki no Jeruzalemes un Betlēmes, un viņš viņiem palīdz, bet šim slimniekam viņš nevar palīdzēt! Bet es lūdzu Tevi, tu mans svētais draugs Jēzu, jo es ticu un zinu, ka Tev neviena lieta nav neiespējama, ka, ja tā ir Tava griba, iztaisno šim cilvēkam viņa locekļus!”

3. ES saku: “Draugs, te ir par daudz neticīgo, un te izdziedināšana vienmēr ir grūta lieta! Bet Es viņu izdziedināšu pie tevis zem četrām acīm!”

4. Tad DAŽI no ļaudīm sāka kurnēt un teica: “Ak, tas namdara dēls ir viltīgs! Šis slimnieks viņam ir par grūtu, tādēļ viņš viņu labāk grib dziedināt slepenībā, lai mums nav jāpamana, vai ar viņu kļūs labāk, vai nē.”

3. Bet ES šīs runas dzirdēju un zācātājiem teicu: “Ak, jūs trakie un neprātīgie! Vai jūs nepazīstat šo meiteni līdzās Jairusam? Vai tā nav viņa meita un divas reizes nebija nomirusi? Kas viņai atkal atdeva dzīvību? — Jūs nelgas! Ja Cilvēka Dēlam ir vara mirušos atkal atsaukt dzīvē, kā viņam nebūs arī vara šim slimniekam teikt: “Piecelies un staigā!”? Bet, lai jūs redzētu, ka Man gan ir vara, tad Es tev, tu ģikts slimais cilvēks, pavēlu, lai tu piecelies un staigā pavisam veselīgiem locekļiem.”

6. Šajā acumirkli caur SLIMNIEKA locekļiem izgāja it kā uguns un viņš jutās pilnīgi spēcīgs, piecēlās un staigāja, un viņa locekļi bija pavisam mundri, tiem bija miesa un muskuļi, un viņš staigāja liksms un pateicīgu sirdi un, pats ļoti pārsteigts, pēc kāda laika viņš teica: “Tā kas var būt tikai Dievam! Bez zālēm, bez roku uzlikšanas, vienīgi caur Vārdu vienā acumirkli panākt tādu izdziedināšanu, tas vēl nekad nav ticis dzirdēts! Kungs Jēzu, es atzīstu un pilnīgi ticu, ka Tu esi vai nu Dieva Dēls, vai pat Pats Dievs, pieņēmis cilvēka veidu! Man pilnīgi liekas, ka man būtu Tevi jāpielūdz!”

7. ES saku: “Atstāj to; un par to nesacel troksni! Bet, ko tu sirdi jūti, to uzticami paglabā; nāks laiks, kad tev tas būs vajadzīgs, un tad tu vari lūgt uz Tēvu Debesīs, kas Vienīgais savam Dēlam deva tādu varu!” Ar šiem vārdiem izdziedinātais apklust.

8. Bet ĻAUDIS izbīstas un runā: “No kurienes tad viņam tāda gudrība, tādi darbi un pie tam tāda vara? Vai tad viņš nav namdara dēls? Vai viņa māte nesauca Marija? Un viņa brāļi: Jēkabs un Jozus un Sīmanis un Jūda? (Mt. 13:55) Un vai visas viņa māsas nav pie mums? Debesu dēļ, no kurienes viņam viss tas nāk?” (Mt. 13:56)

9. Un, tā kā viņi viens ar otru tā runāja un viens otram jautāja, te DAUDZI dusmojās un teica: “Te tiešām jāklūst vājprātīgam! Mūsu dēli studēja Jeruzalemē un visādās mākslās un zinātnēs sakrāja visādas zināšanas; un viņi izgāja arī vēl pastāvošās praviešu skolas un pilnīgi izmācījās ēģiptiešu gudrību zīmju izskaidrošanu! Un šis namdaris, kas, kā zināms, nekādu skolu nekad nav apmeklējis, kuru mēs vienmēr redzējam strādājam ar cirvi un zāģi, tagad mūs un mūsu bērnus apkauno tādā veidā, kā priekšā brīnās pat visaugstākās valdības personas un citādi neveiklo namdari jau tur gandrīz par Dievu! Tas patiesi ir kaitinoši! Viņš ir viss visā, runā visādās valodās, it kā būtu tajās piedzimis, viņš ir pirmās ran-

ga pravietis un veic zīmes un lietas, kuras veikt nedrīkstētu kaunēties pat Dievs, bet mūsu dēli, kopā ar mums, kas tak savā laikā arī kaut ko mācījāmieš, stāv te, it kā nevarētu saskaitīt pat viņu roku pirkstus!”

10. CITI saka: “Kur viņš ko tādu būtu piesavinājis? Izņemot dažus mēnešus tagad, viņš vienmēr bija mājās un pie mums un arī citās vietās kopā ar savu tēvu un brāļiem cēla namus! Mēs pie viņa nekad nemanījām ne pēdas no kaut kā sevišķa! Pie tam viņš vēl bija ļoti mazrunīgs un, ja viņam kaut ko jautāja, te viņš vai nu neko neatbildēja, vai deva tikai ļoti lakoniskas atbildes, tās ka viņu turēja par sava veida lempi, un tagad viņš te pēkšņi stāv klāt vīrs, uz kuru savas acis vajag vērst visai pasaulei! Tas tak ir nepatīkamāk, kā kāda vesela cilvēka prāts to var aptvert.

11. Kas tad ar šo cilvēku ir noticis? No viņa agrākās jaunības laika mēs zinām, ka viņš toreiz, kā gandrīz vēl nerunājošs zēns, parādīja kādas brīnumainas spējas. Tēvs un māte ticēja, ka no šī zēna reiz iznāktu kas liels, bet ar gadiem visas daudzsološās spējas tā pilnīgi pazuda, ka pie kādas izdevības no tām nebija atklājamas ne mazākās pēdas! Jau kā zēns viņš nekad negribēja apmeklēt kādu skolu un tā-tad bez kādas zinātniskas izglītības bija tikai ļoti parasts namdaris. Es vecajam Jāzepam bieži jautāju, kā ir ar Jēzu, vai viņš arī mājās būtu tik mazrunīgs. Un atbilde bija: “Vēl nerunīgāks, nekā kaut kur citur ārpus mājas!” Un viņa brāļi teica to pašu! — Bet ja tā, no kurienes tad tādas spējas?”

23. NĀCARIĒŠA NORĀDĪJUMS. (MATEJA EV. 13:57)

1. Bet tā kā viņiem, pateicoties tam, ko viņi bija redzējuši, Es tomēr likos pravietis, tad VIENS VECS NĀCARIETIS teica: “Es reiz no kāda caurbraucoša babilonieša, kas, kā šādi cilvēki parasti mēdz, mūsu apvidu un apdzīvotas vietas apmeklēja kā ārkārtīgi nabagi, kuri par nedaudz stateriem producēja visādas burvestības un pareģojumus, dzirdēju, ka viņš pie mana kaimiņa izteica kādu pareģojumu, un, proti, ar šādiem vārdiem:

2. “Nācarete, tavos mūros dzīvo viens cilvēks, kuru tu nepazīsti! Viņš ir kluss un vārdos skops; bet, kad pienāks Viņa laiks, te Viņa un Viņa runas priekšā lieksies kalni. Viņam paklausīs vēji un jūra un viņa priekšā drebēs nāve, un neviena vara nebūs pār viņu! Tad visi šīs pilsētas ļaudis saīguši brīnīsies, bet neviens viņa varai nevarēs pretoties un nāve no viņa bēgs kā bikla gazele no vajātājas lauvas! Bet, kad Viņš no šīs pasaules gribēs ieiet debesīs, tad viņš no saviem ienaidniekiem uz trim dienām ļausies nonāvēties; bet trešā dienā Viņš ar sava Paša spēku nāvi no Sevis izraidīs un uzcelties visā spēkā un diženumā, un tad ar miesu un asinīm uzbrauks debesīs! Bet pēc tam bēdas visiem, kas Viņu ir vajājuši; viņu alga būs visbriesmīgākā uguns tiesa, kurai līdzīga uz Zemes nekad nav notikusi! Bēdas visiem augstprātīgajiem jūdiem! Turpmāk līdz pasaules beigām viņiem vairs nebūs pašu valsts, bet gan izkaisīti klidīs apkārt uz visas Zemes kā kāds nolādēts meža zvērs tuksnesī, un no vārpām, dadziem un ērkšķiem pagatavos nebaudāmu maizi, lai apklusinātu viņu izsalkumu, un no šāda ēdiena viņi mirs!” —

3. Tā apmēram pirms trim gadiem runāja minētais babilonietis, un tas nopietnībā ir ārkārtīgi divaini, ka mūsu mūros šajā Jēzū tagad parādījies tāds vīrs, kura dzīve un darbi gandrīz uz mata apstiprina visu to, ko pareģoja minētais babilonietis! Bet kas te ir darāms? Ja tas **viens** ir piepildījies, tad varētu piepildīties arī **otrs**, proti, tā tiesa! Tādēļ es domāju, ka mums jāļauj Viņam darboties kā Viņš grib, spēj un var; jo tas varētu būt grūti, ar Viņu ielaisties kādā cīņā! Jo, kas reiz pamodina mirušos, tam vajag spēt arī vēl vairāk! Kura priekšā noliecas kalni un norimst vējš un jūra, ar to mums būs grūti cīnīties! Tādēļ ļaujiet Viņam iet, pie kam te jau, kā jūs paši redzat, vairāki simti ar miesu un dvēseli pieķērušies Viņa mācībai un viņu tur par apsoltu Mesiju!”

4. Pēc šīs vecā nācarieša runas daudzi dusmojās vēl vairāk, bet neviens vairs neiedrošinājās teikt ne vārda.

5. Bet Es labi redzēju, ka ar šiem ļaudīm nekas nebija iesākams, jo tiem nebija nekādas ticības un palāvības, un tādēļ arī pavisam īsi, bet tik skaļi, ka visi to labi varēja dzirdēt, teicu: “Kādēļ tad jūs dusmojaties? Vai tad jūs nekad neesat dzirdējuši, ka jau kopš seniem laikiem ir teikts: “Pravietis nekur netiek mazāk godāts, kā savā tēvu zemē un savās mājās!” (Mat. Ev. 13., 57.) Bet ja tā, kā sena pieredze to vēl vienmēr ir mācījusi, ko tad jūs dusmojaties? Jūs gribat būt gudri, un es jums saku, ka jūs esat akli, kurli un pilni muļķības! Ja Es esmu Tas, Kas es esmu, un Mani vārdi un darbi to apliecina, kādēļ tad jūs neticat? Vai kādam pravietim vienmēr vajag būt no tālienes, lai viņš atrastu ticību? Vai tad viņas dzimšanas vietai jābūt nezināmai un viņa valodai svešai?

6. Ja Es būtu atnācis no Persijas vai pat no Indijas un darītu zīmes, kuras es nu daru, kādas pirms

Manis neviens nekad nav darijis, tad jūs Manā priekšā gulētu uz sejām un kliegtu: “Dievs mūs ir piemeklējis, un mēs esam pilni grēku un pārkāpumu! Kas mūs paslēps un pasargās no Viņa dusmām?” Bet, tā kā Es esmu jums zināmā Jāzēpa dēls, tad jūs jautājat: “No kurienes viņam tas nāk? Ak jūs, akli nelgas! Vai šī zeme tāpat nav Dieva zeme, kā Persija un Indija? Vai šeit nespīd tā pati Saule un šeit, tāpat kā Persijā un Indijā, caur Dieva nepārtraukti darbojošos spēku un varu neaug un nenogatavojas dažādi augļi? Vai Mēness un zvaigznes kopā ar šo Sauli un šo Zemi šeit ir mazāk dievišķas kā minētās zemēs?”

7. Bet, ja bez kādām šaubām šeit tak viss tikpat labi ir dievišķs un Dieva kā kādā citā tālā zemē, kādēļ tad šeit cilvēkam tādām nav jābūt? Bet ja Es tagad jūsu acu priekšā veicu tādas zīmes, kādas nekad nebija iespējamās nevienam persietim, ne indietim, kādēļ tad es vismaz tikpat daudz kā kāds dumjš persietis vai indietis nevarētu sev iegūt jūsu cieņu un ticību? Patiesi, ja Es šodien noietu pie grieķiem un romiešiem, viņi Man iekārtotu tempļus un altārus!

8. Bet turpretī jūs, tādēļ, ka Es esmu uzaudzis jūsu vidū un jūs Mani pazīstat kopš bērnības, pavisam dusmīgi pārsteigti jautājat: “No kurienes šim namdarim, kuru mēs vienmēr esam pazinūši kā patiesu lempī, pēkšņi tas viss nācis? Ak, pagaidiet tik, lempis ir pārstājis būt lempis un jums ir darijis daudz laba — agrāk kā lempis un tagad vēl vairāk kā meistars un dziednieks, bet turpmāk Viņš to vairs nedarīs!”

9. Pēc šiem vārdiem nācarieši dusmojas vēl vairāk un atstāj skolu.

24. KIRENIJA RUNA PAR NĀCARIEŠIEM.

1. Te Kirenijš teica: “Kungs un Meistar, kā man liekas, tad te patiesi ir vairāk muļķības, nekā ļaunuma! Jo nācarieši, izņemot nedaudzus, ir pazīstami kā vientieši, un kāds vientiesis vienmēr ir visgrūtāk apgaismojams! Maz skolas, nekāda pieredze, visbiežāk nabadzīgs, maz tirdzniecības un ceļojumu. Pa lielāku daļu viņi pārtiek no nelielu tīrumu apstrādāšanas un nelielas lopkopības un, kā zināms, — izņemot **reizi** gadā — nekad nedodas uz Jeruzalemi, kur viņi ne tikai neiegūst nekādu garīgu izglītību, bet gan vienmēr tikai zaudē. No kurienes tad viņiem jāiegūst labāku sapratni, lai spriestu par Tavu dievišķo mācību un Taviem dievišķiem darbiem? Pie tam dumji cilvēki parasti ir arī skaudīgi, un, kā es maniju, visvairāk viņus sadusmo tas, ka viņu dēli, kuriem viņi it kā lika iet visās iespējamās skolās, visā gudrībā, zināšanās un darbības spēkā stāv tik bezgala tālu aiz Tevis! Es viņiem negribu piedēvēt tieši ļaunumu, bet gan tīrāko muļķību, kas gan arī dažkārt var izvirst ļaunumā, bet, dabīgi, noteikti ne pārāk kaitīgā, jo dumjš cilvēks, lai kādam patiesi kaitētu, nepieciešami to arī muļķīgi uzsāk. Tādēļ ļaujiet viņiem iet!

2. Bet, ja kāds gribētu Tev uzmākties, nu, tad man par Tevi vismazāk bail. Pirmkārt, Tev, nenoliedzami, pietiekamā mērā ir tik daudz dievišķa spēka, lai tālu padzītu veselu apbruņotu karapulku — un jo vieglāk šos tīrākos muļķus, un, otrkārt, mēs kā romiešu augstākie varas nesēji pār visu Āziju, esam pilnīgi par Tevi, un tādēļ Tev nekad nevar trūkt tainīgas aizsardzības! Ja Tu šeit tiktu vajāts, nu, Tu tak zini, kur atrodas Sidona un Tira. Dodies turp, un tu esi drošs no katras, lai kāda veida, vajāšanas.

3. Bet ka šie Nacaretēs pilsoņi ir gandrīz bez kādas izglītības un ka gandrīz visi viņi ir saskrējuši skolā vairāk kā mērkaķi un nevis kā cilvēki, **tam** pierādījums ir, ka viņi ne mani, ne kādu citu augsti stāvošu kungu un pavēlnieku nav apsveikuši ne ar kādu tikai necīgāko žestu. Viņi iedrāsās iekšā līdzīgi ēzeļiem, vēršiem un dumjām aitām un izturējās, it kā vienīgi viņi būtu pasaules kungi! Es to šiem cilvēkiem pavisam nevaru pierakstīt kā kādu grēku, jo viņi ir rupji, dumji un neizglītoti. Un es domāju, ka tu, ak Kungs un Meistar, kas tu viņus pazīsti vēl tūkstoškārt labāk, arī viņiem to nepierakstīsi par grēku!”

4. Es saku: “To tu gan droši vari pieņemt, Es noteikti vismazāk! Bet viss atkarīgs no tās, kā lai viņi viņu sirdīs Mani atzīst kā to, kas Es esmu; jo vienīgi no tā atkarīga viņu mūžīgā dzīvība! Ja viņi Mani nepazīst, tad viņiem arī neiespējami apzīt **To, Kas** Mani pasaulē ir sūtījis — un vēl mazāk, ka es un Tas, kas Mani ir sūtījis, ir viena un tā pati būtne! Bet kamēr viņi sirdīs to neatzīst, viņos neesmu Es un tāpat arī mūžīga dzīvība, un viņi ir garā miruši! Jo tieši Es Pats esmu mūžīga dzīvība un caur Manu Mācību ceļš uz to.

5. Kas tāpat nepieņem Mani un Manu Mācību, tas nepieņem arī mūžīgu dzīvību un viņa daļai tādēļ nepieciešami vajag būt mūžīgai nāvei.

6. Bet tomēr Es nevienu nevaru piespiest ticībai, jo katrs spaidis būtu gara tiesa, kas viņam tikpat labi dotu nāvi, kā neticība — un tādēļ pat Dievam šeit grūti darīt tā, ka cilvēks savai dvēselei necieš kādu zaudējumu. Ja caur kādu, lai cik apslēptu varu viņš tiek piespiests, tad viņš dodas tiesā; bet ja viņš

ne caur ko netiek piespiests, tad viņš paliek neticīgs, par visu šaubās un tieši caur to pierāda, ka viņa gars ir pilnīgi miris. Kur vai kam viņa gars atkal jāpadara dzīvs?

7. Manu dzīvu darošo Vārdu viņi nepieņem — un tātad arī ne Mani kā visā bezgalībā vienīgo dzīvības avotu; un jautā pats sev, no kurienes tad citādi viņiem jāņem dzīvība, ko Es nesu un gribu dot visiem cilvēkiem!”

8. KirenijS saka: “Jā, jā, to es nu atzīstu pavisam skaidri un man vajag to atzīt, jo es jau kopš trīsdesmit gadiem pazīstu, kas Tu esi; bet atstājam nu to, es šos cilvēkus vēl padarišu ticīgus! Bet tagad ejam tālāk un lūkojam, kur mēs dabūsim pusdienas! Ir jau diezgan vēla pēcpusdiena.” — Tad mēs atstājam skolu un pilsētu un dodamies Manās mājās, kur uz mums jau gaida labs mielasts. Mēs ēdam un dzeram pavisam priecīgi un visu šo dienu bijām labā omā.

25. PAR TAUTAS NECIENĪGUMU. (MATEJA EV. 13:58)

1. Tika daudz runāts par notikumiem Ostracinā Ēģiptē, kur Es biju pavadījis Manu bērnību un arī māte pie tam bija ļoti runīga un viņai bija liels prieks par Āzijas vicekēniņa, kā arī Kireniju sveica, sarunām.

2. JĒKABS, Jāzepa dēls, kas bija labs rakstu pratējs, no sava skapja atnesa diezgan biezu rulli un pasniedza to Kirenijam, sakot: “Augstais kungs, te es kopš Viņa dzimšanas līdz Viņa piecpadsmītajam gadam esmu visu atzīmējis, bet par daudzajiem darbiem tikai īstenībā līdz Viņa divpadsmitajam gadam; jo divpadsmit gadu vecumā Viņš tik pilnīgi zaudēja visas savas dievišķās dāvanas, ka no tām vairs nebija atklājamas ne niecīgākās pēdas. Tādēļ tie trīs gadi, trīspadsmitais, četrpadsmitais un piecpadsmitais, arī stāv pilnīgi neatzīmēti; jo, izņemot nedaudzas diezgan gudras runas te nekas ievērojams vairs neatgadījās. Un tātad arī pēc Viņa piecpadsmitā gada es neatradu par vajadzīgu pierakstīt Viņa pavisam parastos cilvēciskos atgadījumus, kurus pie Viņa pamanīju, un tā šis apraksts par Viņa jaunības laiku uzskatāms kā pilnīgi noslēgts.

3. Bet līdzās šiem Maniem pierakstiem pastāv vēl daudzi nepatiesi nostāsti, kas, jādodomā, ir vecu un slinku zvejnieku sievu darbs; tādēļ es lūdzu katru kā vienīgi pareizu, pilnīgi patiesu un visu aptverošu uzskatīt tieši šo manu pierakstu. Ja es Tev, augstais Kungs, ar to varu sagādāt prieku, tad es Tevi lūdzu žēlīgi pieņemt šīs manas nelielās pūles kā mazu atzinību no manas puses par visām daudzajām labdarībām, kuras tu mums esi parādījis!”

4. KirenijS ar lielu prieku paņēma rokās rulli, kādu laiku to pārļapo un dažu ko lasa skaļi priekšā, par ko viesiem ir liels prieks, bet sevišķi liels prieks par to bija mīļajai Sārai, kā arī viņas mātei.

5. SĀRA katru mirkli bija aizkustināta lūdz asarām un beigās sava veida satraukumā teica: “Kas tad vēl vajadzīgs, lai ar rokām aptvertu to, ko es sapratu jau kopš manas pirmās dziedināšanas? Dievs! Tādi darbi, tādas zīmes — un vēl nekādas ticības, nekādas izpratnes, nekādas patiesi dievišķā atziņas?! Kungs, es kā tavā priekšā nabagas vāja grēciniece, lūdzu Tevi: Nedari šeit vairs nekādas zīmes! Jo ar ļoti niecīgiem izņēmumiem šie ļaudis no Nācaretes nav uzspļaušanas vērti, nerunājot par Taviem svētiem darbiem un vārdiem. Es atklāti atzīstu, ja man būtu vara, es šiem ļaudīm liktu gavēt, ciest izsalkumu un liktu viņus pērt tik ilgi, līdz viņi nāktu pie saprašanas un atzītu, cik ļoti ir grēkojuši, ka nav atzinuši šo svēto laiku, kas viņus ir piemeklējis un lielo žēlastību!”

6. Es Sārai teicu: “Tu mana vienreizējā sirds, nedusmojies šo dumjo un aklo dēļ! Es pazīstu viņus un viņu neticību, un, kā tu to vēlies, viņu neticības dēļ Es arī vairs darīšu ļoti maz vai nekādas zīmes. (Mat. Ev. 13., 58) Tu Mans rakstītājs Matej, ievēro to, ka neticīgo dēļ Es šeit Manā miesīgā dzimtenē veicu maz brīnumu, lai pat vēlākos laikos visai pasaulei jāzina, kādas Manā laikā šiem Nācaretes pilsoņiem bija cietas un neticīgas galvas! Bet mēs tomēr dažas dienas šeit uzturēsimies un ļoti labi pieļausim no šiem pilsoņiem mūs deklarēt kā slaistus! Jo, ja viņi dusmojas, tad viņiem tā īsti jādusmojas, lai viņi jo ātrāk nobriest Sātanam un viņa nolādētajai valstībai!”

7. KirenijS saka: “Man ir bezgala žēl, ka daudzo valdīšanas darījumu dēļ es te nevaru uzturēties ilgāk kā, augstākais, vienu dienu; bet ja es Tev, ak Kungs, pie šīs nekaunīgi neticīgās tautas vienā vai otrā lietā varu ko darīt, tad tikai saki man un prasi, un es tūlīt lieku rokas pie darba. Ja Tu to gribi, tad es tūlīt visu pilsētu lieku nopērt ar rīkstēm!”

8. ES saku: “Atstājam to visu! Patiesi, es tev saku: Visi netikļi, laulības pārkāpēji un zagļi drīzāk un vieglāk ieies Debesu Valstībā, nekā šie neticīgie āži un rupjie cilvēki! Ak, Es tev saku to, ko Es par daudz

labi zinu: šie āži un rupjie cilvēki nav tik neticīgi, kā viņi to rāda; viņi tikai **negrib** ticēt, lai viņi jo brīvāk var grēkot! Jo ja viņi, Manu brīnumu spiesti, pieņem manu ticību, te viņi noteikti justu sirdsapziņu, kas viņus traucētu viņu ļaunajos darbos un atziņās; tādēļ viņi mīļāk nekam netic un no viņu prātiem savstarpēji izdisputē katru, lai cik rokām aptveramu patiesību, lai tikai viņi brīvi var darīt to, ko viņiem priekšā raksta viņu ļaunās tieksmes. Draugs, te būtu ļoti daudz kas sakāms; bet šeit ir labāk klusēt! Tādēļ atstājam viņus tādus, kādi viņi ir; jo kas reiz ir velna, to pareizā ceļā grib padarīt dievišķu!”

26. Padomi likuma devējam.

1. KIRENIJS saka: “Tas ir labi, ka es to zinu; pārējais jau atradīsies! Tādēļ, ka viņi negrib pieņemt Tavu Mācību, es te parūpēšos par kādu citu. Caur Faustu un viņa kalpiem es viņiem darīšu zināmus ķeizariskos rīkojumus, kuri man kopš pusgada jau kā sankcionēti ir tikuši atsūtīti no Romas novērtēšanai. Varbūt evaņģēlijs no Romas viņiem iedzīs **vairāk** respekta, nekā Tavs no debesīm! Rīkojums kā likumus satur simts punktus, aiz kuriem katram ir paredzēts krusts un pēriens: Daudzsievība tiek izbeigta, netiklība un izvirtība uz stingrāko sodīta ar pērienu, laulības pārkāpšana ar nāvi pie krusta, zagšana un krāpšana ar nāvi pie krusta, blēdība ar pērienu un simts pfundu sudraba un pie tam vēl daudz likumu, kuru pārkāpšanas sekas būs pēriens un simts pfundu sudraba. Tāpat viņiem arī uz stingrāko tiks aizliegta ceļošana bez kādas ceļošanas zīmes; bet ceļošanas zīme būs saņemama pret simts pfundu nomaksu! — Jā, es to darīšu un šos jaunus likumus uz visstingrāko pielietošu sevišķi šajā Galilejas pilsētā un redzēšu, vai pie šiem ļaudīm vairs nav atklājama un pamodināma nekāda sirdsapziņa!”

2. ES saku: “Tas pieder pie tavas pārvaldīšanas sfēras un uz to es tev nevaru atbildēt ne ar **Nē**, ne **Jā**. Dari to, ko tu gribi; bet ar to Man un Manējiem neapgrūtini nepieciešamo apkārtceļošanu.”

3. Kirenijs saka: “Pavisam nē; jo mākslinieki, ārsti, gudrie un pravieši ir izņēmums! Viņu liecības, viņu darbi un runas viņiem kalpo kā pilnīgi derīgas ceļošanas zīmes, un pie nāves soda neviens nedrīkst viņiem tajā traucēt. Bet Tev es tūlīt izsniedzu apliecību un neviens, ja tu viņam to uzrādīsi, tevi neaizturēs!”

4. ES saku: ”Mani iepriecina tava vienmēr labā griba; bet, neskatoties uz to, ietaupi sev šīs pūles! Jo cik ilgi Es gribēšu ceļot apkārt, nekāda vara pasaulē nevarēs Man to aizliegt! Bet ja es reiz gribēšu Sevi upurēt visai cilvēcei, tad arī nekāda pasaules vara nevarēs Mani aizsargāt; un, ja arī tā Man to piedāvātu, es to tomēr nepieņemtu! Jo, draugs, Tas, Kuram paklausa debesis un Zeme, tak būs varenāks, kā visi cilvēki uz šīs Zemes, kuri Man tikko var kalpot kā klāju ķēblītis!? Tādēļ tu gan dari, ko tu gribi; bet tas te nesīs maz augļu! Jo tu vari dot kādu, lai cik pilnīgu, likumu, tu pārāk drīz pamanīsi, ar kādu veiklību cilvēki likumus apies, un tu pret to neko nevarēsi darīt.

5. Dieva baušļi, kuri caur Mozu ir tikuši doti cilvēkiem, noteikti ir tik visaptveroši, cik vien tikai pa-beigti aptverošs kas var būt. Bet šie laiki rāda, ka cilvēki šos Dieva baušļus pavisam veikli prata pārvērst par viņu pašu ļaunajiem likumiem, tā ka tagadējais cilvēks pavisam nejut nekādus sirdsapziņas pārmetumus, ka pārkāpj Dieva baušļus, ja tikai viņš izpilda viņu likumus.

6. Bet ja cilvēki to dara pie zaļa koka, ko tad viņi darīs ar **nokaltušu bluķi** no Romas?! — Tādēļ dari vien, kā tu vēlies, un Man tas viss būs pa prātam, bet Es tev arī saku:

7. Jo vairāk likumu, jo vairāk noziedznieku, kuriem ar laiku vēl ilgi nepatīktu jūsu krusti un pātagas!”

8. Kirenijs saka: “Viss tas, ko Tu man teici, ir nepagāžami pareizi; bet manis paša pamācībai es Tev tomēr jautāju vēl tālāk: bet ko var pielietot pret to cilvēku spītību, kuri, līdzīgi šiem nācariešiem, vairs netic nekādam Dievam un nekādām augstākām atklāsmēm un ar katru viņu rīcību acīmredzami izsmej Dieva baušļus?! Vai tad viņi vēl arī jāatstāj bez kādiem asi sankcionētiem pasaules likumiem, lai viņi bez kādām bailēm, ka tas viņiem būtu patīkami, varētu nodoties viņu izlaidīgajām kārbām, ja viņiem jau sen vairs nav nekādi dievišķi likumi un savā starpā, kā arī ar kaimiņiem var sākt rīkoties vēl ļaunāk, kā plēsīgi zvēri tuksnešos un mežos?! Te es domāju, ka asi, pasaulīgi likumi ir pilnīgi savā vietā, lai šādus mežonīgus kļuvušus cilvēkus atkal atvestu atpakaļ pie kādas kārtības un no tās pie Dieva izpratnes!”

9. ES saku: “Katrā ziņā; jo te neviens cits ceļš nav iespējams un iedomājams, kā tikai caur pasaulīgu likumu spaidu. Bet nu ļoti svarīgi ir tas, **kādi likumi** cilvēkiem dodami.

10. Tam vajadzīgas ļoti dziļas cilvēciskās dabas zināšanas un likumu devējs nekad nedrīkst izlaist no acīm patieso cēloni, caur kuru cilvēce tika novesta pie izvēršanas, — citādi tas līdzinās ārstam, kurš ar vienām un tām pašām zālēm grib izdziedināt visas pie cilvēkiem sastopamās slimības, bet pavisam nepadomā, ka ļoti dažādās slimības, kas var uzbrukt cilvēka miesai, arī ir ļoti dažādas dabas un katrai ir

cits cēlonis. Šāds ārsts gan šad un tad atradīs kādu slimnieku, kura slimībai viņa zāles tieši der, un slimnieks tad kļūst vesels; bet simtiem citu slimnieku, kuru slimības ir cita veida un dabas, pēc šādām zālēm ne tikai nekļūst labāk, bet gan slīktāk un pēc tam pat nomirs!

11. Bet ja jau slimai **miesai**, kuru katrs ārsts var redzēt un aptaustīt, ir grūti noteikt pareizas zāles, cik daudz grūtāk tad ir atrast un noteikt pareizas zāles cilvēka **slimai dvēselei**!

12. Likums gan ir zāles, ja tas ir savienībā ar pareizas mācības likumiem, kā un kādēļ likumi turami; bet nu padomā pats:

13. Te tev ir kāda dusmīga dvēsele un kāda bailīga, te atkal strīdīga, tur kāda skaudīga, skopa un krāpt kāra dvēsele; tu atradīsi vienu zinātkāru dvēseli un iepretī slinku un miegainu; vienā namā dzīvo četras paklausīgas, pazemīgas dvēseles, kādā citā piecas spītīgas — un tā joprojām ar bezgala daudzām īpašībām, vājībām un kaislībām.

14. Tagad tu visiem šiem bezgala daudzajiem dvēseļu raksturiem dod vienu līdzīgu likumu; bet kā tas viņiem nāks par labu? Bailīgais nonāks izmisumā, dusmīgais sāks domāt par atreibību, remdenais paliks remdens, un zinātkārais zaudēs visu drosmi un pārtrauks savu labo darbu; skopais kļūs vēl skopāks, augstprātīgais ar dusmīgo apvienosies **kopējai** lietai un viltīgais abiem piedāvās savus pakalpojumus!

15. Apdomā šīs un tūkstoš citas bēdīgākās sekas, kurām vajag izrietēt no negudriem un neveikliem likumiem, tad tu līdzās likumu nepieciešamībai sapratīsi arī citas nepieciešamības, kuru dēļ likumam vajag tikt asi un sīki pārbaudītam, vai tas varētu svētīgi atbilst visiem iespējamiem raksturiem, vai nē!

16. Ja kāds dotais likums iepriekš nav tā pārbaudīts, tad tam nav jātiek stādītam priekšā cilvēku ievērošanai, jo tam acīmredzami vajadzētu vispārēji vairāk kaitēt, nekā dot kādu labumu.

17. Redzi, Dievs, visgudrākais Radītājs, no Saviem bezgalīgākajiem gudrības dziļumiem zināmā mērā atradis tikai **desmit** likumus, kas ir labi derīgi visu dvēseļu raksturiem un katrs cilvēks, ja tikai viņš to grib, tos var ļoti viegli ievērot; bet ja Pats Dievs atrod tikai **desmit** likumus, kas ar katra cilvēka dabu un īpašībām stāv pilnīgā derīgā atbilstībā, kā iespējams vienam pagānu ķeizaram Romā tūlīt atrast **simts** likumus, no kuru ievērošanas cilvēku dvēselēm jāsmej viņu svētība?”

27. DVĒSELISKĀS DABAS MOCĪŠANA CAUR CILVĒKU LIKUMIEM.

1. (KUNGS): “Es tev saku: kamēr jūdu tauta stāvēja zem tiesnešiem, kuri turēja vienīgi Dieva likumus, ilgu laiku, izņemot dažus izņēmumus, dzīve, darbība un dzīves veids bija pilnīgi pēc Dieva kārtības; bet kad tā vēlāk ieguva iespēju ieraudzīt pagānu ķēniņu spožumu, kā viņi dzīvoja lielās greznās pilīs, tad tas jūdu tautas aklajiem nelgām ļoti patika un, tā kā viņi sevi turēja par zemes varenāko tautu, tad viņi no Dieva arī prasīja sev ķēniņu. Dievs tūlīt negribēja izpildīt tautas dumjo prasību, bet gan brīdināja to un rādīja visas ļaunās sekas, kādas viņiem būtu sagaidāmas, esot zem ķēniņa. Bet to Dievs caur praviešiem lika sludināt kurlām ausīm; nekas nelīdzēja, tauta par katru cenu gribēja ķēniņu.

2. Un Dievs Zaulā tautai deva pirmo ķēniņu un caur veco, uzticamo kalpu Zamuelu lika viņu svaidīt, kad nu tautai bija tās ķēniņš, kas tai tūlīt deva grūti pildāmus likumus, tad tā vienmēr vairāk un vairāk sāka pagrīmt — līdz galējākās nekrietnības tagadējam punktam.

3. Bet kas galvenokārt pie tā vainīgs? — redzi, neveiklie likumi, kurus radījuši cilvēki, kuri nepazīst ne viņu pašu, un vēl mazāk viņu līdzcilvēku dabas un ar viņu neveiklajiem un speciāli savtībai aprēķinātajiem likumiem pilnīgi pazudināja dvēseles iekšējo dzīvību!

4. Saki sev to pats un par to labi pārdomā: ja te ilgu laiku kaut kur būtu kāds mehānisks mākslas darbs, kas labu laiku darbojās labi un atbilda meistara gribai, bet beigās tomēr pārstāja darboties, jo kāda tā daļa ir sabojājusies, un tad nāktu kāds cilvēks, pilns uzpūtības un iedomības, un mašīnas īpašniekam teiktu: “Nodod to lietu man, un es to izlabošu!” un īpašnieks, domādams, ka lielbnieks ir lietpratējs, to darītu, kas drīz un noteikti notiks ar mašīnu, ja balamute liks pie darba savas ļoti neveiklās rokas? Vai šis balamute, kuram pamatu pamatā nav nekādas mehānikas zināšanas un kas no tik pat aklā mašīnas īpašnieka tikai grib izspiest dažus zelta gabalus, mašīnai vairāk nekaitēs, nekā palīdzēs? Jeb vai beigās viņš to pilnīgi nesabojās, tā ka pēc tam pat istam meistaram, kurš to mašīnu ir uzbūvējis, tikko vairs būs iespējams to savest kārtībā?

5. Bet ja jau pie kādas ļoti vienkāršas neveiklas **mašīnas**, kuras daļas stāv atklātas, viegli saskaitāmas, pārskatāmas un visur ar rokām viegli aizsniedzamas, tas tā noteikti ir un tam tā vajag būt, ja kāds

nezinošs balamute to grib atjaunot, cik daudz vairāk nepieciešami vajag tikt sabojātam **cilvēkam**, kas visās savās daļās ir mākslinieciski pilnīgākā, gudrākā dzīvības mašīna, par kuras totālāko savienošānu vienīgi tikai Dievam ir pilnīgākās zināšanas un izpratne, ja kāds nezinošs un ļoti negudrs, savtīgs likumu devējs grib to labot caur visneveiklākiem un mērķim neatbilstīgākiem likumiem, kur viņam tak nav ne mazākās pēdas no kādām zināšanām, caur kurām saprastu, mazākais, tūkstošo daļu, kas viss tam pieder, lai uz cilvēka galvas liktu augt tikai vienam matam!

6. Tādēļ, mans mīļais draugs Kirenij, atstāj to tavus iedomīgos likumus smalki mājās; jo ar tiem tu nevienu patiesi neizlabotu! Bet tā vietā liec valdīt un sankcionē **Dieva** likumus; caur kuru ievērošanu tu no cilvēkiem mašīnām izveidosi patiesus cilvēkus.

7. Ja viņi reiz ir kļuvuši par cilvēkiem, tad tu viņiem vari likt priekšā valsts vajadzības, un tad viņi kā patiesi cilvēki darīs **vairāk**, nekā jebkad varētu darīt kā stingru, neveiklu likumu saistīti vergi.

8. Es tev saku: "Tikai **tas**, ko cilvēks dara aiz brīvas gribas pēc savas brīvas un tātd labi izglītotas izpratnes, ir patiesi darīts un vienā vai otrā veidā nes labumu, bet **piespiests** darbs un rīcība nav statera vērti. Jo pie katra piespiesta darba un darbības līdzī strādā dusmas un atriebība pret piespiedēju, un tas tad nevienam darbam nevar būt par svētību.

9. Kad tu, mīļais Kirenij, Manus vārdus labi pārdomāsi, tad tev būs pilnīgi skaidrs, ka Es tev esmu teicis tikai pilnīgāko patiesību!"

10. KirenijS saka: "Cēlākais, dievišķīgākais draugs, te man patiesi nav vajadzīgs daudz pārdomāt; jo Tavi vārdi ir tik skaidri un patiesi, kā Saule gaišākā pusdienas laikā, un es darišu to, ko Tu man esi ieteicis. Es no jauna sankcionēšu Mozus likumu un pratišu mudināt tautu pēc tā rīkoties. Cēlākais Draugs, ja Tev tas būtu patīkami, es ar tavu slepeno garīgo palīdzību arī grieķiem liktu ievērot man labi zināmos Mozus likumus. Te man netrūkst pat politisks iemesls; jo, kā zināms, starp jūdiem un grieķiem vienmēr ir rīvēšanās, kas pa lielākai daļai vienmēr ceļas no atšķirīgām ticībām Dievam un tikpat atšķirīgo tā izpratni. Jūdi uz nāvi un guni saglabā savējo un grieķi, kuri dialektikā jūdiem ir tālu priekšā, ar viņu veikaljām mēlēm smagnējos jūdus sakauj tādā veidā, ka viņi grieķiem nespēj atbildēt **vienu** uz tūkstoti, un tādēļ nereti starp abām partijām nonāk līdz asiņainām sadursmēm. Kas tak noteikti nav pastāvošo ticību un Dieva likumu diferences vēlamās sekas.

11. Bet ja es arī grieķiem stingrai ievērošanai dotu jūdu Dieva likumus un tos, kā teicu, politisku iemeslu dēļ no valsts sankcionējam, tad tāda veida rīvēšanās noteikti izpaliks. Kungs un Meistar, ja es to daru, vai man ir taisnība? Un ja es to daru, tad no Tavas gudrības neizmērojamiem dziļumiem saki man, kā man tas jākārto, lai sasniegtu priekšā stādīto labo mērķi!"

28. PAR GARA BRĪVĪBU.

1. Es saku: "Draugs, tava griba ir laba, bet miesa ir vāja! Tavs labais nodoms kāda gadsimta laikā gan realizēsies un tam nolūkam tu vēl paveiksi daudz laba, — bet garīgās dzīves lietās ne no kā tā nesargies, kā no romiešu "vajag"; jo tā kas cilvēkam vienmēr ir kaitīgāk, nekā tas viņiem var noderēt! Jo katrs "vajag" ir tiesa un nepielaiž nekādu brīvību, kas tīri dievišķās lietās tak ir vienīgais labi mēslotais tīrums, uz kura var uzdīgt dzīvības sēkla, dzīt asnu un beigās nest svētības bagātu dzīvības augli!

2. Ja tu kādu jaunu putnu, kas tikko ir izšķīlies no olas, ņemtu un barotu, lai tas drīzāk spētu lidot, bet līdztekus citādi labai barošanai putnam vienmēr apgrieztu spārnus, saki, vai te putnam ko līdzēs pat labākā barība? Putns gan veģetē, bet ar brīvu lidojumu tik ilgi nekas nesanāks, cik ilgi tu viņam apcirpsi spārnus!

3. Bet kā **putns** nevar lidot bez spārnu spalvām, tā arī cilvēka gars nevar sasniegt brīvas dzīvības darbību, ja caur sankcionētu "vajag" viņam tiek apcirpti brīvas izpratnes spārni. Bet gars bez brīvas darbības jau tādēļ ir miris, ka viņam nav **tas**, kas pamatu pamatā nosaka un sastāda viņa dzīvību.

4. Tu vari cilvēkam dot tūkstoti likumus viņa tīri laicīgās dzīvības sfērā un tos visus sankcionēt zem "vajag", tad tu ar to cilvēka garam kaitēsi daudz mazāk, nekā, ja tu pasaulīgi viņam sankcionēsi vienu vienīgu Dieva likumu.

5. Garīgajam vajag palikt brīvam un sevī pašā brīvi noteikt sankciju, tāpat kā ar to saistīto tiesu; un tikai tā sevī un no sevis var sasniegt dzīvības pilnību.

6. Labā un patiesā brīvības izpratne ir gara dzīvības gaisma, no kurienes tas tad pats sev nosaka tam atbilstošos likumus. Šie likumi tad ir brīvi likumi un saskaņoti vienīgi ar dzīvības brīvību. Gara griba

pēc izpratnes ir brīvs likums garā un mūžīga nepieciešamība rīkoties pēc brīvas gribas, tā ir tā mūžīgā sankcija, pēc kuras neviens gars noteikti nevar rīkoties citādi, kā viņš tieši grib brīvi rīkoties.

7. Un redzi, tā tad arī ir tā mūžam pati sev noteicošā kārtība Dievā, Kuram tak noteikti pār Sevi nav nekādu likuma devēju!

8. Pēc mūžam pilnīgākās izpratnes un gudrākās apziņas Dieva brīvākā griba Viņā paša nosaka likumu, to sankcionē caur paša, kaut gan vēl vienmēr brīvi nepieciešamību; un tas tad tiktāl ir visu radīto laicīgo lietu un to pastāvēšanas pamats, cik tas ir nepieciešams gara iekšējai izglītībai, nostiprināšanai un patstāvībai.

9. Bet cilvēciskam garam sevī un caur sevi jāklūst tikpat pilnīgam, cik pilnīgs sevī un caur sevi ir Dieva Pirmgars, citādi gars nav nekāds gars, bet gan tiesāta nāve.

10. Bet lai cilvēka gars tas var kļūt, viņam jātiek dotai izdevībai, laikā varēt tāpat attīstīties, kā dievišķais Gars kopš mūžības pašā Dievā no un caur sevi pašu ir izveidojies!

29. BRĪVAS ATTĪSTĪBAS SVĒTĪBA.

1. (KUNGS): Tādēļ gan ir labi un pareizi grēciniekus sodīt, ja viņi par daudz novēršas no kārtības, kuru Pats Dievs licis drošai un īsākā laikā iespējamai pilnības sasniegšanai; bet no iespējamības grēkot neviens nav jāattur ar dzelzainu "vajag". Jo patiesi es tev saku: Viens grēcinieks, kas brīvi no sevis nožēlo grēkus, man ir mīļāks, nekā deviņdesmit deviņi pēc likuma mēra taisnīgie, kuriem nav vajadzīgs nožēlot grēkus; **Tas** ir pilnīgs cilvēks, pārējie tikai pa pusei.

2. Bet ar to Es, protams, negribu teikt, ka tādēļ Man kāds grēcinieks būtu mīļāks, nekā taisnīgais, ka viņš it kā **vienmēr** ir grēcinieks — jo grēkā nocietināties tāpat nozīmē kļūt par dzīvnieku, kas savu netīro dzīvību vairāk velk tikai aiz aplamas, instinktveidīgas motivācijas -; bet gan šeit ir runa tikai par tādu grēcinieku, kas sevī brīvi atzīst, ka darījis nepareizi, rīkodamies pret likumu, no jauna sāk rīkoties pēc Dieva kārtības un kļūst par cilvēku, kuram nav palikusi sveša dzīvības skola.

3. Šāds gars reiz Manā valstībā spēs darīt bezgala vairāk, kā kāds, kas aiz verdziskām bailēm nekad ne par matu nav novirzījies no likuma un šādā, caur bailēm piespiestā likuma ievērošanā licis pamatus mašīnai, kurā nav nekādas paša gribas, un miesīgi un garīgi tajā dzīvo.

4. Ņem akmeni un uzmet to gaisā! Nepaies ilgs laiks un tas, pēc tajā un visā Zemē liktā vajag likuma īsākā laikā noteikti drīz nokritis uz zemes. Vai akmens tādēļ ir slavējams, ka tas tik precīzi ievēro likumu? Tu gan te ar akmeni, kur ir runa par stingru pamatojumu, vari darīt visu iespējamo, bet sagādā akmenim kādu brīvu darbību, un tas nekad neatstās savu mirušo mieru!

5. Tādēļ caur vajag likumu tev cilvēkus nav jāpadara par akmeņiem, bet gan viņu brīvībā viņus tikai jāizglīto, tad tu esi rīkojies pilnīgi pēc Dieva kārtības.

6. Redzi, ja cilvēki, kuri uz Zemes stāv pašā augšā, nebūtu tik slinki, kādi viņi ar retiem izņēmumiem ir, tad viņi pie nedaudz attīstīta novērošanas gara ļoti viegli pamanītu, ka cilvēks, ja tikai viņš ir sasniedzis kādu izglītības zināmu pakāpi, mūžam nekad neapmierinās ar dzīvniecisku vienveidību. — Viņš vairs neceļ sev būdu no žagariem, salmiem un micītiem māliem, bet gan viņš apstrādā akmeņus un no māliem izgatavo ķieģeļus, tad ceļ izskatīgas mājas ar mūri visapkārt un uz tā būvē spēcīgus torņus, no kuru dzeguļiem tālu var pārskatīt, vai viņa mājai netuvojas kāds ienaidnieks.

7. Un tā tūkstotis izglītotu cilvēku noteikti ceļ arī tūkstoti mājas, no kurām neviena nav līdzīga otrai ne formā, ne iekšējā iekārtojumā; turpretī aplūko putnu ligzdas un dzīvnieku guļas vietas, un tu tajās neatradīsi nekādas atšķirības! Aplūko bezdelīgu, zvirbuļu ligzdas, apskati zirnekļu tīklus, bišu šūnas un tūkstotis dzīvnieku no dzīvniekiem cēlušos produktus un neveiklos darinājumus, un tu nekad neatradīsi kādu uzlabojumu un arī nekādu pasliktinājumu; turpretī aplūko cilvēku neveiklos darinājumus, kādu tu tajos atradīsi gandrīz līdz bezgalībai sniedzošos daudzveidību! Un tomēr tie ir vieni un tie paši cilvēki, kas to visu paveikuši ar lielām pūlēm!

8. Bet no tā jau ar rokām aptverams, ka Dievs, kas cilvēkiem deva viņam līdzīgu garu, cilvēkus tieši radījis ne, lai viņi kļūtu par dzīvniekiem, bet gan par pilnīgi brīvāko Dieva līdzību.

30. ATTĪSTĪBA UN LIKUMS.

1. (KUNGS): "Bet ja cilvēks, bez dzimuma, ādas krāsas un laicīgā stāvokļa atšķirības, no Dieva ticis

radīts šādam visaugstākam aicinājumam — ko tu nu noteikti vari ar rokām aptvert —, tad ja beigās viņam jātop **tam**, kam Dievs viņu ir nolēmis, viņa garīgajai daļai mūžam nevar tikt dots nekāds “vajag” likums; bet gan te katram likumam vajadzēti tikt dotam ar “**pienākas**” un tikai acimredzami ļauniem brīvā likuma pretiniekiem vajag tikt dotam derīgam, vienmēr uz cilvēka brīvu labošanu aprēķinātam sodam, bet gan vienmēr tādām, ka tas nešķiet kā patvaļīga, bet gan tikai kā neizpildīta kārtības likuma sekas. Tad cilvēka gars visātrāk sāks patstāvīgi domāt un doto likumu drīzāk padarīs par savu un pēc tā rīkosies, kamēr par pārkāpumu pavisam patvaļīgi noteikts sods cilvēka dabu vienmēr nocietina un sarūgtina un cilvēku padara par velnu, kura atreibības kāre netiek dzēsta ātrāk, pirms viņš vai nu vēl šajā, bet pavisam noteikti citā pasaulē, uz nedzirdētāko atriebsies, — kas viņam vajag tikt pielaištam, jo citādi viņš sava paša sirds ellē mūžam nekad nelabotos!

2. Likuma devējam un sodītājam nekad nav jāaizmirst, ka cilvēka gars, vai labs vai ļauns, nekad nevar tikt nonāvēts, bet gan turpina dzīvot! Kamēr viņš vēl redzams staigā pa zemi, tu vari aizstāvēties un, ja viņš tevi vajā, viņu padzīt; bet ja viņš reiz ir ārpus miesas un var tev tuvoties tūkstoš dažādos veidos, lai tev ik uz soļa kaitētu, bez kā tiek no tevis redzēts un pamanīts, — saki, ar kādiem ieročiem tu tad vari viņam stāties pretī?

3. Redzi, Es tev nu saku: tavai lielai nelaiemei, kas bez Manis tevi būtu pilnīgi samalusi, tev pilnīgi jāpateicas tiem gariem, kurus caur bieži pārāk stingro romiešu likumu pielietošanu esi padarījis par saviem ienaidniekiem! Tādēļ paņem šo Manu aptverošo augļus nesošo pamācību, tad caur to tu pats kļūsi labs strādnieks Dieva viņa kalnā, jo tev netrūkst ne varas, ne līdzekļu un vienmēr vienādi laba griba; bet kā tev trūka, to tu tagad esi no Manis saņēmis. To uzticami pielieto, un tev noteikti neizpaliks svētības bagātu augļu vainags!”

4. KirenijS, pavisam aizkustināts no šīs Manas viņam sniegtās mācības praktiskās gudrības, saka: “Ak Tu manas sirds svētākais, pirmais un lielākais Draugs, Meistar un Dievs! Tikai tagad man ir pilnīgi skaidri tūkstotis un vēl tūkstotis notikumi no manas dzīves un tikai tagad es redzu, ka pie manas citādi godīgās un labās gribas tieši es pats daudz vairāk un rupjāk esmu grēkojis pret Dieva kārtību, nekā vīri, kurus es, diemžēl visā likumu stingrībā, tādēļ esmu licis tiesāt. Bet kas nu šos manus rupjākos grēkus Tavā priekšā, ak Kungs, jebkad varēs vērst par labu?”

5. ES saku: “Draugs, esi mierīgs tādēļ! Pie Dieva neviena lieta nav neiespējama, un Es jau sen tev visu esmu vērsis par labu, — citādi tu nebūtu pie Manis!”

31. JAIRUSS RUNĀ PAR BRĪNUMU IEDARBĪBU.

1. Tad JAIRUSS saka: “Jā, jā, tu varenais Kirenij, tev ir pilnīga taisnība, ka tu pats par sevi saki, ka nu savos tagadējos uzskatos esi pilnīgā skaidrībā; jo arī es un noteikti katrs no mums uz visneapstrīdamākās patiesības pamata varam saprast mūžīgo nepieciešamību, kā te viss ir un kādam cilvēkam jābūt. Bet ko te var darīt? Cilvēce ir pārāk dziļi pagrimusi, tā nesaprot maigu, brīvu mācību, un — runājot tieši, būtu žēl laika, kuru tam nolūkam vēlētos zaudēt, jo tās būtu bezauglīgas pūles, kuru augļi tikko būtu ērkšķi un dadži! Tātad maigā veidā nekāda iedarbība nav iespējama, mazākais, ne pie man pārāk labi zināmajiem jūdiem!

2. Bet ļaudis mācīt caur brīnumu ir divkārt slikti; **pirmkārt**, slikti tādēļ, ka cilvēks, kurš caur kādu brīnumu pamudināts pieņemt patiesību, ir tiesāts, nebrīvs cilvēks un caur brīnumu apstiprinātajiem vārdiem netic to patiesības dēļ, bet gan aiz tīri verdziskām bailēm no kāda pēkšņa soda. Bet ja kāds ļoti veikli prot brīnumu izskaidrot citādi, tad viņš arī noteikti būs pirmais, kas vārdam un ticībai tad pavisam priecīgi uzsauks ardievas! Un, **otrkārt**, caur brīnumu apstiprināta mācība ir slihta, jo brīnums, kas kā tāds nevar būt paliekošs, nepāriet uz vēlākām paaudzēm, bet atstāstītam un nepiedzīvotam brīnumam jau tāpat nav un nevar būt nekādas vērtības.

3. Bet ja kādu brīnumu arī varētu padarīt **paliekošu**, jeb ja visiem šīs šeit dzirdētās patiesības skolotājiem tiktu dotas spējas vienmēr veikt brīnumu, tad paliekošs brīnums, pirmkārt, cilvēku prātos pārāk drīz pārietu tikai ikdienišķi dabīgā parādībā un zaudētu spēcīga pierādījuma pamatu. Bet, otrkārt, kāds brīnums, ko visos laikos veiktu patiesības mācības skolotāji, arī kļūtu tieši ikdienišķs, kā citkārt kāda ielas burvju mākslinieka burvestība, kuru es gan neesmu spējīgs atdarināt un par kuru nesaprotu, kā un ar kādiem līdzekļiem tas tiek veikts; bet, tā kā tāda veida lietas redz pārāk bieži, tad brīnumainais zaudē vērtību un noslīd lejup ikdienišķā un pavisam parastā.

4. Vai viss, kas mūs ik dienu apņem, nav brīnums pēc brīnuma? Vai tas, ko mēs dzirdam, redzam, sajūtam, saojam, garšojam — nav brīnums pēc brīnuma? Bet, tā kā tas viss ir paliekošs un nepārtraukti notiek vienmēr vienādi līdzīgā kārtībā, tad tas zaudē brīnumainā raksturu, dabu nesagūsta ticībai kā tiesa; tas zinātniski nodarbina tikai dažus dabas zinātniekus. Viņi liek savas ausis pie zemes un pielieto visas pūles, lai it kā tomēr dzirdētu augam zāli; bet, tā kā viņi ar visām viņu pūlēm var izpētīt un uzzināt maz vai neko, kā te aug zāle, tad beigās ar gudrām sejmām tomēr rāda, it kā viņi to saprastu. Bet, tā kā viņi nevar likt zālei augt, tad iemācās citus vecus, jau nodrāztus brīnumu paņēmienus, ar tiem apmāna aklos un pie tam smīdina redzīgos, ka aklie ļaujas no viņiem nevainīgā veidā apmuļķoties.

5. Tādēļ ir drošs, ka pamatu pamatā brīnumiem ir ļoti maza, vai, kā tas ir visbiežāk, nav nekāda vērtība, lai cilvēkus labotu, jo tas, ko Es esmu teicis par brīnumiem, diemžēl ir pārāk patiesi; tie pa lielākai daļai gan pamodina skatītāju ziņkārību, bet pie visām dvēseles baismām sirds tumšās saites tie tomēr neatraisa un brīnuma skatītāji nemainīgi paliek tādi paši, kādi bija iepriekš, un augstākais, visbiežāk cik dumji vien iespējams, vien otram jautā: “Bet kā viņš, tas brīnumvīrs, tomēr to izdarīja?! Bet vēl dumjākā daļa brīnumvīrā jau tāpat redz tīru velna un viņa siekalu darbu.

6. Bet ja tādā veidā uz brīnumdarbu lauka parādās tik maz vēlamo augļu un pēc tava, ak Kungs un Meistar, skaidrākā attēlojuma caur likuma ārējo spaidu varu vēl mazāki un sliktāki augļi, bet brīvu pamācību no tūkstoš cilvēkiem spēj uzņemt tikko pieci, tad es ticu, ka man ir tiesības uzstādīt vēl vienu svarīgu jautājumu: Kas kā skolotājam beidzot jādara? Brīnums samaitā, stingri likumi arī samaitā, — un brīvu pamācību no dievišķās gudrības dziļumiem tikai ļoti reti kāds cilvēks ir spējīgs uzņemt. Kā no šīm spailēm var iedarbīgi atbrīvoties? Kā ar tādu kuģi var tā izbraukt starp pasaulē zināmo Szyilla un Eharybdis, ka ne no viena, ne otra netiek aprīts?”

32. DIEVA BŪTĪBAS PAMATIEZĪMES,

1. ES saku: “Mans draugs, tu esi spriedis pavisam pareizi; bet vienu tu tomēr esi piemirsis, un tas pastāv tajā, ka pie Dieva ir iespējamās ļoti daudzas lietas, kas cilvēkiem liekas neiespējamās. Skati un skaiti Manus mācekļus! Starp tiem ir maz skolās izglītotu; bet Es viņus vispirms pamodināju caur Vārdu un pievilku pie Sevis un tikai pēc tam ļāvu viņiem pieredzēt dievišķā Vārda varu. Bet kāds brīnumdarbs pēc iepriekš dota tīrā Vārda vairs nav nekāda tiesa, bet gan tikai Vārda apstiprinājums.

3. Patiesi, kas sirdī nepārņems šo nu izteikto pierādījumu, tam visi pārējie pierādījumi līdzēs maz vai nemaz! Jo Mani vārdi ir pati gaisma, patiesība un dzīvība.

4. Tādēļ, kas dzird Manu Vārdu, to pieņem un pēc tā dzīvo, tas sevī ir uzņēmis Mani Pašu; bet kas uzņem Mani, tas uzņem arī **To**, Kas Mani pasaulē ir sūtījis, bet tomēr ir pilnīgi viens ar Mani. Jo ko Es gribu, to grib arī Viņš! Un Viņš nav nekas cits kā Es, un Es nekas cits, kā viņš. Bet kurā, kā Manī **vienā** sirdī mājā mīlestība un gudrība; tas ir kā Es un Tas, kas Mani šajā pasaulē ir sūtījis, par svētību un svētlaimi visiem, kas ticēs Cilvēka Dēlam! — Vai tu to saproti?”

5. DAUDZI saka: “Jā, Kungs!; bet daži saka: “Kungs, pirmajai reizei tā mums ir diezgan grūta mācība, un mēs tikko aptveram tās jēgu. Kā Tu un Tavs Vārds var būt viens un tas pats?”

6. ES saku: “Ja jūs nespējat aptvert to, kas jūsu priekšā mirdz tik gaiši kā Saule pusdienas laikā, kā jūs tad aptversiet lielāku? Ja jūs neaptverat laicīgo kā tad jūs aptversiet debesīgo? — Kas tad ir **Tēvs!** Skatiet un sadzirdiet: Tēvs ir mūžīgā mīlestība Dievā! — Kas tad ir **Dēls?** Gaisma, kas iziet no mīlestības uguns, kas te ir gudrība Dievā! Bet kā mīlestība un gudrība ir viens, tā arī Tēvs un Dēls ir viens!

7. Kur tad starp jums ir kāds, kurš sevī nebūtu kāda mīlestība un kāds atbilstošas pakāpes saprāts? Bet vai tādēļ viņš savā būtībā ir divkāršs? Jo ja te deg lampa ar gaišu liesmu, kas tak noteikti ir uguns, vai cilvēkam, ja viņš vienā un tai pat istabā naktī grib ko redzēt, visur jāiededzina liesmas? Vai **viens** gaiša liesma neapgaismo istabu tik labi, ka visā istabā ir pietiekami gaismas? Vai tad gaisma neiziet no liesmas, vai tādēļ tā ir kas cits, kā pati mirdzošā liesma? — Ak jūs aklie! Jūs nevarat savest kopā tik pavisam **dabīgas** lietas, — kā jūs pēc tam gribat aptvert debesu lietas?

8. Tādēļ kurš no jums uz Mani dusmojas, tas lai dodas mājup un dara un tic, kā viņam šķiet labi un pareizi! Jo reiz katrs dzīvos pēc savas ticības un darbi, kurus viņš ir darījis pēc savas mīlestības ticības, kļūs viņa tiesneši!

9. Jo Es netiesāšu nevienu, bet gan katra cilvēka tiesnesis būs **viņa paša mīlestība** — pēc šiem Maniem vārdiem, kurus Es uz jums nu esmu runājis!”

10. Pēc šī pasludinājuma tie, kuri Manu runu iepriekš nebija sapratuši, pienāk pie Manis un lūdz Mani, lai viņi drīkstētu palikt, jo pie viņiem jau sāk kļūt gaišāks un viņi pielietos visas pūles, lai Manus vārdus saprastu skaidrāk, nekā tas bija līdz šim!

11. Un Es saku: “Es tak jūs nekad neesmu sūtījis prom, tikai visiem, kuri vēlas uz Mani dusmoties, devis padomu, ka viņu svētības dēļ viņiem labāk turpmāk jāiet, nekā turpmāk vēl jādusmojas! Tātad, kā es neesmu jūs sūtījis prom, kādēļ tad jūs nedrīkstat palikt? Palieciet, ja jūsu sirdis ir bez dusmu!” Pēc šī lēmuma viņi atkāpjas un ar to ir pavisam apmierināti.

33. KĀDA VECA JŪDA SLIMO RADINIEKU IZDZIEDINĀŠANA.

1. Bet te istabā pēkšņi ienāk KĀDS VECS JŪDS no Nācāretes apvidus un bailīgi jautā pēc Manis. Mācekļi viņam norāda uz Mani, un viņš pienāk pie Manis, nokrīt ceļos un raudulīgā balsī runā:

2. “Mīļotais Meistar, mana drauga Jāzēpa dēls! Es esmu dzirdējis par Tavu brīnumaino varu ārstēt cilvēkus, un tādēļ manās lielajās bēdās nācu pie Tevis, jo es dzirdēju, ka Tu nu atkal uzturies Nācāretē.

3. Redzi, es jau skaitu deviņdesmit gadus un esmu ļoti vājš; bet man ir bērni un mazbērni, kuri mani vienmēr ir kopuši ar visu mīlestību un rūpību. Bet tagad viņiem uzbruka kāda nezināma ļauna slimība, tā ka nu viņi visi guļ slimi un es kā nespēcīgs vecs sirmgalvis mājās esmu vienīgais, kuru slimība ir saudzējusi un nezina sev palīdzēt. Neviens kaimiņš, aiz bailēm, lai pats netiek no ļaunās slimības satverts, neiedrošinās ienākt manā mājā, un tā es viens stāvu bezpalīdzīgs un vairs nezinu, ko darīt un kā sev palīdzēt! Es lūdzu Dievu to Kungu, lai Viņš man palīdz — un ja tā ir Viņa griba, arī caur nāvi!

4. Bet kad es tā lūdzu, te pie manas istabas loga pienāca kāds CILVĒKS un teica: “Ko tu šaubies, ja palīdzība tev ir tik tuvu?! Ej Jāzēpa mājā! Tur ir dziednieks Jēzus; vienīgi Viņš var tev palīdzēt un palīdzēs!” Tad es, saņēmis kopā visus manus spēkus, visus manus slimniekus, kuriem es jau tāpat nevaru palīdzēt, nodevu Dievam tam Kungam un devos tieši ne tālajā ceļā pie Tevis, lai Tu tur noej un palidzi maniem septiņpadsmit slimniekiem, kuri tik šausmīgi tiek mocīti no nezināmas slimības!”

5. ES saku: “Lielās neticības dēļ, šajā apvidū Es gan biju noņēmis nekādus brīnumus vairs neveikt; bet ja tu vari ticēt, ka Es tev spēju palīdzēt, tad mierināts ej uz mājām un lai tev notiek tā, kā tu esi ticējis!”

6. Pēc šiem vārdiem sirmgalvis dziļi aizkustināts pateicas un dodas mājup. Un kad viņš, pats ļoti spēcīnāts, tuvojas mājām, te viņam nāk pretī visi tik veseli, it kā nekad nebūtu bijuši slimi, kā vienmēr viņu uz draudzīgāko sveicina un apgalvo, ka pirms pusstundas viņi pēkšņi kļuvuši veseli, mēģinājuši piecelties un pieceļoties jutušies veselāki kā jebkad agrāk. Viņi viņu jau visur izmeklējušies un ļoti par viņu raizējušies.

7. Kad VECAIS to dzirdēja, te viņš ievēroja, ka ļaunā slimība viņa tuviniekus atstāja tajā laikā, kad Es Manā mājā viņam teicu: “Lai tev notiek tā, kā tu esi ticējis!”

8. Tikai mājās, kad viņa tuvinieki viņam lūdza, lai viņš dara zināmu, kur viņš bija, viņš teica: “Es dzirdēju, ka pasaulslavenais dziednieks Jēzus tagad atkal uzturas Nācāretē, un es devos ceļā, — un redzat, Viņš mani uzklausīja un tikai teica: “Lai tev notiek tā, kā tu esi ticējis!” un pēc šiem viņa vārdiem jūs acumirkli esat kļuvuši veseli! Sakiet nu paši, vai Izraēlā tā kas jebkad ir ticis piedzīvots!”

9. VESELI KĻUVUŠIE saka: “Klausies, tu tēvs, ja tā, tad viņam vajag būt **vairāk**, nekā vienīgi tikai kādam brīnumdziedniekam! Tēvs, Viņš beigās atkal ir kāds liels pravietis, lielāks, nekā Jesaja, Jeremijs, Ecekiels un Daniels, jā varbūt tik liels, kā Mozus, Arons un Elija! Tikai viņiem ar Jehovas palīdzību bija iespējams darīt tās dus brīnumus, tā ka visiem gariem kā **zem** zemes, tā **virs** zemes, ūdenī un gaisā vajadzēja būt pilnīgi viņiem padotiem! Bet ja tie ir padoti kādam tik ļoti lielam garam, tad, protams, viņš acumirkli spēj paveikt visu, ko viņš tikai grib!

10. Bet kā namdara dēls nonāca pie šādas neizmērojamas Dieva žēlastības? Mēs visi viņu gan ļoti labi pazīstam; būs tikko trīs gadi, kopš viņš ar saviem brāļiem pie mums strādāja namdara darbus! Te pie viņa nekas līdzīgs nebija atklājams! Šādu velti viņam vajag būt saņēmušam tikai kopš neilga laika! Viņš gan vienmēr bija ļoti dievbijīgs cilvēks; viņa uzvešanās vienmēr bija ļoti pieklājīga; viņš bija kluss strādnieks un runāja tikai nepieciešamāko; viņu gandrīz nekad neredzēja smejamies, bet arī nekad skumstam; un tā Jehova laikam gan ir uzlūkojis viņa tikumus un viņam ir devis šādu žēlastību! Jo Jehova nekad neskatās uz kāda cilvēka pasaulīgo godu, bet gan tikai uz tā tiro, nevainojamo sirdi!

11. VECAIS runā: “Jā, jā, te jums gan var būt taisnība, — tā jau tas būs; bet ja nekļūdiģi tā ir, tad

mums no paša rīta vajag turp noiet un viņam izteikt mūsu slavinājumu un pateicību! Jo no Dieva aicināta un ar Viņa Garu svaidīta pravieša priekšā katram cilvēkam jāloka ceļus! Jo ne pravietis, bet gan Pats Dievs ir Tas, Kas te runā un darbojas caur Viņa sirdi un muti!”

12. VISI saka: “Āmen, tas lai ir mūsu pirmais un augstākais pienākums!” — Šie cilvēki nu dodas mājās un jaunākie pagatavo vakariņas, jo viņi visi bija izsalkuši.

34. SCĒNA STARP MANTOJUMA KĀRAJIEM FARIZEJIEM UN VECĀ ZNOTU.

1. bet farizeji no Nācāretes bija uzzinājuši, ka šīs mājas iedzīvotāji esot tik bīstami slimi, ka viņi nekad neizveseļosies. Viņi aizgāja tur, lai iepriekš visu nokārtotu par desmitās daļas mantošanu un apbedīšanu; jo **pēc** nāves viņiem vairs nebūtu nekādu tiesību uz mantojumu, ja slimnieki nomiruši, no viņiem nesaņemot nekādu palīdzību — kādā gadījumā mantinieks ir valsts. Tātad, kad šādā nolūkā, jau vēlu naktī, kad šīs mājas iedzīvotāji pēc vakariņām jau sāka doties pie miera, atnāca farizeji. Te ļoti mantkārīgie dvēseļu aizgādātāji citā dzīvē rādīja ļoti izmisušas sejas, kad viņi mājās, kā viņi domāja, mazākais, pa pusei mirušos ļaudis, sastapa pie labākās veselības.

2. PIRMAIS, pavisam uzmanīgi ar aizmācētu elpu ienākušais farizejs, teica: “Jā, kas tad tas? Mēs domājām, ka jūs jau mazākais pa pusei būsiet aizgājuši uz turieni un tādēļ esam atnākuši, lai pēc mūsu tēvu paraduma iesvaidītu jūsu dvēseles un apbedītu jūsu miesas. Kas tad jūs ir padarījis veselus? Boruss noteikti nē! Mēs zinām, ka viņš, kad tika saukts, pie jums negāja; jo viņam, līdzīgi mums, jūsu ļoti ļaunās slimības priekšā noteikti bija bailes. Kas tātad bija jūsu ārsts?”

3. Vecā ZNOTS, kas darbos un runā bija veikls vīrs, saka: “Kādēļ jūs to jautājat? Jūs mums nepalīdzējat, un tātad mēs savstarpēji viens otram neko neesam parādā! Jūs pie mums neesat nākuši dziedināšanas dēļ, bet gan mantojuma desmitās tiesas dēļ; un es jums saku: “Te jūs mūžam varat turēties tālu no mūsu mājas. Jo ja jūs nevarat, negribat un neiedrošināties sniegt palīdzību visās briesmās esošiem mājiniekiem, tad lai pie jums griežas, kas grib! Mazākais, šai mājai pēc jums nekad nebūs nekāda vēlēšanās! Patiesi, jūs ar savu darbību esat sliktāki, nekā ļauni zemes tārpi, kas te ir vienīgi, lai rītu, nedarot nekā laba, bet gan, lai padarītu nožēlojamus un samaitātus visādus labis zemes augļus! Tādēļ ejiet prom no mūsu acīm, citādi mēs pie jums palaidīsim rokas!”

4. Viens VECĀKAIS saka: “Nu jā, mēs jau iesim, bet to laipnību jūs mums varat parādīt, ka sakāt, kas jums ir palīdzējis. Mēs katru dienu septiņas stundas lūdzām par jums Dievu un tādēļ vēlamies uzzināt, vai jūs tomēr it kā brīnumaini neesat tikuši izdziedināti caur mūsu lūgšanām! Jo ar dabīgiem līdzekļiem jums nekādā gadījumā vairs nebūtu līdzēts! Tādēļ sakiet mums; tā kas jums jau tāpat neko nemaksā!”

5. ZNOTS saka: “Ejiet prom no šejienes, jūs meļi! Desmitās daļas dēļ jūs gan katru dienu septiņas stundas varat lūgt mūsu nāvi, bet noteikti ne par mūsu dzīvībām; jo jūs pie mums ne tādēļ esat atnākuši, lai mūs apsveiktu kā atkal izveseļojušos, bet gan, lai no mums, iedomāti mirstošiem, pierakstītu desmito daļu un pēc mūsu nāves to ņemtu savā īpašumā. Ak jūs, izlaidīgie negēļi, es pārāk labi pazīstu jūs un arī jūsu lūgšanas! Tādēļ taisieties prom no šejienes, citādi es būšu spiests pielietot savas mājas tiesības! Jūs mūžam neesat vērti izrunāt Tā vārdu, Kas mums ir palīdzējis!”

6. VECĀKAIS vēl reiz saka: “Nu tad lai ir tā, ka mēs esam tādi, kā tu domā; bet mēs tak tomēr varam būt vai kļūt citādi! Jo te ir noticis brīnums un tas ļoti viegli visā var izmainīt mūsu domas un rīcību! Tādēļ sakiet to mums!”

7. Pavisam uztraukts, ZNOTS saka: “Uz šīs pasaules jūs nekas vairs nepārveidos, arī Dievs nē! Ja jūs būtu labojami, jūs jau sen būtu mainījušies; jo jums ir Mozus un visi pravieši, kuri liecina pret jums! Bet jūsu Dievs ir Mamons un pastāv zeltā un sudrabā! Savās sirdīs jūs kalpojat šim Dievam un Arona un Mozus tērpā jūs ietinaties tikai ārējai šķietamībai, lai jūs kā plēsīgi vilki aitas ādā ar saviem nāvi nesošiem zobiem jo vieglāk varat uzbrukt aitu ganāmpulkā un tās saplosīt un aprīt!

8. Bet Jehova jūs pazīst un drīz jums noteikti dos jūsu jau sen nopelnīto algu! Dievs, kā reiz Mozu, mums ir pamodinājis namdara dēļ Jēzu un šis Jēzus, kas no attāluma tikai caur Savu spēcīgo Vārdu acumirkli mūs visus ir izdziedinājis, jums noteikti teiks, cik vērti ir jūsu nopelni Dieva priekšā; jo Viņš ir pilns Dieva gara; turpretī jūs esat Belcebula gara! Tādēļ ļaujiet jums pēdējo reizi teikt, lai jūs ejat un nekad neienākat šajā namā, — citādi jums klāsies slikti!”

9. Pēc šiem vārdiem farizeji atstāj māju un domā par Jēzu, kas viņiem jau atkal ir izjaucis visus no-

domus, un apspriežas, kā varētu no viņa atbrīvoties, citādi būtu ļoti jābaidās, ka īsā laikā viņš pret viņiem uzskūdis visus jūdus, tāpat kā šos mājiniekus.

10. Bet kad viņi ļoti dzīvi sevī pielaida tādas domas, aiz viņiem noskanēja ļoti spēcīga pārkonveida dārdoņa, ka viņi visi no tā pār mēru izbijās un tad pavisam klusu un ļoti ātri sāka skriet uz pilsētu.

37. FARIZEJI LASA 37. PSALMU. ROHANA GUDRAIS PADOMS.

1. Kad viņi nonāca viņu mājvietā, viņi tūdaļ ķērās pie Dāvida psalmiem un, atverot grāmatu, tūlīņ uzšķīrās tieši 37. psalms, un VECĀKAIS tajā sāka lasīt tā:

2. “Nedusmojieties par ļauniem un neuztraucieties par ļaundariem, jo viņi drīz tiks nopļauti tāpat kā zāle un viņi novītīs kā lapu zaļums. Ceri uz To Kungu un dari labu; paliec savā zemē un dzīvo ar godu. Priecājies par Kungu; Viņš tev dos, ko vēlas tava sirds. Pavēli Tam Kungam savu ceļu, un ceri uz Viņu! Viņš visu darīs labu un tavai taisnībai liks augt kā gaismai un tavai tiesai kā saulainai dienai.

3. Esi kluss Kunga priekšā un gaidi uz Viņu; neiekarsti, ja kādam viņa blēdības labi izdodas! Atmet dusmas un nedod vietu bardzības niknumam; jā, nedusmojies, ka tad arī **tu** darītu ļaunu! Jo ļaunie tiks izdeldēti, bet kas gaida Kungu, tie iemantos zemi.

4. Vēl mazu brīdi, un bezdievīgā vairs nav, un kad tu raudzīsies uz viņa vietu, bet viņa tur vairs nav. Bet tie lēnprātīgie iemantos zemi un priecāsies lielā mierā. Bezdievīgais draud taisnīgajam un griež zobus pret viņu. Bet Tas Kungs smejas par bezdievi, jo Viņš redz, kā nāk Viņa diena. Bezdievji izvelk zobenu un uzvelk savu stopu, lai satriektu grūtdieņus un nabagus un nokautu dievbijīgos. Bet viņu zobens iedursies viņu pašu sirdīs un viņu stops taps salauzts.

5. Tas nedaudzais, kas ir taisnīgajiem ir labāks, nekā daudzo bezdievīgo lielā manta. Jo bezdievīgā roka tiks salauzta; bet taisnīgos Kungs uzturēs. Kungs zina taisnīgo un dievbijīgo dienas un viņu mantojums paliks mūžīgi; ļaunā laikā viņi neies bojā un dārdzības laikā viņiem būs pietiekami. Jo bezdievīgie iznīks un Kunga ienaidnieki, jebšu viņi ir kā zaļojoša pļava, tie tomēr izzudīs, kā te izzūd dūmi. Bezdievīgais ņem uz parāda un nemaksā, bet taisnīgais ir žēlsirdīgs un laipns.”

6. Pēc šiem vārdiem VIENS FARIZEJS pieceļas un uz vecāko, kas lasa, saka: “Ko tu lasi tādas muļķības?! Vai tu nemani, ka uz mums tas viss attiecas no sliktās puses un no labās puses ne uz vienu citu, kā namdara dēlu? Tā ir pavisam nolādēta liecība pret mums, un tu to lietu turpini lasīt tik viegli un priecīgi, it kā kādu Jeruzalemes augstā priesteru slavas rakstu mums!”

7. VECĀKAIS saka: Draugs, tas pavisam nav par ļaunu, ja caur to mēs mūsu pašu priekšā tiekam apgaismoti nedaudz gaišāk, kā mēs esam apgaismoti. Ir labāk iepriekš vienam otru pazīt, nekā pēc neilga laika mums visas pasaules priekšā jāstāv kailiem kā ļaužu krāpniekiem, no katra ienīstiem un atstātiem! Jo beigās tas tomēr atkarīgs vienīgi no Dieva, cik ilgi mums mūsu tagadējā veidā un kārtā jāstāv kā neatklātiem, un tādēļ es ļoti ārkārtējo psalmu lasu tālāk!”

8. VAIRĀKI saka: “Tev ir taisnība, dari to!”

9. Un VECĀKAIS lasa tālāk tā:

10. “Jo Viņa svētītie manto zemi; bet Viņa nolādētie tiks izdeldēti!”

11. Te FARIZEJI pavisam steidzīgi jautā atkal: “Kuri ir tie svētītie un kuri tie nolādētie?”

12. VECĀKAIS saka: “Ka mēs neesam tie svētītie, tas tagad pie mūsu vienmēr pieaugošās romiešu vajāšanas, gan jau ir ar rokām aptverams! Jo ja mēs būtu tie svētītie tad mūsu svētajā zemē Dievs mūs nekad nebūtu licis tādās nekad nedzirdētās mokās! Visu pārējo tu pats vari sev viegli atminēt — bet es nu lasu tālāk:

13. “Tāda vīra soļi būs no Kunga sekmēti, un Viņam ir prieks par viņa ceļu. Ja viņš pakļūp, viņš netiek atmests; jo Kungs viņu tur pie rokas. Es biju jauns un esmu kļuvis vecs; bet es vēl nekad neesmu redzējis taisnīgo atstātu, vai viņa bērņus lūdzam maizi. Jo taisnīgais vienmēr ir līdzcietīgs un labprāt aizdod nabagiem; tādēļ viņa dzimums tiks svētīts.

14. Atstājies no ļauna un dari labu! Pastāvīgi paliec taisnīgs; jo Tas Kungs mīl taisnu tiesu un Viņš nekad neatstāj savus ticīgos. Viņi mūžam taps pasargāti; bet bezdievīgo sēkla tiks izdeldēta. Vienīgi taisnīgie manto zemi un paliek tajā.

15. Taisnīgā mute pauž gudribu un viņa mēle māca taisnību; viņa sirds ir Dieva likums un viņa soļi nekad nepaslid. Bet bezdievīgais vienmēr uzglūn taisnīgajam un meklē viņu nonāvēt. Bet Kungs viņu nepamet bezdievīgā rokās un nepazudina viņu, kad viņš no bezdievīgajiem tiek notiesāts.

16. Gaidi uz To Kungu un nenovērsies no Viņa ceļa, tad Viņš tevi paaugstinās, lai tu manto to zemi; un tad tu redzēsi, ka bezdievīgie tiks izdeldēti!

17. Es redzēju kādu bezdievi, kas bija ļoti stūrgalvīgs, izpletās un zaļoja kā kāds lauru koks. Bet kad gāju garām, redzi, viņa vairs nebija; un, kad es pēc viņa jautāju, viņš nekurt nebija atrodams.

18. Tādēļ paliec dievbijīgs un esi taisnīgs; jo tādām beigās klāsies labi! Bet Dieva likumu pārkāpēji visi kopā tiks iznīdēti, un bezdievīgie pēdīgi tiks izdeldēti! Bet katrās bēdās Dievs palīdz vienīgi taisnīgiem un ir to vienīgais spēks un stiprums. Dievs viņiem stāvēs klāt un viņus izglābs. Viņš pats viņus izglābs no bezdievjiem un viņiem palīdzēs, jo viņi paļaujas uz Viņu.”

19. Kad nu vecākais ar psalmu bija galā, FARIZEJS pavisam dusmīgs viņam uzbrūk un kliec: “Tu vecais ēzeli, vai tu nemani, ka caur šo psalmu kā bezdievji tiek apzīmēti mēs, un tie, kuri turas kopā ar Jēzu, kā taisnīgie? Vai tu nemani, ka **mēs** tiks izdeldēti un **viņi** paliks zemē? Vai tieši mēs netiecamies nonāvēt viņu kā taisnīgo, kamēr Dievs viņu uztur? Tas ir viens skaists psalms priekš mums!”

20. VECĀKAIS saka: “Es to neesmu uzrakstījis! Tas stāv grāmatā; un ja mēs paliekam, kādi mēs esam, tad mums patiesi arī vajadzēs to piedzīvot. Vai tu saproti to un Dieva varenību?”

21. Kāds CITS saka: “Es to lietu saprotu labāk, nekā jūs visi! Mūsu draugam Rohanam vajadzēja šo psalmu lasīt; to ir panācis ar savu mums visiem, protams, ļoti nepatveramo brīnumvaru! Jo ja viņš ar vienu vārdu ir spējīgs izdziedināt visu ģimeni, pie kuras mēs tikko veltīgi meklējam mūsu zelta un sudraba svētību, tad viņš tikpat labi ir spējīgs mūs piespiest lasīt tikai šādus psalmus, kas pavisam atklāti tikpat labi deva liecību pret mums, kā reiz pret Dāvida ienaidniekiem.

22. Pie kam vecajam Jāzepam patiesi taisnā līnijā jābūt Dāvida pēcnācējam un tagad Jēzu, jo arī Jāzēpa otrā sieva Marija ir no tās pašas cilts, dēvē par “Dāvida dēlu”, kāda iemesla dēļ vecais Jāzeps, kas vienmēr bija ļoti slīpēta lapsa, ļoti iespējams, savam dēlam pavisam slepeni arī spēja iemācīt visas slepenās mākslas, lai viņš ar savām burvestībām pielaistu mānīcīgos romiešus un grieķus un tad sevi stādītu priekšā kā Jupitera vai Apolona dēlu un tātād romiešiem vajadzētu viņu izsludināt un iecelt par viņu ķeizaru. Un ja Romā rezidējošie kungi ir tik akli kā šie, kuri te ir pavēlnieki pār Āziju un kuri Jēzum, tā teikt, jau ir viņa maisā, tad jau viņam arī nekas nevar traucēt, ka drīzā laikā viņš romiešiem rakstīs priekšā likumus, — un tad mēs visi esam apgādāti!”

23. KĀDS CITS saka: “Caur kādu slepenu rakstu ķeizaram šādam pasākumam gan it kā tiks likti priekšā šķēršļi!”

24. PIRMAIS saka: “Tev būs grūti likt priekšā šķērslī **tam**, kas ar savām brīnumainajām gaišreģa spējām redz visu, ko tu, lai cik apslēpti, domā! Kas cits kā **viņš** atpakaļceļā mūs nobaidīja ar pārkoņa dārdienu, jo viņš noteikti dzirdēja, ko mēs savā starpā par viņu runājam?! Un kas cits kā **viņš** lika mums lasīt pret mums asi liecinošo psalmu? Un kādēļ? Jo viņš noteikti zināja, ko mēs gribam pret viņu nolemt! Ej, sēdies pie galda un pamēģini ķeizaram uzrakstīt slepenu rakstu, — un es tev galvoju: ka vai nu tu nebūsi spējīgs uzrakstīt tikai **vienu** vārdu, vai arī caur viņa nepatveramo slepeno brīnumvaru tu tiks piespiests pret sevi uzrakstīt briesmīgu liecību!

25. Pie kam pat mūsu priekšnieks Jairuss ar miesu un dvēseli tagad ir par viņu, jo viņš viņa meitu divas reizes atmodināja no nāves, un atbalsta viņu, ar ko tikai viņš vēlas, — un tādēļ mēs arī Jeruzalemē neko nespējam pret viņu panākt. Īsi un labi, mēs no visām pusēm esam pienagloti un sasaistīti un nevaram pret viņu darboties. Vislabākais man vēl šķiet ļaunajai spēlei rādīt laipnu seju, vai arī sevi pilnīgi atzīstam par viņa mācekļiem, — citādi mēs pret viņu neko sekmīgi nevaram uzsākt, kur mēs pat it kā nespējam kaut ko domāt, lai tas uz vietas netiktu no viņa uzzināts.

26. VECAIS ROHANS saka: “Es arī tā domāju! Mums patiesi paliek atvērts tikai šis vienīgais ceļš: vai nu mēs izturamies pavisam vienaldzīgi, vai arī mēs pievienojamies viņa mācībai un darām, ko viņš mums iesaka vai pavēl; jo pret šo dzeloni pagaidām nekas nav darāms!”

27. VISI saka: Izturamies pavisam indiferenti, tas būs tas labākais; jo tā mēs nesanaidosimies ne ar Romu, ne ar Jeruzalemi, un tajā pastāv visa gudrība, pēc kuras mēs iekārtojam mūsu dzīvi.”

28. Pēc tam visi dodas pie miera un katrs slepeni pie sevis domā, kas viņam savā labā jādara.

36. FARIZEJU VECĀKAIS ROHANS PIE JĒZUS.

1. Bet no rīta Rohans tomēr atnāk pie Manis mājā un lūdz, vai viņš drīkstētu ar Mani runāt.

2. Bet es viņam saku: “Ko tu Man gribi teikt, to Es zinu; bet kas Man tev sakāms, to tu nezini, un tā

tu vari Mani uzklausīt!”

3. ROHANS saka: “Ja tu gribi runāt, tad runā, un es gribu tevi uzklausīt.”

4. Es saku: “Tu vakar lasīji priekšā psalmu; tas bija tieši 37. psalms. Šis psalms tevi, kā arī tavus kolēģus spēcīgi aizķēra, un caur to jūs nedaudz iedziļinājāties sevī un tad apspriedāties, vai nu iepreti Man jāizturas pavisam vienaldzīgi, vai arī jums jāklūst par Maniem mācekļiem. Jūs izšķirāties par vienaldzību; bet naktī tu pārdomāji, vai tev nekļūt par Manu mācekli, un nu tu esi atnācis, lai Man par to jautātu.

5. Bet Es tev nesaku ne jā, ne nē, bet gan: ja tu gribi palikt, tad paliec; ja tu gribi iet, tad ej! Jo redzi, mācekļu Man ir pietiekami! Šeit Manā mājā ir vairākas istabas, un tās visas pilnas mācekļiem. Ārā tu redzi uzstādītas teltis; tās tiek apdzīvotas no Maniem mācekļiem. Te, līdzās šai Manai mazākai istabai, ir lielā darba un vienlaicīgi ēdamistaba; un, tā kā vēl ir agrs, tajā atpūšas Romas lielie pasaules kungi, un viņi tāpat ir Mani mācekļi. Līdzās tai nelielā istabā dzīvo priekšnieks Jairuss ar sievu un meitu, kuru Es divas reizes esmu atmodinājis no nāves; un redzi, arī viņš ir Mans māceklis. Bet ja Man par mācekļiem ir tādi cilvēki, tad arī tu tikpat labi vari būt Mans māceklis; bet kā tu arī redzi, Es uz to nepastāvu! Ja tu gribi, tad paliec; un ja tu negribi, tad ej! Jo tev stāv atvērti abi ceļi!”

6. ROHANS saka: “Kungs, es palieku, — un ir ļoti viegli iespējams, ka no maniem kolēģiem līdzīgi man nāks un paliks vēl vairāki! Jo es nu sāku aptvert, ka aiz Tevis vajag būt vairāk, nekā tikai kādai rīta zemes burvestību burvju mākslai! Tu esi viens no Dieva svaidīts, īpaša veida pravietis, kāds **pirms** tevis te vēl nekad nebija, un tādēļ es palieku!

7. Stāv gan rakstīts, ka no Galilejas nekad nav jāpaceļas nekādam pravietim; bet nu es pie tā vairs neturos, — jo atklāta darbība man nozīmē vairāk, nekā rakstu miklainie vārdi, kurus neviens nevar saprast pareizos patiesības dziļumos. Pie tam, cik es zinu, tu neesi Galilejas, bet gan Betlēmes pilsonis, un tā tu pavisam labi vari būt pravietis! Es jūtos no Tevis ļoti piesaistīts, un Tavš tuvums man dara labu, un tā es palieku. Man gan ir liels īpašums; bet kas man pieder, no tā mums visiem dzīvošanai pietiek pilniem trīsdesmit gadiem! Ja Tu prasi kādu mācības naudu, tad puse mana īpašuma stāv Tavā rīcībā!”

9. Rohans tūlīt par to jautā vairākiem KLĀTESOŠIEM MĀCEKĻIEM. Bet viņi runā: “Mūsu svētais Meistars no mums vēl nekad nav prasījis ne statera, kaut gan mēs visi vienmēr ar visu tiekam no viņa apgādāti. Viņš no tevis noteikti neprasīs vairāk, kā prasa no mums. Viss, ko Viņš no mums prasa, ir ticība un mīlestība.”

10. ROHANS jautā tālāk: “Vai tad arī jūs jau varat veikt dažus sevišķus, cilvēka saprātam neapvertamus darbus? Un ja jūs to varat, vai jūs arī saprotat, kā tā kas var būt iespējams?”

11. PĒTERIS saka: “Ja tā kas ir vajadzīgs, tad caur Meistara spēku mūsos mēs jau varam darīt tādus darbus un pavisam aptveroši labi saprotam, ka tas ir ļoti labi un viegli iespējams. Ja tu gribi būt Viņa patiesš māceklis, tad arī tu viegli varēsi veikt tādus darbus un tad labi saprast, ko tu dari! Jo šeit likums ir Mīlestība, un Gudrība to izpilda,”

12. ROHANS vēlreiz jautā, teikdams: “Bet vai tu tomēr nekad neesi manījis, ka pie šādiem ārkārtējiem darbiem dažreiz, pavisam nemanāmi, sava daļa būtu Sātanam?”

13. PĒTERIS saka: “Nabaga aklais cilvēks, kā tu tomēr izraki ļaunu jautājumu! Kā te Sātans var ņemt kādu daļu, kur visām debesīm ir visaugstākā un varenākā ietekme?! Es un mēs visi esam redzējuši atvērtas debesis un Dieva eņģeļus neskaitāmos pulkos nākam lejā uz Zemi; un mēs redzējām, ka viņi viņam un mums visiem kalpoja! Bet ja tā, kā tad iespējama Sātana līdzdalība!?”

14. Bet ja man tu to nevari ticēt, tad dodies uz Ziharu un apjautājies tur pie virspriestera Jonaela un pie lieltirgotāja Jairuta, kas tagad apdzīvo zināmo Jesaja pili ārpus Ziharas! Šie mūsu draugi tev uzticami darīs zināmu, kas ir Tas, Kura mācekļiem būt mums ir tā nekad nepelnītā, visaugstākā žēlastība! Pie Jonaela tāpat kā pie Jairuta tu vēl sastapsi kalpojošus eņģeļus šķietami miesīgā izskatā.”

15. Kad ROHANS to dzird, viņš, pilns godbijības, pienāk pie Manis un Man jautā, vai Man nekas nebūtu pretī, ja viņš dotos ceļojumā uz Ziharu.

16. ES saku: “Nekas, ne mazākā mērā! Ej tur un apvaicājies par visu, un ja tu atkal atnāksi šeit, tad saviem brāļiem un kolēģiem dari zināmu visu, ko tu esi dzirdējis un redzējis! Kad ar labu rezultātu to šo uzdevumu būsi izpildījis, tad nāc atkal un seko Man! Jo kurp Es tajā laikā būšu devies, to tu jau uzziņāsi. Bet ja tu dosies caur Ziharu, pirmo muitas vietu no šejienes, tad caur Kisu un Kanām ej Samarijā, un ja tev jautās, uz kurienu un kā vārdā tu ceļo, tad nosauc Manu vārdu, un tev visur atļaus brīvi ceļot! bet neceļo farizeju vecākā tērpā; jo ar to tu varētu tālu netikt; bet gan apvelc pavisam vienkāršu pilsoņa tērpu, un tad arī Samarijā tev nekur neiebildīs!

17. Kad ROHANS to dzirdēja, viņš tūlīt devās ceļā un svešumā gāja meklēt un pazīt To, Kas viņam mājās nu bija tik ļoti tuvu.

18. Bet vienmēr ir cilvēki un gari, kas vienmēr domā, ka svešumā var redzēt, piedzīvot un mācīties vairāk, nekā mājās; un tomēr visur spīd viena un tā pati Saule. Jā, svešumā gan labi var iepazīt citus cilvēkus un citas parašas un citas valodas, bet vai pie tam sirds ir ko ieguvusi, tā ir cita lieta!

19. Kas dodas svešumā tikai aiz tīras ziņkāres, lai tur labāk izpriečātos un izklaidētos, tas savas sirds izglītībai iegūs maz. Bet kas dodas svešumā, lai turienes cilvēkiem būtu noderīgs un viņiem nestu jaunu gaismu, tas lai ceļo un darbojas, un ceļojums viņam atnesīs daudz ieguvuma!

20. Katrs praviētis svešumā izdara **vairāk**, nekā dzimtenē savās mājās.

37. SIRMALVIS JOZA PATEICAS KUNGAM.

1. Kad Rohans bija prom, te sirmgalvis, kura vārds bija Joza, kopā ar saviem šajā naktī izziedinātajiem bērniem un bērnbērniem nāca un nesa Man pateicību, slavu un godu un lūdza Mani, vai viņš ar savējiem visu dienu nedrīkstētu uzturēties Manā sabiedrībā.

2. Un Es uz viņu runāju: “Ko tu gribi, to dari! Pagājušā naktī tev Manis dēļ ar farizejiem bija jāiztur cīņa un jūs visi manā Vārdā izturējāties labi. Bet tādēļ nākotnē jums no visām šādām mocībām jābūt atbrīvotiem un turpmāk jūsu mājas slieksni vairs nepārkāps neviens mantkārtīgas ticības fanātiķis! Bet nu dodieties pie Maniem mācekļiem, viņi jums pamācīs, kam jums turpmāk jātic un kas jādara.

3. Pie šiem vārdiem priekšā iznāk Pēteris un visu sabiedrību pieved pie Mateja Rakstītāja, un viņš viņiem dod lasīt, kas viss ar Maniem mācekļiem ir atgadījies un ko Es esmu mācījis.

4. Kad viņi viņu garam tā bija apgādāti, tikai tad no viņu guļamistabām iznāk Kirenijs, Kornēlijs, Fausts un priekšnieks Jairuss ar sievu un meitu, uz visdraudzīgāko Mani sveicina un pateicas Man par labo un ļoti spēcinošo miegu un par ļoti skaistajiem sapņiem, kurus cauru nakti sapņojuši; bet arī Es viņus apsveicu un rādu tikko atnākušos, kuri tika izdziedināti.

5. Un Kirenijs pieiet pie viņiem un par visu siki iztaujā. Bet kad viņš dzirdēja par farizeju intrigām, tad viņš sadusmojās un runāja: “Nē, Kungs, pie Tava man pār visu svētā Vārda, to es šiem Sātana mācekļiem nekad nevaru piedot! Man vajag likt viņus sodīt un ja arī man tādēļ jāzaudē mana dzīvība! Bet viņi tomēr ir vilki, hiēnas un lapsas, kādi citi nav visā Palestīnā, jā, visā Āzijā! Kāda starpība tad ir starp viņiem un ļaunākiem zagļiem un citiem laupītājiem? Ak jūs ļaunie, jūs pirmās un plēsīgākās sugas bestijas! Jūs sevi dēvējat par Dieva kalpiem un dienā par to liekat sevi visur augsti godāt un cildināt; bet naktī jūs tad dodaties uz acīmredzamāko laupīšanu! Nu pagaidiet, pagaidiet, es jums nakts laupīšanas gājienus izdzišu tādā veidā, ka jūs neko vairs neapjautīsiet!”

6. Pavisam sadusmotajam valsts virspavēlniekam Es saku: “Draugs, atmet to; jo to, ko tu tagad gribi darīt, Es šajā naktī garīgi darīju jau daudz jūtāmākā veidā, un tā sekas būs, ka drīz viņi visi pieņems Manu Mācību. Viņu vecākais, vārdā Rohans, šodien jau bija šeit un pieņēma Manu mācību; un tādēļ Es viņu, nu jau kā Manu mācekli, sūtīju uz Ziharu, kur viņš daudz redzēs un mācīsies. Pēc divām dienām viņš atkal nāks atpakaļ un savus kolēģus pavisam noteikti vedīs zem mana jumta! Un redzi, tas tad ir labāk, nekā žagari, krusts un cirvis!”

7. Nedaudz mazāk uztraukts, Kirenijs saka: “Ja tā, tad es savus vārdus ļoti labprāt ņemu atpakaļ un pār viņiem nelikšu nākt nekādai bargai un mokošai tiesai; bet viņiem vajadzēs man atskaitīties!”

9. Boruss ārā bija licis uzstādīt daudzus galdus, pie kāda darba Mani brāļi, kā namdari, viņam dabīgi palīdzēja, un tā šodien, kā pirmssabata dienā, respektīvi, svētku dienā, brokastis bija baudāmas ārā. Bija sagādāti aptuveni piecdesmit lieli galdi ar soliēm, bagātīgi klāti ar ēdienu un vīnu, un patiesi bija ļoti iepriecinoši redzēt, ka simtiem visādu kārtu viesi jau sēdēja pie galdiem, dziedāja slavas dziesmas un baudīja bagātīgas brokastis. Daudzo galdu vidū bija iekārtota sava veida tribīne, kur uz mums gaidīja grezni izrotāts galds ar ēdieniem un mēs — Es, Kirenijs, Kornēlijs, Fausts, Jairuss ar sievu un meitu, Mana māte un divpadsmit apustuļi ieņēmām vietas un tur pacilājošās priecīgās sarunās baudījām brokastis, kuras bija pasūtījis Fausts un Boruss.

10. Bet trūka Lidijas, Fausta jaunās sievas, kas viņas daudzo mājas darbu dēļ palika mājās Kapernaumā, kaut ļoti labprāt būtu devusies līdzī uz Nacareti. Mana māte par to Faustam izteica, dabīgi, ļoti maigu pārmetumu, un viņš nožēloja, ka savu jauno sievu atstājis mājās un nolēma tūlīt pats to atvest.

11. Bet Es viņam teicu: “Atstāj to; ja Es gribu, līdz pusdienām viņa pavisam sveika un vesela būs šeit!”

Fausts Man to apsola, un Es apsolu viņam to darīt.

12. Bet Man līdzās tūlīt bija redzami divi ļoti daiļi JAUNEKĻI, tērpti spoži zilos tērpos ar ielocēm. Viņi Manā priekšā līdz zemei paklanījās un teica: “Kungs, Tavi kalpotāji dziļākā godbijībā gaida Tavas svētākās pavēles!”

13. Un ES viņiem saku: “Ejiet, atvediet Lidiju, lai viņa ir pie mums!”

14. Abi pazūd, un Kirenijs, pavisam izbrīnījies, Man jautā: “Draugs, kas bija šie abi tik neparasti skaistie un cēlie jaunekļi? Pie debesīm, tik brīnišķus stāvus manas acis vēl nekad nav redzējušas!”

15. ES saku: “Redzi, katram kungam ir savi kalpi, un, ja viņš viņus sauc, viņiem vajag būt klāt un viņam kalpot. Tā kā **arī** Es esmu Kungs, tad arī Man ir kalpotāji, kuri Manas pavēles pavēsta visai bezgalībai. Tev viņi, protams, nav saskatāmi, bet Man gan; un kur tu neko nemani, tur tomēr neskaitāmi leģioni vienmēr gaida manu mājienu. Un pie tam šādi Mani kalpotāji, — lai arī cik maiga izskata — tomēr ir pietiekami stipri, lai šo zemi, ja Es viņiem to pavēlētu, iznīcinātu vienā acumirkli! — Bet nu skatieties, tur viņi abi kopā ar Lidiju jau nāk atpakaļ!”

16. Nu gandrīz visus pie Mana galda pārņem izbailes, un Kirenijs saka: “Kā tas ir iespējams? Tie abi varēja būt tikko piecsimts soļu attālumā no šejienes — no Kapernaumas līdz šejieni ir gandrīz divas stundas ceļa — un tagad tie abi jau ir atkal te! Ak, tas tomēr ir pāri visam, ko kāds nabaga cilvēks uz šīs Zemes jebkad var piedzīvot!”

17. Kad Lidija, pārsteigtā Fausta ļoti maigi sagaidīta, tiek pievesta pie mūsu galda, tad Kirenijs viņai tūlīt jautā: “Bet daiļā Lidija, kā tu tik ātri no Kapernaumas atnāci šeit?! Vai tu jau it kā biji ceļā?”

18. LIDIJA saka: “Vai tu neredzi abus Kunga eņģeļus? Viņi mani atnesa šeit ātrāk, nekā bultas ātrumā. Es ceļā neredzēju ne zemi, ne debesis, bet gan tur un šeit bija tikai viens acumirklis, un es esmu šeit. Bet jautā abiem eņģeļiem, viņi par to tev pateiks vairāk, nekā es!”

38. PAR KUNGA CILVĒCISKO UN DIEVIŠĶO.

1. Kirenijs nu tūdaļ vēršas pie ABIEM EŅĢEĻIEM un viņiem jautā, kā viņiem tomēr tā kas bija iespējams. Bet viņi vislielākajā godbijībā ar viņu debešķīgi skaistajām rokām norāda uz Mani un ļoti tīrā un labskanīgā balsī saka: “Viņa griba ir mūsu esamība, mūsu spēks un mūsu ātrums! Paši no sevis mēs nespējam neko; bet ja Viņš grib, te mēs Viņa gribu uzņemam sevī un tad caur to spējam visu. Bet mūsu skaistums, kas nu žilbina tavas acis, ir mūsu mīlestība uz Viņu, un šī mīlestība atkal nav nekas cits kā viņa griba mūsos! Bet ja jūs gribat būt **līdzīgi** mums, tad savās sirdīs uzņemiet viņa dzīvo Vārdu un brīvprātīgi dariet pēc tā, tad caur to arī jūsos, līdzīgi kā mums, būs šāds Viņa Vārda visuvarenais spēks un stiprums; un ja tad Viņš sauks jūs darboties Viņa gribā, tad arī jums būs iespējamas visas lietas, un jūs varēsiet darīt **vairāk** nekā mēs; jo jūs esat cēlušies tikai no Viņa **mīlestības**, kamēr mēs tikai vairāk no Viņa **gudrības**. — Tagad tu zini, kā mums tas, kas tevi pārsteidz, ir ļoti viegli iespējams. Turpmāk rīkojies pilnīgi pēc Viņa vārdiem, tad arī tev būs iespējamas ļoti brīnumainas lietas!”

2. Kirenijs iepleš acis un saka: “Tātad man tomēr ir taisnība, ja es Jēzu turēju par vienīgo Dievu un visas pasaules Radītāju?!”

3. EŅĢEĻI saka: “Te tev ir pilnīga taisnība, bet tikai par to pārāk skaļi nerunā! Un ja tu pie Viņa ieraugi ko cilvēcisku, tad nedusmojies; jo viss cilvēciskais nebūtu nekas cilvēcisks, ja tas iepriekš kopš mūžības nebūtu bijis dievišķīgs. Bet ja tādēļ Viņš laiku pa laikam kustas tev zināmā un pierastā veidā, tad tomēr Viņš nekustas nekādā Sevis necienīgās veidā; jo katrs veids, katra doma, pirms tā caur Viņa gribu sāka veidot un noteikt kādu ārpus Viņa pastāvošu, brīvu gribu, iepriekš bija Viņš. Bezgalībā nav nevienas lietas un nevienas būtnes, kas nebūtu izcēlusies no Viņa. Šī zeme un viss, kas tajā un uz tās dzīvo, nav nekas cits, kā Viņa mūžam vienādi saturētā doma, kas caur Viņa Vārdu kļuva par patiesību. Ja tagad Viņš, kas viņam būtu ļoti viegli iespējams, Savā dabā šīs reālās domas un gribu atmestu, tad tajā pašā acumirkli arī vairs nebūtu nekādas zemes un viss, ko tā satur un nes, būtu tās iznīcinošais liktenis.

4. Bet Kunga griba nav kā kāda cilvēka griba, kas pietiekami slikti šodien grib tā un rītu citādi. Kunga griba mūžam ir viena un tā pati un nekas nevar locīt tās kopš mūžības šeit noteikto kārtību; bet šīs kārtības robežās tomēr valda lielāka brīvība un Kungs var darīt, ko Viņš grib, līdzīgi, kā arī katrs eņģelis un cilvēks. Bet ka tas tā ir, to tu vari saredzēt pie tava paša būtības un pie tūkstoš citām parādībām.

5. Savas būtības personīgajās robežās tu vari darīt, ko tu gribi; tajās tevi nevar kavēt nekas cits, kā vienīgi tava griba. Bet būtības personīgā robeža nepielaiž nekādas izmaiņas, jo tā atrodas zem stingras

dievišķās kārtības.

6. Tādējādi tu gan ļoti ievērojami vari izmainīt zemes ārējo, tu vari likt norakt kalnus, straumei vari nozīmēt jaunu ceļu, tu vari nosusināt ezerus un likt izrakt gultni jauniem ezeriem; pār jūru uzcelt tiltu un caur čaklumu un pūlēm tuksnesi pārvērst par svētītu un auglīgu zemi, īsi, uz zemes tu vari realizēt neskaitāmas izmaiņas, bet tu ne par matu dienu nevari padarīt garāku un nakti ne pa matu īsāku un nevari pavēlēt vējiem un vētrām.

7. Tev vajag panest ziemu un pieciest vasaras tveici, un pie visas tavas gribas tu visai radībai nevari dot nekādu citu izskatu un īpašības. No jēra tu nekad nevarēsi izaudzināt lauvu un no lauvas mūžam jēru; un redzi, tā atkal ir stingra Dieva kārtība, kuras robežās tev gan ir dota liela rīcības brīvība, kamēr tu ne par matu nespēj pildīt īsteno Dieva kārtību.

8. Bet te tavā priekšā ir Tas, kas tādu kārtību kopš mūžības noteicis, un vienīgais, ja Viņš to grib, atkal var izbeigt. Bet tā kā tu šādā stingrākā Dieva kārtībā, kas vispirms nosaka tavu, un visa tā, kas tevi ietver, esamību, savās domās, gribā un rīcībā esi brīvs, tā Kungs jo vairāk ir brīvs un var darīt, ko Viņš grib.

9. Bet tādēļ mēs tev vēlreiz sakām: Nedusmojies tādēļ, ka jūsu priekšā Kungs kustas cilvēciskā veidā, jo katrs veids ir Viņa Paša darbs.”

39. PAR EŅĒĻU IETEKMI UZ CILVĒKIEM.

1. Kad KirenijS no abiem eņģeļiem dzirdēja šo mācību, tad tā viņam kļuva par pilnīgu noteiktību, un viņš pie sevis vairs neminēja, ka Es noteikti esmu kāda augstāka būtne, bet gan viņš pie sevis teica: “Jā, Viņš ir tas!” Tad viņš godbijības pilns pienāca pie Manis un Man teica: “Kungs, nu man viss ir skaidrs. Tu tas esi!”

2. Mana sirds man to gan jau sen teica; bet te vienmēr atkal parādījās Tavs cilvēciskais veids un kustība, un tas drīz šeit, drīz tur manu ticību padarīja šaubīgu. Bet tagad no manas sirds ir pazudušas visas slepenās pārdomas un nu var notikt kas notikdams, es manā ticībā palikšu stingrs kā klints. Ak, cik es tagad esmu bezgala laimīgs, ka pat manas miesīgās acis redz to, kas mani ir radījis un kas mani nu uztur un var mūžīgi saglabāt un saglabās!”

3. ES saku: “Mans mīļais draugs, kas tev tagad ir, tam tev arī jāpaliek uz mūžību! Bet pagaidām to paturi sev un tikai ļoti nedaudziem taviem uzticamiem draugiem; ja tu par to tagad atklāti runātu, tad tu manai lietai un caur to cilvēkiem vairāk kaitētu, nekā darītu labu! Bet pie tam paturi vērā arī to, ka tu nedusmojies, ja tu šur un tur pie Manis pamani kaut ko cilvēcisku; jo pirms bija visi cilvēki un eņģeļi, Es kopš mūžības gan biju pirmais cilvēks un tādēļ man arī noteikti ir tiesības, starp Manis radītiem cilvēkiem arī turpmāk būt cilvēkam!”

4. KirenijS saka: “Dari, ko tu gribi, un Tu man tomēr mūžam vienādi paliec **tas**, kas bez kādām šaubām tu nu man esi! Bet šos abus eņģeļus es vēlētos paturēt pie sevis līdz manas laicīgās dzīves beigām! Viņi ir tik ļoti skaisti, laipni un gudri!”

5. ES saku: “Tas nevar notikt; jo viņu personīgo redzamo klātbūtni tu nevarētu panest, un tavai dvēselei viņi nedotu nekā labu. Bet neredzami tavai laicīgai dabai, viņiem turpmāk jāpaliek taviem sargiem, kādi viņi bija jau kopš tavas dzimšanas. Bet tagad, kur šodien viņi visu dienu staigā saskatāmi, tu ar viņiem vari vēl daudz uzturēt satiksmi.

6. Bet ja arī tu viņus neredzi, tu vari ar viņiem runāt un vari viņiem visu ko jautāt, un viņi atbildi tiks tavā sirdī un tu to sirdī vienmēr dzirdēsi kā skaidri izteiktas domas. Un tas ir labāk, nekā ārēja saruna! Es tev saku: Vārds, ko tev kāds eņģelis ir licis tavā sirdī, tavai dvēselei ir svētīgāks, nekā tūkstoš vārdi, kurus ausis dzird no ārienes! Jo ko tu dzirdi sirdī, tas jau ir tavs īpašums; bet ko tu dzirdi no ārienes, to tev vajag piesavināties tikai caur darbību pēc dzirdētā vārda.

7. Jo ja tev vārds ir sirdī un tomēr laiku pa laikam pēc savas ārējās būtības tu nogrēkojies, tad tava sirds tam nepiekrīt un tūlīt spiež tevi grēku atzīt un to nožēlot, un caur to tu gan vairs neesi nekāds grēcinieks; bet ja vārds tev nav sirdī, bet gan tikai caur ausīm novests smadzenēs, un tu grēko, tad tukšā sirds grēko līdz un nespiež tevi grēku ne atzīt, ne nožēlot, un grēks paliek tevī un tu esi vainīgs Dieva un cilvēku priekšā!

8. Un tā, draugs, kamēr tu vēl esi miesā, tev ir svētīgāk tavus garīgos sargus neredzēt; bet kad tu reiz atstāsi savu miesu, tad tu, pats kā gars, viņus jau tāpat uz mūžību redzēsi un sataustīsi, — ne tikai šos

divus, bet neskaitāmi daudzus citus.”

9. Kirenijs saka: “Es jau atkal esmu apmierināts, bet šodien es visu dienu gribu ar viņiem sarunāties par garīgām lietām!”

10. ES saku: “Bet kā tad tas būs? Tu cietsirdīgajiem un zaglīgajiem farizejiem apsolīji, ka izteiksi viņiem stingru rājienu; tas pēcpusdienā tevi atraus no abu eņģeļu sabiedrības!?”

11. Kirenijs saka: “Jā, patiesi, es to gandrīz būtu aizmirsis! Ai, ai, tas man ir ļoti nelaikā! Kas man te jādara?”

12. ES saku: “Kā tad būtu, ka ja tu nodomāto rājienu farizejiem pavisam atlaid, Es tevi no zvēresta atbrīvoju, jo viņiem jau tāpat pietiek ar tavu vakardienas piedraudējumu?”

13. Kirenijs saka: “Kungs, ja Tev tas ir patīkami, tad nodomāto rājienu es ļoti labprāt viņiem atlaižu un visu nododu Tev un vecajam Rohanam, kas pēc pāris dienām jau tiksiet ar viņiem galā.”

14. ES saku: “Ak, te Man noteikti nekas nav preti; jo tādēļ tavu nodomu ar farizejiem es atliku uz pēcpusdienu, tā kā es pārāk labi zināju, ka tu drīz domāsi citādi. — Bet tagad, kur šī diena ir tik skaista, dodamies visi pie jūras un pusdienām un vakariņām atnesam pāris zivis. Kas grib nākt līdz, tas lai ceļas kājās!”

40. MĪLESTĪBA UZ KUNGU.

1. PĒTERIS UN NATANAELS jautā: “Bet, Kungs, mums nav līdz nekādu zvejas rīku; kā tas notiks, vai mums it kā jāsteidzas pa priekšu un pie jūras no zvejniekiem jāaizņemas zvejas rīki?”

2. ES saku: “Tas nav vajadzīgs, bet ir vajadzīgs kas cits un tā ir jūsu atmiņa, kas, šķiet, katram mirkli aizmirst, ka Es esmu Kungs, kam neviena lieta nav neiespējama. Tādēļ piedalieties un zvejojot vecajam Jozam un viņa ģimenei izskaidrojiet Dieva spēku un varu arī cilvēkos!” Pēc šiem Maniem vārdiem abi atkāpjas un pārdomā par to, kā viņi var būt tik akli un nākt pie Manis ar šādu ļoti pasaulīgu jautājumu. Pat Joza viņiem piezīmē, ka viņš tikko aptver, kā viņi var Man par to jautāt!

3. NATANAELS saka: “Draugs, mēs abi, līdzīgi tev, vēl esam cilvēki un kā tādi par daudz pieraduši pie pasaulīgiem apstākļiem, lai šad un tad pie mums neparādītos kas īsti muļķīgs; bet turpmākam mēs jau sevišķi saņemsimies! Mēs kopš jaunības bijām zvejnieki un tā, ja mēs kaut ko dzirdam par zvejošanu, tad, garīgo aizmirsdami, mēs atkal viegli nedaudz iekrītam atpakaļ mūsu senajās rūpēs. Bet tagad jau atkal ir labi.”

4. Bet arī Sāra pienāk pie Manis un lūdz Mani, vai viņa drīkstētu nākt līdz.

5. Es saku: “Pavisam dabīgi, šo darbu es arī sarīkoju tev par prieku! Tu vienmēr esi Mana mīļotā! Kādēļ šorīt brokastīs tu nesēdies Man līdzās?”

6. Aiz mīlestības pilnīgi drebēdama, Sāra Man saka: “Kungs, es neiedrošinājos, padomā, — Tev līdzās trīs augstākie Romas pavēlnieki, un es nabaga jaunava! Kur man būtu jāņem drosme?”

7. Es saku: “Nu, nu, mana mīļā, Es pie tevis par daudz labi pamanīju, ka tu daudz mīļāk būtu bijusi pie Manis, nekā kaut kur citur! Ak, Man nepaiet garām nekas, kas te notiek kādā sirdī, un tādēļ arī tu Man esi tik ļoti mīļa! Bet saki Man tagad, tu Mana vismīļā Sāra, kā tev patīk tie abi jaunekļi? Vai tu vienu vai otru it kā nevelētos mīļāk, nekā Mani? Jo redzi, pēc izskata Es tak neesmu tik skaists, kā tie abi!”

9. SĀRA saka: “Bet, Kungs, Tu mana mūžam vienīgā mīlestība! Kā Tu ko tādu vari par mani padomāt! Par vienu Tavu matu es atdotu visas debesis tūkstoškārt skaistākiem eņģeļiem, nerunājot par kādu no abiem pret Tevi visu, pret kuru mana sirds ir pilna mīlestības. Ja arī viņi ir skaisti, tad es jautāju: “Kas tad viņiem dos šādu skaistumu? Tas tak bijī Tu. Bet kā Tu viņiem būtu varējis dot šādu skaistumu, ja tas iepriekš nebūtu bijis Tevī?!”

10. Es Tev saku, Tu man esi viss visā, un es no Tevis nekad neatstāšos, un ja arī Tu man par to dotu visas debesis, pilnas visbrīnīšīgāko eņģeļu!”

11. Es saku: “Tā ir pareizi, tā Man ir vispatīkamāk! Kas Mani mīl, tam vajag Mani mīlēt pilnīgi un pār visu, ja viņš arī no Manis grib tikt mīlēts pār visu. Redzi, tie abi eņģeļi noteikti ir ļoti skaisti, bet tagad arī tu Man esi mīļāka, nekā neskaitāmi pulki tīrāko eņģeļu, un tādēļ tu paliec tikai cieši pie Manis! Es tev saku: “No daudzām tu esi Mana īsta līgava! — Vai tu to saproti?”

12. SĀRA saka: “Kungs, to es gan nesaprotu! Kā man būtu jābūt Tavai līgavai? Vai tad es Tev varu kļūt tas, kas mana māte ir manam tēvam? Tu esi debesu un zemes Kungs, un es esmu tikai Tava radība, kā tas varētu notikt, ka zemākais varētu savienoties ar Visaugstāko?”

13. ES saku: “Redzi, tas ir pavisam viegli, un proti aiz tā pavisam vienkāršā iemesla, ka no tevis iedomātais viszemākais arī izgājis no Visaugstākā un tā tad ir kopā ar Visaugstāko.

14. Es esmu dzīvības koks, un tu esi tā auglis. Pēc izskata auglis, protams, ir mazāks un nepastāvīgāks, nekā koks; bet tā vidū dus kāda no augļa briedināta un barota sēkla, bet sēklā atkal atrodas tās pašas sugas koks, spējīgs nest tādus pat augļus ar atkal dzīvām sēklām, no kādas vienas tas ir radies.

15. Bet no tā tu arī pavisam viegli vari secināt, ka zināmā kārtā starpība starp Radītāju un radību nav tika pārāk liela, kā tu to sev stādies priekšā; jo pati radība sevī un par sevi ir Radītāja griba, kas noteikti ir laba un cieņas pilna. Ja šī no Radītāja izgājusi un paša Radītāja veidā brīva dotā griba savā brīvi atļautā vientulīgumā atzīst sevi kā to, kas tā pamatu pamatā ir, tad tā ir līdzīga savam Radītājam un savā mazā mērā pilnīgi tas, kas Radītājs ir savā **bezglīgajā** mērā; bet ja no Radītāja brīva dotā gribas daļa sevi neatzīst kā to, kas tā ir, tad tādēļ tā gan nebeidz būt tas, kas tā ir, bet tā tik ilgi nevar sasniegt augstāko mērķi, līdz tā sevī nav atzinusi kā to, kas tā pamatu pamatā ir.

16. Bet lai šādām brīvām dotām gribas daļām, kas te saucas “cilvēki”, sevis paša pazišanas pūles padarītu vieglākas, Radītājs visos laikos lejup no debesīm cilvēkiem devis atklāsmes, likumus un mācības un tagad pats miesā esmu nonācis uz zemi, lai cilvēkiem palīdzētu sevis pašu izpratnei un turpmākam viņiem dotu vairāk gaismas, lai viņu pūles kļūtu vieglākas, nekā tas bija līdz šim.

17. Nu tu gan sapratīsi, kādās attiecībās viens pret otru ir Radītājs un radība un tā tad arī viegli atzīsi, ka tu, kā man pilnīgi līdzvērtīga, caur tavu lielo mīlestību uz Mani pavisam viegli vari būt uz mūžību saistīta Mana līgava un Mana sieva! — Vai tu tagad saprati to, ko Es tev nu esmu atklājis?”

41. Par patiesas mīlestības būtību.

1. Ļoti skaistā un mīlestības cienīgākā Sāra saka: “Jā, tagad es jau esmu vairāk skaidrībā; bet te tad visām Ievas meitām ir tādas pašas tiesības uz Tevi kā man?!”

2. ES saku: “Katrā ziņā, ja viņas ir tādas, kāda esi tu; bet ja viņas tādas nav, tad viņas gan var kļūt Manas kalpones, arī līgavas, bet ne pilnīgi Manas sievas. Bet ja arī Manas miesas pirmtēvam Dāvidam bija daudzas sievas, un viņš bija vīrs pēc Dieva prāta; kādēļ Man nevar būt daudzas sievas, kur Es **tomēr** esmu **vairāk**, nekā Dāvids? Un turklāt Es tev vēl saku, ka Man ir iespējams vissvētlaimīgi uzturēt tik daudz sievu, cik te ir smilšu jūrā un zāles uz zemes, un ka katra tā būs apgādāta, ka tai mūžam nekad nevarēs būt kāda vēlēšanās, kas viņai uz pretimnākošāko netiktu apmierināta. Bet ja tas tā, vai tad tev it kā var būt nepatīkami, ja Es laimi, kuru tev pārpilnībā devu, gribu dot **daudzām**?”

3. SĀRA saka: “Tu vienīgais esi Kungs un Pats esi neierobežotākā mīlestība un gudrība, un ko Tu dari, tas ir gudri darīts; bet es tomēr tur nekā nevaru darīt, ka es Tevi tik ļoti mīlu un tādēļ vēlētos būt vienīgā, kam Tu pieder! Bet tev vajag piedot manai bērnišķīgajai sirdij, ka tā mīlestībā vēl ir tik akla!”

4. ES saku: “Es tev saku, ka tas ir tieši pareizi. Kas Mani kā tu nemīl pilnīgi greizsirdīgi un savā sirdī Mani negrib kā gandrīz vienīgi sev, tam vēl nav patiesa, dzīva mīlestība, un šī mīlestība ir Mans Gars katrā cilvēkā.

5. Kas tā tad tā atmodina mīlestību uz Mani, tas pamodina savu no Manis viņam doto Garu un tā kā šis Gars esmu un tam vajag būt Man Pašam, jo ārpus Manis nemūžam nav nekāda cita dzīvības gara, tad tieši caur to viņš sevī pamodina Mani Pašu un caur to ir pilnīgi iedzimis mūžīgā dzīvībā un tad turpmāk mūžam nekad vairs nevar mirt un nevar tikt iznīcināts — arī ne caur Manu visvarenību, jo viņš ir viens ar Mani. Bet arī Es Pats Sevi nevaru iznīcināt, jo Mana bezgalīgā esamība mūžam nekad nevar pārveidoties par neesamību. Tādēļ nedomā, ka tava mīlestība uz Mani ir akla, bet gan tā ir tieši tāda, kādai tai ir jābūt! Paliēc tajā, tad tu mūžam neredzēsi, nejutīsi vai nebaudīsi nāvi!”

6. Šis Mans paskaidrojums Sāru padarīja tik ļoti laimīgu, ka viņa ar visu spēku mani apkampa un sāka Mani ļoti maigi glāstīt.

7. Bet SĀRAS MĀTE viņai to pārmet un saka: “Bet mīļā Sāra, tas tak neklājas! Ej, tu esi ļoti nerātna!”

8. SĀRA saka: “Ak ko, pieklājas vai nepieklājas! Neklājas arī nomirt un tad būt mirušai; bet kad tad nāk Kungs un mirušo pamodina un izved no kapa, kas tad arī ir ļoti neparasti, kā tad tā kas klājas pasaules priekšā! Ak māte, Kungu mīlēt pār visu pasaulē, tas katram cilvēkam noteikti pieklājas vislabāk! — Vai nav tiesa, Kungs Jēzu, vai es esmu sapratusi pareizi?”

9. ES saku: “Pavisam pareizi un pilnīgi patiesi! Kas pasaulē kautrējas atklāti Mani pār visu mīlēt, to tad arī Es kautrējos mīlēt visu debesu priekšā un Pastarā dienā viņu pamodināt mūžīgai dzīvībai!”

42. PAR JAUNĀKO DIENU (PASTARO DIENU).

1. Bet nu arī vairāki jautāja, kad nāks "Jaunākā diena".

2. Bet Es teicu, kad iepriekšējā ir pagājusi, tad pēc senākās vienmēr nāk kāda jaunāka; un tā kā Es nevienu nevaru pamodināt kādā jau pagājušā dienā, tad pavisam dabīgi tam vajag notikt kādā jaunākā dienā, jo kāda pagājusī, senākā diena tam nolūkam nav lietojama. Vai tad katra jauna diena, ko jūs piedzīvojat, nav kāda jaunāka diena? Jeb vai kāds it kā var paredzēt kādu vēl jaunāku, kā te ir tieši tā, kurā viņš dzīvo? Redziet, mēs tak visi šodien dzīvojam kādā noteikti iespējami jaunākā dienās! Jo vakarējā vairs nevar būt jaunākā un rītdiena vēl ilgi nav te. Bet no tā, cerams, ar rokām aptverams, ka beigās katram ir un vajag būt tikpat daudzām jaunākām dienām, cik daudzas viņš tās ir piedzīvojis! Es jums saku, ka jūs visi mirsiet jaunākā dienā un būs arī neiespējami no nāves uz dzīvību tikt pamodinātam kādā citā, kā kādā jaunākā dienā; un ja kādam cilvēkam vai visiem cilvēkiem tas jāpārdzīvo, tad tam arī ir neiespējami notikt kādā senā, pagājušā dienā, bet gan kādā turpmākā, tā tad acimredzami kādā jaunākā dienā! Kāda tam tiks nozīmēta, tas iepriekš nav noteikts ne no Manis, ne no kāda eņģeļa gara; jo tam nolūkam katra nākamā diena ir pavisam laba un ļoti lietojama. — Vai tagad jūs to saprotat?"

3. JAUTĀTĀJI nedaudz apmulsuši atkāpjas un saka: "Patiesi, tā lieta ir tik skaidra kā tīrākais gaiss un tomēr mūsu dumjība vēlējās jautāt!? Tas patiesi ir ar rokām aptverams! Ja mēs ļoti bieži runājam par senām dienām, tad vajag būt arī jaunai un jaunākai! Tā ir, ir, ir — tas tomēr no mums bija ļoti dumji. Lai mūs paciestu, tam Viņa bezgalīgajai gudrībai patiesi vajadzīga bezgala liela **pacietība**!"

4. Nedaudz smiedamās, SĀRA saka: "Jā gan, Kungam ar mums visiem ir lielākā pacietība! Bet kas ir Jaunākā Diena un kad tā nāks, to es zināju jau šūpulī; un ja kāds jebkad man tālab jautāja, tad es vienmēr teicu: "Jaunākā diena nāks rīt! Vai tad jūs nopietnībā to nezinājāt?"

5. TIE, KAS JAUTĀJA, saka: "Jā, jā mēs patiesi bijām tik dumji to nezināt un mums vienmēr bija briesmīgas bailes no kādas tādas dienas, kurai reiz jānāk. Nu mēs par to, protams, esam skaidrībā; bet tagad mēs ļoti kaunamies, ka mums kas tāds, kas tak tik skaidri stāv katra acu un ausu priekšā, varēja palikt nepamanīts!"

6. ES saku: "Neuztraucieties par to; jo tas tomēr ir akmens, pret kuru nākotnē piedauzīsies vēl daudzi tūkstoši reiz tūkstoši un aklajiem ļaudīm par to daudz pareģos, rakstīs un sprediķos.

7. Bet nu skatāties, kā mēs tiekam galā ar zvejošanu; jo kā jūs redzat, mēs jau stāvam jūras krastā un mūsu lietošanā te ir daudzas zvejas laivas. Neutrūkst arī rīku un pārējo zvejošanai nepieciešamo piederumu; un tā mēs tūlīt varam ķerties pie lietas. Arī abiem jauneklīgiem, ar kuriem Kirenijs vēl ļoti dzīgi sarunājas, mums labi jāpakalpo! Tā tad tūlīt liekam mūsu rokas pie darba!"

43. KUNGS JĒZUS AR SAVĒJIEM ZVEJOJOT.

1. Bet nu visi sāka brīnīties, tā kā viņi nezināja, kā no Manām mājām atnākuši līdz šejieni.

2. Bet ES teicu: "Kā jūs spējat vēl brīnīties?! Vai jūs jau vairākkārt ko līdzīgu pie Manis neesat piedzīvojuši? Ka vecais Joza ar saviem bērniem brīnās, tas ir aptverams, bet pie jums, Maniem jau daudz pieredzējušiem mācekļiem, tas ir tieši neaptverami, ka jūs vēl varat brīnīties. Jo jums tomēr par daudz skaidri būtu jāsaprot, ka Man neviena lieta nav un nevar būt neiespējama.

3. Redziet, Es ne velti teicu: "Neaptverami"; jo katrs izbrīns par kādu Manis izvestu ārkārtēju darbu, kā priekšnoteikumu vēl prasa kādu mazu kaut kur dvēselē paslēpušos neticību. Cilvēks iepriekš apšaubā kāda ārkārtēja darba vai parādības iespējamību, bet, ja par spīti viņa šaubām darbs tomēr tiek izvests, tad tā liecinieks, kas apšaubīja darba izdošanos, te stāv apmulsis un jautā: "Kā tad tas bija iespējams?" Bet ko viņš ar šādu jautājumu izsaka? Es jums saku: Neko citu kā: "Es šaubījos par izdošanās iespējamību, un tomēr tas ir izdevies! Tas ir dīvaini un neparasti!"

4. Ja tā brīnās kāds lajs, tad tas gan ir aptverams, bet kad vēl brīnās dziļi iesvaidītie, tad ar to viņi rāda, ka viņi vēl ļoti pieder pie tiem, kuri ar pilnām tiesībām tiek dēvēti par lajiem! Tādēļ turpmāk, sevišķi svešinieku priekšā, vairs nebrīnieties, ja Es veicu kādu ārkārtēju darbu, lai svešinieki arī jūs neuzskata par līdzīgi svešiem!"

5. MĀCEKĻI saka: "Kungs, Tu zini to, ka mēs Tevi pār visu mīlam un mēs ļoti labi zinām, kas Tu esi; bet, par spīti visam, mēs tomēr bieži nevaram citādi, ka lai par kādu jaunu brīnumu atkal no jauna nebrīnītos, jo Tavi acimredzamākie brīnumdarbi pa lielākai daļai nāk tik negaidot, ka pie visas savaldī-

šanās un visas ticības te tomēr vajag stāvēt nedaudz samulsušam. — Redzi, pietiekami bieži arī ir redzēta uzlecama un norietama Saule; bet kur ir vai kur dzīvo tikai daļēji labāku sajūtu cilvēks, kas neapbrīnotu katru jaunu brīnišķu Saules lēktu!? Un redzi, Kungs, tā tas ir arī ar mums! Bet Tu esi bezgala **vairāk**, nekā neskaitāmi daudzi Saules lēktu un tādēļ esi nedaudz iecietīgs pret šādām mūsu kļūdām, kuras ar Tevi pār visu mīlošām sirdīm, pamatu pamatā Tevis spiesti, vienmēr no jauna darām.

6. Es saku: “Nu, nu, viss jau ir atkal labi; bet turpmāk svešinieku dēļ šo Manu padomu ievērojiet, lai viņi jūtos pazīst Manus patiesus mācekļus! — Bet nu ejam zvejot! Pie tam atkal notiks nelieli brīnumi; bet tad dariet tā, it kā tie nebūtu nekādi brīnumi! Svešiniekiem pašiem tie jāatrod un jānovērtē, vai tie ir pavisam parasti vai ārkārtēji notikumi!”

7. Pēc šīs nepieciešamās pamācības mācekļi steidzīgi sakāpj laivās, izstiepj tīklus un iemet tos ūdenī pēc zvejnieku mākslas un velk ar vienu vilcienu pēc otra; bet loms bija ļoti niecīgs.

8. Pēteris piezīmēja, ka diezgan spēcīgais rietumu vējš te zvejošanai ir neizdevīgs un dzen zivis jūras dibenā.

9. Kāds cits atkal piezīmē, ka pirms vakara nekas daudz netiks paveikts; saule, kuru neapēno neviens mākonītis, spīd pārāk stipri un tādēļ zivis steidzas dziļumā, jo tās nepanes spēcīgu gaismu.

10. Bet nu arī tie ABI JAUNEKĻI iekāpj divās laivās, izklāj lielu tīklu un to iemet tālu jūrā.

11. Te ANDREJS, kas arī bija meistars zvejošanā, runā: “Ja viņi caur viņu garīgo varu brīnumainā veidā zivis nedzen tīklā; te tālu vētrainā jūrā viņi var zvejot desmit gadus un viņi nedabūs krastā **nevienu** zivi!”

12. Bet abi jauneklī strauji velk tīklu, ir ātri pie krasta un iznes karstā ap trīsdesmit labas zivis.

13. Te ANDREJS saka: “Tas gan nav nekāds brīnums, bet citādi no vējā viļņojošas jūras izvilkt trīsdesmit samus, tas ir ļoti daudz!”

14. Beidzot arī Es iekāpju kādā laivā, bet arī drosmīgā Sāra iekāpj laivā. Mēs izklājam diezgan lielu tīklu un ielaižam to ūdenī. Kad netālu no krasta mēs tīklu nedaudz pavilkām, tīkls jau bija pilns ar piecsimts taimiņiem, lašiem un samiem, tā ka abiem jauneklīem vajadzēja steigties Sārai palīgā, jo citādi viņa tīklu nevarētu saturēt. Zivis tūlīt tika nogādātas sauszemē un tur daudzās mucās, kas te arī bija pietiekamā daudzumā.

15. Bet zvejnieki vilka vēl vienu lomu un, kad viņi tīklu izvilka krastā, viņi atkal tīklā atrada tikai nedaudzas un pavisam mazas zivtiņas.

16. PĒTERIS teica: “Šai dienai es nu gan esmu veicis pēdējo lomu. Tas nūdien nav vērts, lai vecs, pieredzējis zvejnieks iekāptu laivā!” Pēc tam viņš mazās zivtiņas atkal gribēja iemest jūrā.

17. Bet ES viņam teicu: “Paturi to, ko tu esi saķēris, jo mazās zivis ļoti bieži ir labas zivis, un Man viņas ir mīļākas, nekā lielās, kurām nereti ir ļoti sīksta un grūti sagremojama gaļa. Bet ievēro šīs parādības atbilstību.

18. Bet kad tu iesi kā cilvēku zvejnieks, neļauj sevi sadusmot, ja Evaņģēlija tīklā tiek notvertas mazas zivtiņas; jo patiesi, Man viņas ir mīļākas, nekā lielās! Bet viss, kas te pasaules priekšā ir liels un vērtīgs, Manā priekšā zināmā mērā ir kas pretīgs! — bet nu pametam zvejošanu un dodamies atkal mājās! Šai dienai un rītdienai mēs esam apgādāti; pēcsabatas, ja tas būs vajadzīgs, tiks jau atkal apgādāts.

19. Nu izvilka visus tīklus un nesa krastā vēl daudzas visādas zivis un tās ielika mucās un ar ķerrām un nestuvēm nogādāja pie Manām mājām diezgan lielā zivju rezervuārā, kuru savā laikā Jāzeps pats bija ierīkojis.

44. PAR BORUSA PERSONĪBU.

1. Kad mēs apmēram kādu stundu pēc pusdienām atnācām no zvejas mājās, mūs jau atkal gaidīja labs pusdienas mielasts, kuru nu atkal bija licis pagatavot Boruss, kas tādēļ negāja kopā ar mums zvejot; jo tas bija viņa lielākais prieks, ļoti daudziem cilvēkiem sagatavot mielastu — un sevišķi labprāt viņš ar saviem pavāriem un pavārēm gatavoja ārā. Viņš, tāpat kā Kisjons, arī bija pietiekami bagāts, lai katru dienu paēdinātu, mazākais, sešus, septiņus tūkstošus cilvēku un dzirdītu ar labāko vīnu. Jo, pirmkārt, viņš bija kāda bagāta Atēnu grieķa, kuram bija lieli īpašumi Āzijā un kuram piederēja vairākas nelielas salas, dēļ; otrkārt, viņš bija šī lielā un plašā īpašuma vienīgais mantinieks; un, treškārt, viņš bija visizveicīgākais ārsts visā jūdu zemē un caur savu mākslu, sevišķi no lieliem bagātiniekiem, pelnīja lielas summas zelta un sudraba, kurpretī nabaga slimniekus viņš atkal ārstēja bez atlīdzības un sagādāja vi-

ņiem visu iespējamo apkopšanu un tādēļ no viņiem tika cildināts kā lielākais zemes labdaris.

2. Pie tam viņš bija neprecējies, viņam nebija ne sievas, ne bērnu, un tomēr viņam bija liels prieks nabaga jaunus vīriešus savienot ar tikpat jaunām un veselīgām meitenēm un svētīt ar vārdiem un pietiekamu pūru. Un tā viņš arī tagad bija visspožākā garastāvoklī, jo slepenībā viņš domāja, ko ļoti skaisto un maigo Sāru Es nopietnībā apprecēšu.

3. Kad mēs labā omā sēdējām pie galdiem, ēdām un dzērām, te viņš pienāca un pavisam slepeni Man jautāja, vai te tomēr, it kā no tā kaut kas iznāktu?!

4. Es viņam atbildēju: "Mīļais draugs un brāli! Tava ļoti labā un cēlā sirds Man ir par daudz labi zināma. Es par daudz labi zinu, ka savā dvēselē tu tikai tad esi pār kaklu un galvu laimīgs, ja tu esi darījis laimīgus citus. Un jebkad, tikko es domāju vēl par sevi, un tā kā tu starp Mani un Sāru pamanīji patiesi ievēribas cienīgu mīlestību un arī dzirdēji, ka mēs šodien priekšpusdienā runājām par līgavu un sievu, tad tu slepenībā nonāci uz priecīgām domām par ļoti tuvu stāvošām laulības saitēm starp Mani un skaisto Sāru. Bet Es tev saku: "Te tu nedaudz maldies! Jo redzi, cik daudz sievas uz zemes dzīvo, dzīvoja un vēl dzīvos, viņas visas, ja viņas ved tīru dzīves ceļu, vairāk vai mazāk ir Manas līgavas un tikpat labi Manas sievas; bet tāda, lai cik sirsnīga savienība ar Mani viņām nekad netraucē kļūt par krietnu vīru sievām, — un tādas pavisam nepieciešami līdzīgas attiecības nu tikko ir starp Mani un vismiļo Sāru. Bet tādēļ viņa pavisam labi var kļūt tava sieva, bet garā tomēr tagad kā uz mūžību būt Mana patiesā sieva!"

5. Bet nu Es domāju tā: Tā kā tu jau daudzām krietniem vīriem, lai arī cik nabadzīgi viņi bija, esi palīdzējis tikt pie labām un krietnām sievām, ko jaunie, dedzīgie vīri, kā vēl arvien pie jaunatnes, turēja par lielāko laimi, tad arī Es gribu tev aplīdzēt tikt pie šādas laimes! Redzi, tieši šai debešķīgi skaistajai Sārai jāklūst tavai sievai! Pēc viņas pirmās atmodināšanas tu Mani aizstāvēji un kad viņa otro reizi gulēja uz nāves gultas un Es viņu prieks tevis pamodināju otro reizi, Es viņu jau toreiz nolēmu tev par pelnītu algu. Tā, kā viņa izskatās tagad, tā viņa izskatīsies viņas septiņdesmitajā gadā; šis bērns uz šīs zemes nenovecos! Aplūko abus eņģeļus, ar kuriem nu sarunājas Kirenijs, vai viņi ir tik skaisti, kā šī meitene! Saki Man atklāti, vai tu šo vismiļo Sāru tomēr jau vairākas reizes neesi ļoti nozīmīgi uzlūkojis, un vai pie tam tava sirds neko nav sajutusi!"

6. BORUSS, nedaudz apmulsis, saka: "Kungs, Tavā priekšā; to noslēpt būtu vislielākā neiespējamība! Tādēļ es miļāk Tev pavisam atklāti saku: "Sāra ir vienīgā būtne uz Zemes, kuru es tomēr labāk iegūtu pats, nekā palīdzētu to iegūt kādam citam! Es gan jau arī esmu stipri pāri trīsdesmit gadiem un viņa tikko var skaitīt sešpadsmito pavasari. Bet mana sirds, šķiet, tikko sasniegusi viņas skaisto vecumu. Ja viņa iespējamā kārtā tomēr kļūtu mana sieva, es viņu milētu tūkstoškārt vairāk, nekā paša dzīvību."

7. SĀRA slepeni ļoti uzmanīgi klausās šajā sarunā un kad Es viņu pēc tam uzskatīju un jautāju, kā viņai šī saruna starp Mani un izskatīgo Borusu patika, viņa, nedaudz nosarkusi, nolaida acis un pēc kāda laika teica: "Bet Tev tomēr visu vajag pamanīt! Es laipno Borusu tikai vienu vienīgu reizi atklāti uzlūkoju, jo viņš ir tik patikams un ļoti izpalīdzīgs cilvēks!"

8. Vairāk jokojošā tonī ES saku: "Bet ja es nemaldos, savā sirdī tu viņu jau esi uzlūkojusi vairākas reizes?!"

9. Vēl vairāk seju aizsegdama, SĀRA saka: "Bet, Kungs, Tu jau sāk kļūt nedaudz nelabs! Bet tomēr visu vajag zināt!?"

10. ES saku: "Sāra, ja nonāktu līdz tam un viņš īsti sirsnīgi lūgtu tavu skaisto roku, vai tu viņam to atteiktu?"

11. Par šādu jautājumu pavisam patikami apmulsusi, SĀRA saka: "Ja es to nedarītu, kā tad es varētu kļūt par Tavu sievu? Mīlēt es tak varu tikai tevi, kaut gan Tavā priekšā man arī vajag atklāti atzīt, ka es labo Borusu ļoti augstu cienu un vērtēju; jo pēc Tevis viņš man šķiet labākais cilvēks visā jūdu zemē, kaut gan pēc dzimuma viņš ir grieķis un tikai kopš neilga laika ir kļuvis jūds, tikai caur zināšanām, bet ne caur apgrauzīšanu."

12. ES saku: "Nu jā, tā lieta jau būtu nokārtojama! Tikai nedaudz padomā un aplūko te mums iepretī esošo Lidiju, kura arī garīgi vienmēr ir Mana sieva, bet pēc miesas tomēr pieder krietnajam Faustam! Bet tas mūsu attiecībām ne mazākā mērā netraucē, jo kā pirms, tā pēc tam tu paliec Mana līgava un tāpat Mana debesu sieva!"

13. Pēc kāda laika SĀRA saka: "Jā, arī man būtu patikami labajam Borusam sniegt savu roku, tad es tomēr nezinu, ko uz to saka mani laicīgie vecāki! Man tak arī viņiem vajag jautāt! Es gan jau tādēļ griebtu labo Borusu, ka Tu to labprāt redzētu; bet tēvam un mātei tomēr arī būtu jājautā!"

14. ES saku: “Nu jā, viņiem jau ir ticis jautāts un viņi pilnīgi Man piekrit; bet Es tevi uz to pavisam nespiežu. Tev paliek tava pavisam brīvā griba!”

15. Vēl vienmēr samulsusi, SĀRA saka: “Kungs, — jā, es to labi zinu, — bet, — es, — jā, — jā — bet — es vēlos, bet tomēr nē!”

16. ES saku: “Ko tu nevēlies?”

17. SĀRA saka: “Ai, ai, bet nu Tu mani jau milzīgi mulsiņi! Ak, kaut es citādi tik mīlo Borusu tomēr nebūtu uzlūkojusi!”

18. ES saku: “Jā, bet tu Man tomēr tagad neteici, kas tas īstenībā ir, ko tu nevēlies! Tātad, mīļā Sāra, drosmīgi pasaki, kas ir **tas**, ko tu īstenībā pavisam **nevēlies!**”

19. SĀRA saka: “Bet Kungs, kā Tu spēj man vēl jautāt? Vai Tu jau tāpat nezini, kas ir tas, ko es nevēlos! Ļauj man likt Tev minēt, un caur vieglu galvas mājienu es Tev ļaušu zināt, kas tas ir, ko es nevēlos!”

20. Es saku: “Nu tad, ja tu to gribi, tad Es gribu atminēt, kas ir tas, ko tu nevēlies. Un tātad klausies: Tu noteikti nevēlies, ka labais Boruss it kā aiz sirdēstiem saslimtu tādēļ, ka tu viņam nesniegtu savu skaisto roku!”

21. SĀRA pieceļas un ar roku uzsit Man uz pleca un pro forma maigi dusmīga saka: “Ak, vai tad tas nozīmē minēt, ja tūlīt — !”

22. ES saku: “Nu, nāc klajā ar patiesību!”

23. SĀRA saka: “Nu jā, Tu teici “ar patiesību”; bet arī tas ir patiesi, ka tas nenozīmē “minēt”, ja tūlīt nāk klajā ar patiesību!”

24. ES saku: “Nu redzi, Es jau zināju, ka tev pret Manu mīlo draugu Borusu ir **vairāk** jūtu, nekā tu to ārēji gribēji izrādīt. Bet tas viss jau ir pareizi! Meitenei līdz pēdējam acumirklim tikai ļoti nedaudz jāļauj manīt, ka savā sirdī viņa pret kādu vīru jūt sevišķas simpātijas; tikai tad, kad jau ir runa par pilnīgu nopietnību, viņai vīram, kas viņu grib ņemt par sievu, jāatver viņas sirds, — citādi viņa pirms laika viņu savaldzina un ja tad iespējamā kārtā rodas kādi šķēršļi, tad viņa viņa sirdi padara skumju un viņa dabu nemierīgu! Un tas viss tad ir liels ļaunums.”

25. SĀRA saka: “Kungs, bet to visu es tak neesmu darījusi!?”

26. ES saku: “Bet ja no Manas puses viņš, piemēram, jau būtu tavs vīrs, ko tad?”

29. Slepēnībā priecīgi pārsteigta, SĀRA saka: “Nu jā, kā tad? Nu jā, tad — tad — nu jā, tad man, protams, vajadzētu viņam savu sirdi pilnīgi atklāt!”

30. Es Borusam saku: “Redzi, cik viņa ir neapraktāmi mīļa! Ņem viņu, mīli un kop kā maigāko stādu; jo Es tev viņu dodu no debesīm kā labi nopelnītu algu. Ejiet pie vecākiem, lai viņi jūs svētī, un tad nāciet pie Manis, lai es jūs vēlreiz svētīju!”

31. Aiz prieka tikko varēdams parunāt, Boruss Man pateicas, un SĀRA pavisam kautri pieceļas no viņas sēdekļa un priecīgi satrauktā balsī Man saka: “Kungs, es to labprāt daru tikai tādēļ, ka Tu to gribi; ja tā būtu Tava griba, es pret savu sirdi tomēr būtu cinījiesies, — bet tā arī es Tev pateicos par labāko vīru visā jūdu zemē!”

32. Pēc šiem vārdiem abi pieiet pie vecākiem, lūdz viņu svētību, un kad ar prieku tā viņiem tiek piešķirta, tad viņi tūlīt atkal atgriežas atpakaļ pie Manis; un Es tūlīt arī viņus svētu visām debesīm spēkā esošai laulībai, par ko tad abi aizkustinātām sirdīm Man pateicas.

33. Tātad šeit ir noslēgtas negaidītas laulības, kuras uz visas zemes varētu būt atrastas par laimīgākajām. Un no tā izriet, ka katrs to, ko Man nes par upuri, nezaudē, bet gan saņem pilnu augstākās svētības, un to vienmēr laikā, kad viņš to vismazāk nojauš. Boruss bija Sārā ļoti iemilējies un par viņu būtu atdevis visas pasaules bagātības, ja tās no viņa tiktu prasītas; jo viņas apbrīnojama skaistums, sevišķi pēc viņas otrās pamodināšanas, Borusam bija kaut kas tāds, ko viņš nevarētu aprakstīt, — un tomēr viņš viņu Man pilnīgi upurēja un ar visu, kas bija viņa ricībā, gribēja svinēt Manas iedomātās kāzas. Tāpat arī Sāra pret Borusu juta Loti daudz, bet arī viņa viņu pilnīgi upurēja Man un pavisam nešaubīgi gribēja piederēt vienīgi Man. Bet te Es pēkšņi pārmainīju apstākļus un abiem devu to, ko viņi patiesi no visas sirds deva Man. — Kas tā rikoja, kā šie abi, tiem arī Es darīšu kā šiem abiem.

34. Tas pamācībai katram, kas to dzirdēs vai pats lasīs; jo pa šo ceļu no Manis var sasniegt visu. Kas Man upurē visu, bet pie tam tomēr daudz patur sev, tam atkal tiks atdots tikai tas, ko viņš ir upurējis. — Un nu atkal pie lietas!

45. EŅĢEĻA IEKŠĒJĀ BŪTĪBA.

1. Pēc šī īsti brīnišķīgā notikuma KirenijS vēlreiz pienāca pie Manis un teica: “Kungs, es ar abiem eņģeļiem pārrunāju daudzas lietas, bet no visa, ko viņi man teica, es neiemācījos neko citu, ko es caur Tavu laipnību un žēlastību jau tāpat nebūtu zinājis. Tā ka nekas jauns te nebija saskatāms! Bet kas, mazākais, mani ļoti pārsteidza, ir tas, ka abi neapprakstāmi skaistie jaunekļi, pret visu, kas te notiek, zināmā mērā ir pavisam auksti! Viņi gan runā dziļākās gudrības un viņu balss skaņa pārspēj Eola kokles valdzinošāko harmoniju; no viņu vaigiem vienmēr uzsmaida tīrākā rīta ausma; viņu āda smaržo kā rozes, jasmīni un ambra; viņu mati ir kā tīrākais zelts, un viņu alabastra baltās rokas ir tik apaļas un maigākā proporcijā, ka uz zemes es tām patiesi nevaru atrast nekāda salīdzinājuma; viņu krūtis pilnīgi līdzinās uzplaukstošas jaunavas krūtīm, kādas es tikai vienu vienīgi reizi redzēju Pontus apvidū; un tikpat skaistas brīnišķīgākā proporcijā ir viņu kājas; īsi, aiz tīras mīlestības uz šīm abām būtņēm varētu kļūt gluži traks! Bet pie visām šīm majestātiskām priekšrocībām, no kurām nesmaržo nekas cits, kā mīlestība un atkal tūkstoškārtīga mīlestība, ar ko viņiem pat cietāko akmeni vajadzētu padarīt mīkstu kā vasku, viņi tomēr ir tik auksti un vienaldzīgi kā marmora statujas dziļākā ziemā! Un tas arī mani padara tikpat aukstu, cik auksti ir tie abi.

2. Ne viņu runā, ne žestos gan pavisam nav nekā, kas atgrūstu; bet viņus nekas neaizkustina un nekas viņus arī neizkustina no viņu ļoti stoiskās vienaldzības pret visu, kas ir un notiek. Par Tevi Pašu gan viņi runā lielā gudrības dziļumā, bet viņu runa man liekas kā kādas vēstules nolasīšana kādā valodā, kuru viņi nesaprot.

3. Saki man tomēr, kā pie divām tīri debesu būtņēm tas gan ir iespējams! vai tad tavās debesīs tas ir eņģeļu tikums?”

4. Es saku: “Tas gan pavisam nē! Bet tie abi šeit tā izturas tikai tādēļ, ka viņiem tā **vajag** izturēties; bet viņiem tomēr ir pilnīgi brīvākā griba un sirdis pilnas dedzīgākās mīlestības kvēles, kas, ja tie abi iepretī tev viņu mīlestību izrādītu, tevi pilnīgi iznīcinātu!

5. Laicīgs cilvēks gan var panest eņģeļu augstākās gudrības dziļumus, bet viņu mīlestību tikai tad, kad viņam sirdī viņa mīlestība ir līdzīga eņģeļu mīlestībai.

6. Bet ja tā lieta ir tāda, tad jau no pavisam dabīgām laicīgās uguns un gaismas attiecībām, tu pavisam viegli vari saprast, ka gaismu, kuru izstrāvo liesma, tu gan vari panest, bet vai tādēļ tu vari panest arī pašu liesmu, kas dod gaismu?

7. Saule pasaulei tak noteikti ir spēcīgākā gaisma, un tu to pavisam ērti vari vēl panest! Un ja, pieņemoties gaismai, pieņemam arī siltums, tad tu gaismu gan panesīsi grūtāk; bet vai tu ar savu miesu līdzīgi eņģeļim varētu pastāvēt arī tev neaptverami gaiši kvēlojošā saules gaisā? Es tev saku: “Šis saules gaisms vienā acumirkļī tā iznīcinātu visu Zemi kopā ar visu, ko tā nes, kā te iznīkst ūdens piliens, kad krīt uz balti kvēlojošas dzelzs!

8. Kas grib pastāvēt tādā gaismā un ugunī, tam iepriekš pašā vajag būt līdzīgai gaismai un ugunij! Un redzi, tieši šī iemesla dēļ abi eņģeļi iepretī tev nevarēja izrādīt viņu mīlestību, jo viņu pārāk spēcīgā mīlestība tevi iznīcinātu! — Vai tu to saproti?”

9. KirenijS saka: “Gandrīz to saprotu, bet pavisam skaidri tomēr nē, kā daudz ko citu! Jo kā mani varētu **nonāvēt** kāda pārāk liela mīlestība, tas man vēl negrib būt īsti skaidrs!”

10. ES saku: “Nu tad, cik daudz vien tas vienmēr ir iespējams, arī tam tev jātiek darītam skaidrākam, un tā tad klausies: Tev tieši arī ir viens dēls un viena ļoti mīlestības cienīga meita. Abus šos bērnus tu mīli gandrīz pasakaini stipri; jā, tava sirds aiz tīras mīlestības tikko spēj spriest, cik ļoti tā abus bērnus mīl, jo tā no abiem bērniem atkal tiek ļoti mīlēta. Bet nu īsti dzīvi stādies priekšā, ka abi bērni tev būtu nomiruši un jautā savai sirdij, vai tā panestu sāpes par šādu zaudējumu! Redzi, jau tagad, kur iespējamo gadījumu devu tikai kā piemēru, tevi pilnīgi pārņem drudzis! Kā tev ietu, ja tā būtu īstenība? Kā es pazīstu tavu sirdi, Es tev saku: tu sāpes nepanestu trīs stundas; tās tevi noteikti nonāvētu!

11. Nu, bet kas ir tava bērnu mīlestība un laipnība, pret šo abu Debesu sūtņu mīlestību un visdraudzīgāko laipnību!? Ja viņi abi tevi uzlūkotu ar tikai nedaudz mīlošām acīm un dotu tev noglāstīt tikai vienu pirkstu, tad mīlestība tava pašā sirdī sasniegtu tādu varenību, ka daudzus acumirkļus tu to nevarētu panest; un, ja tad eņģelis kaut tikai šķietami tevi pamestu, tad tavu sirdi pārņemtu tādas skumjas, ka tev tādēļ vajadzētu nomirt!

12. Redzi, cik skaisti nu arī ir šie abi Mani mīļie eņģeļi, tad šāds viņu skaistums tomēr nav nekas

pret to viņu skaistumu, kad viņu būtnes viņu sirdīs tiek pilnīgi caurstrāvotas no Manas mīlestības! Es tev saku: te bezgala tālu atpakaļ paliek viss, ko pasaule uzrādījusi kā skaistu un mīlu! — Nu, es domāju, ka tu gan būsi mani labi sapratis!?

46. PAR ĀRSTU KALPOJOŠO TUVĀKĀ MĪLESTĪBU.

1. Kirenijs saka: “Jā, Tu mans Kungs un acīmredzami mans Dievs, nu es arī to labi saprotu, viņu šķietamais vēsums tomēr ir tīra mīlestība!

2. Es te atceros mītu par kādu jaunavu, kura caur dabas spēku neparastu savienojumu bija neaptverami skaista un pievilcīga. To redzēja jaunekļi, vīri un sirmgalvji un sāka cīnīties, lai cīņa izšķir, kā sieva viņa kļūt. Bet cīnītāju pulks, par postu daudzajiem cīnītājiem, dienu no dienas pieauga. Tā kā CĪNĪTĀJI redzēja, ka viņu cīņa uz dzīvību un nāvi nekad nevarēja sasniegt mērķi, tad viņi beidzot savā starpā vienojās un runāja: “Ši nepieder šai pasaulei, bet gan augstākajām debesīm un ir kāda dieviete! Tādēļ šeit izšķirošiem vajag būt lieliem upuriem. Kuram no daudzajiem upurētājiem viņa sniegs savu skaisto roku, tam tad turpmāk viņai netraucēti jāpieder!” Un pēc šī lēmuma no visām pusēm par upuri nesa neizmērojamus dārgumus un sniedza viņai dievišķu godināšanu un pielūgšanu. Šī skaistuma pielūgšana beidzot aizgāja tik tālu, ka pilnīgi atstāja novārtā dievu godināšanu un pielūgšanu. Dievi par to sadusmojās un skaistajai jaunavai deva vēl lielāku pievilcību, bet par to viņas elpu padarīja indīgu, ka katrs, kas tikai no attāluma tika viņas elpas apdvests, bezsamaņā nokrita pie zemes un šādā reibumā palika guļam vairākas stundas; pie tam viņi jaunavas mēlei deva ļoti nāvējošu dzeloni, ar kuru viņa apzināti varētu nonāvēt katru, kas kā viņai nepatīkami varētu tuvoties viņas mutei.

3. Bet kad nāca kāds ziedoši skaistākā izskata jauneklis, te jaunavas sirds pēkšņi atdzīvojas; bet kas viņai bija jādara, lai viņu mīlētu, kur viņa bija droša, ka tiek no jaunekļa dedzīgi mīlēta? Ja viņa viņam pievērsīs savu seju, tad viņas mīļotais apreibis nokritis pie zemes; ja viņa viņu skūpst, tad viņš mirs. Tādēļ aiz mīlestības viņa savu vaigu novērš no jaunekļa un izturas pret viņu vēsi, lai viņš nevēlētos tuvoties viņas mutei. Tātad, lai viņas mīļotais nemirtu, tad viņai vajadzēja viņu mīlēt ar šķietami vislielāko vēsumu.

4. Un tā, pilnīgi līdzīgi šim mītam, šie abi jaunekļi šīs nabadzīgās zemes cilvēkus tad arī mīl ar šķietami lielāko vēsumu, jo viņi par daudz labi zina, ka cilvēki nepanestu viņu debesu siržu mīlestības kvēli!”

5. Es saku: “Jā, jā, tā tas ir; tikai, dabīgi, viņu elpa nav indīga un viņu mēlei nav nāvējoša dzeloņa; bet gan viņu elpa zemi atdzīvina un viņu mēle svētī.”

6. Te Boruss ar Sāru atkal pienāca pie Manis un Man jautāja, ko viņiem tomēr vajadzētu darīt, lai par šo pārmērīgo žēlastību varētu izrādīt lielāku pateicību, kā tas bija līdz šim ļoti laimīgajam acumirklim.

7. ES saku: “Saki man, tu mans draugs un brāli, kur ir tas cilvēks, kurš kopš bērnības Man būtu darījis vairāk laba, nekā tu?! Tu kā zēns ik dienas biji Mans biedrs un ko tikai tu Manās acīs nolasīji, tu dariji tā, lai Man būtu prieks. Kad tu katru gadu kopā ar saviem vecākiem devies uz grieķu zemi, kur viņiem bija īpašumi, un pēc dažām nedēļām atkal atgriezies, tad vienmēr Es biju pirmais, kuru tu atkal apciemoji un kā dāvanas atnesi visādas labas un bieži ļoti dārgas skaistas lietas, un tu nedusmojies, kad Es ar āmuru sasitu vienu Man dāvinātu sudraba Diānas templi un aizliedzu ko tādu man jebkad dāvināt!

8. Kad Es kļuvu jauneklis un gandrīz neviens Mani neievēroja, tu biji vienīgais, kas palika tāds pats; un kāds tu biji vienmēr, tāds tu vēl esi un tāds arī paliksi. Tādēļ Es tev šeit nedarīju neko citu, kā parādīju pretdraudzības pakalpojumu, kuru biju parādā jau kopš daudziem gadiem. Tādēļ necel par to lielu troksni! Tu par sievu dabūji noteikti mīlestības cienīgāko un skaistāko jaunavu — un tevī Sāra labāko, uzticamāko un katrās attiecībās bagātāko un godājamāko vīru. Katrā labā nodomā jums mūžam nav jātrūkst Manai svētībai un pie tam tu paliec labākais ārsts ne tikai šajā zemē, bet gan visā pasaulē! Un tā Es domāju, jūs varēsiet ļoti labi dzīvot!?

9. Bet tikai nekad neaizmirstiet patiesi nabadzīgos un par tavu, visā pasaulē nevienam cilvēkam neaizsniedzamo slimnieku dziedināšanas mākslu neliec maksāt nevienam nabaga pilsonim un vēl mazāk kādam kalpam, lai tas būtu ar zeltu, atkalpošanu, ar labību vai lopiem!

10. Bet lielajiem naudas īpašniekiem, mākļeriem un naudas mijējiem, tirgotājiem un lielajiem zemes īpašniekiem tavu mākslu aprēķini pēc taisnības un nopelniem; jo kam ir un kas grib dzīvot, tam

tad nu šad un tad par savu dzīvību jānes upuris! Tad jau ir pietiekami nabadzīgo, kuriem tu vari nodot to, par ko kāds turīgs bagātnieks nopirka savu dzīvību.

11. Kāds ārsts kā tu cilvēkiem pārdod dzīvību, kas it sevišķi pasaulīgiem cilvēkiem ir lielākā manta. Tādēļ viņiem arī tā vienmēr jānopērk tikai par dārgu zeltu un mantu un pie tam vēl jābūt ļoti priecīgiem, ka uz zemes ir kāds cilvēks, pie kura dzīvība ir nopērkama.

12. Jo es tev saku: Tā patiesi ir ārkārtīgi liela un vistīrākā māksla pasaulē, kuru neviens pasaules cilvēks nekad nevar iemācīties: caur vārdu, caur gribu un tikai dažkārt caur roku uzlikšanu vienā acumirkli izdziedināt visas slimības, sākot no ļaunākās apsēstības — ieskaitot visas sērgas — līdz vieglākām iesnām un padarīt tirus visus spītālīgos, aklos padarīt redzīgus, kurlos dzirdīgus, nolēmētos staigājošus un kroplus taisnus — un pie tam vēl nabagiem pavēstīt par Dieva Valstību! Draugs, ej visā pasaulē un meklē, vai tu atradīsi kādu, kas tev pilnīgi līdzinātos! Es tev saku, izņemot tevi un Mani te nav neviena!

13. Ziharā Es gan arī modināju vienu ārstu, ka viņš var panākt ļoti dažādas izdziedināšanas; bet viņš nevar pilnīgi šķirties no savām zāļu sulām un tādēļ ļoti atpaliek no tevis.

14. Dažu gadu laikā tev tiks līdz arī Mani mācekļi, bet ne visi, kurus tu šeit redzi.

15. Bet Manai vismīļajai Sārai arī jāpiesavinās kāda māksla, un, proti, vecmātes; jo Dieva priekšā tas ir ļoti vērtīgs darbs, būt klāt vienmēr ar ļoti lielām sāpēm dzemdējošām sievietēm. Un tā jūs abi noteikti esat tā apgādāti, kā vēl nekad nebija neviens ķēnišķīgs pāris!

16. Bet Es tev dodu arī šo padomu: ja pie tevis nāk vai tu tiec saukts pie kāda slimnieka, tad vienmēr pavisam nopietni viņam jautā: “Vai tu tici, ka es tev varu palīdzēt debesu Dziednieka Jēzus vārdā?” Ja slimnieks tad pilnā nopietnībā saka: “Jā, es ticu!, tad izdziedini viņu; bet, ja viņš šaubās, tad nedziedini viņu, līdz viņš tic, ka tu Manā Vārdā vari dziedināt! — bet nu vēl kāds vārds tev, Jairus!”

47. PRIEKŠLIKUMS JAIRUSAM. PAR ĀRĒJĀM CEREMONIJĀM.

1. JAIRUSS saka: “Kungs, runā, es gribu Tevi uzklaut un tad rīkoties pēc Taviem vārdiem!”

2. Es saku: “Tā ir pavisam labi; ja tu pēc tiem darīsi, tad tu būsi laimīgs laicīgi un mūžīgi. Un tā tad klausies:

3. Tu tagad esi farizeju un viņu skolu priekšnieks visā šajā apvidū Nācāretē, Kapernaumā un Horacijā, Kānā, Galilejā un vēl daudzās citās vietās, ciemos un ciematos. Tādēļ Galilejā tu stāvi lielā godā, kas nav daudz mazāks, kā Jeruzalemes augstā priestera gods. Bet redzi, viss tas tavs lielais gods nevarēja izglāb tavu meitu no divkārtējas nāves un vēl mazāk no nāves pamodināt, kad viņa bija pilnīgi nomirusi!

4. Tu redzi, ka šāds ļoti ievērojams amats daudz nav derīgs nekam citam, kā lai pirmām kārtām augstā amatā esošajam vēl vairāk vairotu viņa augstprātību un padarītu par vajadzību viņa vienmēr pieaugošo labklājību, bet kļūtu arvien vājāks un bezpalīdzīgāks patiesā palīdzībā cilvēkiem un tā tad iepretī palīdzību slāpstošajiem pašam stāvēt kā bezpalīdzīgam vai palīdzēt nespējīgam; jo kurš kādam, kam vajadzīga kāda palīdzība, nevar vai negrib palīdzēt, tas ir tikpat bezpalīdzīgs, kā tas, kuram palīdzība vajadzīga.

6. Tā tad augsts amats, sevišķi tavējais, ir ļoti nenozīmīgs. Kā tad būtu, ja tu to liktu atpakaļ Jeruzalemes augstā priestera rokās un tad dotos pie tava tagadējā znota, pie kura tu noteikti tiktu labāk un vairāk aprūpēts, nekā tagad esi no aklās Jeruzalemes. Tu varētu rakstus, kuros tu esi labi izglītots, Borusam pamazām arvien vairāk un vairāk apgaismot, kas viņam būtu ļoti derīgi; bet par to viņš tev daudz ko iemācītu no dziedināšanas mākslas. Bet ar to es tev neuzlieku nekādu pavēli, bet gan atļauju brīvi izvēlēties. Ja tu šim Manam padomam gribi sekot, tad tu gan darīsi labi; bet ja tu to negribi, tad tādēļ tu nebūsi apgrēkojies.”

6. JAIRUSS saka: “Kungs, te Tu patiesi esi aizsteidzies priekšā tam, ko es pats vēlējos! Ne tagad, bet gan jau sen tā ir bijusi mana vēlēšanās, nolikt manu apgrūtinošo amatu; bet tagad, kur man viss ir izveidojies tik brīnumaini labvēlīgi, es jau rīt sūtīšu sūtni uz Jeruzalemi ar lūgumu šo amatu nodot kādam citam! Šāda amata tīkotāju Jeruzalemē vienmēr ir daudz, kuri par šāda amata pieņemšanu templim var samaksāt desmitkārtīgu cenu un tā tempļa kungiem šāds lūgums noteikti būs ļoti patīkams, jo viņi tiem, kuriem ir kāds augsts amats, pat izsaka priekšlikumu, lai viņi no tā attiektos, lai caur to jaunajam aspirantam būtu iespēja templi padarīt bagātāku par vairākiem simtiem pfundu sudraba un zelta, nekā tas bija iepriekš. Ar amatiem Jeruzalemē nu notiek pavisam izdevīga tirgošanās.

7. ES saku: “Ak, es to zinu vislabāk, kā tagad iet Jeruzalemē! Tur skatās tikai uz sudraba un zelta

svaru un pērlēm un dārgakmeņiem, bet nekad uz cilvēka garu. Ja tu kā lielāks pravietis, nekā Mozus un Elija, nonāktu templī un kā tāds sāktu sprediķot, tad tev pārāk drīz tiktu parādīt nolādētie akmeņi, ar kuriem ir tikuši nomētāti lielākā daļa praviešu; bet ja tu nāktu ar desmittūkstoš pfundiem zelta, tad tev parādītu lielāko godu! Liec templī iedzīt divus treknus vēršus, un tu vari būt drošs, ka viņiem tie būs daudz mīļāki, nekā Mozus un Elija! — Bet nu atstājam to! Vairs nav tālu laiks, kas templim un visai Jeruzalemei dos tās labi nopelnīto algu; jo pārāk ilgi uz viņi negantībām vairs neskatīsies. — Bet tagad par ko citu!

8. Ko tad tagad dzird par Jāni? Vai viņš vēl ir Eroda gūstā?”

9. JAIRUSS saka: “Es neko neesmu dzirdējis, ka viņš būtu ticis atkal brīvībā! Bet ja Tev, ak Kungs, tas ir patīkami, tad caur rītdienas sūtni, kas zināmajā lietā tiks sūtīts uz Jeruzalemi, likšu par to labi uzzināt!”

10. Es saku: “Atstāj to; jo Erods ir viens viltīgs lapsa un tavs sūtnis kā galielietis caur to varētu iekļūt nepatīkšanās. Bet Es garā jau tāpat redzu, kā stāv ar Jāni. Parīt mēs saņemsim bēdīgu vēsti, par kuru kopā ar Mani nevienam nebūs prieks.”

11. Pēc šiem vārdiem Kirenijš un Kornēlijs Man jautā, vai arī viņiem jāatstāj viņu augstie amati.

12. ES saku: “Ak, nepavisam! Jūsu amati ir pavisam cita veida un

ļoti svarīgi! Bet jūsu svarīgos un augstos amatus vienmēr pārvaldiet pēc tiesas un taisnības un likuma priekšā visus lieciet vienādus! Tikai — kā jūs no Manas mutes jau zināt — pa priekšu likumam vienmēr lieciet iet mīlestībai un atcerieties, ka grēcinieks, kas kā daudzo likumu pilnīgs nezinātājs, viegli spēj rīkoties pretēji plašajiem valsts likumiem, arī ir cilvēks, kas, tāpat kā jūs paredzēts mūžīgai dzīvībai Dieva valstībā! Ja jūs likumus vienmēr pratīsit tā pielietot, tad jūs rīkosieties līdzīgi Dieva eņģeļiem, kas tieši arī tā ir Dieva kalpotāji, kā jūs esat ķeizara kalpotāji.”

13. Kirenijš saka: “Mēs to gribam un darīsim! Bet nu mums ir vēl viens ļoti svarīgs jautājums, un tas pastāv tajā: Mēs, kā tev par daudz labi zināms, esam romieši, un tāpat, kā jūs sakāt, pagāni. Vai ārēji mums jāpaliek tiem, kas mēs esam, tieši pagāniem, vai arī mums atklāti jāatmet pagānisms un jāliek apgraizīties?”

14. Es saku: “Ne viens, ne otrs! Bet gan kas kā jūs, caur ticību un mīlestību uz Dievu esat apgraizīti, tam nekas vairāk nav vajadzīgs; jo tas ir pilnīgi pietiekami mūžīgas dzīvības sasniegšanai. Bet pēc dažiem gadiem jau tāpat pie jums nāks mani no Dieva gara pārņemti mācekļi un jūs kristīs ar Dieva Garu, un caur to jūs saņemsiet visu, kas jums ir vajadzīgs. Nu jūs zināt visu. Vakars vairs nav tālu, un jūdu dēļ šodien kā priekšsabatā dodamies pie miera agrāk, nekā kādā citā dienā. Pēc vakariņām mēs tad šai dienai neko tālāk vairs nedarīsim.”

15. Te dziļākā godbijībā pie Manis pienāk tie abi eņģeļi un lūdz Mani, vai viņi vēl pāris dienas redzami nevarētu palikt šeit Manā miesīgā tuvumā; tā viņiem ir augstākā svētlaime, kādu viņi jebkad sajutuši.

16. Un Es skaļi saku: “Jums jau kopš seniem laikiem ir pilnīgākā brīvība un tā dariet to, kas jums nes labumu; bet tādēļ neaizmirstiet, kāds darbs jums ir darāms! Vidussaulēm vajadzīga liela kopšana, un jūs zināt, cik daudzas tās ir bezgalīgajā Dieva telpā!”

17. ABI EŅĢEĻI saka: “Kungs, par tām visām ir gādāts, un līdzīgi turpmāk tiks gādāts!”

18. ES saku: “Jā, jā es to zinu, tādēļ arī jūs varat šeit uzkavēties pēc vēlēšanās; jo mazākais, no šiem cilvēkiem, kuri ir ap Mani, ir **vairāk** neskaitāmas Vidus, — Blakus, — un Planētsaules! Bet Saules ir radītas cilvēku dēļ, un arī tām vienmēr vajag tikt uz vislabāko aprūpētām!” — Abi eņģeļi, ļoti svētlaimīgi juzdamies, paklanās un atkal iet pie Maniem mācekļiem, ar kuriem tūlīt aprunājas un kuriem par daudzām lietām pasaulē dod ļoti savdabīgus izskaidrojumus.

19. Bet Boruss steidzas mājā un gādā par labām vakariņām, kuras liek pagatavot bagātīgas.

48. JAIRUSA MANTOJUMA LIETAS.

1. Pēc vakariņām, kuras ilga vairāk nekā stundu, KORNELIJS jautā Kirenijam: “Augstais brāli, kā tu domā? Vai mums šodien vēl šeit jāuzkavējas vai varbūt — kādu svarīgu, uz mums gaidošu darījumu dēļ — jādodas no šejienes prom? Es esmu tev dziļi padots un pakļaujos taviem vārdiem.”

2. Kirenijš saka: “Īstenībā man jau šodien rīta agrumā būtu jāaizceļo, tā kā mani noteikti jau gaida kādas steidzamas darīšanas. Bet saki: “Kurš, ja viņš zina, kas **šeit** ir, var no šejienes šķirties? Varētu būt

grūti atstāt kādu draudzīgu ķeizaru, ja viņš teiktu: “Ja tu gribi palikt, tad paliec!” Bet kas ir ķēniņš pret šejieni, kur nenoliedzami debesu un Zemes Radītājs staigā kā cilvēks starp Saviem cilvēkiem un saviem eņģeļiem?! Pie tam arī Viņa eņģeļi saņēma ilgāku termiņu šeit uz kavēties, no kuriem mēs varam vēl ļoti daudz mācīties un uzzināt. Ak, tagad es pavisam neēju prom! Par visu romiešu karaļvalsti mani neviens nedabūtu no vietas, un lai te nāktu kas nākdams! — Paliec tikai tu arī! No manis tev tam ir pilnīga atļauja; un, ja arī tur kas notiktu, tad pāris dienu dēļ zeme vēl ilgi neies bojā! Pie tam es domāju, ka pie šī Kunga mēs esam daudz labāk apgādāti, nekā no Romas! Un ja arī notiktu kas steidzams, tad **Visvarenā** rokās ir pietiekami līdzekļi, lai steidzamo acumirkli nokārtotu.”

3. KORNĒLIJS saka: “Augstais brāli! Ar šo lēmumu es jau tāpat esmu pārmēru apmierināts un vēl ilgi nevēlos šo vietu atstāt! Es jau tāpat jautāju tikai valsts — politiskās kārtības dēļ. Bet zināmā mērā varbūt tomēr būtu labi, caur mūsu sardzi, kas ir pie mums, pavēlēt šonakt pilsētā slepeni izspiegot, ko tauta savā starpā runā par mūsu atrašanos šeit!?”

4. KirenijS saka: “Ja Kungam tas ir patīkami, mēs šo lietu varam nokārtot, bet es te domāju, ka mums pirmām kārtām pie Kunga un tad pie abiem eņģeļiem ir visuzticamākā slepenā policija un cik ilgi mēs esam šeit, nav vajadzības izmantot kādu citu. Kad mēs turpmāk atkal no šīs svētās vietas būsīm attālinājušies, tad mums diemžēl atkal vajadzēs izmantot slepenos izlūkus, lai nepieciešamā skaidrībā uzzinātu cilvēku noskaņojumu un tur, kur sāktu parādīties valstij nelabvēlīgas savvērestības, tūlīt spertu piesardzības soļus. Bet, kā teikts, ja Kungam tas ir patīkami un Viņš to vēlas, Es tūlīt esmu gatavs dot rīkojumus.”

5. ES Kirenijam saku: “Atstāj to; jo, pirmkārt, Es jau tāpat no alfas līdz omegai zinu, kas pilsētā par mums un pret mums tika runāts. Bet vispār tajā nav nekādu briesmu; jo zināmiem ļauniem nodomiem šie ļaudis ir par aklu un par dumju. Tādēļ atmetiet to visu! No Nācaretes nekad nesāksies kāda sacelšanās, par ko jūs varat būt droši. Vispār Mans draugs Boruss vienmēr ir visuzticamākā slepenā policija; viņam viegli nekas nepaiet garām, — kas ne tieši lielajā pilsētā nav grūti. Pie tam Es Maniem eņģeļiem varētu teikt, lai **viņi** uzņemas izlūkošanu, un caur viņiem jūs vienā acumirkli varat uzzināt vairāk, nekā ja jūs desmit gadus algotu visgudrākos spieģus. Bet, kā teikts, te nav vajadzīgs ne viens, ne otrs, — un tādēļ dodamies pie miera pilnīgi bez raizēm. Tikai Jairuss uz Jeruzalemi vēl nosūtīs vienu sūtni, un viņu vajadzēs apgādāt ar ziņojumu par attiešanos no amata. Jo rīt mums būs jānodarbojas ar citām lietām.”

6. JAIRUSS pavisam bēdīgs, ka viņam sabiedrība tagad jāatstāj, saka: “Kungs, vai tad nebūtu iespējams dokumentu uzrakstīt šeit un ar kāda sūtņa palīdzību to no šejienes nosūtīt uz Jeruzalemi? Māja Kapernaumā un viss, kas ir tajā, jau tāpat ir mans pilnīgs īpašums. Zeme, kā arī lauki un pļavas mums, priesteriem, jau tāpat nedrīkst piederēt, un tā viss, kas man ir, ir mana māja, kas tev ir labi zināma. Tātad pagaidām man Kapernaumā nav ko darīt, un jādomā, ka arī turpmāk man tur nekas vairs nebūs darāms; manu māju, ar visu, kas tajā ir, es nu tūlīt atdošu manam mīļajam znotam. Ar manu rakstu rokās viņš tur noies un ar valsts tiesas palīdzību to pārņems savā pilnīgā īpašumā — līdzīgi pavisam mērenu mantojumu pēc manas nāves, un es un mana sieva pie tam esam pilnīgi lieki. bet kas attiecas uz draugiem Kapernaumā, tad viņi ir šeit, bet kas vēl atrodas Kapernaumā un sevi skaita par Maniem draugiem, patiesi nav vērti nekādu atvadišanās apciemojumu; jo viņi ir draugi tikai izskata pēc, bet viņu sirdis tomēr ir tukšas!”

7. ES saku: “Nu, tad paliec arī tu, un Es tavā vietā uz Jeruzalemi nosūtīšu vienu no Maniem šeit klātesošajiem sūtņiem; viņš ar šādu vēstījumu tiks ātrāk galā, nekā, ja tu uz Jeruzalemi sūtītu sūtni, bet šodien vairs nē, bet gan rītu kā Sabata dienā!”

8. JAIRUSS saka: “Sabatā templī tas gan vismazāk pieklājas; jo augstie priesteri un virspriesteris templī ne uz ko neskatās tik stingri, kā Sabata svētīšanu.”

9. Es saku: “Ļauj, lai tas tā notiek! Viņi tikai tādēļ tur tik lielas lietas no Sabata svētīšanas, ka nepieciešamā kārtā tam bieži vajag tikt pārkāptam, jo katrs cilvēks Sabatā bieži ir spiests kaut ko darīt, bet farizejiem pie tam ir izdevība Sabata svētku pārkāpējam diktēt īsti nekaunīgus grēku nožēlošanas sodus.

10. Bet nes viņiem tikai zeltu un sudrabu, cik daudz tu gribi, tad viņi Sabatu templī tūlīt lauzīs un tad pavisam apmierināti paņems tavu zeltu un sudrabu. Tādēļ tempļa Sabata dēļ esi bez raizēm. Mans sūtnis viņam uzticēto lietu nokārtos ļoti labi!

11. Vai tad tu domā, ka farizejiem būtu ļoti patīkami, ja nebūtu neviena, kas caur kādu steidzamu darījumu nepagānītu iedomāto Kunga dienu? Ak, te lai esam pavisam mierīgi. Jo vairāk Sabata apgānītāju, sevišķi pie bagātiem, nāk priekšā, jo vairāk tempļa kungi slepenībā gavilē!

12. Tādēļ vēlreiz teikts: Esi par to bez kādām raizēm! Rītu Mans sūtnis, pat upurēšanas laikā, kas notiek katrā Sabatā, tiks uzņemts pavisam teicami! Jo viņš templī ieies ar smaga zelta piedevām un tādā veidā no farizejiem tiks uzņemts ar draudzīgākām sejām un atvērtām rokām; pie tam tāpat uz priekšnieka vietu gaida jau desmit aspiranti, kuri par to piedāvā lielas summas. Un tā viņiem, bet sevišķi templešiem, tava atkāpšanās nāks ļoti vēlama.

13. Tūlīt pēc tam, zem zināmām ceremonijām, Sabats templī tiks laužts un tad tūlīt tiks uzsākta Kapernaumas priekšnieka vietas pārdošana vairāksolišanā; un caur atpakaļ atnākušo sūtni tu pat uzzināsi tava pēcteča vārdu.

14. Redzi, tā tās lietas tagad stāv Dieva namā Jeruzalemē, kas te saucas arī “Dieva pilsēta”, bet tagad īstenībā ir Sātana pilsēta. Bet, tā kā visas lietas nu ir labi nokārtotas, tad dodamies pie miera, jo rīt mums dienai jāsākas agri!”

49. JAIRUSA ATKĀPŠANĀS. KUNGS SINAGOGĀ.

1. Pēc šiem Maniem vārdiem visi nu dodas pie miera; tikai Mani brāļi, māte Marija un Boruss vēl darbojas virtuvē, lai sagatavotu visu nepieciešamo Sabatam. Marijai palīdz arī Sāra un Lidija un ir ļoti čaklas. Kad viņiem viss ir kārtībā, arī viņi dodas pie miera un no rīta, kā parasti, Marija ir pirmā kājās un vēl ilgi pirms ausmas pamodina tos, kas viņai ir vajadzīgi, lai pēc jūdu parašas viss, kas mums cauru dienu ir vajadzīgs, ir kārtībā un gatavībā **jau** pirms Sabata iestāšanās. Arī Boruss ir ļoti darbīgs un kad mēs visi pieceļamies no guļas vietām, uz visiem galdiem jau ir uzklātas brokastis.

2. Arā tiek dziedāti rīta psalmi un brīvā dabā uz daudzajiem galdiem uz tiem, kas tās noēdīs, gaida ļoti labi sagatavotas zivis, maize un vīns.

3. Mēs tad nu dodamies brokastīs un pēc brokastīm es zināmajā lietā uz Jeruzalemi nosūtu sūtni. Jairuss ar lielām bažām gaida uz nosūtītā sūtņa atgriešanos, kurš, dabīgi, izpaliek tikai tik ilgi, cik tīri cilvēciskā veidā viņš ved sarunas ar farizejiem. Bet, tā kā sarunas tomēr ilga ap divi stundām, tad par lielu prieku Jairusam viņš atgriežas atpakaļ tikai pēc divām stundām un līdzās ziņojumam par atteikšanās raksta priecīgu saņemšanu Jairusam nodod arī slavas un pateicības adresi par viņa uzticami pārvaldīto amatu un vienlaicīgi tiek pavēstīts arī viņa pēcnācēja vārds ar lūgumu, ja tas būtu nepieciešams, vajadzības gadījumā viņam ar padomu un darbu palīdzēt.

4. JAIRUSS tagad ir pavisam priecīgs un saka Man: “Kungs, no visas manas sirds dziļumiem es Tev pateicos par šo brīnumaino izglābšanu no amata, kur man pēc šādām Dievam pretīgākām dienesta attiecībām acīmredzami vajadzētu kļūt par Sātana laupījumu!”

5. Es saku: “Nu, vai Es tev neteicu: ja ir runa par templešu spožajiem, tur nu katrā dienas stundā Sabats var tikt laužts upurēšanas vidū. Bet no tā tu viegli vari redzēt, cik daudz templis tur no Dieva un Viņa svētajiem likumiem!”

6. Bet tagad ļaužu dēļ tomēr apmeklējam sinagogu un tur redzam, ko visu farizeji darīs un mācīs; bet ieņemam vietas pavisam aizmugurē, lai mēs no uzpūtīgajiem farizejiem un tautas vecākajiem tik ātri nevaram tikt pamanīti.

7. JAIRUSS saka: “Bet es neiešu iekšā, jo mani pazīst katrs zēns; ja es būtu sinagogā, man vajadzētu ieņemt vietu priekšā priekšnieka presbiterijā, un caur to jūs tiktu nodoti.”

8. ES saku: “Neļauj tev tik izaugt nevienam skumju matam! Jo ja Es kaut ko iesaku, kas lai te notiek, tad tu bez kādām tālākām raizēm vari pēc tā rīkoties un tev tomēr nenotiks nekas ļauns. Un tā visi dodamies ceļā!” Pēc tam mēs dodamies ceļā un drīz sasniedzam sinagogu.

9. Kad mēs tajā ieejam, tad izrādās, ka tā ir ļoti tukša un presbitēriju piepilda tikai dienestu izpildošie farizeji. Pamazām nāk daži veci jūdi un ieņem vietas viņu solos, lai tajās īsti ar mīlestību izgulētu viņu priekšpusdienas miedzīņu.

10. Pēc pabeigtās upurēšanas un likumu, dažu profesionālu psalmu un Zālamana Augstās dziesmas trulas nomurmināšanas VIENS FARIZEJS uzkāpj runātāja krēslā un ļoti dedzīgā balsī sāk sprediķot sekojošu: “Mani mīļie mūsu tēvā Abramā, Izakā un Jēkabā! Mēs tagad dzīvojam ļoti nomāktā laikā, gandrīz līdzīgā tam, kad Noass būvēja šķirstu un beidzot pēc Jehovas pavēles kopā ar savu ģimeni tajā ieslēdzās. Mēs nu stāvam svētajā vietā, par kuru Daniels pravietoja — un kā tiem pagānu raganas Migeras saistītiem vergiem viņu brāļu mokās un sāpīgi gaidīt, līdz arī viņus liks verdošā bronžā, noskatāmies viņa pareģotās izpostīšanas šausmās un nevaram pakustēties ne pa labi, ne pa kreisi. Mēs te stāvam tik

pamesti, kā kādi sen jau nomirušu koku stumbri uz kāda kalna galotnes, kā acīm redzams pierādījums, ka arī tādā augstā reģionā reiz spēja augt kupli meži! Bet kas te ir darāms? Tas ir liels jautājums. Dīmanta kroni tam, kas uz to spēj atrast derīgu atbildi! Bet lai viņš labi apsver mūsu saistīto un ar visām pasaules ķēdēm važās iekalto stāvokli!

11. No vienas puses, kā vesels Sinaja kalns mums uz skausta sēž romieši, no otras puses namdara dēls, kas pēkšņi, kā no mākoņiem nokritis, no kāda tīrākā mājas lempja ir atdzimis par pravieti, kāds kopš Ābrama nekad starp mums nav dzīvojis. Visi skrien viņam pakaļ, liels un mazs, jauns un vecs! Ja šodien Pats Jehova nonāktu lejā uz zemi, tad ir liels jautājums, vai Viņš paveiktu vai varētu paveikt vēl lielākus darbus! Viņš no tālienes tikai caur Vārdu izdziedina katru slimību, sauc no kapa mirušos un dod viņiem atkal veselīgu dzīvību! Tāpat viņš pavēl vējiem un jūras viļņiem, un tie paklausa viņam kā vergi savam pavēlniekam. Ja viņš runā, tad itin visā atmirdz visdziļākā dievišķā gudrība, un visi ir aizrauti no viņa vārdu varas un seko viņam no vienas pilsētas uz otru. Pie tam vēl viņam blakus ir Romas varenie, kuri, ja viņam tas būtu vajadzīgs, leģioniem būtu viņa rīcībā. Bet mēs tieši stāvam briesmīgākā bezdibeņa malā, lai katru acumirkli tiktu aprīti, bet mūsu pusē nav **neviens** mirstīga būtne, — izņemot šos vecos gulētājus sinagogā! Te es vēlreiz jautāju: kas mums darāms?

12. Ko mums nu līdz Mozus un visi tie pravieši, un ko Pats Jehova, Kas runāja ar Mozu un praviešiem, bet nu mūs jau kopš vairāk kā simts gadiem atstāj dziļākā purvā!? Un vai mēs jau kliežam, ka mūs būtu jādzird līdz zvaigznēm, tikpat neviens Jehova vairs nepiesakās un atstāj mūs kaunpilnākā peļķē, ļaunāk nekā kāds vējagrāblis līgavainis savu nabaga, no viņa desmit reizes pavesto un nelaimīgu padarīto līgavu! Bet par to mums vēl ir goda titula nosaukums “Dieva tauta”, kamēr bezdievīgie pagāni stāv visā godā un viņiem pieder visa zemes vara un visas bagātības tā, kā to pēc rakstiem Jehova apsolīja Dāvidam, — bet kas nekad nepiepildījās!

13. Tur, pavisam dievišķi augsti runājot, teikts: “Un tavai valstij turpmāk vairs nebūs nekādas beigās!” Aplūkojam tagad Dāvida mūžīgo valsti! Ak, kāda Dāvidam glaimojoša pravieša skaistie meli. Cik bieži jau Dāvida valstij ir bijis gals! Viņam pašam jau bija tas prieks līdzās savam dēlam to piedzīvot un ja viņa dēlu nebūtu sagūstījis ozols, tad labais Dāvids savam saldajam Jehovam būtu varējis nodziedāt priekšā vēl tūkstoš psalmu, un Absalons tomēr būtu nosēdies uz troņa! — Bet atstājam pie malas pagātni un tagad aplūkojam apsolīto mūžīgo Dāvida valsti! Ak tu skaistā valsti! Varbūt Dāvida dvēsele ir devusies Cēzaru Romā, kura valstij mazākais, tagad ir daudz labākas izredzes uz mūžīgu pastāvēšanu, nekā pēc Dieva sirds lielā vīra gliemeža valstij! Brāļi, vai jūs vēl ar rokām neaptverat, ka visa mūsu senā mācība ir tīras pasakas, kas nav nekas cits, kā tikai sadzejoti vārdi no seniem laikiem?! Un mēs vēl esam nelgas un turamies pie tās, it kā tur patiesi būtu iegūstama kāda svētība! Kāds ēzelis vai vērsis no cilvēka uz savas miesas vēl pacietīs vecus, noskrandušus svārkus, ja viņš veco vietā var dabūt desmit jaunus no labāka auduma?!

14. Vēstnešu pašu pieredze mums Saules gaiši rāda, ka visai Mozus mācībai un visiem praviešiem **vairs** nav nekādas nozīmes, kā kādam tukšam riekstam, — un tomēr mēs šeit izsalkuši turamies pie tās kā pie kāda droša aprēķina un aiz tīras sen iesakņojušās dumjības tomēr nekustamies no vietas, kaut arī visas mūsu miesas atverēs jau ieplūst ūdens kā Jordana Nāves jūrā!

15. Tādēļ, brāļi, pieslienamies arī mēs namdara dēlam, un mēs esam drošībā! Jo viņš mūsu acu priekšā dara to, ko vecie par Jehovu, kuru viņi jebkad tikpat maz redzējuši, kā mēs, ir izdomājuši! Es domāju, ar šo manu priekšlikumu tagad ir atbildēts uz manis uzstādīto grūto jautājumu; dariet pēc tā, un mums visiem tūlīt fiziski un morāliski klāsies labāk!

16. Rohans, mūsu vecākais, ar labu piemēru pirmais mums ir gājis pa priekšu, sekojam viņam, un neviens no mums nebūs kļūdījies! Varbūt tieši šis iepriekš maz ievērotais namdaris Jēzus ir pilnīgi piemērots tam, lai, mazākais, uz kādu laiku atkal atjaunotu nelaimīgo, mūžam jābūtošo Dāvida valsti! Jo ar viņa neaptverami maģisko varu, ar kuru neviens pasaules vara nevar mēroties, visātrāk ir iespējams mānīcīgajiem romiešiem iedzīt tādu respektu, ka viņu varenie leģioni pārāk drīz varētu dabūt tūkstoš kāju promskriešanai.”

17. Te pieceļas VECĀKIE, rakstu mācītājiem, farizeji un leviti un saka: “Tu slikti pazīsti rakstus, ja tu vari tik ķecerīgi runāt, kur laicīgā ziņā, liekas, kas ir, bet garīgā ziņā tā ir melns noziegums pret nenoliedzamo Dieva majestāti un tādēļ mūsu svētības dēļ mēs esam spiesti tevi izdzīt no mūsu sabiedrības starp pagāniem.”

18. RUNĀTĀJS saka: “Vai jūs domājat caur to mani it kā sodīt? Ak, te jūs vareni maldāties! Ja jūs

gribat palikt par nelgām un kā tādi nomirt badā, tad paliekat jūsu senajā naktī un tumsā! Jūs vecās, dumjās galvas, parādiat man piemēru, kur kāds Dieva runātājs no kapa dzīvībā būtu atsaucis atpakaļ kādu nomirušo, kā šis namdaris!”

19. VECĀKIE saka: “To **Dievs** darīs Pastarajā dienā!”

20. RUNĀTĀJS saka: “Pastarajā dienā jūsu Dievs jums kaut ko nosvilpos priekšā! Neviens cilvēks nezina ne zilbi par to, ka Jehova, kā mēs Viņu no rakstiem pazīstam, jebkad kādu cilvēku būtu atsaucis atpakaļ no nāves dzīvībā! Tā kā neviens cilvēks to nekad nav piedzīvojis un viņa īsās laicīgās dzīves galā viņam acu priekšā nebija nekas cits, kā droša mūžīga nāve, tad viņam kļuva ļoti baisi un, ļoti noskumis, viņš bailīgi sāka jautāt: “Kas es esmu un uz kuriem es aizeju, kad šī dzīve ir galā? Un, tā kā nekad nav trūcis tā dēvēto “Dieva kalpu”, kādiem būt mums ir tas slikti zobgalīgais gods, tad daudziem jautātājiem par apmierinājumu un viņu pašu mērķu iespējami labākai apmierināšanai, viņiem tak vajadzēja kaut ko atrast, kas nedaudz nomierinātu ļoti zinātkāros jautātājus un caur to nāca atmodināšana “Pastarajā dienā”, jo ļoti ticams, ka plašās debesis nekad netiks nodotas apskatīšanai, un arī mēs, domājošie nelgas, ļaujames pierunāties un tādēļ esam akli pret nedzirdētākiem, patiesi notikušiem darbiem, kas tiek veikti mūsu acu, ausu un degunu priekšā. Vai tad tas nopietnībā ir kaut kas dižens, kādam vīram, ja viņš kā sirmgalvis vēl vienmēr nevar šķirties no jau pavisam appelējušā tā dēvētā bērna knupīša?”

21. Ko tad jūs vēl turpmāk gaidāt no vecajām jūdu grabažām, kuras pie tagadējās tautas apgaismības vairs nevar noturēties ne pusgadsimta? Es noteikti nebūšu tāds nelga un negaidīšu šīs aklās mācības beigas, no kuras citādi nav nekas cits, kā tukši vēsturiski vārdi vai arī pasakainas teikas, kuras improvizējot aukles vispirms stāsta viņu zīdaiņiem, un no kurām tad pieaugušie zīdaiņi salasījuši kopā fantastisku Dieva mācību, kurā nav atklājama nekāda sistēma un ne dzirkstelītes no kādas grieķu veida loģiskas kārtības!

22. Vai tad Jehova reiz nebūtu spējīgs runāt un mācīt tik loģiski, kā kāds nabadzīgs grieķu filozofs, te pirms Viņš savai vispār nepavisam ne uz galvas kritušai tautai grib mācīt patiesību, kārtību un gudrību. Viņam būtu jāiet skolā pie grieķiem!

23. Bet lai tas ir mūžam tālu no manis, ka man Jehovu nebūtu jāstādās priekšā kā gudrāku, nekā kādu caur savu bērnu kalponi izglītotu pravieti, kuram pie visas viņa pārējās mulķības tomēr vēl ir tik daudz iedzīmtas atjautības, lai kā savu uzdotu tik tumšu mācību, ka viņš, vispirms un kā pirmais, to pavisam nevar saprast un nesaprot, kas īstenībā jau tādēļ ir likts viņa plānā, ka šādai mācībai jo mazāk jātiek saprastai no kāda cita cilvēka! — Beidziet man reiz ar jūsu Jehovu! Patiesi, kā godīgam cilvēkam man tagad jāsāk tā īsti kaunēties, ka es jebkad varēju pievienoties šādai necilvēciski dumjai mācībai!

24. Bet ja sākumā Mozus mācībā kas bija, tad šis **kas** caur cilvēku zemisku nekrietnību nu tagad ir tā sakropļots, ka mums no tās vairs nav nekā cita, kā arī jau varbūt pavisam nepareizi izteikti vārdi!

25. Tādēļ es vēl **šodien** esmu namdara Jēzus mācekļi! Viņš ir labs un vienu godīgu zelli noteikti no sevis neatraidīs, kā jūs!”

50. VECĀKO RUNA PAR JŪDAISMA STĀVOKLI.

1. VECĀKIE, pavisam nikni pārsteigti, uz runātāju saka: “Dieva noliedzēj! Dieva zaimotāj! Vai tu nezini, ka caur šo tavu Dievu zaimojošo runu tu tieši pēc Mozus esi pelnījis, tūlīt sinagogā tikt nomētātam ar akmeņiem? Kā tu, tādēļ, ka tev pašam nav nekādas ticības, vari iedrošināties citiem cilvēkiem satricināt viņu stingrāko ticību un paļāvību uz Dievu un Mozu?”

2. Vai tad tev patiesi ir tik maz prāta, ka tu tādēļ nevari saprast, ka te neviena cilvēka vecums nav pietiekams, lai sevī, pat caur vairāku tūkstošu pieredzēm, kļūtu gudrs un ticētu tikai **tam**, ko pats ir piedzīvojis? Tādēļ Dievs no Sava gara cilvēkus ir iepazīstinājis ar rakstu zīmēm, caur kurām viņiem tas, ko ir piedzīvojuši un ko viņu pēcnācēji jebkad tikko atkal varētu piedzīvot, tieši šiem pēcnācējiem jāuzraksta, lai arī viņi iegūtu svētīgas zināšanas **par to**, ko viņi paši viņu laikā diez vai var piedzīvot, jo katrs laiks nes kaut ko jaunu. To mums rokām aptverami jau māca mūsu nedaudzo dienu, kuras mēs uz Zemes esam nodzīvojuši, pieredze, tā ka neviens gads, neviens mēnesis, neviena nedēļa un pat neviena diena pilnīgi nelīdzinās otrai tajā, kas te notiek! Papēti atpakaļ hronikās, un mēs tev dodam visu, kas mums ir, ja tu mums spēj uzrādīt kādu laiku, kurā noticis tieši **tas**, kas notiek mūsu acu un ausu priekšā!

3. Bet ja uz Zemes nenoliedzami lietas ir tādas un ne citādas, ko tad tu gribi ar tavu tukšo un rupjo

rakstu apšaubīšanu, kuri ir mūsu pirmtēvu svēts novēlējums mums, viņu pēctečiem, un mums skaidros vilcienos māca, ko visu viņi kā dievbijīgi, Dievam padevīgi cilvēki ir piedzīvojuši un kādi tika veikti pasākumi, caur kuriem viņu pēcnācēji vieglāk un kārotāk varētu vest Dievam labi patīkamam dzīvi, kā tas acīmredzami bija pie viņiem. Vai tad tu tici, ka mēs esam tik ļoti dumji, ka mums nebūtu neiespējami spriest par to, kas tagad notiek mūsu acu priekšā? Ak, te tu ļoti maldies! Bet mēs izmantojam mūsu tēvu gudrību, kuri pirms daudziem gadiem, pirms pieņēma to, kas parādījās, visu pakļāva lieliem pārbaudījumiem!

5. Ja mūsu senči būtu bijuši tik lētticīgi kā tu, tad viņi praviešus nebūtu nomētājuši ar akmeņiem! Bet kad viņi redzēja, ka patiesi pravietis arī zem nāvējoša akmens lietus ne par matu neattiecās no tā, ko viņš teica, tad viņu izteicieni, protams, pieņēma citu izskatu, un tēvi tos pieņēma kā izejošus no Dieva!

6. Bet ja mūsu senči, izņemot no kāda pravieša uzstādītu jaunu Dieva gribas pasludinājumu cilvēkiem, izturējās tik kritiski, vai tad ir cik necik saprātīgi pieņemt, ka mūsu Dieva Mācība nav nekas cits, kā kāda senlaiku labsirdīgi vieglprātīgu jaunu puisi, kuriem sagādāja prieku vēlākās ģenerācijas turēt par nelgām, pamfleti?!

7. Tu mūs deklarēji par nelgām un muļķa galvām; bet te ir liels jautājums, vai tu starp mums neesi tas lielākais! Jo tik nelaipni izturēties pret saviem brāļiem kā tu, vīram no Levi dzimtas neklājas!

8. Bet ja caur tavu slikto runu tu tikai gribēji mūs pārbaudīt, vai pie šī laikā ārkārtīgiem notikumiem mēs vēl esam **tas**, kam mums kā īstiem jūdiem jābūt, tad tam tu esi izvēlējies sliktu veidu un mūsu priekšā īstenībā tikai pats atklājis, kāds tu savā sirdī esi.

9. Jo savā aklā dedzībā katrs cilvēks visvairāk pats sevi nodod un liecina par sevi, kāds viņš ir savā dabā; jo te viņš ļauj brīvu vaļu savām mīļām idejām, nosakņojumiem un kaislībām.

10. Bet saprātīgs klausītājs no savas puses domā un pie tam viņam ir tā priekšrocība, savu draugu no pamata iepazīt.

11. Vai tad tu domā, ka mēs nezinām, ka mūsu Dieva mācībā, sevišķi tās izpildā, ir ieperinājusies ļoti liela ļaunprātība, kas diemžēl nereti Mozu un praviešus aizklāj vēl ļaunāk, nekā biežākie negaisa mākoņi sauli? Bet tīrie, patiesie raksti ar tāda veida mākoņiem nevar tikt aizklāti, bet **īsts** rakstu zinātājs tomēr vienmēr zinās, kas tajos ir tīra patiesība!

12. Mēs visi tikpat labi kā tu redzam, ka šī ļaunprātība beigās nonāvēs tīro dieva Mācību, kā ļauni koku tārpī kādu ziedošu koku, bet tikai pie tādiem cilvēkiem, kā **tu**; bet pati sevī Mācība tomēr paliks tīra un visos laikos būs tās tīri un stingri piekritēji.

13. Vai tad tu nekad neesi redzējis kādu koku, uz kura zariem, par koka samaitāšanu cilvēkiem, ir iesakņojusies daudzi parazitstādi un no tā paša koka ņem savu barību? Bet vai tādēļ īstais pamatkoks izbeidz būt tas, kas tas pamatu pamatos ir?

14. Ar mūsu aklajiem prātiem mēs līdzīgas izvēršanas pamatus, protams, nevaram labi saprast, bet to mēs tomēr saprotam, ka tiem būtu neiespējami rasties, ja visvarenais un gudrais Dievs to negribētu. Kādēļ tad jābūt vilkiem, kas te ir tikai tādēļ, lai saplosītu miermīlīgos un nekaitīgos aitu ganāmpulkus un ar to asinīm un gaļu apmierinātu savu izsalkumu? Kādēļ te vajag būt lāčiem, tīģeriem, hiēnām un citiem plēsīgiem laupītāju dzīvniekiem, kādēļ līdzās maigajam balodim, varenajam, rijīgajam ēzelim? Redzi, tas mums īsredzīgajiem cilvēkiem ir neizdibināmi noslēpumi un mēs to nevaram noskaidrot.

15. Kāds zemnieks apstrādā savu lauku, tur viss stāv pilnīgākā svētībā; viņš jau paplašina savus pieliekamos kambarus, lai tie uzņemtu jauno svētību. Bet te kādā dienā negaidot pēkšņi nāk vētras stunda, — un visa svētība ir iznīcināta! Vai te gan nevarētu uzstādīt jautājumu un teikt: “Dievs, ja Tu gribēji, ka šim laukam zemniekam nav jānes nekādi augļi, tādēļ ka viņš varbūt ir kāds grēcinieks, tad tev būtu bijis pietiekami varas, lauka svētību iznīcināt dīglī, caur ko būtu tikuši ietaupīti zemnieka izdevumi un pūles!” Bet, redzi, mūsu acu priekšā tā kas notiek bieži un neviens nav spējīgs tam uzrādīt kādu saprātīgu iemeslu.

16. Tāpat mēs šur un tur, kā tīrajā Mozus mācībā templī, tā pie visiem tās piekritējiem vairāk vai mazāk redzam praktiskas novirzes; mēs redzam staigāšanu pa maldu ceļiem; uz sava dzīvības koka mēs redzam daudzus parazitaugus. Bet ko mēs tur varam darīt? Mēs to visu neesam radījuši un gribējuši, ka tas tā ir, bet gan mēs to tā jau atrādām un, lai arī cik rūgti mums tas liktos, mums tas jāpacieš!

17. Bet tādēļ mūsu garam tomēr nav likti nekādi šķēršļi, ka mums tādēļ būtu jāpieņem, ka parazitstādi pie dzīvības koka un dzīvības koks būtu viens un tas pats. Mums koks tomēr paliek savā sākotnējā patiesīgumā un tā liekēži tiek uzskatīti kā **tas**, kas tie ir; un pret šo dzīves gudrību nevar iebilst neviens

Dievs. Te gan Dievs būtu aušīgs Dievs, ja Viņš katram no mums atsevišķi gribētu teikt: “Ej un sagrauj templi, kas ir kļuvis pilns netīrumu; jo Man, Dievam, tā riebeklība ir ļoti nepatīkama!” Vai te vājais atsevišķais cilvēks savam Dievam nevarētu atbildēt un teikt: “Kungs, redzi, ko neprātīgu Tu prasi no manis, tavas vājās radības? Ja Tev nepatīk mana esamība, tad Tev tas maksā tikai vienu domu, un es vairs neesmu; bet prasīt no mani neiespējamo, nozīmē pavēlēt mušai, lai viņa ar saviem nepalielinātiem dabīgiem spēkiem ņemtu uz savas muguras un aiznestu ziloni.”

18. Bet mēs domājam, ka Dievs ir par daudz gudrs, lai Viņš nesaprastu, ka cilvēks nevar peldēt pret varenu straumi!

19. Saki nu mums, vai tu esi sapratis mūsu runas pilnīgo patiesību, un mēs tev gribam piedot visu, ko tu akli un muļķīgā veidā esi mums pārmetis.”

51. KĀDA RUNĀTĀJA LIECĪBA PAR DERĪBAS ŠĶIRSTU.

1. RUNĀTĀJS, kas šis pavisam pārlicinošās pamācības laikā ne uz acumirkli nezaudēja savu patiesi stoisko savaldīšanos, teica: “Mīļie draugi un brāļi! Tas, ko jūs man tagad sprediķojat, to es zinu tikpat labi, kā jūs; bet tomēr pirmo reizi manā mūžā mani starp jums iepriecina tas, ka pie šīs izdevības man bija tā lielā laime uzzināt, ka jūs, tāpat kā es, neesat uz galvas krituši! Tas, ko jūs runājat, tā ir patiesība; bet tādēļ mans jautājums tomēr nav atbildēts.

2. Tā tas ir, kā jūs sakāt, ko es sevī ļoti skaidri saprotu, kaut gan ar saviem šķietamiem pretargumentiem es tikai gribēju jums dot grūdienu, caur ko būtu jāatveras jūsu vienmēr aizslēgtajam mutēm. Un redzat, man ir izdevies tas, ka pirmo reizi mūsu kopā esamības un kopdarbības laikā esat ar mani runājušies pavisam atklāti!

3. Bet ne mana, ne jūsu skaidrā izpratne nemazina to ļaunumu, kurā mēs pašlaik atrodamies. Tas ir un paliek liels svarīgais jautājums, kas mums tagad jāuzsāk.

4. Es, Jeruzalemes virspriestera dēls, uzaudzis un izaudzināts templī, par daudz labi zinu, kā stāv ar Derības šķirstu. Koks, sudrabs un zelts vēl ir senais; bet vienmēr zaļais Ārona zizlis ir sauss kā pulveris, bauslības galdiņi salauzti, manna pastāv vēl tikai idejā! Un uguns stabs, kur it kā tas ir?! No rakstu gadu grāmatām zina, ka katrs neaicinātais, ja viņš ar nesvaidītām rokām pieskartos šķirstam, zaudē dzīvību. Tagad uz lādes var uzkāpt un to aizskart kā grib, un no tās vairs neizskrien nekāda nāvējoša uguns.

5. Ja sveši ceļinieki, par lielu naudu un svēti apsot klusēt, grib seno Derības šķirstu apskatīt, tad bez kādas kautrēšanās viņiem tas tiek atļauts; bet tikai nākamā dienā pēc atļaujas atvēlēšanas. Te tad uguns stabs tiek atkal mākslīgi ierīkots, bet ne virs īstenā, senā, bet gan virs no metāla mākslīgi pakaldarināta šķirsta! Šis šķirsta augšpusē, vidū, ir ierīkots melns kauss, bet tā, ka šis kauss, kas ir vākā iestiprināts un līdz ar to lādē iegremdēts, gaišās un stiprās liesmas dēļ pavisam tumšajā svētajā kambarī viegli nevar tikt ieraudzīts. Šajā kausā tiek sajaukta smalkākā ēteriskā naftas eļļa kopā ar citām maigi smaržojošām eļļām un stundu iepriekš aizdedzināta; tā tad deg ap sešu sprīžu augstumā un tā attēlo uguns stabu.

6. Kad ziņkārīgie ar lielu patiku blenzuši uz šo ļoti skaisto uguns stabu un vēlas redzēt derības šķirsta iekšpusi, tad vienmēr ar formālām ceremonijām un tukšām lūgšanām vāks kopā ar nepārtraukti liesmojošo uguns stabu pavisam uzmanīgi tiek uzcelts uz apzeltīta statīva un **jaunie** Mozus bauslības galdiņi skatītājiem dabīgi, tiek rādīti kā īsti, tāpat manna, kas arī ir pavisam svaiga, zaļojošs Ārona zizlis un līdzīgi vēl kas cits, ko lāde satur.

7. Daudzus skatītājus tas pavisam aizkustina, bet daudzi, sevišķi grieķi, smīnēdami iziet no vissvētākās vietas un beigās saka: “Tā patiešām ir pavisam jauka kompozīcija!” Tikai lielākā daļa nožēlo, ka pārējais templis tiek turēts tik netīrs. Es jums saku, es pat gribētu derēt, ka šajā laikā senais Derības šķirsts ir novākts uz visiem laikiem un tā vietā stājies jaunais no bronzas un pārstāv tā amatu.

8. Bet ja jūs man tajā negribat dāvēt ticību, tad pārgērbjamies, piemēram, par romiešiem, ejam uz Jeruzalemi, ieejam templī un tur izturamies kā svešinieki; tūlīt atradīsies kāds pakalpīgs gars, kas mūs smalki izvaicās, no kurienes mēs esam, ko mēs Jeruzalemē meklējam, cik ilgi mēs “Dieva pilsētā” uzturēsimies, uz kuriem mēs pēc tam dosimies, vai ceļojot mums ir klāt daudz naudas, vai mums nebūtu pārdodams zelts vai sudrabs, un vai mēs it kā par pavisam nenozīmīgas takses atlīdzību nevēlētos apskatīt vissvētāko vietu. Tad tikai pajautājam cenu, un mums to minēs par simts pfundiem sudraba. Bet mēs tad sakām, ka tas ir par daudz un mēs pavisam nepastāvam uz to, lai šādas lietas redzētu; ja tas ir

iespējams par desmit pfundiem, tad mēs esam ar mieru! Un ja mēs satiktajam sargam iepriekš dodam svinīgu solījumu, nekad pasaulē, ne jūdu zemē, ne kādā tālā svešā zemē neko par to neizpaust, kā arī nevienam neteikt, ka esam bijuši vissvētākā vietā, tad par desmit sliktiem pfundiem mēs visi nonākam vissvētākā vietā. Mēs to pavisam viegli apsolām, un, tā kā pseido romieši nonākam vissvētākā vietā, un tad jūs paši varat pārliecināties, vai no tā, ko es jums iepriekš teicu par Derības šķirstu, ir melota kaut zilbe!

9. Un mīlie draugi un brāļi, ja kā nedaudz gaišāka parāta cilvēks ar paša acīm esi redzējis tādas lietas vissvētākajā vietā, kur pie šādiem apstākļiem pats pakalpojīs kā viltīgi derīgs rokaspuisis, te vienam cilvēkam gan uz visiem laikiem būs rūgti tautas priekšā būt par negodīgi uzpirktu krāpnieku un meli! Cik bieži es tad pie sevis pārdomāju un sev teicu: “Ja svētākā vieta, uz kuras balstās visa Dieva Mācība un visi likumi un kurai jābūt dzīvības pilnai, ir tikai tukšas, slepenībā turētas blēņas, ko tad jātur no visas mācības un likumiem?” — Es nu esmu runājis, tagad runājiet atkal jūs; es vēlos jūs uzklaustīt.”

10. VECĀKAIS saka: “Vai tad tev bija atļauts izpaust šādus noslēpumus? Vai tev, pirms tevi no templā atbrīvoja kā iesvaidītu, nevajadzēja dot mūžīgās klusēšanas zvērestu?”

11. RUNĀTĀJS saka: “Katrā ziņā; bet tagad es atļaušos šo dumjo zvērestu, kuram man nav un nevar būt nekāda vērtība, vairs neturēt, bet gan visai pasaulei skaļi pavēstīt, ka tā ir apkrāpta! Šeit Nācaretē tāda veida lietas mēs jau tāpat neņemam pārāk nopietni, un tā bez kādiem sirdsapziņas pārmetumiem šādu krāpšanas zvērestu var iedrošināties lauzt.”

52. VECĀKĀ AIZSTĀVĒŠANĀS RUNĀ.

1. VECĀKAIS saka: “Mēs nu gan saprotam, ka tev zināmā veidā ir taisnība, — bet pilnīgi tomēr nē; tam tu savā pieredzē esi, mazākais, divdesmit gadus par jaunu. Tagad templī gan izskatās tā, kā tu izteicies; bet vienmēr tas tā nebija. Jo redzi, ja tu spēj īsti pamatīgi un secīgi domāt, tad tev kā nepagāžami patiesu vajag uzstādīt šo tēzi: “Ja tur nekad nebūtu bijis nekas paties un īsts, tad nevienam cilvēkam arī nekad nebūtu varējis ienākt prātā atdarināt ko neīstu un nepatiesu.” Kādēļ tikai mūsu visādās mākslās ļoti modinātā laikā tik bieži dabū neīstus dimantus, neīstas pērles, kā arī neīstu zeltu un sudrabu?”

2. Mēs zinām, ka persieši izgatavo labākos un smalkākos lakatus un citus tērpu audumus, pēc viņu slepenās mākslas tiem dod arī izturīgas krāsas; tādēļ viņu ražojumi arī stāv augstā vērtībā. Bet ja tu šodien Jeruzalemē, Ziharā vai pat Damaskā dodies uz tirgu, tad tev vajag būt smalkam preces pazinējam, lai **šeit**, mūsu zemē pakaļdarinātus neīstus un sliktus audumus par augstu cenu, kā parasti pērk persiešu audumus, nenopirktu kā īsti persiešu! — Bet kas no tā izriet?”

3. Redzi, ja nekad nebūtu bijis neviena **īsta** dimanta, nevienas īstas pērles, nekāda zelta un sudraba un nekādu **īstu** persiešu audumu, tad nevienam cilvēkam arī nekad nebūtu ienācis prātā tos viltot! Un, ja tiem nebūtu tika augsta vērtība, tad viltošana noteikti arī izpaliktu, jo nevienam cilvēkam noteikti nenāks prātā darināt neīstu kaļķakmeni, jo īstais ir dabūjams neierobežotā daudzumā. Un tu gan viegli vari iedomāties, ka nekad nebūtu darināts neīsts derības šķirsts ar uguns stabu, ja iepriekš patiesi nebūtu pastāvējis īsts un brīnumaini paties.”

4. RUNĀTĀJS, kura vārds bija Ehivars, saka: “Pavisam labi! Tas ir skaidrs, bet te ir jautājums, kas te ir noticis, ka senais derības šķirsts zināmā veidā nomiris! Tas gan vēl eksistē un šad un tad dodas vissvētākā zālē neīstā šķirsta vietā, bet kas biežo apciemojumu dēļ vissvētākā zālē šajā laikā gandrīz nemaz vairs nenotiek, bet tomēr pavisam precīzi zināms, ka pirms tikai trīsdesmit gadiem, izņemot augsto priesteri, kuram bija tiesības sēdēt Ārona krēslā, neviens cilvēks vissvētākajā vietā nedrīkstēja ieiet un pats augstais priesteris pēc parastā priekšraksta tikai divas reizes gadā; un tikai ārkārtējos gadījumos viņš drīkstēja vissvētākajā vietā ieiet trīs līdz četras reizes.”

5. Tātad kā tas notika, ka vissvētākā vieta tagad ir palikusi vissvētākā tikai vārda pēc, bet pamatu pamatā tā tikpat maz ir vissvētākā, kā šī mūsu sinagoga šeit?”

6. Viens pieredzējis VECĀKAIS saka: “Kāds tam varētu būt iemesls un pamats, to nezinu ne es, ne kāds cits iesvaidītais visā Izraēlā; faktiski drošs ir tikai tas, kas pēc priestera Caharija ļaunās nonāvēšanas starp upura altāri un vissvētāko vietu, uguns stabs pēkšņi nodzisa un neskatoties uz visām lūgšanām un lūgumiem, vairs neparādījās.”

7. Bet ka šādu notikumu tautai nevarēja atklāt, to, cerams, tu sapratīsi. jo tas tautā izraisītu pārāk lielu satraukumu; pie tam zemē ir romieši! Kādai asins pirtij un iznīcībai vajadzētu tam sekot!

8. Bet tā, izņemot mūs, iesvaidītos, visā Izraēlā par to nezin neviens cilvēks, un šiem, kas šeit guļa, ja arī viņi **nav** aizmiguši, būtu grūti sadzirdēt mūsu čukstus un, ja arī viņi to zinātu, viņi neko nedarītu, jo viņi visi tic maz un ir vairāk grieķi, nekā jūdi un jau sen turas pie principa par praktisku dzīvi. Reliģijai vajag būt, lai vienkāršo tautu noturētu pie zemes un neliela izglītoto daļa var viņus izmantot savām priekšrocībām, un te ir pilnīgi vienalga, kāda mistērija atrastos reliģijas pamatā.

9. Ko te kādam labam galilietim rūp, vai šķirsts ir īsts vai neīsts, ja tikai tas uz vienkāršo tautu, kas ir mānīcīga un ļoti viegli apžilbināma, izdara vajadzīgo iespaidu?! Tādēļ šeit Nācuretē, Kapernaumā un Horācijā starp labi starp labi pazīstamiem un draugiem var jau būt diezgan atklāts, bez kā caur to nedara kādu zaudējumu; bet, kas attiecas uz grieķiem un romiešiem, nu, te mēs zinām, ar ko mums ir darīšana.

10. Pa lielākai daļai tādēļ arī Jāni Sprediķotāju, kurš vairākus gadus Betaborā darīja savus ļaunos darbus, ielika cietumā, jo baidījās, ka viņš kā Caharija dēls, kurš par Jeruzalemes priesteriem pavisam nedeļa kādu labu liecību, viegli varētu ko zināt par neīsto šķirstu un to atklāt tautai!

11. Tādēļ arī namdaris tiek tā vajāts, jo pie viņa acīmredzamajām pravietiskām īpašībām vajag baidīties, ka viņš par to varētu ko pastāstīt tautai! Tādēļ tas lai vēl vienmēr paliek mūsu starpā kā noslēpums un par lētu cenu mēs to vēl ilgi nedrīkstam atklāt!”

12. EHIVARS saka: “Tā, protams, gan ir pavisam izmisīga lieta; ka tikai tie tur lejā pie galvenās iejas neko no mūsu diskusijas nav dzirdējuši!”

13. VECĀKAIS saka: “Nu, mēs īstenībā esam vairāk murminājuši, nekā runājuši, un tie tur lejā no tā būs dzirdējuši maz vai nemaz! Un ja arī viņi būtu ko dzirdējuši, tad viņi pa lielākai daļai ir grieķi un romieši un nesaprot, ko mēs savā starpā esam apsprieduši.

14. EHIVARS saka: “Bet starp viņiem es pamanīju namdara dēlu Jēzu, virspavēlnieku Kireniju, priekšnieku Jairusu, priekšnieku Kornēliju, Faustu un citus pazīstamus cilvēkus!”

15. VECĀKAIS saka: “Tie ir cilvēki, pret kuriem mēs jau tāpat nevaram aizsargāties; vai viņi to ir dzirdējuši vai nē, tas ir vienalga. Ja viņi **grib** tautai to darīt zināmu, tad viņiem nav vajadzīgas mūsu sarunas, jo arī bez mums viņi jau sen noteikti pārāk skaidri zinās, kā stāv ar šķirstu templī; un ja viņi to **negrib**, tad mūsu sarunas šeit tam nebūs nekāds motīvs, un tā mēs jau varam būt pilnīgi bez rūpēm! Bet tagad esam uzmanīgi, ka mēs kā iesvaidītie šo apšaubāmo lietu kaut kur neizpaužam; un, ja tam reiz vajadzēs notikt, tad tam būs vajadzīga lielākā piesardzība!”

53. EHIVARS DOD LIECĪBU PAR JĒZUS DARBIEM UN DZĪVI.

1. EHIVARS saka: “Patiesi, man vajag slavēt jūsu gudrību! Cik ilgi mēs arī jau dzīvojam un strādājam kopā, tomēr vēl nekad nebija kāda izdevība, pie kuras es jūs, manus biedrus, būtu varējis tā iepazīt kā šodien, un man ir sevišķs prieks dumjo tempļa kalpu vietā jūsos līdzās man redzēt **arī** cilvēkus; bet, neskatoties uz visu, namdara parādība paliek tas ārkārtējākais, kas, cik ilgi zeme ir apdzīvota, jebkad par cilvēka dabu ir dzirdēts. Te Ādams ar visiem saviem tūkstošgadīgajiem piedzīvojumiem netiek līdz! Kāds Enoks pieder pie garīgās ubagu tautas; Ābrams, Īzaks, Jēkabs, Mozus, Arons un Elija pret mums bija nabadziņi! **Vienā dienā** tagad notiek **vairāk** brīnumainā un nekad nedzirdētā, nekā visi pirmtēvi un sentēvi jebkad piedzīvojuši!

2. Es pats jau vakar un arī šodien iztālēm slepeni novēroju visu, kas vecā Jāzēpa mājā un ārpus tās ir noticis. Es saku: nekas cits, kā brīnums pēc brīnuma. Viņam kalpo divi pilnīgi redzami dzīvi eņģeļi! Fausta sieva bija Kapernaumā un namdaris gribēja viņu pie brokastu galda; bet tam būtu bijis vajadzīgs gandrīz četras stundas laika, lai viņu no Kapernaumas atvestu uz Nācureti. Bet kas notiek? Namdaris pamāj abiem acīmredzamākajiem eņģeļiem. Viņi tikai uz pāris acumirkļiem pazūd un pavisam priedīgu prātu uz Nācureti atnes skaisto Lidiju, Fausta sievu! — Ko jūs uz to sakāt? Tas tak acīmredzami būs vairāk, nekā mēs to spējam aptvert?!

3. VECĀKIE jautā: “Ko tu **vēl** redzēji?”

4. EHIVARS saka: “Jūs tak pazīstat Jairusa meitu un arī zināt, ka viņa divas reizes ir nomirusi un zināt arī, ka otro reizi viņa jau dažas dienas ir gulējusi kapā; bet jūs nezināt, ka šī Sāra, Jairusa debskīgi skaistā meita, ir kļuvusi Borsusa sieva! Vai tas nav kas nedzirdēts, ka divas reizes pilnīgi nomirusi sievišķa būtne kļūst kāda vīra sieva un tas tādā veidā un kārtā, kādu laulāšanu zeme vēl nekad nav piedzīvojuši?! Kad namdara dēls viņu svētīja, viņa redzēja atvērtas debesis un neskaitāmi pulki pildīja gai-

su un slavēja Dievu, ka Viņš zemes cilvēkiem padarījis šādu godu un žēlastību. Bet kad pāris no Jēzus bija svētīts, tad uz namdara redzamu mājienu debesis aizvērās un palika tikai tie divi eņģeļi, kādi viņi bija iepriekš un kā jūs šeit sinagogā viņus varat redzēt divu brīnišķī skaistu jaunekļu izskatā stāvam tur gandrīz pie durvīm. Aplūkojiet viņus un sakiet, vai viņi var būt no kaut kur citurienes, kā tikai tīri no debesīm!

5. Bet ja nu tas viss tik brīnumaini tā ir, ko neviens no mums nevar noliegt, kādēļ tad mums namdara dēļ nav jātur par ko augstāku, nekā tikai par kādu eseješu skolnieku, kurus viņš nekad nevarēja būt redzējis, jo, cik man zināms, no šī novada nekad nav attālinājies, izņemot pāris reizes kopā ar savu tēvu un brāļiem uz Jeruzalemi un, es ticu, vienu reizi Sidonā, lai tur celtu māju; bet citādi viņš vienmēr bija mājās.

6. Kaut gan zināms, ka viņš vienmēr bija kluss un noslēgts strādnieks, un ka viņu pat turēja par nedaudz trulu, tad tomēr zināms, ka kopš viņa dzimšanas līdz viņa divpadsmitajam gadam ar viņu notika pavisam ārkārtējas lietas; pat viņa piedzimšanai — pēc romiešu priekšnieka Kornēlija stāstījuma, kas nesen Kapernaumā kādos svētkos man to atstāstīja, bija jābūt bijušai pavisam brīnumainai!

7. Bet ja tā lieta ir tāda, tad es tomēr pilnā nopietnībā jautāju, vai vēl jāšaubās, šo Jēzu uzskatīt, mazākais, kā kādu Dieva dēlu; jo tāda veida lietas, kādas veic viņš un ko viņš pavēl eņģeļiem un tie uz vienu mājienu viņam paklausa, tas viss tik acīmredzami liek secināt, ka aiz šī Jēzus vajag slēpties pirmdievišķā gara pilnībai!

8. Bet ja **tā** — ko rāda viņa darbi un mācība—, tad es patiesi nezinu, kāda iemesla dēļ mēs vēl arvien turamies pie mirušā šķirsta, kamēr šeit mūsu acu priekšā staigā un darbojas dzīvais! Pro forma tautas priekšā mēs pat vēl varam palikt tie, kas mēs nu esam, lai to lietu nepadarītu pārāk uzkrītošu; bet sirdīs mums visiem sevi būtu jāatzīst par viņa piekritējiem!”

9. Gudrais VECĀKAIS saka: “Vai nu pavisam, vai nemaz! Jo ja viņš ir dievišķais, tad kādu nekonsekvenci tas neieredzēs; bet ja tas tā nav, tad tomēr ir labāk palikt pie mirušās lādes, mazākais, atceroties tās iepriekšējo pastāvēšanu, nekā pieņemt kaut ko, kam nezina pamatu!”

10. EHIVARS saka: “Tādēļ jūsu dēļ to lietu pārbaudām; jo manis dēļ tai pavisam nav vajadzīgs tikt pārbaudītai. Es esmu skaidrībā un pavisam noteikti zinu, ko es daru, ja es viņam sekoju.”

11. VECĀKAIS saka: “Bet vai tu domā, ka templis vairs nespers nekādus soļus, ja viena draudze un apdzīvota vieta atkrīt viena pēc otras kā nogatavojies auglis no koka? Es ticu, ka templis vairs neliks ilgi uz sevi gaidīt un visās vietās izsūtīs savus soda priesterus! Un tad bēdas visiem atkritējiem, kas visādi tiks ļoti mocīti! Labāk tad vēl varētu iziet tiem, kuri pieņem gudro grieķu mācību, nekā tieši Jēzus mācekļiem, kuri nav ne pilnīgi jūdi un vēl mazāk grieķi un par kuriem labi zināms, ka viņiem, vai, mazākais, dažiem no viņiem, sliktās un pilnīgi tukšās tempļa attiecības un tā svētās mistērijas varētu būt pavisam labi pazīstamas!

12. Es jums saku, nekas templī tagad neizsauks lielāku, dabīgi, pavisam slepenībā turētu, bet tādēļ mums jo bīstamāku nemieru — kā Jēzus un viņa mācekļu acīmredzamā pravietiskākā būtība! Un šāds nemiers liks ķerties pie visādiem Sātana stīķiem, lai pazudinātu mācību, caur kuru templim vajag tikt sagādātai acīmredzamākai bojāejai.

13. Jeb vai iepriekšējos gados jūs neredzējāt, ko templieši darīja pat ar kādu grieķi, kurš tautai darīja zināmu, ka templieši templī kā upuri pieņem arī romiešu sudraba un zelta naudu, kamēr tam noteiktas vienīgi tikai Ārona monētas un, izņemot tās, nekāda cita nauda nedrīkstētu tikt pieņemta? Redziet, apsolut viņam peļņu, viņu ievilināja templī un kad tādā kārtā viņš templī tika apcietināts, viņš tūlīt tika nonāvēts tādā veidā, kuram līdzīgu nav uzrādījusi neviena hronika! Mums vajag vai nu kļūt pilnīgi grieķiem un tikai kā tādiem tad ar miesu un dvēseli pieteikties par Jēzus mācekļiem, vai arī mums pilnīgi vajag palikt **tiem**, kas mēs **esam**; bet ar nekonsekvenci mums nekas nav līdzēts!”

14. EHIVARS saka: “Te tev atkal ir taisnība, ciktāl to prasa pasaulīga piesardzība; bet, starp mums atklāti runājot: ja šis šķietamais namdaris tieši būtu apsolutais Mesija, tātad — kā dziļākā godbijībā Dāvids viņu dēvē — Pats Jehova? Vai arī tad mums jāklūst par viņa mācekļiem pa viltīgiem apkārtceļiem, jeb vai turpretī mums steidzīgi nav jāstājas zem Viņa debesu karoga un jau tādēļ nav jāļaujas baidīties no visiem Sātana stīķiem, ka caur Viņu mēs varam tikt pilnīgi nodrošināti ar mūžīgu dzīvību, ja arī par to būtu jāmaksā ar mazvērtīgo, nabadzīgo zemes dzīvi, kura jau tāpat ilgst tikai ļoti īsu laiku?!”

15. Pēc šī Ehivara priekšlikuma visi ļoti apmulst un vairs nezina, par ko viņiem jāizšķiras.

54. EŅĒĻU PADOMS ATGRIEZTAJIEM FARIZEJIEM.

1. Te pie viņiem pienāk DIVI EŅĒĻI un viņiem saka: “Ehivars runāja pareizi un arī tev, vecākais, ir taisnība tajā, ka vajag būt **pilnīgi** Dieva, jo Dievs noraida katru nekonsekvenci! Bet mēs kā Viņa liecinieki no debesīm jums sakām: nebaidieties tos, kuri jūsu dvēselēm neko nevar nodarīt, bet gan bīstieties Tā, kas ir Kungs pār visu dzīvību debesīs un virs zemes! Tādēļ no mums, kā Viņa patiesākiem lieciniekiem no Debesīm, lai jums ir ieteikts darīt to, ko jums ieteica draugs Ehivars.”

2. VECĀKAIS saka: “Kas tad jūs esat, cēlākie jaunekļi, ka jūs mūsu priekšā sevi dēvējat par lieciniekiem no debesīm?”

3. ABI saka: “Jautājiet Ehivaram, kurš redzēja, kā mēs no Kapernaumas atvedām Fausta sievu, un viņš jums teiks, kas mēs esam!”

4. VECĀKAIS saka: “Ja tā, tad te gan tālāk nekas vairs nav pārdomājams, un templim tiks pagriezta mugura!”

5. ABI saka: “Ne tā, mīļie draugi; jo Kungs ir taisnīgs visās lietās: ja jūs sirdīs Viņam pievienojaties, dzīvi Viņam ticat un ka vienīgi caur Viņu tiek piepildīti un pa lielākai daļai jau ir piepildījušies Raksti, tad jūs darāt pietiekami; bet citādi palieci, kas jūs esat, lai pasaules un velna kalpi, ar kuriem templis ir pilns, **pirms** laika netiek modināti! Māciet tautai Mozu un praviešus un ievērojiet patiesos Dieva baušļus, bet ne tempļa pasaulīgos likumus, tad caur to jūs tikpat labi būsiet Viņa mācekļi, kā tie, kurus Viņš no zvejniekiem aicinājis un izvēlējis.

6. Bet pēc divām dienām jūs no Jeruzalemes dabūsi jaunu priekšnieku, kurš sākumā būs noskaņots ļoti templiski, bet vēlāk pavisam ievērojami ļausies ar sevi tirgoties un par naudu dos atbrīvojumu pēc atbrīvojuma; jo viņš pats netic templim ne Saules puteklīša lielumā un jums pie tam būs viegla spēle. Bet Jairuss ir atvaļināts un dzīvos sava znata mājā. Bet jaunajam priekšniekam nesakiet neko no tā, kas te brīnumaini noticis!”

7. Dziļākā godbijībā EHIVARS saka: “Dieva kalpi, no gaismas un mūžīgās dzīvības debesīm! Darīt tā, kā jūs pēc Kunga žēlastības mums esat ieteikuši, ir pavisam labi; bet sev es tomēr vēlētos nedaudz labāk! Kā būtu, ja es personīgi kā māceklis pilnīgi pārietu pie mācekļiem?”

8. ABI saka: “Katrs šis Zemes cilvēks ir pilnīgi brīvs un var darīt, kā viņš grib, un ticēt un runāt, ko viņš grib; bet ja kādam, kā jums, ir dota žēlastība no debesīm saņemt padomu, tad viņš dara labi, ja to ievēro; jo pār mācekļiem, kuri nu vienmēr ir pie Kunga, vēl nāks grūtu pārbaudījumu laiki, ka viņiem garā vajadzēs sevi pierādīt ar uguni, un te daudzi kļūs vāji un atkritīs. Bet jums būs vieglāk un jūs visā mierā varēsiet sasniegt to, ko mācekļi sasniegs zem lielām bailēm un vajāšanām. Tu, Ehivar, vari darīt, kā tu gribi, bet tev ir labāk, ja tu paliec savā vietā.”

9. EHIVARS saka: “Jā, es palikšu; bet cik ilgi Kungs te vēl uzturēsies, es tomēr gribētu uzturēties Viņa tuvumā un daudz ko no Viņa dzirdēt un redzēt. Vai man arī tas nav jādara?”

10. ABI saka: “Ak, to jau tu vari, kaut gan Kungs šeit daudz nerunās un vēl mazāk kaut ko sevišķu darīs, jo cilvēki šeit ir gandrīz bez ticības un Kungu tur par kādu burvi. Bet jums būs pietiekami izdevības šiem cilvēkiem pamazām pamācīt ko labāku, par ko jums netiks aizturēta Kunga alga. Šodien pret vakaru Rohans atkal nāks pie jums un jums atnesīs svarīgas liecības par Jēzu to Kungu un viņš jums būs ļoti gudrs vadonis, jo Rohans starp jums ir viens no spēcīgākajiem gariem.” — Pēc šiem vārdiem abi eņģeļi attālinās un atkal pievienojas mūsu sabiedrībai.

55. TAUTAS ATTIECĪBAS PRET VIŅU VALDNIKĀM.

1. Nu Kirenijš Man jautā: “Vai tagad tas būtu ieteicams, šos, pēc viņa uzskata nu pilnīgi atgrieztos farizejus, levitus un rakstu mācītājus atbrīvot no viņiem piespriedā bargā likuma.

2. Es saku: “Ja ir likumdošanas tiesības, nekad nevajag pārsteidzīgi dot kādu jaunu likumu! Bet ja kāds likums ir dots, tad vēl mazāk likums ir pārsteidzīgi jāatceļ; jo te Padomei saprātīgajiem vajag rādīt taisnīgumu. Redzi, ja tu dod kādu jaunu likumu, tad tu visus tos, kuri tika likumam pakļauti, padari sev par ienaidniekiem. Bet ja tu likumu atkal atceļ, tad par to tev neviens nebūs pateicīgs, bet gan tevi apvainos vājumā, triumfēs un teiks: “Redziet to tirānu! Tā kā viņš redz savu ienaidnieku skaitlisko pārsvaru, tad caur bargo likumu pēkšņu atcelšanu viņš grib pie tautas atkal iegūt labvēlību! Bet tautā viņš atradīs maz draugu, jo kas reiz ir tirāns, tad tas otro reizi, kad viņš nāk pie varas, ir divkārtš tirāns.

3. Tādēļ ir labāk, kādu dotu likumu atstāt negrozītu, nekā to tūlīt atcelt; bet tā vietā pavisam slepenībā var no likuma atteikties, un ja nāk priekšā tā pārkāpšana, tad vingrinies iecietībā un spriedumā neesi pārāk stingrs. Ja tad nāk kāds cits valdnieks, tad viņam ir brīv likumus, kurus izdevis viņa priekšgājējs, pavisam atcelt un to vietā pēc tautas gara dot maigākus. tad vajadzētu notikt, ka tauta nāktu un tevi tādēļ lūgtu. Te tu gan vari reiz izdotā likuma stingrāko daļu likt malā, bet vienmēr ar nosacījumu, tūlīt ar visu bardzību to atjaunot, ja parādītos caur likumu panāktās labās lietas ļaunprātīgas vajāšanas pēdas.

4. Redzi, tā ir gudrība, pēc kuras katram valdniekam būtu jāvada viņam padotās tautas, ja viņš grib laimīgi valdīt! Bet kāds remdens un nolaidīgs valdnieks drīz nonāks pie vienmēr bēdīgas pārliecības, ka caur savu pārāk lielo piekāpību viņam nevajadzēja ļaut ļaudīm pāraugt sev pār galvu!

5. Jo ļaudis pret saviem valdniekiem izturas kā bērni pret saviem vecākiem. Stingriem un pie tam gudriem vecākiem ir labi, paklausīgi un izpalīdzīgi bērni, kuri mīlēs un cienīs savus vecākus. Turpretī pārāk pieļāvīgiem vecākiem viņu bērni pārāk drīz pāraugs viņu galvām un beigās viņus izspiedīs un padzīs no mājām.

6. Mīli ar nopietnību un gudrību, tas ir mūžīgs likums; kas pēc tā dara, tas nekļūdās un tā augļi būs labi un gardi. Vai tu mani pilnīgi saproti?”

7. Kirenijs saka: “Jā, Kungs, pilnīgi, un pasaulē vienmēr tā ir bijis. Kāds pārāk labs, pieļāvīgs valdnieks ar savu valdīšanu drīz ir galā; bet arī tirāniski stingram reti ir ilgs valdīšanas laiks. Es domāju, ka gudrība, laime un ilgstoša pastāvība ir vidū starp abiem!?”

8. ES saku: “Jā, jā, tā tas ir: vidū, kā Es tev to esmu rādījis! Bet nu atkal ejam mājā, jo ir jau pienākusi vēla pēcpusdiena!”

9. KORNĀLIJS jautā: “Bet Kungs, vai vecie pilsoņi tagad paliek šeit guļam? Šie cilvēki arī mājās varētu veikt šo slavējamo Sabata svinēšanu, lai caur savu spēcīgo krākšanu netraucētu citus klātesošos! Jo te jāmūk prom, kā šie ļaudis krāc — parādība, kas man ir augstākā mērā nepatīkama! Es varu panest daudzas neērtības, bet guļošā krākšana mani var novest sava veida izmisumā!”

10. ES saku: “Nu, nu, lai tas paliek! Kamēr viņi krāc, viņi negrēko! Tas ir labi, ka viņi tikai krāc; jo ja viņi būtu bijuši nomodā, viņi būtu daudz ko dzirdējuši, kas viņus būtu sadusmojis, un tas nebūtu labi! Bet, tā kā viņi cieši gulēja, tad no visa notikušā neko nedzirdēja un neredzēja un tādēļ arī nedusmojās; un redzi, tas ir labi! Bet tagad ejam un ļaujam šiem ļaudīm gulēt!”

11. Pēc tam sākam doties uz durvju pusi; bet FARIZEJI un VECĀKIE piesteidzas pie durvīm, kas bija pa pusei atvērtas, ātri lielās durvis plaši atver un saka: “Kungs, stāv rakstīts: “Atveriet plaši durvis un vārtus, lai ieiet goda Ķēniņš! Bet kas ir šis Ķēniņš? Tas ir Jehova Ceobats! Viņam no mūžības uz mūžību visa slava, viss gods un visa cildināšana.

12. Kirenijs ar draudzīgu seju saka: “Jā, tā tas ir un tā mūžam jāpaliek! Tas Kungs lai vienmēr ir ar jums!”

13. un VĪRI sauc: “Un ar tavu garu, lai tu, kā Viņš, vēlētos būt mums žēlīgs! Jo līdz šim tavi likumi mūs smagi apspieda, ļaunāk nekā nāve; bet, tā kā mēs tagad paši esam kļuvuši pilnīgi Viņa mācekļi, un **paši** sev dzīvi uzlikuši tavus likumus, tavi stingrie likumi mums te nav tikpat kā nekas. Bet mēs tev tomēr pateicamies tieši par šiem likumiem, jo bez tiem mēs viegli varētu būt palikuši par šīs vissvētākās lietas nodevējiem! Tādēļ mēs tev arī vairs nelūdzam doto stingro likumu atcelšanu, jo mēs paši, domādami, ticēdami un rikodamies līdzīgi tev, uz visiem laikiem tieši caur mūsu pašu darbību tos atceļam līdz pēdējam ķeksītim!”

14. Kirenijs saka: “Tādā gadījumā arī no manis jums likums ir atlaists un es droši ceru, pret jums šo stingro likumu nekad vairs nevajadzēs atjaunot. Tādēļ nekad neļaujiet sevi novest uz maldu ceļiem un stingri sekojiet tam, ko abi eņģeļi jums ir ieteikuši, tad Dievā tajā Kungā mēs paliksim labākie draugi un mana valdīšana jūs nepaspiedīs! Un ja zem jūsu skolas jaunā priekšnieka būtu redzams, ka viņš jūs, kā vienmēr, vēlētos vajāt tādēļ, ka jūs esat Jēzus, Tā Kunga no Mūžības, draugi un vienlaicīgi jums labu gribošu romiešu draugi, tad jūs gan atradīsiet ceļu līdz manīm, — un tad jau tiks sperti soļi, caur kuriem jūsu fiziskās un it sevišķi garīgās tiesības tiks uz labāko aizsargātas! Un es vēlreiz saku: Tas Kungs lai ir ar jums!”

15. Un VISI atkal sauc: “Un mūžam ar tavu garu!”

16. Pēc tam viņi mūsu priekšā dziļi paklanās, un mēs ejam caur plaši atvērtām durvīm un dodamies mājā, kur mūs gaida labs mielasts, sastāvošs no maizes, vīna un visādiem saldiem un ļoti nogatavojušām augļiem. Mēs sēžamies pie galdiem, pateicamies un pamazām apēdam to, kas likts uz galdiem, —

bet pavadot laiku visādās pacilājošās runās un sarunās, paliekam sēžam pie galda līdz saules rietam.

56. ROHANS UN KISJONS PASTĀSTA VIŅU PIEDZĪVOJUMUS.

1. Tuvu pie Saules rieta Rohans, kuru pavada Kisjons no Kisas, pienāk pie Manas mājas, jau no tālienes sveicina visus, ko viņš sastop, un arī Kisjons atplestām rokām piestēdzas pie Manis, patiesas draudzības asarām acīs vispirms apsveic Mani un tikai pēc kāda laika savu meitu, kura viņu jau sen tur aiz rokas un daudzkārt to skūpst, tāpat viņš sveicina arī savu znotu Kornēliju un tikai tad, kad viņš ieskatās, ka Man līdzās sēdošais spožais romietis ir virspavēlnieks Kirenijšs, viņš lūdz viņam piedošanu, ka nav viņu pamanījis!

2. Bet Kirenijšs pavisam aizkustināts satver Kisjona roku, spiež to pie savām krūtīm un saka: “Ne tev **man**, bet man **tev** vajag lūgs piedošanu, ka es tevi pirmais neesmu sveicinājis, bet kā atvainojums lai kalpo, ka es tevi personīgi nepazīnu! Jo līdzās Kungam Jēzum, kuram, dabīgi, vienam pienāks visa slava un viss gods, es arī tev, tu uzticamākais, krietnais vīrs, esmu parādā nekad neizsmēlamu pateicību; jo no visiem šī apvidus cilvēkiem nešaubīgi tu visvairāk esi veicinājis to, ka es tiku izglābts no lielām nepatīkšanām, kas citādi man droši būtu maksājušas dzīvību! Tas man patiesi ir liels prieks, tagad personīgi iepazīt tevi, tu mans ļoti cienījamais draugs!”

3. Kisjons nu atkal reiz ir ļoti laimīgs un mums daudz pastāsta, ko visu viņš pa šo laiku ir piedzīvojis un beigās Man arī atstāsta, ka viņš ar krietno sirmgalvi Rohanu apmeklējis Ziharu un tur runājis ar Jonaelu, Jairutu un ļoti daudz ar Arhielu, kas nu dzīvo un darbojas pavisam dabīgi kā cilvēks, tā ka kādam svešiniekam pat sapnī nevarētu ienākt prātā, ka aiz viņa stāvētu kāda tīri dievišķa būtne.

4. Tāpat viņš ir apmeklējis arī ārstu Joram un tā brīnišķo māju, tāpat viņa mīlo, sirsnīgo sievu un no abiem dzirdējis ārkārtīgi brīnumainas lietas un Rohans nevarēja vien pietiekami beigt par visu brīnīties; un kad viņš bija tā īsti aizgrābts, tad viņš sevī vienmēr noteica: “Jā, jā, asinis un dzīvību par dievišķo Meistaru no Nācaretes! Jo Viņš nevar būt kāds cilvēks, bet gan viņam vajag būt Pašam Dievam, citādi tādas lietas viņam nebūtu bijušas iespējamās!”

5. Kad Kisjons tā vēl atstāsta, pie Manis pienāk ROHANS un nesaka neko citu, kā: “Kungs, es esmu Tavš, un neviena vara, izņemot Tavu gribu, nevar mani no Tevis šķirt!”

6. ES saku: “Es jau iepriekš zināju, ka tu kļūsi viens no manējiem; bet tu vēl nezini, ka pie Manējiem pieder visi tavi brāļi un amata biedri, bez kā tādēļ pasaules priekšā pārstājuši būt tas, kas viņi bija iepriekš, — līdzīgi arī tu pagaidām paliksi tas, kas tu biji, līdz jaunais skolas priekšnieks, kas parīt stāsies Jairuta vietā, būs nedaudz nācis pie prāta.

7. Bet tavi brāļi jau tevi pamācīs visā, kas tev darāms un runājams un kā tev izturēties pret jauno priekšnieku, kas no sākuma gan sāks slaucīt ar ļoti kuplu slotu; bet tas neturpināsies ne pusgadu un ar nedaudz naudas jūs no viņa panāksiet visu, jo viņam nav nekādas ticības templim, bet gan pagaidām vienīgi naudai, bet pēc tam viņš būs spējīgs ticēt arī kam lielākam. — Bet nu ej pie taviem brāļiem un dari viņiem zināmu visu, ko tu esi redzējis un dzirdējis!”

8. Pēc šiem Maniem vārdiem Rohans sasveicinās ar Kisjonu, pateikdamies viņam par visu, ko viņš viņa labā darījis un beigās saka: “Uz zemes gan maz vairs sastopami tādi kā tu! Tādēļ tu esi vienīgais, kas esi ienācis manā sirdī un to atradis! Lai Kungs tevi svētī par visu, ko tu man un tūkstoš citiem labu esi darījis!” Pēc šiem vārdiem viņš mūsu priekšā dziļi paklanās un steidzas pie saviem brāļiem, kuri šodien vēl ir sapulcējušies sinagogā, — tomēr bez tiem guļošajiem, kuri drīz pēc mūsu aiziešanas aizgāja. Viņš tiek pārsteidzoši draudzīgi sagaidīts un nu priecīgu un liksmu garu viņi savstarpēji viens otram dara zināmu visu, ko viņi bija piedzīvojuši, redzējuši un dzirdējuši.

9. Bet mēs tāpat esam labā omā; jo Kisjons neatnāca viens, bet gan ar vairākiem labi apkrautiem nastu nesējiem lopiem un to pavadoniem un atveda vīnu, miltus, sieru, maizi, medu un daudzas žāvētas cēlākās zivis, tā ka mātei Marijai tikko bija vieta visu līdzatvesto novietot.

10. Tādēļ tika uzmeklēts kāds kaimiņš, lai viņš pārpalikumu rūpīgi uzglabā savā lielajā pieliekamajā kambarī, ko viņš arī darīja, kaut gan ne tieši aiz tīras laipnības, jo viņš vienmēr bija mantkārīgs skopulis. Bet te viņam par pūlēm un laipnību Kisjons piesolīja un deva pāris zelta gabalus, un tad viņš tūlīt kļuva labvēlīgs un pārmēru pakalpīgs, un, nesot maisu, tā kā bija jau diezgan krēslains, viņš reiz spēcīgi uzgrūdās māceklim JĀNIM, bet tas viņam teica: “Draugs, savā samaksātajā dedzībā esi uzmanīgāks, citādi tu sev un pārējiem kaitēsi! Bet tu būtu laimīgs, ja tu būtu tikpat dedzīgs Dieva Valstībai, kas tev jau

ir pienākusi tik tuvu, kā par diviem nožēlojamie zelta gabaliem, un pie tam tu nevienam neuzgrūstos! Ak, lielā aklība, kas nekad nevar un nespēj pazīt Visaugstāko!”

11. Bet kaimiņš neļaujas novesties no sava ceļa un veic savu nolīgto darbu, un ne par ko tālāk vairs neraizējas.

12. Te Jānis jautā: “Kungs, vai tad tas tomēr ir iespējams, ka kādam cilvēkam viņa miesā un dvēselē var būt tik liels stulbums?”

13. ES saku: “Ļauj viņam iet! Jūdu zemē nu līdzīgu ir daudzi tūkstoši, kas te ir stulbāki un stūrgalvīgāki, nekā ēzeļi! Bet tādēļ viņiem arī pienākas tikai ēzeļa alga!”

Par to sabiedrībā sacēlās nelieli smiekli, kurus ar savām trāpīgajām iezīmēm Filopolds vēl pastiprināja un pierādīja, ka cilvēks parasti visu spēj redzēt labāk, nekā tieši tos, kas viņam sēž uz deguna. Un visi apbrīnoja viņa teicamo dialektiku.

14. Bet pēc šīs scēnas mēs piecēlāmies no galdiem un drīz devāmies pie miera.

57. ENĢEĻU PASAULES DIENESTS. KĀDS GLOBU APVALKS.

1. Visi nu ieņēma savas guļasvietas un gulēja līdz gaišākam rītam. Arī Es atpūtos un pāris stundas gulēju. Bet ABI ENĢEĻI veica viņu pasaules vadīšanas darbus un ar Saules ausmu jau atkal bija pie mums, pienāca pie Manis, pateicās un runāja: “Kungs, visā lielajā pasaules cilvēkā viss ir labākā kārtībā. Galvenās Vidussaules nepārbidītas stāv viņu vietās un to apgriezieni ir vienādi; otro Vidussauļu ceļš arī ir labākā kārtībā. Trešās klases Vidussauļu ceļš ap otrām arī ir labākā kārtībā, tāpat ceturtās klases Vidussaules ar to desmit reiz simttūkstoš planētsaulēm, šur un tur vairāk un šur un tur mazāk, — kādā mērā kopš pirmsākuma Tu, ak Kungs, to esi licis. Bet neskaitāmi daudzās Planētu saules ar to mazām, pa lielākai daļai bezgaismas planētām un mēnešiem jau tāpat atkarīgas no lielo vadošo Sauļu kārtības un tātad šajā, mums pārraudzībā dotajā Globu Apvalkā viss ir kārtībā un tādēļ mēs gaišo dienu varam pavadīt pie Tevis, Svētais Tēvs un pie Taviem, mums tik dārgajiem bērniem!”*

*“Globu Apvalks” ir deciljonu reiz deciljonu Sauļu apkopots nosaukums, kas kā pirmās, otrās, trešās un ceturtās klases Centrālsaules kopā ar neskaitāmi daudzām Planētsaulēm, kāda ir mūsu Zemes Saule, visas pa lielu un plašu orbītu virzās ap vienu neizmērojami lielu kopīgu viduspunktu, kas arī ir gandrīz bezgala liela Galvenā Vidus Saule. Bet neskaitāmi daudzi šādi Globu Apvalki, kuri viens no otra stāv mums cilvēkiem nepatverami tālu un pilda bezgalīgo telpu, nes kopēju vārdu “Lielais pasaules cilvēks”. — Tas, lai vieglāk būtu saprotams abu enģeļu rīta paziņojums Jēzum, tam bezgalības Kungam.

Jēkabs Lorbers.

2. ES saku: “Pavisam labi, bet katru minūti pavadiet ar visādām derīgām pamācībām. Jo Maniem bērniem tās ir ļoti vajadzīgas!”

3. Abi enģeļi pavisam liksmi un svētlaimīgi atkāpjas un apsveic Mariju un tad mācekļus, Kireniju, Kornēliju, Faustu, Kisjonu un Borusu. Bet Kirenijš, kas kaut ko dzirdēja par daudzajām Saulēm, abiem tūlīt jautā, par kādām saulēm viņi ar Mani runāja, kur viņš zina tikai **vienu** Sauli.

4. Bet ABI, ārkārtīgi mīlestības draudzīgi, saka: “Mīļais draugs un brāli Kungā! Negribi zināt to, ko tev tagad nav iespējams aptvert un no kā pavisam nav atkarīga tavas dvēseles svētība. Ja tu to, ko mēs ar Kungu runājām, saprastu un atzītu **tādā** mērā — kādā mums to vienmēr vajag izprast un saprast, tas tevi nonāvētu! Jo cik daudzas zvaigznes tu kādā skaistā naktī saskati un vēl daudzas citas, kuru lielā at-tāluma dēļ no šejienes tavas acis nevar saskatīt, ir tavam prātam neizmērojami lielas Saules pasaules. Tā **viena** Saule, kuru tu redzi, ir viena no mazākām Planētsaulēm; bet tomēr tā jau ir vairāk nekā tūkstotis reiz tūkstotis reiz lielāka, nekā šī Zeme. Nu tad iedomājies kādu tikai ceturtās pakāpes Vidussauli, ap kuru plašākos apļos ceļo, mazākais, desmit reiz simts tūkstošu šādu Planētu sauļu kopā ar to planētām vai bezgaismas mazām zemēm, kāda ir šī no tevis apdzīvotā! Tās apjoms pats par sevi ir tik liels, ka tūkstoškārt pārsniedz visu Planētu Sauļu un ap to riņķojošo mēnešu un zemju apjomu summu. — Saki mums, draugs, vai tu to vari iedomāties?”

5. Kirenijš saka: “Mīļotie Dieva kalpi, es jūs lūdzu, neko tālāk par to man vairs nedarīt zināmu! Jo man jau sāk reibt! Kam kaut kas tāds jebkad sapnī būtu ienācis prātā? Kādi jums vajag būt varai un kādiem dievišķiem gudrības dziļumiem! bet tā kā es esmu tik pilns ziņkārības, tad ļoti vispārīgi sakiet man vēl, kas tad īstenībā ir tik bezgala daudzajās un bezgala lielajās Saulēs!?”

6. ABI saka: “Ko tu redzi uz šīs Zemes, to un līdzīgu, protams, daudz cēlākā un bieži arī milzīgi

lielākā veidā tu vari sastapt arī kādā lielākā Saules pasaulē. Tur tāpat kā šeit ir cilvēki, dzīvnieki un stādi, pie tam ļoti lielas un neapprakstāmi diženas dzīvojamās celtnes, pret kurām Jeruzalemes templis un Romas ķeizara pils ir visnožēlojamākie gliemežvāki un it visur ir šis viens mūžīgi vienīgais Kungs un nepārtrauktais Radītājs kopš mūžības.

58. ZEMES CILVĒKU SATIKSME AR DEBESU TĒVU.

1. Kad KirenijS to dzird, lielākās godbijības aizgrābts, viņš saka: “Draugi un Dieva kalpi, tikai tagad es zinu, kas ir Kungs un kas esmu es! Es totāli neesmu **nekas** un Viņš ir bezgala **viss**! Es tikai nesaprotu mūsu cilvēcisko pārdrošību, kas te ar Viņu, ne no šā ne no tā var runāt, it kā Viņa priekšā būtu līdzīgi!”

2. ABI EŅĢEĻI saka: “Viņš Pats tā grib; jo bērniem ar tēvu kopš mūžības ir tiesības runāt pēc viņu sirds vēlēšanās! Tādēļ nejaudā par muļķīgām lietām un attiecībām! Jo tas, ka tu esi cilvēks, tas nav atkarīgs no tevis, bet gan vienīgi no Tā, Kas Pats no sevis ir tevi radījis tādu, kāds tu esi, un pie tam nav saistīts ne ar viena cita padomu, kā Viņa paša. Bet kā arī Viņš būtu varējis jautāt kādam citam, kā vienīgi Pats Sev, ja **pirms** Viņa te visā bezgalībā nebija neviena būtne?!”

3. Tādēļ, ja tu ar Viņu runā kā ar sev līdzīgu, tad pie tam tu dari pavisam labi; jo Dievam, izņemot Sevi, nav nevienam, ar ko varētu runāt. Bet Viņa radībai, kas ir no viņa, atļauts, ka tā ar Dievu un Dievs ar to var runāt kā viens cilvēks ar otru, un tā tad ir pavisam kārtībā, ka tu ar viņu runā kā ar tev līdzīgu; jo radība ir sava Radītāja vērtā un Radītājs savas radības.

4. Katra radība ir liecība par Dieva visvarenību, gudrību un mīlestību un bez Viņa varas neviens, lai cik spēcīgs gars, nav spējīgs pats no sevis ko radīt, bet to var vienīgi tikai Dievs! Bet, tā kā katra radība ir dievišķās visvarenības, gudrības un mīlestības liecība, kā tai nav jābūt sava Radītāja vērtai. Vai to tu saproti?”

5. KirenijS saka: “Ak jūs ārkārtīgi gudrie visvarenā Dieva kalpi, cik ļoti skaidra un saprotama tomēr ir jūsu ārkārtīgi gudrā mācība! Jā, tā tas ir! Cilvēkam patiesi nav jākaunas no tā, kas viņš ir, jo viņš ir Radītāja patiesākais meistardarbs, ja viņš dzīvo pēc brīvi atzītās Dieva gribas. Bet ja cilvēks darbojas pretī Dieva gribai, tad es domāju, viņš pats sevi samaitā un vairs nevar atbilst tam, kas viņš sākotnēji bija un kam mūžīgi jābūt un jāpaliek.

6. Un tā tad tādai rīcībai pret sākotnējo Dieva kārtību vajag būt grēkam, caur kādu rīcību cilvēks, kā sevi izglītojošā daļa, sabojā savu dabu, kurai jāklūst līdzīgai savam Radītājam tam Dievam, un caur to pats sevi dara necienīgu būt mūžīgā, visvarenā Meistara radībai!”

7. EŅĢEĻI saka: “Te tev ir pilnīga taisnība. Par cik katrs cilvēks paliek Dieva cienīgs meistardarbs, kad pēc savas formas, derīguma, spējām un dzīvas brīvības tas zināmā mērā ir tīri mašīna, kurā brīvi un dzīvi var izpausties gars.

8. Bet kas attiecas uz viņa sirds un viņa dvēseles nepieciešami viņa paša ziņā atstāto morālisko izglītību, tad viņš pats sevi var pazemot par elles briesmoni un tieši caur to izdara lielāko grēku, jo Dieva augstāko meistardarbu caur sevi pašu sevi pārveido par nožēlojamu, Dieva necienīgu samaitātu darbu, pēc tam tad Dievam tas maksā lielas pūles un nekad neparēķināmu pacietību, līdz samaitātais darbs atkal kļūst par meistardarbu.

9. Tieši neizsakāmi daudzo caur sevi pašu samaitāto darbu dēļ šajā pasaulē šoreiz ir atnācis Pats Meistars, lai uz visiem laiku laikiem varētu savest kārtībā šos daudzos darbus, kas paši sevi ir samaitājuši; bet tādēļ viņš šajā pasaulē dibinās jaunu iestādījumu, kur visi sabojātie darbi paši no sevis varēs sevi savest kārtībā. Bet kas brīvi pats no sevis, jo viņa griba nekad netiks mainīta, šo iestādījumu negribēs pielietot, tas mūžam paliks sagandēts! Vai tu to saproti?”

10. KirenijS saka: “Arī to es pilnīgi saprotu un tieši tādēļ domāju, ka caur izmeklētiem, bet stingriem likumiem cilvēkus vajadzēs pamudināt iestādījumu pilnīgi pielietot.”

11. EŅĢEĻI saka: “Tas gan notiks, bet cilvēcei tas nesis maz labuma, jo cilvēkam tikai tas ir derīgs, ko viņš dara **brīvi** no sevis.

12. Jo ja cilvēks varētu tikt pilnveidots caur kādu ārēju vai iekšēju spaidu, tad mums pārpilnībā būtu vara visus cilvēkus tā sasaistīt un piespiest, ka viņiem nekad nebūtu iespēja rīkoties pret kādu likumu! Bet caur to mēs no cilvēkiem, kuriem visā brīvībā jāklūst pilnīgi līdzīgiem Dievam, radītu tikai mēreni atdzīvīnātas mašīnas, kuras pašas sevi tikpat maz jebkad varētu noteikt mērķtiecīgai darbībai — kā lai cik ass taisnīguma zobens nevar tikt vests bez vingrinātas rokas!

13. Bet no tā tu pavisam skaidri vari saprast, ka ne ar kādu spaidu mūžam nekas nav darāms, bet gan vienīgi ar pareizu pamācību un tad ar brīvu pašnoteikšanu pēc dzirdētās mācības, caur kuru katram no visām pusēm tiek darīts zināms dievišķās kārtības labi apgaismots ceļš, darboties un staigāt. — Vai tu arī to saprati?”

59. PAR LIELO CĪŅU CILVĒKĀ.

1. Kirenijs saka: “Jā, diemžēl arī to es saprotu; jo no tā es redzu maz laba panākama! Jo kur ir cilvēki un cik daudzi no viņiem, kuri būtu spējīgi uzņemt un aptvert tikai kādu pamācību? Un cik daudzi tikai no pamācīto skaita ir to, kuriem piemīt tik daudz dominējoši spēcīgas gribas tādā pakāpē, ka sludināto un labi aptverto pamācību pielietotu pilnīgā darbībā? Es šeit lieku tūkstoti labi pamācītos un atdotu visu, ja starp viņiem atrodami desmit — sevišķi starp fanātiski mānticīgajām tautas masām — kuriem ir pilnīga griba un arī nepieciešamā drosme — lai dzirdēto un labi aptverto mācību izpildītu darbos! Jo ko tas viņiem līdzētu, izpildīt mūžīgās, skaidrākās patiesības mācību, ja par to jau nākamajā dienā no savtīgajiem un nežēlīgajiem fanātiķiem mokoši tiek nožņaugti?”

2. Jūs gan esat bezgala gudri un vareni Visaugstākā kalpi, bet kā pieredzējis valstsvīrs es saku: pavisam bez kāda spaida šī, lai cik patiesi dievišķā mācība nekad neatradīs sevišķi atvērtu ieeju. Ar visu spaidu varu vajag tikt padzītai, mazākais, pārāk krasi fanātiskai mānticībai, citādi būtu mūžam žēl, to no šejienes nest tālāk tikai vienu ceļojuma dienu!

3. Mēs šeit, protams, nešaubīgi stingri ticam tīrākai mūžīgai patiesībai, kas mums tik ļoti bagātīgi šeit tiek pasludināta, bet tomēr nepavisam bez kāda spaida; jo tieši jūs abi, Kungs un Viņa darbi, tak tomēr arī nav pārāk nenozīmīgs spaidu līdzeklis un mūs vēl vienmēr nav pārveidojis par jau gandrīz mirušām mašīnām, to jums varbūt ne bez pamata dara zināms šis mans iebildums, tad kāds tikai ārēju spaidu līdzeklis cilvēkiem, kuriem turpmāk pēc šīs jaunās mācības no debesīm jāpārveidojas par patiesiem Dieva bērniem, nedrīkstētu būt pārāk liels ļaunums!”

4. ABI ENĢEĻI saka: “Vienā ziņā tev noteikti ir taisnība, un neizpaliks arī ārēji spaidu līdzekļi; bet līdzās tu arī pārliecināsies, ka kāds ārējs spaidis pamatā ir vēl sliktāks, nekā iekšējs, neredzams! Jo arī Sātans izmanto ārējus spaidu līdzekļus, lai uzturētu ļauno mānticību; bet ja pie debesu mācības izplatīšanas beigās arī mēs izmantojam Sātana nicināmos līdzekļus un tādā veidā sekojam viņa pēdās, — jautājums: Ko mēs pie tam varam iegūt cilvēku mūžīgam labumam?”

5. Ļaunā mānticība ceļu un ieeju pasaulē vēl vienmēr izkaro ar uguni, zobenu un lielu asinsizliešanu; bet ja tagad arī tīrākajam Dieva Vārdam būtu jāizkaro ieeja pa to pašu ceļu, vai te cilvēks ar tikai nedaudz gara jebkad varētu to atzīt kā Dieva miera vārdu no debesīm? Vai viņam nevajadzētu teikt: “Dievs, vai tev jau nepietiek, ka cilvēki no Sātana jau tiek tik briesmīgi mocīti, ka arī tev, Tu visuvarenais, vajag nākt pie mums nabaga un vājiem cilvēkiem pa Sātana ceļu?”

6. Redzi, tu mīļotais draugs un brāli, cik ļoti aplami tas iznāktu, ja Dievs tas Kungs savas mācības izplatīšanu starp cilvēkiem, viņu mūžīgai aplaimošanai, vēlētos izmantot tādus līdzekļus, kādus vēl vienmēr ir izmantojusi elle, lai pasaulē pie cilvēkiem sagādātu ieeju tās ļaunajiem augļiem un ēdieniem!

7. Jā, diemžēl reiz pienāks laiks, kurā Tā Kunga mācība, padarīta netīra, tiks tautām sprediķota ar uguni un zobenu; bet tas cilvēkiem būs par lielu ļaunumu! — Vai tu to saproti?”

8. Kirenijs saka: “Diemžēl arī to es saprotu un vēl vienmēr jautāju, vai tad šādas pavisam ārējas nepatikšanas negrib tikt no debesīm novērstas un vispār kādēļ šajā pasaulē ļaunajam vajadzēja vai gribēja tikt atļauta pilnīgākā ieeja!”

9. ABI saka: “Mīļais draugs un brāli, ja tev ir kāda gudrība, tad spried pats, vai bez kāda contra (pret) jebkad var dot kādu pro (par — izd.)! Kur jebkad kāds cilvēks kļuva varonis bez cīņas? Bet vai starp cilvēkiem jebkad būtu kāda cīņa, ja starp viņiem būtu tikai rāmi jēriņi? Jeb vai tu jebkad varētu pārbaudīt tavu spēku, ja nebūtu nekādu priekšmetu, kas tavam spēkam spētu pretoties? Vai jebkad varētu būt kāds augšup, ja nebūtu nekāda lejup? Jeb vai tu jebkad varētu kādam darīt ko labu, ja te neviens nenonāktu tādā stāvoklī, kurā viņam vajadzīga tava palīdzība? Kas te būtu kāds labs darbs, ja nevienam tā nevajadzētu? Jeb vai tu jebkad varētu kaut ko mācīt kādam vizinošam, ko viņš iepriekš nezinātu?”

10. Redzi, kādā pasaulē, kur cilvēkam pašam no sevis jāveidojas par patiesu Dieva bērnu, viņam arī pilnā mērā vajag būt iespējamām visām labām un sliktām izdevībām, lai pilnā mērā varētu izpildīt Dieva mācību!

11. Vajag būt auksti un silti, lai bagātie gūst izdevību savus nabadzīgos un kailos brāļus apgādāt ar apģērbiem un lai bagātie var vingrināties līdzcietībā un nabadzīgie pateicībā. Tāpat vajag būt spēcīgiem un vājiem, lai spēcīgākie gūst izdevību vājo satvert zem rokas, bet vājie viņu sirds pazemībā atzīt, ka viņi ir vāji. Tāpat zināmā mērā vajag būt dumjiem un gudriem; citādi gudrajiem viņu gaisma būtu veltīga.

12. Ja nebūtu neviena ļauna, kur tad būtu mērs labajam, vai un ciktāl viņš ir patiesi labs?!

13. Īsi, šajā cilvēku pašizglītošanās iestādē, lai kļūtu par brīvākiem Dieva bērniem, vajag tikt dotām iespējami daudzām pro un contra izdevībām, caur kurām bērni no pamatiem var visā vingrināties un pilnīgi izglītoties, citādi viņiem būtu neiespējami varēt kļūt par Visaugstākā visvareniem bērniem!

14. Mēs tev sakām: Cik ilgi cilvēks visās iespējamās lietās un attiecībās ar paša varu no ciņas lauka nevar padzīt Sātanu, viņš vēl ilgi nav pilnīgs Dieva bērns! Bet kā viņš jebkad varētu kļūt šī ienaidnieka uzvarētājs, ja viņam atņemtu visas izdevības nākt saskarsmē ar pat tikai ienaidnieka matu. Jā, patiesa Dieva valstība, mūžīgas dzīvības pilnīgākās brīvības dēļ, maksā lielu ciņu, un tā jums vajag tikt dotai izdevībai ciņai starp debesīm un zemi!

60. PAR KAISLĪBU NODERĪBU.

1. (ENĢEĻI): “Tā tu atradīsi, ka te pār cilvēkiem valda dažādas kaislības. Viens sevī jūt vajadzību, lai viņam piederētu viss, kam vien tikai ir kāda vērtība; tā ir acīmredzama bagātības kāre, kas ir netikums. Un redzi, šim netikumam tev jāpateicas par kuģniecību; jo tikai ļoti mantkārīgi un peļņas kāri cilvēki varētu iedomāties meklēt dzīvību apdraudošus līdzekļus, kā pārpeldēt pār ļoti plašo jūru, lai meklētu, vai pāri jūrai arī vēl būtu zemes, kurās varbūt ir nedzirdētas bagātības. Pēc daudzām pārvarētām grūtībām un dzīvības briesmām viņi patiesi nonāk kādā aizjūras vēl pilnīgi nepadzīvotā zemē. Pārciestās briesmas viņu mantkārības kaislību ir ļoti atvēsinājušas un atņēmušas drosmi doties atpakaļceļā! Viņi tūlīt apmetas tur, kur vējš viņus ir atdzinis, ceļ būdas un mājas un tādā veidā apdzīvo vēl pavisam nepadzīvoto zemi. — Nu spried pats, vai cilvēki bez mantkārības un peļņas kāres svešo zemi jebkad būtu atklājuši?

2. Ņemam miesīgi jutekliskās baudas kaislību. Iedomājies, ka šī kaislība pilnīgi atņemta un stādies sev priekšā cilvēci tik debesīgi šķīstu, cik vien iespējams, un tev būs slavējams prieks par tīrāko jaunavu un šķīstāko jaunekļu dzīvi līdz viņu sirmam vecumam. Bet šādā ļoti šķīstā stāvoklī iedomājies **visus** cilvēkus un saki pats sev: Kā pie tam izskatīsies ar Dieva kārtībā noteikto cilvēku dzimuma vairošanos? Tādējādi tu no tā redzi, ka cilvēkā vajag mājot arī šai kaislibai, citādi zemei pārāk drīz vajadzētu palikt bez cilvēkiem! Ka viens vai otrs cilvēks diemžēl pārāk bieži šai kaislibā izvirst, kā to māca ikdienišķā pieredze, ir noteikti patiesība, un šāda deģenerēšanās vienmēr ir pret Dieva kārtību un tā tad grēks. Bet šīs kaislības bieža deģenerēšanās tomēr ir daudz labāka, nekā tās vispilnīgākā izskaušana.

3. Bet visiem spēkiem, kuri cilvēkam ir doti un sākumā sevi demonstrē kā grūti apvaldāmas kaislības, uz augšu vai leju vajag būt spējīgiem augstākas izglītības, citādi cilvēks tik un tā paliktu līdzīgs remdenam ūdenim un nogrimtu smirdošākā slinkumā.

4. Mēs tev sakām: Nekas tev nevar dot pilnīgi patiesāko liecību par cilvēka dievišķo uzdevumu, kā lielākie netikumi iepretī cilvēka augstākajiem tikumiem! Jo tikai no tā ir redzams, kādas šīs Zemes cilvēkiem ir dotas bezgalīgākās iespējas! Cilvēka ceļš ir no visaugstākām Dieva debesīm, kas pat mums, eņģeļiem, nav pieejamas, līdz visdziļākai ellei. Un ja tā nebūtu, viņš nekad nevarētu kļūt par Dieva bērnu!

5. Mums ir darīšana ar neskaitāmu citu pasaulu cilvēkiem; bet kāda starpība starp šeit un tur! Tur cilvēkiem kā garīgā, tā dabīgā ziņā ir likti ierobežojumi, pāri kuriem viņiem ir ļoti grūti pārkāpt. Bet jums, šīs Zemes cilvēkiem, garā ir tikpat maz ierobežojumu, kā Pašam Kungam un jūs varat darīt, ko vien jūs vienmēr gribat. Jūs varat pacelties līdz iekšējākiem Dieva mājokļiem, bet tieši tādēļ arī krist tik zemu, kā pats Sātans, kas arī reiz bija augsti brīvākais Dieva gars! Un, tā kā viņš krita, viņam nepieciešami arī vajadzēja krist visas samaitāšanas dziļākos dziļumos, no kuriem viņš tikko jebkad atradīs atpakaļceļu, jo netikumam ir Dieva dotas tikpat bezgalīgas pilnveidošanās iespējas, kā tikumam.

61. PAR BRĪVĀS GRIBAS VĒRTĪBU.

1. (ABI ENĢEĻI): “Tādēļ uz šīs Zemes pie visiem cilvēkiem viss atkarīgs vienīgi tikai no **brīvas gri-**

bas, un iespējami bezspaida pamācībām, kas jau no kunga tā dotas, ka jau pēc vienreizējas pateikšanas ir pietiekami saprotamas. Tādēļ neviens nevar aizbildināties, ka viņš Mācību nav sapratis. Jo “Mīli Dievu pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu” ir tik vispārēji saprotams kā kaut kas, ko pat aklais var rokām satvert! Un ja kāds patiesi seko šai isajai, bet tomēr visu ietverošajai mācībai, tad caur to viņš savā sirdī no Paša Kunga jau tāpat tiks visā iedomājamā gudrībā un pēc tam atkal var kļūt par līdzcilvēku skolotāju. Un te viens otru var vest tik tālu, līdz Pats Kungs viņu satver un izaudzina par patiesu Dieva bērnu.

2. Bet tā tad ir svētās mācības patiesa izplatīšana Dieva kārtībā; viss, kas ir zem tā vai virs tā, ir no ļauna un nes maz.

3. KirenijS saka: “Jā, es esmu visu sapratis! Es nu pilnīgi redzu, kam lielam no Dieva noteikta šī Zeme un tās cilvēki; bet vienīgi fatālais pie tam ir tikai tas, ka līdzās Dieva bērniem vienā un tajā pašā skolā zināmā mērā tiek audzināti arī elles bērni, un, proti, katrs savai sfērai! Bet nu es arī patiesi saprotu, ka tas, aplūkots no debesu dziļākās gudrības, nevar būt citādi. Kungs tomēr ir gudrs un atliku likām visvarens arī ellei reiz dot citu virzienu. Mūžība tam ir pietiekami ilga, lai tās bezgalīgajā laikā sastaptu visādas modulācijas (attiecību veidus — izd.), zem kurām tās bērni beigās kopā ar viņu pavedinātajiem un audzinātajiem dos rezultātus.”

4. ABI ENĢEĻI saka: “Te tavs pieņēmums gan tālu pārsniedz mūsu gudrības horizontu! Bet tu, kā Kunga bērns, acīmredzami stāvi Viņam, tavam Tēvam tuvāk, nekā mēs; bet tik daudz arī mēs zinām, ka pie Dieva neviena lieta nav neiespējama. Bet tālāk par to mēs tev vairs negribam pateikt ne zilbi.

5. Ja tu šajā lietā gribi dziļākus paskaidrojumus, tad vērsies pie Paša Kunga; Viņam Saules gaišs ir viss, ko, dziļi aizklātu, satur turpmākās mūžības. Bet Sātana dzirdīgo ausu dēļ mēs domājam, vai Viņš diezin tā ko atklās kādam mirstīgam. Jo ienaidniekam ir tūkstoš reiz tūkstotis ausu un runā vajag būt uzmanīgam, ja negrib viņu padarīt vēl ļaunāku, nekā viņš tāpat jau ir!

6. KirenijS saka: “Es saprotu! Tādēļ arī es izvairīšos Kungam par to ko jautāt.”

7. ES saku: “Tev nav vajadzīgs runāt skaļi! Jo Es saprotu arī to, ko tu pavisam slepeni runā un jautā tavā **sirdī!**”

62. DOMĀŠANA SIRDĪ.

1. KirenijS saka: “Kungs, man ar domāšanu sirdī pavisam neiet, jo es jau kopš agras jaunības tiku pieradināts domāt **galvā**; man tas šķiet gandrīz neiespējami varēt domāt sirdī! Kā tad tas jāiesāk, lai varētu domāt sirdī?”

2. ES saku: “Tas ir pavisam viegli un pavisam dabīgi! Viss, ko tu tikai pēc savām sajūtām vari un spēj domāt lielajās smadzenēs, iepriekš nāk no sirds! Jo katrai, lai cik niecīgai, domai iepriekš tak vajag būt kādai ierosmei, caur ko tā nepieciešami tiek izsaukta. — Kā kādas vajadzības dēļ doma vispirms sirdī tiek ierosināta un radīta, tikai tad tā uzkāpj galvas smadzenēs dvēseles aplūkošanai, lai pēc tam miesas locekļus liktu piemērotā kustībā, lai tādā veidā iekšējā doma kļūst par vārdu vai darbu; bet ka kāds cilvēks jebkad varētu domāt tikai galvā, būtu pilnīgākā neiespējamība! Jo kāda doma ir tīri garīgs darbs un tādēļ nevar izcelties nekur citur, kā tikai cilvēka garā, kas mājā dvēseles sirdī un no turienes atdzīvina visu cilvēku. Bet kā no kādas, lai cik smalkas, matērijas jebkad varētu būt iespējams attīstīties kādam darinājumam, jo visa matērija, tāpat arī cilvēku smadzenes, nav nekas cits, kā tīrākā matērija un tāpat nekad nevar būt radītājs (autors), bet gan tikai kas radīts?! — Vai tu to nu labi saprati un varbūt pat jau jūti, ka neviens cilvēks galvā neko nespēj domāt?”

3. KirenijS saka: “Kungs, nu es to jūtu pavisam dzīvi! Bet kā tad tas notiek? Tagad man patiesi liekas, ka kopš seniem laikiem es esmu domājis tikai sirdī! Dīvaini! Kā tas ir? Jā, es sirdī jūtu skaidrus vārdus, un to, kā izteiktus vārdus, un man pavisam vairs neliekas, ka kādu domu būtu iespējams aptvert **galvā!**”

4. ES saku: “Tas ir tava arvien vairāk pamodināta gara sirdī, kas tev ir mīlestība uz Mani un caur Mani uz visiem cilvēkiem, pavisam dabīgas sekas.

5. Bet pie cilvēkiem, pie kuriem šāda mīlestība vēl nav pamodusies, domas gan arī veidojas sirdī, bet tajā, tādēļ, ka tā ir pārāk materiāla, netiek pamanītas, bet gan tikai smadzenēs, kur sirds domas, kā jau vairāk materiālas, darbības dziņas dēļ veidojas tēlaini un sajaucas ar tēliem, kas ārējiem miesas jutekļiem ir iespiestas smadzeņu tāfelītēs, un tādā veidā dvēseles acu priekšā pašas top materiālas un sliktas un tāpat arī vajag tikt uzskatītām kā nepieciešamam pamatam cilvēku sliktai rīcībai.

6. Tādēļ katram cilvēkam vispirms sirdī un turpat garā vajag kļūt atkalatdzimušam, citādi viņš ne-

var ieiet Dieva Valstībā!”

7. Kirenijs līdzās stāvošam Pēterim saka: “Vai tu labi saproti par gara atkaltdzimšanu sirdī un **kas** un **kur** pavisam īstenībā ir Dieva Valstība, par kuru Viņš un abi eņģeļi nepārtraukti runā, kā turpmāko apsola par mūsu ticību?”

8. PĒTERIS saka: “Katrā ziņā es to saprotu, un, ja es to nesaprastu, es arī šeit nepaliktu, bet gan mājās rūpētos par maniem mājiniekiem. Bet tu, augstais kungs, pēti tavā paša sirdī, tur tu drīzumā atradīsi **vairāk**, nekā es tev varētu atklāt simts gadus!

9. Aplūko mūs, kas mēs bijām Viņa pirmie mācekļi un liecinieki, vai ārēji mēs daudz par Viņu runājām? Un redzi, un tomēr mēs ar Viņu runājam **vairāk**, nekā tu un daudzi citi ar ārējiem vārdiem; jo mēs ar viņu runājam tikai sirdī un Viņam jautājam par tūkstotis dažādām lietām un Viņš mums atbild ar skaidrām, labi izteiktām domām, un tā mēs iegūstam dubulti. Jo Kunga kāda atbilde cilvēka sirdī zināmā mērā jau ir viņa dzīvības daļa, kamēr ārējam vārdam, dvēseles apmācības dēļ, par dzīvības daļu vajag kļūt tikai caur nepārtrauktu darbu.

10. Un tā tu, augstais kungs, arī zināmajā Sātana lietā vari jautāt savā sirdī, un tad pavisam slepeni un klusi Kungs tava paša sirdī liks pareizu atbildi, tā ka daudzusainajam Sātanam būs neiespējami to sadzirdēt! Un līdzīgā veidā tu vari Kungam jautāt arī par gara sirdī atkaltdzimšanu un par Dieva Valstību, un Viņš tev vienmēr piešķirs skaidrāko atbildi!

11. Kirenijs saka: “Tagad man tas ir skaidrs, — kādēļ jūs — kas mani jau vairākas reizes ir ļoti pārsteidzis — ar Kungu gandrīz nekad ne vārda nerunājat! Nu, es to izmēģināšu. Ja Kungs slepenībā **jums** ir tik žēlīgs, tad viņš gan arī **man** varēs tāds būt! Jo to, ka es Viņu pār mēru mīlu, to pierāda tas, ka es manu lielo un smago valdīšanas amatu pa šo laiku zināmā mērā pakāru pie naglas, uzturoš pie viņa un manu sirdi spēcīnu ar katru vārdu no Viņa svētākās mutes!

12. Es arī ticu, ka aiz tīras mīlestības uz Viņu daru un esmu darījis vairāk, nekā jūs visi; jo es Viņu pazinu jau kā maīgu bērnu un svešā pagānu zemē rūpējos par Viņu, tāpat kā par viņa vecākiem un brāļiem! Un, kamēr jūs Viņam upurējāt tikai savus zvejas tīklus, es, ja Viņš to vēlētos pieņemt, esmu gatavs tūlīt nolikt visu manu pasaules godu un tad kā zemākais starp jums visiem uzticami viņam sekot un katru acumirkli par viņu un jums visiem riskēt ar savu dzīvību, kā es to jau pāris reizes esmu darījis, neskatoties uz to, ko es no Romas par to ļoti viegli būtu varējis dabūt.

13. Bet, tā kā es visu to daru aiz tīras mīlestības uz Viņu, tad Viņš gan arī mani turēs par vērtu tādas žēlastības, kādu tik bagātīgā mērā Viņš piešķirīs jums!?”

14. ES saku: “Tev tā jau ir, Mans dārgais draugs un brāli! Bet kas tev ir, to tev vairs nav vajadzības meklēt un iekarst, it kā tev tā vēl nebūtu! Tādēļ esi tikai mierīgs un savā sirdī pamēģini man ko jautāt, un Es tavā, Mani patiesi pār visu mīlošajā sirdī likšu skaidru, gaišu un labi saprotami atbildi!”

63. PAR PAZAUDĒTĀ ATKAL ATVEŠANU ATPAKĀJ.

1. Pēc šī Mana ieteikuma Kirenijs attiecībā uz Sātanu jautā, kas reiz ar viņu būs un vai no viņa puses jebkad ir iedomājam kāda atgriešanās.

2. Un ES viņa sirdī viņam lieku sekojošu atbildi: “Kas te notiek, tas notiek tādēļ: kas ir pazudis, tiks meklēts un ļoti slimajam tiks piedāvātas zāles, bet viņa griba paliek un tai vajag palikt brīvai; jo viņa gribu aizkavēt nozīmē visu, gandrīz bezgalīgo materiālo radību un visus tās elementus pārvērst cietākā akmenī, kurā nevar kustēties nekāda dzīvība. Visa materiālā radība ir cik plaši iespējams, tiesāts liels gars, un tas tiek atšķirts neskaitāmās pasaulēs, bet kas to bezgalīgajā skaitā tomēr nosaka viņa komplektu būtību. Bet no šīs vienas būtnes tiks ņemtas neskaitāmi miljardi miljardu būtņu, kā te ir lielākā daļa šīs Zemes cilvēku, un caur Dieva spēku, varu un mīlestību un gudrību tiks pārveidotas par dievam līdzīgām būtnēm, un tas ir kāda liela gara noteikta atgriešanās!

3. Bet ja visas zemes un visas saules tiks atraisītas tīros cilvēkos, tad arī no tā **viens** nepaliks pāri nekā cits, kā viņa tīrs “ES”, kuram pēc laiku laikiem viņa pilnīgākā vientulībā vajadzēs gatavoties atgriezties, pirms viņš tiek pamests mūžīgai atraidīšanai. Tad bezgalīgajā mūžīgā telpā vairs neriņķos neviena materiāla Saule un neviena materiāla Zeme, bet gan viss un visur bezgalīgo mūžīgo telpu piepildīs ļoti brīnišķīga jauna garīga pasaule un svētlaimīgi brīvas būtnes, un Es no mūžības uz mūžību vienmēr būšu visu būtņu Dievs un Tēvs, un turpmāk šim svētlaimīgajam stāvoklim nekad nebūs beigu; būs **viens** ganāmpulks, **viens** avs un **viens** Gans!

4. Bet **kad** tas viss būs, tas pēc Zemes gadu skaita nekad nevar tikt noteikts. Un ja arī es tev skaitli darītu zināmu, tad tev to nebūtu iespējams aptvert. Un ja arī es tev skaitli teiktu ar to, paies tūkstotis reiz tūkstotis ilga laiku gaita, no tūkstotis uz tūkstotis gadiem, cik daudz te ir smiltis jūrās un cik daudz te ir zāle visās zemēs un visos zemes kalnos un cik te ir pilienu jūrās, visos ezeros un straumēs, upēs dīķos un avotos, tad tu to visu tomēr nevarētu saskaitīt un noteikt pēdējo galīgas atbrīvošanas laiku.

5. Tādēļ pacieties ar to: Pirmām kārtām tiecies pēc Dieva Valstības un pēc tās patiesa taisnīguma, tad tu pēc tavas miesas nāves no Manis tiksi atmodināts mūžīgai dzīvībai un tīru garu valstī tūkstotis Zemes gadu paies kā viena diena!

6. Draugs, un Manā Garīgā valstībā, pilnā augstākās svētlaimes, tas, kas tev šķiet bezgalīgs, būs sa-gaidāms drīz un pavisam viegli! Tagad ne tu, nekāds no Maniem mācekļiem nevar tikt ievests visā de-besu gudrībā — bet **tad**, kad tu pēc nedaudz gadiem tiksi kristīts ar Svēto garu no Dieva! Bet šis gars tevi un visus citus vedīs visā Debesu gudrībā. Tikai tad tu to visu, kam tev tagad vēl būt tumšam un neskaidram, redzēsi gaišākā gaismā! — Bet šo tev tagad pavēstīto stingri paturi sevī un nevienam neko neliec manīt, jo tam vēl ilgi vajag tikt turētam slepenībā!”

7. Kad Kirenijš to dzirdēja, viņš pavisam apmulsā un pēc kāda sevišķu pārdomu laika teica: “Tas, ko es nu manā sirdī uzticami un skaidri dzirdēju kā labu runas plūsmu, bez šaubām, bija Tavi vārdi! Bet vai nobeiguma brīdinājuma jātiek tik stingri turētam? Ļoti uzticamiem, krietniem un godīgi domā-jošiem un ticīgiem cilvēkiem tomēr drīkstētu, ka tikai dažs kas no tā pa daļai tiek pieminēts!? Jo tā kas nevienam cilvēkam tomēr nevarētu kaitēt!”

8. ES skaļi saku: “Jā, draugs, cilvēkam, ja viņš, kā tu, to saņem iekšējā ceļā, tas, protams, nekaitē, citādi Es tev to nebūtu pavēstījis; bet ja daudzi cilvēki tā ko saņemtu no **ārienies**, tad tas viņiem ļoti kai-tētu. **Kā** un **kādēļ**, to tev Mani eņģeļi atklāja pavisam pietiekami un tā šo tēmu atstājam mierā; jo mums kārtojamas vēl daudzas citas ļoti svarīgas lietas, kuras pagaidām ir daudz nepieciešamākas, nekā šie tavi jautājumi, kuru atbildēm pilnīgu briedumu vajag sasniegt tikai mūžībā.”

64. PAR DABAS GARU BŪTĪBU, DZĪVĪBU UN DARBU.

1. Ar šo lēmumu Kirenijš nu ir apmierināts, bet toties pieceļas Kisjons un lūdz Mani, vai arī viņš drīkstētu Man uzstādīt vienu jautājumu par kādu no Manis dotu rīkojumu.

2. ES saku: “Runā, draugu un ienaidnieku draugs!”

3. KISJONS runā: “Redzi, kad mēs no grotas manos kalnos nesām pēdējo atlikumu, tad tu norīkoji pareizā daudzumā ņemt līdz maizi un vīnu, tā kā mēs tur sastapsim daudz izsalkušu un izslāpušu! Tādēļ es tūlīt lielā daudzumā liku ņemt līdz maizi un vīnu un pie tam pie grotas un grotā gaidīju, vai tur kāds nāktu, kam būtu vajadzīgs maize un vīns. Bet redzi, Kungs, nebija sastopams neviens, kam līdzpaņemto varētu izsniegt.

4. Bet kad mēs no grotas bijām izgājuši un tu caur Tavu varu Arhielam liki to uz mūžīgiem laikiem aizkraut, tad mēs bijām **bez** maizes un vīna un neviens no nesējiem nezināja man teikt, kas viņiem mai-zi un vīnu būtu paņēmis. Grotā, kā arī ārpus tās brīnumu pilnākajos momentos es to patiesi nemanīju, bet dienu pēc tam, kad Tu atstāji Kisu, visi mani mājinieki, dabīgi, nerunāja ne par ko citu, kā tikai par Tevi, sevišķi par brīnumainākajiem atgadījumiem un — kādi jau cilvēki ir, te tika atstāstīti, mazākais, vēlreiz tik daudz darbu, cik tu, kā man zināms, esi veicis! Daudzi līdzīgi atstāstīja darbus, kurus stāstī-tāji esot redzējuši Tevi veicam. Es stāstītājiem aizrādīju un tos izskaidroju kā viņu sakarsētās fantāzijas atradumus, kas tad beigās nav nekas cits, kā tīrākie meli, bet stāstījums par līdzpaņemtās maizes un vīna pazušanu pilna nopietnībā samulsināja mani pašu. Jo es patiesi nevarēju atcerēties, kas tur ar līdz-paņemto maizi un vīnu bija noticis, tā kā mēs no tā neko nebijām baudījuši.”

5. ES saku: “Es gan zināju, ka tas tevi atsūtīs pie Manis; bet tajā patiesi nav nekas tik sevišķi liels, kā tu to sev stādies priekšā. Tā kā tu tomēr jau esi atnācis, lai arī par to tikt skaidrībā, tad Man vajag tev to lietu apgaismot; nu tā tad klausies:

4. Redzi, kalnos, tāpat kā gaisā, kā arī zemē, ugunī un ūdenī ir zināmi **dabas gari**, kuri vēl nav izgā-juši miesas ceļu, jo tam viņiem vēl nav tikusi dota izdevība, kurā viņi pie cilvēciska radīšanas akta būtu varējuši atrast ieeju miesā, lai caur mātes klēpi pasaulē piedzimtu miesā. Milzums šādu vēl nepiedzimu-šu dvēseļu atrodamas visos elementos.

7. Bet kalnos darbojošies dabas gari no gaisa nu ir pieņēmuši vairāk konsistences (pastāvīguma —

izd.). Viņiem nav nekādas sevišķas vajadzības tikt iedzeminātiem miesā un tad piedzimt no kādas sievas. Viņiem pie nedaudz, dažreiz diezgan spēcīgas inteligences ir labāk cik iespējams, ilgi palikt brīvā, nesaistītā stāvoklī. Viņiem pat ir taisnīguma sajūta un bailes no Dieva Gara, par kuru viņiem dažreiz ir diezgan gaišas zināšanas, t.i., vienmēr tikai dažiem no viņiem, kuri jau ir kļuvuši veci. Jaunie šajā sabiedrībā uzņemtie gari parasti vēl ir ļoti tumši un dažkārt arī ļauni un varētu izdarīt daudz ļauna, ja no vecākajiem netiktu apvaldīti. Viņu galvenais darbs ir kalnos veidot un kārtot visādus materiālus un likt tiem augt kalnu plaisās un ejās.

8. Šādi gari pa laikam ņem barību arī no dabas un, proti, tikai no stādu valsts. To viņi kalnu valstībā dara pie grūta darba pie klinšu pārveidošanas, pie lielu kalnu daļu atdalīšanas, pie iekšēju ar ūdeni pilnu dobumu izsmelšanas un pie līdzīgiem darbiem, kuros šie gari bieži tiek iesaistīti, lai viņi kā bieži pārāk nomocīti zaudē mīlestību pret kalniem un tiecas tikt iedzemināti miesā, jo it īpaši no šī laika neviens gars, kas nav ticis izgājis miesas ceļu, nevar sasniegt pilnīgi brīvu, dzīvu svētlaimi.

9. Šiem gariem, mans mīļais Kisjon, un tieši tiem, kuru apstrādā tavus kalnus, nicināmās grotas aizkraušana bija smags darbs, un viņiem vispirms vajadzēja tikt spēcīnātiem ar maizi un vīnu! Un redzi, viņi ir tie, kurus Es domāju, kad teicu: “Mēs lielā daudzumā sastapsim izsalkušus un izslāpušus, kuriem būs vajadzīgs kāds spēcīnājums!” Tas arī bez pārpalikuma ir apēsts un tad pēc Manu eņģeļu pavēles ļoti smagais darbs arī tika paveikts. Tajā nu pastāv pilnīgi gaiša atbilde uz tavu jautājumu. — Vai tu to esi labi sapratis?”

65. TEIKSMAS PAR KALNU GARIEM. PAR BURVESTĪBĀM.

1. KISJONS saka: “Jā, Kungs, es to pilnīgi sapratu un jo vairāk tādēļ, ka no maniem ļaudīm, kuri manās klanu šahtās rok visādas rūdas, man šādas lietas jau bija stāstītas, ka viņiem dažkārt paņemta maize un vīns un viņi nezina, kurš no viņiem ar šādu zādzību vēlēties pajokot! Kad izsalkušie kalnu strādnieki tad patiesi dusmojās, viņi nereti izdzirda skaļus smieklus un daži no viņiem savā priekšā arī redzēja lēkājām cilvēku stāvus mazu bērnu lielumā, un proti, pēc krāsas zilus, sārtus, zaļus, dzeltenus un arī pavisam melnus.

2. Tā arī mans vecākais kalnracis man nesen atstāstīja, ka viens zils vīriņš viņam ieteicis turpmāk maizi un vīnu nēsāt sev līdz ādas somā, tad izsalkušie kalnu gari tos nevarētu iegūt. Un tāpat kalnu šahtās nevienam nebūtu skaļi jārūnā, pavisam nebūtu jāsvilpo vai pat jābaidās; jo to visu kalnu amatnieki nevarot panest un tādēļ visiem tiem, kuri šo pavēli nevēlas ievērot, darītu ļaunu! Tāpat kalnu dziļumos nevienam nebūtu jāsmejas; jo kalnu amatnieki arī smieklus nevarot panest. Ja mani ļaudis kalnu amatniekiem dažkārt gribētu atstāt maizi un vīnu, tad par to kalnu amatnieki būtu palīdzīgi pie visādu metālu atrašanas.

3. Šādas teiksmas es parasti turēju par pasakām, jo es pats kaut ko līdzīgu nekad nevarēju piedzīvot, kaut gan es manu kalnu šahtas apmeklēju diezgan bieži; bet tagad, pēc šī tava laipnā izskaidrojuma, man viss ir uz mata skaidrs! Tikai to vienīgo, mazākais, vēl šajā acumirkli nevaru aptvert: Kā tad kalnu amatnieki, kas tak īstenībā ir gari, var apēst dabīgu barību. Kā tad šis diezgan baisās būtnes ēd un dzer?”

4. ES saku: “Apmēram tādā veidā, kā **uguns** apēd lietas, kuras tas satver! Dod tajā kādu pilienu vīna vai maizes drupatu, un tu redzēsi abus ātri pazūdam! Un redzi, apmēram tādā veidā gari vai kalnu amatnieki apēd dabīgo barību. Viņi materiālo ātri izšķīdina un materiālajā sastopamās garīgās substances daļas, tās uzņemdami viņu dvēseliskajā būtībā, pārvērš par savām — un tas vienā acumirkli! — Tagad tu zini arī to, tālāk tev par to vairs nav jāraizējas.”

5. KISJONS saka: “Es pateicos Tev par šo pavēstījumu; jo tas nu ieliksmo visu manu dabu un es vēl skaidrāk izprotu, ka viss, kas te mani no visām pusēm aptver, nav nekas cits, kā tikai dzīvība.”

6. ES saku: “Pavisam labi, Mans mīļotais draugs! Bet Es tev lūdzu tikai to, lai tu, tāpat kā katrs, kas to uzzināja, to lietu vēlētos paturēt pie sevis. Tā kas ne katram ir tieši par svētību, ja viņš to zinātu, jo visi ēģiptiešu un persiešu burvji nereti stāv savienībā ar gariem un gnomiem un ar viņu palīdzību izved visādas burvestības. Bet visas šādas burvestības ir negantība Dieva priekšā, un, kas tās pielieto, tam patiesi būs grūti jebkad ieiet Dieva Valstībā! Jo šādi burvji augšā minētajiem gariem noslēdz ieeju miesā, un kad tie mirst, viņi kļūst tādu nenobriedušu dvēseļu gūstekņi un ir ļoti grūti viņus no tā atbrīvot, jo no nenobriedušajām, kailajām dabas dvēselēm viņi sevi uzņem primitīvo. Es jums saku: Lai nolādēts ir

kāds burvis! Jo vēl nekad nav ticis piedzīvots, ka kāds īsts burvis ar savām burvestībām būtu apvienojis kādu tikai pa pusei labu mērķi! Visur rupji raugās ārā reļošākā mantkārība un peļņas kāre, bet līdzās arī nekaunīgākā varaskāre; un šādiem gariem viņu pazemojošākā alga jāsaņem dziļākā ellē!”

7. Te pēkšņi FAUSTS saka: “Kungs, kungs, te ar daudzajiem burvjiem un pareģiem plašajā Romas valstī izskatīsies slikti! Jo tāda veida cilvēki tieši Romā stāv Dievam līdzīgā godā un ar vienu **vārdu** spēj vājināt kā ķeizara, tā, lai cik drosmīga, varoņa gribu — protams, pretēji atkal tā atdzīvināt, ka to drosmes priekšā vajag nodrebēt kalniem!”

8. ES saku: “Jā, draugs, tiem cilvēkiem, kuri izturas tā, it kā būtu pusdievi, reiz gan neklāsies labi. Jo viņi ziņā, ka viņu mākslā neiesvaidītos viņi uz visapkaunojošāko apkrāpju un caur šādām krāpšanām nereti ved visādās briesmās. Bet tādēļ arī šādiem neliešiem nekad nevar klāties labi! Jo viņi par lielu naudu nepārdod neko un par samaitāšanu cilvēkiem ir neskaitāmu briesmu darbu un grēku radītāji!”

9. VAIRĀKI saka: “Bet, ja viņi labotos, vai arī tad viņi nevarētu kļūt svētlaimīgi?”

10. ES saku: “Jā, ja viņi labotos, tad arī viņi varētu kļūt svētlaimīgi. Bet tieši tas ir visbēdīgākais, ka tieši tādi cilvēki vismazāk ir noskaņoti laboties. Slepkaņas, laupītājus un zagļus, netikles un laulības pārkāpējus jūs spējat atgriezt un viens ķēniņš viegli var nolikt savu kroni, bet viens burvi nešķiras no sava burvju ziņā. Jo viņu neredzami palīgi to nepielaiž, un, ja viņš no viņiem gribētu šķirties, viņi vienmēr viņu pieveiks.

12. Kas grib veikt brīnumus, tam priekš tā no Dieva vajag būt iekšējam spēkam; un tad viņš tikai tur veic brīnumu, kur to prasa ārkārtēja nepieciešamība!

13. Bet kas veic neīstus brīnumus un pareģo caur visādiem izteicieniem un zīmēm, tam vairs nav jātieks notiesātām, jo caur paša gribu viņš ir pilnīgi pazudināts. Tādēļ sargieties visi no ļaunās burvestības, tāpat no pareģošanas; jo tas viss cilvēka garam ir lielākais ļaunums!”

14. Par šiem Maniem vārdiem visi, kas tos dzirdēja, izbijās un jautāja, vai tad nav jāvadās arī pēc pirmsenis drošām laika apstākļu zīmēm.

15. ES saku: “Ak jā, tad, ja tās balstās uz zinātniski aprēķinātu bāzi; bet, ja tas tā nav, tad arī tas ir grēks, jo pie tam cilvēks pieņem otru ticību, kas vājina tiro ticību vienīgi dievišķai gādībai un beigās vairāk tic zīmēm, nekā vienīgi patiesam, visvarenam Dievam.

16. Kas paliek pie tīras ticības, tas drīkst lūgt un viņam tiks dots tas, ko viņš ir lūdzis un kaut arī caur pieredzi apstiprinātās zīmes norāda tieši pretējo; bet kas paļaujas uz zīmēm, tam arī jāpaliek pie zīmēm. Farizeji turas pie zīmēm un par dārgu naudu ļauj cilvēkiem sev jautāt; bet tādēļ viņi reiz jo vairāk tiks pazudināti!

17. Vai tad Dievs nav radījis visu, kas te cilvēka kalpo kā zīme? Bet ja Dievs to visu ir radījis, tad Viņš par to gan paliks paliekošs Kungs un vadītājs, kā tad tām bez viņa būtu kas jānorāda? Bet, tā kā tām tas nekad nav iespējams, tad lai cilvēks lūdz **Dievu**, kas vienīgais spēj visu, vai nu zīmes stāv tā vai tā! Vai tas nav nomierinošāk, nekā tūkstots visdrošāko zīmju iztulkojumi?”

18. Visi pie Mana galda KLĀTESOŠIE saka: “Kungs, tas ir noteikti un patiesi! Ja Tu tomēr gribētu arī darīt, ka visa pasaule tā domātu un darītu, tad pasaule izskatītos citādi, nekā izskatās tagad! Bet mums, kas esam šeit sapulcējušies ap Tevi, nu protams, ir viegli, jo ap mums esi TU, kā visas esamības un parādību pamats; bet ne tā kā mums klājas daudziem tūkstotiem reiz tūkstošiem, kuriem nav tā neizmērojamā laime būt Tavā vissvētākajā sabiedrībā un no tavas mutes dzirdēt dzīvības vārdus. Viņi, līdzīgi mums, noteikti arī ilgojas pēc Tā, par Kuru visa radība dod pārāk skaļu liecību; bet viņu skats uz zvaigznēm viņiem Tevi nekad neatklāj un viņu lielākās ilgas netiek apmierinātas. Kāds brīnums, ka pie šādiem cilvēkiem tad pārāk viegli atrod piekrišanu brīnumdarītāji, burvji un zīmes un to izskaidrotāji, jo pēc dievišķām lietām izslāpušajiem cilvēkiem tas piedāvā ko tādu, kam galu galā tomēr ir kāda, kaut arī neīsta, dievišķākam līdzīga nokrāsa.

66. PAR BURVESTĪBĀM UN PAREĢOŠANU.

1. No šī brīža KirenijS atkal viens sāk runāt un diezgan nopietnu seju saka: “Kungs, tā ir pilnīga patiesība, ka tu pavisam nopietni esi tas, par ko mēs Tevi jau sen esam atzinuši un neviens no mums to nevar apstrīdēt; bet man tev tomēr nu pavisam atklāti jāatzīstas, ka pie Tava tagadējā izskaidrojuma par burvjiem, zīmju izskaidrotājiem un pareģiem gandrīz neko nejūtu no Tavas parasti man par daudz labi zināmās līdzjūtības un milestības! Pie šādiem apstākļiem tas tak tomēr atkarīgs vienīgi no Tevis, — jo

Tu Pats cilvēkiem dod spēcīgus belzienus, kas ir ļoti sāpīgi! Bet tad bēdas tam sistajam cilvēkam, kad pie spēcīgiem belzieniem viņš sāk aiz sāpēm kliegt! Bet vai arī tas ir pareizi, to es tikko zinu.

2. Redzi, Zemes cilvēki pa lielākai daļai ir akli un dumji, un caur to arī ļauni. Bet es te jautāju, kur te ir noziegums un no kurienes ļaunums tiek izraisīts! Un kā nu es, tā jautā daudzi simti tūkstoši noteikti pavisam ne nobrieduši romieši!

3. Ka sākotnēji no Tavām rokām cilvēks izgāja slikts, tas ir tikpat maz pieņemams, kā ka kāds bērns pasaulē piedzimst jau kā kāds velns; bet ja pirmais cilvēks bija **labs**, kā pēc tam otrs vai trešais ir kļūvis **slikts**? Vai tā bija **Tava** griba, vai **to**, kuri viņu vēlāk dzemdēja? Tātad tam visam, kas te ir, tak vajag būt nākušam pēc Tavas gribas? Bet, ja Tava griba visu to tā gribēja, kādēļ tad smagais nolādējums pār tādiem cilvēkiem, kuri pamatā nabaga cilvēci tikai glāba no noteikta izmisuma, jo pēc viņu saucienu tu negribēji viņiem Sevi parādīt?! Tādēļ es lūdzu Tevi, būt gan taisnīgam, bet ne cietsirdīgam; jo radībai pret savu radītāju nav nekādu ieroču, — tā var tikai lūgt, paciest, ciest un izsamst!”

4. ES saku: “Bet draugs Kirenij! Vai tu jau atkal esi aizmirsis visu, ko no Manis, kā arī no abiem eņģeļiem esi dzirdējis? Vai tad es teicu, ka Es Pats šādus ļaudis tiesāšu vai nolādēšu? Vēl pirms pāris dienām tu tak pats līdzīgi gribēji sodīt farizejus, tādēļ ka viņi gribēja Mani nomētāt ar akmeņiem, un Es tev to nepielaidu! Un nu šķiet, ka tu gandrīz vēlies ieņemt viņu slikto stāvokli pret Mani! Jeb vai tu it kā labāk saproti cilvēku nostādīt tādā stāvoklī, ka, ja viņš to grib, viņam vajag kļūt Dieva bērnam? Redzi, cik vājš tu vēl esi!

5. Vai tad tu esi tik meistarīgi labi izglītots vispārējā vēsturē, ka aiz tā tu vari man pārmet, ka tikai tagad Es rūpējos par savējiem un meklētājiem un nekad agrāk?

6. Vai pirmajiem cilvēkiem nebija ar Mani pastāvīga saskare? Kopš Noasa līdz augstais priesteris Salemā, kura vārds bija Melkisedeks un vienlaicīgi arī dzīvoja Salemā, nebija patiesi ķēniņu ķēniņš? Kas pēc tam bija gars dievības šķirstā? Un, tā kā gars no šķirsta ienāca Manī, jautājums: Kas Es nu esmu?

7. Saucēji, protams, gribēja mani lejup no zvaigznēm, tādēļ ka Es viņiem, kad biju viņu starpā, biju par vienkāršu un par maz dievišķs, tā kā Es negribēju tā mirdzēt, kā zvaigznes!

8. Redzi, tas, kas tevi tagad tā pamudināja, bija pamatā nepareizs un Sātans, kas nedaudz manija, ka tu sevī nes viņa noslēpumu, tevi tikai nedaudz paņēma uz zoba, un tu jau gribēji sākt ar Mani strīdēties. Tomēr apdomā, vai tavā runā var būt kāda taisnība!?

9. Vai Es jebkad varu pret kādu būt cietsirdīgs un netaisns? Jeb vai es tādēļ esmu netaisns, ka Es par neīstu, darinātu zeltu dodu īsto, vistīrāko? Jeb vai tad Man jūs jāatstāj pie senās, ļaunās un arī nederīgās māņticības? Vai Man kā Kungam nebija **vairāk** tiesību pazudināt ļaunos, stūrgalvīgos farizejus, nekā tev? Bet vai Es viņus tiesāju? Jā, ja Es viņus brīnumaini nebūtu izglābis, arī viņi būtu krituši par upuri viņu pašu iekšējam tiesnesim!

10. Redzi, redzi, cik tu vēl esi tuvredzīgs! Es domāju, ka visam tam, ko tu jau esi dzirdējis un redzējis, tevi tomēr būtu bijis jāpadara nedaudz tālredzīgāku!”

11. Kirenij, tāpat arī visi pārējie, lūdz Man piedošanu un viņi atzīst viņu nepareizos ieskatus; bet Es viņus visus mierinu un saku: “Ak, jums bieži būs vēl spēcīgāki pārbaudījumi; bet tad neaizmirstiet šo atgadījumu un šo Manu jums sniegto Mācību, citādi, neskatoties uz to, ka jūs visi esat Mani redzējuši un ar Mani runājuši, jūs varētu nonākt vēl lielākā kārdinājumā un tikpat labi no Manis atkal atkrist visā pasaulē, tās melos un krāpšanā un kļūt pavisam līdzīgi tiem, par kuriem jūs domājat, ka viņi ir Mani meklējuši un saukuši un tad Es viņiem, lai vieglāk varētu viņus nolādēt, Manā vietā viņiem esmu devis burvjus un zīmju izskaidrotājus?” — Visi vēlreiz lūdz piedošanu, un Es viņus visus svētīju.

67. KUNGS IZDZIEDINA KĀDU AR TRAKUMSĒRGU SIRGSTOŠU.

1. Bet tūlīt pēc tam no pilsētas nāk daudzi pilsoņi un pavēsta, ka kāds cilvēks kļūvis traks.

2. Bet Es viņiem jautāju, kas Man ar trakojošo jādara.

3. Un PILSOŅI runā: “Mēs zinām, ka Tu esi brīnumārsts, jo farizeji mums šodien pavēstīja un atstāstīja, ka Tu tikai ar gribas spēku pilnīgi izdziedināji visus vecā Jozus mājiniekus un ka tu esot **vairāk**, nekā tikai mums labi zināmais namdaris Jozus! Un tā mēs Tevi, kā mums labi pazīstamo novadnieku, lūdzam, lai Tu šo trakojošo cilvēku vēlētos atkal padarīt veselu!”

4. ES saku: “Kā tad viņš nonāca pie šīs trakumsērgas?”

5. PILSOŅI saka: “Jā, mīlais Meistar, to viņš ieguva no kāda traka suņa, kas viņu sakoda, un tā ir

viena briesmīgi bīstama slimība, kas līdz šim ne no viena ārsta nevarēja tikt izdziedināta! Ja viņš mirst, kopā ar viņu jātiek sadedzinātai visai mājai; jo, kas tikai viņam pieskartos, drīz pēc tam arī saslimtu ar šādu šausmīgu trakumsērgu! Tādēļ mēs viņu mājā arī labi apsargājam, lai viņš nevar tikt ārā, kur viņš sagādātu lielu ļaunumu. Miļlais Meistar, atbrīvo mūs tomēr no šīs nelaimes!”

6. ES saku: “Ejiet un vediet viņu ārā, lai viņš un visi, kurus viņš jau aplipināja, kad tie viņu saķēra un ieslodzīja mājā, kļūst veseli!”

7. PILSOŅI saka: Ak, Meistar, kas tad izvedīs? Kas viņam pieskaras, jau ir tikpat kā briesmīgas nāves laupījums!”

8. Es saku: “Ja jūs man neticat un neuzticaties, tad es nevaru palīdzēt ne viņam, ne jums!”

9. PILSOŅI saka: “Meistar, Tu tak varēji palīdzēt Joza mājiniekiem, kuri bija saslimuši ar kādu gandrīz līdzīgu slimību, un slimnieki **netika** vesti pie Tevis, tāpat Tu varētu palīdzēt arī šim trakojošam, bez kā būtu vajadzīgs viņu izvest ārā pie Tevis?”

10. ES saku: “Jozā ticēja, bet jūs neticat un aiz savas pustinības vairāk esat atnākuši Mani pārbaudīt, ko es darītu ar neizdziedināmi trako. Tādēļ Es vēlreiz saku: Vediet viņu ārā, tad viņam un jums jātiek palīdzēti! Jo jums jau visiem, cik jūs šeit esat, jūsos ir tas pats, kas drīzā laikā var izlauzties uz āru! Bet, ja jūs ticat un viņu izvedat ārā, tad tieši caur to Sātana indei no jums vajag tikt iznīdētai!”

11. Pēc šiem Maniem vārdiem visi dodas prom un drīzā laikā atved sasaistītu trakojošo, kas izskatās pavisam briesmīgi mežonīgs un ar putām uz lūpām brēc kā izsalcis lauva. Kad Mani daudzie viesi šo trakojošo ierauga, viņi ļoti izbīstas un visas sievietes iebēga mājā, jo viņām nebija drosmes skatīt šo briesmīgi izkropļoto un šausmīgi rēcošo slimnieku. Pat Mana māte paslēpās mājā un Mani mācekļi tāpat atkāpās. Jūda paslēpās aiz kāda koka; tikai Kirenijs, Fausts, Kornēlijs, Kisjons un Boruss droši palika pie Manis.

12. Tad Es pilsoņiem teicu: “Atraisiet viņu un atlaidiet brīvībā! — Un pilsoņi to arī neuzdrošinājās darīt, jo pārējie ļaudis kopā ar mācekļiem par daudz kļiedza.

14. Tad Es Borusam teicu: “Ej un atraisi viņu; jo Manā Vārdā viņš jau ir izdziedināts un nevienam vairs nevar kaitēt.”

15. Tad BORUSS pavisam drošsirdīgi piegāja pie trakojošā un runāja: “Lai kungs Jēzus ir ar tevi, lai tu esi izdziedināts Viņa Vārdā!”

16. Acumirkli trakojošies kļuva mierīgs, viņa gandrīz jau pavisam mora melnā sejas krāsa atkal kā iepriekš kļūst dabīga un ar pateicīgu seju viņš lūdz Borusam, lai viņš viņam noņemtu stingrās saites; un Boruss saites, kas bija pavisam tīras, viņam atraisīja, un izdziedinātais pienāca pie Manis un uz vissirsnīgāko Mani pateicās par viņam parādīto nekad nedzirdēto labdarību, bet arī lūdz Mani, lai turpmāk viņš no šādas slimības tiktu pasargāts.

17. Un ES viņam teicu: “Tu un visi, kas caur tevi nekļūdīgi bija saslimuši, jūs nu visi esat pilnīgi izdziedināti, bet turpmāk vairāk esiet **cilvēku** draugi, bet ne suņu draugi! Kādēļ jums vajag turēt pārāk daudz suņu? Suns jātur tiem, kuriem tas ir vajadzīgs mežonīgu, plēsīgu zvēru medībām un lielu aitu ganāmpulku ganiem, kā sargus pret vilkiem, lāčiem un hiēnām, bet, izņemot viņus, suns nevienam nav vajadzīgs. — Bet kas jau kādu tur, lai tur pie ķēdes labi pieķēdētu, lai dusmīga suņa dēļ nabags nebaidās ieiet jūsu mājā un jums lūgt kādu nabaga dāvanu! Kurš no jums turpmāk šim padomam nesekos, tam no saviem suņiem jāsaņem tāda pat alga, kā tika piešķirta tev.

13. Labāk jūsu bagātajās mājās ņemiet nabaga vecāku bērnus, nekā nederīgus un viegli lielas briesmas nesošus suņus, tad jums nekad neuzbruks ļaunākā trakumsērga, kura izceļas no Sātana indes, kuru sevī nes suņi!”

19. Pēc šiem vārdiem visi Mani apsola, ka jau šajā dienā viņi suņus iznīdēs un turpmāk šādus dzīvniekus nekad neturēs. Bet daži vājtīcīgie tomēr Mani jautā, vai viņi no šīs slimības nu esot pilnīgi atbrīvoti un vai tā viņiem nekad vairs neuzbruks.

20. ES saku: “Ak jūs mazticīgie! Vai tad jūs neredzat, ka tas, kuru jūs atvedāt, ir pilnīgi izdziedināts? Bet ja viņam tika palīdzēti, tad arī jums, kas jūs vēl ilgi nebijāt tik slimi, tiks palīdzēti! Ja Es no kapa varu atsaukt mirušo, tad tāda slimība gan nebūs nekas vairāk, kā patiesa nāve. Bet laiks jums dos pierādījumu, ka jūs visi atkal esat pilnīgi izdziedināti. Bet nu jūs pavisam mierīgi varat atkal doties mājās un tad dodiet altārim jūsu upuri, kā Mozus ir pavēlējis spītīgajiem, kad viņi ir kļuvuši tīri!”

21. Pēc šiem vārdiem visi uz sirsnīgāko Mani pateicās un jautā, kas viņiem par šo lielo labdarību Mani jādara.

22. ES saku: "Ticiet un dariet, kā jums mācīs farizeji un rakstu mācītāji!"

23. Pēc šiem vārdiem viņi pavisam nomierināti dodas atpakaļceļā, tūlīt iet sinagogā un farizejiem atstāsta visu, kas šeit noticis, un par to dod bagātīgu upura dāvanu.

24. Bet FARIZEJI, kas par šo trakojošo vēl nebija dzirdējuši, sāk ārkārtīgi brīnīties un saka: "Patiesi, tā ir izdziedināšana, kāda var būt iespējama vienīgi tikai Dievam! Visā Jeruzalemē tas vēl nekad nav ticis dzirdēts. Patiesi, šis cilvēks dara lietas, kādas vēl nekad nav darījis neviens vislielākais pravietis. Nav nevienas slimības, kuru Viņš nespētu izdziedināt un neviena mirušā, kuru viņš nespētu atsaukt atpakaļ dzīvībā! Tas tomēr ir cilvēks, kādu zeme vēl nekad nav nesusi. Tagad ejiet mājās un rītu nāciet atkal, tad mēs ar jums gribam par viņu parunāt vairāk!"

68. EVANĢĒLIJS PĀRTIKUŠAJIEM.

1. Pilsoņi nu dodas uz mājām un izdziedinātā bērniem atkal atdod viņu tēvu un pār mēru skumjajai sievai, kura sākumā tikko tic savām acīm, viņas pavisam veselo vīru. Sieva izplūst pateicības un prieka asarās un ar bērniem, kuru viņai ir desmit, tūlīt steidzas pie Manis un kopā ar bērniem uz ceļiem Man pateicas par šādu viņai un bērniem parādīto labdarību. Bet viņa arī tūlīt lūdz drīkstēt ar visu iespējamo, kas tikai vienmēr būtu viņas spēkos, pakalpot Maniem mājiniekiem, kā arī katram citam, kuru es tikai vienmēr vēlētos ieteikt.

2. ES saku: "Viss, ko tu Mana Vārda dēļ darīsi nabagiem, tiks uzskatīts tā, ka tu to darītu Man! Bet Mana māja, īsajam laikam, ko Es te vēl pavadišu, nu ir pietiekami apgādāta; bet, kad Es atkal atgriezīšos, tad tu to jau uzzināsi."

3. SIEVA raud no prieka un pateicības un saka: "Kungs, patiesākais Meistar, dots mums no debesīm! Man ir liels īpašums; pusi es tūlīt gribu piešķirt patiesi nabadzīgajiem un otru pusi es gribu pārvaldīt priekš viņiem, lai viņiem pie manis vienmēr kas jāatrod. Jo es domāju, ka tā ir labi, tā kā man ir zināms, ka ar lieliem īpašumiem nabagi neprot apieties saimnieciski, parasti uzreiz par daudz izdod un tad posta laikā viņiem atkal nekā nav!"

4. ES saku: "Dari tā, miļā sieva! Tā būtu jādara visiem bagātiem, tad nabagie nekad neciestu nabadzību; jo nabadzība ir ļauna lieta un cilvēkus bieži ieved lielākos netikumus, nekā bagātība, bagātais vismaz atklātībā pasaules priekšā paliek savā godā un reti pasaulei dod tik daudz iemeslu sašutumam kā nabagi, jo nabadzība pārāk bieži padara pieejami sliktākajiem darbiem; bet cietsirdīgs bagātais, kas nabadzību izmanto savu netikumu izvešanai, pie visa sava pasaules goda tomēr ir tūkstoškārt sliktāks, nekā netikumīgs nabags. Jo nabags kļūst netikumīgs caur nabadzību un bagātais savā neizmērojamā pārpilnībā ir netikuma radītājs.

5. Bet kā tu, Mana miļā sieva, tavu bagātību nu gribi izlietot un arī izlietosi, te bagātība ir svētība no Debesīm un tās pārvaldītājam laicīgi un mūžīgi atmetīs labāko peļņu! Tādēļ, kas te grib būt isti tikumīgs, tas lai vienmēr ir taupīgs un saimniecisks, lai posta laikā ir spējīgs nabago un vājo satvert.

6. ES te jums visiem saku: "Jūsu mīlestība uz jūsu bērniem deg kā gaisma; bet mīlestība uz nabaga vecāku bērniem ir liels ugunsgrēks, jo nekas pasaulē nav nabagāks kā nabaga pamests bērns, vienalga, zēns vai meitenīte. Kas Manā vārdā šādu nabaga bērnu pieņem un miesīgi un garīgi apgādā kā savu paša bērnu, tas pieņem Mani, un kas pieņem Mani, tas pieņem arī **To**, Kas Mani sūtījis šajā pasaulē un ir pilnīgi viens ar Mani.

7. Ja jūs jūsu mājās gribat ievest Dieva svētību, un to kā labi apkoptu lauku pacelt bagātai ražai, tad jūsu mājās ierīkojiet stādu skolu nabaga bērniem un jums tā jātiek apbērtiem ar visu svētību, kā augsti uzplūdusi straume ar smiltīm un oļiem apber zemus līdzenumus, ko tās applūšina, bet ja jūs nabaga izsalkušus bērnus no sevis aizraidiet un bez tam vēl viņiem uzkliežat, it kā viņi jau jums būtu nodarījuši kādu zaudējumu, kas tikko būtu labojams, te svētība no jūsu mājas tā atkāpsies, kā mirstoša diena ašiem soļiem atkāpjas tai sekojošas nakts priekšā. Bēdas tad šādām mājām, kuras no šādas nakts ir tikušas pārsteigtas! Patiesi, ej uz mājām, dari, ko tu esi nodomājusi un galvenokārt padomā par nabaga atraitnēm un bāreņiem!"

8. Pēc šiem vārdiem SIEVA ar saviem bērniem pieceļas un vēlreiz kopā ar bērniem Man pateicas un beidzot skaļi izsaucas: "Ak Ābrama, Īzaka un Jēkaba dievs, cik Tu esi liels, labs un svēts un cik bezgala varens un gudrs, kas tu mums, nabaga grēciniekiem no Savas Sirds mums esi devis cilvēku, kas miesīgi un garīgi spēj dziedināt visas mūsu kaites! Svētais Tēvs, lai Tev vienīgam mūžam visa slava, visa mī-

lestība, viss gods un viss cildinājums! Ak Tu mīlais Tēvs, cik Tu tomēr esi labs pret tiem, kuri paļaujas vienīgi uz Tevi! Tu gan asi pārmāci visus, kuri neievēro Tavus baušļus, bet ka tad grēkus nožēlojošais grēcinieks Tevi atkal uzrunā: “Mīlais, svētais Tēvs, piedod manu vājumu!”, tad svētais, labais Tēvs viņu atkal uzklausa un ar Savu visvareno roku katrā nelaimē viņam atkal palīdz!

9. Ak cilvēki, ņemiet visi piemēru no manis! Arī es biju grēciniece un Dievs mani lika zem Savas visvarenās soda rikstes; bet es savā pašāpziņā nesvārstījos, nožēloju savus grēkus un no sirds lūdzu uz Tēvu Debesīs; un redziet, Viņš, vienīgi Viņš uzklausa manas lūgšanas un brīnumaini man palīdzēja manā šausmīgākajā nelaimē.

10. Tādēļ uzticieties un paļaujieties vienīgi uz Viņu! Jo kur neviens cilvēks vairs nevar palīdzēt, tur nāk Viņš un nomāktajam palīdz! Tādēļ lai visi nepārtraukti slavē Viņu! Jo vienīgi Viņš var visiem patiesi palīdzēt! Bet tev, tu mīlais sūtni no Debesīm, es vēlreiz pateicos, jo Tev pašam vajag būt svētam darba rikam visvarenā Dieva rokās!”

11. Šis izsauciens, kas, sievai nezinot, attiecās vienīgi uz Mani, Man maksāja dažas sirsnīgākā aizkustinājuma asaras, tā ka Man vajadzēja no viņas novērsties.

12. Bet KirenijS to pamanīja un jautāja: “Kungs, kas Tev ir, ka tu raudi?”

13. Un Es atbildēju: “Draugs, uz Zemes gan ir nedaudz tādu bērniņu kā viņa! Vai man, kā Tēvam, Kuru viņa tik sirsnīgi slavēja, nebūtu no prieka jātiek līdz asarām aizkustinātam! Ak, Es tev saku: **Vairāk**, kā katram citam tēvam! Redzi, kāda te ir viņa, tādām jābūt katram, un Man par viņu ir neparakstāms prieks! Bet viņai arī jāpamana, kas tas ir, ja Es no liela prieka par viņu esmu raudājis!”

14. Pēc šiem vārdiem Es nosusināju asaras no Manām acīm un vēl vienīgi uz Dievu pavisam mīlestībā kvēlojošai sievai un tās bērniem teicu: “Tu Mana mīļā sieva! Tādēļ, ka tava mīlestība un tava ticība uz Dievu ir tik varena, ka līdzīga vēl reti sastopama, tad es nevaru tevi, tādu, kā tu nu esi, tā atlaist. Sūti savu vecāko dēlu pēc vīra, ka viņam jāatnāk; jo Man ar viņu vēl ļoti daudz kas svarīgs pārrunājams!”

15. Pēc šiem vārdiem zēns tūlīt skrien uz pilsētu un isā laikā atnāk ar izdziedināto tēvu.

16. Kad abi atnāca, Es viņam teicu: “Draugs, lai tu kļūtu pilnīgi vesels ne tikai miesā, bet galvenokārt arī dvēselē, kas dzīvos mūžīgi, tad es tevi esmu licis pasaukt un tev jāzina, kas viss šeit ir noticis. Pirmkārt, tu visu vakaru kopā ar tavu mīļo sievu un bērniem būsi Mans viesis un, otrkārt, tu šeit tik daudz ko redzēsi un dzirdēsi un no tā viegli secināsi, kas ir Tas, kas tevi izdziedināja. Pēc tam, kad tu un tava sieva to zināsi, jums arī būs tūkstoškārt vieglāk ap sirdi un tu sapratīsi, ka tu patiesi esi pilnīgi izdziedināts.

17. Bet, pirms vēl pienāk vakariņu laiks, aizejam uz Jairusa uzcelto jauno sinagogu un Jairusam, viņa sievai, viņa meitai, viņas vīram Borusam, Kirenijam, Kornēlijam, Faustam, Kisjonam, viņa sievai un viņa bērniem mūs jāpavada.

18. IZDZIEDINĀTAIS, kura vārds bija Baba, saka: “Meistar, lai notiek, kā un ko Tu gribi, es esmu gatavs Tev sekot līdz pasaules galam!” Pēc šiem Babas vārdiem mēs nu tūlīt dodamies uz sinagogu, kuru mēreniem soļiem varētu sasniegt kādā ceturtdaļstundā, bet pavisam ērti pusstundā.

69. JAIRUSA KAPENES.

1. Tātad mēs to drīz arī sasniedzām, iegājām sinagogā un devāmies kapenēs, kurās vairāk kā četras dienas bija gulējusi Sāra un kur vēl atradās liķu saites un auti, kuros kā liķis bija bijusi ievīstīta Sāra. Bet šajās kapenēs vēl gulēja viens Jairusa drauga liķis. Tas bija kāds divpadsmit gadus vecs zēns, kas no kādas ļaunas slimības bija nomiris jau pirms pusotra gada; tas gulēja no ciedru koka izgatavotā zārkā un, izņemot kaulus, jau bija pilnīgi satrūdējis.

2. Šo zārku uzskatot, JAIRUSAM acīs sanāca asaras un, pa pusei raudādams, viņš teica: “Cik pasaule tomēr ir ļauna lieta! Tā uz savas zemes ļauj izaugt maigākiem ziediem; un kāds ir to liktenis? Tas, ka tie mirst un izzūd! Rožu balzāmiskā smarža pārāk drīz kļūst par pretīgu smaku un maigā, nevainīgā lilija trūdot izplata pretīgu smirdu; hiacintu debesu zilais kļūst liķu dzeltenīgi pelēks un neļķes mirst — līdzīgi tūkstošām tās patikami smaržojošām māsām.

3. Šis zēns bija, varētu teikt, viens eņģelis! Jau kopš šūpuļa viņš bija dievbijības apgarots un jau savā desmitajā gadā saprata rakstus un turēja baušļus, kā pieaudzis dievbijīgs jūds! Īsi, viņa patiesi bērnišķi dievbijīgais dzīves veids un apbrīnojamās gara spējas mums deva pamatu skaistākām cerībām. Bet te par viņu nāca ļauna slimība un neviens ārsts to nevarēja pievārēt, un tā šajā zemē nomira viss, ko ar tie-

sībām drīzumā varēja no viņa gaidīt.

4. Te tad tomēr rodas jautājums, kādēļ tad Dievs tas Kungs, kas ir pilns mīlestības un līdzcietības, to dara cilvēkiem, kas uz Viņu cer un paļaujas. Tūkstošiem nabaga bērnu maldās apkārt bez pajumtes un bez kādas izglītības un Dievs viņus no šīs pasaules neaizsauc, bet tādu vecāku, kuriem ir iespējams saviem bērniem dot tādu audzināšanu, kāda vien Dievam var būt patīkama, bērniem parasti vajag nomirt! Kādēļ tad tā?

5. Ja Dievam ir patīkami uz Zemes likt tīrus mežonius, kuri tikko spēj pateikt piecus vārdus, tad Dievs dara labi, ja katru bērnu, kurš tikai sāk izpaust kādu labāku garu, tūliņ paņem no Zemes un līdzās mērkaķiem atstāj dzīvot tikai nejēgas! Bet, ja Dievam ir no svara, lai uz šīs Zemes ir garā modināti, dievbijīgi Dievu atzīstoši un mīloši cilvēki, tad es ticu, ka šādu dzīvības Dievam būtu vairāk jāievēro, kā tas bija līdz šim!”

6. Es saku: “Mans mīlais draugs Jairus, tu runā, kā cilvēciskā veidā tu to saproti; bet Dievs dara, kā Viņš kopš mūžības Savā dievišķā veidā to atzīst un saprot un kā vajag atzīt un saprast, citādi tev un visiem, kas te ir, nebūtu nekāda esamība. Bet turklāt savā ķildā tu Dievam nodari netaisnību.

7. Jo ja Dievs no zemes **ņemtu visus bērnus**, kuri jau viņu bērnībā izpauž garu un talantus, tad jūs visi, kas nu esat šeit pie Manis, jau būtu zemē satrūdējuši! Bet tā kā jūs ievērojamā vecumā nu vēl esat šeit, tad tavs pārmetums Dievam ir netaisns! Jo līdzīgi arī jūs savā bērnībā izpaudāt sevišķi daudz gara, arī jūs katrā ziņā bijāt ļoti mantīgu vecāku bērni, un tomēr Dievs jūs atstāja dzīvus, kamēr caur dīzen-tēriju un citām ļaunām slimībām Viņš pagāniem no šīs zemes paņēma daudz tūkstošus nabaga bērnu, par ko nabaga vecāki pārcieta tādas pat ciešanas, kā šī zēna vecāki, kuri vēl ir dzīvi un šī bērna vietā pieņēma trīs nabaga bērnus. Šie trīs bērni nu ir pavisam cienīgi šī viena nabaga bērna sekotāji, kurš sava ievērojamā talanta dēļ no saviem vairāk kā dievu mīlošajiem vecākiem ar laiku būtu kļuvis par daudz izlutināts un nu beigās ne mazākā mērā nebūtu atbildis viņa vecāku augstajām cerībām; jo beigās no viņa nebūtu iznācis nekas cits, kā viens iedomīgs, lepns un stūrgalvīgs vientiesis, ar kuru neviens augs-tais priesteris neko nebūtu panācis.

8. Bet Dievs to iepriekš redzēja, istā laikā viņu paņēma no šīs pasaules un Viņpasaulē viņam deva eņģeli labākai audzināšanai, lai viņš jo drīzāk spētu sasniegt to mērķi, kas viņam, kā katram cilvēkam, no Dieva iepriekš ir uzstādīts.

9. Bet pie visa tā Dievs arī paredzēja, ka nu nāks laiks, kurā jums jātiec cildinātam Dieva Vārdam. Un redzi, tādēļ arī pirms pusotra gada Dievs šim slimajam zēnam ļāva nomirt, lai tad, kad Dievs tas Kungs viņu atkal pamodinās, viņam jābūt pilnīgi satrunējušam. Tādēļ izceliet zārku un to atveriet!

70. JOZUS AUGŠĀMCELŠANĀS.

1. Pēc šiem vārdiem Boruss un Kisjons tūlīt nokāpa kapenēs un mēģināja zārku izcelt; bet viņi to nespēja izkustināt no vietas, jo tas bija ļoti smags, pagatavots no masīva ciedru koka un bez tam uz tā vēl bija daudzi smagi bronzas, zelta un sudraba greznojumi. Pēc vairākkārtējiem mēģinājumiem BORUSS runā: “Kungs, zārks ir par smagu, mēs to nevaram pievarēt. Cik es zinu, šis zārks tika novietots lejā ar mašīnas palīdzību un dabīgā ceļā to varēs izcelt ārā arī tikai ar mašīnas palīdzību!”

2. ES saku: “Tad kāpiet ārā no kapenes; tas jāizceļ abiem jaunekļiem, kas te ir.” Boruss un Kisjons ātri izkāpj no kapenēm un tie abi jaunekļi zārku ātri izceļ tik viegli, it kā viņiem būtu darišana ar kādu dūnas spalviņu.

3. BABA ar sievu un bērniem izpleš acis un, pavisam pārsteigts par šādu spēku abos jaunekļos, teica: “Bet tas tomēr nozīmē, ka viņiem piemīt neticams spēks! Šie abi maigie jaunekļi, no kuriem nevienam nevar būt vairāk par piecpadsmit gadiem, ar šo smagumu, kam neko nevarēja padarīt divi spēcīgi vīri, spēlējas kā vētra ar spalviņu! Nē, tā kaut kas arī vēl nekad nav ticis dzirdēts!”

4. ES saku: “Lai tas paliek; jo tagad tu būsi liecinieks daudz lielākām lietām! Bet lai tas jums visiem pavisam nopietni runāts sirdis, ka jūs par to nedarāt zināmu nevienam cilvēkam, pat ne Maniem mācekļiem! Jo viņu laiks vēl ilgi nav klāt; bet kad būs laiks, tad viņi jau tāpat visu uzzinās. — Bet nu atveriet zārku, lai mēs redzam, ciktāl zēns jau satrunējis.

5. Zārks tūlīt tika atvērts un caur Borusa veiklām rokām attīts no visām saitēm un autiem, un izņemot lielākos kaulus pilnīgi satrunējušais zēns bija visu klātesošo aplūkošanai. Nožēlojama izskata skeletu visi uzlūkoja ar acimredzamām šausmām.

6. Un FAUSTS teica: “Ecce homo! Redzi, tas arī cilvēks! Cilvēces ziedošas miesas skaists liktenis; pretīga izskata galvaskauss ar vēl dažiem salīpušiem matiem; caurkritusi zaļi brūna krūšu āda šur un tur caururbta pussapuvušām ribām, melns mugurkauls, virs kura tomēr vēl karājas kādas pēdas no satrunējušām zarnām, kas ir klātas ar pelējumu. Beidzot kājas — cik tās tomēr izskatās pretīgi sakropļotas; pilnas trūdu un puveklju! Bet arī mūsu deguni jūt, ka mēs neatrodamiem balzāmu tirgotāja pagrabā; jo smaka ir spēcīgāka, nekā es to būtu gaidījis! Nē, tas stāvs, kas ir pilnīgi piemērots cilvēkam viņa esamību padarīt iespējami pretīgāku, jo beigās tāds liktenis sagaidāms katram no mums! Šī iemesla dēļ es daudz lielāku priekšroku doodu liķa sadedzināšanai, nevis aprakšanai!”

7. ES saku: “Bet ja Cilvēka Dēlam ir vara pamodināt un atsaukt atpakaļ dzīvē arī šādas miesas, kā arī visas, kas kopš Ādama laikiem kā pilnīgi satrunējušas guļ zemē, vai arī tad šāds skats Zemes cilvēkiem ir šausmu stāvoklis? Vai nāvē vēl var būt kas briesmīgs, ja pār to ir pacelts viens Meistars? Bet lai jūs visi, kas te esat, redzat, ka Man, uz šīs Zemes kā Dieva Dēlam, ir vara arī šādas miesas atsaukt atpakaļ dzīvībā un tās no jauna kā nemirstīgas atdzīvināt, tad tieši šim zēnam jums jābūt tam par liecinieku!”

8. Pēc tam Es zēnam saku: “Joze, Es tev saku, piecelies un dzīvo un liecini, ka Man ir vara pamodināt arī **tādus** mirušos, kāds viens esi tu!”

9. Šajā acumirkli bija jūtama spēcīga gaisa plūsma; trūdu puvekli pazuda, virs kauliem ātri parādījās āda un tās iekšpusē miesa, tā sāka pieaugt tādā pilnīgā stāvoklī, kā ar raugu iejaukta maizes mīkla maizes abrā un nedaudz acumirkļos ZĒNS no atvērta zārka piecēlās kā pilnīgi dzīvs, tūlīt pazina Jairusu, Faustu un Kornēliju, kuru ļoti labi pazina no Nacaretas un tūlīt jautāja īpaši Jirusam, teikdams: “Bet mīļo vectēv, kā es esmu nonācis šajā zārkā? Kas tad ar mani ir noticis? Es tikko biju ļoti patīkamā sabiedrībā un patiesi nezinu, kā es tik pēkšņi no turienes atnācu!”

10. JAIRUSS saka: “Mans mīļais Joze, aplūko To, kas stāv tev līdzās, tas ir Kungs pār dzīvību un nāvi! Miesā tu jau biji miris un šajā zārkā biji likts jau pirms pusotra gada, un nevienai varai, izejošai no cilvēkiem, nebūtu bijis iespējams šai zemei tev atkal atdot dzīvību; bet Tas, kas gan arī izskatās kā kāds cilvēks, bet tomēr ir daudz vairāk, nekā cilvēks, tevi no nāves atsauc atpakaļ dzīvē! Tādēļ arī vienīgi Viņam tev jāpateicas par šo tev nu atkal dāvāto dzīvību!”

11. ZĒNS pārsteigts Mani uzskata, aplūko no galvas līdz kājām un pēc kāda pilnīgākas un gaišākas atceršanās laika saka: “Tas jau ir tieši **Tas**, kas mani pasauca no skaistās sabiedrības un man teica: “Joze, nāc, jo tev uz zemes vajag kļūt par Manu liecību, ka Man ir dota visa vara Debesīs un uz Zemes!”

12. Un es Viņam labprāt sekoju, jo tūlīt maniju, ka Viņš ir izgājis no Dieva un Sevī pilnībā nes dievišķu spēku un varu pār visu debesīs un uz zemes. Jo tādu, kāds Viņš ir šeit, es Viņu iepriekš redzēju garu pasaulē, kurā es biju drošs, ka es no Viņa tikšu saukts atgriezties šai pasaulē.

13. Tikai tagad man nu viss kļūst skaidrs un es arī jau zinu, ka es uz šīs Zemes jau esmu dzīvojis un tad nomiris; bet kā bija tā miršana, to es nezinu! Jo tikko es varētu būt šo pasauli atstājis — un es nezinu, kā un kādā veidā — tā es jau biju kādā skaistā mājā, ļoti patīkamā sabiedrībā, kur man gāja ļoti labi. Šad un tad es arī redzēju manus vecākus, brāļus un māsas un ar viņiem pārrunāju par dievišķām lietām, kas no daudz pieredzējušākiem biedriem man tika rādīts un sacīts. Bet šo svēto starp svētajiem es iepriekš nekad neredzēju, kā tikai dažus acumirkļus, pirms es tiku atgriezts atpakaļ šajā pasaulē!”

14. Te Es abiem jaunekļiem sacīju: “Pagādāriet viņam kādu tērpu un nedaudz maizes un vīna, lai viņa miesa kļūst spēcīga un viņš kopā ar mums var doties uz Nācareti!” — Kad Es to abiem pavēlēju, viņi ar prasīto jau bija te.

71. BABA UN VIŅA SIEVA PĀRSTEIGTI PAR BRĪNUMU. NEMIRSTĪBAS APSOLĪJUMS JOZEM.

1. Tas mūsu Babam un viņa SIEVAI bija par daudz, un viņa savam vīram teica: “Mīļais Baba, vai tu nemani, ka mēs abi esam lieli grēcinieki un ka šeit cilvēkā Jēzū ir Dieva pilnība? Vai Viņš nav Tas, par Kuru pareģoja visi pravieši līdz Caharijam un viņa dēlam Jānim? Vai Viņš nav tas, kuru Dāvids dēvēja par savu Kungu, kad viņš runāja: “Kungs runāja uz Manu Kungu? Vai Viņš nav Tas, par Kuru tieši lielais Dāvids runāja, kad viņš teica: “Dariet pilsētas vērtus augstus un plašus, lai ienāk goda Ķēniņš! Bet kas ir goda Ķēniņš? Tas ir Kungs Jehova Ceobats!” Mans vīrs, šeit ir Ceobats un neviens cits! Bet mēs esam grēcinieki un esam necienīgi staigāt Viņa priekšā! Nāc, lai mēs attīrāmies pēc Mozus likuma, tikai tad mēs atkal varam nākt un Viņam tuvoties!”

2. Abiem dziļi aizkustinātajiem Es sacīju: “Kas var atmodināt mirušos, tas var attīrīt arī bez Mozus!

Tādēļ palieciēt; jo Mozus nav **vairāk**, nekā Es un Tas, Kas viņu pamodināja tam, kas viņš bija. Jūsu grēki jums ir piedoti un tā jūs esat tīri un Mozus jums nekad vairs nav vajadzīgs, jo bez Manis Mozus nav nekas!”

3. BABA saka: “Ja tā, par ko es arī nemaz nešaubos, tad mēs paliekam, jo tīrākus kā Pats Visvarenais Mozus mūs nekad nenomazgās!”

4. SIEVA saka: “Es vienmēr esmu tikai mana kunga kalpone, un tā lai notiek, kā tu gribi un atzīsti, ka tā ir pareizi. Bet mani gandrīz nospiež šī ļoti svētā Dieva klātbūtne!”

5. Es saku: “Sieva, Es dzirdēju tavu Dieva godināšanu Nācietē, un to, ko tu tagad redzēji, pirmām kārtām Es darīju tevis dēļ. Tādēļ tu pie Manis gan vari izturēt! Bet nu E jums visiem saku, ka, lai jūs par to nevienam ne zilbi nedarāt zināmu, un to ne Manis dēļ un arī ne jūsu dēļ, bet gan vienīgi daudzo neticīgo cilvēku dēļ, lai viņi Cilvēka Dēlam netic **tiesāti**, bet gan **brīvi**, kad viņiem tiks sprediķots Evaņģēlijs!

6. Jo caur šādu liecību cilvēki būtu piespiesti Man ticēt kā ar dzelzs važām, caur ko viņu brīvā dzīvība ciestu lielu zaudējumu, bet vēlākie pēcnācēji šādu atstāstītu liecību kā pārspīlētu jau tāpat nepieņemtu. Viņi to aplūkotu kā cilvēciskas fantāzijas tīru izdomājumu un caur to piedauzītos pie tīrās Mācības un mūžīgās patiesības; un tā tad ir labāk, ka līdzīgi darbi, no Manis veikti, paliek pavisam noklusēti, jo tie nevienam neko nelīdzētu, — sevišķi šajā Manas mācīšanas sākuma laikā.

7. Bet tev, Jairus, kur tev pēc kāda laika, kas tam būs piemērots, zēnu Jozu atkal jāatved atpakaļ viņa vecākiem, viņiem pēc sirdsapziņas pavisam uzticami jāpaziņo, kā tā lieta ir ar viņu. Viņiem jātic, bet pie tam cilvēku priekšā nav jāizsauc nekāda sensācija. Bet šis nu pamodinātais zēns, tā kā viņš ir izgājis trūdēšanu, turpmāk miesā vairs nemirs; bet gan, kad pienāks viņa laiks, viņš tiks no kāda eņģeļa aicināts un aicinājumam brīvi sekos, — un pēc tam neviena mirstīga acs viņu nekad vairs neredzēs kaut kur staigājam uz šīs Zemes.

8. Tagad, tā kā zēns savu maizi jau ir pilnīgi apēdis un vīnu izdzēris, un krēsla jau kļūst ļoti manāma, dodamies uz mājām.

9. Mēs nu tūlīt izejam no sinagogas, kuras kapenes, pēc tam, kad abus jaunekļus lūdz zārku nogādāt kapenēs, ko viņi arī acumirkli izdara, Jairuss un Boruss atkal aiz sevis aizslēdz.

72. PAREIZS DIEVKALPOJUMS.

1. Ārā Kirenijš Man saka: “Kungs, ja tā kas notiktu Romā, pat akmeņi nokristu Tavā priekšā un skaļi Tevi pielūgtu; un mēs šeit izturamies tā, it kā te būtu noticis kaut kas pavisam parasts! Kungs, esi tomēr pacietīgs — vai nu ar mūsu vājumu, vai muļķību!”

2. ES saku: “Ja Es to gribētu, tad Nācietes vietā Es pasaulē būtu nācis Romā! Dariet tikai to, ko Es jums prasu! Viss, kas pār to, pieder pagānismam un ir grēks! Vai tad tu vēl nezini, ka “Mīlēt Dievu pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu” ir neizsakāmi vairāk, nekā, ja Debesu un Zemes Kungam no akmeņiem un koka uzceļ nožēlojamus tempļus?”

3. Jo kā Zālamans runāja, jau debesis un zeme ir par mazām ietvert Dieva Majestāti, kas tad jāvar nožēlojamām akmens mājām no cirstiem vai sakrautiem akmeņiem, kur visa zeme tāpat kā visa bezgālība tak ir radīta no Dieva?!

4. Saki Man, ko kāds tēvs teiktu saviem bērniem, ja viņi būtu pietiekami dumji no sava tēva ekstremitātēm būvēt mazu mājiņu un tad tieši no tēva izkārnījumiem vēlētos veidot attēlu, kas attēlotu tēvu un kad tas viss būtu gatavs, tad izkārnījumu priekšā nomestos ceļos un tā godinātu un pielūgtu savu tēvu? Ko tu darītu, ja tavi bērni tev ko tā darītu, bet ja tu viņiem to aizrādītu kā dumju un cūcisku un tevis pilnīgi necienīgu, viņi tomēr jo dedzīgāk rāpotu ap mēslu templi un godātu tā paša materiāla attēlu, jā, viņu starpā varbūt pat tomēr nedaudz gaišākus brāļus pret savu gribu pat spiestu uz to ar sodu uz dzīvību un nāvi un vēl prasītu dievbijīgus nodokļus? Saki, ko tu te darītu? Vai tāda pār mēru cūciski dumja godināšana no tavu bērnu puses varētu tevi iepriecināt?

6. Redzi, savā sirdī tu to pavisam spēcīgi noliedz, un es tev saku, ka šāda dumja bērnu godināšana iepretī viņu laicīgajam tēvam vēl būtu daudz labāka, nekā cilvēku goda došana tempļos iepretī Dievam! Jo bērni viņu tempļa būvei tomēr vēl izlieto to, kas iepriekš bija bijis tēva barība; bet cilvēki ceļ tempļus no Sātana izkārnījumiem un tajos pielūdz viņu Dievu un Tēvu! Saki, kā tad tev pēc tam patīk šāda dieva godināšana un respektīvi pielūgšana?”

6. Kirenijs saka: “Kungs, tagad es tomēr ar tūkstoš zibeņiem gribētu likt uz Zemes sagraut visus tempļus. Abiem Taviem eņģeļiem tas tak maksātu tikai vienu acumirkli, un visi tempļu gulētu putekļos?!”

7. ES saku: “Draugs, tas notika, notiek un vēl notiks ļoti bieži, un cilvēki tomēr nebeigs celt tempļus! Tas Jeruzalemē tiks iznīcināts un no elku tempļiem nekas vairs nebūs redzams, bet nedaudzo vietā nāks daudzi tūkstoši, un cik ilgi uz Zemes dzīvos cilvēki, viņi arī cels lielus un mazus tempļus un tajos meklēs viņu svētību; bet tikai nedaudzi uzņemsies pūles viņu sirdīs Dievam uzcelt dzīvu templi, kurā vienīgi Viņš var tikt un Viņam jātiec cienīgi atzītam, godinātam un pielūgtam, jo vienīgi tas nosaka dvēseles mūžīgu dzīvību.

8. Cik ilgi cilvēki dzīvos pilīs un caur pilīm un piļu dēļ ļaus sevi godināt tiem, kuriem nekādas pilis nevar būt, līdzās pilīm cels arī tempļus kādam Dievam un tajos to godinās, ja ne patiesībā, tad tomēr pils un tempļa cēlāja goda paaugstināšanai.

9. Un notiks tā, ka cilvēki godu, kas viņiem jādod Dievam, ņems sev; bet tad arī viņu alga par viņu darbiem izsmeltoši pastāvēs tajā, ko viņi paši sev ņemuši! Bet Viņpasaulē viņus nepazīs, un viņi tiks atstumti galējākā tumsībā, kur viņu algai jābūt vaimanāšanai un zobu griešanai, kas tur lielās tumsas dēļ ir mūžīgās ķildas un kari. Tādēļ pagaidām visu atstājam tā, kā tas ir, jo tikai viņpasaulē visi mezgli atradīs pilnīgu atraisīšanu.

73. VAKARIŅAS PIE MARIJAS.

1. Kad ES Kirenijam to biju darījis zināmu, mēs jau arī bijām sasnieguši mājas, kur mūs jau gaidīja krietnas vakariņas, kas, kā parasti, sastāvēja no maizes, vīna un daudz labi sagatavotām zivīm. Zēns uz zivīm bija sevišķi kārs un izrādīja prieku par labi klāto galdu.

2. Bet JAIRUSS viņam teica: “Mans mīlais brāļa dēļ, tev nu nevajag tik kāri ēst, jo tava zināmā mērā jaunā māga tak vēl nevarētu būt spējīga panest tik lielu laicīgā ēdiena masu!”

3. ZĒNS saka: “Mīlais tēvoci, tādēļ esi tikai pavisam bez rūpēm! Kas mani pamodināja no nāves, manai māgai noteikti nebūtu devis tik lielu ēstgribu, ja māgai būtu kaitīgi iebaudīt nedaudz **vairāk** barības, nekā parasti kādā citā stāvoklī; jo tas cilvēkam nav nekāds joks, pusotru gadu būt mirušam un bez kādas barības! Kad tu to reiz pieredzētu pie sevis un tevī būtu mana jaunradītā māga, tad tu manu ēstgribu saprastu pavisam labi. Bet katrs cilvēks nevar būt manā stāvoklī, un tādēļ šajā lietā nu nesāc ar mani strīdēties. Pēc tā, kas mani ir pamodinājis, es nu zinu vislabāk, kā ar mani ir, un tādēļ tu neraizējies par to, ka tagad pāris zivis, maizes gabals un vīna kauss man tikai mazākā mērā būs kaitīgs!

4. JAIRUSS saka: “No manis tev no visas sirds viss ir atļauts; es ar tevi domāju tikai labu.”

5. Pēc šīs mazās sarunas starp Jairusu un viņa brāļa dēlu mēs nu visi sēdāmies pie galda un īsti priecīgi un liksmi baudījām vakara mielastu, pie kam tika daudz runāts par daudz ko, kas te ir noticis un kas Jeruzalemē par to tiek runāts.

6. Bet mācekļi apjautājās par zēnu un nezināja, ko par viņu jādodomā. Drīz viņi jautāja zēnam, drīz Jairusam, drīz abiem jaunekļiem, kuri kopā ar mums sēdēja pie galda, kas tad būtu ar šo zēnu. Aiz tā vajadzēja slēpties kaut kam ārkārtējam; jo viņiem ir par daudz labi zināms, ka ar parastiem zēniem Kungs nekad nemēdz pārmērīgi nodarboties. Bet mācekļu jautājumi bija veltīgi, jo neviens viņiem nedeava apmierinošu atbildi.

7. Bet kad Marija manīja mācekļu nepacietību, te viņa viņiem teica: “Kas jums ir vajadzīgs, jums netiks noslēpts; bet acīmredzami jums tas nav vajadzīgs. Kādēļ jūs pēc tā pētāt? Dariet, ko Viņš jums saka, un nekad negribiet zināt vairāk, nekā to, ko Viņš jums kā nepieciešamu zināt atklāj, tad jūs dzīvosiet un darbosieties pēc Viņa gribas un būsiet droši jūsu mūžīgās algas. Bet viss, ko jūs gribat pret Viņa gribu, ir grēks pret Meistaru, kas ir jūsu Pestītājs miesīgi un garīgi. Ievērojiet šo mācību!”

8. Pēc šīs Mātes Marijas ļoti gudrās pamācības mācekļi atmeta viņu pētišanu par zēnu un par viņu pārrunāja tikai savā starpā, un Pēteris, vērsdamies pie Mana mīļā Jāņa, viņam jautāja, ko viņš par šo zēnu domā.

9. Bet JĀNIS viņam teica: “Vai tad tu nedzirdēji Dievišķās mātes mīļos vārdus, ka tev vēl vienmēr var niezēt uzzināt to, ko Kungs noteikti ļoti gudru iemeslu dēļ pagaidām nav gribējis mums atklāt? Redzi, bet man pavisam nemaz; mēs zinām, ko mēs zinām, un tas ir pietiekami! Bet ja arī mēs gribētu zināt to, ko Kungs zina bezgala tālu pāri mūsu zināšanām, tad šāda vēlēšanās no mūsu puses noteikti

būtu lielākā muļķība, un mēs visi drīzāk pelnītu visu ko citu — nekā būt Viņa mācekļiem!”

10. PĒTERIS saka: “Jā, jā, tev arī ir taisnība; bet zinātkāre arī ir liela manta, no Paša Kunga ielikta cilvēka sirdī, un ja cilvēkam šī ļoti cēlā dziņa nebūtu, tad viņš līdzinātos dzīvniekam, kuram, kā es domāju, viņa trulajā dvēselē nav ne pēdas no alkām pēc zināšanām. Mazākais, man šķiet, ka zināšanu alku tīri dievišķais jau atrodas tajā, ka tās līdzinās slāpēm sapnī, kuru apmierināšanai sapņojošā dvēsele nereti izdzer milzīgu trauku, pilnu ūdens un vīna, bet pie tam tomēr nepārtraukti paliek izslāpusi un nepārvarami tiko pēc vienmēr lielāka kvantuma slāpes dzesējoša dzēriena. Mūsu nesātīgā zinātkāre mums arī skaidri un gaiši saka, ka Dievā vajag būt gudrības neizmērojamai pilnībai, kuru neviens pētošs gars nekad neizpētīs. Un tāpat, mīļie brāļi, es domāju, ka mana tagadējā zinātkāre nebūs nekāds grēks.

11. Redzi, man un daudziem mani brāļiem iet tā, kā uz saldumiem kāriem bērniem, kuriem pēc visādiem saldumiem tik ilgi nav ēstgribas, kamēr viņi par tādiem saldumiem neko nezina un nedabū tos redzēt; bet piesēdini viņus pie ar visādiem saldiem ēdieniem klāta galda un aizliedz viņiem tos baudīt, un tu viņu acīs drīz redzēsi asaras un viņu mutē vēl vairāk siekalas. Bet, neskatoties uz to, tev tomēr ir taisnība; jo tāpat kā gudrs tēvs saviem bērniem, lai viņus vingrinātu ļoti svarīgā pašizliegšanās tikumā, šad un tad arī liks priekšā kārumus, kurus viņiem aizliegts ēst, šķiet, tāpat arī mūsu Debesu Tēvs laiku pa laikam mums uz galda liek garīgus ēdienus, kurus baudīt mums tik ilgi jāatturas, līdz mēs esam kļuvuši spēcīgi kādā zināmā pašizliegšanās pakāpē. Ja pēc Viņa kārtības mēs esam sasnieguši šo pakāpi, kuru Viņš mūsu dvēselēm nospraudis par mērķi, tad viņš dos baudīt ēdienu, pēc kura mēs tiecamies. Un tāpat mēs šodien, un tik ilgi, cik Kungs to grib, apmierināties ar to, ko mēs zinām un kas mums ir, un lai vienmēr notiek vienīgi Viņa svētā griba!”

12. ES saku: “Mans mīļais brāli Simon Jūda, tā ir pareizi un patiesi! Ne katras zināšanas un pieredze der gara pamodināšanai un dvēseles atdzīvināšanai. Jo redzi, stāv rakstīts: “Un Dievs runāja uz Ādamu: Ja tu ēdīsi no atzīšanas koka, tu mirsi!” Un tā tas ir!”

13. Atziņā atrodas likums un tiesa; jo cik ilgi tev kāds likums nav dots vai nav tev pavēstīts, tik ilgi arī nav nekāda tiesa, kas soļo aiz likuma, tādēļ gribi zināt tikai to, ko Es tev atklāju zināt, un caur to tu tavai daļai zini mūžam pietiekami. Kad būs laiks, tev tiks atklāts viss.

74. STRĪDS STARP JŪDU UN TOMU.

1. Visi mācekļi, izņemot Jūdu, ar šo lēmumu apmierinās un slavē Manu laipnību un gudrību un Dieva varu, kas valda caur Mani; bet JŪDA pie sevis teica: “Uz **farizejiem**, kuri par dārgu naudu svešiniekiem ļauj skatīt Vissvētāko, Viņš iekarst līdz piķa lietum no debesīm; bet ja **Viņš** Savu svētumu rāda svešiniekiem un mūs, vietējos bērnus, izslēdz, tad tas ir pareizi un pilnīgi pēc dievišķās kārtības. Vai kāds no mums ko tādu jau ir piedzīvojis? Ja to dara Jeruzalemē, tad tas ir aplami pret debesīm un zemi; bet kad Viņš Pats dara gandrīz to pašu, tad tas ir pareizi un pilnīgi pēc Melkisedeka kārtības! Protams, pretī tur neko nevar darīt un uzsākt; bet dusmoties tad tomēr vajag!”

2. TOMS, kā mācekļis, kas uz Jūdu Iskariotu vēl vienmēr noskatās bargi, saka: “Nu tev jau atkal kaut kas nav pareizi? Es jau ļoti brīnos, ka tu ar Kungu jau sen neesi sācis ķildu, tādēļ ka Viņš Sauli no Zemes līcis tik tālu un tu savus podus tās noteikti ļoti karstajā tuvumā nevari apdedzināt lētāk, nekā ar parasto malkas uguni!”

3. Skat, cik tas būtu labi, varēt lidot līdzīgi putniem, jā, man pat jau vairākas reizes kņudēja plecos un man likās, ka man vajadzētu doties kopā ar priedīgi promlidojošām dzērvēm. Es mēģināju lēkt un skriet, bet smagā miesa pavisam negribēja pacelties ne olekti virs zemes!

4. Bet tad es drīz atkal nomierinājos un pie sevis domāju: “Ja Dievs tā būtu gribējis, ka cilvēkiem jāvar lidot līdzīgi putniem, tad Viņš viņiem tikpat labi kā putniem būtu devis piemērotus spārnus; bet Dievs redzēja, ka šāda īpašība cilvēkam būtu vairāk kaitīga, nekā derīga, un tādēļ viņam labāk deva pāri labas un spēcīgas kājas, ar kurām viņš pavisam labi var sevi nest no vienas vietas uz otru. Līdzās divām spēcīgām kājām Viņš viņam deva arī ļoti labi izlietojamas rokas un prātu, kas sniedzas pāri visām zvaigznēm un ar kā palīdzību viņš noderīgo spārnu vietā var sev sagādāt tūkstoti citas ērtības, kas viņam acimredzami var sagādāt **vairāk** izpriecas, kā putniem viņu spārnus; jo tas vēl ir liels jautājums, vai putni viņu spārnus prot tā novērtēt, kā cilvēks viņa kājas un viņa prātu!”

5. Redzi, cilvēks arī ūdenī tikai ļoti slikti tiek uz priekšu, jo viņam nav spuru un peldplēves starp viņa pirkstiem, bet viņa no Dieva dotais prāts viņam mācīja būvēt kuģus, ar kuru palīdzību viņš ūdenī

var ceļot vēl tālāk, nekā kāda zivs, kam mājvieta ir ūdens diķis. Un ar pilnīgāko nopietnību mēs varam pieņemt, ka mūsu vēlākie pēcnācēji kuģu būvēšanas mākslā sasniegs ārkārtīgi lielu progresu. Kas to zina, vai kādam gudram, līdzīgi seniemi indiešiem, ar kādu mākslīgu spārnu palīdzību neizdodas atkal pacelties gaisā!”

6. Te JŪDA pārtrauc Tomu un diezgan dusmīgi saka: “Vai es tevi jebkad esmu nolīdzis par skolotāju, ka tu pie katras izdevības man sprediķo? Paturi savu gudrību sev un saviem bērniem un atstāj mani mierā, citādi tu mani piespiedīsi tev reiz pavisam asi aizbāzt muti. Jo, ja es to gribu, es to pavisam labi protu. Pie visām tavām, līdzīgi manām pavisam brīvām runām un rīcībām, nekad tev neesmu teicis nevienu sliktu vārdu un tādēļ patiesi nezīnu, ko tu mani vienmēr graizi un ēvelē! Slauki tikai čakli **tavas** mājas pagalmu, par manējo es jau parūpēšos. Ja man kaut kas nav pareizs, tad tas ir vienīgi man un tam nav vajadzīgs būt nepareizam arī tev; no šī brīža uz visiem laikiem tas uz tevi neattiecas! — Vai tu to saproti?”

7. Atceries tikai Kisu, kā Kungs nokārtoja strīdu starp tevi un mani; tev un man tas ir pietiekami un tālāk mums vienam ar otru un savā starpā vairs nav nekāda sakara! Ja es tev par kaut ko jautāšu, tad tu uz jautājumu vari dot labu atbildi — pieņemot, ka tu ko tādu esi spējīgs! Bet tik drīz tu to nepiedzīvosi, ka es tev parādīšu tādu godu!”

8. TOMS saka: “Bet saki man, brāli Jūda, ko tad ļaunu un apvainojošu es tev nu esmu teicis, ka tu uz mani tik ļoti sadusmojies? Vai tad tā it kā ir nepateicība, ka tu, cik man zināms, pārāk bieži esi ar Dievu to Kungu ķildojies, ka Viņš sauli nolīcis tik tālu un ka Viņš tev nav devis spārnus lidošanai, līdzīgi putniem zem debesīm?”

9. Pēc kāda laika TOMS, tādēļ, ka Jūda Iskariots viņam negribēja iebilst, tālāk saka: “Ja tu gribi uz mani dusmoties, tad tu dusmojies bez kāda pamata un cēloņa! Kunga vaiga priekšā tāda ļoti nebrālīga izturēšanās neizskatās slavējama. Tāda daba kā tavējā arī pavisam neiederas starp Kunga mācekļiem un tu darītu tūskskārta labāk, ja tu dotos mājup pie tavu podu izgatavošanas, nekā tu šeit par neko un atkal par neko ar tavu Dieva kārtībai ļoti pretīgo dabu apgrūtinā un apgāni Kunga sabiedrību. Vai tad tu jau pavisam esi aizmirsis Kunga Kalna sprediķi pie Ziharas Samārā, kur Kungs pavēlēja mīlēt pat ienaidnieku; svētīt tos, kas mūs nolād, un darīt labu tiem, kas mums dara ļaunu?”

10. Bet ja tu Dieva vārdiem negribi sekot un pie katras izdevības vingrināties pašizliedzībā, tad es pats sev jautāju, kālab tu ar savu klātbūtni apgrūtinā mūsu sabiedrību?

11. Dienām ilgi tu ne ar vienu no mums nerunā ne vārda un, ja kāds tev kaut ko jautā, tad tu vai nu pavisam viņam neatbildi, vai arī tu viņam uzkliež cik rupji vien tik iespējams, tā ka otru reizi viņš tev noteikti nekad nejautā. Vai tad tā ir Kunga mācekļa izturēšanās? Fui, nokaunies un kļūsti cits cilvēks, vai citādi vācies prom!

12. Patiesi, vairāk, nekā, ja es būtu izdarījis slepkavību laupīšanas nolūkā, es nožēloju, ka tieši es tevi atvedu pie šīs sabiedrības! Es Kungam uz ceļiem gribu lūgt, lai Viņš ar Savu visvareno spēku tevi attālinā no mums, ja ar labu tu nebūtu dabūjams prom!”

13. Ar redzami īgnām dusmām, bet smaidošu seju JŪDA beidzot saka: “Ne tu, ne Kungs nevarat man noteikt, vai man jāiet vai jāpaliek! Jo es tikpat labi, kā katrs no jums, esmu pilnīgi brīvs cilvēks un varu darīt, ko gribu! Redzi, ja es zinātu, ka es tev esmu **mazāk** dadzis acīs, kā noteikti esmu, tad es jūsu sabiedrību jau sen būtu atstājis un sev meklējis citu; bet es palieku, lai pēc sirds vēlēšanās tevi isti sadusmotu, un gribu tev kalpot par pārbaudījuma akmeni, pie kura tu vienmēr skaisti vari pārbaudīt savu pacietību, iecietību un ienaidnieka mīlestību un gribu no tevis iemācīties Jēzus kalna sprediķi un tad pats to pildīt! — Saproti mani, tu gudrais Tom?”

14. TOMS, vērsdamies pie Manis, saka: “Es un mēs visi lūdzam Tevi attālināt šo kraupaino avi! Jo līdzās viņam nekāda brālīga eksistence nav iedomājama, un mums nav iespējams izpildīt savu svēto Mācību; jo viņš ir un vienmēr paliek kūdītājs un nodevējs! Kādēļ tad viņam jābūt šeit starp mums, ja viņš itin neko negrib izpildīt no Tavas svētās Mācības, bet gan tikai mūs vienmēr izsmej, ja mēs pūlamies dzīvot un darboties pēc Taviem vārdiem?”

75. KUNGA BRĪDINĀJUMS JŪDAM.

1. Es Jūdam saku: “Brālis Toms taisnīgi žēlojas par tevi! Es tev saku: sirdī pamāci sevi un kļūsti cilvēks! Kā velns tu Man esi pretīgs un vari iet! Jo Mana sabiedrība ir svēta sabiedrība, tā tiek caurstrāvota

no Dieva Gara un šādā sabiedrībā nevar un nedrīkst pastāvēt neviens velns!”

2. Šie vārdi panāk, ka Jūda tūlīt Toma priekšā nokrīt uz ceļiem un lūdz viņam piedošanu.

3. Bet TOMS saka: “Draugs, ne man tev nākas lūgt piedošanu, bet gan Tam, pretēji Kura svētajai Mācībai tu pret mani esi pietiekami slikti izturējies!”

4. Te Jūda pieceļas, ātri pienāk pie Manis, nokrīt Manā priekšā ceļos un sāk Man lūgt piedošanu.

5. Bet Es viņam saku: “Pamāci pats sevi sirdī; jo bez patiesas iekšējas labošanās tavu lūpu lūgšanām manā priekšā nav ne niecīgākā vērtība, jo es caurredzu tavu sirdi un atrodu, ka tā ir pavisam slihta. Tikai ārēji draudzīga forma līdzinās kādai čūskai, kas caur savu jauko viņanos piemāna putnus debesīs, ka viņi tad lido rīklē barībai. Es tev saku, uzmanies, lai tu drīz nekļūsti Sātana laupījums; jo tas to, ko reiz dēvē par savu, labprāt neatlaiž.

6. Pēc šiem vārdiem JŪDA atkal pieceļas un Man saka: “Kungs, Tu mirušos pasauc no kapa, un viņi dzīvo; kādēļ tad tu ļauj manai sirdij iet bojā samaitāšanas kapā. Es gribu kļūt labāks cilvēks un tomēr to nevaru, jo es nevaru manu sirdi pārtaisīt, tādēļ pārveido tu manu sirdi, un es esmu cits cilvēks!”

7. ES saku: “Tajā tieši pastāv cilvēka pašizveidošanas lielais noslēpums! Es cilvēkam visu varu darīt, un viņš paliek cilvēks; bet sirds ir viņa paša, kuru viņam, ja viņš pats sev grib sagatavot mūžīgu dzīvību, pašam vajag apstrādāt. Jo, ja vispirms Es Pats cilvēka sirdi noslīpētu, tad cilvēks kļūtu par mašīnu un nekad nesasniegtu brīvu patstāvību; bet ja cilvēks saņem Mācību, kas viņam darāms, lai savu sirdi izglītotu Dieva, tad viņam arī brīvi vajag Mācībai sekot un pēc tās veidot savu sirdi!

8. Ja viņš pats savu sirdi ir izglītojis, iztīrījis un izmēzis, tikai tad Es garā ieeju tajā un tajā ņemu mājvietu; un tad viss cilvēks ir garā atkalatdzimis un turpmāk viņš mūžam nevar iet pazušanā, tā ka caur to viņš ir kļuvis viens ar Mani, kā Es Pats esmu viens ar Tēvu, no Kura Es esmu izgājis un nācis šajā pasaulē, lai visiem cilvēku bērniem rādītu un sagatavotu ceļu, pa kuru viņiem garā jāiet, lai patiesības pilnībā sasniegtu Dievu!

9. Tādēļ tev, kā katram no jums, vajag likt rokas pie tavas sirds apstrādāšanas, citādi tu esi pazudis, un, ja arī Es tūkstoškārt tevi no kapa būtu saucis miesas dzīvībā!”

10. JŪDA ISKARIOTS saka: “Kungs, tad es esmu pazudis. Jo man ir nevaldāma sirds un es pats sev nevaru palīdzēt!”

11. Es saku: “Tad klausī brāļiem un nedusmojies uz viņiem, ja viņi mīlestības draudzīgi tevi brīdina; jo viņi tev palīdz apstrādāt tavu sirdi!

12. Uzlūko Tomu, kas no visām tavām rupjībām neļaujās iebaidīties tevi brīdināt, ja tu savai ļaunajai sirdij sāc atļaut pārāk lielu rīcības brīvību. Tādēļ uzklausī viņa, kas par tevi rūpējas, brīdinājuma vārdus, tad pakāpeniski tavā sirdī jau kļūs labāk! Bet ja tu turpmāk, kā tas bija līdz šim, nevienu neklausī, tad drīzā laikā tu iesi pazušanā un, kā teikts, kļūsi Sātana laupījums; jo te tavā sirdī ņems mājvietu nevis Es, bet gan Sātans.

13. Tādēļ pirmām kārtām sargies no dusmām un mantkārības, citādi tu kļūsi mūžīgās nāves bērns! Jo aiz kapa grēku nožēlošanai un nožēlai ir niecīga vērtība un netīrai, melnai dvēselei var maz līdzēt. Ej un pārdomā šos Manus vārdus!”

14. JŪDA pārdomādams nu atkāpjas un pa pusei apņemas pēc Maniem vārdiem laboties un Tomam saka: “Nu brāli, tev jāredz, ka Iskariots kļūs pavisam cits cilvēks un beigās jums visiem pat vēl kļūs par paraugu! Jo Iskariots, ja viņš grib, var daudz; bet tagad viņš grib un tādēļ arī daudz varēs!”

15. TOMS saka: “Brāli, ja tu jau iepriekš sevi slavē, tad, jādomā, darbi paliks aizmugurē un **arī** caur to tu vari kļūt par priekšzīmi; bet ne par labu, bet gan par atbaidošu, un uz šīs pasaules ar tevi diezin vai būs labāk!

16. Jo redzi, ja tu gribi kļūt labāks, nekā mēs visi te esam, kas arī bez tavas priekšzīmes zinām mūsu lielās vājības un par daudz skaidri saprotam, cik nožēlojami un nevērtīgi esam Kunga priekšā, tad tev uz visiem laikiem Kunga priekšā vajag sevi iedomāties niecīgāku, nekā te ir tavi brāļi un pat nekad nedomāt gribēt kļūt mums par atdarināšanas cienīgu paraugu, bet gan vienmēr sevi iedomāties kā pēdējo un niecīgāko; tad, bez kā to gribot, tu mums patiesi būsi tas, kas tu vēl ļoti augstprātīgā veidā nolēmi kļūt, — tāpat dzīvo pēc šī likuma, kas nav izaudzis uz manas zemes, bet gan uz Kunga svētās zemes, kuras pamats ir patiesā pazemība un pašizliedzība, tad tu pēc Dieva kārtības sasniegsi to, ko tu gribi sasniegt! — Bet pieej pie Kunga un apjautājies, vai es tevi esmu pamācījis nepareizi un nepatiesi!”

76. PAR PAZEMĪBU UN PAŠAIZLIEDZĪBU.

1. JŪDA sauc pēc Manis un jautā: “Kungs, vai tas tā ir, kā Toms nu teica?”

2. ES saku: “Jā, tā tas ir, kurš no jums brāļu priekšā sevi visvairāk pazemina, tas Dieva Valstībā ir pirmais; bet kurš iedomājas sevi par labāku, tas Dieva Valstībā sevi nosēdina atpakaļ uz kāda pēdējā pakāpiena.

3. Ja kāds no jums sevī vēl jūt ko augstāku un labāku, te viņš vēl nav brīvs no visu iznīcinošas, alkātīgas elles un vēl ilgi nav piemērots Dieva Valstībai; jo tāds cilvēks nav brīva gara!

4. Bet ja kāds cilvēks sevi tur zemāku par visiem saviem brāļiem un tāpat ir gatavs pēc saviem spēkiem visiem kalpot, tad Dieva Valstībā viņš ir pirmais, un visi citi pavisam labi var vadīties pēc viņa. Patiesi dievišķi liela gara ir tikai tas, kas spēj sevi pazemināt zem visām cilvēciskām radībām.”

5. JŪDA saka: “Tad te tikai cilvēks, kas visvairāk prot sevi pazemināt, var būt pirmais Dieva Valstībā?! Jo ja viņš pēc savām spējām cenšas visiem pakalpot, tad vispirms citiem tak acīmredzami vajag viņam atļaut sev pakalpot, lai caur to viņam palīdzētu Debess prioritātē! — Bet kas tad, ja citi viņa pakalpojumus vai nu pavisam negribētu pieņemt, jeb, tiekdamijs pēc Debesu prioritātes, paši piedāvātu savus pakalpojumus? Kas tad Dieva Valstībā būs pirmais?”

6. ES saku: “Visi, kas to cenšas darīt aiz krietnas sirds! Bet cilvēki, kas zināmā mērā aiz savtības brāļa pakalpojumus tādēļ nepieņem, lai viņam atņemtu izdevību varēt kļūt pirmajam Dieva Valstībā, bez kā jebkad tiecas pēc šādas prioritātes, tie tomēr būs pēdējie un viņš būs pirmais, jo viņš visiem brāļiem gribēja pakalpot aiz patiesas mīlestības un patiesas pazemības!

7. Ak, pavisam citādi būtu, ja kāds uz šīs pasaules tikai kādreizējas Debesu prioritātes dēļ gribētu būtniecīgāks un visu kalps! Ak, arī tas būs viens no pēdējiem Debesu Valstībā! Viņpasaulē viss tiek nosvērts smalkākiem svāriem un mērīts ar precīzāko mēru. Kur vien parādīsies kas savtīgs, svāri nebūs izšķiroši un Debesu mēru neapmierinās! Tādēļ tevī vajag būt pilnīgai patiesībai bez kādām slepenām domām. Citādi tu Dieva Valstībā nevari ieiet. Dieva un visas Viņa radības priekšā jūs var un padarīs tīrus tikai tīrākā patiesība bez kāda viltus un apslēptas krāpšanas. — Vai tu to saproti?”

8. JŪDA ISKARIOTS saka: “Jā, to es gan saprotu, bet vienlaicīgi arī atzīstu, ka to ir neiespējami panākt; jo cilvēkam ir neiespējami atnest visu patmīlību! Viņam tak vajag ēst un dzert un meklēt mājvietu un apģērbu, un tas tad arī notiek aiz kāda niecīga veida patmīlības! Ņem mīļu sievu un grib to vienīgi sev, un bēdas tam, kas uzdrošinātos tiekties pēc sava tuvākā sievas! Bet tā tak it kā arī būs sava veida patmīlība!?”

9. Ja man ir labi apstrādāta zeme un nāk ražas laiks, vai es nu aiz pilnīgas pašnīcināšanas un pilnīga patmīlības trūkuma iešu pie saviem kaimiņiem un teikšu: “Mani draugi, ejiet un novāciet ražu, kas ir izaugusi manā laukā; jo es, kā niecīgākais starp jums, kā visu jūsu kalps bez kādas vērtības jūsu priekšā, esmu strādājis tikai jums!” Es domāju, te šādai augsti uzstādītai pašaiizliedzībai un pašnīcīgai tomēr būtu jāuzliek kādas robežas, bez kā pat būtu neiespējams cilvēkiem sludināt Tavu Mācību, jo caur to acīmredzami norādītu, ka savus brāļus turētu par dumjākiem un aklākiem, nekā pats sevi! Jo garā turēt sevi izcilāku par saviem brāļiem, te tak tomēr arī būtu klāt nedaudz no augstprātības! Bet ja tā, te aplūkojam cilvēci simts gadus, un mēs tos līdzīgi vēršiem redzēsīm pļavā ēdam zāli un no kādas sarunvalodas vairs nebūs atrodamas ne pēdas un tikpat maz kādas mājas vai pat pilsētas! Tātad, cik tālu drīkst aizliet cilvēka patmīlība?”

77. TRĪS MĪLESTĪBAS VEIDU MĒRAUKLA.

1. Es saku: “Pavisam labi, ES tev gribu dot mēru, pēc kura tev un visiem citiem jāzina, kā jābūt ar patmīlību, kā ar mīlestību uz tuvāko un kā ar mīlestību uz Dievu.

2. Ņem skaitli 666, kas labās un sliktās attiecībās apzīmē vai nu pilnīgu cilvēku, vai pilnīgu velnu!

3. Mīlestību cilvēkā dali tieši 666 daļās; no tām Dievam dod 600, tuvākajam 60 un sev pašam 6! Bet ja tu gribi kļūt pilnīgs velns, tad Dievam dod 6, tuvākajam 60 un sev pašam 600!

4. Redzi, godīgi kalpotāji, kalpi un kalpones ir tie, kas apstrādā viņu kungu laukus. Pēc taviem uzskatiem viņiem tad arī jāņem raža, ja tā ir radusies caur viņu čaklumu un pūlēm; bet viņi to nogādā Kunga šķūņos un viņiem ir liels prieks par to, ka viņi saviem kungiem var teikt: “Kungs, visi tavi šķūņi ir pilni un puse vēl ir uz lauka! Kas mums te jādara?” Un viņu prieks kļūst lielāks, ja viņu kungs viņiem

saka: “Es slavēju jūsu lielo un nesavtīgo čaklumu un dedzību; ejiet un atvediet šeit namdarus, lai viņi īsā laikā uzceļ man pieliekamo un es lauku svētību uzglābāju tiem gadiem, kas varbūt varētu būt mazāk svētīti visādiem augļiem, kā te bija šis!” Redzi, kalpotājiem nepieder nekas, viņiem nav neviena šķūņa un neviena pieliekamā, un tomēr viņi par mazu algu strādā, it kā tie būtu viņu šķūņi un pieliekamie; jo viņi zina, ka, ja visi Kunga pieliekamie ir pilni, viņiem nav jācieš nekāds trūkums.

5. Un redzi, krietna kalpotāja darbībā atrodas patiesa cilvēka visas attiecības pret sevi, pret tuvāko un pret Dievu. Patiess kalpotājs par sevi rūpējas seškārt, par saviem līdzkalpotājiem, lai viņi viņam vēl labu, sešdesmitkārt, un par savu dienesta kungu sešsimtkārt, un caur to, bez kā to zina, par sevi tomēr rūpējas 666-kārt; jo viņa līdzkalpotāji, savam biedram, pie kura viņi mana maz savtības, vairāk vēlē labu un dienesta kungs viņu drīz liks pāri visiem. Bet kalps, kas rūpējas tikai par **savu** maisu, kuram darbs labprāt ir pēdējais un kurš savas rokas liek tikai pie vieglāka darba, to viņa biedri uzlūkos griezām acīm un viņa dienesta kungs labi manīs, ka savtīgais kalpotājs ir slinks kalps. Tādēļ viņš viņu nekad necels pāri saviem kalpotājiem, bet gan viņam samazinās algu un pie galda nosēdinās zemākā vietā. Un ja šis savtīgais, slinkais kalps nelabosies, tad viņš no dienesta aizies ar sliktu liecību un tā diezin vai jebkad atkal dabūs darbu. Bet ja viņam vēl ir viens vienīgs draugs, pret kuru viņš ir parādījis nesavtību, tad tas viņu var uzņemt savā mājvietā, par ko kungs viņu nepels. — Vai tu to saproti?

6. Katrā cilvēkā ir un vajag būt zināmai pakāpei patmīlības, citādi viņš nevarētu dzīvot, — bet, kā teikts, tikai iespējami niecīgākā mērā. Viena pakāpe **vīrs** tā jau atceļ tīri cilvēciskas attiecības, un tā dievišķās kārtības svaros tā lieta ir uz mata nosvērta! — Tagad tev robežlīnija ir parādīta un mēs gribam redzēt, kā tu to faktiski ievērosi!”

7. JŪDA saka: “Lai varētu redzēt, vai ar patmīlību ir trāpījis pareizu mēru, tam vajadzīga dziļāka gudrība. Kā īsredzīgais cilvēks var to novērtēt?”

8. ES saku: “Ar krietnāko gribu viņš dara to, ko viņš var darīt; iztrūkstošais jau tiks nolikts no Dieva. Bet neviens cilvēks gan nedrīkst par sevi rūpēties mazāk kā sesto daļu. Vismazāk pret tava veida cilvēkiem.”

9. Te Jūda apklust un pārdomādams aiziet no galda, lai sagatavotu nakts guļu jau vēlajai naktij.

10. Bet tikai tagad pie Manis pienāk zēns JOZUS un saka: “Bet šī cilvēka dumjība mani tomēr pār mēru sadusmoja! Viņš ir mācekļis un vēl tik dumjš, kā kāda nakts pūce gaišā dienā. Es tūlīt sapratu visu, ko Tu, ak Kungs, viņam teici; bet viņš nesaprata neko, pie kam vienmēr jautāja un cēla visādus iebildumus, un beigu beigās aizgāja tik dumjš, it kā Tu, ak Kungs, viņam nebūtu teicis ne vārdiņa! Ja jautā bērns, tad tas ir piedodams; bet ja viens vecs cilvēks, kas no otras puses tomēr atkal grib būt gudrāks, nekā viņa līdzcilvēki, arī vēl jautā, — un to redzami ne ar labu prātu, bet ļaunā nolūkā, — tad tomēr vajag dusmoties! Es vēl trīsreiz gribu mirt, ja šis cilvēks uz šīs pasaules jebkad labosies!”

11. Es saku: “Mans mīlais Jozu, atstāj to; jo pie jaunas debess un pie jaunas Zemes uzcelšanas mums vajag visādus palīgstrādniekus, un te arī tieši Jūda ir viens, kuru varam izlietot! — Bet nu saki tu man, ko tu teiksi saviem laicīgajiem vecākiem, kad tu ar viņiem atkal sastapsies! Kā tu runāsi?”

78. JOZUS VILTĪGAIS PLĀNS.

1. JOZUS, priecīgi smiedamies, saka: “Kungs, es domāju, ka šī lieta būs izdarāma pavisam vienkārši. Tēvoča Jairusa pavādīts, es ienāku manu, noteikti vēl sērojošo vecāku mājā. Kad viņi mani ieraudzīs zēnu, kas tik ļoti līdzīgs viņu Jozum kā viena acs otrai, viņi būs pavisam pārsteigti; tad Jauruss var teikt, ka es esmu atradenis un pat nesu no mirušā vārdu, un mani vecāki nekavējoties uzņems mani bērna vietā un mīlēs vairāk, nekā viņu Jozu. Caur visādiem izteicieniem viņi tad pamazām var tikt ievadīti pilnā patiesībā un tad beigās viņiem tomēr vajadzēs ticēt, ka es esmu viņu īstais dēls Jozus. Bet laikā, kuru Tu, ak Kungs, vari noteikt, viņi tad arī var tikt vesti pilnīgākā patiesībā. — Vai tā, Kungs, ir pareizi?”

2. ES saku: “Mans mīlais Jozu, tā lieta pavisam nav slikti izdomāta, bet pie tam tomēr parādās viens apstākļis un, proti, tas, ka te tomēr notiek acīmredzami meli un katri meli ir no ļauna un atkal rada ļaunu. Redzi, atradenis tu tomēr neesi; kā tu pēc tam tavu vecāku un Dieva priekšā “atradeni” attaisnosi?”

3. JOZUS saka: “Kungs, ja Tu smaidi, tad tā noteikti ir laba zīme, un es tavā priekšā jau esmu attaisnots tā, kā reiz Jēkabs ar savām aitas ādā ievīstītām rokām sava aklā tēva Izaka priekšā! Redzi, Kungs, te tak tomēr vairāk bija meli, nekā pie manis, ja es manu vecāku priekšā tieku vests kā atradenis, un tomēr Dieva priekšā Jēkaba kā pirmdzimtā svētība tika pieņemta kā taisnīga! Bet ja toreiz Dievs kādu vēl

acīmredzamāku krāpšanu, kas ir faktiski meli, varēja uzlūkot ar žēlīgām un svētījošām acīm, tad tagadējais atradenis Jozus Viņam nebūs pretīgs, pie kam Viņš, kā nevies cits uz plašās Dieva zemes, tomēr ir vispatiesākais atradenis! Es domāju, tu mans Dievs un mans Kungs, ka šai zemei gan neviens nevarētu būt tik ļoti pazaudēts, kā tāds, kas ir nomiris; un tā arī pilnīgi patiesākā nozīmē neviens arī nevarētu būt atrastāks kā viens — - , Kungs, Tu saproti mani, kuru es šeit domāju!”

4. ES saku: “Tu to labi izdarīji! Es zināju, ka tu atradīsi taisnīgu pamatojumu; bet nu Es no tevis arī vēlētos dzirdēt, kā tu caur visādiem izteicieniem savu vecāku priekšā beigās uzstāties kā paties dēls Jozus!”

5. JOZUS saka: “Ak Kungs, tā tak ir ļoti viegla lieta! Ja es reiz esmu mājās, tad es, kas man ir ļoti viegli, izturēšos tieši tā, kā es izturējos iepriekš. Kā es to darīju agrāk, es pamazām jautāšu par šo un to un arī blēņošos un ar to izteikšu zināmus rīkojumus, kas maniem vecākiem acīmredzami uzkrītīs un beigās viņiem vajadzēs teikt: “Tas ir mūsu Jozus, kas varbūt no Borusa caur viņa slepeniem līdzekļiem kapā pamodināts un ar laiku ticis pilnīgi izdziedināts! Un pagaidām es viņus pie šī domām atstāju. Ja tad nāk īstais laiks, tad viņiem jau jāuzzina patiesība, un es domāju, ka tā lieta būs pavisam labi izdarāma.”

6. JOZUS saka: “Kungs, cik ilgi Tu smaidi, kamēr tu pārbaudi, tā vienmēr un mūžam ir laba zīme! Bet es domāju tā, ka arī meli ir divēja, ļoti atšķirīga veida. Aiz ļaunas gribas kādam likt priekšā melus kā droši zināmu patiesību, tas ir un paliek sātānisks ļaunums! Bet šķietami meli, caur kuriem kailo patiesību tikai tik ilgi ietin, cik tieši ilgi kailā patiesība cilvēkam, kuru tā skar, būtu nepanesama, ja viņa acīmredzami vairāk kaitētu, nekā noderētu, nevar būt no ļauna, jo tā ceļas no cēlas, labas un labu gribošas sirds un gribas.

8. Šajā ziņā tad arī katrai līdzībai, aiz kuras tak var būt paslēpta viscildenākā patiesība, vajadzētu būt tīrākiem meliem. Un tomēr visgudrākie tēvi un pravieši visbiežāk runāja līdzības! Un ka šeit Boruss, kā visu pazīstams slavens ārsts, stājas tavā vietā, pamatā tak nav nekas cits, kā Ābrama laikā pie pirmtēva atnākušie trīs eņģeļi stājas Jehovas vietā, un pavisam nekas cits, kā man vienmēr ļoti cietsirdīgi šķitušie Jāzēpa meli viņa labību meklējošo brāļu priekšā! Bet Dievs Pats tā gribēja un šādu Jāzēpa izturēšanos pret brāļiem viņam nepierēķināja par grēku. Un tā es domāju, ka šādi šķietami meli ir tikai gudrība no debesīm, kamēr īsteni meli attiecas uz ļaunākās elliskās viltības valstību!”

9. Es saku: “Tad nāc šurp, tu mans mīlais Jozu, un ļauj tevi noskūpstīt; jo tu kā vēl maigs zēns esi gudrāks, nekā kāds vecs rakstu mācītājs!”

10. Pēc šiem vārdiem JOZUS tūlīt steidzas apkārt visam galdam, apkampj Mani, lēni Mani noskūpstīta un tad pavisam nebēdīgā, bet pie tam ļoti gudrā liksmībā Man saka: “Te jūs visi redzat seno Debesu garu, varu un spēku, un aizklājat savas sejas! Jo to, kas šeit notika, jūs vēl nekad neesat piedzīvojuši! Šeit mūsu priekšā mūžam svētais Tēvs, pilnīgi klātesošs Dēls Jēzū, no Savas radības ļauj Sevi miesīgi apmīlot!

11. Tā Tas, kas bija mūžīgais, laicīgo velk pie Sevis, to apmīlo un caur to viņu mūžam padara sev līdzīgu! Ak Tu patiesais, vienīgais visu cilvēku Tēvs, cik salda tomēr ir Tava mīlestība!”

79. DIVI EŅĢEĻI PIEDĀVĀ JOZUM SAVUS PAKALPOJUMUS.

1. Te priekšā iznāk tie ABI EŅĢEĻI un saka: “Jā, cēlākais zēns, tu runāji patiesi! Mūsu acīm, kas jau sen caurskata bezgalīgo Dieva telpu, pirms vēl Saule ar tās staru palīdzību caur mūžīgo Dieva telpu pasludināja savu esamību, tas nekad nav bijis ieraugāms. Bet tādēļ arī turpmāk paliec garā, kas te tevi tik dievišķi cildeni atdzīvina, un mēs mūžam paliekam brāļi!”

2. JOZUS saka: “Kas tad jūs esat, ka jūs spējat teikt tik ļoti cildeni gudrus vārdus? Vai tad arī jūs neesat cilvēki tikpat labi, kā es?”

3. ABI saka: “Mīlais brāli, garā mēs gan pilnīgi esam tas, kas tu esi un vienmēr vairāk un vairāk kļūsi; bet mums nekad nav bijusi miesa un asinis. Mēs esam Kunga eņģeļi un esam šeit vienīgi Viņam mūžam pakalpot. Bet ja Viņš reiz grib mums līdzīgi Viņam ļaut iet caur miesu, tad mēs arī šajā ziņā pilnīgi līdzināties tev. Bet tagad tu mums esi ievērojami priekšā; tomēr mūžība ir gara un bezgalīga un tajā reiz izlīdzināsies visas atšķirības. Bet nu mēs arī tev piedāvājam mūsu pakalpojumus; ja tu gribi, tad tikai pavēli, un mēs tev kalposim!”

4. JOZUS saka: “Kas man būtu jums jāpavēl man kalpot? Mums visiem kopš mūžības ir **viens** Dievs

un **viens** Kungs un Tēvs. Vienīgi Viņam ir tiesības pavēlēt kā man, tā jums; bet mums, kas visi esam no Viņa radīti, nekas viens otram nav jāpavēl, bet gan aiz mīlestības vienmēr laipni savstarpēji jāpakaļpo, ja kādam no mums vai vienam vai otram eņģelim vai cilvēkam vajadzīgs vienalga, kāds pakalpojums.

5. Bet es arī to neturu par pilnīgu, kas, kaut arī lai cik labprātīgi, steidzas palīgā savam palīdzību lūdzošam brālim, kuram vajadzīga kāda palīdzība; jo te tiks palīdzēts tikai tam, kuram ir izdevība, drosme un spēks savam, lai kādā ziņā pārtikušajam brālim izsacīt savu postu un viņam izlūgties atbilstošu palīdzību. Bet kas tad palīdz tam, kuram nav izdevības un drosmes izlūgties palīdzību no sava pārtikušā brāļa? Bet ja jau **izlūgtu** palīdzību es pavisam nevaru saukt par labu, cik daudz mazāk tad tikai kādu **pavēlētu!**

6. Tādēļ Tā klātbūtnē, kas ir Kungs pār dzīvību un nāvi, es jums šeit saku: “Ja jūs redzēsiet, ka man ir vajadzīga kāda palīdzība, tad palīdziet man bez kā es jums to lūgtu vai pavēlētu, it kā es būtu kāds kungs! Un ja es zinātu, ka arī jums varu ko palīdzēt, es darišu to pašu; citādi man no jums nav vajadzīga nekāda palīdzība un nekāds pakalpojums, bet vismazāk kāds pavēlēts, kas ir sliktāks, kā nekāds!

7. Bet kādam lai kādā ziņā pārtikušajam būtu čakli jāapskatās visapkārt starp saviem trūcīgajiem brāļiem, vai kādam gan drīz vienā vai otrā ziņā nav vajadzīga kāda palīdzība. Un ja viņš kādu ir atradis, tad viņam tam palīdzība jāpiedāvā! Pēc manām domām, tad viņš noteikti būs patīkams Dievam tam Tēvam, kas mūžam nepārtraukti tā rikojas, un attaisnos Svētā Tēva līdzību, pēc kā viņš ir radīts; bet kas savam tuvākam palīdz tikai tad, kad tas viņam ir lūdzis palīdzību, ak, cik tālu tāds palīdzētājs vēl ir attālinājies no Dieva līdzības un cik tālu tad tas, kas palīdzības sniegšanu liek sev pavēlēt!

8. Redziet, jūs mani mīlie draugi, ja jūsu gudrība nesniegtos tālāk, kā tikai tiktāl, lai cilvēkiem liktu priekšā, ka viņiem jums **jāpavēl**, ja tiem vajadzīga jūsu palīdzība, tad es kā zēns neēju ar jums mainīties; bet ja jūs tikai gribējāt mani pārbaudīt, tad es ticu, ka jūsu priekšā savu pārbaudījumu, mazākais, neesmu slikti izturējis. Un ja jums no manas mutes varbūt būtu bijis kas jādzird, kas jūs varbūt nedaudz aizskāra, tad jums vajag ņemt vērā, ka savu muti neesmu atvēris, lai jūs pamācītu, bet gan patiesības dēļ, jo jūs savu priekšlikumu man izteicāt nepatiesībai atbilstošu. Bet kā pilnīgiem Debesu gariem jums tak manā iekšienē tomēr būtu jāredz un jāatzīst, ka es uz jūsu priekšlikumu droši nākšu pretī ar šādu atbildi, un tad jūs savam priekšlikumam, par kuru es jums nepavisam nevaru patiekties, noteikti būtu devuši citu izskatu.”

9. ABI JAUNEKĻI pazemīgi nedaudz atkāpjas un saka: “Patiesi, šajā zēnā neviens eņģelis nebūtu meklējis tādu augstu, tīri dievišķu gudrību!”

10. ES saku: “Jā, Mani mīļie, Dieva acs redz ļoti asi — tā tad arī cilvēka tīrākā sirds, kas te ir kā Dieva acu ābols — arī pilnīgākajos eņģeļos atklāj traipus, bet es tam atļāvu notikt nevis jūsu dēļ, bet gan viesu dēļ, ka no kāda pamodināta zēna mutes viņiem būtu jāuzzina, cik daudz viņiem vēl trūkst no Dieva līdzības. Bet vispār zēns jau kopš dzimšanas bija ārkārtīgi modra gara un lai neviens nedomā, ka pie šīs izdevības Es viņam būtu vārdus licis sirdī un beidzot mutē. Tie izauguši uz viņa paša zemes; tādēļ savā laikā viņš Man būs krietns darba rīks!”

80. KIRENIJS PIENĒM JOZU.

1. Kirenijs saka: “Kungs, es gribu šo zēnu ņemt pie sevis un, ja viņš gribētu pie manis nākt, es vēlos viņu ne tikai likt **līdzās** maniem bērniem, bet gan visā pāri tiem. Patiesi, es to sev pierēķinātu par lielāko laimi, ja es šo mīļo zēnu, kas jau tāpat ir vairāk eņģelis, kā cilvēks, varētu saukt par **savu**. Viņam pie saviem kādreizējiem vecākiem jau tāpat būs grūts stāvoklis un ir jautājums, vai viņi viņu vēl pieņems. Bet es visu zinu un ar laiku varu tā izkārtot, ka viņa, kā man zināms, ļoti templiski noskaņotie vecāki, savu Jozu pavisam labi pazīs. Ja viņi grib viņu pieņemt, tad tas viņiem arī tiks atļauts, tomēr ar noteikumu, ka viņš paliek manā mājā un, kur esmu es, ir ar mani, — drīz Āzijā, drīz Eiropā un drīz Āfrikā; jo man viņa gudrība ir pāri visam!”

2. ES saku: “Nokārto to ar Jairusu un zēnu! Es ar visu esmu mierā, jo zēns, mans mīļais Jozus, visur paliks Man uzticīgs!”

3. ZĒNS saka: “Tēvs, Tu tak par to nešaubiesies? Tikai Tev pašam vajadzētu likt man sirdī kādus citus uzskatus! Bet Tu to mūžam nedarīsi, un tā es arī mūžam palikšu Tev uzticīgs. Bet ja es varētu izvēlēties manu turpmāko esamību uz šīs Zemes, vismīļāk es paliktu tieši pie Tevis, mīlestības, dzīvības un visas gudrības pirmavota. Bet tā ir tikai manas sirds īstena, iekšēja vēlēšanās; bet vispār es jau protu arī pa-

klausīt un labprāt dodos visur, kur vien tikai vienmēr mani vēlas noteikt Tava svētā griba! Es eju pie Kirenija, kuru es ļoti augsti cienu un godāju, tāpat arī es eju atpakaļ pie saviem laicīgajiem vecākiem, kuri arī man ir ļoti mīļi un dārgi; bet bez Tavas gribas es neapdomīgi nedarišu neko!”

4. ES saku: “Ka tu vēlies palikt pie Manis un ar laiku arī paliksi, to rāda visa tava būtība; bet tagad tev vēl vajadzīgs nedaudz miera, kas tev ir nepieciešams ārējā atšķirtībā no Manis, lai starp tavu dvēseli un jauno miesu tiek veidota stingrāka konsistence. Kad tas apmēram gada laikā notiks, tad tu jau atkal vari nākt pie Manis un pēc tam pavisam labi varēsi uzturēties Manā tuvumā, bez kā Man, kā tagad, ar Manas gribas varu tava dvēsele jāpatur tavā miesā. Redzi, tas ir iemesls, kādēļ tavam labumam Es uz īsu laiku ļauju tev iet prom no Manis! Bet nu jautā tavām tieksmēm, vai tu mīlāk ar romiešu virspavēlnieku dodies prom no šejienes, jeb vai tu mīlāk atgriezies pie saviem laicīgajiem vecākiem! Man tas ir vienlīga, — tikai tas ir patiesi, ka pie Kirenija tu vienmēr vari iegūt vairāk, nekā kā šķietams svešinieks tavu vecāku mājā; jo viņi vēl ilgi nezinās, kas viņiem ar tevi jādara.”

5. JOZUS saka: “Pavisam labi, tādēļ, ka es nu zinu tik daudz, tad es dodos kopā ar augsto valsts pavēlnieku Kireniju. Bet es tomēr vēlētos redzēt vecākus un uzzināt, kādu jautājošu seju viņi rādīs, mani ieraugot.”

6. KirenijS saka: “Ja mēs no šejienes uz Sidonu un Tiru dodamies caur Kapernaumu, tad rīt mēs to pavisam viegli varam izdarīt. Ja mēs Kapernaumā pusdienosim pie mana brāļa, kuru tu šeit redzi līdzās man un kura vārds ir Kornēlijs, tur līdzās dažiem galvenajiem pilsētas ierēdņiem pie galda jātiec aicinātiem arī tavim vecākiem, un tad tev būs pietiekami izdevības redzēt un dzirdēt tavus vecākus un viņus novērot, kādas visādas piezīmes viņi par tevi izteiks. Bet pie tam tev vajag ļoti uzmanīties, ka it kā caur kādu izmestu vārdu tu sevi pārāk nenodod. Pēc apģērba viņi tevi nepazīs, jo rīt no saviem krājumiem es tev likšu apgādāt togu, kā to nēsājam mēs, romieši, bet, kā teikts, tev vienīgi vajag labi uzmanīt savu muti, ka tu pirms laika sevi nenodod!”

7. JOZUS saka: “Par to esi pavisam bez rūpēm. Es diezgan labi pārvaldu romiešu, kā arī grieķu valodu un tādēļ, ja man kas tiks jautāts, runāšu šajās valodās. Protams, arī mani vecāki pārvalda šīs valodas; bet tas nav svarīgi! Īsi, ar Kunga, Kas mani ir pamodinājis, palīdzību es, protams, visu pratišu notēlot labākā kārtībā.”

8. KirenijS spiež zēnu pie savām krūtīm, skūpst viņu un saka: “Īsi un labi, es tevi ļoti mīlu un no šī brīža uzskatu tevi kā manu dēlu, kuru es mīlu vairāk, kā manas miesas bērnus un daudzus citus bērnus, kuriem es labprātīgi, kā tev esmu kļuvis tēvs. Jo tu ar savu garu visiem varēsi būt noderīgs.”

9. ZĒNS saka: “Es arī par to priecājos, jo kopš seniem laikiem tas man ir bijis lielākais prieks, ja es kādam kaut kā varēju būt noderīgs.”

10. ES saku: “Labi, Mans Jozu! Ja Es redzēšu, ka tu tavai apņēmībai paliec uzticīgs, tad arī Es tev sniegšu spēku no Debesīm, ar kā palīdzību tev tad jāspēj padarīt vēl vairāk laba. Bet iekš kā spēks pastāvēs, to tu redzēsi tikai tad, kad tu to saņemsi. Bet nu dodamies pie miera, jo ir jau pusnakts. Rītu arī ir atkal diena, un Es negribu iepriekš izpētīt, ko tā nesīs, bet gan, ko tā nesīs, mēs visu pieņemsim. Labajam jābūt mūsu daļai un slikto pratisim atdalīt. Un tā tad dodamies pie miera! — pēc šiem Maniem vārdiem visi dodas pie miera.

JĀŅA KRISTĪTĀJA NĀVE. JĒZUS TUKSNESĪ UN PIE GENACERETES EZERA. MATEJA EV. 14. NODAĻA.

81. ROHANA VĒSTĪJUMS PAR JAUNO PRIEKŠNIEKU.

1. Nākamās dienas rīts atkal bija saulains un daudzi no klātesošajiem, kuri arī bija devušies pie miera agrāk, nekā mēs, jau bija ārā, kad Es, mācekļi, romieši un Kisjons devāmies ārā no mājas.

2. Bet kad mēs kādu laiku uzturējāmies ārā, pretī nāca Baba ar savu ģimeni; jo viņš vēlu vakarā gāja uz mājām pilsētā, lai Manā mājā nesagādātu neērtības. Bet kad viņš, kā viņš mums steidzīgi atstājāja, — nonāca pilsētā, tur, un tieši sinagogā valdīja tik liels satraukums, ka viņš pat neiedrošinājās kādam jautāt, kas te notiek. Bet vajadzēja būt notikušam kaut kam ļoti ārkārtējam, jo parasti viņš starp sinagogas kalpotājiem un kungiem nekad nebija manījis tādu satraukumu.

3. ES saku: “Tās būs jaunās slotas sekas, kas pēc Jairusa izstāšanās būs atnācis no Jeruzalemes un, jādāmā, šodien Nācāretē grib noturēt pārbaudi. Te tas nav svarīgi, un tādēļ jau gatavais rīta mielasts

mums garšo pavisam labi.

4. Pēc tam Es vērsos pie abiem vēl klātesošajiem eņģeļiem: “Steidzieties sinagogā un atvediet Man ārā Rohanu, vecāko. Man ar viņu jārunā. Bet ejiet mēreniem soļiem, lai caur jūsu pēkšņo ierašanos jūs sevi nenododat! — Abi eņģeļi tūlīt dara tā, kā Es viņiem biju pavēlējis; bet mēs dodamies brokastis un labā omā tās baudām.

5. Kad mēs atstājam galdu, nāk jau arī Rohans ar abiem eņģeļiem, dziļi paklanās Manā un vēl klātesošo augsto romiešu priekšā un, pavisam noguris, saka: “Ak Kungs, te ir debesis un tur, sinagogā, traškoša elle! Kungs, man gan Tev neko nevajag teikt, tā kā es pārāk labi zinu, kas visā plašajā pasaulē Tev nekas nevar būt nezināms; bet te patiesi vai jāzsamist, ko dara mūsu jaunais priekšnieks!

6. Ja **tas** cilvēks nav Sātana miesīgs brālis, tad es pilnīgi atsakos saprast. Pirmkārt, viņš mūs pilnīgi aplaupa ne tikai, kas attiecas uz naudu, bet gan arī visu citu mantību; tā kā mēs pat nezinām, no kā mums ar mūsu ģimenēm nākamībā jādzīvo; viņš kā tempļa īpašumu mums atņem visus miltus, visus pākšaugus, visu labību, visas žāvētās zivis; apraksta mūsu govīs, vēšus, teļus, aitas un ēzeļus un tādā veidā bez kādas žēlastības mums to visu atņems. Pie tam viņš mūs pasludināja par tempļa atkritējiem un bez tam grib mūs vēl aplikt ar visādiem iespējamiem sodiem; jo Jeruzalemē sīki zinot visu, kas te notika, un vienlaicīgi viņam ir noteikts uzdevums Tevi sagūstīt un likt nodot tiesai kā ļauzu pavadinātāju un musinātāju! — Ko Tu saki par šādu bestiju?

7. Erods zinot katru Tavu soli; viņš jau sen būtu pret Tevi spēris nopietnus soļus, ja viņš it kā nebūtu sagūstīts no maldīgām domām, kuras viņam iedvesa kāds pareģis, kas slepeni bija Jāņa māceklis, ka Tu esot no nāves atkal piecēlies Jānis, kuram viņš uz netikles Erodijas prasību lika cietumā nocirst galvu un šo galvu uz šķīvja viņai pasniegt kā pierādījumu, ka viņš ir izpildījis viņai doto zvērestu!

8. No šī nedaudzā Tu, ak Kungs, jau vari pamanīt, kā tās lietas stāv! Es Tev saku: “Ja **Tu** ar visu Tavu varu nepretojies, tad Tu kopā ar visiem, kas te ir pie Tevis, miesā esat pazuduši! Jo vairāk es Tev nevaru pateikt, kā ka tagad burtiski ir vaļā visa elle! Par Tavu galvu ir apsolīti simttūkstoš pfundu zelta!”

9. Te Es pasauca Mateju un viņam saku: “Pieraksti to, ko tu tagad dzirdēsi!

10. Matejs tūlīt atnes savus rakstāmpiederumus un iekārtojas rakstīt.

11. Bet Es Rohanam vēlreiz saku: “Tu te tikai pavisam īsi pieminēji bēdīgo notikumu ar Jāni; esi tik labs un izstāsti to tā, kā to jaunais priekšnieks jums pavēstīja. Jo Man ir svarīgi, ka tā lieta te tiek pierakstīta!”

12. ROHANS saka: “Es to daru ar lielāko gatavību pasaulē; tikai es baidos, ka mums draud briesmas, ka neparādās Sātana brālis no priekšnieka un mums šeit nesaceļ šausmīgu skandālu!”

13. ES saku: “Nebaidies, tik daudz varas mums te vēl ir, lai viņam liktu skolotāju.”

14. ROHANS saka: “Ja tā, tad notikumu ar Jāni gribu tūlīt vārdu pa vārdam tā atstāstīt, kā jaunais priekšnieks mums to darīja zināmu. Bet viņa vārdi skanēja tā:

82. STĀSTS PAR JĀNI KRISTĪTĀJU UN VIŅA NĀVI.

1. (ROHANS): “Nomas firsta Eroda nodokļu ievācēji un kalpi nesēn Erodam darīja zināmas valodas par Tevi un Taviem darbiem, atstāstīja viņam, ka Tu pie nodokļu ievākšanas piespiedi viņus bēgt un ka viņi Tavai varai nevarēja pretoties. Tad Erods tūlīt pasauca kādu GAIŠREĢI, bet tas, kā slepens Jāņa māceklis, kas šī pravieša nonāvēšanu nevarēja Erodam piedot, šeit atrada izdevību Erodam atriebties un ar nopietnu seju un vārdiem viņam izskaidroja: “Tas ir Jānis, kas ir piecēlies no nāves un tagad pret tevi veic tādus darbus!”

2. ERODS par to ļoti izbijās un drebēdams nāca atpakaļ pie saviem kalpiem un viņiem teica: “Tas nav namdaris Jēzus, kuru es pazīstu, tā kā tikko pirms pieciem gadiem viņš ar savu tēvu Jāzepu pie manis izgatavoja jaunu troni un šajā darbā kā mākslas meistars, kaut gan citādi pavisam vientiesīgs cilvēks, parādīja ievērojamu veiklību; bet gan tas ir Jānis, kuram liku nocirst galvu un kas ir atkal piecēlies no nāves un kā neiznīcināms gars pret mani veic tādus darbus, kādus citādi nevar paveikt neviens cilvēks (Mt. 14:12) Tādēļ jums pret viņu nekas vairs nav jāuzsāk, jo tas jums un man varētu sagādāt lielāko nelaimi!”

3. Par šo izskaidrojumu kalpiem bija jābūt ļoti pārsteigtiem un jāaiziet prom pavisam apmulsušiem, jo pie sevis viņi zināja, ka Tu neesi Jānis, — bet satrauktajam Erodam viņi neuzdrošinājās runāt pretī.

4. Bet pēc šī priekšnieka stāstījuma mēs viņam jautājām, kāda tad ir šī lieta ar Jāņa nonāvēšanu, jo

mēs labi zinājām, ka Erods viņu bija iemetis cietumā; bet ka viņš viņu lika arī nonāvēt, par to mēs nezinājām ne zilbi. Pēc tam priekšnieks mums pavisam īsi atstāstīja: “Sākumā Erods, protams, tikai pavisam vājš, bija Jāņa piekritējs un cienīja viņu kā sevišķi gudru vīru, tādēļ viņš viņu ņēma savā galmā un gribēja no viņa iemācīties slepenas gudrības. Bet, tā kā viņš negribēja atteikties no savas ļaunās mīlestības uz sava brāļa Filipa sievu Erodiju, tad Jānis satraucās un nopietnākā tonī Erodam teica: “Tev nebūs iekārot tava tuvākā sievu!” Te lepna Erods sadusmojās, lika Jāni mest cietumā un jau tūlīt rītu būtu licis viņu nonāvēt, ja nebūtu baidījies no tautas, kas Jāni turēja pat pravieti. (Mt. 14:5)

5. Bet dažas dienas pēc tam Erods svinēja savu dzimšanas dienu. Šajā dienā Erodijas skaistā meita dejoja viņa un viņa augsto viesu priekšā, un viņa Erodam ļoti patika. (Mt. 14:6) Tādēļ viņš skaistajai dejojājai ar zvērestu apsoliņa, ka viņš viņai dos to, ko viņa vēlētos viņam lūgt. (Mt. 14:7) Bet meita vispirms gāja pie savas mātes, kura bija zvērējusi Jānim atriebties, jo viņš gribēja Erodu no viņas atsvešināt, un tādēļ viņa savai meitai uzdeva, ka viņai jāprasa Jāņa galva.

6. Te meita gāja un Erodam teica: “Dod man Jāņa galvu uz zelta šķīvja!” (Mt. 14:8) Te ķēniņš tomēr noskuma, gan ne tik daudz Jāņa, kā daudz vairāk tautas dēļ, jo viņš baidījās, ka tā viņam atriebtos. Tomēr zvēresta un viesu dēļ, kas kopā ar viņu sēdēja pie galda, viņš kalpiem meitas prasību lika izpildīt (Mt. 14:9). Un kalpi gāja, un pēc tam, kad vispirms kāda iemesla dēļ aizgādāja no viņa prom dažus viņa mācekļus, Jānim cietumā nocirta galvu un uz šķīvja galvu ienesa ēdamzālē, lai to nodotu meitai, un tā tad tūlīt to deva savai ļaunajai mātei. (Mt. 14:11)

7. Pēc tam atkal nāca Jāņa mācekļi un sev par lielākām šausmām un ciešanām atrada Jāņa liķi, iznesa to ārā un daudz tūkstošu acu priekšā, kas tur raudāja un ar neskaitāmiem lāstiem apkrāva Erodu un visus viņa mājiniekus, to apraka. Bet Erodija, ieraugot Jāņa galvu, ar šausmās pārvērstu seju acumirkli nokrita beigta un dažus acumirkļus pēc tam viņas meita; un Erods un visi viņa viesi, pilni šausmu, izbēga no zāles.

8. Kungs, tas burtiski ir tas ļoti bēdīgais notikums ar Jāni Kristītāju pie Jordanas upes netālu no Betaboras tuksneša, kur šī upe ietek ezerā, plūst tam cauri un beidzot pagriežas uz Nāves jūru. Ko Tu uz to nu saki? Vai tas gan ir iespējams, ka cilvēki tik ļoti var kļūt par velniem un, proti, tādā laikā, kur Tu, Kuram paklusa Debesis un Zeme, Pats kā cilvēks, staigā uz Zemes? Vai tad Tev vairs nav nekādu zibēnu un pārkonu?”

9. Pēc tam pie Manis pienāk Kirenijs un KORNĒLIJS un pavisam saskaitušies saka: “Kungs, te draud briesmas! Te mēs vairs nevaram gaidīt uz Tavu lielo pacietību un lēnprātību; te nozīmē acumirkli likt rokas pie darba. Ilgākais, desmit dienās visam odžu dzimumam kopā ar Jeruzalemi un templi vajag būt no zemes iznīdētam!”

10. ES saku: “Skaties šeit, ar šiem abiem jaunekļiem pietiek, lai vienā acumirkli izdarītu to, kas simts gados neizdotos visai romiešu varai. Ja Dieva kārtības dēļ tam visam nevajadzētu notikt, ticiet, Man būtu viegli to visu iznīcināt ātrākā acumirkli! Bet kādas jaunas debess un kādas jaunas Zemes izveidošanas dēļ vajag notikt šim ārkārtējākam.

11. Bet nu raugiet, ka jūs ejat no šejienes prom. Jo šis jaunais priekšnieks ir ļauns cilvēks un Sātans viņam rāda tūkstoš ceļu, pa kuriem viņš jums visiem varētu krietni kaitēt; tādēļ skatieties, ka dodaties tālāk!

12. Arī Es šodien došos prom no šejienes, un šajā apvidū tik drīz atkal nenākšu; jo no trakojoša suņa vajag izvairīties! Tas ir viens, kam ir daudz zelta un sudraba, citādi viņš šo amata stāvokli nebūtu varējis nopirkt; un ar daudz zelta un sudraba šajā pasaulē pie pasaules cilvēkiem var panākt daudz. Un kas pie tam vēl pār šādu stāvokli aiz tīras peļņas kāres un varaskāres, — kā to darija tas te —, tam pavisam nevar uzticēties. Tādēļ jūs visi gatavojieties ceļam un dodieties prom no šejienes, un tu atkal atgriezies mājās; jo līdz šim tava iztrūkšana vēl nav tikusi pamanīta.”

13. ROHANS jautā: “Bet ja es Tevis dēļ tikšu iztaujāts, kas man jāatbild?”

14. ES saku: “Tas tev tiks likts sirdī un mutē!”

83. SCĒNA AR JAUNO TEMPLA PRIEKŠNIEKU NĀCARETĒ.

1. Ar šiem vārdiem Rohans ātri dodas mājup un, tikko viņš dažus acumirkļus savā mājā ir uzkavējis, jau nāk kāds sūtnis un liek viņam iet uz sinagogu, kur jaunais priekšnieks ar viņu grib runāt tieši par Mani; jo viņš bija uzzinājis, ka Rohans Manis dēļ bijis Ziharā. Rohans arī ātri dodas turp un priekš-

nieks viņam tūlīt asi uzbrūk.

2. Bet ROHANS saka: “Es esmu viens no vecākajiem Nācāretē. Mans vecums ir starp septiņdesmit un astoņdesmit gadiem, un tu vēl ilgi neesi piedzīvojis trīsdesmit! Bet tādēļ, ka tu caur savu naudu esi sevi padarījis par priekšnieku, tu vēl ilgi neesi nekāds Mozus un Arons, un man nemācīsi to, ko es jau zināju, pirms tu vēl biji piedzimis. Tavs cienījamais priekšgājējs un viss templis vienmēr bija apmierināts, kā mēs visi pārvaldījām mūsu amatu, visas prasības aplūkojām ar Dievam padevīgu jūdu taisnīgām acīm un, kur tas bija vajadzīgs, palīdzējām; bet, ja tu to lietu saproti labāk un it kā ar vienu cirtieni pat visus grieķus un romiešus gribi padarīt par jūdiem, tad tikai turpini tā, un es tev galvoju, ka tu blakus mums visā Galilejā esi vienīgais jūds.

3. Redzi, aiz līdzīga iemesla ievērojama daļa Jesairas šajā ziņā kļuvusi pavisam grieķiska un visiem farizejiem, priekšniekiem un rakstu mācītājiem vajadzēja šo vietu pamest. Noej tur un uzsāc šādu stingru izmeklēšanu, un jesairieši tev par to pateiks ko tādu, ka tev nebūs pietiekami veiklas kājas, lai cik iespējams, ātri aizbēgtu! Bet kādēļ jesairieši atkrita? Viņu vietējās priekšniecības pārāk lielās mantkārības dēļ, un nu Mozus vietā viņi atzīst Pitagoru.

4. Un visā drīzumā uz mata tas pats būs šeit, un mēs visi tad varam laisties lapās! Tātad neesi tik akls un atzīsti patiesību!

5. Augstie varas nesēji ir romieši un grieķi un labprāt redz, ka jūdi pāriet viņu mācībā. Kā tu gribi šādu pāriešanu aizkavēt? It īpaši tagad visā Galilejā ir pārāk zināma lieta, ka visa tempļa būtība līdzinās tikai tukšam riekstam. Un kas cits pie tā ir vainīgs, kā tikai paši mantkārīgie templeši, kas par naudu bagātiem svešiniekiem atver vissvētāko vietu, pēc kam viņi, par spīti visiem zvērestiem, par to smejas un ļoti zobojoties visu to lietu iznes tautā. Ej un jautā šīs pilsētas iedzīvotājiem, un viņi tev atstāstīs to, ko atstāstīja mums.

6. PRIEKŠNIEKS saka: “Ko tu saki? Tauta visu to zinātu?”

7. ROHANS saka: “Jā, tauta to visu zina! Bet ej un atņem tai tās zināšanu!”

8. PRIEKŠNIEKS pavisam nopietns staigā šurp un turp pa sinagogu un pēc kāda laika saka: “Pie tā gan krietna daļa būs šim Nācāretes pravietim! Tādēļ lai ar viņu notiek tas, kas caur ķēniņu Erodu ir noticis ar Jāni!”

9. ROHANS saka: “Jā, jā, pamēģini te brīnumārstu aizskart, un tauta, romieši, grieķi un jūdi, kas viņu godā kā Dievu, tev tad tāpat zinās ko pastāstīt! Es, kā visvecākais no Nācāretes, tev saku un došu uzticami noteicošu padomu: Stājies tava cienījamā priekšgājēja Jairusa peticīgajās pēdās, tad tev kādu laiku vēl ies labi; bet ja tu tā, kā tagad, visu augšējo pūlies pagriezt lejup un visu apakšējo augšup, tad tu drīz vari meklēt kādu izdevību doties atpakaļ uz Jeruzalemi. Pats Jauruss ir grieķu rokās, Boruss ir viņa znots! Boruss, otrs brīnumārsts, bagāts visādiem dārgumiem, pārāk drīz tev sāks ko pastāstīt. Īsi, pamēģini tikai, un pēc tam saki man, vai es tev esmu devis nepareizu padomu?”

10. PRIEKŠNIEKS aiz dūsmām sit kāju pie zemes un saka: “Jūs visi esat velna un, šķiet, vairāk turaties kopā ar mūsu pretiniekiem, nekā ar mums un esat tautas krāpnieka mācības piekritēji! Tādēļ es jūs visus izstumšu no sinagogas, tajā ielikšu jaunus ļaudis no Jeruzalemes un jūs nododu tiesai! Tādēļ es tev vēlreiz jautāju: Ko tu Ziharā darīji pie samarieša?”

11. ROHANS saka: “Es esmu septiņdesmit gadus vecs un zinu, ko daru un kas man darāms! Tavi draudi nebaida ne mani, ne kādu citu; bet ja tu gribi mūs nodot tiesai, tad vari pamēģināt, un redzēsim, kurš no tiesas tiks ātrāk sagūstīts — mēs vai tu!”

12. Laimīgā kārtā mēs no valsts virspavēlnieka, kas ir Romas ķeizara brālis, un kuram Romā ir lielākais iespaids, esam ļoti labi ieredzēti, tādēļ tik viegli, kā tu domā, viņš mūs cietumā neieliks. Bet tieši Jēzum, kuru aiz mantkārības un varaskāres templis tik ļoti ienīst, templim jāpatiecas, ka tas no romiešiem nav nolīdzināts līdz ar zemi!

13. Tu noteikti kaut ko būsi dzirdējis par slaveno nodokļu nolaupīšanu, kas zem valsts virspavēlnieka maskas tika pastrādāta un tā nicināmo transportu — tāpat par daudziem citiem tīri nolaupītiem un ar apkaunojošu varu izspiestiem objektiem — kas caur bagātā Kisjona uzraugiem Kisā tika notverti! Redzi, te tieši no tempļa bez kāda iemesla ienīstais Jēzus, kuru pat augstie kungi godā vairāk, kā savu Jupiteru, bija tas, kas caur saviem vārdiem un caur saviem nekad nedzirdētiem brīnumdarbiem no Jeruzalemes novērsa visiznīcinošāko vētru! Bet tādēļ tā vēl ilgi nav atsaukta; tikai kāda stūrgalvība no jūsu puses, un vētra ies vaļā.

14. Vajadzīgs tikai arī viens ziņojums no Borusa, Jairusa un respektīvi arī no manis, un tad es tev at-

ļauju trīs reiz septiņas dienas apskatīt tavu Jeruzalemi un tavu templi, un tev būs grūti atrast vietu, kur templis reiz stāvējis! Vai tu mani labi saprati?”

15. Te JAUNAIS PRIEKŠNIEKS atkal sit ar kāju pret zemi un pilns niknuma un dusmu saka: “Kas tad to ar zvērestu var apliecināt? Jo tie, kam tas jādara, vēl sēž templī!”

16. ROHANS saka: “Pēc romiešu likumiem vainīgais pie zvērēšanas arī nekad netiek pielaists, bet gan tikai citi liecinieki. Un vajadzības gadījumā viņi tev saved kopā desmit tūkstošus, un es domāju, ka dažiem desmit noziedzniekiem viņu būtu pietiekami!”

17. Pavisam sabiedēts, PRIEKŠNIEKS saka: “Tāpat vairs nav ko turēties pie Jehovas, Mozus un praviešiem, un — romiešu dēļ — viņu likumus neviens cilvēks vairs nedrīkst ievērot!”

18. ROHANS saka: “Tikai nerunā tu man par Mozu, Jehovu un visiem tiem praviešiem! No visa tā, ne pie tevis un vēl mazāk pie tempļa augstajiem un visaugstākajiem vairs nav sastopamas ne pēdas; jo jau kopš trīsdesmit gadiem viss templis ir ticis pārvērsts par maiņas un tirdzniecības māju, un no patsiesā Jehovas un Mozus tur jau sen vairs nav sastopamas ne pēdas! Tas, kas tur ir, vēl ir tikai maskas, un plēsīgi vilki staigā apkārt avju ādās, lai nabaga aitas jo vieglāk tiktu satvertas. Ja tu staigātu pēc Mozus likumiem, tad tu nekad nebūtu tiecies par daudz zelta un sudraba sev nopirkt šo amatu.”

19. Pēc šīs Rohana atbildes JAUNAIS PRIEKŠNIEKS gandrīz plīsa no dusmām un teica: “Bet tas viss nav nekas! Tādēļ es jums visiem tomēr atradīšu vienu kungu, par kuru jums līdz ellei jāizbrīnās; jo arī es vēl daudz ko zinu, ko jūs nezināt, un zinu daudzus ceļus, kuri jums varētu būt nezināmi!”

20. ROHANS saka: “Gan iespējams; bet ir ļoti iespējams, ka tavi ceļi un takas mums visiem varbūt ir vēl labāk zināmas, kā tev, un liels jautājums, vai mēs visus ceļus, pa kuriem tu slepenībā domāji mums uzglūnēt, mēs tev jau neesam aizkrāvuši. Kā teikts, izdari tikai vienu vienīgu mēģinājumu, tad tev tūlīt jāredz, ko visu mēs tev pastāstīsim!”

21. PĀRĒJIE Rohanam saka: “Bet brāli, kādēļ tu šo necilvēku pasargā no viņa drošas bojāejas? Viņš ir mūsu rokās, un ja mēs atļaujamies viņam dot nobaudīt Nācaretes akmeņus, viņam jāsauc palīdzība no debesīm!”

- Pēc tam uz priekšnieku: “Mēs tikpat labi kā tu esam farizeji un rakstu mācītāji un īstenībā vairāk; jo mēs esam cēlušies no Levi, kamēr mēs gan labi zinām, ka tu izcelšanos esi sev nopircis, kā šajā laikā kopā ar debesīm viss ir pārdodams. Tāpat tu esi iebrucējis vissvētākajā vietā un Dieva zaimotājs, un par šādu pārkāpumu tev gan jātiek nomētātam ar akmeņiem, tādēļ tu vairs nedrīksti pārāk daudz uzstāties un mēs ķeramies pie akmeņiem!”

22. Šie ļoti enerģiski izteiktie draudi PRIEKŠNIEKU, mazākais, šķietami padara paciešamāku, bet tā vietā jo niķīgāku, un pēc kāda laika viņš saka: “Bet jums arī nevajag mani pārprast, jo tempļa lielie trūkumi man ir tikpat labi zināmi, kā jums, un runa ir tikai par to, kā tie ir apslēpti, un kā templis atkal varētu tikt vests savā iepriekšējā nozīmībā.”

84. ŠHIVARA LIECĪBA PAR JĀNI UN JĒZU.

1. Uz to runātājs ŠHIVARS saka: “Kam tad mums, iesvaidītajiem, vajadzīga šāda neprātīga noņemšanās? Vai es kopš mana vienpadsmitā līdz divdesmit piektajam dzīvības gadam nekalpoju templī un vai pārāk labi nezinu, kā tur tās lietas stāv. Ja es būtu gribējis ko sliktu, ko visu es jau sen nebūtu varējis izpaust! Bet es domāju: “Aklā tauta tomēr — kā iepriekš — turas pie tempļa.”

2. Kādēļ man tautai būtu jāatņem ticība, uz kuru tā, pēc manām domām, vēl vienmēr liek neparo-bežotas cerības un pie kuras mums, priesteriem, mazākais, pasaulīgi ir laba esamība? Bet ja mēs tagad mūsu stīgas, kur mums vairs nav nekādas reālas aizmugures, savelkam pārāk stingri, tad tās plīsīs un ar mūsu dziesmu tad pēkšņi būs cauri, un pēc tam mēs varam aplūkoties pēc zvejas tīkliem un zvejot tur, kur jūra rādās visdziļākā.

3. Ko mēs tad varam pret savu, dienu no dienas lielākā skaitā kļūstošo, ienaidnieku varu? Vai tu tici, ka templis mūs tad aizstāvēs? Par to tev nav garantijas, jo Romā nu jau dzīvo ļoti daudzi jūdi, kas ar no tempļa nelikumīgi saraustām bagātībām tur spoži vada saimniecības. Viņi būs aizstāvji tikpat maz, cik tagadējie tempļieši, kuri līdzīgi bezdelīgām jau tagad sasprindzina savus spārnus, lai pie pirmās labākās izdevības ceļotu pāri lielajai jūrai uz Itāliju Eiropā, lai nekad neatgrieztos atpakaļ Āzijā.

4. Tādēļ mums visiem būtu slavējams padoms, pirmkārt mūsu priesteru amatu visā nosvērtībā izpildīt, cik iespējams, cienīgi, un, otrkārt, pareizi ievērot romiešu In medio beati (pareizais atrodas vidū);

citādi nedaudz gados mēs varam likties uz zvejošanu.

5. Pie visa tā šajā laikā parādās divi vīri, kuru mūžam neaptveramā vara kopā ar viņu jauno mācību nedaudz gados spētu sev iegūt tīri visu zemi! Jānis, kas miesā gan nav vairs starp mirstīgajiem, kā pirmais, kura mācību drīz atzina visā Jūdejā un Galilejā, un tagad atzīst vēl stūrgalvīgāk, nekā tas bija viņa dzīves laikā! Erods savā miesas kārē acimredzamākā pravieša miesai gan varēja atņemt galvu, bet vai viņš to spēš nodarīt arī viņa garam un viņa dievišķās mācības garam? Es tam mūžam neticu, jo tikai caur vajāšanām katra laba mācība kļūst liela un neuzvarami spēcīga!

6. Miesā gan Jānis ir novākts no ceļa, bet viņa vietā stājas zināmais Jēzus, pret kuru Jānis tikko tā attiecās, kā kurmja rakums pret vareno Ararata kalnu. Viņa pārcilvēciski maigā un pāri visiem mēriem cilvēciski draudzīgā uzstāšanās un izturēšanās, dziļākā gudrība katrā Viņa runas teikumā, kuras tīri dievišķi svētā un visiem viegli aptveramā patiesība nevienam cilvēkam, kuram sirdī ir tikai zirņa lieluma saprāts, ne acumirkli neļauj šaubīties, ka tā nāk no Debesīm, — un beidzot Viņa darbi, par kuriem katram cilvēkam vajag teikt: Tā kas var būt iespējams vienīgi Dievam.

7. Ko gan mēs nu vairs gribam vai varam panākt pret Viņu? Iepretī šādai ārkārtējākai parādībai mēs gan sevi varam padarīt nicināmus un nepanesamus, bet noteikti ne mūsu labumam, bet gan tikai mūsu lielākam zaudējumam!

8. Tādēļ te nozīmē izturēties, cik iespējams, gudri un visu mūsu uzmanību nekad nevirzīt uz pašreizējo, bet gan daudz vairāk uz turpmāko, citādi vienā naktī ar mūsu pastāvēšanu ir cauri!”

9. PRIEKŠNIEKS saka: “Tu tātdomā, ka šo Jēzu nav jāliek sagūstīt, bet gan smalki jānogaida, līdz viņš mūs totāli pazudinās?”

10. Uz to ŠHIVARS saka: “Ja tev tas ir iespējams, sagūsti Viņu! Ko visu mēs pret Viņu nesam uzskuši, un ko tas līdzēja? Es tev saku: neko citu, kā ka Viņš par pāris tūkstoš mācekļiem ir kļuvis bagātāks un mēs par tādu pat skaitli nabagāki un ka mums visiem gandrīz bija tā lielā laime tikt no romiešiem, kuri Viņu tur par tirāko Dievu, nonāvētiem!

11. Pie kam Viņam, kas uz Zemes nekad nebija piedzīvots, Viņa pavadoņībā vienmēr ir pāris eņģeļu, kuriem pie visa viņu šķietamā maiguma un zēniskuma tomēr ir tāda vara un spēks, par kādu mūsu ļoti īsā gudrība vēl nekad nav sapņojusi. Un pie Tā tu gribi likt savas rokas un viņu satvert? Es tevi lūdzu: esi kāds būdams, bet tikai ne vājprātīgs! Pirms tu ar ļaunu nodomu sper pret Viņu vienu soli, tu jau esi nolēmēts! Jeb vai tu tici, ka Viņš it kā nezina, par ko mēs šeit runājam? Es tev saku: te tu debesu augsti maldies! Viņi visi te stāv kā liecinieki, ka pirms pāris dienām Viņš visos sīkumos zināja visu, ko mēs par Viņu runājam un klusu nolēmām!

12. Ir pavisam patīkami likt sev ko pastāstīt par kādu lielu vētru uz jūras, bet pavisam cita lieta ir to pašam pārciest! Es tev saku: tavu amatu pārvaldi pavisam mierīgi un nesaistot uzmanību, un tu ne no vienas puses nesastapsi nepatīkšanas; bet ja tu pie darba ķersies tirāniski, tad mēs visi tev galvojam, ka ne tikai tu un tava Kapernauma kļūs par drupu kaudzi, bet gan visa Jeruzaleme! Caur lielu gudrību mēs Jeruzalemi vēl piecdesmit gadus varam saglabāt, — bet caur mūsu ļoti nesavlaicīgu muļķību arī nedaudz nedēļās pievest pie tās krišanas!

13. Tev nu ir brīva izvēle, darīt to, kas tev patīk; mums līdz romiešiem ir tikai viena kaķa lēcieni! Paldies Dievam, viņi ir mūsu draugi; bet tev ceļš varētu tikt izstiepts ļoti tāls! Cilvēciska gudrība tak prasa tukšu riekstu vienmēr apmainīt pret pilnu! Ko tad tu vēl gribi izzvejot no mantkārīgā tempļa, kas jau sen ir totāli tukšs rieksts? Vai tad daudz gudrāk nav turēties pie topošā, kur kas ir iekšā? Es tev pavisam atklāti saku, ka visi lielie un varenie Romas kungi ļaujās no Jēzus vadīties kā jēri! Ja **tie** ir par Viņu un Viņa patiesi dievišķo mācību, kas tad **mums** jāiesāk pret Viņu? Ja tu tikai grasies Viņu satvert, tad tu jau būsi tikpat labi kā satverts, un tavai atbrīvošanai neviens cilvēks nespers ne soli, bet ja tu uzvedies gudri, tad arī romieši kļūs tavi draugi un tad tev, līdzīgi Jairusam, būs laba esamība! Bet nu dari ko gribi, sekas tev pateiks, vai mēs tev esam devuši draudzīgu, vai naidīgu padomu!”

14. Šī Šhivara runa sasniedza savu iedarbību; priekšnieks kļuva maigāks un sāka saprast, ka Rohanam tāpat kā Šhivaram bija pilnīga taisnība un apsolīja viņiem, ka pilnīgi sekos viņu padomam. — Un tā pirmā vētra sinagogā bija pārgājusi labi.

85. KUNGS SLAVĒ ROHANU UN ŠHIVARU.

1. Pēc vienas stundas Šhivars ienāca pie Manis un gribēja Man atstāstīt, kas viss sinagogā ticis ru-

nāts ar jauno priekšnieku.

2. Bet ES teicu: “Draugs, ietaupi sev pūles, jo tu zini, ka Man nekas nevar būt nezināms. Vispār Es tev saku, ka tu un Rohans savu lietu esat paveikuši pavisam labi, jo citādi priekšnieks būtu uzsācis vēl daudzas trakas lietas. Bet nu viņš ir pārliecināts, ka būtu neprāts ko uzsākt pret romiešiem, un tā vismaz kādu laiku viņš būs mierīgs; bet pavisam uzticēties jūs vēl ilgi nedrīkstiet; bet gan jums pastāvīgi jābūt uzmanīgiem un viņu, tā teikt, neizlaidiet no sava redzes loka. Bet es, tādēļ, ka tu biji un vēl esi Mans dzīgs aizstāvis, gribu tev dāvat spējas caur pareizu lūgšanu un rokas uzlikšanu dziedēt slimniekus. Savā sirdī uzzināt jaunā priekšnieka plānus un pret tiem pielietot pareizos līdzekļus, — bet tam katru reizi vajag notikt tūlīt, citādi tam nebūtu nekāda iedarbība. Bet pareizs līdzeklis tev tāpat tiks norādīts. Un tā nu saņem no Manis svētību.

3. Te Šivars nometas Manā priekšā uz ceļiem un Man sirsnīgi to lūdz. Bet Es savu labo roku uzlieku uz viņa sirds un savu kreiso roku uz viņa galvas, un vienā acumirkli kļuva gaišs. Un VIŅŠ runāja: “Kungs, nu no manis ir pazudusi visa tumsa; manī viss ir gaišs un man liekas, ka visa mana miesa ir no dimantveidīgas, caurspīdīgas matērijas, caur kuru netraucēti spiežas dienas gaisma. Ak Kungs, atstāj man šo svētību vienmēr; es to noteikti sargāšu un vienmēr pateicīgi pratišu godāt!

4. ES saku: “Patiec vienmēr darbīgs Manā mācībā, un tev nekad nav jābūt iemeslam skumt par šīs gaismas zaudēšanu”

5. Te Šivars pieceļas un pamana, ka, izņemot Borusu un Jairusu, kā arī Mariju un Manas mājas brāļus, vairs nav klāt neviens svešs viesis. Pat Mani divpadsmit galvenie mācekļi nekur nav ieraugāmi. Viņš jautā Man, kas te ir noticis.

6. ES saku: “Tam visam tā vajadzēja notikt! Redzi, drīz nāk rudens un tad ziema. Tuvu ir ražas laiks, un man vajag līgt strādniekus laukam un vīna kalnam. Ja šim gadam viss ir labi novākts, tad ziemā būs labi atpūsties, un ja tad nāk pavasaris, tad ar atjaunotiem spēkiem mums atkal būs papildnam, ko darīt.

7. Es vēl šodien došos prom no šī apvidus, jo Erods ir viltīga lapsa un jaunais priekšnieks ir viņa algā; un tādēļ Manai mājai nav jāklūst Sātana kaujas laukam. Bet Manus mācekļus es izsūtīju jau pirms pāris stundām. Viņi ceļo ar manu brāli Kisjonu un Kisā sagaidīs Jāņa mācekļus un viņiem pavēstīs, ka Dieva Valstība ir pienākusi tuvu, bet viņi vēl šodien ar Jāņa mācekļiem nāks šeit un tad vakarā kopā ar Mani šo vietu atstās. Bet kurp mēs dosimies, to tu, tāpat kā daudz ko citu, uzzināsi pats sevi.

8. Bet ar Borusu un Jairusu bieži sadarbojies, jo viņi nu ir divi cienījamākie vīri visā Nācāretē, viņiem ir Mana pilnīgākā mīlestība un caur Mani arī pilnīgākā Dieva žēlastība! Jo tā, kā viņi abi Mani mīl un pazīst, līdz šim Mani nemīl un nepazīst neviens, arī no Manu mācekļu skaita!

9. Zināmā laikā, kas pārāk ilgi neliks sevi gaidīt, visi Mani mācekļi uz Mani vēl pietiekami dusmosies. Bet **tos** abus nekādas parādības par Mani vairs nemaldinās; jo viņi Mani pilnīgi pazīst. — Tādēļ turies pie viņiem, tad arī tu sasniegsi to, ko viņi paši sasnieguši!

10. Ar šo lēmumu Šivars arī ir pilnīgi apmierināts un tikai vēl jautā, kas te ir noticis ar abiem eņģeļiem, jo arī viņi nekur vairs nav redzami.

11. Bet Es viņam saku: “Pacel savas acis, un tu sev apkārt ieraudzīsi ne tikai divus, bet gan neskaitāmus miljardus eņģeļu, kuri katru acumirkli ir gatavi Man kalpot.”

12. Bet ŠHIVARS drīz atkal nolaiž acis un saka: “Kungs, es esmu grēcinieks un tādēļ manas acis pārāk svēto skatu nevar panest; bet tām jābūt manām dedzīgākām pūlēm, kļūt šāda skata cienīgam!”

13. ES saku: “Dari visu taisnīgi, un tavai algai debesīs, kuras vīli nu tu redzēji, jābūt lielai! Bet tagad dodies atkal uz sinagogu, jo priekšnieks, kas šeit pāris dienas vēl uzturēsies, nedrīkst pamanīt tavu iztrūkumu, jo nu viņš no tava padoma tur lielas lietas.”

86. JAUNĀS PRIEKŠNIEKS KORAHS UN ŠHIVARS SINAGOGĀ NĀCĀRETĒ.

1. Ar šiem vārdiem godīgais Šhivars aiziet un drīz sasniedz sinagogu, bet tūlīt arī pārliecinās, ka viņš priekšniekam jau ir ļoti pietrūcis. Priekšnieks viņam tūlīt arī jautā, kur un ko viņš tik ilgi ir darījis.

2. Un ŠHIVARS saka: “Kungs, man bija visai bīstami slimis slimnieks un man vajadzēja viņam palīdzēt. Un redzi, viņš ir izdziedināts un tagad, tā kā viņš ir ceļinieks, viņš savu ceļu var droši turpināt!”

3. PRIEKŠNIEKS jautā: “Uz kuriem viņš ceļo, kad viņš aizceļo un no kurienes viņš šeit ir atnācis? Vai es vēl varu viņu redzēt un ar viņu runāt?”

4. ŠHIVARS saka: “Viņš ir jūds, atnāca šeit no augšas un tagad jau ir aizceļojis lejup; tu viņu vairs

nevari redzēt un ar viņu runāt — izņemot, ja viņš atkal atgriežas! Bet kad? Te var paiet daudzas dienas!”

5. PRIEKŠNIEKS saka: “Ar šo lapsas astes informāciju es nekad nevaru apmierināties! Kur ir tā viesnīca, lai es pats aizeju un apvaicājos par izdziedināto, lejup aizceļojošo. Jo šāda brīnumaina izdziedināšana no farizeja puses ir svarīga lieta un tai vajag tikt apstiprinātai no iespējami daudziem lieciniekiem, citādi tā nevar atrast ticību un tātad tai arī nav nekādas vērtības!”

6. ŠHIVARS saka: “Ja tu gribi zināt vairāk, nekā es zinu, tad vērsies pie tiem, kuri zina vairāk, nekā es! Cik daudz es zināju, tik arī uzticami tev pavēstīju. Bet kā man būtu iespējams tev pavēstīt **vairāk**, nekā es pats zinu? Bet tā bija namdara Jāzēpa māja. Ja tu par to gribi pavaicāt vairāk, tad ej! Bet neaizmirsti ar kaut ko pasargāt savu muguru, jo sitienus tur pavisam netrūks! Vai tad tu domā, ka cilvēkiem it kā ir kaut kāds ārkārtējs respekts pret tādiem, kā esam mēs? Es tev saku, ne pēdas no tā. Pie pārsteidzīgas neapdomības sitienus var dabūt pēc alfabēta, un tad neviens Dievs no tavas miesas tos vairs nenonēms. Kā teikts, nākas tikai pamēģināt, un tad jau var runāt par pieredzi”

7. PRIEKŠNIEKS saka: “No šādas uzticamas runas es pārāk labi varu pamanīt, ka kopā ar visiem Nācaretes pilsoņiem jūs esat pret mani sazvērējušies. Bet tas nav svarīgi, šim kaplim mēs kātu vēl atrādīsim! Tagad es tā apmēram jau zinu, kā man te ir; bet ceru, ka drīzumā man šo sazvērestību izdosies pilnībā atmaskot! Bet tad bēdas jums un visai pilsētai! — Kur ved ceļš uz namdara māju?”

8. ŠHIVARS saka: “Te skaties ārā pa šo logu! Tur apmēram divtūkstoš soļu attālumā tu pavisam viegli redzi namdara mītni, kopā ar ceļu, kas ved uz to! Ej un par visu pārliecinies — nota bene arī par drošajiem sitieniem!”

9. PRIEKŠNIEKS saka: “Bet jūs pavadiet mani un kalpoņiet par drošības sardzi!”

10. VISI saka: “Lai mēs būtu nelgas! To mēs nedarīsim! Kam niez, tas lai savu muguru nes ārā!”

11. PRIEKŠNIEKS saka: “Nu tad Jehovas vārdā es pats eju ārā un tad tomēr gribam redzēt, vai kāds man, kā kādam Dieva svaidītam, pieskarsies! Jo stāv rakstīts: “Bet pie svaidītā nevienam nav jāpieskars! Bēdas tam, kas savu roku liek pie svaidītā galvas!”

12. ŠHIVARS saka: “Jā, jā, ko tu zini, to mēs jau sen zinām; bet tādi kā mēs, kuru svaidīšana nav nekas cits kā nožēlojami māņi, Dieva priekšā vairs nederam un, ja tās tiks pakļautas ienaidnieku kula-ku iedarbībai, Viņš mūsu galvas vairs neaizsargās! Jo, kā es jau iepriekš pieminēju, tauta par daudz labi zina, kas te slēpjas aiz mums un kas aiz tempļa.

13. PRIEKŠNIEKS saka: “Vienalga, es reiz eju ārā, bet bēdas jums visiem, ja es to lietu atrodi citādu, nekā tu, Šhivar, to man esi paziņojis, kad es tev jautāju, kur tu biji!”

14. ŠHIVARS saka: “To, ko tu gribi uzzināt, tu gan diez vai uzzināsi, bet gan kaut ko pavisam citu — un tas tev sagādās sāpes, kamēr mēs nekādas sāpes nejutīsim.”

15. Pēc šiem vārdiem priekšnieks ātri dodas ārā.

16. Bet, kad viņš iet pa ielu, ZĒNI UN MEITENES kliec: “Tas ir tas jaunais ļaunais priekšnieks, kas grib mūs visus pazudināt! Prom ar viņu!” No visām pusēm ar nūjām un akmeņiem viņam skrien klāt jauni un veci un daži akmeņi jau arī trāpa viņa miesu un apgādā viņu ar zilumiem.

17. Priekšnieks pārāk drīz mana, ka nācarieši nesaprot nekādus jokus, steidzīgi atkal atgriežas sinagogā un ātri aiz sevis aizslēdz durvis, pret kurām vēl vesels pakaļmesto akmeņu lādiņš iespiež vairākas zīmes, kas pārāk labi izsaka, kā nācarieši ir noskaņoti pret jauno priekšnieku.

18. Kad PRIEKŠNIEKS nāk pie farizejiem, viņš, pilns dusmu, saka: “Tas ir jūsu darbs, un par to es pratīšu jums atbilsties!”

19. ŠHIVARS nu ļoti satraukts saka: “Ko tu runā, nožēlojamais nelga! Kā tas var būt **mūsu** darbs, ja mēs visi tevi brīdinājām neiet ārā? Tikai tad, kad tu no mums tautai tiksi ieteikts, tu vari ar tautu runāt un vest sarunas; bet, cik ilgi mēs tevi nerekomendējam, cik bieži tu iedrošināsies iet pa pilsētas ielām, ar tevi apiesies slikti. Jo pie tautas tu jau tādēļ esi melns, ka tu amatu esi nopircis! Bet tagad, ja pie tavas pirmās ierašanās gribi mūs, kā arī visu tautu **tīranizēt**, lai visu līdzsvarotu caur teroru, tad visi tevi ienīst kā elli un es tev saku, tu nu darīsi vislabāk, ja tavu amatu pārdosi kādam cienīgākam. Jo par tavu nākotni es nedodu ne statera!

20. Ja tu no mums gribētu tikt labvēlīgi uzņemts, tev vajadzētu kļūt debesu augsti citam cilvēkam. Jo tikai ārēji rādīt laipnu seju, bet iekšēji sirdī tomēr būt plēsīgam vilkam, tas pie mums neiet cauri, tā ka savādā kārtā mums visiem ir tik daudz pravietiska gara, lai uz mata pateiktu, ko tu domā savā cauri un cauri ļaunajā sirdī!

21. Jā, ja tu savu sirdi pilnīgi pārveidotu un liktu tai caurkvelot no tīras, dievišķas gudrības un tais-

nīguma, tad mēs tevi arī tautas priekšā rekomendēsim un tad tev būs laba esamība; bet tavs augstais priesteris, tavs Pilāts un vēl mazāk tavs Erods tev te neko nelīdzēs!”

22. PRIEKŠNIEKS saka: “Kā tu vari zināt, ka es nopietnībā nu domāju par šiem trim palīgiem?”

23. ŠHIVARS saka: “Tādēļ, ka arī man ir kaut kas no pravietiska gara, kas visos sīkumos redz tev cauri, un tev nav iespējams no mums ko noslēpt, — arī Kapernaumā tik pat maz kā šeit; un ja tu būtu tūkstoš ceļojuma dienu attālumā no šejienes, arī tādā attālumā mēs tev redzēsim cauri. Tātad tev būs grūti spēt pret mums ko uzsākt, kur mēs jau iepriekš nevarētu ķerties pie derīgiem un iedarbīgiem pret līdzekļiem! Vai tu esi apmierināts ar mums?”

24. Jo redzi, mēs vēl esam senā goda priesteri! Mūsos vēl ir Jehovas gars, ja arī Viņš Jeruzalemes templi jau sen ir totāli pametis. Bet tātad, ja tu gribi starp mums pastāvēt, tad arī tev jābūt īstam priesterim, jo kā šķietams tu starp mums nekad nevarēsi pastāvēt un darīsi labāk, ja, kā es tev jau teicu, savu amatu pārdosi kādam cienīgākam!”

25. PRIEKŠNIEKS saka: “Ak jūs, nolādētie netikļu kalpi templī Jeruzalemē! Mans skaistais zelts un sudrabs jums garšoja, — bet par to jūs nepadomājāt, ka cienīga un ienesīga stāvokļa vietā man tika piešķirts īsts lapseņu pūznis! Nu pagaidiet, drīz jums jāklūst skaidram, ka savu zeltu un sudrabu Korahs nav par velti bāzis jūsu riklēs! — Pēc kāda laika viņš vēlreiz griežas pie Šhivara un viņam jautā: “Kas tad man jādara, lai iegūtu jūsu un tautas draudzību?”

26. ŠHIVARS saka: “Es, kā arī Rohans tev jau devām norādījumu un uz tā galda atrodas Raksti; tie tev sīki rāda Jehovas gribu. Rīkojies pēc tās un nevis pēc tempļa nolādētajiem cilvēku likumiem, tad tev starp mums būs patiesi laba esamība! Tev vajag iekarot Dieva laipnību, tad viss cits tev tiks piešķirts pats no sevis!”

27. KORAHS saka: “Jā, no šī brīža, ciktāl tas vienmēr stāv manos spēkos, es to darīšu. Bet jums tak nebūs nepatīkami, ka manu rezidenci, mazākais, uz vienu gadu, es pārceļu šeit Nācāretē? Jo šeit pie jums es patiesi varu ko mācīties, kamēr Kapernaumā un noteikti arī Horācijā, kā arī citās mazākās pilsetās pie Galilejas jūras ir sastopami tikai nožēlojami lišķi!”

28. VISI saka: “To tu darīsi ļoti labi un mums visiem būs liels prieks tev kā mūsu priekšniekam varēt patiesi kalpot! Jo te vairs netiks piekopta nekāda krāpšana un netiks pārdoti nekādi tempļa mēsli un lūgšanas namā vairs nekaulēsies par vēršiem, teļiem un aītam; bet gan mūsu mazais lūgšanas nams vēl ir tas, kam tam jābūt, un sinagogā vairs nenotiks nekāda naudas mainīšana.

29. Mūsu mazajā lūgšanas namā vairs kāda Derības šķirsta gan neliesmo kāda liesma; bet par to vairāk un patiesi dzīvi tā liesmo mūsu sirdīs, un tas Dievam ir patīkamāk, nekā visi tempļa mēsli Jeruzalemē, aiz kā vairs nekvelo neviena patiesības dzirkstelīte; un templis kā patiesu apstiprina to, ko Dievs runāja caur pravieša Jesaja muti, kur Viņš teica: “Redzi, šī tauta Mani godā ar lūpām, bet tās sirds ir **tālu** no Manis!” Jeruzalemes nepatiesīgums ir rokām aptverams. Vai ik gadus priesteri negrezno praviešu bieži vien neīstos kapus, kamēr tie no viņu tēviem ir tikuši nomētāti ar akmeņiem? Un vai tie tagad dzīvojošie it kā rīkojas citādi? Ak nē, viņi precīzi staigā viņu priekšgājēju pēdās! Jo Cahariju viņi nonāvēja starp upuru altāri un Vissvētāko vietu, un Erods lika Jānim nocirst galvu! Saki, kas gan tie ir par Dieva kalpiem? Mēs tev sakām pavisam atklāti: tie ir Sātana kalpi, bet mūžam ne Dieva kalpi! Laimīgā kārtā viņi stāv mūsu rokās, ko viņi arī labi zina, tādēļ arī viņi mūs atstāj mierā!

30. Ja uz kādiem svētkiem viņi mūs tomēr draudzīgi vēl lūdz Jeruzalemē, tad mēs vienmēr esam tik drosmīgi ne par kādu pasaules cenu ielūgumu nepieņemt un labāk sagaidām dabīgu nāvi, nekā ar visu godu tā būtu jāmeklē tempļa slepenās istabās! Tici mums, cik gudri ir kungi templī, tik gudri jau arī mēs esam un cepeti nogaršojam jau sen iepriekš, pirms vēl viņi to liek uz uguns! Tādēļ tikai stingri turies pie mums, un tev pavisam nekā netrūks!”

31. KORAHS saka: “Tagad es ar jums jau esmu pilnīgā skaidrībā, kas man ir ļoti patīkami; bet templim jāpriecājas par dažādām draudzībām, kuras pie labām izdevībām tam parādīsīm!”

32. ŠHIVARS saka: “Tu zini, apzināti ļaunu mēs viņiem nedarīsim; bet, ja viņi mūs aiztīktu, tad arī viņiem bēdas! Jo tam materiālu mums tak patiesi netrūks!”

33. Pēc šiem Šhivara vārdiem nāk pavārs un visus lūdz pie pusdienu galda.

87. ŠHIVARS UN KORAHS PAR SĀRAS PAMODINĀŠANU NO NĀVES.

1. Kad pie pusdienu galda, pārrunājot par visādām garīgām lietām, visi ar lielu apetīti ēd pusdienas,

ēdamzālē ienāk Boruss, visus sveicina un pieved pie viņiem savu sievu Sāru ar lūgumu viņu, kā jūdu mācībai piederīgu, reģistrēt grāmatā kā viņa likumīgu sievu.

2. Un Šhivars tūlīt atnes lielo laulības grāmatu un abus ieraksta kā Dieva un visas pasaules priekšā pilnīgi likumīgi laulātus ļaudis.

3. Bet priekšnieks Šhivaram jautā, vai tā kas šeit pieklājas, jo Boruss, kā pierādīts, tomēr ir grieķis.

4. ŠHIVARS saka: “Draugs, šeit pie mums viss pieklājas un būtu muļķība negribēt savienot laulātus ļaudis, kurus Dievs jau sen iepriekš bija savienojis.”

5. PRIEKŠNIEKS saka: “No kurienes tad tu to zini?”

6. ŠHIVARS saka: “Kā es vēl ļoti daudz ko zinu, ko tu tagad vēl ne tuvu nezini, tā es zinu arī to, ja arī tu to vēl nezini! Tādēļ esi nu tikai pavisam mierīgs, jo šeit visā rīkojas citādi, kā templī.”

7. Priekšnieks smejas un apmierinās.

8. Bet Boruss tūlīt no kabatas izņem smagu maku ar zeltu un ar to pēc priekšraksta nomaksā savu taksi, kas, protams, ne tuvu nebija tik liela, kā tas, ko Boruss bija ielicis makā, un pēc tam tūlīt atvadās.

9. Kad Boruss atstāj ēdamzāli, PRIEKŠNIEKS paceļ maku un saka: “Te ir vairāk, kā pieci pfundi zelta monētu ar Augusta attēlu, starp tām ir dažas ar Tibērija attēlu! Vai tad te tas ir parasts? Templī jau pfunds zelta būtu goda dāvana!”

10. ŠHIVARS saka: “Tādas dāvanas te nav nekas neparasts! Bet Boruss pēc Jēzus ir pirmais ārsts pasaulē un ir pārāk liels goda vīrs un pie tam pārāk bagāts, lai pie kādiem apstākļiem vēlētos sevi parādīt mazisku.”

11. PRIEKŠNIEKS jautā tālāk: “Kas tad bija viņa ārkārtīgi skaistā un laipnā sieviņa?”

12. ŠHIVARS saka: “Viņa ir priekšnieka Jairusa meita, par kuru es tev jau ziņoju, ka brīnumārsts Jēzus viņu divas reizes pēc kārtas pamodināja no nāves.”

13. PRIEKŠNIEKS saka: “Varbūt viņa bija tikai spēcīgā nesamaņā, kas pie tik maigi apburošas būtnes tieši nav nekas jauns?”

14. ŠHIVARS saka: “Oho, ja vairāk nekā četras dienas trūd kapā, un katrs, lai cik truls, deguns pārāk labi jūt liķa smaku — kā, neskatoties uz visām zālēm, mēs to pārāk mokoši sajūtām, kad mēs viņu pavadījām uz kapenēm un tur nodziedājām žēlabu dziesmas, — te no kādas nesamaņas nav sastopamas ne pēdas! Bet Jēzum, labajam Dziedniekam, bija brīnumaini iespējams tas, kas tikai vienīgi Dievam var būt iespējams, tikai ar vienu vārdu, bez kādiem citiem līdzekļiem viņu acumirkli atsaukt atpakaļ skaistā dzīvībā; un tagad viņa ir dzīvāka un veselāka, nekā jebkad bija visā viņas dzīvē, jo viņa vēl ir ļoti jauna un tikko sešpadsmit gadus veca!”

15. PRIEKŠNIEKS jautā: “Cik ilgs laiks jau pagājis, kopš viņa ir tikusi atmodināta no nāves?”

16. ŠHIVARS saka: “Augstākais sešas līdz septiņas dienas. Pavisam precīzi es laiku nezinu uzdot; bet tik daudz ir droši, ka viņa no nāves ir tikusi atmodināta dzīvei pagājušās nedēļas sākumā.”

17. PRIEKŠNIEKS, pavisam pārsteigts, saka: “Tas patiesi ir kas tāds, kas uz zemes vēl nekad nav ticis piedzīvots! Tagad šis mīļās sieviņas liksmains svaigums un tomēr jau kā liķis četras dienas kapsētā! Tas patiesi ir nedzirdēts, gan pieņemot, ka jūs man sakāt pilnu patiesību, ko es vairs negribu apšaubīt, jo šī vieta šķiet salikta kopā no tīriem brīnumiem!”

18. ŠHIVARS saka: “Jā gan, tas patiesi tā ir! Bet pirmām kārtām tieši minētais dziednieks Jēzus pievelk sev visu iedomājamo uzmanību. Viņa veikumi neparakstāmi augstākā pakāpē pārsniedz visu un katru, kas jebkad caur Mozu ticis aprakstīts par pirmtēviem un ko visu mēs zinām par lielajiem praviešiem! Jo tā kas vēl nekad nav noticis! Te nav neviena, lai cik ļauna slimība, kuru Viņš acumirkli, tikai caur Vārdu neiedziedina, bez kā slimnieku redz un aizskar! Ja Viņš grib ko citu, tad tas acumirkli notiek!

19. Tā, piemēram, pirms irt kā četrām dienām notikusi Jairusa atkāpšanās no amata un tajā pat acumirkli Jeruzalemē augstajam priekšniekam pasniegtais atkāpšanās dokuments tak tomēr ir vairāk, nekā brīnums! Dabīgā ceļš šis dokuments varbūt tikai šodien būtu nonācis augstā priesterā rokās; bet tā tu varēji ierasties Kapernaumā jau kopš divām dienām un šodien visā agrumā no turienes šeit, un pie tam pavisam nav notikusi nekāda likumu un seno parašu neievērošana! Tu nu šajā brīnumainajā ceļā pilnīgi esi augstākais priesteris visā Galilejā un Jairusa atteikšanās ar visādām piedevām un paskaidrojumiem atrodas templī virspriesterā rokās. Un tas viss maksāja vienu un to pašu acumirkli. Tā mums no uzticamiem cilvēkiem ir ticis atstāstīts, ka tikai pirms nedaudz nedēļām tieši šis Jēzus piedraudēja visspēcīgākai jūras vētraī, — un jūra un vēji Dziednieka vārdam acumirkli paklausīja! Līdzīgus notikumus es tev

varētu stāstīt vēl daudzus; bet acumirkli tam vēl nav pienācis laiks. Varētu nu domāt, ka šis Cilvēks ir Sātana algotnis, ja Viņa vārdi, Mācība un laipni nopietnie mudinājumi nemācītu ko labāku.

20. Es tev atklāti uzticami un patiesi saku: Viņa darbi ir neapprakstāmi brīnumaini, bet pret Viņa runas un mācības brīnumaino varu tie pazūd kā tukšas blakuslietas! Tu te dzirdi patiesības, par kurām nekad nav sapņojis neviens pravietis! Viņš tev cilvēka dzīvību attēlo tādā veidā, ka pēc tam nevienam cilvēkam nevar būt ne niecīgākās šaubas, vai viņa dvēsele ir mirstīga vai nemirstīga. Nemirstība tev tiek attēlota tik rokām aptveramā veidā, ka tu ne mirkli nevari šaubīties, ka pēc miesas nāves, caur viņā mājotā dievišķo garu, dvēselei ir mūžīga dzīvība.

21. Īsi, šis Jēzus te ir cilvēks ar tik neparastām spējām, ka ar labāko sirdsapziņu vajag teikt: Kopš Ādama tāds cilvēks uz zemes vēl nekad nav dzīvojis. Viņam paklausa visi elementi, miljardi garu vienmēr ir gatavi Viņam pakalpot un tā arī no vairākiem Viņa mācekļiem uzzināju, ka Savā ceļojumā no Ziharas uz Kanām Galilejā, gaišākā pusdienas laikā Viņš acumirkli Sauli padarīja totāli tumšu, bet tad dažus acumirkļus pēc tam lika tai mirdzēt tikpat gaiši, kā iepriekš!

22. Tā Rohans un vairāki simti liecinieku, kurus mēs izjautājām, mums stāstīja, ka Ziharā divas vecas, sabrukušas pils, Jazepa un Benjamiņa māja un vecā Jesaja pils, kas tagad pieder bagātajam tirgotājam Jairutam, uz Viņa Vārdu acumirkli tika tā atjaunotas, ka visi turienes celtnieki pavisam atklāti atzīst, ka pie visa čakluma abu piļu šāda atjaunošana, ja viņi dabīgā ceļā pārņemtu to atkalatjaunošanu, būtu, mazākais, pilnu desmit gadu darbs. Bet pie tam ļoti plašās celtnes vienā acumirkli ne tikai stāvēja pašas par sevi pabeigtas no stiprākā būvmateriāla, bet gan iekārtotas ar visu iekšējo iekārtu, un tas tik mērķtiecīgi un vienlaicīgi tik ļoti skaista veida, ka tā ko, kā izejošu no celtnieku rokām, uz šīs zemes nekur vairs nevar ieraudzīt.

23. Tāpat kāds grieķis no Kanām Samarijā — viņa vārds ir Filopolds — man atstāstīja gandrīz neticamas lietas, kurām man tomēr vajadzēja ticēt, jo viņš man pieveda tūkstoti liecinieku.

24. Bet pēc maniem uzskatiem, ja viens cilvēks veic šādas lietas, tad es viņu turu par vairāk nekā kādu cilvēku, vairāk kā lielāko pravieti. Protams, pirms pāris dienām, jūrā zvejojot, kas arī bija saucams par pilnīgi brīnumainu, — Viņš teica, ka to varētu paveikt katrs cilvēks, ja viņam būtu stingra, pilnīgi nešaubīga ticība. Bet te es domāju, ka šāda ticība būtu tikpat brīnumaina, kā pats lielākais brīnums; jo šāda ticība var būt tikai sevī skaidri apzinātu spēju, kas sevī ieslēdz katru iedomājamu izdošanos, gaišas sekas.

25. Kas pazīst savus spēkus, tam arī vajag tiem tik tālu uzticēties, cik viņš pēc daudzām pieredzēm jau sen ir skaidrībā, par kādas lietas vai vispār kāda darba reālu efektivitāti. Bet ja cilvēkam sava ticība par izdošanos būtu jāpalielina pāri saviem viņa apzinātiem spēkiem, tad, pēc maniem uzskatiem, tādu ticību tūlīt sāks pavadīt šaubas, it kā viņš savā priekšā ierauga kādu pārāk smagu nastu un skaidri apzinās, ka sevī ne tuvu nejūt pietiekami spēka tā pieveikšanai.

26. Piemēram, ja es uz ielas savā priekšā redzu guļam vairāku pfundu smagu akmeni, kas stāv man ceļā, tad es gan ne mirkli nešaubīšos, ka es šo akmeni, ja tikai es to gribu, varu no ceļa novākt; bet ja uz ceļa guļ varbūt simttūkstoš pfundu smags klints blūķis, te es ticu, ka ar nešaubīgi ticību būs pavisam izmisīgi grūti. Lai cik stipri es savu gribu nesasprindzinātu, tad, domājams, tas neko nelīdzēs, jo man totāli vajag trūkt subjektīvai pārliecībai, ka man ar manu spēku, kas var pieveikt augstākais, divsimts pfundu, es varu kļūt arī simttūkstoš pfundu meistars.

27. Bet tagad šim Jēzum, kā kādam Dievam, viss ir iespējams! Viņa gribai kalns ir tikpat maz, kā saules puteklītis! Kā avis savam ganam, Viņam paklausa zeme, gaiss, vējš, uguns un ūdens, un zibens. Viņš vada tūkstošreiz noteiktāk, kā labākais šāvējs sava loka bultu. — Bet kas no tā izriet? Es nu tevi kā mūsu priekšnieku lūdzu par to mums darīt zināmas tavas domas!”

88. ŠHIVARA DOMAS PAR TEMPLI.

1. PRIEKŠNIEKS saka: “Ja tas viss ir tā, ko es tieši nesaņāvu, tad kādā neaptveramā kārtā viņam tūlīt vajag stāvēt ciešākā savienībā ar Jehovas Garu, it kā līdzīgi Mozum vai Elijam, kurš pēdējais arī varēja no debesīm izsaukt uguni, kas viņam paklausīja. Varbūt viņš varēja veikt arī daudz ko citu brīnumainu, kas te nav ticis pierakstīts, bet par ko gan vēl min tautas teikas, kurām, protams, var dāvēt maz ticības, bet vispār tajās tomēr varētu būt daudz patiesības.

2. Tā Elija, ja atmiņa mani neviļ, reiz pie kādas izdevības uz kāda kaujas lauka esot atdzīvinājis un

apgādājis ar miesu un asinīm veselu kaudzi

ģindeņu. Tāpat pie kādas citas izdevības viņš uz veseliem trim gadiem lika izsīkt visiem lielās Eifratas galvenajiem avotiem un pie tam pavēlējis mākoņiem pie debesīm neparādīties trīs gadus. Tikai tad, kad cilvēki patiesi nožēloja grēkus, viņš upes avotus atkal atvēra un pavēlēja mākoņiem, lai tie parādās pie debesjuma un izkaltušajai zemei dod ūdeni. Un tā vēl daudz ko stāsta par šo dīvaināko no visiem praviešiem, kas gan ar laiku varētu būt ļoti sagrozīts, un saka, ka tieši šis Elija pirms pasaules beigām vēlreiz atgriezīsies, lai caur lielām zīmēm atgrieztu cilvēkus pie grēku nožēlošanas, pie kam zināms, ka šis miklālais pravietis nekad nav nomiris, bet ugunīgos ratos ir uzbraucis debesīs. Tādēļ ļoti viegli var būt, ka šis Jēzus ir lielā pravieša gara nesējs un tādēļ kā ciešākā savienībā ar Jehovu stāvošs, tagad veic tādas lietas, kas varētu būt iespējamās tikai Dievam.

3. ŠHIVARS saka: “Tavi uzskati pavisam nav slikti, un es tev gandrīz varētu piekrist, ja es tieši pie šī Jēzus ar paša acīm nebūtu redzējis tik daudzas lietas, kas visu Eliju bezgala tālu atstāj aiz sevis. Tu te, protams, vari prasīt un teikt: Kādas tad? Bet man vajadzētu tev atklāti atzīties, ka man, lai to aprakstītu, pilnīgi pietrūktu vārdu; jo to pašam vajag dzirdēt, redzēt un sajūst, citādi to pavisam nevar stādīt priekšā. Un tādēļ es, tāpat kā vairāki tūkstoši, uzskatu, ka šis Jēzus pilnīgi ir apsolītais Mesija. Jo es katram jautāju, vai tas, ja Viņam vēl būtu jānāk kādā citā laikā, darītu **lielākas zīmes**? Turklāt pēc hronikas, kas sniedzas līdz Jāzēpa vectēvam, Viņš taisnākā līnijā ir cēlies no Dāvida (Mat. Ev. 1. nod. 1.-7.) Jakins bija Elihuda tēvs, Elihuds Elezara tēvs, Elezars Natana tēvs, tas Jēkaba tēvs, Jēkabs bija Jāzēpa tēvs un tas — mūsu Jēzus tēvs. Ej pēc šīs hronikas tālāk atpakaļ, un tu taisnā līnijā vari atgriezties pie Dāvida; bet stāv rakstīts, ka Mesija celsies no Dāvida un katrs viņu pazīs pēc Viņa darbiem.

4. Pēc maniem uzskatiem šim Jēzum nu netrūkst nekas; izcelsme ir autentiski noteikta un darbi, kā šie, arī ir pārliecīgā pilnībā, tādēļ es patiesi nezinu, kas mums būtu jātraucē viņu pieņemt kā To, kas viņš acīmredzami ir?

5. Ka varaskārajam templim tas nebūs parocīgi, tas tak gan ar rokām aptverams; bet te mums vairs nav jāvadās pēc tempļa, kas pēc maniem uzskatiem ir pilnīgi miris un turpmāk vairs nevar dot nekādu aizsardzību, ne kādu gudrību un vēl mazāk kādu paliekošu iztiku, — izņemot, ja mēs par kādu amatu tam iepriekš dodam tik daudz, ka no tā desmit cilvēki pavisam labi varētu dzīvot simts gadus.

6. Parēķini tikai summu, kuru tu ar zeltu un sudrabu esi templim samaksājis par priekšnieka amatu, un tu viegli atradīsi, ka ar to naudu tev ļoti viegli, un tas ķeizariski, būtu pieticis simts gadiem! Bet ja tu no romiešiem tiec apspiests un templī pret to meklē aizsardzību, tad te ne tikai neviens nevarēs to sagādāt, bet arī **negribēs**, un tevi atraidīs, augstākais, ar dažām riekšavām sudraba monētu un ar divdomīgiem mierinājumiem, apmēram tāda veida, kā slavenais Delfu orākuls — protams, vienmēr par daudz zelta un sudraba — jautātāju apkalpo tā, ka orākulam vienmēr ir taisnība, vai jautātājam atgadās kas labs vai ļauns.

7. Paldies Dievam, es pazīstu visas tagadējās tempļa nelietības un tādēļ, iespējams, rupji, to vienmēr piekrāpju. Jo, draugs, kas šajā laikā negrib tikt uz visrupjāko no tempļa pievilts, tam vajag gudri pūlēties, cik tikai vienmēr iespējams, pašam templi pievilt! Jeb vai tu domā, ka ar godīgu un taisnu dabu un izskatu templī ko panāksi? Ak, ar to lai neviens nelielās! Bet ej ar īsti viltīgu seju un sirdi, un es tev galvoju, ka tu pēc vēlēšanās templi locīsi kā auklu.

8. Es vēl ļoti labi varu atcerēties zināmo Baru, kas te bija apgraizīts grieķis. Viņam jau vajadzēja pieredēt lielam īpašumam, jo viņam bija daudz pērļu un dimantu. Šim cilvēkam bija ļoti viltīgs izskats, viņš runāja maz un, ko viņš runāja, tas, kā es saucos Šhivars, tomēr bija visslipētākie meli. Bet viņš prasīja tikai tūkstoti pfundu zelta un par to deva kādu pergamenta rulli, kura vērtība bija, augstākais pus state-ra. Augstais priesteris gan ļoti raustīja plecus, bet Bars savieba tādu seju, kādu otru reizi dzīvē es tikko varētu ieraudzīt, un pie tam pavisam ironiski teica: “Hm, aut casar — aut nihil (vai nu ķeizars — vai nekas!), uz ko augstais priesteris — Dievs zina, kāda iemesla dēļ — kļuva pavisam bāls, tūlīt lika Baram izsniegt tūkstoti pfundu zelta, no kura templis nekad vairs nedabūja atpakaļ ne par mata smagumu; jo tikai pēc kāda gada noskaidrojās, ka šis Bars nebija nekas cits, kā visviltīgākais krāpnieks, kas bija svaidīts ar visām Sātana burvju ziedēm, lai arī augstajam priesterim izbaidītu tūkstoti pfundu zelta.

9. Bet līdztekus templī ļoti bieži nāk arī pavisam godīgi jūdi, kuri pret labām ķīlām templī gribētu aizņemt zeltu; viņi nesaņem neko, jo viņi rikojas pārāk godīgi, un viņiem arī ir pārāk taisnīgs izskats! — un tādēļ man arī ir stingrs princips: ja negribi tikt no tempļa apkrāpts, vajag piekrāpt templi! Un tā es arī mūžam nejaudāšu templim, vai Jēzus ir apsolītais Mesija, bet gan Viņš man tas ir, arī bez tempļa!

Ko tu saki par šīm manām domām?

89. SARUNA STARP KORAHU UN ŠHIVARU PAR MESIJU. SĀTANS IZAICINA ŠHIVARU UZ CĪŅU.

1. PRIEKŠNIEKS saka: “Draugs, es mīlu tevi, jo tik godīgu dvēseli, kā esi tu, es vēl neesmu sastapis! Patiesi, tev ir pilnīgi taisnība. Es šo Jēzu vēl pazīstu pārāk maz, lai es tūlīt varētu pilnīgi pievienoties taviem uzskatiem. Bet tik daudz arī es domāju: Ja apsolījums nav pilnīgi tukšs rieksts, kas vēsturiski kopš Dāvida, mazākais, laicīgi, noteikti vēl nekad nav apstiprinājies — jo par mūžīgo Dāvida valsti tagad romiešiem ir vēl rokām aptveramāks pretpierādījums, nekā tā četrdesmit gadus ilgā babiloniešu verdzība, — tad es pavisam neesmu noskaņots nedalīties tavā ticībā. Bet nu tikai jautājums, ko jūs visi par to sakāt un ko saka citu pilsētu priesteri un farizeji?”

2. ŠHIVARS saka: “Tas, ko es tev šeit pasaku, ir visu mūsu balsis šajā pilsētā; dažu spēcīgu lekciju dēļ, kas pie dažādām izdevībām viņiem tika dotas, tie Kapernaumā nav tālu no tā un, kas attiecas uz vēl citām pilsētām, par to pagaidām nerunāsim un līdz labvēlīgākam turpmākajam atstājam tās pie viņu seniem maldiem!

3. Ja nākotnē te ir tava rezidence, tad ļauj tika man rūpēties, un nedaudz gados Galileja, kā par sevi noslēgta, te stāvēs kā no tempļa pavisam neatkarīga! Galileja templi jau tāpat stāv pierakstīta uz pēdējās pergamenta lapas! Kas tur nu svarīgs, ja mēs izplēšam arī šo pēdējo pergamenta lapu? Romieši un grieķi ir mūsu pusē, un tas stingri, un ja arī nedaudz no visuvarenā Dzīvā Dieva žēlastības, tad te templim jābūt pavisam grūti mums ko nodarīt!”

4. Priekšnieks KORAHS saka: “Es tev visā pilnīgi piekrītu un tagad pēkšņi esmu vēl vairāk pārliecināts kā agrāk, ka tev ir taisnība; bet mums vienmēr vajag apsvērt, ka erceņģelis Miķelis, kā pēc Dieva varenākais no visiem debesu gariem, Mozus miesas dēļ ar visu spēku un varu trīs dienas un naktis ar Sātanu izturēja grūtu cīņu! Nu, ja Sātans uzsāktu cīņu ar **mums**, kā mēs te viņu uzvarētu?”

5. ŠHIVARS saka: “Es viens uzņemtos cīņu ne tikai ar vienu, bet gan ar tūkstoš Sātaniem, kaut gan es vēl ne tuvu neesmu nekāds Miķelis! Vajag tikai būt drosmei un ļaunajam maitam aizsprostot visus ceļus, tad viņš arī ar visu savu elli, pilnu velnu, neko nepanāks; bet ja viņam reiz rāda savu vāju vietu, kur viņš viegli var atrast kādu pieturas punktu, tad cīņa, protams, varētu kļūt simtkārt grūtāka.

6. Bet cik patiesi Dieva mani ir radījis: Tādēļ es Sātanam nekad necelšu nekādu templi un viņam nekūpināšu vīraku, lai viņš tādēļ vēlētos mani atstāt mierā. Ja viņam būtu patika ar Šhivaru sākt cīņu, tad lai viņš nāk, un jums jābūt lieciniekiem, ka es ar viņu tikšu galā **drīzāk**, nekā trijās dienās!”

7. PRIEKŠNIEKS saka: “Draugs, tu daudz uzdrošiniešies, kā ods cīnīties ar lauvu, un to pilnīgi pat uzaicināt uz cīņu, kamēr tev tikai būtu jālūdz Dievs, lai Viņš mūžam vēlētos tevi pasargāt no Sātana uzmācības!”

8. ŠHIVARS saka: “Draugs, bet es zinu vienu vārdu, un tas ir pietiekami leģionam sātanu un velnu! Kurt tad viņš ir, ja viņam ir drosmie ielaisties ar mani cīņā?”

9. Attiecībā pret lauvu ods gan ir tirākais nekas; bet ja ods to grib, tas spēcīgāko lauvu tomēr piespiež bēgt ceļojuma dienas attālumā! Lidodams tas dzeļ un tā džinkst viņa ausī, tā ka beigās lauva domā, ka pūš stiprākā vētra, un dzīvnieku ķēniņš drīz apkaunojoši bēg.

Un tā tieši nav nepieciešams iepretī varenam būt vēl varenākam, bet te pāri visam ir pareiza **gudrība**: Redzi, tu pats pie mums atnāci ar spēcīgu porciju īsta sātanisma; un redzi, mana iespējamā gudrība to apkaunoja, un tagad tu mūsu priekšā stāvi kā brīvs vīrs un kā no mums izvēlēts priekšnieks, un Sātans mums tādēļ vēl nespēja nodarīt nekā ļauna — un arī turpmāk nespēs!

11. Es zinu, ko es zinu, un varu, ko es varu; bet par to es galvoju, ka Sātans mūžam nebūs mans meistars un kungs!”

12. KORAHS saka: “Draugs, nerunā tik skaļi; jo ļaunajam visur jābūt viņa acīm un ausīm! Ar Jehovas un tava man vēl maz pazīstamā Mesijas palīdzību viņš mums, protams, neko nespēs nodarīt; bet izaicināt mēs viņu nepavisam negribam! Lai Dievs mūs pasargā no viņa vienalga, kāda veida apciemojumiem!”

13. ŠHIVARS saka: “Katrā ziņā arī es negribēšu cīņu — bet man no tās arī nebūs ne mazāko baiļu!”

14. Kad Šhivars šos vārdus bija izteicis, redzi, te pēkšņi ēdamzālē ienāca kāds PĀRLIEKU LIELS VĪRS un ņirdzīgi dusmīgu sejas izteiksmi pienāca pie Šhivara un pārkondimdošā balsi, tā ka no tās no-

drebēja zāles pilāri, teica: “Vai tu esi tā brīvā muša, kas lauvam ausī grib sacelt vētras trakošanu? Pamēģini, tu zemes putekļu nožēlojamais tārps, kā tu ar mani cīnīdamies tiksi galā! Es arī spēju ko tādu, kas tev vēl varētu būt ļoti nezināms! Redzi, tavs Mesija ir atkarīgs tikai no manas augstsirdības, jo tas man tomēr pavisam nav tik ļoti cienījams, lai es ar odu ielaistos cīņā, bet, ja viņš runā daudz blēņas, tad es viņu tūlīt lieku uzvilkt pie šķērskoka, un tad tu savu Mesiju vari pielūgt pie šķērskoka? — Bet ko tu nu gribi darīt, ja es acumirkli tevi saplosu saules puteklišu lieluma gabalos?”

15. Te ŠHIVARS pavisam mierīgi pieceļas no savas vietas un uzkliež milzim, resp. Sātānam, ar sekojošiem vārdiem: “Kā tu, nožēlojamais, esi ienācis, tāpat arī raugi atkal aiziet un, proti, ar nopietnāko nodomu nekad vairs neienākt šajā svētajā vietā, citādi lai Jēzus tas Kungs tevi tiesā!”

16. Pie Jēzus vārda pieminēšanas milzis tūlīt vairākus soļus atklāpjas atpakaļ un šausmās iededzies draud šo ienīstāko vārdu nekad vairs atkal nepieminēt.

17. Bet ŠHIVARS saka: “Man vajag tev iešalkt ausī, lai tu pieredzi, kā lauva mūk no sīcošā oda!” — Pēc tam viņš atkal saka: “Jēzus, visaugstākā Dēls, lai tevi tiesā un soda! Jēzus, Visaugstākā Dēls, lai tevi mūžam padzen no šejienes! Jēzus, Visaugstākā Dēls, lai tevi soda par tavām neskaitāmajām ļaundarībām!”

18. Bet Sātans pēdējos vārdus nenogaida, bet gan, skaļi gaudojot, attālinās.

19. Tad ŠHIVARS no bailēm kā apse vēl drebošajam Koraham saka: “Vai tagad tu redzēji, kā var padzīt lauvu? Kādēļ tad viņš mani tūlīt nesaplosīja putekļos? Redzi, tā ir viņa nevarība! Lai viņš tikai nāk atkal, ja viņam niez, un pie mana Jēzus vārda es tev galvoju, ka otro reizi viņš pazudīs vēl ātrāk, nekā pazuda šoreiz!”

20. PRIEKŠNIEKS saka: “Klausies draugs, es pār mēru apbrīnoju tavu nepatveramo drosmi un — pie visiem sentēviem — es nu jūtos pilnīgi atmests atpakaļ tajos brīnumainajos laikos! Bet tomēr ļauj tev ieteikt nekad atkal nezaicināt Sātānu uz jaunu cīņu; jo viņš ir bezgala atjautīgs un var pieņemt visādus veidus, pat kāda gaismas eņģeļa, un es ticu, ka kādā maigā debesu tērpā viņš ir daudz bīstamāks, nekā tajā, kādā mums tagad bija patiesi ellišķīgs gods viņu ieraudzīt!”

21. ŠHIVARS saka: “Mums ir pārbaudījuma akmens, un pie tā tūlīt pazīstam, kāda gara bērns ir katra, lai kāda veida parādība! Bet nu mēs varam būt pilnīgi mierīgi, jo šoreiz viņam uz ilgu laiku varētu būt pietiekami.”

90. KORAHS ATCERAS KUNGU TEMPLA TĪRĪŠANAS JERUZALEMĒ.

1. Tad Korahs jautāja Šhivaram, vai Es šajā vietā vēl uzturētos un vai viņš nevarētu ar Mani tuvāk iepazīties. Viņš runāja tālāk un teica: “Es nu pilnīgi redzu, ka tavā Mesijā vajag būt kaut kam ārkārtīgi dievišķam; jo Sātana labvēlību viņš nekādā gadījumā nebauda un viņa vārds, šķiet, Sātānam ir lielākās mokas! Tie ir divi, protams, brīnumaini ārkārtējā ceļā neizzināti fakti, kurus es nekad nevarētu noliegt un tagad ar mierīgāko prātu pieņemu, ka te ar izsaucieniem: “Visaugstākā Dēls!” tev visaugstākā mērā arī varētu būt taisnība, un tā es, ja tas būtu iespējams, tomēr vēlētos ar viņu iepazīties. Izved mani ārā!”

2. ŠHIVARS saka: “Tas viss būtu pareizi un es pirmais vēlētos tevi izvest ārā pie Viņa; bet tauta pret tevi vēl ir diezgan slikti noskaņota un caur vienkāršā pūļa pārgalvību mums draud briesmas no mesitiem akmeņiem kļūt ievainotiem; un pie tam Viņš gatavojas aizceļot, tā ka tādēļ viņam tomēr nebūtu patīkami, ja mēs Viņu apgrūtinām. Bet, tuvojoties ziemai, Viņš atkal nāks vai nu šeit, vai Kisā, un vienā no šīm vietām pavadīs ziemu, un mums būs pietiekami izdevību Viņu tuvāk iepazīt; tādēļ es domāju, ka nodomu ar Viņu tuvāk iepazīties šoreiz būtu jāatstāj līdz ziemai.”

3. KORAHS saka: “Tas viss, ko tu teici, ir pareizi, bet, neskatoties uz to, es nevaru atgaiņāties no ilgām, personīgi iepazīt šo ārkārtējo cilvēku, caur kuru visā pilnībā darbojas dievišķa vara, spēks un diženums! Bet pagaidi, man nu nāk prātā kāds notikums kādās Lieldienās Jeruzalemē templī! Ja es nemaldos, beigās tieši šis Jēzus bija tas, kas kādā pēcsabatā no tempļa padzina visus pircējus un pārdevējus un kā vētra visiem naudas mijējiem sagāza viņu būdas? Visi pārdodāmie dzīvnieki sāka šausmīgi gaudot un mežonīgākā steigā izskrēja no tempļa tirdzniecības hallēm.

4. Jo tas vīrs, ar kuru es pats runāju, protams, ne draudzīgā veidā, arī bija galilietis un tāpat saucās Jēzus, un ar viņu kopā bija daudzi citi ļoti ikdienišķa izskata vīri un sievas, un visa sabiedrība līdzinājās pavisam parastai galiliešu klaidoņu sabiedrībai; bet viņu vadonis Jēzus izskatījās pēc cilvēka, aiz kura

slēpjas kaut kas neparasts.

5. Pamatā viņš nerunāja daudz, bet tas, ko viņš teica, bija dziļš, paties un saturīgs! Toreiz arī viņš Jeruzalemē izdziedināja daudzus slimniekus, bet kad tā lieta, es ticu — nāca zināma Erodam, no kura šim Jēzum bija ievērojami jābaidās, te tas brīnumvīrs naktī un miglā no Jeruzalemes pēkšņi pazuda, un mēs nevarējām uzzināt, uz kuriem viņš ir devies. Tūlīt no Jeruzalemes uz Galileju viņš nevarēja būt gājis, jo tad mēs par viņu noteikti būtu saņēmuši kādu ziņu, tā kā mēs pēc viņa izsūtījām daudzus izlūkus.

6. Pēc pāris nedēļām mēs gan dzirdējām valodas par namdara dēlu Jēzu, bet tad mēs tomēr nevarējām pieņemt, ka tas zināmais, vienkāršais, klusais un zinātnēs pilnīgi neizglītotais, pat lasīt un rakstīt nepratējs cilvēks varētu būt tieši tas pats varenais Jēzus, kura priekšā kā Dieva tiesas priekšā drebēja tūkstoši. Bet ja tas zināmais namdara dēls Jēzus ir tas, kas šeit dara tādas dieva darbus, tad viņš noteikti arī būs tas pats Jēzus, kas Lieldienās nobaidīja visu Jeruzalemi! Nu, ja viņš tas ir, tad es viņu pazīstu jau no Jeruzalemes, un tādēļ man nu pavisam nav vajadzīgs viņu apgrūtināt!”

7. ŠHIVARS saka: “Jā, tas ir viens un tas pats cilvēks! Es Viņu, kā arī veco Jāzepu, kas nomira it kā tikai pirms gada, pazīnu jau vairākus gadus, patiesi, es pie Viņa neatklāju ne niecīgākās pēdas no kaut kā ārkārtēja, kaut gan, kā man šur un tur teica — pie viņa dzimšanas, kas notika Betlēmē kādā avju kūtī, bija jābūt notikušām pavisam ārkārtējām lietām, tāpat pēc tam līdz Viņa divpadsmitajam gadam. Bet no divpadsmit gadu vecuma Viņš visu ārkārtējo zaudēja; Viņa vecāku lielās cerības izzuda un lūdz šim laikam, resp., Viņa trīsdesmitajam gadam, Viņš palika ļoti neievērots vienkāršākais namdaris.

8. Viņš bija ļoti mazrunīgs; uz desmit jautājumiem tikko uz vienu saņēma lakonisku atbildi; turpretī Viņš vienmēr bija ļoti labvēlīgs pret bērniem un nabagiem. Biežāk Viņu redzēja lūdzam un arī raudam, bet vienmēr klusībā — tomēr nekad smejamies! Viņš vienmēr bēga no jautras, trokšņainas sabiedrības un visvairāk mīlēja vientulību; bet dīvainākais pie visa bija tas, ka viņu ļoti reti redzēja kādā sinagogā, tikpat maz kādā skolā, ko tikai pēc lielas Viņa vecāku pierunāšanas Viņš apmeklēja pāris reizes gadā, un kuru arī vienmēr, redzami sadusmots, drīz atstāja. Bet kādā lūgšanas namā neviens viņu nekad nav redzējis. Šādas Viņa dīvainības dēļ tad arī notika, ka no daudziem Viņš tika uzskatīts kā diezgan vientiesīgs.

9. Bet, sasniedzot trīsdesmit gadu vecumu, Viņš pēkšņi pazuda no savu vecāku nama un kādu laiku esot uzturējies tuksnesī pie Betarboras, kur pie mazās Jordanas darbojās slavenais Jānis, un ļāvās no viņa kristīties. No tā laika tad Viņš ceļoja tāds, kāds viņš nu ir, pilns dievišķa spēka; mācīja tautai par Dieva valstību, izdziedināja visus slimniekus un no apsēstiem izdzina ļaunos garus. Tas tās apmēram īsumā ir Viņa šis laicīgās dzīves stāsts, kuru es pa daļai uzzināju no Viņa Paša, tomēr pa lielākai daļai pēc nostāstiem.

10. KORAHŠ saka: “Jā, jā, tev būs taisnība! Pirms apmēram trīsdesmit gadiem šis notikums Betlēmē izsauca lielu ievēribu; un, ja es nemaldos, tad vecais Erods tieši viņa dēļ pavēlēja nežēlīgu mazo zēnu apkaušanu. — Bet viņš esot aizbēdzis uz Ēģipti. — Nu redzi, te es jau esmu pilnīgā skaidrībā! Nu, nu, tas tāpat ir tas pats Jēzus! Jā, viņš katrā ziņā var būt kas ārkārtējs, un tu ar savu pieņēmumu noteikti nebūsi tālu no mērķa! Bet, pirms viņš šo vietu atstāj, es tomēr vēlētos ar viņu vēl parunāt!”

11. ŠHIVARS saka: “Kā tu to gribi! — man tas ir vienalga! Bet te mums pa priekšu pilsētā tomēr vajag iet kādam heroldam un tad ļaudīm tevi slavēt kā nu tautai labvēlīgu, citādi te tomēr nebūtu pavisam droši doties atklātās ielās; jo es pārāk labi pazīstu savus nācariešus!”

12. KORAHŠ saka: “Nu, izsūti tūlīt pāris heroldus un caur viņiem liec tautai manu vārdu ieteikt kā tai labvēlīgu, citādi viņš aizceļos ātrāk par mums!”

13. Šhivars tūlīt izsūta divpadsmit heroldus un viņi jauno priekšnieku tautai slavē tik labvēlīgu, ka tā par to skaļi uzgavilē un sāk sagatavot visādas dārgas dāvanas, ar kurām tuvākā priekšsabatā jauno priekšnieku grib apsviekt.

14. Kad heroldi ar labām ziņām atkal atgriežas sinagogā, PRIEKŠNIEKS Šhivaram saka: “Bet nu ejam ātri ārā, citādi viņš mūs beigās atraidīs, — un es tomēr vēlētos ar viņu runāt!”

15. ŠHIVARS saka: “Es jau esmu gatavs un pieklājas, ka mēs visi no Viņa atvadāties; bet tomēr ejam vienīgi mēs abi!”

16. Šhivars un jaunais priekšnieks nu tūlīt dodas ārā. Bet, kad viņi atrodas dažus soļus ārpus pilsētas vārtiem, viņiem nāk pretī Jairuss, Boruss, viņa sieva Sāra un māte Marija un Šhivaram un priekšniekam nes viņiem skumju ziņu, ka pirms kādas pusstundas Kungs kopā ar Saviem divpadsmit mācekļiem un septiņiem atnākušajiem Jāna mācekļiem aizceļojis.

91. JĒZUS DRAUGI PIE BORUSA

1. Šī ziņa priekšnieku apbēdina un, Borusa ielūgts, viņš kopā ar Šivaru iegriežas tā lielajā pilsveidīgajā mājā, kur Boruss, dabīgi, tūlīt dara visu, lai jauno priekšnieku, cik iespējams, spoži pacienātu.

2. Pēc tam vēl atnāk arī Babs un Rohans, un, dabīgi, visu vakaru netiek runāts ne par ko citu, kā par Jēzu to Kungu.

3. Bet beidzot tomēr PRIEKŠNIEKS jautā un saka: “Bet sakiet man tomēr, kāds tam īstenībā varēja būt iemesls, ka pēc visa tā, ko es par viņu esmu dzirdējis, viņš vairs neuzdrošinājās šeit uzturēties? Jo tas būtu, ja viņam uz kādu laiku vajadzētu doties prom no šejienes sava visaugstā amata dēļ; bet tā, šķiet, viņu no šejienes attālina vienīgi bailes no Eroda. Bet, cik daudz man nu ir ticis darīts zināms, tādām vīram kā viņam, kuram paklausa debesis un zeme un pie tam romiešu virspavēlnieks ir viņa intīmākais draugs, tak acīmredzami mūžam nebūtu nekāda iemelsa bēgt no vājā Jeruzalemes nomas ķēniņa!

5. Dodiet man par to labāku izskaidrojumu, citādi man jums visiem, cik mīļi jūs man arī esat, vajag atklāti izskaidrot, ka jūs visi kopā ar mani par šo vīru tomēr varam vareni maldīties; jo Visuvarenajam patiesi nav vajadzīgs baidīties no kāda Eroda, kas varbūt vēl nekad nav domājis gribēt viņu vajāt! Jo es, kā šī nomas ķēniņa favorīts, pazīstu viņu labāk, kā katrs no jums, un zinu, šajā īsajā laikā viņš jau tūkstoš reižu ir nožēlojis, ka ir nonāvējis Jāni. Jo Erodijas un viņas meitas pēkšņā nāve nomas ķēniņam iedzinusi tādas bailes, ka viņš visā savā sadzīvē noteikti vairs neliks nonāvēt nevienu pravieti!

6. Tādēļ Jēzum no šejienes tik ātri vajag būt aizceļojušam noteikti kāda pavisam cita iemesla dēļ! Un ja arī satrauktie Jāņa mācekļi viņam par Erodu būtu atstāstījuši lai cik briesmīgas lietas, te es jautāju, vai viens viszinošs vīrs, kas, no Dieva izejošs, noteikti zina, ko mēs šeit par viņu runājam, var ticēt **tiem**, kuri izteiks acīmredzamus melus!? Vai tad neviens no jums, manis labākai nomierināšanai, nezina uzdot labāku viņa pēkšņās aizceļošanas iemeslu?”

7. BORUSS saka: “Mīļais draugs, te katrā ziņā būs kāds mazs āķis, tā ka Jēzus bēgšana mums visiem likās tik pat dīvaina kā tev, kaut gan mēs esam pilnīgi pārliecināti, ka Viņš tomēr ir **tas**, par ko mēs viņu esam atzinuši un pieņēmuši. Viņš arī — tā pavisam atklāti runājot — baidījās no **tevis** un tādēļ jau šorīt atlaida visus daudzos mācekļus kopā ar augstajiem romiešiem, kas nu vairākas dienas bija pie Viņa. Bet, kā es nu redzu, tad Viņam bija jābūt maz iemesla no tevis baidīties, tā kā nu tu esi **par** Viņu un pavisam ne **pret** Viņu. Tādēļ viņam vajag būt kādam pavisam citam iemeslam, kas viņu noskaņoja šai pēkšņai aizceļošanai, nekā tas, kuru mēs pieņemām.”

8. PRIEKŠNIEKS saka: “Bet sakiet man tomēr, kā tā lieta bija un nu ir, pirms viņš gatavojās aizceļot! Varbūt tad man vai vēl drīzāk draugam Šivaram izdodas uzminēt kādu saprātīgu iemeslu.

9. BORUSS saka: “Tā lieta tāpat bija tāda: jau priekšpusdienā Viņš uz jūras pusi izsūtīja Savus divpadsmit mācekļus, kurus viņš dēvē par “apustuļiem”, ka viņiem jāsaņem Viņam kāds kuģis un laiks, lai vienlaicīgi ievāc ziņas, vai nesastaptu priekšā kādus no Jeruzalemes izsūtītus spieģus un noligtus slepkavas. Ziharā, muitas vietā, kas pieder kādam zināmam Matejam, kas arī ir Jēzus māceklis, Jēzus mācekļi sastapās ar septiņiem Jāņa mācekļiem, ar kuriem viņi reiz agrāk jau bija sastapušies — es domāju, pie apstākļiem, kad Jānis jau bija cietumā, un dzirdēja Jēzus vārdus —, šie septiņi mācekļi apustuļiem izstāstīja visu, kas Jeruzalemē ir noticis ar viņu meistarū. Un vienlaicīgi viņi izstāstīja, ka Erods, — kaut gan tiem, kuri viņam atnesa ziņas par Jēzu, atklāti atzina, ka tas esot no nāves augšām cēlies Jānis — tomēr pavisam slepeni izsūtīja spieģus un slepkavas, viņiem uzdodams, ka, ja viņi atrastu, ka šķietamais Jēzus nopietnībā ir augšām cēlies Jānis, viņiem nekas nav jādara, bet gan pavisam nemierīgi jāatgriežas mājās; bet ja viņš nopietnībā ir Jēzus, — tūlīt jāmēģina viņu nogalināt. Ja slepkavība viņiem izdotos, viņi no Eroda dabūtu lielu algu, bet, ja slepkavība viņiem neizdotos, un, proti, tādēļ ka Jēzus, it kā ir kāds nenonāvējams patiess Dieva cilvēks, tad viņi no Eroda dabūtu to pašu algu un tad viņš ar visu savu lielo galmu kļūtu Jēzus piekritējs. Tādas ziņas Jēzum tam Kungam, šurp atnākdami kopā ar Jēzus mācekļiem, atnesa Jāņa mācekļi.

10. Kad Viņš to dzirdēja, VIŅŠ teica: “Caur šo zemisko pārbaudījumu Erodam mūžam nekad nav jākļūst Manam māceklim! Zeme ir liela, un Es vēl atrādišu kādu vietīņu, kur Eroda zemiskajiem apustuļiem nav Mani jāatrod! Vai tad Cilvēka Dēls ir nācis caur nolīgiem slepkavām kļūt tas, kas viņš ir? Nē un mūžam nē! Kas ar slepkavības rikiem rokā Man jautā, kas Es esmu, tam mūžam nekad nav jāsaņem atbilde! Bet tāpat jau ir laiks, ka mēs dodamies prom no šejienes, un tā ejam un lūkojam svešās zemes

iegūt mums cilvēkus, kas mums ticēs arī bez slepkavības rīkiem pret mūsu miesas dzīvību, ka mēs esam tas, kas mēs esam!”

11. Bet pēc šiem Jēzus vārdiem arī tūlīt notika aizceļošana; jo Viņš teica: “Ejam, jo tagad Es to **gribu** un tādēļ arī redzu, ka un kur pret Mani jau atrodas seši simti tādu Eroda slepkavības apustuļu un, proti, jau ļoti tuvu; bet tādēļ arī tūlīt dodamies prom no šejienes!” Ar to tad visi Viņa un Jāņa mācekļi devās ceļā Ziharas virzienā un nu jau atradīsies uz jūras!”

92. KUNGA ŽĒLASTĪBA PRET CILVĒCI.

1. Tad PRIEKŠNIEKS saka: “Ak, nu tai lietai ir pavisam cits izskats! Te viņš ne tuvu neaizceļoja aiz bailēm, bet aiz tīras gudrības, lai labi pelnīta soda dēļ Erodam nogrieztu katru izdevību, lai viņš nu tādēļ nevar kļūt vēl sliktāks, bet viegli arī ne labāks! Ak, te viņš darīja ļoti labi, un par to es viņu varu tikai slavēt!

2. Bet šis Erods arī vārda istajā nozīmē ir cilvēks, kuru neviens cilvēks tā īsti nepazīst, kā ar viņu ir. Pa pusei viņš ir viens labs, šur un tur pār mēru labdarīgs cilvēks, bet tūlīt pēc tam pa pusei atkal pirmā ranga velns! Šodien sava veida sirds laipnības un augstsirdības uzplūdā viņš tev izsaka uzslavējamākos apsolījumus un tad arī tam, kas pie viņa nāk drīz pēc apsolījuma, to tad arī izpilda. Bet bēdas tam, kas viņam tos atgādinātu otrā dienā; tas no visa apsolutā ne tikai neko nesaņem, bet gan viņš tiek noraidīts tik jūtāmā un ļauni apvainojošā veidā, ka otram reizei viņam noteikti zudīs visa drosme jebkad atkal viņam tuvoties un apsolījumu atgādināt.

3. Tādēļ ar viņu nekad nav slēdzama nekāda sevišķa draudzīga savienība; jo kas to noteikti netur — tas ir Erods! Un mūsu cienījamais dziednieks Jēzus to noteikti zinās tikpat labi, kā kāds no mums, un tādēļ pamatoti ir aizmucis; jo ja Erods arī simtkārt būtu pārliecinājies, ka Jēzus ir neievainojams, tad tas Erodam tomēr tikpat kā neko nepierādītu. Tas, kas notika šodien, tas rītu viņam pavisam nav nekāds pierādījums; jo šim cilvēkam vai nu nav nekāda atmiņa, vai arī viņš dzīvo pēc tādiem principiem, ar kuriem var pastāvēt tikai viņš, bet līdzās viņam vairs nevar pastāvēt neviens cilvēks.

4. Bet ka viņš vispār ir viltīgs lapsa, par to gan nav vajadzīgs nekāds tālāks pierādījums. Jo viņš prot mākslu izspiest nodokļus, tāpat kā romiešiem aplikt parādā nomas naudu. Bet es zinu, kā viņš to dara; bet par to kādu citu reizi!

5. Bet es tomēr no jauna vēlētos uzzināt, vai mūsu dziednieks Jēzus tomēr vēlreiz atkal nenāks uz Nācareti. Vai viņš jums visiem par to neko neteica?”

6. BORUSS saka: “Nekā noteikta gan nē; bet es ceru, ka ziemu Viņš pavadīs pie mums! Protams, ir arī iespējams, ka ziemu viņš pavadīs Sidonā vai arī Tirā, bet tad jau mēs no Viņa saņemsim ziņu un lai-cīgi dosimies uz turieni.”

7. Pavisam noskumusi, māte MARIJA saka: “Viņš gan atnāks šeit, bet noteikti atkal tikai uz pāris dienām!”

8. PRIEKŠNIEKS saka: “Ak, mīļā māte, neņem to pie sirds; jo viņš neaizmirsīs ne mūs un noteikti vēl daudz mazāk tevi!”

9. MĀTE saka: “To Viņš nedarīs, bet man tomēr ir skumji, ka man vajag redzēt un pieredzēt, ka tie ļaunie, aklie cilvēki stūrgalvīgi neatzīst Viņa mūžam lielākās labdarības, vajā Viņu un gandrīz it visur pret Viņu izturas ar lielāko nepateicību!”

10. PRIEKŠNIEKS saka: “Redzi, mīļā māt, cilvēki reiz ir tādi, kādi viņi ir, un savās bēdās Dāvids ne velti izsaucās: “Ak, cik ļoti nevērtīga ir visa cilvēku palīdzība, jo viņi apspiestiem nevar palīdzēt! Vispār tas vēl vienmēr bija visu no Dieva ar augstākām, noslēpumainām spējām apdāvināto lielo cilvēku bēdīgais liktenis, ka viņi no zemes tārpiem no cilvēkiem vienmēr ir tikuši vajāti, kā mazās bezdelīgas pārgalvīgi vajā vareno ērgli. Jo pie visas viņu niecības mazie cilvēki tomēr grib būt lieli un tādēļ nevar panest, ja uzstājas kāds patiesi liels vīrs, pie kura viņiem pārāk acīmredzami vajag redzēt viņu pilnīgākās niecības mēru!

11. Aplūko lielos praviešus! Kāds bija viņu zemes liktenis? Kopš dzimšanas vienmēr nabadzība, visādi defekti, trūkums, nenovīdība, vajāšana un beidzot vardarbīga nāve no savtīgo zemes tārupu rokām! Kādēļ Dievs to tā vienmēr grib, tā man kopš bērnības ir bijusi mīkla; bet pieredze mums vienmēr māca, ka tas tā diemžēl vienmēr bija, un mēs pret to varam tikpat maz ko uzsākt, kā pret ziemas apgrūtinoši īso dienu. Dievs to lietu reiz tā ir iekārtojis, un mēs to nevaram mainīt, bet, cerams, kādreiz citā dzīvē

tas ies labāk!

12. Pēc tā, ko es par viņu esmu dzirdējis, tavam dievišķajam dēlam gan vairāk kā pietiekamā pilnībā būtu vara ar vienu sitienu darīt galu visiem pasaules cilvēku nedarbiem, bet, ka viņš to nedara, mēs viegli varam redzēt no tā, ka viņš labāk bēg no zemes ārpa Eroda, nekā viņš ar vienu roku viņu iznīcināšu! Viņš, kas to viegli varētu, to nedara, un mēs to nevaram izdarīt, — un tā zināmi sliktā lieta vienmēr paliek! Ja viņš reiz atnāk šeit, es ar viņu šajā ziņā gribu pavisam nopietni parunāt!”

13. BORUSS saka: “Bet tas nesīs maz labuma. Jo es pats biju liecinieks, kādus valsts virspavēlnieks, kas pie tam vēl ir ķeizara tēvocis, šajā pasaules uzlabošanas ziņā Viņam deva visādus priekšlikumus un piedāvājumus, bet te viss bija veltīgi! Rokām aptverami skaidri Viņš parādīja, kas ir cilvēce un kā bez kādām sevišķām tiesām un sodiem to ir iespējams vadīt un virzīt, ja tikai caur tīru pamācību un viņas pašas brīvu noteikšanu tā grib sasniegt tās kādreizējo, no Dieva likto mūžīgo mērķi! Valsts pārvaldniekam, tāpat kā mums visiem, vajadzēja atzīt Viņa pilnīgāko, nešaubīgāko taisnību, un tā pilnīgi izpalika vairākkārt ierosinātā sišana ar atvēzienu; un tā es tev jau iepriekš varu apgalvot, ka ar tavu nodomāto sarunu divatā būs tāpat.”

93. BORUSS RUNĀ PAR CILVĒKA BŪTĪBU.

1. PRIEKŠNIEKS saka: “To mēs redzēsīm; jo, aplūkojot no laicīgu attiecību viedokļa, cilvēce vēl vienmēr ir kļuvusi sliktāka, nevis labāka! Kas ir Mozus un visi lielie pravieši! Es jums saku: Tā dēvētā labākā sabiedrībā par to smejas un tur par gan dievbijīgām, bet cilvēku garam veltīgām pasakām un kāda Pitagora un Aristoteļa mācību stāda debesu augsti pāri visiem praviešiem! Dzīvs pierādījums tam ir tas, ka Jehovas iestādījums, cik pamatu pamatā tas arī ir cēls un patiess, pie cilvēkiem tomēr nepavisam nesasniedz mērķi, ko tas pēc viņa teksta grib sasniegt.

2. Ko līdz visas atklāsmes, ja uz visiem laikiem netiek doti pārliecinoši līdzekļi, vienīgi caur kuriem cilvēkus ir iespējams uzturēt vienmēr vienādā respektā dievišķo atklāsmju priekšā? Kādiem vecākiem būtu tikai jāpamēģina savus bērnus izaudzēt bez žagariem, un mēs tikai pārāk drīz piedzīvotu, kāds respekts būs nepilngadīgajiem bērniem pret viņu vecāku lai cik gudrām un labām pamācībām.

3. Tādēļ es neko neturu no visām mācībām un pat likumiem, ja tie tiek nodoti cilvēkiem bez žagariem un zobeniem; jo pamatā cilvēks ir sliktāks un uz labo viņam vajag tikt iegūtam tikai ar žagariem!”

4. BORUSS saka: “Šajā ziņā es ar tevi esmu pilnīgi vienisprātis! Bet ir tomēr liels “Bet”, ko tu iepazīsi tikai tad, kad tu par to reiz tiks pamācīts no Viņa personīgās mutes!

5. Redzi, ja mūsu priekšā mums ir kāds mehānisks priekšmets, ar kuru tiek paveikts kāds darbs, tad sākumā mēs brīnāmies; bet, ja mēs ar priekšmetu iepazīsimies tuvāk, tad mēs tūlīt tajā atklāsim daudz trūkumu, un mums tūlīt uzmāksies vēlēšanās šo priekšmetu no redzamajiem trūkumiem atbrīvot. Tā mēs par to dodam meistaram rīkojumu un viņam šo un to sakām.

6. Bet meistars smīnēs un katrā ziņā mums teiks: “Mīļie draugi, tas jau būtu labi, bet tomēr tas neiet; jo mašīna te vadās pēc ļoti daudziem punktiem! Kas to lika uzbūvēt, tas to pasūtīja pēc savas vajadzības. Šai vajadzībai tai var būt tikai noteikts ierīkojums un te katra piedeva būtu acimredzama mašīnas salaušana. Mašīnai ir vajadzīgs pieveikt tikai zināmu spēku un tādēļ tai nedrīkst būt lielāks spēks, nekā tas tai ir nepieciešams zināmajam mērķim. Ja tai liktu aust ar lielāku spēku, tad audējam ar katru sitienu tiktu sarauts viņa pavediens un tādā veidā nekad neiegūtu ne olekti auduma. Tādēļ tam uzdevumam, kādam mašīna atbilst, tai vajag būt tieši tādām iekārtojumiem, kāds tai ir un katrs vairāk ir mašīnas trūkums. Ak, ja caur ilgu lietošanu mašīna reiz tiek nolietota, tikai tad ir laiks mašīnu likt atpakaļ tādā stāvoklī, kādā tā bija sākumā, lai tā atkal var atbilst savam nolūkam.

7. Redzi, tā mūs noraidīs gudrais meistars un beigās mums abiem vajadzēs teikt: Meistaram ir taisnība; jo katram meistaram savu lietu acimredzami vajag saprast labāk, nekā to varētu pāris pseidomeistari, kādi mēs te esam! Un šajā ziņā mēs no Jēzus tā Kunga varētu saņemt kādu apmēram līdzīgu atbildi, ja mēs Viņam jautātu, kā tas ir iespējams, ka līdzās dievišķai gudrībai cilvēki tomēr var kļūt tik velnišķīgi slikti.

8. Ko gan mēs zinām par cilvēka iekšējo iekārtojumu un īpašībām? Mēs bieži spējam nolādēt, kur Kungs vēl pilnīgi svēti! Jo mēs pilnīgi nesaprotam ne labo, ne sliktu.

9. Katram, lai cik labam cilvēkam, viņa dabā vairāk vai mazāk ir kaut kas no egoisma. Pēc šīs savas īpašības viņš tad arī vienmēr ir savu līdz cilvēku tiesnesis un vienmēr vispirms un vismīļāk viņiem pie-

rēķina par trūkumu to, kas viņu rīcībā nesaskan ar pašu idejām. Bet, tā kā katrs cilvēks pats tāpat domā nedaudz egoistiski, tad uz zemes iepretī saviem līdzcilvēkiem parādās aplami spriedumi. Šie nepareizie spriedumi izsauc vairāk savstarpēju neapmierinātību, pamazām dusmas, nenovīdību un līdzīgas morāli negatīvas īpašības.

10. Tādēļ kas cits ir vainīgs pie tā, ka cilvēki paliek sliktāki, kā tieši paši cilvēki? Arī dzīvības mašīna ar laiku nolietojas, tādēļ laiku pa laikam tai no tās godājamā meistara vajag atkal no jauna tikt uzlabotai vai šad tad pat no pamatiem no jauna izveidotai!

11. Un šķiet, pēc vairāk nekā gadu tūkstoti, šādas totālas uzlabošanas laiks nu ir atkal klāt. Pēc tam uz kādu laiku cilvēki atkal būs labākā pusē. Bet ilgāk kā uz divtūkstoš gadiem uzlabotie cilvēki vēlreiz neturēsies pie labā un mēs viņpasaulē būsīm asredzīgi liecinieki, ka ies tā, kā es tev esmu teicis!”

12. PRIEKŠNIEKS saka: “Nu, es tevi apsveicu! Tu esi tava meistara cienīgs mācekļis! Es nu jau redzu, ka pagaidām patiesā gudrībā es ar tevi nevaru mēroties spēkiem. Bet es pielietošu visas pūles, lai mana mīļā drauga Šivara tuvumā reiz nonāktu tiktāl, ka varēsīm ar tevi vest sarunas par līdzīgām lietām; jo ar tagadējo tempļa gudrību man te nepietiek — kas tieši nav nekāds brīnums; tā ka tagadējā tempļa gudrība arī nav pārāk plaša!”

94. KUNGA DRAUGU KOPEJĀ DZĪVE NĀCARETĒ.

1. Kad priekšnieks smaidīdams šo piezīmi bija izteicis, drīz pilsētas pilsoņi ienesa kādu slimnieku, kas jau daudzus gadus cieta no vājprāta. Bet, tā kā viņš bija nabadzīgs, tad viņa tuvinieki neiedrošinājās griezties pie kāda ārsta pēc palīdzības un arī pie Manis vest viņi neiedrošinājās, jo vairāki pilsoņi izplatīja ļaunas baumas: Kas no Manis ļautos dziedināties, tas savu dvēseli norakstītu Belcebulam. Gandrīz līdzīgi sliktā slava bija arī Borusam, par kuru teica, ka viņš šādus velna stiķus esot iemācījis no Manis!

2. Tādēļ, kad BORUSS ieraudzīja viņam jau pazīstamo slimnieku un viņa viņu iekšā nesošos plānprātīgos draugus, viņš viņiem teica: “Nu, kā tad jums ir ienācis prātā vest šo slimnieku pie manis? Ko tad viņš jums nodarījis, ka jūs tagad gribat viņu izdot velnam?”

3. ABI saka: “Kungs, mēs esam vesti pie prāta un tādēļ viņu nododam tev!”

4. BORUSS saka: “Kas tad jūs veda pie prāta?”

5. ABI saka: “Kungs, tieši tie, kas kā ar ķēdēm piesietus mūs ilgu laiku mācīja un uzturēja šādā muļķībā!”

6. BORUSS, mazliet smaidīdams, saka: “Saprotu, saprotu! Bet kas man ar šo vājprātīgo nu jāuzsāk? Jo jūsu lielās muļķības dēļ slimība viņā ir nostiprinājusies un tagad jūsu vājā ticība radīs grūtības šim cilvēkam palīdzēt.”

7. ABI saka: “Kungs, ja mums nebūtu ticības, mēs slimnieku nebūtu pie tevis atnesuši.”

8. BORUSS saka: “Nu labi, tad redzam, ko cilvēkā spēj Dieva spēks!” — Te Boruss ar atsegtu galvu pienāk pie slimā un skaļi saka: “Jēzus tā Kunga kopš Mūžības vārdā, es gribu, ka tu paliec vesels, un te esi vesels un turpmāk staigā brīvs!”

9. Šajā acumirkli plānprātīgais tapa pilnīgi vesels un deva Dievam godu, ka viņš cilvēkam devis tādu spēku.

10. Bet Boruss pats līdzī skaļi slavēja Dievu, izdziedināto, tāpat kā abus viņa draugus, bagātīgi apdāvināja un tūlīt lika abiem un izdziedinātajam dot ēst un dzert no tā, kas te bija klāts uz viesu galdiem.

11. Te pie Borusa pienāca PRIEKŠNIEKS un teica: “Patiesi, to es tevī nebūtu meklējis! Ka Jēzus vārdā ir kāds sevišķs spēks, kura priekšā, kā es pilnā mērā pārliecinājos, izmisīgs respekts ir pat pazemes varām, to es šodien sinagogā redzēju, bet ka šī vārda priekšā vajag liekties pat miesas slimībām, kāda veida tās arī ir, to manas acis redzēja tikai šeit. Patiesi, aiz šī Jēzus vajag slēpties vēl daudz kam vairāk, kā tikai Elijas veidīgām pravietim; jo, cik es zinu, caur Elijas vārdu vēl nekad nav ticis izdziedināts neviens slimnieks! Mani mīļie draugi, par šo vārdu mēs viens ar otru vēl daudz runāsim!”

12. Pēc šiem vārdiem PRIEKŠNIEKS devās pie izdziedinātā un viņam jautāja, vai viņš nu sevi jūt kā pilnīgi izdziedinātu?!”

13. IZDZIEDINĀTAIS atbild: “Tik vesels, kāds es nu esmu **tagad**, es iepriekš nekad nebiju visā manā dzīvē, un man jau ir piecdesmit gadu, un tas it kā tomēr nozīmē būt izdziedinātam?!”

14. Priekšnieks uzslavē viņu un dod viņam skaistu zelta gabalu.

15. Bet IZDZIEDINĀTAIS to atraida, teikdams: “Šeit Nācaretē ir vēl daudzi nabagāki — dod to vi-

ņiem! Tagad es varu **strādāt!**”

16. PRIEKŠNIEKS saka: “Tas nozīmē būt patiesi nesavtīgam! Patiesi, to es tevī nebūtu meklējis! Nu, es šeit Nācietē un visā Galilejā esmu sinagogu priekšnieks un rezidēju šeit, un nevis Kapernaumā, tādēļ, ja pār tevi jebkad nāktu kādas bēdas, tu mani labi atradīsi.”

17. IZDZIEDINĀTAIS saka: “Labu cilvēku ir nedaudz, un tā katram nabadzīgam vajag atcerēties tos nedaudzos un, ja ir trūkums, iet pie viņiem! Es tev pateicos par šo piedāvājumu un, ja es nokļūšu tādā stāvoklī, es iešu pie tevis.”

18. Pēc šiem vārdiem tie trīs, izdziedinātais un abi viņa pavadoņi, pieceļas, patiecas Borusam un priekšniekam un tad pavisam labā garastāvoklī dodas uz mājām. Viņu irētās mājvietas atradās dažus simts soļus ārpus pilsētas, līdzīgi Manai mājai, kas, kā zināms, arī atradās ārpus pilsētas, bet tieši pie pretējās izejas.

19. Par šo notikumu Borusa mājā vēl daudz tiek runāts, un sabiedrība šķiras tikai pēc pusnakts; bet Māte Marija uz kādu laiku paliek Borusa mājā, kur viņa ir labi aprūpēta un iepriecināta. Bet visu mājas dzīvi aprūpē abi Mani vecākie brāļi, kas ir palikuši mājās, un Boruss viņiem sagādā visu, kas tikai viņiem vienmēr ir vajadzīgs. Un tā Mani draugi Nācietē Manā personīgā prombūtnē dzīvo lielākā vienprātībā un nodarbināti ar Mani, Manu Mācību un Maniem darbiem, kurus viņi paši pieredzēja.

20. Bet jaunais priekšnieks ar saasinātāko vērgumu visu pārbauda, bet vienmēr tiek pārliecināts par pretējo; jo arī viņš piederēja pie tiem cilvēkiem, kuri nākamā dienā pavisam pavirši izturas pret to, ko viņi ir apsolījuši, un tā Šhivaram un Rohanam katru dienu bija jaunas grūtības ar citādi labo cilvēku, kam vienmēr bija būt un rīkoties stingri taisnīgi, bet pie tam vienmēr šurp un turp svārstījās starp visādiem taisnīguma un netaisnīguma principiem; jo viņš vienmēr jautāja, kas īstenībā ir taisnīgums.

21. Un ja arī viņam simts reizes uz pirkstiem pierādīja, ka īstais taisnīgums nevar pastāvēt nekur citur, kā vienīgi tajā, ka cilvēks dzīvo pēc Dieva baušļiem, tad šodien viņš to pavisam labi saprata, bet jau nākamajā dienā uz to atrada tik daudzus uz prāta pamatiem dibinātus iebildumus, ka Šhivaram nereti bija ļoti grūti visus priekšnieka iebildumus atspēkot. Un Šhivars nu saprata, kādēļ Es viņam teicu, ka viņam uz priekšnieku vienmēr jāskatās modri, jo viņam vēl ilgi nevarēs pilnīgi uzticēties.

22. Bet visvairāk priekšnieku tomēr nodarbināja Mana Vārda vara. Ja viņš arī vairākkārt bija nepanesams, tad Šhivars visvieglāk viņu saveda kārtībā ar Manu Vārdu. Bet Boruss tomēr vienmēr ņēma viņu aizbildniecībā un vienmēr uz dažām dienām panāca, ka viņš stingri ticēja Manam Vārdam.

23. Ar šo ir vispārēji pierādīts, ko pēc Manas aizceļošanas darīja nācariēši, un tā atkal pārejam pie Manis paša un tā, ko pēc Manas aizceļošanas Es tālāk darīju un mācīju un uz **kurieni** un **kā** Es devos ceļā.

95. JĒZUS BRĪNUMAINI IZDZIEDINA SLIMNIEKUS UN PAĒDINA APTUVENI PIECTŪKSTOŠ CILVĒKUS. (MATEJA EV. 14:13–14)

1. Kad Es, kā jau darīts zināms, dzirdēju par atnākušajiem Jāņa mācekļiem — ko Man pavisam noteikti vajadzēja zināt jau iepriekš, citādi Es no rīta visu lielo sabiedrību istā laikā nebūtu aizsūtījis prom no Manis —, Es te tūlīt atstāju Nācietē un ar divpadsmit mācekļiem devos uz Sībaru pie jūras un tur tūlīt iekāpu kuģī un braucu uz apvidu augšup Betaboras. Kuģī mācekļi paši man pastāstīja, ko viņi visu dienu mācījuši un darījuši, par ko Es viņus tad arī uzslavēju.

2. Bet kad mēs sasniedzām nodomāto galamērķi, tad es mācekļiem liku kuģī uzkavēties vieniem, izkāpu krastā un, tikai pāris mācekļu pavadīts, gāju tuksnesī, lai izmeklētu un noteiktu vietu, kur Es dažas dienas varētu uzkavēties un būtu drošs no zināmajiem Eroda vajātājiem.

3. Bet mūsu kuģim noteiktā attālumā sekoja arī dažas mazākas laivas un caur to viegli uzzināja Manu atrašanās vietu, un to jo vieglāk tādēļ, ka Man pavisam nebija nodoms pilnīgi paslēpties no palīdzību meklējošajiem cilvēkiem.

4. Tādēļ arī nepagāja ne diena, kad no visām pilsētām, tirgiem un ciemiem jau saplūda daudz ļaužu, līdzās jau agrākajiem skaitā vairāk kā astoņsimts mācekļiem, kuri Man pirms tam piebiedrojās pilsētās un tirgos un iepriekšējās dienas rītā no Manis bija tikuši aicināti doties uz viņu mājām. (Mt. 14:13)

5. No viņiem daži bija no Kānām Galilejā un no Kānām Samarijā, daži no Jesairas, daži no Kisas un Ziharas, no Kapernaumas, Horācijas, Cēzarijas, Genecaretēs un Betaboras, un viņi izpauda par Mani vēl daudzās citās vietās, tā ka no visiem šiem tirgiem un pilsētām, daļa pa jūru, pie Manis nāca ļoti

daudz ļaužu, dabīgi, kopā ar ļoti daudziem slimiem un apsēstiem cilvēkiem. Kā jau iepriekš minēts, tikko bija iesākusies diena, kad Man jau sekoja pie tūkstoš svētceļnieku un atrada un ielenca Manu apmešanās vietu.

6. Bet Mana apmešanās vieta, kuru Es tuksnesī biju izraudzījis, bija plaša ala, bez kādas apslēptas atveres. Šī ala atradās diezgan augstu un bija cieši apaugusi kokiem. Tās priekšā bija arī ļoti plaša brīva vieta, uz kuras vairāk kā pietiekami apmešanās vietu varētu atrast vairāk nekā tūkstotis cilvēku, un šajā vietā tad arī cilvēki kopā ar saviem slimniekiem bija apmetušies.

7. Bet, tā kā Mani mācekļi, kuri labi zināja manu apmešanās vietu, redzēja, ka no visā pusēm devās cilvēku masas un arvien vairāk ielenca Manu apmešanās vietu, tad viņiem kļuva bail par Mani. Viņi atstāja kuģi viņu astoņiem kuģa kalpiem un devās augšup pie Manis, lai Man pavēstītu, kādas cilvēku masas te sanāk kopā un ka viņi nopietnībā vairs nevar galvot, vai starp tiem it kā neatrastos erodieši.

8. Kad labsirdīgie un norūpējušies mācekļi Man atnesa par to ziņu, kam arī Man vajadzēja būt zināmam, tad Es izgāju grotas priekšā un aplūkoju patiesi lielo ļaužu pulku, un Man patiesi bija viņu žēl, kad ar asarām acīs viņi Man lūdza, lai Es vēlētos izdziedināt viņu līdzatnestos slimniekus.

9. Un tad Es arī vienā acumirkli izdziedināju visu klātesošos slimniekus (Mt. 14:4), kā arī visus, kas vēl bija grūtajā ceļā pie Manis. Pēc tam slavinājumiem un cildinājumiem, protams, nebija gala. Kaut gan viņu slimnieki ceļā bija tikuši izdziedināti, vēl līdz vakaram šurp plūda cilvēki, lai nestu viņu pateicību un cildinājumus. Vieta grotas priekšā bija jau gandrīz stāvgrūdām pilna, tā ka Mani mācekļi sāka pilnīgi baidīties, jaunie cilvēki pat sakāpa kokos, lai varētu labāk Mani apskatīt.

10. Bet kad sāka iestāties vakars, te pie Manis pienāca MĀCEKĻI un runāja: “Kungs, šeit ir tuksnesis; jau iestājas nakts un, kā mēs vispār pamanījām, nevienam nav klāt nekā ēdama. Tādēļ liec viņiem Tevi atstāt, lai viņi dodas uz tuvākiem tirgiem un sev nopērk maizi un ēdienu. (Mt. 14:15)

11. ES mācekļiem teicu: “Tas nav vajadzīgs, ka cilvēki tādēļ iet uz tirgiem, bet gan **jūs** dodiet viņiem ēst. (Mt. 14:16) Dzeršanai viņiem nav vajadzīgs nekas cits, kā ūdens, kas šeit ir dabūjams bagātīgajos avotos.”

12. Nedaudz izbrīnīti par Manu prasību, MĀCEKĻI saka: “Kungs, mums šeit nav līdz nekas cits, kā piecas kviešu maizes un divas ceptas zivis. (Mt. 14:17.) Kas tas ir tik daudziem cilvēkiem?”

13. Es mācekļiem saku: “Atnesiet man tās šurp!” (Mt. 14:18)

14. Kad mācekļi tā darija, Es visiem ļaudīm liku apmesties zālājā, tad ņēmu tās piecas maizes un divas zivis, skatījos uz debesīm un patiecos Tam Kungam, pēc tam pārlauzu maizes un devu tās mācekļiem, un viņi tās deva ļaudīm (Mt. 14:19). Bet abas zivis un nedaudz maizes šoreiz palika mācekļiem.

15. Un visi, kas te bija, no tām ēda un pietiekami paēda, bet, tā kā viņi visu nevarēja apēst, tad pārpalikušās druskas viņi savāca grozos, kurus ļaudis parasti ņēma līdz ceļojumos; un grozi bija diezgan lieli, tā ka ar plecu lenču palīdzību tie tika nesti uz muguras, un no pārpalikušajām druskām kļuva pilni divpadsmit tādi grozi. (Mt. 14:20). Bet to, kas te bija ēduši, — neskaitot sievas un bērnus — bija pie pieci tūkstoši vīru. (Mt. 14:21)

16. Ka šī paēdināšana, kas vilkās labu stundu, pie šiem ļaudīm izsauca lielu izbrīnu, tas, cerams, būs viegli aptverams, kā arī tas, ka šie ļaudis tūlīt pēc tam savā starpā nolēma Mani izsludināt par savu ķēniņu.

17. Bet, tā kā Es šo ļaužu plānu manīju, tad Es mācekļiem pavēlēju kāpt laivā un pirms Manis pārcelties pretējā krastā, līdz Es ļaudis atlaižu (Mt. 14:22). Bet Es to darīju, lai caur to ļaudīm traucētu realizēt viņu plānu. Jo aiz ļoti lielas pateicības daži vīri ar mācekļiem sāka vest sarunas par to, bet neviens neiedrošinājās Man tuvoties.

18. Ar tūlītēju mācekļu promsūtīšanu Es tāpat ļaudīm no rokām izņēmu iespēju to darīt un, kad Mēness gaišajā naktī Manā Vārdā mācekļi ātri devās uz laivu, te arī ļaudis tūlīt no sava plāna arvien vairāk un vairāk atteicās. Pēc mācekļu aiziešanas, kad viņi jau bija diezgan tālu jūrā, Es visus ļaudis tūlīt atlaidu, un viņi arī labprātīgi tūlīt devās prom no turienes.

19. Pēc tam Es pavisam viens uzkāpu kādā tuvējā gandrīz kailā kalnā un tur lūdzu, lai Mans miesiski — cilvēciskais vēl vairāk apvienojas ar Tēvu. Šajā kalna smailē Es tad uzkavējos pavisam viens (Mt. 14:23) un gaišajā mēness gaismā pat ar miesas acīm pavisam labi varēju pamanīt, ka mācekļu laiva, tā kā tā te tieši nebija ļoti plata, jau atrodas jūras vidū un ka tai bija lielas grūtības ar viļņiem, kurus kuģim pretī dzina diezgan spēcīgs nepatīkams pretvējš. (Mt. 14:24)

98. MĀCEKĻI VĒTRAINAJĀ JŪRĀ.

1. Ka pie tam mācekļi nebija tieši labākajā omā, viegli iedomāties; viņi par Mani izteica dažādas kritiskas piezīmes un pat PĒTERIS teica: “Vai tad Viņš šai naktij mums nezināja nekā labāka, ka lai mūs pamestu drošai nāvei viņos? Tas patiesi no Viņa ir nedaudz dīvaini! Es tikko iedrošinos airēt tālāk; jo tālāk mēs nonākam uz sēkļiem un zemūdens klintīm un es, kā sirms kļuvis kuģinieks, tad tālāk nekā laba negalvoju! Tādēļ ir labāk, ka līdz pat rītam mēs noturamies šeit.”

2. TOMS saka: “Bet gribētu arī zināt, ko Viņš ar to gribēja, ka tik pēkšņi Viņš mūs no Sevis aizraidīja un pilnīgi pavēlēja, ka mums jāpārceļas pirms Viņa.”

3. ANDREJS saka: “Cik man zināms, tuksnešainajā krastā nav nevienas laivas; es jautāju: Kā Viņš mums sekos? Ja Viņš it kā grib ceļot pa sauszemi, tad Viņam vajadzīgas labas četrpadsmit stundas, lai caur Sibaru un Kisu sasniegtu jūras apakšējo krastu, kur mēs nodomājām izkāpt krastā; bet ja Viņš tur grib nonākt pāri jūras augšējai daļai, tad Viņam vajag divu dienu ceļojuma, jo tur mūsu jūra ir visplatākā un tur ir arī daudz liču un plaši purvāji.”

4. JŪDA IZSKARIOTS saka: “Jūs visi kopā neko nezināt! Es jau sen maniju, ka mēs Viņam esam kļuvuši apgrūtināši; bet tikai negadījās nekāda labvēlīga izdevība, lai kādā labā veidā no mums atbrīvotos. Un redzat, izdevība radās, un Viņš ir brīvs no mums un mēs no Viņa. Tagad mēs varam iet Viņu meklēt ar visām lāpām un diezin vai mēs Viņu jebkad atkal ieraudzīsim! Bet vai tas, starp mums runājot — no viņa ir tieši slavējami, tas ir cits jautājums!”

5. MĪLULIS JĀNIS saka: “Nē, to viņš mūžam nekad nedara! Es Viņu pārāk ilgi un pārāk labi pazīstu! Viņš to nedarītu pat kā **cilvēks**, nerunājot kā Dieva Dēls, kur Viņš nu bez kādām tālākām šaubām visā pilnībā ir Dieva Gara īpašnieks. Kā visam, kas līdz šim ir noticis, ir savs ļoti gudrs iemesls, tā arī tam, ka Viņš tā darīja, noteikti būs ļoti gudrs iemesls! Un es sevī dzīvi jūtu, ka mēs drīz par to pārliecināsimies.

6. Mans Dievs, ja Viņš, Kuram paklausa debesis un zeme, gribētu mūs dabūt prom, tad Viņam no viņa mutes vajadzētu tikai vieglāko dvesmu, un mēs visi stāvētu pasaules otrā malā, līdzīgi it kā tikai pirms trim nedēļām, augstākais mēneša, augstkalnē pie Kisas, kuru mēs no šejienes arī vēl ļoti labi redzam, Viņam arī bija vajadzīga tikai vēsma no Viņa mutes, un mēs zibens ātrumā lidojām cauri gaisam, un vienā acumirkli mēs jau arī bijām augšā pie Viņa. — Mans mīlais brāli Jūda, tev tikai nevajag nākt pie manis ar tādām ļoti smieklīgi dumjām domām par Viņu; jo ar to tu vienmēr apliecini savu neticību!”

7. NATANAELS, kas arī bija laivā, saka: “Parasti es pilnīgi domāju tā, kā mīlais brālis Jānis, — bet es tikai domāju to, ka pie visām mūsu rūpēm par sirdsapziņu, varbūt tomēr būtu iespējams, ka mēs kaut kur un caur kaut ko esam pret Viņu nogrēkojušies un Viņš mums to negribēja teikt, bet par to mūs atstāja mums pašiem, ka mums sirsnīgāk un dziļāk sevi jāpārbauda. Kad mēs būsim sevi pilnīgi attīrījuši, tad jau Viņš atkal nāks pie mums.

8. Protams, es nu jau pavisam pamatīgi esmu izpētījis savu sirdsapziņu, bet diemžēl nevaru atrast neko, kas man šķistu kā netaisns. Patiesi, apzināts grēks tagad man būtu pilnīgākais baudījums, jo tas man būtu gaisma, pie kuras es izprastu, ka es šo izraidīšanu no Kunga esmu nopelnījis, un patiesa nožēla būtu balzāms manai sirdij! Bet tā es ar visu dedzību pie sevis meklēju kādu grēku un nevienu nevaru atrast, kura dēļ vērts maisā un pelnos nožēlot grēkus! Patiesi, tagad es apskaužu kādu grēcinieku! Lai ir tālu no tā, ka tādēļ es vēlētos būt grēcinieks, bet ja es nu tāds būtu, man ap sirdi būtu vieglāk. Ak, cik saldi vajag Dieva un cilvēku priekšā būt patiesam grēku nožēlotājam! Bet kā viens vienmēr taisnīgs cilvēks, bez kā Dieva priekšā kļūtu smieklīgs, var uzvilkt stingrāko grēku nožēlošanas tērpu?”

9. BARTOLOMEJS saka: “Bet kādas tev tomēr dažkārt ir dīvainas idejas! Kam tad jebkad varētu nākt prātā, kādu grēcinieku slavēt kā laimīgāku, nekā kādu taisnīgo?”

10. JĀNIS saka: “Tas pavisam nav tik nepareizi! Protams, šeit tiks saprasts tikai kāds grēcinieks aizvājuma un dažkārt nepārdomātas kaislības, bet ne kāds rūdīts elles kalps, un te mūsu brālim Natanaelam varētu būt taisnība!”

11. JĒKABS saka: “Jā, jā, brāļi! Mūsu Natanaels ir vīrs, kuram mēs, kas attiecas uz gudrības dziļumu un asumu, visi kopā nevaram pasniegt ūdeni; jo viņš to tā īsti spēj izcelt no dziļuma! Viņš vienmēr ir klusākais un mazrunīgākais; bet, kad viņš runā, te vajag viņu uzklaut, jo viņa vārdi vienmēr ir satura bagāti!”

12. NATANAELS saka: “Bet brāli Jēkab, tomēr neslavē mani vienmēr, kad es šad un tad kaut ko saku! Kungs vislabāk zina, kā ir ar mani un manu vājo gudrību; jo, ja tajā kas būtu, tad es līdzīgi tev jau sen būtu kļuvis vēstnesis, bet tā es vēl vienmēr esmu tikai skolnieks, jo Kungs gan zinās, kā man vēl trūkst. Man gan ir poētisks, bet tādēļ vēl ne tuvu kāds pravietisks gars. Te aplūko jauno brāli Jāni, viņš ir pravietis jau kopš šupuļa! Kungs to zina un tādēļ ir viņu padarījis par Savu slepeno rakstītāju!”

13. JĀNIS saka: “Ak, pavisam nē! Kas tad pēc tam būtu brālis Matejs?”

14. NATANAELS saka: “Viņš ir Kunga **atklāts** rakstītājs — un tikai tu viņa **slepens** rakstītājs!”

15. JĀNIS saka: “Var gan būt! Un ja tas tā ir, tad Kungs to tā grib un mums to vajag pieņemt tā, kā Kungs mums to dod!”

16. JŪDA IZSKARIOTS ņurd starpā: “Jādomā, turpmāk jums vairs nedos neko! Smilšu pulkstenis ir jau notecējis četras reizes, kamēr mēs te vēl atrodamies starp gaisu un ūdeni, kas nozīmē tik daudz, kā starp dzīvību un nāvi, un es vēl vienmēr neredzu kādu laivu, kas mums sekotu!”

17. JĀNIS saka: “Tas arī nav svarīgi; jo Viņš mums neteica noteiktu laiku, kad Viņš mums sekos.”

18. JŪDA saka: “Tam Viņam patiesi būs savs gudrs iemesls! Mēs to saprotam!”

19. JĀNIS saka: “Draugs, saki tu man tomēr reiz pavisam atklāti, vai tad tu pēc visa tā, ko tu tomēr ar sava paša acīm esi redzējis un ar sava paša ausīm dzirdējis un noteikti ar visiem saviem jutekļiem jutis un sajutis, vēl netici, ka mūsu Kungs Jēzus, tik noteikti, kā mani sauc Jānis, ir patiesš Dievs un ka bezgalīgajās Debesīs un uz šīs Zemes Viņam pieder vara radīt un vadīt! Es lūdzu tevi, lai tu man saki atklātu vārdu!”

97. JŪDA SLAVĒ ESEJIEŠU BRĪNUMUS.

1. JŪDA saka: “Ja es bez kādām pārdomām tam tūlīt ticētu, man vajadzētu būt tik vājam, kā tu un vairāki no jums! Vēl ir tikko pusgads, kā mēs esam pie Viņa, un esam daudz ko dzirdējuši un redzējuši, kas ir nenoliedzami ārkārtējs un brīnumains, un jums, kas jūs esat pavisam vienkārši cilvēki un vēl nekad neko citu neesat redzējuši un dzirdējuši, kā šo, par mums viesiem, protams, debesu augsti pārāko Jēzu, katrā ziņā vajag Viņam piedēvēt pilnīgu dievišķību. Jums pavisam noteikti pietiek ar šiem Viņa darbiem un runām bet pie manis tā lieta ir pavisam citāda, jo es esmu daudz ceļojis un šur un tur redzējis un dzirdējis daudz ko citu brīnumainu! Ejiet pie esejiešiem un paskatieties, kādus darbus viņi veic, un es deru — jūs viņus visus turētu par tīriem dieviem, līdzīgi kā romieši un grieķi un kuri viņiem pat ziedo bagātīgus upurus, jo viņi domā, ka viņi esot dievi.

2. Redziet, visu to, ko dara mūsu Jēzus, un šur un tur vēl ārkārtējāku, jūs tikpat labi varat redzēt pie esejiešiem. Bet, ja uz zemes ir vēl daudzi cilvēki, kas izdara to, ko izdara mūsu Meistars Jēzus, tad man tomēr neiespējami saprast, kādēļ mums īstenībā kā nepašaubāmi patiesu Viņam jāpiedēvē totālās dievības pirmtiesību monopolu.

3. Jā, ja Viņš būtu vienīgais uz Zemes, kuram paklausa elementi, tad ar ticību viņa dievišķībai būtu viegli; bet, tā kā pēc manas pārāk dzīvās pieredzes uz mīļās Zemes ir **vairāki** šādi cilvēki, kuri uz miesas nes svārkus bez šuves, tad mūsu Jēzum vajag izdarīt vēl daudz vairāk, lai mēs Viņam piedēvējam dievības pirmtiesības monopolu, un tad varam teikt un nešaubīgi ticēt: Tas ir Jehova, kāds Viņš kopš mūžības te bija!

4. Jūs pamodināšanu no nāves, ēdiena un dzēriena pēkšņu pavairošanu, ēku atjaunošanu un zīmju veikšanu ar Mēnesi un Sauli turat par Dieva brīnumu! Bet tas vēl ilgi nav pietiekami, lai pierādītu šāda, to veikt spējīga cilvēka dievišķību; jo to un līdzīgu es vairākkārt esmu redzējis pie esejiešiem. Slimnieku izdziedināšana tur tiek piekopta tikai tā starp citu; bet es pats biju liecinieks, ka **esejiešu priekšnieks** ierakstīja Mēnesī trijās valodās! Tā arī es biju liecinieks, ka viņš reiz gaišā dienā totāli aptumšoja Sauli! Viņš izdarīja savus aprēķinus un pēc tam mums teica: Vienā stundā es cilvēkiem gribu nest postu; uz vairākiem acumirkļiem pilnīgi aptumšošu Sauli un uz visas Zemes jāklūst tumšs!”

5. Mēs, pārējie, bijām ļoti pārsteigti par šo, ne pārāk patīkamo apsolījumu un ar saspringtām bailēm gaidījām apsolīto nelaimi, kāda ar katru acumirkli kļuva ticamāka, jo pēc šī vēstījuma pamazām sāka klūt tumšāks un tumšāks! Kad smiltis bija gandrīz iztecējušas PRIEKŠNIEKS izstiepa savas rokas un lēnā patosā teica: “Es tā gribu! Saule, klūsti tumša!” Te Saule satumsa un uz Zemes bija tik tumšs kā nakts laikā. Pēc dažiem acumirkļiem un pa lielākam daļai caur mūsu dedzīgām lūgšanām pierunāts, viņš atkal izstiepa savas rokas, kuru pirksti izskatījās kā kvēlojoši, un Saulei teica: “Cilvēkiem pietiek posta;

tādēļ pamazām atkal aizdedzies un apgaismo un sasildi zemeslodi! Un redziet, pēc šīs pavēles Saule atkal kļuva mirdzoša un pēc pusstundas bija klāt ar visu tās siltumu un spēku.

6. Tā netālu no esejiešu lielās dzīvojamās pils, viņu lielajā un augstiem mūriem iežogotajā dārzā atradās ievērojami augsts kalns, kas bija divas reizes augstāks par kādu pili. Es katru gadu četras reizes ar visādiem traukiem gāju pie esejiešiem. Reiz VIENS NO ESEJIEŠIEM man teica: “Ja tu atkal gribi redzēt mūsu priekšnieka gribas varas lielu brīnumdarbu, ka arī kalniem vajag pakļauties viņa pavēlei, tad šodien paliec šeit; redzi tur tas kalns mums ir ceļā! Šodien tu to vēl redzi kā kalnu un rīt tu tajā vietā ieraudzīsi greznu pili!”

7. Es uzmanīgi aplūkoju kalnu, kas stāvēja tikko četrsimts soļus atstatu no dzīvojamās pils, un manas aci mani nekrāpa, tās bija kaila; tikai šur un tur ar trūcīgu sūnu un nelieliem krūmājiem apaugusi klints. Te es smiedamies esejetim teicu: “Ja tas nopietnībā ir klints blūķis, par ko es nešaubos, tad jūsu priekšniekam vajag piemist īsti dievišķam spēkam, ja viņš no šī marmora kalna vienā naktī spētu radīt pili!”

8. Uz to ESEJIETIS teica: “Vai tu it kā šaubies, ka kalns ir milzīgs akmens klucis? Ja tu šaubies, tad nāc ar mani un pārlicinies!” Bet es teicu: “Draugs, ko redz manas asās acis, to man ar rokām nekad nevajag aptaustīt; jo uz četrsimts soļiem es atšķiru mazākos priekšmetus!” Esejietis teica: “Nu tad labi, paliec šeit, un es producēšu daudzas brīnumainas parādības! — Es vēl tagad nevaru pietiekami nobrīnīties, ko visu es tur esmu redzējis!”

9. Esejietis mani ievēda kādā lielā tumšā kambarī, kurā uz īpašām liķu gultām mētājās, mazākais, simts liķu, un pārāk labi pazīstamā liķu smaka man tikai pārāk skaidri teica, ka tie tur plašajā rindā izmētātie liķi vairs nebija nekādi dzīvi cilvēki. Kamēr mēs staigājām apkārt ap daudzajiem liķiem un šur un tur tos arī aptaustījām, četri nesēji atnesa klāt vēl divus mirušos, nolika tos vēl tukšajās gultās un pēc tam kambari atstāja.

10. Es manam vedējam jautāju, vai tik daudzu mirušo klātbūtnē viņam nav nekādu baiļu. Un viņš atbildēja: “Kādēļ tad? Cik ilgi viņi ir miruši, viņi mums neko nevar nodarīt, un, kad es tos atkal atsaucu dzīvībā, viņi man tikai pateiksies par to, ka es viņus no noteiktas un drošas nāves atkal esmu pamodinājis dzīvībai! Redzi, starp tiem ir vīri, sievas un jaunavas! Tikai žēl, ka šoreiz starp viņiem nav neviena bērniņa! Bet esi stingrs un neizbīsties, kad uz manu vārdu visi piecelsies no gultas vietām!”

11. Es smuki tuvu nostājos pie izejas durvīm, lai vajadzības gadījumā ātri tiktu ārā.

12. Bet esejietis pacēla rokas un spēcīgā balsī sauca: “Pamostieties visi, jūs mirušie, turpiniet dzīvot un ar jūsu dzīvajām rokām godīgi nopelniet jūsu maizi! Bet pirmām kārtām dodiet godu augstajam Dieva garam tādēļ, ka Viņš mums, cilvēkiem, ir mācījis tādu gudrību un spēku.

13. Pēc šiem esejieša vārdiem visi mirušie piecēlās un no sirds pateicās esejetim par atmodināšanu un bija pilnīgi veseli un pilni draudzības! Viņš tāpat ļoti draudzīgi viņus apsveica un tad viņus atlaida.

14. Tā tak tomēr arī būs mirušo atmodināšana, ja simt divi liķi pēkšņi atkal tiek atsaukti dzīvī? — Pēc tam es brīnumviram jautāju, vai tā kas gadā notiek vairākas reizes. Un viņš teica: “Tas notiek reizi katru nedēļu. Bet priekšnieks var pilnīgi atdzīvīnāt arī skeletus pavisam bez miesas, ka tie pēc tam pilnīgi tā dzīvo, kā tie, kurus es šeit esmu atmodinājis. Bet tāds spēks man vēl ilgi nepiemīt!”

15. Tad viņš mani ievēda kādā citā, vēl tumšākā kambarī un rādīja man daudzus skeletus, kas tāpat rindā nolikti, gulēja uz soliem. Nespodra gaisma šo briesmīgo kambari apgaismoja tikai nedaudz; bet skeletus varēja saskatīt pavisam pietiekami.

16. Kādu laiku mēs aplūkojām šos ļoti nedzīvos ģindeņus. Te ienāca ļoti nopietna izskata priekšnieks un manam vedējam jautāja, vai liķu atkalatdzīvīnāšana viņam esot pilnīgi izdevusies. Uz to viņš ar vislielāko godbijību atbildēja: “Jā, augstais, gudrākais meistars!” Pēc tam priekšnieks teica: “Nu, tad visu ievēro; es šī svešinieks klātbūtnē nu gribu arī tevi iesvaidīt, ka nākotnē tev jāvar atmodināt arī bezmiesas mirušo kaulus. Pieej un ar abu roku ikšķiem un vidējiem pirkstiem aptausti tikai skeletu krūtis un galvas kausus, tad lēni skaiti līdz septiņi, un tad skaļi sauc: Aptiniet sevi ar miesu un ādu un lai no sienām šeit iespiežas dzīvības uguns un atdzīvina jūs par krietniem cilvēkiem!”

17. Mans vedējs acumirkli tā darīja un pēc viņa pēdējā vārda pilnā nopietnībā izšāvās spēcīga un tīra liesma, un iepriekšējie skeleti, skaitā arī pie simts, no kuriem vairs nebija atklājamās ne pēdas, nu stāvēja mūsu priekšā kā pilnīgi cilvēki, pilni dzīvības un kustību, sveicināja mūs un pateicās priekšniekam par šo parādīto žēlastību. Viņš viņus izsūtīja ārā svaigā gaisā, kas viņiem nu būtu pirmām kārtām nepieciešams.

18. Ko jūs uz visu to sakāt? Cik tālu aiz tā tev vēl stāv mūsu meistars! —

19. Pēc tam es tiku ielūgts ieturēt maltīti, un mēs piesēdāmies pie gara, ēdieniem tukša galda. Priekšnieks svešā valodā noskaitīja kādu lūgšanu, paskatījās uz debesīm, un mēs visi sekojām viņa piemēram. Te pēkšņi nobriekšķēja, it kā būtu iebrukuši istabas griesti, un redzat, te ne es un noteikti kāds cits nevarējām pamanīt, kā tas notika, — un mēs jau sēdējām pie tā paša galda, bet nu tas vairs nebija tukšs, bet gan pilns visādiem labākiem ēdieniem un dzērieniem, kādi piederētos ķēnišķīgās vakariņās. Pēc vakariņām es vēlreiz aplūkoju to kalnu, kam nakts laikā būtu jātiek pārveidotam par kādu pili, un tad pēc esejiešu kārtības kādā atsevišķā istabā devos pie miera.

20. Jau agri no rīta pie manis atnāca mans vedējs un teica: “Nāc un skaties!” Un, pilns ziņkārības, es gāju ar viņu — un no klints vairs nebija atklājamās ne mazākās pēdas! Tā vietā stāvēja liela, ķēnišķīga pils, pa kuras plašajām telpām es tiku vadāts, pie kam es stingri pārliecinājos, ka viss brīnums nebija nekādi māņi.

22. Tādēļ turpmāk, ja mums vēlreiz būtu tā laime viņu redzēt, jūs vienmēr nav jāpārņem dusmas, ja es laiku pa laikam uzstādītu kādu jautājumu, kas jums, kā arī viņam noteikti negaršo; jo es esmu redzējis un dzirdējis daudz brīnumaina **pirms** Jēzus, un, ja jūs to labi apdomājat, tad jūs visi, ja sevi jūtat kādu vīrišķu spēku, nekad nevarat dusmīgi brīnīties, ja es dažkārt izturētos nedaudz savādāk.

89. JĀNIS UN BARTOLOMEJS JŪDAM IZSKAIDRO ESEJIEŠU VILTUS BRĪNUMUS.

1. JĀNIS saka: “Tas, ko tu mums tagad pastāstīji par esejiešiem, to mēs un daži no mums zinājām jau sen. bet mēs zinām vēl vairāk kā tu, un tas pastāv tajā, ka tieši tevis mums slavinātie esejieši ir vēl daudz ārkārtējāki krāpnieki un blēži, nekā zināmais tagad gandrīz jau pilnīgi uzticību zaudējušais pareģis orākuls Delfos.

2. Jo šie cilvēki, atliekas ne senas priesteru kastas, bagāti ar lieliem dārgumiem, sastāvošiem no zelta, sudraba un dārgākiem dārgakmeņiem un pērlēm — pie robežas starp mūsu apsolīto zemi un Ēģipti, ir iekārtojuši patiesas brīnumdzirnavas, un viņiem vēl ir kādas otram, nu jau Jeruzalemes tuvumā, ar kurām viņi jau arī veic labākos darījumus! — Redzi, mēs to zinām, un mums ir liels brīnums, ka tu, kas citādi neesi uz galvas kritis, nebūtu to zinājis.

3. JŪDA saka: “Man tomēr pie manis vienmēr bija mani pieci veseli jutekļi.”

4. JĀNIS saka: “Un tomēr neko neesi ne redzējis, ne dzirdējis un sajutis un aptvēris! Vai tad tu domā, ka mirušie, kurus tu redzēji, bija patiesi miruši?!”

5. JŪDA saka: “Kā citādi?”

6. JĀNIS saka: “Redz, kā tu tur, īpaši tam nolūkam tumšajā kambarī, neko neredzēji! Tev rādītie mirušie bija tik pat dzīvi kā tu, un atmodināšanas sauciens nebija nekas cits, kā zīme, kad viņiem jāpieceļas no viņu šķietami mirušo gultām. Pajautā te mūsu labajam brālīm Bartolomejam, kas kā mirušais divus gadus pie esejiešiem bija labā dienestā, bet pēc diviem gadiem tomēr atrada labu izdevību pavisam slepeni izbēgt no šīs briesmīgās krāpšanas klostera; viņš jau tev pastāstīs, kādā kārtā un veidā esejieši atmodina viņu mirušos!

7. Kā viņš man bieži stāstīja, viņš katru nedēļu bija miris četras reizes. No sākuma nesen mirušo kambarī un tūlīt pēc tam vēl reizi skeletu kambarī, kur rindās ir novietoti melni soli, uz kuru apsegām, kas bija pārliktas virs šiem soliem, ribas pa lielākai daļai ir tikai uzkrāsotas un tikai uz pirmajiem soliem, ievesto svešinieku dēļ, lai viņi tās aptaustītu, tās ir izgrieztas no koka un piestiprinātas. Šīs sastatnes ir soli ar pusapaļiem pārsegumiem, kas ar saitēm ir savienoti ar apakšējo solu, atvēršanai un aizvēršanai. Dzīvajiem cilvēkiem vajag gulēt uz apakšējiem soliem, tad pār viņiem tiek uzlikti abi sānu spārni, kuru ārpusē skeletu kauli pa lielākai daļai ir tikai uzzīmēti. Ja tad, un, proti, ļoti tumši turētā istabā, ienāk viens vai vairāki svešinieki, tad tiek izdarīta atmodināšana. Atmodināšanas sauciens tad atkal nav nekas cits, kā zīme divpadsmit ārpus kapenes sienām noteiktās atveres vietās gaidošiem kalpiem, kuri uz šo saucienu pāri mazām, liesmojošām piķa pannām atverēs iepūš smalkā pulveri saberztus sveķus, kas iekaisīti kādā caurulē un kas vienmēr izsauc lielas liesmas.

8. Kad pēc sauciena šīs liesmas nu izšaujas caur sienu atverēm, tad svešinieks izbīstas, un šajā labi aprēķinātā apmulsuma acumirkļi uz soliem guļošajiem vajag vākus atraut vienu no otra un tad lēnām piecelties no viņu soliem un satriektiem izteikt pateicību un slavinājumu viņu šķietamajam uzmodinātājam. Redzi, tajā pastāv tā mirušo atmodināšana skeletu kambarī! — Bet te kā liecinieks stāv brālīs

Bartolomejs!”

9. JŪDA, krāpšanu saprazdams, pavisam apmulsis saka: “Ne slikti! Krāpšana ir smalki izdomāta un tai šiem neliešiem vajag ienest ļoti daudz naudas. Bet kā tad viņi no klints kalna iztaisa pili?”

12. Uz to BARTOLOMEJS saka: “Redzi, tas linu audekla noslēpums, kā esejieši pusstundā šo pili var pārvērst šķietamā kalnā un līdzīgā laikā šķietamo kalnu atkal pili, atrodas kupolā! — Vai tu saproti mani, jeb vai man vajag izteikties skaidrāk?”

13. JŪDA saka: “Ak, es tevi saprotu pārāk labi! Bet kas to varētu domāt, ka šiem tik dievbijīgajiem un gudri darbojošajiem cilvēkiem jābūt svaidītiem ar tik nelietīgām ziedēm? — Jā, kā tad ir ar rakstu Mēnesī un totālo Saules aptumsumu?”

14. BARTOLOMEJS saka: “Tas ir pavisam smieklīgi! Man kopā ar piecdesmit citiem spēcīgiem vīriem uz ļoti garas stangas šo mākslīgo mēnesi ļoti bieži vajadzēja no kādas pils jumta istabas paceltu turēt ārā brīvā gaisā slīpā virzienā! Bet mēness sastāv no kāda apmēram divus sprīžus plata gredzena, kas no abām pusēm ir pārvilkts ar baltu pergamentu. Gredzena diametrs ir ap desmit sprīžu liels un iekšpusē, t.i., abu pergamenta pārklāju iekšpusē — un, proti, apļa vidū — novietotas četras eļļas lampas, kas aizdedzināts starp abiem pergamenta pārklājiem izplata spēcīgu gaismu. Pilij pievērsta puse ir aprakstīta ar diezgan lieliem, ļoti melniem burtiem trijās valodās. Ja nu kāds svešinieks ātri tiek pievests pie kāda noteiktā loga, tad viņš pie debesjuma ierauga šķietami aprakstītu pilnmēnesi, kuru, kā teikts, uz divpadsmit asu garas stangas, kuru no noteiktā loga svešinieks nevar pamanīt, piecdesmit stipri vīri tur slīpi augšā gaisā. — Nu, kā tev patīk tas pilnmēness?”

15. JŪDA saka: “Ak, izbeidz, tā ir vispretīgākā krāpšana! — Jā, kā tad īsti tomēr ir ar īstenās Saules aptumšošanu?”

16. BARTOLOMEJS saka: “Tā balstās uz zināmu prasmīgu aprēķināšanu, caur ko precīzi jātiek aprēķinātam dabīgās Saules aptumšošanās laikam, kas, kā man reiz izskaidroja, notiek, kad Mēness dienā iet pāri Saulei. Bet viss arī ir vienīgi šajā aprēķināšanā, jo tā patiesi pieder cilvēku tīru zināšanu novadā un esejieši to ir iemācījušies no ēģiptiešiem. Bet, kas attiecas uz sākumā tukšo un tad ēdieniem klāto galdu, tad arī tas pamatojas uz ļoti vienkāršu mašīnu, kas ir iekārtota apmēram tādā veidā, kā skeletu soli tumšajā istabā!

17. Redzi, tā izskatās esejiešu brīnumi, bet no kuriem tu neesi redzējis ne simto daļu, un kuri ir pavisam piemēroti, lai pamatīgi piemulķotu katru neiesvaidītu, citādi lai cik pieredzējušu un saprātīgu cilvēku.

18. Tā lielajā, ar ļoti augstiem mūriem iežogotajā dārzā, kādā tālākā stūrī ir mežs, kurā svešinieki dzird runājam kokus; citā dārza daļā runā klintis, un kādā trešā vietā pat vari dzirdēt runājam no zemes izplūstošu avotu! Kādā vairāk kā asi dziļā iemūrētā akmens baseinā atrodas daudzas pieradinātas čūskas, kas katru dienu tiek barotas ar pienu. Viņas arī šad un tad runā! Citā dārza punktā pat runā zāle! — Ja visu to vēlētos aprakstīt, te būtu daudz ko runāt; pietiek, ka es tev saku, ka gandrīz katru dienu par daudz zelta un sudraba tiek piemulķoti ap trīsdesmit-četrdesmit svešinieku.

99. ESEJIEŠU FILOZOFIJA.

1. (BARTOLOMEJS): ”Bet tas skaistākais vēl ir tas, ka atkalatmodināšanai šad un tad tiek pieņemti arī bagātu vecāku patiesi nomiruši bērni, bet kur atkalatnmodinātais dēls vai atkalatmodinātā meitene tiek vecākiem atdoti atpakaļ ātrāk nekā pēc viena, dažkārt arī pēc diviem gadiem. Ja caur lielām lūgšanām un daudz zelta un sudraba kāds nomiris dēls tiek pieņemts esejiešu atkalatmodināšanas iestādē, tad tāda veida dziednieks esejetis iet pie noskumušajiem vecākiem un apvaicājas par visu, kas vien tikai vienmēr var attiekties uz nomirušo bērnu. Te vajag tikt sīki pievestam bērna vecumam, kā arī visam, ko nomirušais bērns jebkad ir dzirdējis un mācījies, vai un ko viņš labprāt ēda un dzēra, kā izskatījās viņa gulta un dzīvojamā istaba, kas un kādas bija bērna spēles un draugi, kas viss starp viņiem notika un pie kādiem apstākļiem un kādās vietās, te nedrīkst tikt noklusēti ne niecīgākie sīkumi, — jo citādi, saka esejetis, atkalatmodināšana nevar tikt panākta!

2. Labie vecāki to arī labprāt sīki atstāsta un nešaubīgi domā, ka pētījošam dziedniekam tas pilnā patiesībā vajadzīgs viņu nomirušā bērna atkalatdzīvināšanai — vienīgi esejetim tas vajadzīgs pavisam kam citam!

3. Pie Ēģiptes robežām esejiešiem ir kāda liela, visu iespējamo veidu un izskatu cilvēku audzināša-

nas iestāde. Viņi pavisam veikli no mirušā noņem attēlu, bet pašu mirušo pēc tam viņi drīz un īsti dziļi ierok zemē. Ar attēlu viņi tad iet viņu lielajā iestādē un starp vairākiem tūkstošiem katra vecuma bērnu izmeklē līdzīgāko, ņem to līdz un tad uz rūpīgāko audzina visā tajā, ko viņi par nomirušo bērnu ir dzirdējuši un pavisam slepeni bieži to aizved vietās, kurās mēdza būt nomirušais, pamazām klosteri ielūdz arī viņa draugus un jaunaudzīnāmo laipni ar viņiem iepazīstina. Viņi viņu arī iespējami siki iepazīstina ar turpmāko vecāku mājas iekārtojumu, apraksta visas istabas, lai viņš tad saviem vecākiem var par visu jautāt un lai caur to viņa vecākiem par viņu dēlu vai viņu meitu ir paties prieks. Īsi, tā lieta tiek veikta tik gudri, ka vecākiem arī nav ne niecīgākās šaubas, ka no atkalatmodināšanas iestādes viņiem atkal dzīvs atdotais dēls vai meita ir īsts. Dabīgi, ka pie atkalatdošanas tiek milzīgi samaksāts, un tas ar lielu prieku.

4. **Nabadzīgiem vecākiem**, bez šaubām, šāds brīnums gandrīz nekad nenotiek; bet tā vietā viņi tiek ļoti sirsnīgi mierināti un caur dažādiem maziem, dārgi nemaksājošiem brīnumiem stiprināti ticībā, ka viņu nomirušais bērns taisnā līnijā uzbrauks Elizejā, un arī tas nabaga vecākus atkal noskaņo priecīgi.

5. Bet pamatā šiem esejiešiem pavisam nav slikti dzīvības principi; jo viņi saka: “Starp cilvēkiem vajag būt dziļi izglītotu cilvēku sabiedrībai, kura tad dara visu iespējamo viņu līdzcilvēku aplaimošanai, kādus arī vienmēr līdzekļus viņu mērķa sasniegšanai neatrod par pilnīgi derīgiem. Šāda izglītota sabiedrība caur gadiem ilgo mācīšanos, pētīšanu un domāšanu ir atradusi, ka nāve ir visu lietu pēdējā līnija un ka pēc nāves ne zem kādām formām vairs nav nekāda apziņa un nekāda dzīvība. Bet sabiedrības locekļi ir pietiekami filozofi, lai dzīvību nicinātu, un ne tuvu neuzskatītu kā augstāko labumu; bet, lai citus cilvēkus darītu laimīgus, viņiem vēl vajag tikt sprediķotai vēl kādai dvēseles pilnīgākai dzīvībai pēc miesas nāves. Bet, lai cik cilvēkiem to noteikti izskaidrotu, vajag ņemt palīgā šķietamus brīnumus. Jo ārkārtējāki tie var tikt izvesti, jo iedarbīgāki tie ir!

6. Bet tam nolūkam no iesvaidīto biedru puses vienmēr vajadzīga visdziļākā klusēšana un katram ir stingrākais pienākums citu cilvēku priekšā bēgt no patiesības vairāk kā no mēra; jo katra patiesība cilvēkus padara par nāves vergiem! Tādēļ jau arī Mozus savā Radišanas grāmatā šajos apstākļos vienā vienīgā isā pantā nāca klajā ar tīru patiesību, kur viņš teica: “Kad tu ēdīsi no atziņas koka — tad tu mirsi!” Un tā iet ar katru cilvēku, kas visur tiecas pēc patiesības un tādējādi metas rokās nāvei. Tādēļ arī Mozus, kā visā eģiptiešu kastas gudrībā un patiesībā iesvaidīts, jūdiem tūlīt veidoja kādu priesteru kārtu, kas, protams, jau pavisam izvirtusi, ir saglabājusies līdz šim laikam.

7. Bet galvenajam principam, kā no Dieva uzliktam pienākumam, vajag būt mīlestībai, ar kuru nesaraucamām saitēm jādzīvo cilvēkiem. Un tādēļ cilvēkus pat caur likumiem, kurus Dievs ir parādījis, vajag mudināt šo tikumu pildīt. Lai viņi šo tikumu arvien vairāk cenšas izpildīt, un sprediķotā dievība tiek vairāk padarīta uzskatāma kā klātesoša, tad viņiem pirmām kārtām, cik iespējams, cieši pie sirds vajag tikt liktai mīlestībai uz Dievu — un Pats Dievs, no vienas puses, tiek attēlots kā labs Tēvs, pilns augstākās mīlestības, bet no otras puses iepretī stūrgalvīgajiem arī kā vistsainīgākais tiesnesis, kas visu labo, pēc sprediķotās mīlestības mēra, visur atmaksā, bet visu ļauno, kā pretējo sprediķotajai mīlestībai, laicīgi un mūžīgi soda, — caur to cilvēks visvieglāk tiek turēts grožos un pievēršams visādām labām un derīgām lietām.

8. Ja tomēr atrastos kāds cilvēks, kas saviem līdzcilvēkiem sāktu sprediķot patiesību un viņējo padarītu apšaubāmu, tad no iestādes puses arī jādara viss, lai šādu briesmoni, kas caur savu patiesības mācību miljoniem nes nāvi, cik iespējams, ātri nogādātu no ceļa, vai vēl labāk, ja iespējams, to iegūtu iestādei. Jo cilvēkiem nekas nav bīstamāks, kā ticības vienam Dievam un mūžīgas dzīvības apgaismošana.

9. Redzi, tas ir, no tevis, brāli Jūda, tik slavēto un pievesto esejiešu dzīvības princips! Pasaulīgi ņemot, to nevar pārāk nopelt, bet garīgi, kur mums nu ir pavisam cita gaisma, viņi pār mēru nosodāmi. Jo kāds neiesvaidītais no viņu mutēm nekad nedzird nevienu patiesu zilbi; un, ja viņš viņu priekša grib runāt patiesību, tad caur to viņš sev paraksta drošāko nāves spriedumu!”

10. JŪDA, pavisam dusmīga izskata, saka: “Tie tak tomēr ir bestijas! Nē, ka šie zeļļi ir svaidīti tādām ziedēm, par to bez tevis es nekad nebūtu ticējis ne zilbei, bet, tās kā tu, pats kā kādreizējais esejietis, mums to dari zināmu, es tam ticu! — Bet kā tu tiki ārā no klostera ar veselu ādu?”

11. BARTOLOMEJS saka: “Es ļāvu sevi pilnīgi iesvaidīt, noliku manus pārbaudījumus, un tad nācu šeit izpildīt darbu ārpus klostera, un, tā kā es pilnā mērā baudīju uzticību, tad es arī tiku atstāts ārā. Šo priekšrocību klosteris piešķir ļoti labprāt, jo no tā var iegūt tikai labumu un jekad zaudējumu.

12. Bet tagad, tā kā melu vietā esmu iepazīsies pilnīgāko patiesību, es jo noteiktāk palieku ārā uz vi-

siem laikiem. Tiem klosterī no manis nekad nav jāuzzina to, ko es nu zinu; tomēr ar laiku, tiem, kas ir ārā, jāuzzina, ko esejieši klosterī dara.”

100. NOMĀKTIE MĀCEKĻI UZ JŪRAS.

1. PĒTERIS saka: “Nu jau būs trešā nakts sardze (apmēram viena stunda pēc pusnakts), un tomēr ne no vienas puses jūrā nav atklājama kāda laiva.”

2. ANDREJS, kuram ir ļoti asa redze, saka: “Es arī neko neatklāju — varu skatīties, cik gribu.

3. Muitnieks MATEJS saka: “Ja tikai reiz pārstātu mums ļoti nepatīkamais pretvējš! Kuģa kalpi no spēcīgās airēšanas jau ir pavisam noguruši, neskatoties uz to, ka mēs viņiem jau vairākas reizes esam pavisam krietni palīdzējuši. Saviļņotajā jūrā varam noturēties uz vietas tikai ar vislielāko piepūli. Ja tikai reiz sāktu aust gaisma! Rīts mums noteikti atnesīs citu vēju!”

4. NATANAELS saka: “Par visu citu es jautātu maz, ja tikai Kungs mums sekotu, — citādi varbūt tad tomēr būtu ieteicams, ka mēs atkal atgriezāties un ejam Viņu meklēt! Beigās tomēr it kā ir iespējams, ka Kungs nokļuvis Eroda kalpu rokās?!”

5. SĪMANIS saka: “Ak, kas viss vēl nē! Viņš, kura rīcībā ir visas debesis un visi elementi — un tie nožēlojamie Eroda kalpi! Viņš reiz ir sacījis, ja Viņš visus ļaudis atlaidīs, Viņš mums sekos un kas mums jābrauc pāri **pirms** Viņa! Tas, ko Viņš saka, ir svēts un tāpat pilnīgi patiess! Pie šī pretvēja mēs otru krastu vēl ilgi nerasnīsim, un Viņš būs pie mums! Jo kas var pavēlēt vējiem, tas pār jūru nāk viegli un ātri!”

6. JĀNIS saka: “Esmu pilnīgi tavās domās! Tādēļ tikai visi stingri paļaujamies uz Viņu. Viņš mūs mūžam nepametīs! Redziet, pie spēcīgā vēja, kas mūs moka jau pie piecām stundām, mūsu airētājiem pret vētru būtu maz panākuma, ja Viņa vara mūs neturētu virs ūdens. Bez Viņa iedarbības mēs jau sen atkal būtu tur, no kurienes esam izbraukuši. Jo, kā es īsti pareizi manu, tad mūsu kuģis stāv vienās punktā kā piemūrēts un es domāju, ka mēs, īsti stingri uz viņu ticot, airēšanu, kas kuģa kalpus jau pavisam ir nogurdinājusi, pavisam labi varētu pārtraukt! Kuģis no šīs vietas tomēr neizkustēsies un, jādāmā, šajā vietā Kungs gribēs mūs panākt, citādi mēs šajā vētrā jau sen būtu diezin kur!”

7. PĒTERIS saka: “Jā, jā, tev ir pilnīga taisnība! Es arī manu, ka ļoti straujais vējš mums neko nevar nodarīt un, ja Viņa dievišķā vara mums acimredzami nepalīdzētu, mūsu airētāji nespētu kļūt šīs vētras meistari. Es nu arī teikšu kalpiem, ka viņiem ar airēšanu nav tik ļoti jācenšas.

8. Pēteris nu gāja pie kalpiem un viņiem teica, ka viņiem ar airēšanu nav pārāk jānomokās.

9. Bet KALPI teica: “Mēs redzam, ka gar tuksnesi piekraste ir balta no putām. Krasta bangām vajag būt ļoti spēcīgām! Ja mēs līdz rītam nepaliekam uz vietas, mēs visi ejam bojā!”

10. PĒTERIS kalpiem saka: “Tad mums visiem nevajadzētu būt Visvarenā Kunga mācekļiem. Bet, tā kā mēs esam Viņa mācekļi, tad arī bez neauglīgas pastāvīgas airēšanas vētra mums neko vai ļoti maz varēs ko nodarīt. — Mums vairs nav tālu līdz rītam, un dienā mums visiem klāsies labāk.

11. Pēc šiem Pētera vārdiem kalpi pamazām pārtrauca airēt un mana, ka arī bez viņu airēšanas kuģis paliek uz vietas. Un tā arī tie astoņi kalpi sāk ticēt, ka kuģis pilnākā nopietnībā tiek turēts uz vietas caur Manu spēku.

101. PĒTERA TICĪBAS PĀRBAUDĪJUMS. (MATEJA EV. 14:25–33)

1. Bet pie šādiem apstākļiem pienācis ceturtais nakts sardzes laiks. Te vējš nedaudz norimstas un asu redzi apveltītais Andrejs visos virzienos lūkojas virs vēl spēcīgi viļņojošās jūras virsmas un pa jūras viļņiem, pilnīgi kā pa sausu zemi, redz staigājam kādu cilvēku. (Mt. 14:25.)

2. Te ANDREJS pasauca brāļus un darīja viņus uzmanīgus uz pa jūras viļņiem staigājošo stāvu, un teica: “Brāļi, tā nav nekāda labā zīme, tas ir kāds jūras spoks! Kad šādas būtnes ļauj sevi ieraudzīt, tad kuģiniekiem nekas labs nav gaidāms!” (Mt. 14:26)

3. VISI drīz pievienojas Andreja domām un ļoti izbīstas, un sāk kliegt: “Ak Jēzu, kādēļ Tu mūs esi atstājis, ka mums nu visiem neglābjami jāiet bojā?! Ak, ja Tu vēl kaut kur esi, tad padomā par mums un izglāb mūs no drošas bojāejas!”

4. Kamēr mācekļi tā vēl kliec un sauc pēc palīdzības, ES pienāku pie kuģa desmit soļu attālumā un bailēs drebošos uzrunāju tā: “Esiet mierināti, tas esmu Es! Tādēļ nebīstieties!” (Mt. 14:27) — Te mācekļi

apklusu.

5. ANDREJS teica: "Pie debesīm, tas ir Jēzus, mūsu Kungs un Meistars!"

6. Bet PĒTERIS vēl nedaudz šaubījās un teica: "Ja tas ir Viņš, tad Viņam vajag likt man kāpt jūrā, lai arī es kā Viņš ūdenī atrodu cietu pamatu manām kājām!"

7. ANDREJS saka: "Ja Viņš tevi pasauktu, vai tev gan būs drosmē iziet pie Viņa viļņojošā jūrā?"

8. PĒTERIS saka: "Katrā ziņā! Es labi zinu, ka te jūra ir visdziļākā; ja tas ir Viņš, tad man nenotiks nekas ļauns, — bet ja tas nav Viņš, bet gan kāds mūs mēdošs spoks, tad mēs jau tāpat esam pazuduši. Te es tikai eju lejā dziļajā dzelmē dažus acumirkļus pirms jums un jums visiem pasūtišu mājvietas!"

9. Tad PĒTERIS iet kuģa zemākajā vietā vidū un kliedz uz Mani: "Kungs, ja tas esi Tu, tad pavēli man pa ūdeni aiziet pie Tevis! (Mat. Ev. 14., 28).

10. Te Es viņam saku: "Nāc ārā un pārlicinies!"

11. Te, brāļiem bailēs kliedzot, Pēteris izkāpa no kuģa uz ūdens, bet, kad brāļi redz, ka Pēteris nogrimst, bet gan tāpat kā Es staigā pa ūdens virsu, te viņiem visas šaubas zuda un katrs ticēja, ka tas esmu Es.

12. Bet Pēteris steidzās, lai nokļūtu pie Manis (Mat. 14., 29), bet, kad viņš no Manis bija tikko septiņu nelielu soļu attālumā, te viņš redzēja tuvojamies lielu vētru, kas sev pa priekšu dzina augstus viļņus. Tādēļ viņš ļoti izbijās, sāka domāt par to, ka augstie viļņi viņu tomēr it kā varētu aizraut sev līdz, pie tam tikai nedaudz zaudēja stingro ticību un pamanīja, ka sāka jau grimt jau virs ceļiem. Te viņš sāka pavisam izmisīgi kliegt: "Kungs, palīdzi man!"

13. Bet Es ātri pienācu pie viņa, izstiepu pēc viņa Savu roku un izvilku viņu ārā un atkal noliku uz ūdens virsmas, kas nu viņu atkal nesa kā iepriekš, — bet pēc tam Es viņam teicu: "Ak tu mazticīgais! Kāpēc tu šaubījies?" (Mat. Ev. 14., 31.) Vai tad tu vēl nezini, ka **vienīgi** nešaubīga ticība ir visu elementu Meistars?"

14. Bet PĒTERIS teica: "Kungs, piedod to man! Jo Tu redzi, ka es vēl vienmēr esmu tikai vājš cilvēks. Vējš un mums tuvojošies viļņi mani nobaidīja!"

15. ES teicu: "Nu jau viss ir atkal labi! Mēs stāvam pie kuģa, un tā kāpjam tajā!"

16. Tad mēs iekāpām kuģī un tajā pat acumirkli vētra norima. (Mat. Ev. 14., 32.)

17. Bet VISI mācekļi un kuģa kalpi steidzās pie Manis un cildināja Mani un vienbalsīgi teica: "Tikai tagad mēs pazīstam, ka Tu patiesi esi Dieva Dēls!" (Mat. 14., 33.)

18. Un Mans JĀNIS apkampa Mani, ar visiem saviem spēkiem spieda Mani pie sirds un runāja: "Ak Tu, mans Jēzu, Tu, ka tikai Tu mums atkal esi! Visas mūsu bailes tagad ir prom! Bet tikai nekad mūs neatstāj; jo ir pārāk izmisīgi šausmīgi, būt bez Tevis! Patiesi, šis nakts jūras braucienu es atcerēšos visu Manu mūžu! Jo tik daudz baiļu un šausmu es vēl nekad neesmu pārcietis! Tagad jūra par mums var uzjautrināties, kā tā grib; jo nu mūsu vidū ir mūsu Meistars, kas tai var pavēlēt klusēt, un briesmonim vajag paklausīt Visuvarenā balsij."

102. IERAŠANĀS GENACARETES BRĪVPILSĒTĀ. (MATEJA EV. 14:34)

1. ES saku: "Vai jūs Manai redzat vai neredzat, tad Es tomēr esmu pie jums; jo, ja jūs Man ticat, uz Manu Vārdu paļaujaties, uzticieties un cerat, tad Es vienmēr esmu pie jums un starp jums; bet kas par Mani šaubās, pie tā Es tomēr neesmu un, lai arī viņš redzētu Mani stāvam sev cieši līdzās!

2. Bet vispār brālis Bartolomejs darīja ļoti labi, ka viņš, sevišķi Jūdām, atvēra acis par esejiešu būtību. Viņam no tā gan cēlās maz svētības, bet tādēļ jo vairāk jums citiem. Jo slepenībā Jūdām patik šādas krāpšanas un viņš domā: "Ja es no Jēzus brīnumu veikšanu neiemācīšos, tad es eju pie esejiešiem!" — jo viņš ir un paliek skopulis, un desmit pfundu zelta viņam ir mīļāks, kā visbrīnišķīgākā patiesība un pie tam mūžīga dzīvība! Ja Erods viņam šodien izsaka izdevīgu piedāvājumu, tad viņš nodod un pārdod mūs visus! Šī zeme diezin vai viņu jebkad izlabos!

3. Tādēļ cilvēku mūžīgai dzīvībai nekas nav bīstamāks, kā šīs pasaules lielie dārgumi! Bet ko tomēr līdz cilvēkam, ja arī viņam piederētu visi pasaules dārgumi, bet par to viņa dvēsele ciestu zaudējumu? Pirms viņš to būs gaidījis, viņa dvēsele tiks no viņa ņemta un mesta lielā tumsībā, kur valda mūžīga vaimanāšana un zobu griešana! Cik daudz tad viņam līdzēs visi viņa dārgumi?

4. Tādēļ katrs no jums lai krāj gara dārgumus, kuri nevar tikt samaitāti no rūsas un kodēm. tad jums mūžam visā būs liela pārpilnība!

5. Redziet, te jūras dibenā jau guļ aprakti daudzi piekrauti kuģi kopā ar saviem kungiem un kuģiniekiem. Viņi tur tirgos gribēja iegūt lielas summas, kāds viņiem nu ir ieguvums? Vētra darija galu visām viņu tukšajām darbībām un dziņām, un viņu dvēseles ir tikušas līdz apraktas bezdibenī!

6. Bet jūs jūsu kuģi, kas visu šo nakti cīnījās ar ļoti straujo vētru, neesat pielādējuši ne ar ko citu, kā ar neiznīcināmiem dārgumiem no Dieva garam un dzīvībai — un ar visu savu nevaldāmo varu orkāns nespēja jūs iesviest bezdibenī, un Es tādēļ kājām nācu pie jums pāri krācošiem viļņiem, lai jums patiesi rādītu, ka tas, kas sevī nes vienīgi Debesu mūžīgos dārgumus, viegli paceļas pāri visām pasaules dziņu trakām vētrām un viļņiem, bez zaudējumiem var virs tiem staigāt un beigās tomēr ir un paliek kungs pār visām pasaules bēdām.

7. Bet, kad viņš dzīvības kuģi apgrūtinā ar visādiem pasaules dārgumiem un pāri viļņiem viņu pārsteidz viņa pasaules rūpju vētra, tad kuģis un kuģinieki abi nogrim! — Vai šo teikto jūs visi labi aptvērāt?”

8. VISI saka: “Jā, Kungs, tas bija skaidrs, ļoti saprotams un pār mēru pilnīgi paties.”

9. Es saku: “Nu tad labi, kuģojam pāri uz Ģenecaretē pilsētiņu un mazo, brīvo valstiņu, kas te nes savas mazās pilsētas vārdu!”

10. Un kalpi sāka airēt, un nepilnā pusstundā mēs izcēlāmies krastā lejpus Ģenecaretē. (Mt. 14:34) Bet iepretī Ģenecaretē jūra veido lielu ieliekumu un ar to savienota tikai caur tikko desmit asis platu jūras šaurumu, tādēļ šis līcis īpaši nesa “Ģenecaretē jūras” vārdu. Mēs tad arī izkāpām krastā pie kreisās zemes raga, jo kuģiem, kuri izgāja cauri jūras šaurumam un brauca Ģenecaretē virzienā, vajadzēja maksāt muitu. Mēs tad mūsu kuģi pietauvojām zemes ragā un tajā kā sardzi atstājām tikai divus kalpus, bet pārējie seši kopā ar mums devās pilsētā un tajā visu vajadzībām nopirka maizi, sāli un nedaudz vīna, jo pēc aizvadītās nakts viņiem bija nepieciešams spēcīgums.

11. Bet Es viņiem svētīju to nedaudzo, ko viņi nopirka, lai viņiem visiem vairākas dienas būtu, ko ēst un dzert.

12. Ģenecaretē Es uzturējos vairākas dienas; jo tā bija brīvpilsēta un tur nevarēja tikt sagūstīts ne no Jeruzalemes, ne no tempļa un tikpat maz no Eroda, tā ka šī pilsēta stāvēja zem stingras romiešu aizsardzības, kuriem tur bija pastāvīga noietne, kas tika komandēta no Kapernaumas. Tas gan nevienā rakstā nav atzīmēts, tādēļ, ka tas bija pārāk nenozīmīgi, bet, neskatoties uz to, viss bija tieši tā.

103. KUNGS AR SAVĒJIEM PIE SAIMNIEKA EBABA.

1. Kad mēs nonācām pilsētā, mēs iegriezāmies kāda krietna vīra, kuru sauca Ebabs, viesnīcā.

2. EBABS mūs uzņēma ļoti viesmīlīgi un teica: “Pēc visa spriežot un pēc apģērba, jūs esat galilieši no Nācaretē apvidus!” Mēs to apstiprinājām, un viņš tūlīt lika mums atnest maizi, vīnu un zivis un teica: “Trīs dienas un naktis jums ne par ko nav jāmaksā! Bet ja jūs kā nācariēši varat man ko paskaidrot par slaveno dziednieku vārdā Jēzus, kurš brīnumainā kārtā varot izdziedināt visas iespējamās slimības, tad es jūs turu bez maksas visu jūsu dzīvi un jūs varat ēst un dzert, ko jūs gribat un spējat!”

3. Ja tā lieta ar slaveno Jēzu ir tāda, tad es daru visu iespējamo, lai viņu atrastu un tad uz ceļiem ejot viņam līdzās atvestu viņu šeit! Jo mūsu citādi ļoti un brīvai zemītei tomēr ir tāda nelaime, ka tā bez mitas tiek piemeklēta no visādām ļaunām slimībām. Slimības gan nav tik ļoti nāvējoša veida; bet par to jo apgrūtinātāks, un no tām netiek vaļā!

4. Ja tas nu būtu iespējams, šo dziednieku atvest pie manis, — pie Jehovas, es nezīnu, ko es par to dotu! Man pašam ir pavisam liela viesnīca pilna slimnieku, kuri aiz sūpēm nevar tālāk ceļot ne soli, un starp viņiem ir daudzi no tālienes; pat ēģiptieši, persieši, indieši nevar tikt prom. Tā pie manis smagi slimi guļ arī farizeji un rakstu mācītāji no Jeruzalemes un divi esejiešu brāļi, un neviens ārsts un dziednieks, cik daudzi viņi arī no visām vietām šeit nebija, nevar kļūt viņu slimību meistars.

5. Tātad, ja jūs man sagādājat šo Jēzu no Nācaretē, vai, mazākais, tikai varat man pateikt, kur es viņu puslīdz droši sastopu, tad jūs visi, kā teikts, esat mani viesi visu mūžu!”

6. ES saku: “Kādēļ tad tu jau sen nesūtīji pie Viņa sūtņus, kur tu zināji, ka Viņš uzturas Nācaretē?”

7. Ebabs saka: “Es to esmu darījis **ne reizi**, bet gan **vairākkārt**, bet man nekad nebija tā laime, no sūtņiem, kas atgriezās atpakaļ, dzirdēt: “Mēs viņu atradām!” Viņi man par viņu gan atstāstīja tūkstoš brīnumlietas, kas viņiem no citiem ir tikušas atstāstītas, bet viņiem pašiem vēl nekad nebija tā laime ar viņu personīgi iepazīties.”

8. Es saku: “Nu tad, tā kā es redzu, ka attiecībā uz dziednieku Jēzu tevi neiedvesmo nekāda savtība, bet gan tev pilnā patiesībā ir tikai vēlšanās palīdzēt cietējiem, kādai nācijai viņi arī nepiederētu — kas tad arī mani šeit atveda —, tad tev par prieku un mierinājumu zini, ka Es tieši esmu tas pats Jēzus, kuru tu tik bieži veltīgi esi meklējis un slimniekiem tavā viesnīcā šajā acumirkli jātiek palīdzētam. Sūti nu savus kalpus uz viesnīcu un jautā viņiem, vai tajā vēl ir atrodams kāds slimnieks!”

9. Te EBABS no prieka gandrīz nevarēja savaldīties un runāja: “Meistar, ja tu tas esi, tad es ticu taviem vārdiem un tālāk neko vairs negribu izdibināt! Tu tas jau būsi pavisam noteikti, un es jau iepriekš nevaru vien pietiekami slavēt un cildināt Dievu, ka Viņš manai mājai ļāva uzsmaidīt tik negaidīti lielai svētībai! Meistar, lielais, dievišķais meistar, prasi nu sev un savējiem; jo tagad tu manā mājā esi pilnīgs kungs! Visam, ko tu tajā atrodi, vajag pakļauties tavai gribai!”

10. Kad viņš tā vēl turpināja runāt, no viņa lielās viesnīcas pienāca ziņa, ka ap divtūkstoš slimnieku pēkšņi ir kļuvuši pilnīgi veseli. Te vajag būt notikušam kādam brīnumam, citādi tā kas būtu pilnīgi neiespējami! Izdziedinātie paši drīz atnāksot, lai viesnīcas kungam vārdiem un darbiem izteiktu viņu karstāko pateicību.

11. EBABS saka: “Ejiet un sakiet viņiem, ka, pirmkārt, man tas nav vajadzīgs un ka man arī tādēļ nepienākas ne niecīgākā pateicība, bet gan vienīgi Dievam, kas mūsu apvidū visžēlīgi ir atvedis brīnumdziednieku! No bagātiem svešiniekiem prasāt kādu mērenu pajumtes samaksu, bet ne pret vienu neesiet pārāk stingri; bet vietējie ir brīvi no maksas.”

12. Pēc šiem vārdiem ziņu atnesēji attālinājās un darīja, kā Kungs viņiem bija pavēlējis.

13. Bet pēc tam Ebabs atkal vērsās pie Manis, nokrīt Manā priekšā uz ceļiem un, aiz liela prieka raudādams, Man patiecas par viņa mājai parādīto brīnumaino labdarību.

14. Bet Es lieku viņam piecelties un Manā priekšā atvest viņa sievas un bērnus.

15. Un viņš iet un dara, ko Es no viņa prasau.

16. Kad EBABS pie Manis atveda abas sievas un sešpadsmit bērnus, starp tiem desmit zēnus un sešas meitenes, viņš teica: “Manī vēl redzi istu izraēlieti! Kā reiz Jēkabam, mūsu ciltstēvam, par sievu bija Lea un Rahele, un viņš ar abām radīja bērnus, tā arī es sev esmu ņēmis divas sievas, kuras tomēr nav māsas, un ar vecāko radīju desmit dēlus un ar jaunāko sešas meitenītes; vienīgi, kā tu redzi, tie desmit zēni nu jau ir nobrieduši vīri un jaunekļi, un tās sešas meitenes arī jau katra pāri par desmit gadiem nobriedušas par jaunavām, un es skaitu septiņdesmit gadus.

17. Visi šie bērni ir audzināti pēc rakstiem, un mans vecākais dēls ir rakstu mācītājs, bet gan nestāvēs tempļa algā, bet gan tikai sev un reiz saviem pēcnācējiem. Bet arī mani pārējie bērni ir rakstos krietni izglītoti, pazīst Dieva tīro gribu un vienmēr ir stingri audzināti pēc tās rīkoties. Viņi **mīl** Dievu, bet viņi Viņu arī **bīstas**; jo dieva bijāšana ir gudrības sākums. Manā mājā Jēzus no patiesi gudrības izteicieni tiek stingri pielietoti. Vai tu, lielais Meistar, esi apmierināts ar manu mājas kārtību?”

18. ES saku: “Kā tas līdz šim bija pieņemts, tavā mājas kārtībā nav nekā peļama. Es arī nevienam neaizliedzu, ka kādam ir divas, trīs un vēl vairāk sievas; jo sieva ir tikusi radīta cilvēku vairošanai dēļ. Neauglīga sieva Dievam nav patīkama, tad vajadzētu būt, ka viņa ir neauglīga no Dieva, — kas ir lieta, kur neviens cilvēks neko nevar darīt.

19. Bet turpmāk katram vīram nav jāņem vairāk kā tikai viena jaunava vai atraitne, kas vēl ir dzemdēt spējīga. Jo ja tā būtu bijusi Dieva griba, ka vienam vīram ir vairāk, nekā viena sieva, tad Dievs arī Ādamam noteikti būtu radījis vairāk, nekā tikai **vienu** sievu. Bet Dievs gribēja, ka katram vīram jābūt tikai **vienai** sievai, un tādēļ arī Ādamam deva tikai **vienu** sievu.

20. Ka pēc tam cilvēki no šī **pirmā** likuma ir aizgājuši — kas sevišķi pie pagāniem pārgāja ļaunā netiklībā, kur sevišķi kāds firsts par savām sievām ņēma visas skaistākās savas zemes jaunavas un pie tam vēl sev pirka vairākas arī no svešiem firstiem —, tā nebija Dieva, bet gan juteklisko cilvēku griba. Jo kāda firsta vai cita bagātnieka daudzās sievas nebija sievas dzemdēšanai, bet gan tikai prieka meitas zūdošās vīrišķības un baudkāres pamodināšanai. Bet tad katrs vīrs, ja viņš netur Dieva pirmo pamatlīkumu, vairs pilnīgi nedzīvo dievišķā kārtībā!

21. Ak, pavisam kas cits tas ir tad, ja kāda sieva būtu dzemdētspējīga, kā tas bija pie Raheles; te vīrs var sev ņemt arī otru sievu un viņa pamodināt pēcnācējus. Tomēr pie tevis viss ir kārtībā; tev vienmēr bija taisnīga daba, kas Dievam ir patīkama, un tā tu Dieva un cilvēku priekšā esi taisnīgs, citādi Es nebūtu nācis tavā namā.

104. KUNGS SVĒTĪ EBABA ĢIMENI UN NOPEĻ ESEJIEŠUS.

1. Tad Es svētīju bērnus un abas sievas kā **vienu** sievu, tā ka abas bija **viena** prāta un **vienas** sirds, un nekad nav strīdējušās un ķildājušās. Pēc svētīšanas Es abas sievas un sešpadsmit bērnus atlaidu un Ebabam teicu: “Tev par taviem bērniem var būt īsts prieks; jo starp viņiem nav neviena samaitāta, ne garīgi, ne dabīgi. Visi ir pati veselība un viņiem vēl ir pavisam kristāltīras sirdis, pilnas dievbijības un paklausības, un abas tavas sievas vēl izskatās pavisam jaunavīgi labi! Šī apvidus slimīgais gaiss, šķiet, uz taviem mājiniekiem neatstāj nekādu iespaidu!”

2. EBABS saka: “Jā, šeit dzimušiem gaiss un ūdens ir pavisam nekaitīgs, — bet ne tā svešiniekiem; jo te kāds bieži drīkst uzturēties tikai pāris dienas, un viņš tik smagi saslims, ka nereti slimības gultu nevar atstāt veselu gadu! Ja viņš slimību reiz ir pārvarējis, tad pēc tam viņš te var uzturēties, cik ilgi grib, — un viņš paliek vesels.

3. Bet tas šai zemei tomēr ir liels posts! Jo mēs tikai ar pūlēm varam dabūt strādniekus un svešie ceļinieki, ja viņiem šeit nav īpašu darījumu, no šī apvidus izsargājas kā no maitas, un tie, kuri nāk neatliekamajos darījumos, vairāk nekā puse pie mums noteikti paliek slimi. Tā arī no romiešu karavīriem divas trešdaļas guļ slimi, un neviens ārsts nevar kļūt viņu slimību meistars! Pēc viena, bieži arī tikai pēc diviem gadiem viņi paši no sevi s atkal kļūst un paliek veseli.

4. Bet dīvainākais ir, ka te divi nekad nesaslimst ar vienu un to pašu slimību! Viens saslimst ar drudzi, otrs ar lepru, trešais ar caureju, ceturtais ar pastāvīgu klepu un tā katrs ar kaut ko citu, un neviens ārsts tad nezina, kas viņiem ar slimajiem jāiesāk, un tā mūsu mazajā zemē ir daudzi ar visādām slimībām slimojoši cilvēki, un te nevienam nav līdzams. Kopā ņemot, mirstība gan ir niecīga, bet toties jo lielāks nepārtraukti slimojošo skaits.

5. Varbūt tev arī tas būtu iespējams, ka tu izdziedinātu visus slimniekus un pēc tam man visai zemei dotu kādu dziedniecisku līdzekli, caur kura savlaicīgu pielietošanu cilvēki varētu pasargāties no šī apvidus slimību uzbrukumiem?”

6. ES saku: “Tā kā Es jau tāpat uzturēšos šeit vairākas dienas, zemes slimnieki caur izdziedinātiem uzzinās, ka Es esmu šeit. Tiem, kas te atnāks, tiem arī jātiek palīdzēts! — Bet tie, kuri nenāks, tiem arī nav jātiek izdziedinātiem! Jo visā zemē neviens nav tik smagi slim, ka viņš nevarētu šeit atnākt!”

7. EBABS saka: “Ja tas tev, tu mans dievišķais meistars, būtu patīkami, tad es visā zemē arī izsūtītu sūtņus!”

8. ES saku: “Lai tas paliek, viņi visā zemē to uzzinās pietiekami agri!”

9. Drīz pēc tam nāk vairāki izdziedinātie, starp viņiem farizeji un rakstu mācītāji no Jeruzalemes un divi esejiešu brāļi, lai Man pateiktos par izdziedināšanu un, ja iespējams, no Manis iemācītos zināšanas, kā Es tikai caur Vārdu acumirkli spēju izdziedināt slimniekus.

10. Bet Es ar viņiem daudz nenodarbojos, bet gan tikai teicu: “Ko jūs pētāt? Jūsu lieta ir **ši** pasaule un tās jums vienīgi dārgā matērija; bet **šeit** ir runa par tīri **garīgo**! Bet jūs vēl nekad neesat aptvēruši, kas ir matērija, kā jūs gribat aptvert, kas te ir tīri garīgs? Un jūs, esejieši, jo sevišķi, kur jūs jūsu piekritējiem sprediķojat Dievu un augšamcelšanos un ar lieliem izdevumiem panākat brīnumlietas, lai caur to jūsu aklai mācībai iegūtu piekritējus! Jūsu princips ir: Ja cilvēkus grib darīt laimīgus, ar labu gribu vajag viņus apkrāpt un viņiem melot. Jo patiesība nonāvē šīs zemes cilvēku labklājību.

11. Bet, ja jūsu cilvēku aplaimošanas pamats ir meli, kā jūs varat gribēt no Manis dzirdēt patiesību? Jums trūkst izpratnes par Dieva žēlastību uz Zemes, un jūs esat vispēdējie, kaut gan gribat būt vispirmie! Patiesi, ja jūs paliekat, kādi jūs esat, jums mūžam nebūs daļa pie Dieva Valstības!

12. Ko jums līdz jūsu labā griba, caur krāpšanu un meliem cilvēkus darīt **laicīgi** laimīgus, bet ja caur to jūs nonāvējat aklo dvēseles?

13. Bet Mans pamats (cilvēku aplaimošanas pamats; izd.) ir: par miesas un visas tās laimes cenu glābt dvēseles un tām sagatavot patiesu mūžīgu dzīvību.

14. Bet kā jūs jutīsieties un jums vajadzēs justies viņpasaulē, kur no jums apkrāptie kļūs jūsu tiesnesi? Jūs jau, protams, neticiet, ka tas tā būs; bet tomēr viss būs tā, kā Es nu jums esmu teicis.

15. Bet ja jūs neticat Maniem vārdiem, tad tomēr ticiet Maniem darbiem, kurus Es veicu un kurus pirms Manis nekad nav veicis neviens cilvēks!

16. Bet, ja Mani darbi ir īsti un patiesi un tie maniem vārdiem dod liecību, tad tak arī Mani vārdi būs patiesi!?

17. Neviens jums nevar teikt, kā izskatās Indijā, kā tikai tas, kas tur bija un no turienes ir atnācis pie jums, — un tas esmu Es!

18. Kas Maniem vārdiem tic, tam būs mūžīga dzīvība; bet kas netic, tas pāries mūžīgā nāvē! Jo Mani vārdi nav kā kāda šīs pasaules cilvēka vārdi; tie ir dzīvība un dod dzīvību tam, kas tos savā sirdī uzņem un rikojas pēc vārda skaņas un pēc tā visu atdzīvinošā gara!

19. Bet jūsu vārdi, kurus, jūs, esejieši, sludināt cilvēkiem, ir tīri meli un krāpšana, jo jūs paši neticāt tam, ko jūs mācāt! Jo jums ir dubultmācība: viena tautai un viena pavisam citāda jums, par kuru jūs savā starpā sakāt, ka tā ir pareiza, bet tauta par to neko nedrīkstot dzirdēt, lai šķietamajos melos būtu mierīga un laimīga.

20. Bet Es jums saku, ka savos šķietamajos melos jūs tautai tomēr esat devuši vairāk patiesības, kā sev pašiem! Jo tas, ko jūs turat par patiesību, ir pilnīgi meli! Bet tas, ko jūs mācāt tautai, ir tikai pa pusei meli, tādēļ arī no Dieva ir paciests.

21. Bet turpmāk māciet patiesību un arī paši tai ticiet, tad jūs Dieva vīna kalnā būsiet algas vērti kalpi; bet jums uz visiem laikiem jāatsakās no meliem un krāpšanas un nekad vairs tos nelietot, citādi Pastarā dienā pār jums nāks ļauna tiesa.

22. ABI ESEJIEŠI saka: “Meistar, mēs gan atzīstam, ka Tu esi runājis patiesību, — un kas attiecas uz mums abiem, tad mēs darīsim visu iedomājamo, lai mūsu lielajā sabiedrībā ieviestu tavus vārdus; bet tomēr mēs ne par ko nevaram galvot! Mūsu brāļi nepavisam nav cietsirdīgi, pie slēgtām durvīm jau var arī runāt brīvi un tiek uzklausīti, — bet vai pārrunām ir kāda iedarbība, tas ir cits jautājums. Bet mēs abi runāsim un iepriekš esam droši, ka tiksīm uzklausīti ar lielāko uzmanību!”

23. ES saku: “Dariet jūsējo, tad Es neatstāšu nepadarītu savējo! Pieņemiet patiesību, un tā jūs padarīs mūžam brīvus!”

24. ABI saka: “Kungs un Meistar, atļauj mums te uzturēties tik ilgi, līdz tu te uzturēsies!”

25. ES saku: “Jūs esat brīvi un varat te uzturēties, cik ilgi jūs gribat!”

105. KUNGS UN ROMIEŠU KAPTEINIS.

1. Ar šo lēmumu abi bija mierā un Ebabs nāca un lūdza Mani un Manus mācekļus pusdienās, ko viņš bagātīgā mērā bija licis mums pagatavot. Izņemot viņa ģimeni, tajās nedrīkstēja piedalīties neviens cits viesis. Bet tas tos dažus farizejus ļoti aizskāra, jo viņu tieksme bija visur būt pirmajiem un no katra tikt sveicinātiem un godinātiem. Viņi kādā citā ēdamistabā gan tika ļoti labi apkalpoti, bet tomēr nebija apmierināti, jo viņi pamanīja, ka Ebabs Mani veltīja daudz vairāk uzmanības, nekā viņiem. Pēc pusdienām viņi kādam apkopējam arī jautāja, vai mājas kungs viņu sabiedrību ir turējis par pārāk nenozīmīgu, ka viņš viņiem neļāva ēst pie sava galda.

2. Bet APKOPĒJS bija gudrs un teica: “Daudzo slimnieku dēļ kungam ar brīnumārstu ir daudz kas pārrunājams un tādēļ tas gribēja būt viens ar dziednieku!”

3. FARIZEJI UN RAKSTU MĀCĪTĀJI saka: “Vai tad tu un tavs kungs nezināt, ka kādā mājā, kur mēs esam iegriezušies, mums visiem noslēpumiem vajag tikt atklātiem? Jo mēs esam tie, kuri jūs attīra, ja jūs esat aptraipījušies un arī jūs dziedina, ja jūs tiekat no ļaunām slimībām mocīti!”

4. APKOPĒJS saka: “Bet ja jūs esat tādi svētības nesēji, kādēļ tad jūs **sev** nevarat palīdzēt? Ja dziednieks no Nācāretes varbūt gadījuma pēc no kāda vēja nebūtu ticis šeit atdzīts, jūsu spēcīgās locekļu sāpes jūs nebūtu pametušas! Ka nu jūs šajā ēdamzālē sēžat pilnīgi veseli, jums jāpateicas tikai Viņam brīnumspēkam. Bet kas tā ko spēj, tam tak **pirms** jums pienākas visa un katra godināšana!”

5. Uz šo pavisam trāpīgo apkopēja atbildi farizeji vairs nesaka ne vārda un paliek mierā, bet nevis no sirds, bet gan tikai aiz sava veida piespiestas nepieciešamības.

6. Bet pret vakaru no pilsētas mājām un tuvākās apkārtnes šeit jau atnāk vairāk kā simts ar visādām slimībām slimu cilvēku un lūdz Mani, lai Es padaru viņus veselus, un Es eju ārā starp viņiem un vienīgi caur Vārdu padaru viņus veselus.

7. Bet visi veseli kļuvušie slavē un cildina Dievu, kas cilvēkam devis tādu varu, un priecīgi un veseli iet uz mājām.

8. Bet vakarā atnāk arī kāds kapteinis, kas šajā apvidū komandēja karavīrus un lūdz Mani, vai Es nevēlētos palīdzēt arī daudzajiem slimajiem karavīriem.

9. Un Es viņam teicu: “Ej, un lai tev notiek pēc tavas ticības!”

10. Un augšā minētais kapteinis gāja nometnē un atrada, ka neviens no karavīriem vairs nebija slims. Tad viņš priecīgs atkal atgriezās atpakaļ pie Manis un gribēja Mani atalgot ar zeltu un sudrabu.

11. Bet Es to visu atraidīju un kapteinim teicu: “Draugs, par šīs zemes dārgumiem Es nevienu nedziedinu, bet gan tikai par dārgumiem no Debesīm un tie, pirmkārt, ir dzīva ticība un, otrkārt, patiesi nesavtīga mīlestība uz Dievu un tuvāko, kādas kārtas viņš arī nav!

12. Mīli tavus padotos, it kā viņi būtu tavi miesīgi brāļi, un neesi pret viņiem pārāk stingrs, tā ar to tu mani visvērtīgāk atalgoti! Bet zeltu un sudrabu, ko tu man gribēji dot, atdod Ebabam, jo viņa viesnīcas viņam daudz maksā un ir labi, ka tās tiek uzturētas.

13. Bet vispirms būtu labi, ja jūs, romieši jūsu daudzo elku tempļu vietā turpmāk vēlētos iekārtot pajumtes nabagiem, jo jūsu koka, dzelzs un akmens dievi ir cilvēku roku darināti miruši attēli, un jūs gadiem ilgi viņu priekšā varat gulēt uz ceļiem, un viņi tomēr jums neko nevarēs palīdzēt, jo viņi ir miruši. Bet, ja jūs labi iekārtotās pajumtās aprūpējat slimniekus, kropļus, tizlos, aklos un kurlus un cenšaties slimos izdziedināt, tad jūsu labos darbus uzlūkos viens paties dzīvs Dievs un par to jūs daudzkārt svētīs, — bet jūsu mirušie dievi par labo, ko darāt, jūs nesvētīs un par ļauno nesodīs.

14. Un ja jūs savā valstī cenšaties sev uzturēt spēkā taisnīgumu un kārtību, jums vajag ķerties pie zobena un šķēpa. Te jūs tikai ar ieročiem rokās panākat to, ko Dievs jums darītu, ja jūs Viņu atzītu un turētu Viņa likumus.

106. ROMIEŠU KAPTEIŅA PASAULES PIEREDZE.

1. ROMIEŠU KAPTEINIS saka: “Mīļais draugs, es gan atzīstu, ka tu runā patiesību un tā būtu jābūt, kā tu nu ļoti gudri un cilvēciski draudzīgi man teici, bet cilvēku pasaule ir ļoti varena straume, pret kuru ļoti grūti peldēt. Kas to vēl kaut kur mēģināja, no varenās straumes virpuļa ir ticis aprīts. Tā kas var notikt tikai nelielās, mierīgās apdzīvotās vietās, kuras straume ar savu iznīcinošo varu nesasniedz; kas mestos straumes vidū, tas ir pazudis!

2. Tātad tev, mīļais draugs, kādā mierīgā vietā, kur cilvēki ir maigi un pakļāvīgi un vēl nav ieelpojuši lielās pasaules greznības sērgas dvašu, ir labi runāt patiesību; bet aizej uz Romu, uz Atēnām, uz Jeruzalemi, un ja tu neesi pilnīgi dievs, tad tu līdzīgi Jānim no Betaboras, kam varenais Erods cietumā lika nocirst galvu, pārāk drīz dabūsi nobaudīt zemes vareno zobenu asumu.

3. Redzi, šis Jānis tomēr noteikti bija vīrs, kas debess tālu atteicās no katra pasaulīga ieguvuma, iespējami dziļākā pašaizliedzībā ar aizraujošu runas spēku cilvēkiem teica seļā viskailāko patiesību un tūkstoši pieņēma viņa, patiesi no kāda dievišķa gara iedvesmoto mācību, aiz brīvas gribas nožēloja grēkus un pievērsās labajam. Bet kad viņš, kā man to atstāstīja, pirms it kā pāris mēnešiem atstāja Betaboru un sāka sprediķot un kristīt pie lielās Jordānas Jeruzalemes tuvumā, tad tas ilga tikai nedaudz dienas, — un Eroda tiesas kalpi viņu sagrāba un iemeta viņu cietumā, kurā tikai daži viņa pārtikuši mācekļi, pēc zināmas takses nomaksāšanas, tikai dažas reizes drikstēja nākt pie viņa, pirms viņam nocirta galvu par ko es uzziņāju pirms pāris dienām. Tagad viņa mācekļi no viņa saņemto mācību, protams, pavisam slepeni, gan var darīt zināmu saviem paziņām un tuviniekiem un tie saviem bērniem! Bet ir liels jautājums, vai pēc pāris simts gadiem viņa mācība tā tiks saglabāta, kāda tā nāca no viņa mutes!

4. Mūsu romiešu Dieva mācībai noteikti ir tā pati izcelsme, kā jūdu; arī tā pamatojas uz tikai **vienu** pirmpamatbūtni, kurai bez izšķirības ir padoti pat visi dievi! Mīti šai būtnei piedēvēja visādus vārdus: grieķi to vēl dēvē par **nepazīstamo** visu dievu Dievu, romieši to sauc par **Fatumu**, kuram ir pakļauta katra cita vara.

5. Aplūko tagadējo grieķu un romiešu dievu mācību, un tu neatradīsi neko citu, kā kādam domājošam cilvēkam ļoti muļķīgas, neko neizteicošas teikas un pasakas, dažkārt sanestas kopā no cilvēcisko tikumu visiem kaktiem, bet pa lielākai daļai tomēr no cilvēciskām kaislibām, vājībām un netikumiem; un, tā kā Dieva mācība tiek cilvēkiem uzspiesta ar uguni un zobenu! Bet dari citādi, ja tev tas ir iespējams! Mazākais, no manas puses tev ceļā netiks likti nekādi šķēršļi.

6. Bet skaistāko piemēru tev dod pati Mozus mācība! Lasi Mozu, pēc tam aplūko templi un saki man, vai tajā gan vēl ir atrodams kāds senās gudrības mācības ķeksītis! Pats Dievs tuksnesī pie Sarkanās jūras zem zibens un pērkona drebošai tautai uz akmens tāfelēm deva lejā patiesi svētītus likumus un apstiprināja seno savienību starp Sevi un Savu tautu; kuri iedrošinājās atkrist, acumirkli tika sodīti caur visādām nelaimēm, jā, pat caur nāvi; bet kam tas viss? Jautā nu pretīgām kļuvušām tempļa mistērijām,

un tās tev pasniegs rokām aptveramākos tā nenožīmīguma pierādījumus!

7. Kur ir brīnumainākais Derības Šķirsts, virs kura liesmas kolonnas izskatā dusēja Dievs? Jā, ja tu esi romietis un par to templim upurē nedaudz zelta un sudraba, tad tu vari dabūt redzēt naftas liesmas kolonnu; bet no brīnumainā Derības šķirsta vairs nav sastopamas ne pēdas!

8. Tādēļ pēc mana neautoritatīvā sprieduma, ar katru Dieva Mācību un katru atklāsmi nekā nav! Savā tapšanas stadijā tā varēja būt lai cik tīra, bet cilvēku rokās tā pārāk drīz tiek pārveidota, ka sākotnējai izskatās tikpat maz līdzīga, kā kādam simtgadīgam sirmgalvim ir līdzība ar to, kā viņš izskatījās kā jaunpiedzimis bērns. Laisku cilvēku dažādās kaislībās un vajadzībās tiro pārvērš netīrā; un kā liela, nekad neuzvarama šīs patiesības liecība mūsu priekšā stāv visu laiku un visu tautu vēsture, kura ne no viena nevar tikt noliegta.

9. Skaties tālāk, draugs, kaut gan es sevi nekad nevēlētos tik tālu pārvērtēt, ka es iedomātos spēt būt Tev skolotājs, nemaz nerunājot par tavām slepeno dabas spēku noteikti visdziļākajām zināšanām — es tomēr ticu, ka labākā cilvēciskā ziņā arī es nedaudz saprotu un kā arī tev līdzīgu cilvēku noteikts draugs, es tev iesaku vairāk kā no sērgas izvairīties no lielākām apdzīvotām vietām, kur dziļākos dzīvības pamatos cilvēce jau ir pārāk samaitāta, citādi Zemes virsma pārāk ilgi netiks mīta Tavām svētību nesošām kājām!

10. Tava Paša Dieva mācību neuztici farizejiem un rakstu mācītājiem un reti apmeklē tās vietas, pār kurām Erods izpilda savu nomas kundzību, tad Tu nabaga cilvēcei vēl ilgi varēsi darīt labu. bet ja Tu visu to neievērosi, tad Tu diemžēl pārāk drīz dabūsi Jāņa rūgto likteni! Jo Es no pamatiem varu zināt, cik neparakstāmi slikti tagad ir pasaules cilvēki! Izņem šodien Romas valdīšanai no rokām zobenu un atcel nospiedošos likumus, un nākamā dienā tu redzēsi cilvēkus savā starpā izturamies vēl ļaunāk, nekā liels bars tīgeru, lāču, vilku un hiēnu! Vīri kļūs par velniem un sievas par fūrijām.”

107. KUNGS KAPTEINIM DOD MĀJIENU PAR SAVU BŪTĪBU UN SAVU MISIJU.

1. ES saku: “Tu Man esi īsti miļš vīrs un draugs, un tas, ko tu teici, diemžēl ir pārāk patiesi. Ja Es būtu tāda veida cilvēks, kādi ir zemes cilvēki, tad Es tavam padomam arī tūlīt būtu sekojis, jo tavās krūtīs pukst krietna vīra sirds! Bet Es esmu pavisam citāds cilvēks un citāda būtne, par kādu tu Mani turi! Redzi, visām debess un šīs Zemes varām vajag Man paklausīt un tāpat Man ne no kā nav jābaidās. Pie Manis gan rūgti un sāpīgi tiek piepildīti raksti, bet ne pēc šīs pasaules gribas, bet gan pēc Tēva gribas debesīs, bet kas nu ir Manī, kā kopš mūžības Es Viņā! Bet tādēļ Mana vara pār Debesīm un Zemi necietīs ne niecīgāko zaudējumu. Jo, ja Es to gribētu, tad šī Zeme ar visu, kas ir tajā un uz tās elpo, dzīvo un darbojas, ātrākā acumirkli pārvērstos niecīgākos putekļos; bet, tās kā Mans pamatprincips saucas “uzturēšana”, tad tas nenotiks.

2. Var notikt, ka tempļa dusmu un skaudīgās nenovīdības dēļ tieku apsūdzēts kā tautu musinātājs un Dieva zaimotājs un tādēļ tieku piesists krustā; bet tas viss nesalauzīs manu varu un līdz šīs pasaules beigām ne mazākā mērā nekaitēs Manai Mācībai.

3. Īstenie pasaules cilvēki ar laiku ar Manu Mācību gan izdarīs to, ko ēģiptieši, izdara ar pirmmācību, kuru saņēma no Ādama un viņa pirmajiem pēcnācējiem; bet līdzās šādai elkdievībai te būs vēl daudzi, kas Manu Mācību uzturēs, un viņiem tā piederēs tikpat tīra, kāda tā tagad nāk no Manas mutes, un ar to viņiem vienmēr būs vara, kas caur dzīvi ticību Manam Vārdam viņiem tiek piešķirta laicīgi un viņpasaulē mūžīgi! Tā arī Es esmu Kungs un tādēļ nebaidos nekādus kungus un nekādus viņu likumus.”

4. KAPTEINIS saka: “Kungs, te ar nedaudz vārdiem ir pateikts daudz! Pēc tā, ko Tu šeit esi paveicis, es gandrīz varētu ticēt, ka Tev tā kas drīkstētu būt iespējams, kaut gan līdzīgs izdziedināšanas — tikai ne tik ļoti plašā mērā — man nav pavisam svešas; jo ir zināma lieta, kā ārkārtējām parādībām uz kāda cilvēkā miesīgu, kā arī dvēselisku veselību, pēc tā, kāds ir viņa temperaments, ir izšķirošs iespaids.

5. Bet ar to visā istumā es Tev gribu teikt tikai to, ka Tavs dziedināšanas veids, cik ārkārtējs tas arī ir un cik daudz tas mums uzliek par pienākumu Tev pateikties, man tomēr nevar radīt pilnīgi pārliecību, ka tādēļ Tev varētu piederēt katra cita debess un zemes vara! Es Tev šo iespējamību negribu apstrīdēt, — pie Dieva jābūt iespējamām visām lietām — bet, bet draugs, starp iespējamību un īstenību ir liela aiza! Ja es Tevi iepazītu tuvāk, es varbūt arī kļūtu ticībā stiprāks.

6. Bet tagad, miļākais, dārgākais draugs, es Tevi lūdzu, neņem ļaunā manu varbūt mazliet par daudz pašpārliecināto runu; jo es tikai runāju, kā es to saprotu, nevis it kā aiz ļaunas, bet noteikti labas sirds.

Bet nu mani sauc amata pienākumi, kuriem man vajag sekot; bet rīt es visu dienu esmu Tavā rīcībā!”

7. ES saku: “Ja tu gribi palikt, tu vari arī palikt, jo tavs dienests tavā vārdā ir nokārtots!”

8. KAPTEINIS saka: “Ir gan jau kļuvis diezgan tumšs, bet Mēness būtu jau nakts; bet es tūlīt atkal būšu šeit, man tikai vispirms vajag ieskriet lēģerī un redzēt, vai nakts sardze ir labi sadalīta un nostādīta.”

9. Ar šiem vārdiem kapteinis steidzīgi atstāj istabu, un Ebabs viņu slavē kā komandantu, kuram varētu būt maz līdzīgu, un ka Ģenaceretē to sev var pieskaitīt par lielu laimi, ka tai ir kāds labs, visās lietās pieredzējis, taisnīgs un savā sfērā ārkārtīgi gudrs militārists.

10. Es saku: “Tas katrā ziņā ir par lielu apkaunojumu daudziem jūdiem, kuriem ir Dieva Vārds un Dieva baušļi, un kuru sirdis tomēr ir pilnas melu un pilnas krāpšanu, ķildu, dusmu, laulības pārkāpšanu un visādu izvirtību. Tādēļ arī notiks pēc Daniela izteiciena, ka jūdiem Dāvida apsolītā zeme tiks atņemta un tiks dota pagāniem, un Hagara dēlu pēcnācēji valdīs pār Izaka pēcnācējiem, kaut gan šajā laikā visa zemes svētība iziet no jūdu cilts.

11. EBABS saka: “Meistar, kā dziednieks Tu esi labāks, nekā pravietis. Vispār es vēl vienmēr nevaru aptvert, kādēļ pravieši bez izņēmuma nepārtraukti izsaka tikai sliktu, bet nekad kaut ko labu! Vai tam tā vajag būt, jeb vai pravieši tic, ka caur to uztur viņu misteriozo cieņu, ja viņi cilvēkiem nepavēsta neko citu, kā vienu Dieva sodu pēc otra?”

12. Mīļais diženais Meistar, no Tavām runām es manīju, ka līdzās brīnumdziedniekam tu esi vēl kas cits, tieši pravietis, līdzīgs kādam no četriem lielajiem praviešiem, un tā Tu gan varētu man dot kādu izskaidrojumu par praviešu dīvaino būtību! Kā teikts, pravieši man vienmēr ir bijuši mīkla, un tā es no Tevis par viņiem vēlētos uzzināt ko tuvāk.”

103. KĀDA PRAVIEŠA ATTIECĪBAS PRET DIEVU UN CILVĒKIEM.

1. ES saku: “Kāds pravietis ir tieši tāds pavisam vienkāršs dabīgs cilvēks ar visām vājībām kā tu; bet, tās kā viņam ir saprātīga sirds, kurā stipras saknes nevar dzīt ne dusmas, ne atriebība, ne nenovīdība, ne lepnība, ne laulības pārkāpšana un visādas izvirtības, tad dievišķais Gars attīra viņa sirdi no dažādiem pasaulīgiem sārņiem un, kad viņa sirds tā ir iztīrīta, tad šādā sirdī dievišķs gars lej gaismu no Debesīm.

2. Tā ka pravietis viegli pazīst, ka tā ir gaisma no Debesīm, kas vienmēr izsakās skaidri sadzirdamos vārdos, tad nobriedušais pravietis ar savas mutes balsi tikai skaļi atkārtoto, ko skaidri un saprotami dzird — un tas tad ir pilnīgi patiess pravietojums, it kā Pats Dievs ar Savu muti būtu runājis uz cilvēkiem.

4. Bet tādēļ Dieva priekšā šāds pravietis ne par matu nav vairāk, kā katrs cits cilvēks, kam šīs spējas pilnīgi trūkst. Jo pravietim tad aiz paša gribas arī vajag darīt to, ko viņš savā sirdī dzird — un tas tad ir pilnīgi patiess pravietojums, it kā pats Dievs ar Savu muti būtu runājis uz cilvēkiem, citādi par viņu tikpat labi nāk tiesa, kā pār katru, kas Dieva gribu dzird, bet pēc tās nedara — un te vienam pravietim ir sliktāk, nekā kādam citam cilvēkam. Jo kāds cits savas dvēseles vājumā un naktī grūti tic tam, ko pravietis viņam teica; bet pravietim pašam nav nekāda aizbildinājuma, tāpat arī tam nē, kas te ticēja un tomēr aiz mīlestības uz pasauli un tās dārgumiem nedarīja to, ko pravietis pavēlēja viņam darīt.

5. Bet tomēr kāda pravieša alga reiz būs lielāka, nekā kāda cita cilvēka; jo vienam pravietim vienmēr vajag nest septiņkārt tik daudz, kā kādam citam cilvēkam. Katrs, kā labie, tā sliktie, ar kuriem kāds pravietis reiz ir runājis, viņpasaulē tiks nodoti viņam, un viņš Manā Vārdā tiesās viņus par katru vārdu, kuru viņš veltīti uz viņiem ir runājis!

6. Bet kas patiesu pravieti Manā Vārdā un pravieša vārdā uzņem un apgādā viņu un ir viņa draugs, tas reiz arī saņem pravieša algu. Un kas kādu pravieti atbalsta, ka pravietim viņa smagajā darbā klājas vieglāk, tas arī saņems pravieša algu; jo viņpasaulē pravieša draugs stāvēs līdzās pravietim uz tās pašas pakāpes un tāpat tiesās pravietim padotos garus un vienmēr valdīs pār viņiem un viņa valstībai mūžam nebūs beigu!

7. Bet bēdas tiem, kas pasaules dēļ pamet pravieti vai šur un tur vienā vai otrā viņu pat tur aizdomās! Un vēl vairāk bēdas kāda pravieša vajātājam, jo tas diezin vai mūžam jebkad uzlūkos Dievu! Bet kas pie kāda pravieša liek rokas, tam jātiek sodītam ar mūžīgām ugunīm zemākā ellē. Jo viena pravieša sirds ir Dieva un tāpat viņa rokas, kājas, acis un ausis! Kur ir viens pravietis, tur ir arī Dievs, tādēļ viņa mājvietā jums jāienāk ar dziļāko godbijību, jo vieta, kur viņš stāv, ir svēta. Tam jātiek sirdi ievērotam

gan ne pravieša dēļ, kas ir cilvēks, bet gan Dieva dēļ, kas runā un liecina pravieša sirdī.

8. Bet ka kāds īsts pravietis pasaulei pasludina tikai vienu tiesu pēc otras, ir savs vienmēr pravietim vienkāršs iemesls tajā, ka Dievs tikai tad pamodina kādu pravieti, kad pasaule aizmirsusi Dievu un tieši ir iekritusi visos pasaules netikumos!

9. Saki nu Man, vai tagad tu esi skaidrībā par patiesa pravieša būtību?”

10. EBABS saka: “Pilnīgi, tu mans ārkārtīgi augsto godātais Meistar! Bet, ievērojot to, tu tomēr arī noteikti esi viens pravietis?”

11. ES saku: “Es neesmu pravietis; jo stāv rakstīts: No Galilejas neceļas neviens pravietis!” Bet es esmu **vairāk**, nekā pravietis, jo Manās krūtīs mājo tieši tas pats gars, kas runāja caur praviešu mutēm un turpmāk runās vēl daudz vairāk. Jo tie, kas nākamībā viņu sirdīs pilnā ticībā nesīs Manu vārdu, viņos arī mājās pareģošanas gars! — Vai tu Mani saprati?”

12. EBABS saka: “Kungs un Meistar, man liekas, ka neviens parasts cilvēks nevar runāt tā kā tu. Aiz tevis slēpjas kas cits, kuru mūsu acīm noslēpj tavs svārks un tava āda!”

109. PRAVIEŠI KĀ DIEVA SŪTŅI UN VIŅU ATŠĶIRĪBA NO DIEVA BŪTĪBAS.

1. Kamēr Ebabs, kuram jau sāka uzaust cita gaisma, vēl joprojām dod padomus, jau nāk atpakaļ arī kapteinis un priecīgs un pārsteigts atstāsta, ka viņš visu sastapis labākā kārtībā un ka viņam padotie komandanti bija izbrīnījušies, ka viņš pēc viņu izteicieniem esot atnācis otro reizi un jautāja, vai gan viss esot kārtībā, pie kam pirms pusstundas viņš pats tak esot visu uz labāko nokārtojis! Bet viņš izkūlies ar to, ka apgalvojis, ka tikai izdarījis gudru otrreizēju pārbaudi, par ko tad bez kādiem tālākiem jautājumiem visi apmierinājās.

2. Bet tad viņš ļoti ziņkārīgi Man jautāja, kas tā tad būtu bijis viņa otrais es, kas viņa vietā viņa darbu tik ļoti slavējami nokārtojis.

3. Es saku: “Es tak tev iepriekš teicu, ka manā rīcībā katru acumirkli stāv visa debesu vara un šīs zemes spēki; bet tu nevēlējies tam ticēt! Bet nu, cerams, gan ticēsi, ka Man mūžam nav nekādas bailes no nāves un ka Es arī esmu Kungs, kas var runāt un pavēlēt?”

4. KAPTEINIS saka: “Jā, Kungs un Meistar, Tev vajag būt Dievam! Un mūsu romiešu dieva mācība man vairs nešķiet tik neticama, kā iepriekš; jo pie Tevis es nu pilnīgi dzīvi esmu pārliecinājies, ka šad un tad tomēr kāds Dievs ir atstājis Savas debesis un kādu laiku mirstīgajiem bērniem drīz vienā, drīz citā veidā sevi parādījis un tos padarījis bagātākus visādām garīgām un laicīgām bagātībām, lai citādi tukšnešaino zemi mirstīgie tā kultivētu, ka tā reiz kļūtu mājoklis arī nemirstīgajiem dieviem! — Vai man ir taisnība, vai nē?”

5. ES saku: “Tas nav nekas cits, kā tukšs dzejojums, kas skan īsti pagāniski maigi, bet tādā veidā, kā tu to saproti, sevī nesatur ne dzirkstelītes patiesības.

6. Ak, bet ja tu ar “zemi” saproti cilvēku atziņu un gribu, tad, mazākais, kādā patiesībai labi atbilstošā veidā un kārtībā tev varētu būt taisnība; bet dievi, kuri nekur nav, gan nekad nekur nav spēruši kāju uz Zemes virsmas. Tie cilvēki, caur kuru mutēm uz cilvēkiem ir runājis Dieva gars un caur kuru gribu bieži ir notikuši ļoti daudzi brīnumi, nebija nekādi dievi, bet gan pravieši, paši par sevi tikpat labi cilvēki kā tu, un miesā ir arī nomiruši — bet, protams, ne dvēselē un garā.

7. Bet Manī Dieva Gars nu pirmo reizi spēris kāju uz šīs Zemes! Tas ir tas pats gars, par kuru viņu tīrajās parādībās bieži un bieži sprediķoja visi pirmtēvi, visi senie gudrie un visi pravieši.”

8. Bet kamēr Es uz pārsteigto kapteini tā runāju, istabā ienāca viens kalpotājs un teica, ka ārā jau atkal daudzi slimnieki gaida palīdzību un vai Es nevēlētos viņiem palīdzēt.

9. Es kalpotājam saku: “Ej ārā un saki viņiem, ka viņiem mierinātiem jādodas uz viņu dzimtenēm.”

10. Un kalpotājs steidzās ārā un ne mazums brīnījās, ka viņš visus, kuri iepriekš mājas priekšā vaimanāja un žēlojās, ieraudzīja šurp un turp staigājam liksmus, mundrus, priecīgus un Dievu slavējošus. Tikai pēc kāda laika viņš izdziedinātajiem teica to, ko Es viņam pavēlēju teikt, un izdziedinātie devās uz viņu dzimtenēm.

110. SVĒTĪTĀ PĻAVA. PASTAIGA PA JŪRU.

1. Nākamajā dienā jau agri no rīta mājas priekša atkal bija pilna visādiem slimniekiem.

2. Ebabs nāca pie Manis un lūdza Mani, lai es viņam palīdzu, jo viņi jau tā aizsprostoja mājas priekšu, ka neviens cilvēks vairs nevarēja ne no mājas iziet, ne ieiet. Viņš ārā ir jau redzējis arī kapteini, kas vēlējas ienākt mājā, bet nespēja izspiesties cauri cieši vienam pie otra atrodošajiem slimniekiem.

3. Te Es devos mājas pagalmā, pacēlu Savas rokas pār slimniekiem — un viņi visi pēkšņi kļuva veseli, kļiedza no prieka un slavēja un cildināja Dievu augstībā, kas cilvēkiem devis tādu varu.

4. Bet Es pavēlēju viņiem klusēt, doties uz mājām un turpmāk izsargāties no grēka. Un viņi visi paklausīja un devās mājup.

5. Bet tad Es Ebabam teicu: “Ja vēl cauru dienu šeit nāktu meklēt palīdzību vairāki cilvēki, tad viņiem nav jāapmetas uz ielas, bet gan pāri ielai atrodošajā lielajā pļavā, tur viņiem tiks palīdzēts; bet tiem, kuri apmestos uz atklātas ielas, tiem nav jātiek palīdzēts! — tad Es svētīju pļaviņu, pēc kam katrs, kas kā slimnieks nostājās uz pļavas, tūlīt kļuva vesels.

6. Bet šajā dienā no visām pilsētām, tirgiem un ciemiem nāca vairāki simti slimnieku, un starp viņiem nebija neviena, kas nebūtu ticis izdziedināts.

7. Abi esejieši stundu no stundas izplēta lielākas acis un tie daži farizeji un rakstu mācītāji arī stundu no stundas vairāk dumpojās, tā ka arī viņu cieņa ar katru stundu mazinājās; jo viņi pavisam vairs netika ievēroti un viņiem ne par ko netika jautāts, un Ebaba ļaudis viņiem šad un tad pat deva saprast, ka viņi mājā nu esot pilnīgi lieki un, tās kā esot jau laiks, viņi gan varētu doties uz Jeruzalemi. — Bet viņi šādu padomu nepieņēma, bet gan palika šeit.

8. Pēc kāda laika viens no farizejiem pienāca pie Manis un Man jautāja, vai šī pļava turpmāk paturēs šādu raksturu.

9. ES teicu: “Tikai visu šo dienu, līdz Saules rietam!”

10. FARIZEJS runāja: “Kādēļ tad ne uz visiem laikiem?”

11. Es saku: “Tādēļ, ka zināmi cilvēki šādu pļavu pārāk drīz un pārāk augsti iežogotu, un tad no tiem, kas vēlētos kļūt veseli, prasītu daudz zelta un sudraba; un, tā kā Es to negribu, tad šī pļava paliks svētību nesoa tikai līdz vakaram, kamēr cilvēku pieplūdums ir pārāk liels. — Rīt, kad dziedināšanas dēļ šeit nāks nedaudzi, viņiem jātiek izdziedinātiem caur viņu ticību un viņu pašlāvību.”

12. Pēc šī paskaidrojuma jautātājs, pilns dusmu, Man uzgriezta muguru un visu dienu Man ne par ko vairs nejautāja; bet tā vietā jo čaklāk ar Mani nodarbojās abi esejieši.

13. Kapteinis par to uz esejiešiem jau kļuva dūsmīgs un labprāt viņiem būtu pateicis, ka viņi ar Mani gan jau pietiekami būs aprunājušies, bet Man par patiku viņš tomēr ar visu spēku no tā atturējās.

14. Bet pēcpusdienā Es viņiem abiem ieteicu griezties pie Mateja un citiem Maniem mācekļiem, starp kuriem viņi drīz atrada Bartolomeju, par kuru viņiem bija liels prieks, tā kā viņš, kā zināms, arī bija esejietis. Abi tad ar maniem mācekļiem līdz pusnaktij pārrunāja par Manu Mācību, Maniem darbiem un Manu dievišķo būtību.

15. Bet Es pēcpusdienā kopā ar kapteini, Ebabu un viņa ģimenes locekļiem aizgāju pie jūras, kur tie astoņi kuģa kalpi apkalpoja kuģi un tādēļ, ka tas bija nedaudz bojāts, ar īstu čaklumu to labi izremontēja. Kad mēs nonācām pie viņiem, tiem bija liels prieks un viņi kapteinim atstāstīja, kā Es esmu staigājis pa ūdeni. Jo šī parādība tiem astoņiem pavisam neizgāja no galvas un sirds.

16. Kad kapteinis to dzirdēja, viņš Man jautāja, kā tad tas esot iespējams.

17. Es viņam teicu: “Es tev vakar stāstīju, kādas varas Man ir padotas un tām vajag Man paklausīt! Kā tu pēc tam spēji Man jautāt? Vispār, ja tu uzdrošies savas kājas likt uz ūdens, un ja Es to gribu, tad arī tu varēsi pa to staigāt tik ilgi, līdz Es to gribu! Ja jums visiem tas tik, tad mēs tūlīt varam pamēģināt, bet jums nevajag šaubīties, bet gan jums vajag Man sekot pavisam droši un drosmīgi.

18. KAPTEINIS saka: “Tas viss gan būtu pareizi, ja tikai šeit pie krasta jūra tūlīt nebūtu tik dziļa! Garā posmā no šejienes uz augšu un leju krasti tūlīt iet tieši vertikāli lejup gandrīz bezdibenīgā dziļumā. — Iespējamā veidā kādam pirmais solis tak tomēr varētu neizdoties un tas nonāktu lejā, kur mājō lielās salamandras!”

19. “Mazticīgais”, ES saku, “Vai tad tu domā, ka Es uzdrīkstētos būt pārdrošs, ja es nezinātu, kas Es esmu un kam visam vajag būt pakļautam Manai gribai? — Kuram no jums ir drosme un ticība, tas lai Man seko!”

20. Pēc tam Es nostājos uz jūras virsmas, un tā Mani nesa kā cieta zeme. Tā Es nosoļoju desmit soļus no krasta, pagriezos un ielūdzu sabiedrību nākt pie Manis; bet viņi neiedrošinājās.

21. Te Es pasaucu Ebaba jaunāko, divpadsmit gadus veco meitiņu, un viņa saņēma drosmi un no

sākuma pavisam piesardzīgi uzlika uz ūdens vienu kāju. Bet kad viņa pārlicinājās, ka ūdens nepašķiras, bet kāja jūt tādu pat pretestību kā pret akmens virsmu, tad viņa, pavisam mundri lēkādama, sāka Man tuvoties, un viņai bija liels prieks par to, ka ūdens viņu nesa.

22. Pēc meitenes to tad pamēģināja arī pārējie, izņemot kapteini, un visi uz nu, protams, pavisam mierīgā jūras spoguļa jutās ļoti labi un priecīgi.

23. Pārsteigts un nu tomēr jau pa pusei drosmīgs, KAPTEINIS Man jautāja: “Kā tad notiktu tad, ja nāktu vētra?”

24. ES saku: “Nāc un pārlicinies!”

25. Beidzot arī kapteinis pamēģināja uz ūdens uzlikt vienu kāju un, tā kā viņš pārlicinājās, ka ūdens nepadodas, tad beidzot pavisam uzmanīgi uzlika arī otru kāju, ar aizturētu elpu sevi darīdams ļoti vieglu, pagāja tos desmit soļus pie Manis un bija pavisam laimīgs stāvēt pie Manis uz tādā veidā nekad nestaigātas virsmas.

26. Bet Es teicu: “Tagad, kur jūs esat pārlicinājušies, ka stingri ticīgam arī ūdens ir stingrs pamats, tad mēs nu mūsu pastaigu varam turpināt tālāk!”

27. Kapteinis gan miļāk būtu gājis uz cietzemi krastā, bet Ebaba sešas ļoti mundrās meitas ar savu priecīgo apkārtskraidīšanu iedvesa viņam drosmi, tā ka viņš tad arī nāca kopā ar mums ap pietūkstoš soļus tālu atklātā jūrā.

28. Bet te sacēlās diezgan straujš vējš un sāka dzīt diezgan spēcīgus viļņus. Visiem sāka kļūt baismi, un kapteinis lūdza Mani atgriezties krastā.

29. Bet Es teicu: “Nebaidies, viļņi nāk tikai tādēļ, lai tevi pārlicinātu, ka arī tiem kopā ar vēju vajag Man paklausīt.”

30. Bet pēc kāda laika, kad viļņi nāca arvien varenāki, kapteinis pagriezās un skrēja, cik vien ātri varēja, sveiks un vesels drīz sasniedza krastu un bija ļoti priecīgs zem kājām atkal sajust necaurredzamu stingru pamatu. — Bet drīz pēc tam arī mēs gājām atpakaļ un pienācām pie pārsteigtā kapteiņa.

11. PAR PATIESU LŪGŠANU.

1. Kad mēs visi nu atkal atradāmies krastā, te KAPTEINIS runāja: “Kungs, nu man lielā daudzumā ir pierādījumi, ka vai nu Tu esi pats visaugstākais Dievs, vai kāds tā dēļ; jo to nespēj neviens mirstīgais!”

2. Pēc tam viņš nokrita Manā priekšā ceļos un gribēja sākt Mani pielūgt

3. Bet Es liku viņam piecelties no zemes un viņam teicu: “Klausies, tas viss Dievam un man nav vajadzīgs, bet gan vienīgi istā lūgšana pastāv patiesā mīlestībā uz Dievu, to Tēvu debesīs un līdzīgā kārtā uz līdzcilvēkiem, kas ir jūsu tuvākie. Visām citām lūgšanām Dieva priekšā **nav nekādas vērtības** un arī Manā priekšā nē.

4. Dievs arī cilvēkiem nekad nav mācījis Viņu godināt ar lūgšanām un sirdis turēt aukstas. Bet, tā kā Zamuels tautas priekšā lūdza **skali**, līdzīgi arī vairāki pravieši un tādēļ ka Dāvids Dievam tam Kungam dziedāja savus psalmus un Zalamans savu Augsto dziesmu, tā tauta nonāca pie tukšām lūpu lūgšanām un pie aukstiem upuriem.

5. Bet Dieva priekšā šāda lūgšana un upuris ir pretīga! Kas nevar lūgt sirdī, tas lai labāk pavisam nelūdz, lai tas Dieva priekšā neizturētos piedauzīgi! Dievs cilvēkam, ka viņam ar tām ārišķi jālūdz, nedeva kājas, rokas un lūpas, bet gan vienīgi sirdi!

6. Bet tomēr katrs cilvēks var lūgt arī ar kājām, rokām, acīm, ausīm un lūpām, — un, proti, ar kājām, ja viņš iet pie nabagiem un nes viņiem palīdzību un mierinājumu; ar rokām — ja viņš cietēju ņem zem rokas; ar acīm, ja viņš laipni uzlūko nabagos; ar ausīm — ja viņš labprāt un dabīgi uzklausa Dieva Vārdu un tās neaizslēdz nabagu lūgšanām; un beigās ar lūpām: ja viņš labprāt mierinot aprunājas ar nabaga pamestām atraitnēm un bāreņiem un pēc savas varas un spēkiem par sagūstītiem labprāt aizliek kādu labu vārdu pie tiem, kuri nabagus, bieži bezvainīgus, tur sagūstītus, lai tie viņus atbrīvo.

7. Tāpat cilvēks lūdz arī ar lūpām, ja viņš pamāca nezinošos un viņus pārlicina patiesai ticībai, pareizai Dieva izpratnei un visādiem derīgiem tikumiem. Tas viss tad arī ir Dievam ļoti patikama lūgšana.

8. Bet ja jūs to nu zināt, tad arī dariet pēc tā, un jums nekad netrūks Dieva svētības! Jo tas nozīmē: Dievu pielūgt Garā un Patiesībā!

9. Stāv gan rakstīts, ka cilvēkam jālūdz bez mitas, ja viņš krīt kādā kārdinājumā; bet cik tas būtu

mulķīgi un pilnīgi neprātīgi, ja Dievs no cilvēkiem prasītu nepārtrauktas lūpu lūgšanas! Te cilvēkiem, lai būtu Dievam patīkami, dienu un nakti bez apstājas vajadzētu tupēt uz ceļiem un līdzīgi putniem gaisā nepārtraukti tarkšķēt tukšas, bez sirds un bezjēdzīgas lūpu lūgšanas! Bet kad viņi varētu darīt kādu parasti ļoti nepieciešamu darbību? Bet ja jūs bez mitas esat darbīgi ar rokām, kājām, acīm, ausīm un lūpām un savās sirdīs vienmēr mīlat Dievu un jūsu nabaga tuvāko, tad jūs Dievu lūdzat pareizi un patiesi bez apstājas, kas jūs arī tādēļ vienmēr svētīs un tādēļ arī reiz viņpasaulē dos vislaimīgāko mūžīgu dzīvību! — Vai jūs to nu esat labi sapratuši?”

10. VISI saka: “Jā, kungs un Meistar, tas ir tik skaidri un patiesi, cik skaidra un patiesa ir Saules gaisma, un mēs visi pēc tā rīkosimies!”

11. Bet Ebabs lika, ka dažiem no tiem astoņiem kalpiem jānāk līdz; viņš viņu uzturam iedos viņiem maizi, vīnu, zivis un augļus. — Te seši tūlīt devās līdzī ceļā, un Ebabs viņus ar visu bagātīgi apdāvināja.

112. MĀJAS KĀRTĪBA UN MĪLESTĪBA.

1. Kad mēs nonācām mājās, te arī bērni gribēja palikt Manā sabiedrībā.

2. Bet, tā kā EBABS ievēroja stingru mājas disciplīnu, tad viņš, sevišķi meitenēm un abām sievietēm, to aizliedza un teica: “Jūs nu esat pietiekami redzējušas, piedzīvojušas un dzirdējušas; to labi ievērojiet un dariet pēc tā, tad jūs nepaliksit bez svētības, kā Pats Kungs arī pie jums to pasludināja. — bet nu atkal ejiet pie jūsu darba!”

3. Meitenes un abas sievas ar skumjām sirdī atvadījās un devās viņu istabās, kuru Ebaba mājās bija daudzas. Jo tas bija lielākais nams visā Genaceretē.

4. Bet pēc tam ES Ebabam teicu: “Draugs, kādēļ tad tu viņas aizsūtīji prom? Redzi, tas gan ir pareizi, pie bērniem ievērot stingru mājas disciplīnu, un tas ir ļoti slavējami — meitenes pasargāt no draudīgās pasaules; bet redzi, šeit, kur esmu Es, nav pasaule, kurā draud briesmas, bet gan tikai svētību pilnākās debesis, un to tev taviem bērniem jānovēl!”

5. Kad EBABS to no Manis dzirdēja, viņš teica: “Ak, ja tikai viņi Tevi neapgrūtina, tad es tūlīt gribu likt viņus atkal atvest šeit! Bet mani bērni skatās, acis iepletuši, un labprāt plāpā, un es viņus aizsūtīju prom, lai viņas Tevi neapgrūtina.”

6. ES saku: “Izņemot cilvēku lielo ļaunumu, kas uz pasaules būtu tāds, kas Man varētu būt apgrūtinošs? — Ej un ved viņas visas atkal šeit!”

7. Ebabs gāja un veda viņas visas atkal pie Manis, un jaunākā meitenīte tūlīt piesēdās pie Manis un sāka mani glāstīt un apmīļot.

8. Bet Ebabs viņu norāja un teica, ka tā kas būtu nerātība.

9. Bet ES viņam teicu: “Draugs, ļauj viņai to; jo viņa sev izraudzījusies labāko daļu! Es tev un jums visiem saku: Kas pie Manis nenāk, kā šī meitenīte, neatradīs ceļu debesu valstībā. Bet viņa to jau ir atradusi! Ar mīlestību, ar karstāko mīlestību jums vajag nākt pie Manis, ja jums gribas iegūt mūžīgu dzīvību.

10. Šī meitenīte darbos pierādījusi, ko tā sirdī sajūt; bet jūs turat gudras runas un jūsu sirdis turat vēsas! Vai tad jums vēl vienmēr neienāk prātā, kas Es varētu būt un arī patiesi esmu?”

11. Te visi nokrīt ceļos un EBABS satver manas kājas un pazemīgi tās noskūpst un pēc godbijīga apmulsuma brīža Man saka: “Kungs, es to jau sen sajutu, man tikai trūka drosmes!”

12. ES saku: “Nu, tad nenosodi meitenīti, kas jums visiem deva drosmi pa ūdeni nākt pie Manis! Bet te viņa jums atkal deva drosmi Mani mīlēt! Ak, bet šī meitenīte tad arī Man ir ārkārtīgi mīļa! Viņai jau ir, ko jūs vēl meklējat un tik drīz vēl neatradīsiet! Bet sevi tiecieties pēc patiesas, dzīvas mīlestības uz Dievu un tuvāko, tad jums pilnībā būs žēlastība un svētība!”

13. KAPTEINIS saka: “Kungs, izņemot uz manu sievu un dažiem mani bērniem, kuri atrodas Romā, es nekad ne uz vienu neesmu jutis nekādu mīlestību, bet vienmēr rīkojos krietni, pēc tiesas un taisnības. Es likumu nekad nepielietoju pēc tā bardzības, bet gan vienmēr vairāk pēc tā maiguma un pie tam vienmēr esmu labi ticis galā. Bet tagad es jūtu, ka varu cilvēkus mīlēt un aiz mīlestības viņiem darīt labu, t.i., varu pats gribēt, pēc spēkiem un iespējas cilvēkiem darīt to, ko pats pret sevi atzīstu kā pareizu un nepieciešamu — un tā ir mīlestība uz tuvāko.

14. Ja nu tuvāko tā mīl, tad caur to jau mīl arī Dievu; bet ja pie mīlestības uz Dievu apsver, ka Dievam Pašam vajag būt pirmajai un pilnīgākajai mīlestībai, vienīgi kādēļ Viņš ir radījis dabas un gara pa-

sauli, tad šai skaidrajai domai radītajā cilvēkā nepieciešami vajag atmodināt augstāko mīlestību uz Dievu to Radītāju, un tad cilvēks vairs nevar citādi, kā ar visiem spēkiem, kas viņu atdzīvina, pāri visam mīlēt Dievu kā mīlestības pilnāko visu lietu Radītāju.

15. Bet, tā kā nu es pēc visa tā, ko es šajās pāris dienās esmu no Tevis redzējis un dzirdējis, bez visām šaubām pieņemu, ka Tu kopš mūžības te esi vai nu Pats Pirmradītājs, vai tomēr noteikti Viņa Dēls un šeit uz zemes mūsu formā mums rādi un māci pazīt Dievu un Tevi, tad tā nepieciešamas sekas, ka arī man vajag Tevi mīlēt pār visu. Ja arī man nav drosmes Tevi piespiest pie sirds, kā šī patiesi ārkārtīgi maigā meitenīte, tad tomēr es Tevi apkampju sirdī un cildinu tevi pār visu! Un es domāju, kā tā tas arī ir pareizi”

16. ES saku: “Tā tas ir pavisam pareizi; bet labāk ir, ja mīlestība tā aug, kā pie šī meitenītes! Uzlūkojiet tikai viņu, vai viņa pilnīgi nekvēlo aiz mīlestības uz Mani!”

113. PAREIZA UZSLAVA UN UZSLAVAS BRIESMAS.

1. VECĀKĀ MĀSA, kuru nedaudz sāk mocīt greisirdība, saka: “Jarai jau vienmēr bija tāda daba, kas ātri iemīlējās visā, kas tai nāca priekšā; kāds brīnumš, ja viņa līdz nāvei iemīlas kādā tik skaistā vīrā, kāds esi tu! Tā patiesi nav pārāk liela dzīvības māksla! Arī es to varētu; bet ko tas man līdzētu, ja mazā iemīlējusies Jara tevi pilnīgi pārņēmusi savā varā?”

2. ES saku: “Redzi, tu greisirdīgā muša, ja tev tavā sirdī jebkad būtu bijusi īsta mīlestība, tad tātad tu tā arī nerunātu; bet tā kā tev tavā sirdī nekad nebija īsta mīlestība vai maigums, tad tu arī nevari citādi, ka tu tieši runā, kā tagad.

3. Redzi, Jara mīl un nejautā, vai viņa tiek pretmīlēta! Draugs un ienaidnieks viņai ir vienādi; viņa ir pavisam svētlaimīga, ja tikai viņa visu var apskaut ar mīlestību. Domāt par to, vai arī viņa tiek mīlēta, tas viņai vēl nekad nav nācis prātā; viņa mīl tevi un visus savus brāļus un māsas, tāpat arī savus vecākus vairāk, nekā viņa no visiem tiek mīlēta! Bet viņa jūsu mīlestībā stāv kā pēdējā, kas viņu viņas lielajā mīlestībā uz jums vēl nekad nav samulsinājis. Redzi, tas nozīmē patiesi mīlēt!

4. Ja tu mili, tad tu par to gribi tikt mīlēta desmit reizes vairāk! Un ja mīlestība tev tā netiek atbildēta, tad tu tavā savtības pilnajā sirdī kļūsti īgna un pilna visādām aizdomām.

5. Turpretī uzlūko mīļo Jaru, vai viņa jebkad pretendējusi uz vienalga, kāda veida pretmīlestību! Aiz šī iemesla viņa arī nu var Mani mīlēt, cik tikai viņas sirds vienmēr spēj! Jo Es šeit atnācu vienīgi viņai par prieku un viņai par prieku dažas dienas šeit vēl uzturēšos — un tā jums visiem jāpateicas šai meitenītei, ka Es nācu šeit un izārstēju jūsu un visa apvidus slimniekus un turpmāk izārstēšu vēl vairāk slimnieku.

6. Jo kur Es nāku, Es meklēju viszemāko un apspiestāko! Bet viss, kas pasaules acu priekšā ir liels un augstu godāts, Dieva priekšā ir riebigš. Tādēļ centieties būt tādi, kāda te ir mīļā Jara, tad arī jūs garīgi un miesīgi, laicīgi un reiz mūžīgi, stāvēsiet man tikpat tuvu, kā viņa!

7. Bet, ja jūs kādu slavējat, tad slavējiet to, kas pelna kādu uzslavu. Bet ja uzslavētais no uzslavas kļūst iedomīgs, tad vairs neievērojiet viņu; jo iedomība ir augstprātības sēkla un tā ir Sātana gara!”

8. EBABS saka: “Bet Kungs, ja Tu Jaru viņas pārējo māsu priekšā tik ļoti izcel, vai nav jābaidās, ka viņa kļūs iedomīga?”

9. ES saku: “Par to tikai neraizējies! Kas Mani reiz ir apskāvis, no tā uz visiem laikiem katra iedomība ir atkāpusies. Jara, saki Man, vai tādēļ, ka tu Man esi tik ļoti mīļa, vai tādēļ tu sevi turi labāku par savām māsām?”

10. Pavisam kautrīgi JARA saka: “Ak Kungs, Tu mans vienīgais mīļotais! Tur es neko nevaru darīt un arī manas māsas ne. Bet es vēlētos, lai manas piecas māsas Tev būtu vēl mīļākas, nekā es. Viņas mani vienmēr dēvēja par neglītu un dumju, bet ko es arī labi esmu pelnījusi; jo tik skaista es noteikti neesmu, ka viņas, un — nu jā — dumja es patiesi arī esmu. Bet es vēl esmu jauna un kad es būšu tik veca, kā viņas, jau vēl kļūšu gudrāka.

11. Ak, manām mīļajām māsām es nevaru atlidzināt, jo viņas man vienmēr māca visādas derīgas lietas un visas mani mīl, bet arī es viņas mīlu ar visiem maniem dvēseles un miesas spēkiem. Kungs, Tev arī viņas vajag mīlēt! Jo redzi, ja es savas māsas ieraugu par kaut ko nedaudz norūpējušās, es tūlīt sirdī jūtu stipras sāpes un te es tūlīt vēlētos atdot visu, lai tikai manas mīļās māsas būtu īsti jautras un priecīgas!

12. Es nevaru redzēt nevienu noskumušu un nevienu nelaimīgu; es labāk vēlētos visas skumjas un visas nelaiņas ņemt uz sevis, ja tikai caur to visi nelaimīgie un skumjie kļūtu laimīgi, priecīgi un liksmi! Tādēļ Tu, mans vismīļais Kungs Jēzu, mīli manas māsas tāpat kā mani; jo arī viņas to pelna!”

13. ES saku: “Jā — tev, mana vismīļotā Jara, Es, protams, neko nevaru atteikt. Bet tavas māsas nu jau arī saprot, kādēļ Es tevi tik ļoti mīlu, un ja viņas viņu sirdīs kļūs tev pilnīgi līdzīgas, Es arī viņas milēšu tā kā tevi; tādēļ esi pilnīgi bez raizēm!”

14. Jo redzi, tāpat kā tu nevari redzēt nevienu nelaimīgo un skumstošo, nevēloties viņam palīdzēt, tā tas ir arī pie manis — tikai kādā daudz lielākā mērā — vēlēšanās un kopā ar to visuvarena stingra griba palīdzēt katram cilvēkam laikā un mūžībā.

15. Meklēt pazudušo, dziedināt slimo, un visus, kas te ir sagūstīti, atbrīvot — tāds ir Mans prāts, Mans nodoms un Mana griba, bet tomēr katram cilvēkam viņa brīvākai gribai arī jātiek atstātai nogrozītai. — Tu Mana vismīļā Jara, saki Man, vai tev mans nodoms īsti labi nepatīk?”

114. JARA PAR VIŅAS LŪGŠANU DAŽĀDĀM PIEREDZĒM.

1. JARA saka: “Ak, kā man tas varētu nepatīkt! Es arī vēlētos to darīt, ja tikai es to varētu! Bet ko man līdz mana cilvēciski draudzīgā griba, ja es nevaru palīdzēt? Tikai tad, ja tās ir mazas lietas, es varu saviem vecākiem lūgt, lai viņi vēlētos palīdzēt nabagiem un cietējiem, un te es gandrīz vienmēr esmu tikusi uzklaušīta, — protams, dažkārt par to arī nedaudz norāta, jo man ir tik ļoti dumji maiga sirds; bet par to es nekad nebiju apbēdināta, — ja tikai nabagiem tika palīdzēts!”

2. Bet ar lūgšanām Dievam, visvarenajam Kungam, man vienmēr tik labi negāja! Jo te es arī bieži esmu lūgusi, un kad es jau ticēju, ka Dieva manu lūgumu noteikti uzklaušīs, un es tad gāju, lai pārliedzētos, vai mana bērnišķā ticība nesusi augļus, — te nekas no tā nebija. Visa senā nelaime vēl bija.

3. Es tad, protams, atkal gāju pie mana tēva un viņam jautāju, kādēļ Visvarenais Dievs dažkārt ir tik nedzirdīgs.

4. Te tēvs man teica: “Dievs zina, kādēļ Viņš vienam vai otram viņa dvēseles svētības dēļ sūta lielākas ciešanas, un ļoti labi nomēri laiku, cik ilgi vienam vai otram viņa grēki izpērkami, un tad te nekādas lūgšanas sevišķi nelidz, izņemot, ja tāds grēcinieks būtu ātri pilnīgi atgriezies. Redzi, ar to es kļuvu mierīgāka, bet tādēļ es nepārstāju lūgt par nabagiem.

5. Bet dažkārt mīļais, lielais Dievs mani ātri uzklaušīja, un te man gan arī bija lielākais prieks! Jo līdzcietīgai sirdij šajā pasaulē gan nav neviena lielāka svētlaipe, kā pieredzēt, ka lielais Dievs uzklaušīja pat kādas gandrīz vēl nepilngadīgas meitenītes lūgšanu!

6. Un ka Tu, ak Kungs, esi atnācis pie mums, man gandrīz arī liekas, ka lielais Dievs būtu uzklaušījis manu lūgšanu! Jo mēs visi, no daudziem, kas te ir atnākuši, esam dzirdējuši, ka Nācētē un tās apkaimē zināmais namdaris Jēzus pie slimniekiem veicis tik ārkārtīgi lielas nedzirdētas izdziedināšanas, jā, pat mirušos atkal atdzīvinājis; aklos padarījis redzīgus, kurlie pilnīgi atguva dzirdi un mēmie valodu, nolēmētie un kroplie atkal kļuva taisni, — īsi, neesot nevienas slimības, kuras Viņš acumirkli neiedziedinātu!

7. Sākumā mēs to turējām par pasaku; bet kad pie mums vienmēr atkal nāca ļaudis, pat tādi, kuri no Jēzus bija brīnumaini izdziedināti, te mēs sākām ticēt, ka tas tā patiesi būs.

8. Te mani uz šo vīru, kam tā kas ir iespējams, pārņēma spēcīga mīlestība, un es tad katru dienu lūdzu mīļo Dievu tik bijīgi un pašāvīgi, cik vien tas bija man iespējams, lai Viņš caur Savu visvarenību vēlētos Tevi vest pie mums! Un redzi, Dievs mani patiesi uzklaušīja un atveda Tevi pie mums!

9. Kad teica, ka Tu esot atnācis, ai, tas ir neapprakstāmi, kādu es sajutu svētlaimi! Ak, cik labprāt, ja tikai man būtu bijusi drosme, es būtu Tev kritusi ap kaklu! Bet vecāku un brāļu un māsu dēļ man manas sirds vēlēšanos vajadzēja apspiest. Bet šodien man ir pienācis neapprakstāmi laimīgais laiks sēdēt pie Tevis, tā Meistara un Kunga, Kuru es pār mēru mīlu jau, kopš par Viņu dzirdēju pirmo vārdu.

10. Ak, tagad Tu esi te, Tu esi man un — ak, kāda neapprakstāma svētlaipe, — drikstu Tevi milēt un arī no Tevis tieku milēta! O, pilnīgākie eņģeļi gan nevarētu būt svētlaimīgāki, kā nu es! — Bet tu nu arī nekad nedrīksti mūs atstāt, jo tad no pārāk lielām skumjām mana vajadzētu nomirt!”

11. ES saku: “Nē, nē, tu Mana sirds, Es tevi nekad neatstāšu! Es tev arī saku, ka tu neredzēsi un nejutīsi nāvi. Mani eņģeļi tevi reiz aiznesīs no šīs pasaules un vedīs tevi pie Manis, tava Tēva kopš mūžības! Jo redzi, tu Mana vismīļā Jara, pie **Kā** tu tik sirsnīgi lūdz par Manu šeit atnākšanu, Tas nu manā

personā sēž pie tevis un mīl tevi ar visu debesu tīri dievišķāko liesmu un tev bija tiesības teikt, ka tu esi svētlaimīgāka, kā visu debesu pilnīgākie eņģeļi! Pacel savas acis, un tu redzēsi, ka viss ir tā, kā Es tev nu esmu sacījis!”

115. JARA REDZ ATVĒRTAS DEBESIS.

1. Te piemīlīgā Jara savas skaistās, debeszilās acis paceļ augšup uz debesīm un kā apskaidrota, pilna augstākās aizgrābtības raugās viņas acīm atvētos debesu dziļumos. Tikai pēc kāda laika viņa savā debešķīgi tīrajā un maigajā balsī saka: “Ak, ak, o, Tu lielais, svētais Dievs, kādu es nu redzu neparakstāmu skaistumu! Bezgala lielās debesis pilnas svētlaimīgāko eņģeļu. Ak, cik viņiem vajag būt bezgala svētlaimīgiem! Bet nabaga Jara tomēr ir svētlaimīgāka! Jo bezgalīgi plašās debess vidū neaizņemts ir mūžīgais tronis, ap kuru uz Saules gaišiem mākoņiem nometušies ceļos neskaitāmi eņģeļu pulki un nepārtraukti sauc: “Svēts ir Tas, Kura tronis te stāv! Ak, priecājieties, mūžības! Drīz viņš uz Zemes pabeigs neparakstāmi lielo darbu un nāks un ieņems šo dieva dižēnības troni!” Bet kam vienīgajam ir mūžīgas tiesības tajā sēdēt un kā Cilvēks sēž pie nabaga Jaras! Ak, slavējiet un cildiniet Viņu, jo Viņa ir visa dievišķā vara un dižēnības mūžīgais tronis!”

2. Pēc šiem vārdiem, pēc tam, kad parādība viņai atkal tika atņemta, viņa noslīgst pie Manām krūtīm un saka: “Ak, Tu lielais vienīgi svētais, atstum mani, nabaga vājo Jaru, tādēļ, ka pēc visa tā, ko es nu esmu redzējusi, iedrošinos Tevi pār visu mīlēt! Bet es neko nevaru darīt, ka mana sirds Tevi mīl arvien vairāk!”

3. ES saku: “Jā, tu man sirsniņa, redzi, Es tev tādēļ rādīju Manu diženumu un Manu valstību, ka Es gribu, ka pēc tam tev Mani jāmīl vienmēr vairāk un vairāk! Tādēļ mīli Manai spēcīgi; jo šāda mīlestība tev nenesis nekādu zaudējumu!”

4. Tad Jara ar abām rokām Mani apkampj un cik iespējams, cieši spiež pie savas sirds, un tad es no pārsteiguma pavisam mēmajiem apkārtstāvošajiem saku: “Te skatieties un visi ņemiet no tā piemēru! Šī tikai divpadsmit gadus vecā meitenīte Man parāda tādu mīlestību, ka kas tāds man vēl nav nācis priekšā visā Izraēlā; bet kas Mani tā mīl kā viņa, tam arī Es došu, ka viņam tad pilnībā būs tas, kas pasaulei vēl nekad nav bijis un ko Izraēla vēl nekad nav jutusi un baudījusi!”

5. Pēc šīs pār mēru pacilājošās scēnas, kas turpinājās labu stundu, nāca Ebaba kalpotāji un jautāja, vai būtu laiks ienest vakariņas.

6. EBABS saka: “Ja mūsu Kungam Jēzum tas ir patīkami, tad nesiet tās!”

7. ES saku: “Nesiet, kas jums ir! Jo mīlestība dod un bauda, un arī Es gribu baudīt, ko Es esmu devis! Bet Mans mīļākais ēdiens šeit ir šī meitenīte; jo viņa Man dod, ko mūžība Man vēl nav devusi un arī nevar dot!”

8. Te kalpotāji attālinās, lai ienestu pagatavotos ēdienus. Bet visi ir šausmīgi pārsteigti, ka no visiem pagatavotajiem ēdieniem nekas vairs nav atrodams, bet to vietā ēdienu kambaris pilns ar labākiem un retākiem ēdieniem un ar cēlākiem augļiem un pilns vislabākiem vīniem. Viņi drīz atkal nāk un izbrīna pilnu dedzību stāsta, kas viss pa to laiku, kamēr viņi šeit jautāja, virtuvē noticis; un viņi jautā tālāk, vai viņiem jānes jaunie ēdieni, vai jāsāk gatavot no jauna.

9. ES saku: “Nesiet iekšā to, kas ir ēdienu kambarī; jo šodien jūs visi esat Mani viesi. Bet Maniem mācekļime, abiem esejiešiem un farizejiem jau tika ienesti jūsu sagatavotie ēdieni. Netraucējiet viņus; jo viņiem Manā Vārdā šodien vēl ir liels darbs, kas līdz pusnaktij viņiem prasīs daudz spēka.” Tad kalpotāji iet nest debesu ēdienu.

10. Bet ļoti priecīgā garastāvoklī EBABS un KAPTEINIS saka: “Kungs, nu tāda veida parādības mūs pavisam vairs nepārsteidz, tā ka mēs jau pārāk skaidri saprotam, ka Tu esi tas Kungs, kam neviena lieta nav neiespējama! Mums nepaliek pāri nekas cits, kā liels jautājums: Caur ko mēs esam šādas žēlastības cienīgi?” Bet nu jau nāk ēdieni no Debesīm! Pēc mielasta mēs par to runāsim tālāk!”

11. Ēdieni tiek likti uz galda, tiek sacīta pateicības runa un pēc Manas pavēles visi dūšīgi ķeras klāt un ēd un dzer. Un kapteinis saka, ka viņš vēl nekad nav ēdis tik patiesi debešķīgi labi garšojošus ēdienus un dzēris tik brīnišķīgu vīnu. Arī mana Jara ēd ar labu apetīti un arī saka, ka kas tik garšs nekad nav bijis viņas mutē un kaut kas tāds vēl nekad nav pieskāries viņas māgai. Īsi, visi nevar vien pietiekami slavēt ēdienu labo garšu un sāk skaļi slavēt Mani un labo Tēvu Debesīs.

116. JĒZUS MĀCĪBAI JĀKĻŪST KOPĒJAM ĪPAŠUMAM.

1. Bet Es viņiem saku: “Labi jums visiem, kas jūs ticat, ka Cilvēka Dēls izgājis no Tēva debesīm un nācis šajā pasaulē, pacelt kritušo un atbrīvot sagūstīto! Bet visi labi ievērojiet, ka jūs no visa tā, ko šeit no Manis esat redzējuši kā ārkārtējas zīmes, nevienam neko neizpaužat, jo tas būtu dubults ļaunums.

2. Puse, kas to dzirdētu, dusmotos, dzirdētajam ne tikai neticētu, bet pie tam jūs vēl pasludinātu par nelgām un jums visiem celtu neslavu. Jo kāds aklais savā niknumā ir bistamāks, nekā simts redzīgie! Turpretī otra puse jūs izteicienus pieņemtū pārāk lētticīgi un beigās savai rīcībai paši uzliktu tādas važas, ka pēc tam viņi vairs nebūtu spējīgi nekādai brīvai rīcībai, un tas nozīmēto nonāvēt cilvēka brīvo garu!

3. Bet Mācību, kuru jūs esat saņēmuši, dariet zināmu jums draugiem un paziņām! Jo Mans Vārds ir mūžīga patiesība, kas vienīgā var darīt brīvu katru cilvēku, kas to sevī uzņem, padara to par savas dzīvības principu un caur to atzīst, ka tā ir mūžīga patiesība no Dieva, kas te ir un bija un vienmēr būs katra cilvēka, kuram tas dzīvi ir sevī, esamība un mūžīga dzīvība.

4. Bet diemžēl būs daudzi, kas šādu patiesību negribēs dzirdēt un pieņemt un vajās to, it kā tā būtu ienaidnieks. Un atkal citi aiz bailēm no zemes vareņiem no tās bēgs kā no nāvējošas sērgas. Bet tie, kas tā darīs, tie sevī nemantos mūžīgu dzīvību, bet gan viņu daļa būs mūžīga nāve.

5. Kam ir mīla miesas dzīvība un kas to par katru cenu tiecas saglabāt, tas kopā ar ātri zūdošo miesas dzīvību pazaudēs arī dvēseles mūžīgu dzīvību! Bet kas mūk no miesas dzīvības, tas iemantos mūžīgu dzīvību! — To labi ievērojiet! Bet kam vēl ir kas jautājams, tas lai jautā! Es viņam atbildēšu!”

6. KAPTEINIS saka: “Kungs un Meistar, kas mums Tev tālāk jājautā!? Kas Tu esi, to mēs zinām un jūtam! Kas mums darāms, mēs arī zinām un atzīstam tā nepieciešamību. Mēs arī zinām un sevī dziļi sajūtam, ka Tu esi mūžīga dzīvība un to vari dot un dosi katram cilvēkam, ja viņš dzīvo un darbojas pēc Taviem vārdiem! Bet **vairāk** zināt mums, cilvēkiem, būtu nevajadzīgi un jo vairāk, — ka mēs, kā viens Tavs mācekļis man uz dzīvāko apgalvoja, tavā Vārdā dzīvā ticībā jau tāpat varam pat dziedināt slimos.

7. Par šādu negaidītu un mūža nepelnītu žēlastību un līdzcietību mēs Tev esam parādā mūžīgu pateicību un dodam Tev uzticamāko apgalvojumu, ka Tu mūsu pateicīgajās sirdīs esi ierakstījis mūžīgu piemiņas zīmi, kuru elles vara un visu laiku vētras nekad neizdzēsīs! — Un, tā kā ir jau diezgan vēls, domāju, ka mums nu jādodas pie miera. Bet es uz to neuzstāju, kaut gan, kas attiecas uz mani, man vēlreiz vajadzēs apskatīties, kā stāv ar manu komandu.”

8. ES saku: “Lai tas paliek! Jo tur, tāpat kā vakar, viss ir labākā kārtībā! Bet Es šodien gribu palikt nomodā vēl pāri pusnaktij, jo jūs pārliecināties, ka mūsu nomodā palikšana nebūs veltīga. Šodien no Jeruzalemes vēl atnāks ceļinieki un starp viņiem farizeji un rakstu mācītāji, un mums būs daudz kas darāms.”

9. EBES saka: “Ak, tas ir ļoti nepatīkami; viņi gan labāk varētu izpalikt. Tāda veida viesi man vienmēr ir tie nepatīkamākie; jo **viens** no viņiem prasa tik daudz uzmanības kā **simts** svešinieku, kas samaksā par viņu uzņemšanu — kamēr tie visu grib par velti un beigās vēl ne ar ko nav apmierināti, sevišķi, ja viņi no tempļa ceļo dienesta dēļ! Ak, Kungs, te Tu man patiesi neesi pateicis neko iepriecinošu! Ak vai, kam tad te nu jānotiek?”

10. ES saku: “Neraizējies! Ēdienu kambari un pagrabi ir pilni. Šajā mājā jau sen ir gādāts arī par guļas vietām simts cilvēkiem un vairāk nav vajadzīgs. Viņi no Jeruzalemes uz Nācareti ir sūtīti Manis dēļ, bet, tā kā viņi Mani atradīs šeit, viņi uz Nācareti vairs nedosies. Jūs visi rīt uz viņiem dusmosieties, bet viņiem no Manis jātiek pateiktai visai patiesībai, ka par to, pilni žults un dusmu, viņi vēl rīt šo vietu atstās!”

11. EBABS saka: “Bet tad mums ir velns uz kakla. Ja viņi tad par mums templī dos liecību, būs posts un kauns!”

12. ES saku: “Par to tiks gādāts, ka viņi mājās daudz ar to nerunās!” Pēc šī Mana paskaidrojuma iestājās pauze, kurā visi, kas atradās istabā, izturējās pavisam klusi un mierīgi un bija darbīgi vienīgi sirdī.

117. PIE EBABA NĀK SLIMNIEKI. VIESI NO JERUZALEMES UN VIŅU MISIJA. (MATEJA EV. 14:35)

1. Bet pēc dažiem acumirkļiem mājas priekšā bija jūtama rosība. Dzirdēja balsis visādās valodās.

Vienlaicīgi sāka riet Ebaba kaimiņa, kas bija kāds grieķis, suņi, un EBABS teica: “Ak vai, nu pieteiktie viesi jau būs klāt!”

2. ES saku: “Vēl nē! Tie ir slimie (Mat. Ev. 14., 35.), bet vairs nebūs ilgi, un šeit ieradīsies arī pieteiktie! Slimajiem tomēr jāgaida līdz rītam; jo šai dienai ir tikuši izdziedināti pietiekami. Bet tomēr ej ārā, un visus, kas šeit atnāk, liec ievest kādā viesnīcā; bet tiem, kuri ir izsalkuši un izslāpuši, dod kaut ko ēst un dzert!”

3. Pēc šiem Maniem vārdiem Ebabs ar saviem pieaicinātajiem mājas kalpiem tūlīt dodas savas mājas lielajā pagalmā un to atrod gandrīz pilnu visādiem slimniekiem, starp tiem daudzus grieķus, romiešus un ēģiptiešus. Viņi visi vēlējas nākt pie Manis, lai Es viņus izdziedinātu un padarītu veselus.

4. Bet Ebabs viņiem ierāda viesnīcu un liek viņus apgādāt katru pēc viņa vajadzības. Pēc šī darba viņš atkal nāca mūsu mājā un teica: “Visa slava Tam Kungam! Šādai dienai viņi būtu aprūpēti un Man radija maz pūles un darba; ja tikai pieteiktie neģēļi no Jeruzalemes būtu apgādājami līdzīgā mērā! Bet te tik viegli nebūs!”

5. Kamēr Ebabas, kas šurpnākošo farizeju un rakstu mācītāju dēļ bija uzstādījis un izlicis sardzi, pusē želodamies savā nodabā vēl fantazēja, zālē jau ienāca kalpotājs un par šausmām Ebabam pavēstīja pieteikto ierašanos. Ebabas steidzās ārā, lai viņus saņemtu un viņa divas sievas un meitas Ebabam seko, lai viņu atbalstītu, un Ebaba dēli dara to pašu; tikai mīļā Jara paliek pie Manis.

6. Bet KAPTEINIS, kas arī sēdēja Man līdzās, runāja: “Ja es būtu Ebaba vietā, es ļoti labi zinātu, kas nu būtu darāms! Es maniem kalpiem pavēlētu, lai viņi šos zeļļus pamatīgi noper! Ko viņi viņam varētu padarīt? Un šāda uzņemšana noteikti nebūtu pirmā, kas viņiem šur un tur jau ir tikusi piešķirta! Es gribētu ar viņiem izrēķināties pavisam īsi! Un, ja viņiem būtu šeit jāienāk, tad es viņus katrā ziņā tā iznerrotu, ka viņiem pie tam jādreb pie miesas un dvēseles, it kā viņus būtu sagrābis mēra drudzis. Es viņiem jautāšu, uz kā pavēli viņu dziļā nakts stundā drīkst tuvoties vietai, kur atrodas romiešu komanda; es viņiem rādīšu, ka te katram apvidus komandantam ir tiesības sagūstīt katru, kāda amata un konfesijas tas arī nav, un ja tas nespēj derīgi attaisnoties, tad tūlīt arī nodot bargai tiesai! Es pie viņiem to **faktiski** nepielietošu, bet es tomēr gribu viņu ļaunām galvām iedzīt paniskas bailes, ka viņiem baiļu sviedriem jānolist līdz papēžiem!

7. ES saku: “Draugs, dari, ko tu gribi, no Manis tev netiks likti nekādi šķēršļi! Bet ja tu gribi šeit rīkoties, tev nu vajag iet ārā un pieaicināt dažus tavus zemākos virsniekus ar viņiem to nokārtot!”

8. KAPTEINIS saka: “Ak Kungs, ļauj tikai man rūpēties, jo es visur protu izmantot manus likumus un manas tiesības.”

9. Pēc šiem vārdiem viņš tūlīt liek pasaukt savu kalpotāju, kas pagalma stāv sardzē. Tas steidzīgi ienāk zālē un lūdz kapteinim pavēli.

10. Bet KAPTEINIS viņam teica: “Liec skrējējam tūlīt doties uz nometni, un apakšvirsniekam man tūlīt šeit jāatsūta trīsdesmit vīri! Ej! — Pēc šiem vārdiem sargs acumirkli atstāj zāli un pēc desmit minūtēm kopā ar apakšvirsnieku zālē ienāk trīsdesmit vīri un no farizejiem, kas uz ielas vēl atpūšas un liek sevi slavināt un cildināt, netiek pamanīti. Apakšvirsnieks jautā kapteinim, kas te nu notiks.

11. KAPTEINIS saka: “Pagaidām nekas sevišķs! Te tikai vajag uzturēt respektu, kas jāievēro svešniekiem. Ja romiešu nometnes likumi viņiem būtu sveši, tad mēs viņiem tos piekodināsim. Tāpēc izturieties šeit mierīgi un nopietni un uzmaniet katru manu mājienu! Lai tā notiek!”

12. Drīz pēc tam Ebabs plaši atver zāles durvis, un ienāk ap divdesmit farizeju un rakstu mācītāju. Pats par sevi saprotams, ka tiem divdesmit bija līdz daudz pavadoņu un nastu ēzeļu un zirgu, kas nesa viņus un viņu daudzos ceļojuma saiņus. Par pavadoņiem, dzīvniekiem un nastām vajadzēja tikt gādātam. Kad farizeji un rakstu mācītāji visi bija zālē, viņi tūlīt nopētīja sabiedrību un saimniekam jautāja, ko te dara romiešu karavīri.

13. EBABS saka: “Būs dzirdējuši, ka jūs šeit atnāksiet, un nāca, lai jums parādītu pienācīgu cieņu!”

14. KĀDS FARIZEJS saka: “Tas pavisam neizskatās pēc romiešiem! — Bet lai nu ir kā ir, mēs esam izsalkuši un izslāpuši, tādēļ liec nest ēdienus un dzērienus!”

15. Ebabas tūlīt liek darboties visu mājinieku, izņemot Manu Jaru, rokām un kājām, un nedaudz acumirkļos liels galds ir uz labāko apgādāts.

16. FARIZEJI nomazgā rokas un tad ķeras klāt. Īsā laikā viss ir apēsts un izdzerti ap sešdesmit kausu vīna. Bet vīns viņus dara runīgus, un viņi sāk par visu ko apjautāties drīz uzrāda viņu šeit atnākšanas iemeslu un apjautājas par Mani, teikdami: “Vai jūs šeit neko nezināt par kādu klaidoni, kuram jābūt dzi-

mušam Nācāretē? Šis cilvēks, pēc profesijas it kā namdaris, dzen nedzirdētas burvestības, izplata kādu jaunu Dieva mācību, slimos padara veselus, aizdzen garus un tautu kūda pret templi un ķeizaru. Viņa dēļ mēs esam ceļā uz Nācāreti, lai tur to lietu izmeklētu. Bet, tā kā viņš savus ļaunos darbus dara visā Galilejā, tad jūs šeit par viņu varbūt gan varētu zināt ko tuvāk!”

118. SCĒNA STARP KAPTEINI UN TEMPLIEŠIEM.

1. Te uzstājas KAPTENIS un saka: “Vīru, par kuru jūs apjautājāties, es pazīstu ļoti labi un zinu visus Viņa darbus, arī tos, kurus tikko pāris nedēļām viņš paveica Kisā, kur caur savu dievišķi pravietisko garu tieši Viņš tiesas pārstāvim Faustam atklāja, ka ķeizariskā nomas nauda un citi dārgumi, nākdami no Pointus un Mazāzijas, visviltīgākā veidā no jums līdzīgiem tikuši atņemti romiešu nogādātāju karavānai, kas valsts virspavēlniekam Kirenijam sagādāja lielas nepatikšanas un visai Galilejā, jā, pat visai jūdu valstij, draudēja ar lielākām briesmām.

2. Valsts virspavēlniekam, visai jūdu zemei un jums pašiem tikai šim Jēzum jāpateicas, ka jūs vēl dzīvojat! Jo ja no jums līdzīgiem nolaupītā nauda caur Jēzu nebūtu atradusies, tad visa zeme būtu tikusi izlaupīta un nepietiktu visas Indijas dārgumu, lai šo noziegumu izpirktu. Bet ka tas jums un jums līdzīgiem visā jūdu zemē beidzās labi, par to jums jāpateicas vienīgi Jēzum, lielākajam, gudrākajam un varēnākajam pravietim, un tādēļ tas no jums ir augstākā mērā slikti un netaisnīgi, ka jūs tīkojat vajāt tādu vīru, kuram jums jāpateicas par jūsu dzīvībām un esamību!

3. Bet tas, ko jūs tikko teicāt, ka jūs dodaties uz Nācāreti, lai sagūstītu Jēzu un pārbaudītu kā kādu lielāko noziedznieku, tas Viņš ir vismazāk! Viņš nekūda nevienu cilvēku pat ne pret jums un vismazāk pret ķeizaru, citādi man labi pazīstamais Kirenijus slepenībā nebūtu Viņa draugs!

4. Bet tagad, mani tempļa kungi, par kaut ko citu! Jūs it kā tomēr zināsiet, ka šeit Ģeneceretē jau kopš vairākiem gadiem atrodas romiešu militāra nometne; un tādēļ katram, cilvēkam bez izņēmuma, kāda stāvokļa un no kādas zemes viņš arī ir, ja viņš ar veselu ādu netraucēts grib iziet cauri nometnes apvidum, vajag būt klāt uzticamam, no romiešu priekšniecības parakstītam dokumentam. Es jums lūdzu šādu dokumentu uzrādīt jo vairāk tādēļ, ka jūs šeit esat atnākuši nakts laikā, bez kā man kā šīs apdzīvotās vietas, kā arī visa apvidus priekšniekam un pavēlniekam vajadzētu jūs apcietināt, rīt atklāti nopērt un beidzot sasaistīt sūtīt atpakaļ uz Jeruzalemi. Tātad esiet tik labi un uzrādiet man prasītās ceļojuma apliecības!”

5. FARIZEJI saka: “Kungs, es kā priekšnieks no Jeruzalemes pats esmu dzīva ceļojuma apliecība visiem un nekāda cita mums nav vajadzīga! Jo tikpat labi, kā tu esi kungs, es arī tas esmu, un ar ķeizarisku privilēģiju visā Izraēlā varu ceļot dienu un nakti. Mēs esam no Dieva svaidīti — un bēda tam, kas pie mums liktu savas rokas!”

6. KAPTEINIS saka: “Ķeizariskā privilēģija der tikai tur, kur nav nometnes vieta, bet vietās, kur atrodas kāda atklāta militāra nometne, ķeizariskā privilēģija nav spēkā!”

7. PRIEKŠNIEKS saka: “Šāds likums mums vēl nekad nav ticis darīts zināms, un tātad mēs to arī nevarējām ievērot, jo tik dumji mēs neesam, ka kādā ceļojumā nevēlētos sevi apgādāt ar visu, kas ir nepieciešams mūsu drošībai. Bet ja šeit tas ir vajadzīgs, tad mēs arī tūlīt uz Jeruzalemi nosūtām sūtni un rīt līdz šim laikam tu pieprasītos ceļojuma dokumentus vari dabūt uz rokām.”

8. KAPTEINIS saka: “Tas nav vajadzīgs, jo tas atkarīgs no manis — vai ticēt jūsu izteicieniem, vai nē. Bet es jūs stingri novērošu; tikko es tikai necīgākā mērā manu kaut ko tādu, kas man liktos aizdomīgs, te jūs acumirkli esat mani gūstekņi. Tagad un tik ilgi, cik jūs šeit uzturēsieties, jums būs stingra sardze, no kuras pēc simts sudraba grašu samaksāšanas jūs tad arī tiksiet pavadīti līdz šī apvidus robežai; bet, ja jums būtu klāt prasītais dokuments, jūs no visām maksām būtu brīvi.”

9. PRIEKŠNIEKS saka: “To par mums samaksās viesnīcas kungs, tā kā kādā ceļojumā mēs nekad nedrīkstam ņemt līdz naudu; jo zeme ir Dieva un mēs esam Tā kalpi, un mums no Dieva ir tiesības, visu zemi dēvēt par mūsu un visur ievākt ražu, arī, kur mēs neesam sējuši! Jo katrs jūds zina, ka viss, kas viņam ir, ir viņam tikai no mums aizdota lieta, kuru mēs no viņa vienmēr varam paņemt atpakaļ. Šī pavisam vienkāršā iemesla dēļ mēs arī visā Izraēlā nekur nevaram nākt kā svešinieki, bet gan vienīgi kā kungi un pēc no Dieva dotām tiesībām esam katras mājas un katras zemes, un katras naudas un citu dārgumu vienīgie īpašnieki; un tādēļ mēs Ebabam pavisam labi varam pavēlēt, ka viņš par mums tos simts grašus samaksā, jo viņš tos ir ņēmis no mūsu zemes! Un ja viņš to nedarītu, tad mēs visu šo viņa

īpašumu nododam citam, kuram tie simts graši nebūs svarīgi!”

10. Tā kā tas ļoti tuvu attiecas uz EBABU, tad beidzot arī viņš atver savu muti un saka: “Mani kungi, te jūs nedaudz maldāties! Jo, pirmkārt, šis apvidus kopš seniem laikiem ir brīvs novads, no kura, izņemot Dievu un ķeizaru, nekas nav prasāms un, otrkārt, es šajā vietā ieprecējos caur manu otro sievu, kas no dzimšanas ir grieķiete un tikai caur mani kļuvusi jūdiete. Viņa bija mājas īpašnieka vienīgā meita, un tā tad viss šis lielais īpašums nepieder man, bet gan manai otrajai sievai un pēc viņas — viņas meitām. Man tā tad nepieder nekas un tādēļ man arī nekas nevar tikt atņemts; un tos simts grašus jums pašiem vajadzēs samaksāt! Ja jūs tam negribat ticēt, tad jautājiet te kapteinim, kurš ir mana vienīgā priekšniecība, viņš jums to pateiks!”

11. KAPTEINIS tūlīt saka: “Jā, jā, tā tas ir! Jūs paši samaksāsit tos simts sudraba grašus! Pret to nelīdz nekādi lūgumi un nekādi tālāki iebildumi, jo šeit vienīgi es esmu tas, kas te pavēl un prasa!”

12. PRIEKŠNIEKS saka: “Bet ja mēs tūlīt uz Jeruzalemi sūtām vienu sūtni, kas ir labs jātnieks, tad rīt līdz pusdienas laikam viņš ar prasīto dokumentu ir šeit!”

13. KAPTEINIS saka: “Tas ir vienalga; jo šos simts grašus jums jau tādēļ vajag samaksāt, ka jūs šeit esat atnākuši bez vajadzīgā dokumenta; tādēļ par šo lietu nu vairs nekādas tālākas runas!”

14. PRIEKŠNIEKS saka: “Bet mums nav klāt naudas, jo, ja mēs ceļojam, mēs naudu nekad nevedam līdz; šāda izturēšanās mums ir likums! No kurienes mums nauda jāņem?”

15. KAPTEINIS saka: “Tās jau būs manas rūpes! Kur trūkst naudas, tur iestājas apķīlāšanas tiesības. Kā es esmu dzirdējis, jūs vedat līdz daudz kustamā īpašuma, kas gan būs vērts simts grašus?”

16. PRIEKŠNIEKS saka: “Tas gan ir tūkstoš reiz tik daudz vērts, bet tās ir tīri Dieva svaidītas lietas un kas pie tām pieskartos, tam Dievs liktu mirt pēkšņā nāvē! Tādēļ tu šīs lietas nedrīkstēsi aizskart un vēl mazāk paņemt!”

17. KAPTEINIS saka: “Nebūs tik ļauni! Mēs pamēģināsim, vai ar jūsu Dieva iesvaidīto īpašumu patiesi ir tik bīstami!”

18. VISI FARIZEJI kliez: “Nē, nē, nē! Mēs tos simts grašus gan jau vēl savāksim; jo mūsu ļaudis naudu ved sev līdz!”

19. Te viens farizejs iziet ārā un makā atnes tos simts grašus, pasniedz to kapteinim un kapteinis to nodod apakšvirsniekam, kuram naudu vajag saskaitīt. Kad skaits ir pareizs, kapteinis apakšvirsniekam pavēl naudu ielikt nabaga grēcinieku kasē, ko apakšvirsnieks tūlīt arī izdara.

20. Bet PRIEKŠNIEKS saka: “Tas ir dīvains paradums, svētītu naudu likt nabaga grēcinieku kasē, pie kam mēs tak esam Dieva kalpi! Vai tad tu nezini, kas tas, kas apvaino Dieva kalpu, apvaino arī Dievu?”

21. KAPTEINIS saka: “Kāda man daļa par jūsu Dievu? Es esmu romietis un zinu, ko es zinu un kam es ticu! Bet jūsu Dievs, kam jūs nu kalpojat, nekad nav un nebūs **mans** Dievs! Man jūs tā tad esat vislielākie noziedznieki, jūsu Dieva svaidītā nauda pieder nabaga grēcinieku kasei! — Vai jūs to saprotat?”

22. PRIEKŠNIEKS saka: “Jā, kungs, mēs to saprotam un aptveram, ka mums ir darišana ar stingru pagānu, kas, kā visi stingrie romieši, mūs kopā ar mūsu Dieva mācību cik iespējams, stingri nicina!”

23. KAPTEINIS saka: “Ne tik dziļi, kā jūs to domājat; jo arī mēs atzīstam patieso seno jūdaismu; tikai jūsu jaunos statūtus, jūsu pašu neticību un jūsu visāda veida uz debesīm kliezozo krāpšanas mēs nicinām trīs reizes ļaunāk, nekā pašu nāvi. Jo pie jums gan vairs nav ne pēdas no senā jūdaisma; jums ir palicis tikai vārds, bet kur ir to, no kuriem jūs cēlaties, izcilie darbi un kas deva mācību un gudrus likumus? Es to ļoti labi zinu, kā reiz izskatījās ar jūsu Derības šķirstu. Bet kā **nu** tas izskatās? Kur ir virs tā lidojošais Dieva Gars?”

24. PRIEKŠNIEKS saka: “Tas viss vēl ir tā, kā tas bija Ārona laikā.”

25. KAPTEINIS saka: “Jeb vai arī citādi? Izbeidz! Tikko pirms trim gadiem es pats biju jūsu tā saucamajā Vissvētākajā vietā un, proti, pret septiņsimt sudraba grašu lielu samaksu. Bet ko es redzēju un saodu? Uz statīva kādu dzelzs kastī, no kuras iekšienes liesmoja īsti dzīva naftas liesma, kuras nedaudz pretīgo smaku ne tieši patīkami sajuta mans deguns. Zināmās ingredients tā dēvētajā Derības šķirstā noteikti bija daudz jaunākas, nekā Mozus un Ārons, un mans naudas maks bija ļoti noskumis par to, ka jūsu muļķības un krāpšanas dēļ tika tik ļoti iztukšots! par to gan vairs nerunāji ne zilbi; jo es esmu viens, kas debesu tāli noprot jūsu krāpšanas! Ziniet, ja es ar savām tagadējām zināšanām būtu ķeizars, tad es rīt liktu iznīcināt visu templi. Jūsu laime, kas es tieši neesmu ķeizars; bet ko jums nedara ķeizars, to jums darīs viņa nākamais pēcnācējs!”

26. PRIEKŠNIEKS saka: “Kungs, ja tu zini, tad tautas dēļ es tevi lūdzu klusēt; jo, ja tā kas kļūtu zināms tautai, tad jums jābaidās visnevaldāmāko sacelšanos!”

27. KAPTEINIS saka: “Par to nav ko baidīties. Jo tā ko nu jau zina gandrīz katrs galilietis, un par kādu tautas sacelšanos tomēr nav ne mazākās runas! Jo tam jau mēs, romieši, te esam, ka esam pietiekami vareni, katru sacelšanos nosamcēt diglī!”

28. PRIEKŠNIEKS saka: “Nu, kungs, mēs esam samaksājuši un tātad esam nolīdzinājušies; tādēļ atstājam šo lietu! Bet ja tu par bēdīgi slaveno magu Jēzu zini ko tuvāk, tad esi tik laipns mums to darīt zināmu, kā arī par viņa apšaubāmo mācību un viņa darbiem, lai mēs par to ko varam paziņot templim.”

29. KAPTEINIS saka: “Es jums jau teicu, ka es Viņu pavisam precīzi pazīstu un es jau sen būtu licis Viņu sagūstīt, ja tikai niecīgākā mērā kaut kas būtu parādījies, kas līdzinās kādai musināšanai; bet, tā kā es par daudz labi esmu pārliecinājies par tieši pretējo, es Viņam varu dot tikai labāko liecību. Jo ja jūs būtu kā Viņš, tad Jeruzaleme visos laiku laikos būtu pirmā Dieva pilsēta un virs Deribas šķirsta vēl kā Ārona laikos lidinātos Dieva Gars! Bet jūs esat tieši pretējais Viņam un tādēļ jūsu pilsēta un jūsu templis ilgi vairs nepastāvēs! To paziņojiet jūsu kolēģiem, lai viņi uzzina, uz kāda smilšu pamata ir celta jūsu pilsēta un jūsu templis! — Tomēr rīt ar jūsu acīm un ausīm jums jāuzzina vairāk, un tā šai dienai jūs varat doties pie miera!”

30. PRIEKŠNIEKS saka: “Mēs paliekam šeit sēžam pie galda; jo tavi nozīmīgie vārdi mums ir aizdzinuši miegu! Kas te var snaust, tas lai snauž, bet es noteikti palikšu nomodā! — Tur galda stūrī sēž viens viesis ar kādu jaunavu. Kas tad viņš ir? Vai mums viņš jāgodā, vai viņš kopā ar jaunavu ir tavs gūsteknis? Varbūt arī viņam uz rokām nav ceļošanas dokumenta?”

31. KAPTEINIS saka: “Par Viņu jums nav jāapjautājas; Viņš stāv manā aizsardzībā! Bet tomēr es ceru, ka rīt jūs Viņu iepazīsiet tuvāk.”

119. MĪLESTĪBAS VARA.

1. Pēc šiem vārdiem neviens farizejs neko tālāk vairs nejautā.

2. Bet Es pieceļos, sveicinu kapteini, kas ar lielu siltumu un sirsnību sveicienam atbild, un Ebaba un viņa sievu un bērnu klātbūtnē Mani kopā ar Jaru pavada citā istabā, kur Man ir sagatavota laba nakts guļa.

3. Bet ES kapteinim saku: “Ja jūs visi cauru nakti gribat palikt pie Manis, tad palieciet; bet ja jūs gribat doties pie miera, tad varat darīt arī to. Bet ja jūs paliekat, te tādēļ rīt nevienam nebūs trūcis miega. — Vispār tu, kā Mans patiens draugs, ar farizejiem sarunas esi vedis ļoti labi; viņi nu ir lielās bailēs un saspringti skaitīs viņu pulksteņu smilšu graudus un ar lielu nepacietību gaidīs rītu!”

4. Tas bija tikai labi, ka Mani mācekļi, kas vēl nopūlas ar abiem esejiešiem un tiem dažiem farizejiem un viņus jau gandrīz dabūja savā pusē, uz ievērojamo troksni neatnāca pie mums ēdamzālē! Jo tas būtu izraisījis nesavlaicīgu ievēribu! Tomēr — Es to tā gribēju, un tā arī citādi nevarēja notikt! — Bet ko Es iesākšu ar Manu vismiļo Jaru? Šī meitenīte Mani nekad neatstāj!”

5. MAZĀ saka: “Kungs, cik ilgi Tu uzturēies mūsu mājā, es no Taviem sāniem neatkāpšos; un ja būtu iespējams, ka Tu nomirtu, tad Jara nomirtu kopā ar Tevi! Bet kad Tu mūsu māju atkal atstāsi un Jara nevarēs doties kopā ar Tevi, tad viņa mājās nopūtīsies un savā sirdī lūgs Tēvu, lai Viņš vēlētos Tevi atkal vest pie viņas; jo bez Tevis Jara vairs nevar dzīvot!”

6. ES saku: “Redziet, tas ir īsts piemērs, kā vajag mīlēt Dievu, lai no Viņa līdzīgā mērā atkal tiktu mīlēts! Dieva mīlestība gan ietver visu un tajā mūžam nav nekādu dusmu un nekādas atriebības; bet tomēr ir liela atšķirība starp to, **kā** viens cilvēks no Dieva tiek mīlēts. Cik ilgi kāds cilvēks elpo un dzīvo, tas ir pierādījums, ka Dievs caur Savu mīlestību viņam dod dzīvību. Citādi viņš jau sen būtu pilnīgi miris.

7. Bet kas Dievu mīl tā, kā šeit šī mazā, tas piespiež Dievu, ka Viņš nāk pie viņa un mīlošā cilvēka sirdī ņem mājvietu. Un Dievs nāk un caur Savu Garu un Savu žēlastību pildīs cilvēka sirdi un viņam mūžam nekad neļaus krist bezdibenī. Ja viņš jau paklups, tad viņam atkal tiks palīdzēts un viņš vienmēr būs un paliks mūžīga dzīvība.

9. Un nu, Mana vismiļā Jara, tādēļ, ka tu Man esi tik ļoti miļa, tad tev nu arī vajag mums pastāstīt kādu nelielu atgadījumu; jo Es zinu, ka tu esi bagātīgi apgādāta ar visāda laba veida atgadījumiem!”

10. Miļi bērnišķīgi smiedamās, JARA saka: “Ak Kungs, tikai ar **to** pasaudzē mani! Jo Tavā bezgala gudrākā klātbūtnē, tā kas tomēr izklausītos pārāk dumji!”

11. Es saku: “Nē, nē, tu Mana vismiļotā Jara, tas nedrīkst tevi samulsināt; jo tu vienmēr un mūžīgi no Manis vari sagaidīt tikai vislielāko iecietību. Jo redzi, Es jau saprotu bērniņa **raudāšanu**, nerunājot par viņa **valodu**.”

120. JARAS SAPNIS PAR KUNGA KRUSTĀ SIŠANU UN AUGŠĀMCELŠANOS.

1. JARA saka: “Nu, ar to es jau varētu pakalpot; bet mani sapņi parasti ir ļoti briesmīgi un pasaules cilvēkus man parāda visā viņu pretīgā izskatā, un es tad viņu vietā redzu tirus velnus. Un tā tikai nesen man bija kāds sapnis. Tur es redzēju kādu diženu cilvēku, kas Tev, ak Kungs, izskatījās ļoti līdzīgs. Šo cilvēku es redzēju sasaistītu ar virvēm kā kādu noziedznieku.

2. Tiem, kas raudādami Viņam sekoja, es jautāju, ko šis diženais cilvēks spēja tādu izdarīt, ka pasaules cilvēki ar viņu tik ļauni apietas un raudošie kā viens, tā otrs man teica vienu un to pašu: “Viņš bija varens cilvēku labdaris. Nekad viņš nedarīja kādu netaisnību un viņa mutēs medus bija gaišākā patiesība. Pasaulīgajiem un varaskārajiem farizejiem viņš teica pārāk daudz patiesības un tādēļ caur vājo romiešu zemes aizgādni viņi lika viņu nolādēt nāvei pie krusta. Tagad viņi viņu ved uz soda vietu; nāc mums līdz un noskaties, ar kādu izsmieklu lielākais cilvēku draugs tiek atalgots no sliktajiem, vissavtīgākajiem cilvēkiem!”

3. Un es kopā ar raudošajiem gāju uz nelielu kalnu un redzēju diženu cilvēku asiņojam no sitieniem un ciešanu pavairošanai viņš uz galvas vēl nesa ērkšķu vainagu un stiepa smagu krustu. Bet soda vietā viņu atsedza un cietsirdīgi kā mežoniņu zvēru uzmeta uz krusta, ņēma daudzas asas naglas, ar smagiem āmuriem tās izsita cauri rokām un kājām un tā visnežēlīgākajā veidā viņu piestiprināja pie smagā krusta! — Ak Kungs, tas bija drausmīgs skats! Kad tikai domāju par šo skatu, es neko vairs nepajaušu! — Beidzot krustu pacēla, ielika to jau sagatavotā bedrē un nostiprināja, lai tas stāvētu stingri.

4. Bet tas brīnumainākais pie tam tomēr bija, ka šis pār mēru diženais cilvēks arī pie visām šādām ciešanu pilnākām mocībām no sevis neizdvesa nevienu spēju skaņu, kamēr tomēr vēl divi citi, kuri ne tuvu netika nežēlīgi mocīti, briesmīgi kļiedza un vaimanāja!

5. Te es pamodos un drebēju pie visas miesas. — Kungs, bet tāds sapnis maigi jūtošas meitenes, kādu ir maz, sirdij nav nekāds joks! Tūlīt pēc tam es lūdzu mīlo Tēvu Debesīs, lai Viņš vairs nevēlētos man pieļaut nevienu tik grūtu un mokošu sapni, un redzi, līdz šai stundai es patiesi vairs nepārcietu nevienu tik mokošu sapni. Mans tēvs man gan vienmēr teica, ka sapņi esot tukšas putas un ceļoties no smagām asinīm. Vai tas varētu būt?! Ja jau man būtu tik smagas asinis, tad man arī citādi vajadzētu būt tūlīgākai, nekā es esmu; bet citādi es esmu izveicīga un jautra meitene, — kā man te var būt smagas un slinkas asinis? “

6. ES, kas pie atstāstījuma esmu kļuvis nedaudz skumjš, teicu: “Nē, nē, Mana vismiļā Jara, tev ir tikai visēteriskākās asinis; bet tavs sapnis bija ļoti nozīmīgs! — Bet tomēr par to tagad vairs nē, laiks tev tam būs skolotājs; bet tu, kas šo sapni esi skatījusi, esi svētīta. Tas tika novēlēts ieraudzīt viņu parādībās tikai nedaudziem praviešiem.

7. Bet uz šīs zemes cilvēkiem daudz kas ir apslēpts. Lielo “Kāpēc” jūs reiz uzzināsiet viņpasaulē! — Bet nu pastāsti man vēl vienu sapni, kurā trīs dienas pēc tam tu redzēji to pašu cilvēku!”

8. JARA saka: “Ak, to es arī atstāstu daudz labprātāk; jo tas ir daudz tūkstotis reizes priecīgāks. Te es pēkšņi, kā liekas, ļoti agrā rītā, atrados kādā ļoti jaukā dārzā, no kura, diemžēl ļoti labi varēdama pazīt, es varēju redzēt iepriekšējā sapnī redzēto soda vietu. Šāds skats man tūlīt iedvesa lielas bailes, tā, ka es sapnī sāku lūgt, lai mīlais Tēvs Debesīs tomēr vēlētos mani pasargāt no kādas līdzīgas parādības; tomēr es diemžēl redzēju soda vietā vēl stāvam tos trīs pazīstamos krustus.

9. Bet te tūlīt pie manis pienāca kāds BRĪNUMSKAISTS JAUNEKLIS, mierināja un spēcināja mani ar vārdiem, kurus es ļoti labi iegaumēju: “Nebaidies, tu maigā, tīrā dvēsele! Tas, ko tu pirms trim dienām redzēji, tam pēc Dieva lēmuma vajadzēja tā notikt, citādi neviens cilvēks nekad nevarētu kļūt svētlaimīgs un nevarētu uzlūkot Dievu. Tas, kas tika sists krustā, bija Dieva Dēls, un dievs bija Viņš. Bet tagad pēc trim dienām šis Dieva Dēls ar paša varu atkal piecelsies no Savas dievišķās miesas nāves un no šī brīža valdīs pār visu bezgalību un Viņa valstībai un viņa kundzībai mūžam nekad nebūs beigu; un Viņa Vārda priekšā lieksies visas varas un spēki un tie, kas negribēs liekties, tiem Viņš ļaus iet bojā. Bet tuvojas pēdējais svētlaimīgais acumirklis, tādēļ ļoti novēro smago, aizzēģelēto kapakmeni!”

10. Kad jauneklis man to teica, redzi, te smagais kapakmens pats pacēlās virs kapa un no tā liksmu,

bet tomēr ārkārtīgi cieņas pilnu seju piecēlās uz mata tas pats vīrs, kuru es pirms trim dienām redzēju tik drausmīgi piesitam krustā. Es pat uz rokām un kājām redzēju tās rētas un ne acumirkli nešaubijos, ka tas bija viņš.

11. Un VĪRS pienāca pie manis un bezgala labskanīgā balsī man teica: “Tas, ko tu te sapnī redzēji, bija tikai mirdzošs paraugs no tā, kas drīz notiks īstenībā; bet pirms tam tu mani vēl redzēsi īstenībā un **pēc** manas augšāmcelšanās vairākas reizes!” — Pēc šiem vārdiem es atkal pamodos un daudz par to pārdomāju. Bet, izņemot Tevi, es realitātē vēl neesmu sastapusi nevienu viņam līdzīgu vīru!”

12. ES saku: “Nu, varbūt Es tas esmu? — Bet nu par to vairāk nē, un tādēļ par ko citu nākamai dienai!”

121. SARUNA STARP KAPTEINI JŪLIJU UN KUNGU PAR TEMPLIEŠU ĻAUNUMU.

1. (KUNGS): “Farizeji, kas Manis dēļ šeit ar atceļojuši no Jeruzalemes un kurus mūsu draugs patiesi gudrā veidā ir sabaidījis, rīt, kad viņi Mani pazīs, Man ļoti uzmāksies. Bet Es viņiem pirmo reizi došu nobaudīt tīru vīnu, t.i., Es bez aplinkiem viņiem sejā teikšu pilnu patiesību.

2. Slimniekiem, kas ir šeit un vēl nāks, nav jādara nekas cits, kā tikai jāpieskaras Mana svārka apmalei, — un viņi kļūs veseli. Pēc tam Maniem mācekļiem brokastu maize jāēd nemazgātām rokām, un tas būs pietiekami, lai šos patiesi īstos filistrus no farizejiem un rakstu mācītājiem saniknotu. Tad viņi tūlīt sāks ar viņu zināmajiem viltīgajiem jautājumiem, un Es viņiem došu atbildes, kuras viņiem liksies vēl daudz skābākas un rūgtākas, nekā etiķis un žults, pazīstams dzēriens, ar kuru viņi nabaga grēciniekiem mēdz remdēt slāpes. — Bet nu tās pārīs stundas līdz rītam pavadīsim klusēdami.

3. Mani mācekļi ar abiem esejiešiem un dažiem farizejiem un rakstu mācītājiem paveikuši labu darbu, jo viņi viņus visus ieguvuši Man, un arī ir devušies pie miera. Bet divi jaunie farizeji, Pilans un Ahats, pirmais no Kisas un pēdējais no Jesairas, abi galvenie runātāji un pie tam vienkārši, gudri cilvēki, jau ilgāku laiku ir starp Maniem mācekļiem. Viņi, ieradušies šeit tikai vakar no rīta, tūlīt atkal pievienojas Maniem mācekļiem un pie atgriešanas darba Manus mācekļus pavisam priekšzīmīgi atbalsta, jo Maniem mācekļiem, izņemot trīs, bez izņēmuma zvejniekiem, ir par maz veiklas mēles, un tādēļ abi jaunie farizeji viņiem labi pakalpo.

4. Bet tu, Ebab, ej pie viņiem un saki mācekļiem, ka viņiem rīt brokastu maize jāēd ar **nemazgātām rokām** un pārējiem šeit atgrieztajiem farizejiem un rakstu mācītājiem un abiem esejiešiem pa to laiku jāpaliek nepamanītiem, līdz jeruzalemieši ir aizceļojuši. Tikai tad viņiem jānāk, un Es viņus svētīšu. Ja viņi tad grib mainīt tērpu un palikt pie Manis, tad viņiem ir atļauts kā viens, tā otrs. Ej un paziņo to mācekļiem un pārējiem, — tu jau zini, kam!” — Ebabs tūlīt attālinās un visu precīzi dara, kā Es viņam esmu uzdevis. Un visi par šo vēsti priedājas un apsola punktīgi un precīzi darīt visu, ko Es viņiem liku paziņot.

5. Ebabs nāk atpakaļ un tūlīt mums atstāsta, ka viņam uzdotais ziņojums tika labi uzņemts. Visi par to priedājas un KAPTEINIS saka: “Es pavisam ārkārtīgi priedājos par rītdienu; bet pie tam es arī saku, un sevišķi tagad, satraukts caur mīļās Jaras divaino sapni, ka es ar šiem zeļļiem nedzišu nekādus jokus. Tiklīdz viņi man stāsta blēņas, es viņus lieku nopērt, tā ka viņiem no mugurām strauvējām jāplūst ļaunām asinīm! Jo vārdu sitieni šiem necilvēkiem ir daudz par maz un viņus tikai vēl vairāk mudina uz atriebību; bet pēriens uz dzīvību un nāvi viņu ļauno dedzību ļoti atvēsinās. Vēl nav skaidrs, ka es to daru, bet tieši izslēgts tas arī nav.

6. Tas varētu būt ļoti viegli iespējams, ka šie zeļļi un viņu izpalīgi Jeruzalemē pie Tevis, ak Kungs un draugs, ja tikai ir kāds mats no tādas iespējamības, uz mata izdarītu to, ko meitenīte redzēja pirmajā sapnī! Es saku, dzirkstelīte iespējamības un pie tam ļoti sevišķi vājais zemes aizgādnis Poncijs Pilāts, — un ne no šā, ne tā tevi pienaglo pie krusta!

7. Jā, ja es būtu zemes aizgādnis Jeruzalemē, te lai kāds tik pamēģinātu likt pie Tevis rokas! Es to desmit reizes piekārtu pie krusta un tikai desmitajā reizē liktu viņam salauzt kājas! Bet diemžēl es esmu norīkots šeit un nevarētu Tev nākt palīgā, un Tavi draugi Kirenījs un Kornēlijs arī nē; tādēļ pirms tam šiem zeļļiem viņu postu nesošo drosmi vajag sākt atvēsināt, lai viņi ir pavisam pienācīgi iebiedēti un turpmāk ne tik viegli iedrošinās uzlikt viņu pretīgās ķepas Dieva vīram, kāds Tu visaugsti esi!

8. Ak, pagaidiet jūs salašņas, rītdienai jums jāklūst tik karstai, ka jums man no tīra karstuma asins sviedriem! Kad tie zeļļi dabūs dažas ļoti spēcīgas lekcijas, tad es gandrīz gribētu saderēt uz pusi Romas

valsts, ka viņi atslābs viņi sliktajā darbībā, mazākais to nežēlīgumā; bet viņu vecajai ļaunajai ādai iepriekš vajag tikt krietni noģērētai! Dixi (Es esmu runājis — izd.)!

9. ES saku: “Tu gan vari darīt, ko gribi, un Es tev neteikšu: “Nedari to!” Jo tu esi viens no Maniem gudrākajiem draugiem, kādus Es kaut kur esmu sastapis. Tev patiesi visos tavos vārdos un rīcībā ir pareizs takts; bet es tev saku, tas viss šai ļaunajai sugai nepalīdzēs, bet gan viņus padarīs vēl ļaunākus un pie tam vēl blēdīgākus. Jo kas reiz ir Sātana, tie tādi ir pilnīgi, un šad un tad ar vārdiem viņus vēl drīzāk var pievērst kam labākam, kā to nu ir darījuši Mani mācekļi un kā tas ir noticis Nācāretē, kur priekšnieks kopā ar farizejiem un rakstu mācītājiem ir iepazīstināti ar Manu Mācību. Bet daudzkārt arī nekas nav darāms, un tikpat maz ar tavu veidu! Jo ja ar žāgaru tu izdzen **vienu** velnu, tad viena vietā iekšā ieceļo desmit citi, no kuriem katrs ir ļaunāks, kā iepriekšējais viens.”

10. KAPTEINIS saka: “Tik patiesi, kā es saucos Jūlijs, es ātrāk nevienu nelikšu šautīt, pirms uz to netikšu spiests caur ārkārtējāko nepieciešamību; bet, ja tikšu piespiests, tad bēdas tiem zeļļiem.”

11. Es saku: “Te tev atkal ir pilnīga taisnība! Pacietību vajag izstiept tik ilgi un plaši, cik iespējams; bet, ja galējākā robeža reiz ir sasniegta, tad arī nozīmē, bez kādas tālākas atlikšanas un bez kādas tālākas saudzības cirst ar visiem zibeņiem un pērkoniem, citādi grēcinieki nāk uz domām, ka ar viņiem joko un spēlējas kā ar maziem bērniem!”

12. KAPTEINIS JŪLIJS saka: “Pilnīgi mans pamatprincips! Kamēr es kādu sodu, te vajag daudz; bet, ja kāds nelabojams mani uz to piespiež, te viņš arī manis, ka ir ticis no manis sodīts! — Bet tagad es domāju, tās pāris stundiņas vēl nedaudz atpūšamies; jo sāk jau aust gaisma!”

13. ES saku: “Jā, darām to šeit, katrs savā vietnā!”

14. Pēc tam viss ir kluss un pār katra acīm nolaižas gan īss, bet medus salds miedziņš. Un kad pēc tam pamostas, katrs ir tik spēcīnāts, it kā cauru nakti mīkstā nakts gulā būtu labi gulējis un sapņojis.

122. LIELA SLIMNIEKU IZDZIEDINĀŠANA CAUR PIESKARŠANOS KUNGA TĒRPAM. (MATEJA Ev. 14:36)

1. Visi ir pārsteigti par šādu atspirdzinošu miegu, kamēr Saule jau sāk apgaismot kalnu galotnes. Ebabs tūlīt norīko savas sievas, lai viņas rūpētos par svaigām un labi pagatavotām brokastīm, un sievas un vecākās meitas steidzas un tūlīt sagatavo bagātīgas un labas brokastis, ko viņas viegli var darīt, jo viņu ēdienu kambari bija pilni no apakšas līdz augšai.

2. Ēdamzālē farizeji savu galdu jau ir pilnīgi okupējuši, tā ka pie viņu galda citādi neviens nevarēja dabūt vietu; un Ebabs arī tūlīt lika viņiem klāt brokastis, pastāvošas no maizes, vīna dažām ceptām zivīm un medus. Tikai, kad viņi bija galā, Ebabs lika klāt kādu citu galdu, paredzētu Man, Maniem mācekļiem, kapteinim, Ebamam, viņa sievām un bērniem.

3. Bet, pirms Es ienācu zālē, es caur Ebabu lielajā viesu istabā liku pasaukt visus uz Mani gaidošos slimniekus un viņiem teikt, ka viņiem tikai būtu jāaizskar Mans tērps, un viņi tūlīt kļūst veseli.

4. Pēc tam Es kopā ar kapteini, Maniem mācekļiem un mazo Jaru, kas no Manis neatkāpās ne soli, ienācu ēdamzālē un sēdos pie galda, bez kā Man ienākot uzskatīju kādu farizeju vai pat sveicināju, kas viņiem likās ļoti svarīgi.

5. Kad Es, kapteinis un mācekļi jau sēdējām pie galda, te arī ēdamzālē jau ienāca divsimt slimnieku un lūdza Mani, lai viņi drīkstētu pieskarties Mana tērpa vīlei. Un Es viņiem atļāvu to darīt, kamēr Es ar mācekļiem un pārējiem baudījām brokastis. Te drīz visi, kas bija slimi, spiedās pie Manis un no ārpuses ieskārs Manam tērpam, un visi, kas to aizskāra, tapa veseli. (Mt. 14:36)

6. Bet aiz dažu slimnieku mugurām slēpās tie pār mēru greizsirdīgie FARIZEJI UN RAKSTU MĀCĪTĀJI un slepeni viņiem teica: “Nepieskarieties šīs nācārieša, kuru jau pazīstam, tērpam, un jūs tomēr kļūsiat veseli!” — Un kas te ļāvās no farizejiem pierunāties un Manam tērpam nepieskārs, tie nekļuva veseli.

7. Bet, tā kā viņi to manīja, viņi atkal nāca pie Manis un lūdza Mani, vai viņi drīkstētu pieskarties Manam tērpam. Bet Es viņiem to aizliedzu un teicu: “Vai jūs šeit esat atnākuši Manis dēļ, vai to farizeju dēļ, kuri jūs atrunāja pieskarties Manam tērpam? Tie, kuriem jūs esat ticējuši, tiem arī jums jāpalīdz; ejiet pie viņiem!”

8. Farizeji, dabīgi, pavisam viegli to dzirdēja un no dusmām jau kļuva pavisam sarkani. Drīz pēc tam viņi pienāca pie Manis, un viņu PRIEKŠNIEKS Man teica: “Tātad tu esi tas, kura dēļ mums no Je-

ruzalemes vajadzēja iet uz Nācareti?”

9. Es uz šādu viņa jautājumu priekšniekam neko neatbildu, tikai KAPTEINIS, kas pie galda sēdēja Man līdzās — tas nozīmē, pie Manas labās rokas, pērkona balsī saka: “Jā, tas ir Tas, Kura seju uzskatīt jūs, nožēlojamie, mūžam neesat vērti! Kādēļ jūs šo nabagus atrunājāt pieskarties Viņa tērpam, lai arī viņi, kā viņu biedri, būtu kļuvuši veseli? Jūs, nožēlojamie suņi, vai tad jūs nopietni uz pasaules nezināt darīt neko citu, kā, kur vien tikai rodas kāda izdevība, cilvēkus padarīt nelaimīgus?!”

10. Te Es kapteinim devu mājienu, lai viņš nedaudz savaldītos, citādi iznāktu nepatīkama sadursme.

11. Un kapteinis gan savaldījās, bet tomēr stingri pastāvēja uz to, lai priekšnieks min iemeslu, kādēļ viņš dažus slimniekus atturēja pieskarties dievišķā Meistara tērpam, lai viņi, tāpat kā pārējie, arī būtu kļuvuši veseli.

12. Te PRIEKŠNIEKS, nedaudz apmulsis, saka: “Caur to mēs tikai gribējām iegūt drošu pārliecību, vai patiesi tikai tie kļūtu veseli, kas pieskartos tērpam. Bet tagad mēs esam pārliecināti, ka patiesi tikai tie ir kļuvuši veseli, kas ir pieskārušies meistara tērpam, un mēs nu tālāk vairs viņiem neliedzam darīt to, kas viņus var padarīt veselus.

13. Te tie vēl SLIMIE pieceļas un saka: “Ak, ja mēs nebūtu tik slimi, nožēlojami un vāji, tad mēs jums par jūsu eksperimentu pie mums, vai mēs kļūtu veseli arī, nepieskaroties dievišķā dziednieka tērpam, dotu jums nu tādu algu, par kuru jūs varētu domāt mūžību ilgi; bet atlikts nav atcelts! Ar Dieva palīdzību arī mēs reiz kļūsim veseli un kaut kur jau satiksīties; tad jūs varat piesargāties, ko visu mēs ar jums uzsāksim.”

14. Bet Es slimniekiem saku: “Atriebība lai ir tālu no jūsu sirdīm! Ja jūs gribat, lai Es arī jūs izdziedinu, tad no savām sirdīm padzeniet visas dusmas un atriebību!”

15. Te VĒL SLIMIE saka: “Meistar, tev par prieku mēs darām visu, ko vien tu vienmēr spēj no mums prasīt; bet nu arī mūs, plānprātīgos, atbrīvo no mūsu ciešanām!”

16. ES saku: “Tad nāciet un pieskarieties Manam tērpam!”

17. Te pienāk tie vēl slimie, aizskar Mana virstērpa vili, un visi pēkšņi kļūst pilnīgi veseli.

18. Un KAPTEINIS, augstākā mērā satraukts, saka: “Nu, jūs aklie pareģi, no jūsu tā dēvētās svētās Dieva pilsētas, vai nu jūs esat pārliecinājušies, ka vīrs, par kuru jūs tik briesmīgi slikti esiet informēti un kuru jūs esat devušies sameklēt un sagūstīt, ir tas “sliktais cilvēks”, kā jūs man viņu vakar aprakstījāt?”

19. PRIEKŠNIEKS UN FARIZEJI saka: “Tas, ka no viņa iziet kāds ārkārtējs dziednieciskais spēks, par to mēs esam vairāk kā pārliecināti; bet no tā vēl ilgi neizriet, ka viņš to veica ar kāda dievišķa veida spēku; jo mēs pie viņa un pie tiem, kas ar viņu ir kopā pie galda, pamanījām, ka viņi netur vecājo rakstus, un kur tā ir, tur par kādu dievišķību vēl ilgi nevar būt nekāda runa.”

20. KAPTEINIS saka: “To es nesaprotu; par to runājiet ar Viņu pašu!”

123. KUNGS UN PRIEKŠNIEKS. (MATEJA EV. 15:1–9)

1. Tikai pēc tam PRIEKŠNIEKS nostājas Manā priekšā un jautā Man (Mt. 15:1) “Meistar, kas ir tie, kas kopā ar Tevi sēž pie galda?”

2. ES saku: “Tie ir Mani mācekļi!”

3. PRIEKŠNIEKS tālāk jautā: “Kādēļ šie Tavi mācekļi pārkāpj vecājo likumus? Kad viņi ēd maizi, viņi nemazgā rokas!” (Mt. 15:2)

4. Tikai tad Es pieceļos, skarbi nostājos viņiem pretī un nopietnā balsī saku: “Kādēļ tad jūs savu likumu dēļ pārkāpjat Dieva baušļus? (Mt. 15:3) Dievs ir pavēlējis: “Godā savu tēvu un māti! Bet kas tēvu vai māti nolād, tam būs mirt!” (Mt. 15:4) Bet jūs dēlu un meitu mācāt, ka viņiem viņu vecākiem jāsaka: “Ja es priekš tevis, tu tēvs vai māte, templī upurēju, tad tas tev ir derīgāk, nekā pēc senas parašas es tevi nepārtraukti godinu.” Un šādam dēlam un šādai meitai jūs sakāt: “Tā Tu esi darījis labi!” (Mt. 15:5) — Bet kādas tam ir sekas? Redziet! Caur to notiek, ka tagad gandrīz neviens vairs neciena savu tēvu un māti. Tā jūs savu likumu dēļ esat atcēluši Dieva baušļus. (Mat. Ev. 15., 6) Kas jums tam deva tiesības? Tāpēc, ka jūs vēl nekad neesat Dievam ticējuši, tad jūs tā gan varat darīt; jo kas ir garīgi miris, tam vairs nav sirdsapziņas.”

6. Te atkal uzstājas KAPTEINIS un saka: “Ak tā tas ir? O, to man vajag sev pavisam sevišķi atzīmēt! Tādi Dieva kalpi jūs esat? Tātad tādēļ jūs nevarat paciest mūsu meistara un Dziednieka noteikti tīri dievišķo? Jūsu Dievs tātad vispirms ir tikai jūsu vēders un tā dēļ jūsu zelta un sudraba maisi! Nu, nu, tagad

es jūs pazīstu pavisam smalki! Tagad tikai apspriežaties tālāk viens ar otru.”

6. PRIEKŠNIEKS saka: “Mēs esam Dieva kalpi pēc Ārona kārtības!”

7. ES saku: “Ak jūs nožēlojamie nelieši! Jesaja par jums rakstīja un pareģoja (Mt. 15:7) “Ši tauta Man tuvojas ar savu muti un godā Mani ar savām lūpām, bet tas viss ir tālu no Manis! (Mt. 15:8) Bet viņi veltīgi Man kalpo, kamēr viņi tautai māca tādu mācību, kas nav nekas cits, kā cilvēku likumi!” (Mat. Ev. 15., 9)

8. PRIEKŠNIEKS saka: “Mūsu likumu dēļ mēs neatcēlām Dieva baušļus!”

9. ES saku: “Es jums to jau rādīju pie viena Dieva baušļa, vai jūs gribat dzirdēt, kā jūs minat putekļos arī visus **pārējos** Dieva baušļus un debesu augsti pāri tiem liekat jūsu likumus?”

10. PRIEKŠNIEKS saka: “Tautas dēļ atstāj to, jo te ir daudz ļaunumu!”

11. KAPTEINIS saka: “Tad tautas priekšā dodiet Meistaram liecību, ka Viņš pilnīgi pareizi dzīvo un darbojas pēc Dieva likumiem!”

12. PRIEKŠNIEKS saka: “To mēs tagad nevaram darīt; tas var notikt tikai no tempļa caur svaidīto augsto priesteri!”

13. Uz to KAPTEINIS saka: “Pie mums, romiešiem, tas nozīmē “*Ars longa, vita brevis!*” (Māksla ir ilga, dzīve īsa!” — izd.), jeb aiz zināmiem iemesliem grib to lietu atlikt uz tā saucamo garo solu, lai neko nedarītu; bet es tautas priekšā bez aplinkiem jums saku, ka tādām meistaram, kāds ir Jēzus no Nācāretes, arī jūsu labākā liecība vēl būtu daudz par nožēlojamu un sliktu! Ja tikai jūs mājās jūsu kolēģiem iedrošinātos par Jēzu dot kādu nepareizu ziņojumu, tad es tajā pat acumirkli nosūtīšu ziņu ķeizaram Romā un ar simts lieciniekiem viņam būs sīki pierādīts, kā jūs un jūsu kolēģi uz jūsu pavēli izdarījās slaveno nodokļu nolaupīšanu. Pēc tam būs grūti atrast vietu, kur tas reiz ir stāvējis! To labi ievērojiet! Jo ko kāds romietis reiz ir teicis, to viņš tur, un ja par to arī ietu bojā debesis un zeme! *Pereat mundus, fiat jus!* (Lai pasaule iet bojā, bet taisnība notiek!” — izd.) — Vai jūs mani sapratāt?”

124. JŪLIJA ASĀ RUNA PAR KUNGA SVĒTĪBU.

1. Pēc šīs kapteiņa Jūlija runas farizeji pavisam apmulsuši atkāpjas un savā starpā apspriežas, kas te būtu ieteicams. **Vieni** domā, ka tomēr jādod no kapteiņa prasītā liecība par Mani.

2. Bet PRIEKŠNIEKS saka: “Kā mēs to varam, ja viņš nicina un min kājām tempļa likumus? Bet ja mēs to darām tikai šķietami, tad tas mums neko nelīdz. Savā laikā no mums dotā liecība tiktu mums likta priekšā un pār mums nāktu visa vaina un sods. Labāk izturamies tā, kā kapteinis no mums grib, ja tad arī kas notiktu, tad mums ir labs pamats attaisnoties mūsu visaugstāko priekšā!” — Ar šo lēmumu visi farizeji un rakstu mācītāji drīz apmierinās, beigās pilnīgi apklust un vairs nerunā ne vārda.

3. Te Es, pilns nopietnības, pieeļos, vērsos pie priekšnieka un viņam saku: “Tātad jūsu Dievu aizmirsušos cilvēku likumu neievērošanas dēļ, tu nevari un negribi dot Man liecību un to aiz bailēm par tavu nožēlojamo miesu? Ak, ja tu man būtu devis liecību, cik laimīgs tu būtu kļuvis laicīgi un mūžīgi; bet nu tas ir galā! Cilvēka Dēlam no tevis nekad nebūs vajadzīga liecība, jo Viņa vārds un Viņa darbi Viņam dod patiesu liecību! Lai tu un tavi pavadoni redz, ka Cilvēka Dēlam nav bailes no cilvēkiem, tad Es visas tautas priekšā tagad tev teikšu, ka no jūsu likumu turēšanas nekā nav un ka tie, kas pēc jūsu prāta tos ievēro, Dieva priekšā dara lielu grēku!”

4. PRIEKŠNIEKS saka: “To tu nedari; citādi tev varēti iziet ļauni!”

5. KAPTEINIS saka: “Jā, viņš to darīs, un viņam nekas ļauns nenotiks! Ievērojiet to, jūs nožēlojamie naudas nelieši! Te jūs esat manā varā; tikai viena man aizdomīga kustība no jūsu puses, un es lieku jūs sacirst gabalos un iemest jūrā drakoniem par barību, tika patiesi, kā es tieku dēvēts Jūlijs! te aplūkojiet reiz šos neliešus! Vēsture rāda, ka jau vairāk kā trīs simts gadus tempļieši nevienam cilvēkam nav darījuši nekā laba. Un ja šad un tad starp viņiem bija kāda cēla dvēsele, tad ar viņu darīja tā, kā vēl tikko pirms trīsdesmit gadiem jūs darījāt ar dievbijīgo, krietno Cahariju; un ja starp jūsu ticības biedriem paceļas kāds cilvēks, pilns patiesības, godīguma un dieva spēka un nabaga cilvēkus apber ar visāda veida labdarībām, tad šie nelieši jau ir te, lai Viņu pazudinātu. Ak, šim jūsu nožēlojamajam amatam drīz jātiek izbeigtam!

6. Redziet, šis patiesais Dieva Vīrs nāca šai apvidū, kas ir pasaulē pazīstams kā veselībai kaitīgs. Visā apvidū šeit atradās vairāki tūkstoši slimnieku — vietēji un svešinieki — pat mani karavīri vairāk kā puse gulēja ar apgrūtinošu ļaunu drudzi, daudzi jau vairāk neka gadu! te šeit nāca šis tīrais Dieva cil-

vēks un visus, kas te meklēja palīdzību, izdziedināja. vai šādam cilvēkam nebūtu jāuzceļ altāris, Viņam kā kādam Dievam jāupurē un jānes viss iedomājamais gods un svaidīšana? bet ko labu jūs tam cilvēkam parādījāt, kad jūs šeit atnācāt? Ebaba ēdienu kambaris drīz būs ap simts grašu nevērtīgāks!

7. Un aiz pateicības, ka jūs līdzīgi vilkiem visur par velti rījat, jūs šeit gribat mums pazudināt mūsu lielāko labdari! Cilvēkam, kuram vienīgajam jums jāpateicas, ka Kirenijs Āzijā tūlīt nesasauca kopā visus spēkus un līdz pamatam nelika sagraut jūsu pretīgo laupītāju un netiklības perēkli! Nē, tas ir pārāk ļauni, ja padomā par jūsu nelietību! lai netiktu izpaustas jūsu krāpšanas, kuras par dārgu naudu jūs pārdodat tautai kā dievišķas lietas, jūs ar visu sātana viltību pat tiecaties novākt jūsu lielāko draugu un labdari, ja jūs pie viņa nojaustu kādu augstāku gaismu! sakiet paši, vai jūs neesat daudz sliktāki, kā pats Sātans?

8. Te KAPTEINIS vēršas pie Manis un teica: “Kungs un meistar no Dieva skolas, droši māci mums patiesību un kas turpmāk tautai darāms attiecībā uz cilvēku likumiem! Es zinu to, ka tev paklausa debesis un Zeme un visi elementi, un tu ar tavas mutes vieglāko dvesmu vari šos neliešus izkaisīt tik noteikti kā pelavas gaisā, kā tu noteikti spēj pavēlēt jūrai, ka tā mūs nesa, it kā tā būtu cieta kā zeme; un tomēr es, kā tikai vājš cilvēks pret Tevi esmu Tavā rīcībā ar visu manu varu, kas pavisam nav nenožīmīga, — līdz pēdējam vīram un līdz pēdējam asins pilienam! Šiem nožēlojamajiem jāiepazīst Geneceretes apvidus.”

9. Stipri drebošā balsī PRIEKŠNIEKS saka: “kapteiņa kungs! bet kur tev ir kāds pierādījums pret mums, ka mēs tikai tādēļ esam šeit atnākuši, lai pazudinātu šo cilvēku? Mēs gan esam atnākuši viņu izpētīt un pārbaudīt, ko tomēr neiespējami mums ņemt ļaunā; bet pie Dieva par pazudināšanu te tak nevar būt ne runas! tev tagad ir viegli runāt, jo tev jau bija pietiekami laika viņu iepazīt caur viņa darbiem un runām, bet, izņemot šīs dienas brīnumaino izdziedināšanu, mēs vēl maz esam dzirdējuši un redzējuši, izņemot tavus pavisam ne humānos draudus un tad, kā zināmā mērā šajā lietā vēl pilnīgiem svešiniekiem, mums tak tomēr arī jābūt atļauts šo brīnumvīru nedaudz iepazīt.

10. ka mēs, tempļieši, jau stāvam uz ļoti nedroša pamata, tas mums noteikti nav nekas svešs; bet, neskatoties uz to, tas tomēr ir labāks, nekā nekāds, un valstij tik ilgi vajag to aizstāvēt, līdz Dievam patiks radīt kādu pamatīgāku pamatu! Tādēļ es tevi lūdzu, mums tādēļ tūlīt nedraudēt ar zobenu, ja mēs ar brīnumaino Jēzu apmaināmies pāris vārdiem! Viņam nu jādara, ko viņš grib un jāmaca un jāsprediķo, lai arī mēs par to uzzinām ko labāku, nekā ko tikai no daudziem, noteikti nepareiziem ziņojumiem, esam dzirdējuši. ja mēs redzēsim, ka tajā lietā kas ir, tad arī mēs sevī spriedīsim citādi, kā varējām spriest līdz šim! Jo tik ļoti dumji mēs neesam, un mūsu sirdis vēl vienmēr ir spējīgas kāda pareiza sprieduma!”

11. KAPTEINIS saka: “Liegšanās dot prasīto liecību nerunā par labu jūsu siržu taisnīgumam, tieši pretēji! *“Ex trunco non uידon mercuris”* (No kāda blūķa vēl nekad nav iznācis Dievs!” — izd.) bet mēs redzēsim!”

125. Trīs dokumenti. (MATEJA EV. 15:10–14)

1. Te es tūlīt sasauca kopā visus ļaudis, kas šeit pa daļai sastāvēja no izdziedinātajiem un pa daļai no diezgan daudziem pilsētas iedzīvotājiem, kas šajā dienā kā priekšsabatā te svētīja svētku dienu.

2. Kad ļaudis boja kopā un zāle bija gandrīz pārpildīta, Es ļaudīm teicu: “Klausieties un mani labi dzirdiet! (Mt. 15:10) kas ieiet mutē, tas cilvēku neapgāna, bet kas no mutes iziet, tas cilvēku sagāna. (Mt. 15:11) Ēst maizi ar nemazgātām rokām, tas nevienam cilvēku neapgāna. te Es jums visiem un tāpat uz mūžību atceļu tādus cilvēku likumus!” — te visi ļaudis sāka gaviļēt un slavēja Mani.

3. Bet te pie manis pienāca arī MĀCEKĻI un man jautāja teikdami: “vai tu labi manīji, cik briesmīgi farizeji sadusmojās, kad viņi dzirdēja Tevi izsakām šos vārdus?” (Mt. 15:12)

4. ES skaļi mācekļiem saku: “Visi dēsti, kurus nav dēstījis mans debesu Tēvs, tiks izrauti ar saknēm! (Mt. 15:13) — Atmetiet viņus! Viņi ir akli aklo vedēji. bet kur viens aklais ved otru aklo, tur tak abi noteikti iekrīt bedrē! (Mt. 15:14) Viņi var dusmoties, cik viņi grib; jo viņu tēvs ir cits, nekā mūsējais. Mūsu Tēvs ir augšā — un viņējo lejā!”

5. Kad farizeji to dzirdēja, te viņi no dusmām kļuva zaļi, dzeltenīgi un uguns sarkani; un PRIEKŠNIEKS drebošā balsī saka: “Tagad mēs esam dzirdējuši pietiekami! Viņš zaimoja Dievu un mūs! Nu mēs zinām, ar ko mums darišana, un kas ir šis Jēzus no Nācaretes! Tādēļ ļaujiet mums doties prom no

šejienes un augstajam priesterim skaļi pavēstīt, kāds cilvēks ir šis nācarietis!”

6. KAPTEINIS saka: “Kādā pilsētā tādi kā jūs gan varat nākt pēc pašu gribas; bet iziešana atkarīga no pilsētas varas nesēja gribas! Ir gan viegli pateikt: “Ļaujiet mums aizceļot!”, bet te pretī stājas varas nesējs un runā: “Jūs paliekat!” — Pēdējais tika izteikts draudošā pērkona balsī.

7. Bet par pēdējiem vārdiem “Jūs paliekat” farizeji tā izbijās, ka viņi kļuva zemes pelēki, sāka drebēt un vairs nespēja pār lūpām dabūt ne vārda.

8. Kad kapteinis redzēja, ka viņa uzruna uz viņiem atstājusi šausmīgu iespaidu, te viņš tālāk teica: “Pirms es jums ļaušu aizceļot, mēs savā starpā vēl daudz runāsim, un vispirms jūs tautas klātbūtnē ar savu roku man parakstīsiet pāris kontraktus un vienu liecību; bet kā kontraktus, tā to liecību uz dzīvību un nāvi! saprotiet labi! Jo ja caur maniem asi dzirdīgajiem spiegiem uzzinu, ka jūs neturat arī tikai vienu kontrakta punktu, tad jūs vēl tajā pat dienā piederat nāvei, un ja arī jūs vēlētos paslēpties aiz tūkstoš templiem!

9. Te kapteinis saviem kalpiem tūlīt lika atnest rakstāmos piederumus un rakstija sekojošo: “Kontrakts Nr. 1. Ja kāds no jums par Jēzu no Nācāretes iedrošināsies teikt arī tikai vienu apkaunojošu vārdu, vai nu savā starpā, vai kādam svešiniekam, kas acumirkli kļūs zināms, tas nolemts tiesai un **nāvei!** — Kontrakts Nr. 2: Kurš no jums no visa tā, kas te ir noticis un te tika runāts, Jeruzalemē un templī teiktu tikai pušplēsta vārda un templī vai kādā citā mājā Jēzum tam kungam dotu sliktu liecību, tas nolemts nepatīkamai tiesai un pēc tam mocību pilnai nāvei! Un neviens lai sevi nemierina ar to: “Tas tak noteikti gan nekļūs zināms!” Kā jau teikts, tajā momentā, kur vien tikai jūs izteiksiet vienu zilbi no tā, par ko abos kontraktos jums ir pavēlēts klusēt, mani spiegi to uzzinās un ar jums notiks tas, kas šajos kontraktos jums ir apsolīts!”

10. Pēc tam kapteinis rakstija liecību, kas skanēja tā: “Par patiesības liecību, — mēs visi ar mūsu parakstiem beigās, mūžīgai atmiņai apliecinām, ka mēs atzīstamies zināmo ķezārisko nodevu un dārgumu no Pontas un Mazāzijas nolaupīšanā un caur vizzemiskāko viltību to atņemšanā pārvedējiem, bet pie transportēšanas uz Jeruzalemi Kisā caur Jēzu no Nācāretes esam tikuši atklāti; ja ne caur viņa vārdiem, tad tomēr caur viņa ietekmi. No tiesneša Fausta mēs gan visi būtu tikuši notiesāti uz nāvi, bet Jēzus no Nācāretes par mums aizrunāja, un mēs no turienes aizgājām neaizskarti! — Tā ir patiesība, par kuru mēs liekam ķīlā savas dzīvības.

11. Kad kapteinis šos trīs dokumentus bija uzrakstījis, viņš pavisam mierīgi tos nolasīja priekšā FARIZEJIEM UN RAKSTU MĀCĪTĀJIEM. Pie katras rindas viņu sejas kļuva arvien garākas un garākas, un, kad viņi dzirdēja nolasām **liecību**; te viņi sasita rokas virs galvas un kļiedza: “Ko, tas mums jāraksta?”

12. KAPTEINIS saka: “Jā, tā ir tīra patiesība! Bet ja jūs to negribat, tad tur jau stāv tiesas kalpi, apgādāti ar žagariem, pātagām un asiem cirvjēm!” — Te farizeji atskatījās un ieraudzīja šausmas iedvesošos vīrus. Bet tad viņi bez kādām ierunām tūlīt prasīja rakstāmos piederumus. Bet kapteinis viņiem vēl piekodināja parakstīt viņu īstos vārdus, tādēļ, ka kāds viltots vārds katram nestu nāvi! Tad viņi parakstīja viņu īstos vārdus un tiem, kas no tautas prata rakstīt, vajadzēja parakstīties kā lieciniekiem.

134. Kad tie trīs dokumenti tā bija kārtībā, KAPTEINIS teica: “Tagad man ir tas, ko es no jums labprāt jau sen būtu ieguvis, un jūs nu arī zināt, kas man ir; kas jums jāievēro, to jūs arī zināt, un tāpat mēs esam galā. Tagad jūs varat doties uz kurienu jūs gribat. Līdz robežai jums tiks dota droša apsardze!

14. Pēc tam šie farizeji un rakstu mācītāji arī tūlīt sasaiņoja kopā savas lietas un nepagāja ne pusstunda un pavisam klusi, bez vārdiem un trokšņa, Genecerete viņiem jau bija aiz muguras.

126. KUNGS BRĪDINA NO TEMPLIEŠU ĻAUNĀS VILTĪBAS.

1. Kad šie pārbaudītāji un izmeklētāji jau bija pāri kalniem un ielejām, te KAPTEINIS teica: “Kungs, ceram, viņi klusēs, jo šis trīs virves drīkstētu viņus sasaistīt! Vispār tā ir pilnīga patiesība, ka, augstākais, astoņu dienu laikā es uzzinu, ko kāds no viņiem, lai cik slepeni, kaut kur būtu runājis. Pie tam viņu ticība tam ir vēl stiprāka, nekā mani tālu izsūtītie izlūki, un viņu lielās bailes ir viņu paklausības meistars. Te es galvoju, ka neviens no viņiem nerunās ne zilbi no visa, ko viņi šeit ir piedzīvojuši!”

2. ES saku: “Jā, viņi klusēs, bet, jo lielāka būs viņu slepenās dusmas; jo to, kas viņiem šeit pietiekamā mērā ir atgadījies, neviens no viņiem nekad neaizmirsīs. Bet jūs visi gan piesargieties, jo viņu slepenais ļaunums ir liels un tam nav robežu! Viņu sirdīs mājo velni, un tiem neviens līdzeklis nav par sliktu, lai

atriebtos tam, kas viņus ir apvainojis! Tādēļ piesargieties! Viņu nu gudros un gudros; bet liecība, kuru viņiem vajadzēja parakstīt, tomēr vēl ir labākās saites. Tādēļ viņi gan klusēs, bet viņi jums uz kakla sūtīs vairāk ļaunus izlūkus, nekā jūs viņiem, un pret jums ligs viltus lieciniekus. Tādēļ sargieties. Es jūs iepriekš esmu brīdinājis!”

3. KAPTEINIS saka: “Kungs, es Tev no visas sirds pateicos par šo brīdinājumu! Bet, tā kā es to nu zinu, tad turpmāk katram svešiniekam, bet sevišķi kādam jeruzalemietim, kas nāks šajā apvidū, jābūt pavisam īpaši sagaidītam. Patiesi, tam virs galvas jātiek uzpūstām kvēlojošām oglēm! Tikai **vienu** reiz satvert, un kādam otram uz visiem laikiem jāpāriet patikai kļūt par velna izlūku!”

4. ES saku: “Jā, jā tādēļ esiet uzmanīgi; jo šī suga ārēji ir padevīga kā balodis, bet iekšēji tā ir indīgāka, kā ēģiptiešu gredzenčūska! Tā nāks visādos veidos un runās vienā vai otrā valodā; drīz kā persiešu tirgotājs, drīz kā grieķi un drīz kā ēģiptieši, arī romieši, un būs grūti atšķirami no minētajām nācijām patiesi piederošiem. bet ja jūs viņus stingri izpētīsiet, tad jūs jau viegli atradīsiet, kāda gara bērni viņi ir!”

5. KAPTEINIS saka: “Ak, vēl daudz vairāk paldies Tev, ak kungs! Nu jau es pavisam precīzi zinu, kas man turpmāk būs darāms, un, ja kur būtu jāparādās kādam drūmam atgadījumam, tad tu man gan atļausi, ka es drīkstēšu piesaukt tavu, man pār visu svēto un vareno Vārdu un teikt: “Ak, Tu lielais mana Kunga un meistara Jēzus visvarenais gars! Apgaismo manu sirdi, lai tajā kļūst gaišs! Un Tu šādu saucienus noteikti dzirdēsi arī līdz pasaules galam!”

6. ES saku: “Ak draugs un brāli, paliec tu tā Manī, un Mans gars būs tevī, tev par palīgu katrā dienas un nakts laikā!”

7. Man līdzās stāvošā JARA saka: “Bet Kungs, Tu runā tā, it kā Tu mūs vēlētos drīz atstāt?! Ak, es lūdzu Tevi, paliec pie mums vēl dažas dienas, jo Tu esi mana dzīvība! Kā es varētu dzīvot bez Tevis? Tev vajag palikt šeit, es Tevi nelaižu prom; bez Tevis man vajadzētu mirt!”

8. Pavisam draudzīgi Es saku: “Ak tu mana vismīļā Jara, Es tevi mūžam nekad neatstāšu, un ja mana amata dēļ Es personīgi uz kādu laiku no šejienes attālināšos, tad garā Es tomēr nepārtraukti būšu pie tevis un tu ar mani runāsi, un Es tev uz katru tavu jautājumu došu labi sadzirdamu atbildi. Par to tu vari būt pilnīgi droša. — Vai tu to saprati?”

9. Mazā JARA saka: “Jā, tu mans vismīļais Kungs Jēzu, es to pavisam labi saprotu un zinu, ka tev nekas nav neiespējams; bet man tomēr ir patīkami, ja Tu arī tavā personā uzkavējies pie mums vēl ilgāku laiku. Jo redzi, tagad, tā kā tu esi pie mums, viss izskatās tik apskaidrots un debešķīgs; Es nu jau debesis nevaru stādīties priekšā skaistākas un diženākas. Tādēļ man par prieku Tev arī personīgi vēl dažas dienas vajag te uzkavēties!”

10. ES saku: “Nu jā, tādu mīlestību ir neiespējami atstāt neuzklausītu, sevišķi, ja tā sev ir izvēlējusies vislabāko daļu! Esi nu priecīgu prātu, tava mīlestība nekad nebūs vientuļa.”

11. Tas Jaru dara pavisam liksmu, tā ka viņa tādēļ pieskrien pie Ebaba un saka: “Redzi, tēvs Ebab, Jēzus paliks pie mums, un tas uz visiem laikiem!”

12. EBABS saka: “Mans mīļais bērns, tā mums ir liela žēlastība, kuru mēs visi kopā neesam vērti; jo Viņš ir debesu un šīs Zemes Kungs! Ko Viņš dara un grib darīt, tas ir paslēpts Viņa mūžīgā, neizpētāmā lēmumā, pēc kura katrs mats uz mūsu galvas ir saskaitīts tāpat kā jūras smiltis un mēs, cilvēki, tajā neko nevaram mainīt. Bet es domāju, ka Viņam, kura priekšā tūkstoš gadu ir kā viena diena, tieši arī nebūs svarīgi uzkavēties pie mums vienu dienu mazāk vai vairāk. Tādēļ turi viņu tikai ciet un nelaid Viņu, jo starp mums tu Viņam esi vismīļākā!”

13. JARA saka: “Es Viņu turēšu ļoti stingri un nekad neatlaidīšu!”

127. KUNGS RUNĀ PAR MĪLESTĪBAS GARU.

1. Te Es no mugurpuses pienāku klusu pie Jaras, paceļu viņu no zemes un saku: “Bet mans vismīļais bērniņ, kā gan tu varēsi Mani turēt? Redzi, Es esmu daudz stiprāks, nekā tu!”

2. MAZĀ, kad Es viņu atkal nolieku uz zemes, saka: “To es gan zinu, ka Tu esi bezgala stiprāks, nekā es, tikko odiņš tavā priekšā; jo Tu ar Tavas visvarenās gribas spēku nesi debesis un turi jūru tās dzelmē; kā gan man jāgrib ar Tevi mēroties spēkiem! Bet es domāju, ka Tu, tādēļ, ka es tevi tik neizsakāmi mīlu, par prieku manai mīlestībai uz Tevi, nedaudz nesteigsies!”

3. ES saku: “Jā, te tev atkal ir taisnība, jo ar mīlestību pie Manis panāk visu! uz šo zemi mani veda

mīlestība uz cilvēkiem! Bet kam ir mīlestība kā tev, tas ar Mani var darīt, ko viņš grib! Jo šāda mīlestība tieši ir Mans Gars cilvēka sirdī! Un kas šādu mīlestību prasa un grib, tas iziet no dievišķas kārtības visiem dziļumiem, un tādēļ tu ar tavu sirdi jau vari Mani turēt tā skaisti ciet, un Es no tavas sirds mūžam nešķiršos!

4. Tomēr tas nav atkarīgs no Manas redzamās personas, bet gan vienīgi no Mana gara. Redzi, ko es daru, to nedara Mana persona, bet gan vienīgi tikai Mans gars; bet tomēr tev par prieku Es šeit dažas dienas uzkavēšos — jo rīt ir Sabats un parīt pēcsabats. Šīs abas dienas Es šeit vēl uzturēšos, bet tad es došos tālāk, un, proti, uz Sidonu un Tiru, — bet tad Es jau atkal nākšu un pusi ziemas varbūt pavadišu pie jums.”

5. Pavisam sajūsmināta, MAZĀ saka: “Ak, tādēļ Dievam, tam svētam Tēvam, visa slava! Tagad es jau esmu apmierināta!”

6. Visi apbrīnāja divpadsmit gadus veco meitenīti un brīnījās par viņas prātu, un VIENS VECS VĪRS teica: “Ak, tā ir sevišķa Dieva žēlastība! Šajā maigajā ādā slēpjas Dieva eņģelis! Izkats un gars par to liecina.”

7. CITS saka: “Jā gan, meitenīte skaita tikai divpadsmit un vēl kādu pusgadu, bet viņa izskatās kā sešpadsmit gadus veca jaunava! Viņas ķermenis ir pilnīgi izveidojies, un viņas dvēsele neļauj vēlēties ko vairāk! Viņai patiesi galva un sirds ir pareizā vietā! Laimīgs ir tas, kas viņu reiz vedis mājā kā sievu!”

8. JARA to dzird un saka: “Sirdij, kas mīl Dievu, nav vajadzīga kāda savtīga līgavaīņa mīlestība; jo viņa kā līgava jau ir ievesta Dieva mājā. Es protu cilvēkus mīlēt viņu bēdās un katrā dienas un nakts stundā darīt labu nabagiem; bet kāda jauna vīra zināmo mīlestību es nepazīstu un nekad arī neiepazīšu, — izņemot, ja viņa sirds, līdzīgi manējai, ir pilna vienīgi tīrākās mīlestības uz Dievu!”

9. Kāds cits VECS JŪDS saka: “Ei, ei, meitenīte! Tava runa gan sakn labi, it kā tā nāktu no kāda eņģeļa mutes; bet tomēr arī tu sastāvi no miesas un asinīm, un kad jau reiz nāks tavi gadi, tad tu jau redzēsi, vai miesai un asinīm cilvēkiem nekas nav sakāms!”

10. JARA saka: “Ka cilvēks nav nekāds Dievs, to es jau zinu kopš maniem agrākiem gadiem, bet caur savu patiesu mīlestību uz Dievu, cilvēks ar dieva noteiktu palīdzību var kļūt savas miesas un asins meistars. Bet kam palīdz Dievs, tam viņš palīdz pilnīgi, un ne pa pusei! Tas, ko jūs šodien paši pieredzējat pie jūsu slimajām miesām un asinīm, tā bija Dieva palīdzība!” — Pēc šiem Jaras vārdiem vecie apklust, un neviens vairs neiedrošinās viņai ne vārda iebilst.

11. Bet Es, satverdams viņu aiz rokas, Jarai saku: “Tu to darījies labi! Tu jau runā kā kāds īsts pravietis!”

12. Miļi smiedamās, JARA paklusi Man saka: “Pravietim ir viegli runāt, ja ir pie Tevis un Tu kādam liec vārdus sirdī un mutē! Ja es būtu runājusi no sevis, te, protams, klajā būtu nākušas daudzas muļķības!”

13. Arī tā pusbalsī Es saku: “Varētu gan būt, Mana vismiļotā Jara! Bet no šī brīža tu vienmēr spēsi tik gudri runāt, tikai tad, kad tu kļūsi vecāka, tev reiz nevajag it kā kļūt Man neuzticīgai.”

14. JARA saka: “Kungs, ja tas būtu iespējams, tad liec man labāk mirt!”

15. Es saku: “Nu, nu, tam gan it kā jābūt neiespējamam!?”

16. JARA, cieši Mani satverdama un spiezdama pie savām krūtīm, saka: “Jā, tā kam vajag palikt mūžam neiespējamam! Tad vajadzētu tikai kļūt vājprātīgai, ja pfundu tīrākā zelta dotu pret pfundu smirdošāko trūdu!”

17. ES saku: “Tātad tomēr arī tu kaut ko turi no zelta?”

18. JARA saka: “Jā, visu no dvēseles zelta! Bet laicīgo zeltu es pievedu tikai piemēra dēļ.”

19. ES saku: “Nu, nu, Es jau tevi sapratu; bet tieši tādēļ, ka tu Man esi tik ļoti miļa, tad man vajag tevi arī nedaudz paķircināt!”

20. JARA saka: “Ak, ķircini tikai mani, tādēļ es Tevi tomēr nemīlēšu mazāk! Jo es jau sen zinu, ka Dieva cilvēkus, kurus Viņš sevišķi mīl, piemeklē ar visādām ciešanām! Ja Tu, ak Kungs, mani tā īsti sāksi ķircināt, tikai tad es Tev būšu tā pavisam miļa!”

21. ES saku: “Ak tu mans miļotais bērns, tādu tīrāko sirdi, kāda ir tavējā, Dievs nekad neķircina; bet tikai tādas, kas Dievu gan ļoti mīl, bet pie tam šād un tad koķetē arī ar pasauli; tad caur visādām ķircināšanām Dievs tādiem no sirdīm izdzen pasaules mīlestību, lai tiem sirdis kļūst pilnīgi tīras. — Vai tu mani saproti?”

22. JARA saka: “Ak Kungs, tu mans sirds medus, to es saprotu pavisam labi!”

128. SARUNA STARP TEMPLIEŠIEM UN ESEJIEŠIM (MATEJA EV. 15:15–20)

1. Beidzot atkal reiz, tā vairāk sev, runā PĒTERIS un saka: “Es nesaprotu, kā šai meitenītei ar saprašanu vienmēr iet tik ātri. Es tomēr esmu tik vecs un tak jau daudz ko esmu pieredzējis, bet ar tik ļoti ātru saprašanu man pavisam neiet. Tā es tāpat īsti nesaprotu, ko Viņš domāja ar līdzību: “Kas ieiet mutē, tas cilvēku nesagāna, bet gan tas, kas no mutes iziet!” Ja kādam cilvēkam vajag vemt vai arī viņš klepo un tad izspļauj, kā tam viņu jāapgāna? Mozus par to tak neko nav pieminējis!”

2. Arī pārējie MĀCEKĻI saka: “Te tev iet kā mums; jo arī mēs to nevaram aptvert! Ej un visu mūsu vārdā jautā Viņam, kā līdzība ir saprotama?”

3. Tikai tad PĒTERIS pienāca pie Manis un man jautāja, teikdams: “Kungs, iztulko mums līdzību par “mutē ieiet un iziet”, mēs visi to nesaprotam!” (Mt. 15:15).

4. ES saku: “Vai tad arī jūs vēl esat tik nesaprātīgi?” (Mt. 15:16). Cik ilgi tad Man vēl vajadzēs jūs paciest? Vai tad jūs vēl neievērojāt, ka viss, kas ieiet mutē, nonāk vēderā un caur dabīgu ceļu no turienes tiek izmests? (Mt. 15:17) bet kas no mutes **iziet**, tas nāk no sirds, un tas sagāna cilvēku! (Mt. 15:18) Jo no sirds nāk ļaunas domas: slepkavība, laulības pārkāpšana, izvirtība, zādzība, viltus liecība un zaimi. (Mt. 15:19)

5. Tās ir lietas, kas cilvēku sagāna; bet ēst maizi ar nemazgātām rokām, tas cilvēku neapgāna (Mt. 15:20) Vai nu jūs to saprotat?”

6. MĀCEKĻI saka: “Jā, Kungs, mēs Tev pateicamies par šo svēto gaismu!”

7. ES saku Matejam rakstītājam: “Tātad ar nedaudz vārdiem, bet skaidri un kodolīgi atzīmē ēdināšanu tuksnesī, pēc tam šeit atnākšanu naktī un kas pie tam ārkārtējs noticis un tūlīt pēc tam, kas notika šodien! Visu citu, kas te ir noticis, pagaidām atstāj; bet turpmāk vēl daudz kas var tikt papildināts, — bet tas ir būtiski Evaņģēlijam.”

8. Pēc tam mācekļi atkal dodas viņu istabā, kur viņus ar nepacietību jau gaida tie daži atgrieztie farizeji un rakstu mācītāji kopā ar abiem esejiešiem. Dabīgi, viņi tūlīt tiek sīki iztaujāti, kā ir izgājis ar Jeruzalemes farizejiem un rakstu mācītājiem. Un mācekļi viņiem visu sīki izstāsta. Te FARIZEJI, RAKSTU MĀCĪTĀJI un ABI ESEJIEŠI saka: “Nē, pie tādām zīmēm un liecībām vēl stūrgalvīgi palikt ļaunākā dumjībā, te patiesi vajadzīgs daudz tumsas un blēdīguma! Un ko viņiem līdz visa viņu viltība? Tagad caur trim iesniegtiem dokumentiem viņi ir sasaistīti tādā veidā, ka savas domes nedrīkst uzticēt pat viens otram! Bet viņi tomēr ir vērši un āži!”

9. ESEJIEŠI saka: “Tā lieta ar Jēzu ir tika Saules gaiša, cik tikai kas var būt Saules gaišs, un tomēr šāda nedzirdēta blēdība! Kas attiecas uz pasaulīgu prātu, tad mēs tomēr esam tik izglītoti, cik vien tikai var būt izglītoti, ja ir izgājis visas persiešu un ēģiptiešu skolas un mazā pirkstiņā ir grieķu zemes gudrie un arī senie jūdi; bet mēs šeit abstrahējam visus nedzirdētos brīnumdarbus un tikai sakām: kas attiecas uz viņa rumu un no tās izejošo dziļāko gudrību, no kuras citādi uz zemes vēl nekad nebija sastopams ne pēdas, tad tā mums ir vairāk kā pierādījums, ka šis Jēzus ir vispilnīgākais Dievs. Bet nu vēl nāk klāt viņa tāda veida darbi, par kādiem gan neviens cilvēks nekad nav sapņojis, darbi, kuri var būt iespējami vienīgi tikai dievam, kurā apvienoti visi pasaules un visu zvaigžņu, Saules un Mēness spēki, un kas mums, protams, neizskaidrojamā veidā caur brīnumaini visvarenu gribu uztur to esamību!

10. Mēs redzam, ka pie Viņa griba, vārds un pabeigts darbs sakrīt kopā tieši vienā. Un uz Viņa mājienu atveras debesis un pievilcīgāko ētera būtņu neskaitāmi pulki stāv gatavi viņam kalpot. Viņš tām pavēl, un tukšākie ēdienu kambari pārpilni gardāko ēdienu un visas tukšās mucas un krūzes pilnas lie-liskākā vīna! Jā, vai tad tas gan nopietnībā nav nekas?”

11. Viņš pavēl jūrai, un tā dara cietu savu lidzenumu, bez kā tādēļ kļūst ledus, un cilvēki staigā pa tās citādi katram cilvēkam nāvi nesošo virsmu kā pa marmora pamatu! Un tas viss tiem tumsoņiem ir ticis rādīts un neticami stāstīts, pie tam viņi šorīt ar pašu acīm, muti iepletuši, redzēja vairāku cilvēku brīnumainu izdziedināšanu, un pie tam tomēr ir palikuši cietāki kā kāda klints, pret kuru kopš tūkstošiem gadu, mazākais, simtstūkstoš zibeņi katru gadu ir pārbaudījuši savu iznīcinošo spēku! Brāļi, te tad tomēr cilvēkā izbeidzas viss cilvēciskais! Te ir vai nu ļauns dzīvnieks, vai visā nopietnībā velns! — Sakiet, brāļi, vai mums ir taisnība, vai nē!

12. FARIZEJI UN RAKSTU MĀCĪTĀJI saka: “Vēl vairāk, kā pilnīgi pareizi un patiesi! Jo ja pie šādām parādībām vēl var palikt ciets un nelokāms, tad ir eventuāls velns!”

13. ABI ESEJIEŠI saka: “Pēc tam, kad mēs nu ticam, ka šīs pasaules reģionos visā nopietnībā ir ļauni gari, no kuriem cilvēki nereti tiek mocīti un pa lielākaļ daļai bez kādas jūtamas mocības pāvedināti uz ļauniem darbiem, tad mēs nu arī pilnīgi domājam kā jūs! Jo cilvēki, kuriem pret saviem līdzcīlvēkiem trūkst katras labākas līdzjūtības, kuri, līdzīgi tīģeriem rūpējas tikai par viņu riklēm un viņu vēderiem, vairs nav cilvēki, bet gan velni! Jo viņiem prātā vairs nav nekas cits, kā tikai tīkot, ka viņu vēderi tiek uz labāko apmierināti! Lai šo vienīgo mērķi sasniegtu, viņiem arī neviens līdzeklis nav par sliktu. Kas Dievs, kas Gars! Vēderam vajag tīkt apmierinātām! Viss pārējais viņiem ir nesvarīgs. māksla un zinātne pie viņiem tikai tad tiek par kaut ko uzskatīta, ja caur to var tīkt palielināti viņu ienākumi viņu vēderiem! — Ak Kungs, vai tie ir cilvēki! Jā, jā, tie ir vistīrākie un patiesākie velni!”

14. Uz to beidzot JŪDA ISKARIOTS saka: “Ja es pārāk daudz nebūtu pārliecinājies par Viņa patiesi dievišķo visvarenību, patiesi, mani Viņa dēļ sāktu pārņemt bailes! Jo, ja tas būtu iespējams, tad šie cilvēki Pašu Dievu norautu no Viņa mūžīgā troņa un pēc tam apsēstos tajā; jo tempļieši, kuriem pēc samariešu padzīšanas, kuri viņiem bieži un stipri sita pa pīrkstiem, nu iet bezgala labi, un viņi drīzāk uzdrošinātos ārkārtējāko, nekā viņi ļautos nedaudz mazināt viņu labklājību!”

15. PĒTERIS saka: “Vai tu tīci, ka Mūsu kungs ar visu savu brīnumvaru ir drošs tempļiešu viltību priekšā? Ja Viņš šo tēvu un māšu slepkāvu priekšā nestājas kā tiesnesis ar uguni un zībeni no debesīm, tad, neskatoties uz viņa varu un gudrību Viņš īsā laikā ir viņu nekad nepiesātināmās atriebības upuris! Ja kāds jūds ir aicināts uz lielām lietām, viņš var būt eņģelis; bet nav arī neviens velns, kas varētu būt vēl sliktāks par sliktu un samaitātu jūdu!”

16. Tādēļ Viņam būtu jāsarģās no Jeruzālemes, jo, ja kungs tur nonāk kā laipns cilvēks, tad Viņš kopā ar Jāni Sprediķotāju ir pazudis! Cik ilgi Jānis mācīja un kristīja mūsu tuvumā pie mazās Jordanas un mazās Betaboras tuksnesī, viņš bija drošībā; bet, kad viņš it kā tikai pīrms trim mēnešiem devās uz lielo Jordanu un lielo Betaboras tuksnesi, tad viņš arī drīz bija tempļa cilvēku, kuri ļoti viltīgi prata noslēpties aiz Eroda, upuris. Bet Erods jau lika sūtīt arī pēc Viņa, mūsu Kunga un Meistara. Ja viņš būtu varējis Viņu notvert, kas zina, kas viss te jau būtu noticis! Bet Kungs jau arī no tālīenes redz cilvēku sīrdīs un viņu plānus, un prot viņiem griezt ceļu! Jo kas gan ir gudrāks kā Viņš?”

17. VIENS FARIZEJS saka: “Ja Viņš viņiem reiz sāk griezt ceļu, tad tā jau nav nekāda labā zīme par Viņa pilnīgu drošību! Viņš gan var gribēt izsarģāties saistīt uzmanību, cik ilgi tas tikai vienmēr ir iespējams, un vienīgi tas tad attaisno viņa izvairīšanos; bet ja te ir klāt tikai visniecīgākās bailes, tad par viņa drošību es daudz nedodu! Jo es par daudz labi zīnu, kur visur un kā tempļieši ir izstīepuši savus postu nesošos tīklus, tā ka ir gandrīz neiespējami no tiem izvairīties ar veselu ādu! Bet Viņš tikai pagaidām būtu gribējis neizsāukt lielu ievēribu un tādēļ, cik ilgi iespējams, izvairīties no tādiem gadījumiem un caur to izsarģāties no kādu spēcīgu, debesis un zemī satriecošu sadursmī. Viņš tikai tad pretosies cilvēku lielajam ļaunumam, kad mērs būs pilns! — Es tīcu, ka pazīstu Viņa raksturu!”

18. ESEJIEŠI saka: “Tās ir arī mūsu domas! Jo pie šādas tīri dievišķas gudrības un pie šāda apslēpta dievišķa spēka pilnības, Viņš tomēr gan it kā zinās, kas darāms iepretī ļaunajai pasaulei! Ja mums būtu tikai simttūkstošā daļa no Viņa varas un gudrības, tad trijos gados mēs būtu visas pasaules kungi! — Tādēļ mēs par viņu nebaidāmies! Viņam tikai pašam brīvprātīgi vajadzētu uzpurēties ļaunajai pasaulei un teikt: “Te es esmu, un piepildiet pie Manīs, Paša jūsu radītāja, jūsu ļaunuma pilnu mēru, lai pār jums jo ātrāk nāktu tiesa no augšas! — Un te Viņš tomēr neko nezaudētu! Viņš gan varētu pieļaut, ka ļaunie cilvēki, lai piepildītu viņu mēru, nodarītu ļaunu Viņa miesai, jā, to pat nonāvētu; bet kas it kā ko varētu nodarīt viņa mūžam neiznīcināmajam un visvarenajam **Garam**? Kā teikts, mēs pavisam nešaubāmies, ka Viņš spētu darīt arī ko tādu, bet tas Viņa ienaidniekiem maz ko noderēs; jo pīrms to gaidīs, Viņš piecelsies kā neiznīcināms tiesnesis, un Viņš viņus tiesās ar uguni un zobenu no debesīm! Bēdas tad visiem viņa ienaidniekiem un visiem velniem! Tikai tad viņi mokoši pieredzēs, kas bija Tas, ko viņi vajāja uz visiem ceļiem un takām! — Ko jūs visi sakāt par šīm mūsu domām?”

19. MĀCEKLĻI saka: “Ak, lai tikai Viņš neļauj tam notīkt, kaut gan mēs jūsu domas pār mēru negribam apstrīdēt; jo pie Dieva jau daudz kas ir iespējams, ko kāds cilvēks pavisam nekad nevar un nespēj iedomāties kā iespējamu.

129. KUNGS UN ABI ESEJIEŠI.

1. Kamēr mācekļi, farizeji un abi esejieši savā starpā tā runā un Matejs pīraksta sev uzdoto, Ebabs

aicina pie galda un tāpat pie galda tiek aicināti kā mācekļi, tā viņu mācekļi, un viņi nāk ēdamistabā ar diezgan priecīgām sejām.

2. Te ES viņiem jautāju, ko viņi viņu istabā tik dzīvi pārrunāja.

3. ABI ESEJIEŠI atbild: “Kungs, Tev ir viegli jautāt, jo ko mēs viens ar otru runājām, tas Tavam garam jau kopš mūžības bija tik skaidrs kā Saule gaišākā pusdienā. Bet ka mēs par Tevi noteikti nerunājām nekā ļauna, par to Tu vari būt pilnīgi drošs.”

4. ES saku: “Pavisam noteikti un patiesi, un tieši tas, ko jūs runājāt, jo jums iedvesa nevis jūsu miesa un asinis, bet gan Dieva gars. Bet tomēr tālāk par to nevienam nesakiet, jo cilvēki ir akli, dumji un ļauni! — Bet nu sēžamies pie galda!”

5. Galds bija labi klāts. Mūsu astoņi kuģa kalpi viņu laiku bija pavadījuši zvejojot un Ebabam mājās atnesuši daudz skaistākās un labākās zivis, bet par ko viņš viņus bagātīgi apgādāja ar vīnu un maizi. Zivis bija labi pagatavotas, un mēs visi tās ēdām ar labāko apetīti. Abi esejieši, kuru garšas bija izsmalcinātas, jo šie Aristoteļa un Epikūra mācekļi virtuvi turēja augstā godā, nevarēja vien slavēt šī patiesā zivju mielasta labo garšu, un arī kapteinis apēda pāris īsti lielus gabalus, tā ka beigās viņš jau sāka baidīties, vai tas viņa nekaitēs.

6. Bet ES viņam teicu: “Nebaidies, Mans mīļais Jūlij, jo ārsta klātbūtnē tev nekas nekaitēs.”

7. Tas labo Jūliju atkal padarīja liksmu, un šis Mans teiciens tad ir kļuvis par sakāmvārdu un starp ārstiem saglabājies līdz šim laikam, kurā tas nu tiek rakstīts.

8. Kad mielasts bija beidzies, KAPTEINIS jautāja, teikdams: “Kungs, šodien ir brīnumskaista diena! Kā būtu, ja mēs pēcpusdienā nedaudz dotos ārā?”

9. ES saku: “Tās ir arī manas domas, bet šoreiz mēs uzkāpsim kādā tuvākā kalnā!”

10. KAPTEINIS saka: “Jā, bet mums vistuvāk esošais kalns, kas saucas: “Rīta galva”, vienlaicīgi ir arī viens no augstākajiem un no visām pusēm milzīgi stāvs, gandrīz pavisam kalis akmens kalns! Ja Tu it kā vēlies tajā uzkāpt, tad mēs virsotni nesasniesim ātrāk, pirms būs iestājusies nakts; un pat atpakaļatgriešanos gan nevarētu būt ne runa. Bet augstienē pavadīt nakti, tas gan nevienam no mums nevarētu būt pa prātam! Jo augšā starp klints blūkiem visos gadalaikos jābūt sniegam un ledum; bet ainavai it kā jābūt neparakstāmi skaistai.”

11. ES saku: “Draugs, tam visam nav mūs jāaizkavē uzkāpt Rīta galvā; kas zina taku, tas nonāk augšā daudz ātrāk, nekā tas, kam to tikai ar pūlēm vajag meklēt. Tādēļ dodamies tikai ceļā! Nepaies ne pilnas divas stundas, un mēs visi esam augšā, t.i., kam ir vēlēšanās kopā ar mums kāpt kalnā!”

12. KAPTEINIS saka: “Kungs, tavā vārdā es labprāt eju līdz pasaules galam, nerunājot par šo kalnu! Un, ja tu esi vedējs, te jau arī nekādas briesmas nav domājamas. Es uz to nu īsti priecājos! Bet nedaudz vīna un maizes mēs gan it kā varētu paņemt līdz, jo es jau zinu, ka kāpjot kādā tik augstā kalnā, ļoti jūt izsalkumu un slāpes!”

13. Es saku: “Ak jā, to jūs jau varat darīt. Bet ko mēs iesāksim ar Manu vismiļo Jaru? Viņai tak tomēr kāpšana kalnā būtu it kā pārāk apgrūtināša?”

14. JARA saka: “Ar Tevi, ak kungs, man nekas nevar būt par grūtu; bet bez tevis jau tāpat neviens neko neiespēj, un es vismazāk! Ja tikai tev tas ir patīkami, tad es ar Tevi eju ne tikai uz šo kalnu, bet burtiski ugunī, kā es ar tevi arī pirmā gāju pa ūdeni!”

15. ES saku: “TU no savas sirds vienmēr zini man dot pareizu atbildi, kas kvēlo mīlestībā un patiesībā! Tādēļ dodies tik ar mums ceļā, pie tam tev nekas nebūs par grūtu.” Kas gan bija ātrāk gatavs ceļam kā mūsu JARA, un viņa arī teica: “Kungs, ja Tev tas ir patīkami, tad es jau esmu gatava doties ceļā!”

130. BRĪNUMAINĀ KALNĀ KĀPŠANA.

1. Meitenīte bija tērpta zilā tērpā ar ielocēm; kājās vieglas saišu kurpes un galva segta ar īsti mākslinieciski pītu salmu cepuri; tā kā uz viņas runu nebiju devis īsti ātru atbildi, viņa satvēra Manu roku un teica: “Bet kungs, Tu mana dzīvība, saki man tomēr, vai es tev tā esmu patīkama?”

2. ES saku: “Tu to redzi, Mana vismiļā Jara! Tu man esi pār visu patīkama! Ak, ja visi cilvēki Man būtu tik patīkami kā tu, tad jau būtu labi un pareizi; bet pasaulē ir tik daudz tūkstoši un vēlreiz tik daudz tūkstoš reiz tūkstoši, kas Man nav tik patīkami, kā tu! Bet tie ir tīri pasaules cilvēki, un tu esi eņģelis. bet nu nozīmē iet; jo ir jau dienas trešā daļa!”

3. Pēc šiem vārdiem visi pieceļas uz, izņemot mājās kalpotājus, kopā ar Mani dodas ceļā. Pats par

sevi saprotams, ka mazā Jara vienmēr gāja man līdzas, un tāpat kapteinis un Ebabs.

4. Kad mēs nonācām pie stāvas klints, caur kuras plaisām augšā stiepās pavisam šauras un ārkārtīgi stāvas spraugas, te KAPTEINIS teica: “Kungs, ar dabīgiem spēkiem te nekāda augšā rāpšanās nav iespējama, jo plaisas ir milzīgi stāvas, mitras un šur un tur apaugušas ar visādiem ērkšķiem. Ja nekāds cits ceļš te augšā neved, tad ar mūsu dabīgiem spēkiem mēs te netiekam augšā desmit dienās.”

5. ES saku: “vai tad tu jau esi tik noguris? redzi, mums aiz muguras jau ir vairāk kā trešā daļa ceļa! Apskaties reiz apkārt, un tu manīsi, cik augstu mēs jau esam!” — te kapteinis apskatījās apkārt un izbijās, kad viņš manīja, ka mēs jau atrodamies gandrīz kalna vidū stāvākā smailē starp vertikālām akmens sienām.

6. Pēc neilga briesmīga pārsteiguma KAPTEINIS no bailēm nedaudz drebošā balsī saka: “Nē, to lai aptver, kas grib un var! Kā mēs visi līdz šejieni esam nonākuši, man ir mikla! Mēs gan jau kāpām īsti stāvā kalnā; bet pie tam es nejutu nekādas sevišķas pūles. bet nu virs mums augšup ir tīri vertikālas klints sienas. jautājums: Kā mēs nonāksim augšā?”

7. ES saku: “Vai tad tu nemani, ka mēs nepaliekam stāvam, bet gan nepārtraukti ejam uz priekšu?”

8. KAPTEINIS saka: “Jā, to es labi manu, bet ja es pametu skatu uz priekšu, tad zūd katra iespējamība iet tālāk!”

9. ES saku: “redzi, te tad vajag labu, pieredzējušu vedēju, un tas atrod taisno ceļu cauri visiem šķietamiem šķēršļiem. redzi, aiza mūsu priekšā jau ir durvis uz augstāko kalna galotni.”

10. KAPTEINIS saka: “Jā, bet kā tas ir iespējams? Kā pa šīm gandrīz vertikāli stāvajām sienām mēs tik ātri varējām tikt augšā? Mēs vēl ne stundu neesam ceļā un jau esam tik tuvu kalna augstākai virsotnei, km mums vajadzīgi tikai vēl daži soļi, un mēs pilnīgi esam augšā!”

11. Pavisam priecīga, JARA saka: “Bet, Jūlija, kā tu te vari jautāt, kur Dievs tas Kungs ir mūsu vedējs?! Viņš mūs tikpat labi varētu pacelt augšup cauri pavisam brīvam gaisam, kā virs šīm stāvām klintīm, uz kurām neviens cilvēks vēl nav spējis kāju. ja mēs zinām, ka šeit mums darišana ar visvareno, tad katrs tālākais jautājums ir lieks. Mēs tikai aiz mīlestības un augstas cieņas varam noliekties viņa priekšā un no mūsu dzīvības visdziļākajiem dziļumiem mūžam Viņam pateikties, ka Viņš mūs pagodinājis ar šādu nekad nedzirdētu žēlastību. bet viņam jautāt, kā viņa visvarenība un gudrība to spēj un kā tai tā kas ir iespējams, ir veltīgi! Un ja arī viņš vēlētos mums to darīt zināmu, tad jautājums, cik daudz mēs no tā saprastu un vai arī mēs tad kļūtu visvareni? Ak jā, ko un ciktāl Viņš to grib, mēs no sevis varam veikt ko brīnumainu; bet noteikti mūžam ne pāri viņa svētai un vienīgi visvarenai gribai!”

12. Es saku: “Ak tu mana gudrā, tu! Kas tevī meklētu tik daudz gaišākās gaismas?! Es tev saku, ka uz Zemes gan ir maz tev līdzīgu; bet pie visas manas ļoti lielās mīlestības uz tevi Man tikai nu vajag tev teikt vienu. Un tas pastāv tajā, ka turpmāk tev ar tavu tīro gudrību vajag apieties daudz taupīgāk un atvērt savu muti tikai tad, kad tas nopietni ir nepieciešams; bet te, kā tu redzi, tas nav nepieciešams. Es Pats esmu klāt un arī protu uz katru jautājumu pavisam piemēroti un pamatīgi atbildēt!”

13. Redzi, ja mūsu draugs Jūlijs nebūtu tik īsti gudrs vīrs, tad nu tu viņa sirdi būtu sāpinājusi! Bet viņš ir gudrs vīrs, kas ar visiem domā labi un krietni, un tādēļ priecājas par tavu bērnišķīgi gudro pamācību. bet turpmāk tev tomēr pret katru vajag uzstāties tik vienkārši, cik vien tas arvien iespējams, un tikai caur to tu būsi mana pilnīgi patiesa līgava! — Vai tu savā sirdī šos manus vārdus esi pavisam skaidri aptvērusi?”

14. Nedaudz apbēdināta, JARA saka: “Ak jā, Kungs, bet nu baidos, ka Tu nu mani vairs tā nemīlēsi, kā agrāk, un tas dara skumju manu sirdi!”

15. ES saku: “Raizējies par ko citu! Tagad tu Man esi daudz mīļāka, kā iepriekš!”

16. JARA saka: “Bet mīļais kapteinis uz mani dusmosies!?”

17. KAPTEINIS saka: “Ak nē, tu mana patiesi debešķīgā Jara! Es tev tikai esmu ļoti pateicīgs par to, ka tu no tavas debesu tīrās sirds man esi teikusi debesu tīru patiesību! Ak, Jara, mēs savā starpā vēl daudz ko pārrunāsim, jo es pārāk labi manu, ka tava tīrā sirsniņa ir pilna debesu gudrības, un tādēļ mēs jau esam labākie draugi!”

19. JARA saka: “Ak jā, tagad gan; bet no šī brīža man vajadzēs ļoti saņemties. Jo vīzdegunība dažreiz gan ir bijusi mana vājā puse; bet turpmāk tam tā vairs nav jābūt, — jo Tavi vārdi man ir pār visu svēti!”

20. ES saku: “Nu tad labi, tad speram vēl dažus soļus un tā tad nostājamies kalna augstākā virsotnē!”

131. RĪTS GALVAS KALNA VIRSOTNĒ.

1. Pēc nedaudz soļiem mēs jau atradāmies kalna augstākā virsotnē, bet kas izskatījās ļoti saplosīta, sairusi un sadrumstalota un piedāvāja apmešanās vietu tikko trīsdesmit cilvēkiem.

2. Tas mūsu KAPTEINIM nepatika, un viņš teica: “Skats gan ir neparakstāmi grandiozi dižens, bet lielisko baudu man ļoti sagandē sliktā, uz visām pusēm ļoti slīpā un arī citādi ļoti nelīdzenā plaknkalne.”

3. ES saku: “Draugs, ja tev reibst, apsēdies, un jūs, pārējie, dariet tāpat! bet es palikšu stāvam.”

4. KAPTEINIS saka: “Būtu labi apsēsties, bet uz kā? Patiesi, ainava ir lieliska, var pārredzēt visu Galileju un lielu daļu Jūdejas, — redz arī Samarijas zemi; bet nemīlīgā augstiene un bailes no iespējamās nokrišanas lejā man pavisam briesmīgi laupa prieku par skaisto skatu. Es zinu, ka man nekas nevar notikt, un tomēr es baidos. Kādēļ tad tā?”

5. Tādēļ, ka tu nepatver patreizējās nokrišanas neiespējamību; tajā ir tavu bailu pamats. Aplūko Manu mīļo Jaru. Viņa lēkā apkārt tik jautra, kā kāda kalnu kaza, kamēr viņas māsas un pat Ebabs te stāv bāls no bailēm, un tomēr neviens bezdibenis viņu vēl nav aprijis, jo viņa ir pilna stingrākās ticības, ka manā klātbūtnē viņai nekas nevar notikt. Esiet visi līdzīgi stiprā ticībā, un jūs visi līdzīgi viņai būsiet liksmi!”

6. KAPTEINIS, zem kura labās kājas kāds akmens, uz kura viņš tikko lika kāju, kļuva nedaudz vaļīgs, saka: “Ērglis gan te varētu būt stingrs ticībā, jo viņa spārni viņu nodrošina pret krišanu, bet cilvēks kā es, zem kura kājām katru acumirkli viens klints gabals pēc otra kļūst ļodzīgs, pie labākās gribas nevar sasniegt Jaras ticības nelokāmību. Ja es uz šīs, tikko divu vīru garuma platās un augstākais, piecdesmit vīru garuma garās kalna klints drīkstētu pamēģināt tikai vienu Jaras kazas lēcieni, tad es arī drīz sadragāts gulētu lejā! Ak, ja es tikai jau atkal atrastos lejā!”

7. Te JARA pielec pie kapteiņa un saka: “Bet es lūdzu tevi, mīļais Jūlij, neesi tomēr tik ļoti bailīgs! Ir neiespējami, ka tev kas notiek! Kungs mūs ir uzvedis augšā pāri stāvākām klinšu sienām. Īstenībā mēs tikai līdinājāmies augšup gaisā līdzās stāvošai klintij; jo šādu ceļu vēl nav gājis neviens cilvēks un vai pie nekad nedzirdētas uzkāpšanas šajā no visām pusēm kailajā un vertikāli stāvajā milzu klintī kādam no mums kaut kas ir noticis? Bet ja mēs pāri šīm bīstamajām vietām tik labi esam tikuši augšā, ko tad mums pēkšņi te jāsāk baidīties, it kā īstenībā būtu iespējams nokrist lejā! Ej, tu mans mīļais Jūlij, un man par prieku esi nedaudz jautrāks! Redzi, es nevaru redzēt nevienu tik izbijušos un bēdīgu seju!”

8. Te mazā grib kapteini ņemt pie rokas un viņu nedaudz vest apkārt; bet KAPTEINIS skaļi iekliek: “Atpakaļ! Vienmēr tikai trīs soļu attālumā, tu mazā ragana! Pirmīt daudz netrūka, ka tu ar saviem pārgalvīgajiem lēcieniem mani būtu nogāzusi lejā pāri klints sienai! Ak, es pazīstu tevi! Citādi tu gan esi reti laba, mīļa un pat gudra meitenīte; bet dažkārt tev ienāk prātā kāda fauniska pārgalvība, un te es saku: Tikai trīs soļu attālumā! Citādi tu man esi ļoti mīļa, bet šeit, mazākais, divi tūkstoši vītu augstumā tev vienmēr vajag palikt trīs soļu attālumā no manis. Tu visu runāji pareizi un gudri, bet šajā augstumā es neko nevaru darīt, ka man reibst galva. Es zinu un ticu, ka mums visiem nekas nenotiks, bet, neskatoties uz visu, tomēr nevaru atradināties no šī apgrūtinošā reiboņa un tādēļ tev ar mani nevajag dzīt jokus!”

9. JARA saka: “Kas tev nāk prātā? Kā tu tikai nedaudz vari iedomāties, it kā es ar tevi varētu dzīt jokus?! Redzi, es par savu lietu esmu tik droša, ka ne man, ne tev nekas nevar notikt, un tikai tādēļ es tik droši lecu pie tevis, bailīgā, lai tevi iespējami iedrošinātu. Kā tu tādēļ vari uz mani pilnīgi sadusmoties un bārt mani par raganu? Redzi, mīļais Jūlij, tas no tevis arī nebija smalki!”

10. Te mazajai acīs saskrien asaras. Kad KAPTEINIS to pamana, viņš nožēlo, ka mazajai ir tik stingri uzkliedzis, un saka: “Nu, nu, esi nu atkal laba! Lejā mēs jau atkal kopā pastaigāsimies pa skaisto zālīti, bet te tam šī vieta ir nedaudz par šauru un es, kā teikts, neko nevaru darīt ar savu apgrūtinošo reiboni!”

11. JARA saka: “Reibonis arī ir slimība! Šeit ir visu dziednieku Dziednieks! Viņam, kam bija iespējams no ļaunām slimībām izdziedināt tik daudzus simtus slimnieku, gan arī būs iespējams tevi no tava reiboņa atbrīvot! Tādēļ lūdzu Viņu, un Viņš tevi izdziedinās!”

12. KAPTEINIS saka: “Redzi, tu mana mīļā Jara, tas tev izdevās labāk, nekā viss iepriekšējais! Tas bija labāks lēcieni, nekā agrākais, kur tu mani gandrīz nogrūdi lejā no klints! Un redzi, šim tavam padomam es arī tūlīt sekošu!”

13. Te KAPTEINIS lūgdams griežas pie manis un teica: “Kungs, atbrīvo mani no manām bailēm un

mana galvas reiboņa!”

14. ES Ebabam saku: “Pasniedz šurp kausu vīna!”

15. Ebabs man tūlīt sniedz kausu un nelielu ādas maisu, pilnu ar vīnu.

16. Es piepildīju kausu un sniedzu kapteinim ar vārdiem: “Te ņem un dzer, un ar tavu reiboni būs labāk!”

17. Kapteinis tūlīt ņem kausu un to izdzer. Kad viņš kausu bija iztukšojis, visas bailes un viss reibonis viņu tūlīt atstāja, tā ka nu viņš kļuva pavisam liksms un Jarai ļāva vest sevi apkārt uz visām kalna pusēm un pavisam omulīgi varēja skatīties lejā pāri stāvajām klints sienām.

Kad visi pārējie pie kapteiņa to manīja, arī viņi lūdza Mani viņus atbrīvot no apgrūtinošajām bailēm, un Es visiem liku pasniegt vīnu, un augstiene pēkšņi kļuva tik dzīva, it kā tā būtu kāds tautas dārzs.

19. Daļa aplūkoja plašo ainavu, otrie pat sāka dziedāt psalmus, trešie skatījās lejā pāri klinšu sienām un meklēja kādu vietu, no kuras būtu iespējams atpakaļceļš, bet, tā kā neviens tādu vietu nevarēja atklāt un saule jau ļoti sāka tuvoties rietam, tad it sevišķi MĀCEKĻI nāca un teica: “Kungs, vēl pusstunda, un saule ir norietējusi; ko tad šajā augstienē?”

20. ES saku: “Tādēļ jums nav ko raizēties! Kas te tic, tam šonakt uz šī kalna jāredz Dieva diženums!”

21. Kad mācekļi to dzirdēja, viņi apklusā un izmeklēja sev drošāks atpūtas vietas.

22. Bet nāca arī kapteinis un man jautāja, vai mēs it kā drīz nedosimies atpakaļceļā, tā kā Saule jau tuvojas rietam.

23. Bet Es viņam teicu to pašu, ko biju teicis mācekļiem, un arī viņš ar to bija mierā un apsēdās uz kādas stingras un diezgan līdzenas klints.

24. Tikai JARA, kad saule tikko sāka aizskart apvārsni, teica: “Kungs, Tu mana mīlestība, mēs tak it kā tomēr vēl neatgriezīsimies mājās no šīs pievilcīgās augstienes? Es tik ļoti labprāt vēlētos redzēt saules lēktu!”

25. ES saku: “Mēs šeit paliksim visu nakti un atgriezīsimies mājās tikai rīt Sabatā; bet tu, tāpat kā visi citi, cauru nakti redzēsi mirdzam Dieva majestātiskumu!”

26. Par to mazā Jara tik ļoti sajūsminājās, ka viņa noslidēja pie Manām kājām un krita sava veida bezsamaņā, kas tomēr viņu drīz atstāja.

132. PAR BAIŅU BŪTĪBU.

1. Bet, kad saule bija norietējusi, no ziemeļiem sāka pūst ļoti vēss un straujš vējš, tā ka visi no jauna sāka baidīties, un KAPTEINIS teica: “Nu, ja šis vējš kļūst vēl spēcīgāks, tad beigās tas mūs vēl tomēr nogrūdis bezdibenī; un ievērojamais aukstums arī nav tieši patīkams!”

2. ES saku: “Ļauj vējam pūst, jo nu ir viņa laiks! Bet pie tam atceries, ka viņš nav Tā meistars, kas caur savu gribu to radījis un nu viņu notur un liek tam pūst, kad Viņš grib!”

3. Ar šo paskaidrojumu kapteinis bija mierā, bet tomēr nogulās un, cik iespējams, cieši piespiedās pie zemes, un pārējie sekoja viņa piemēram.

4. Tikai JARA palika stingri stāvam man līdzās un teica: “Bet Kungs, no kurienes tas tad nāk, ka šie cilvēki tā baidās, tā ka viņi caur ļoti daudzām zīmēm tak tomēr noteikti jau ir tikuši pamācīti, ka tu esi visu elementu kungs!? Sevišķi tas mani pārsteidza pie tava paša mācekļiem. Ak, ja Tu te nebūtu, tad tas būtu kas cits, bet tā kā Tu nu esi šeit, tad tas mani ļoti pārsteidz! Kungs, ja tu gribi, tad saki man šīs pārādības iemeslu!”

5. ES saku: “Redzi, to dara no viņu iekšienes pavisam vēl neizraidītā vecā pasaule. Ja tā no viņiem, kā pie tevis būtu pilnīgi padzīta, tad līdzīgi tev arī viņiem nebūtu un nevarētu būt nekādas bailes, jo gars ir pietiekami spēcīgs sev pakļaut visu dabu.

6. Redzi, mēs stāvam kalna virsotnē, kur vēl nekad nav nostājies neviens cilvēks. Jo, kā tu redzi, klints sienas no visām pusēm ir tik stāvas, ka dabīgā ceļā pa tām nevar ne uzkāpt un tikpat maz nokāpt; tu redzēji, ka pēc tam, kad dabīgā ceļā bijām uzkāpuši līdz kalna vidum, zuda katra iespējamība pa vertikāli stāvajām klints sienām uzrāpties tālāk augšā. KAPTEINIS UN VISIS PĀRĒJIE jautāja: “Ko nu?” Bet es kopā ar tevi pa klinšu sienām kāpām uz priekšu un visi mums sekoja, bez kā mazākā mērā jūta kādu nogurumu. — Kā tas bija iespējams?”

7. Redzi, to iespējamu darīja gars cilvēkos. Uz šo laiku Es pamodināju viņu garus, un tie nesa viņu miesas apvākus uz šo augstieni. Bet, tā kā viņu gariem šāda darbība vēl ir neierasta, tad, kad Es tikai

nedaudz viņiem ļāvu varu, tad viņi atkal devās pie miera viņu miesās un miesu dvēseles pildījās ar bailēm. Bet ja viņu gars viņu sirdīs būtu palicis pilnīgi nomodā, tad viņiem nekādu baiļu nebūt; jo gars pats būtu dvēseles pildītājs ar mirdzošāko pašlīvību un viņu sirdīs licis dzīvāko pārliecību, ka visai dabai vajag būt viņiem padotai. Bet, tā kā vecās pasaules dēļ, no kuras viņu dvēseles vēl slēpj sevī kādu daļu, tas uz ilgāku laiku nevarēja notikt, tad viņu dvēseles arī vēl vienmēr pārņēma kaut kas no pasaules bailēm, ko tu šeit pie viņiem pieredzēji.

8. Cilvēka dvēsele caur nepareizu virzienu dzīvo vi nu viņas miesā, vai caur pareizu virzienu viņas garā, kas vienmēr ir viņš ar Dievu, kā saules gaisma ir viens ar sauli. Ja nu kāda dvēsele dzīvo viņas miesā, kas sevī ir mirusi un, ja miesai netiek nodarīts kāds zaudējums, tikai uz zināmu laiku no dvēseles saņem dzīvību, tad dvēsele viņā kļūst viens ar viņas miesu.

9. Bet ja dvēsele vienmēr vairāk un vairāk dzīvo tās miesā, tā ka beigās pati kļūst pilnīgi par miesu, tad arī viņai uzbrūk iznīcības sajūta, kas ir miesas īpašība; un šī sajūta tad ir bailes, kas beigās cilvēku visām lietām padara pilnīgi nespējīgu un nespēcīgu!

10. Bet pavisam citādi ir ar kādu cilvēku, kura dvēsele caur pareizu virzienu jau kopš agrākās jaunības dzīvojusi viņas garā! Te dvēsele savā priekšā mūžam neredz nekādu iznīcību! Viņas sajūtas ir līdzīgas viņas mūžam neiznīcināmā gara dabai; viņa vairs nevar redzēt un sajūst nekādu nāvi, tā kā viņa ir viens ar viņas mūžam dzīvo garu, kas ir kungs pār visu redzamo dabas pasauli. Un vēl miesā dzīvojošām cilvēkam, te ir tā viegli aptveramās sekas, ka katras bailes ir tālu no viņa; jo kur nav nāves, tur nav arī baiļu!

11. Tādēļ arī cilvēkam vienmēr cik iespējams, maz jā rūpējas par pasaules lietām, bet gan vienīgi par to, ka viņa dvēsele kļūst viens ar garu un nevis ar miesu! Jo ko cilvēkam līdz, ja viņš savai miesai iegūtu arī visu pasauli, bet par to viņa dvēsele ciestu lielāko zaudējumu? Jo arī visa šī pasaule, kuru mēs nu skatām diezgan plašā apkārtņē, ar visiem tās, līdzīgi ūdens burbuliem gaistošiem krāšņumiem, izzudīs, un savā laikā arī visas šīs debesis ar savām zvaigznēm; bet gars paliks mūžīgi, tāpat kā ikviens Mans vārds.

12. Bet cilvēkiem, kas tik īsti stingri dzīvo pasaulē, ir neiespējami grūti palīdzēt, jo viņi savu dzīvi liek un redz tukšajās pasaules lietās, dzīvo pastāvīgās bailēs un pa garīgo ceļu beigās ir pilnīgi nepieejami! Bet ja viņiem tuvojas pa dabas vai pasaules ceļu, tad caur to viņiem ne tikai neko nepalīdz, bet gan tikai izsauc viņu tiesu un caur to viņi dvēseļu nāvi!

13. Kas no pasaules cilvēkiem tad grib glābt savu dvēseli, tam vajag pielietot lielu spēku un cik iespējams, visās pasaules lietās vajag sākt sevi noliegt. Ja viņš ar lielu čaklumu un dedzību to dara, tad viņš sevi glābs un ieies dzīvībā; bet ja viņš to nedara, tad ne pa kādu citu ceļu viņam nevar tikt palīdzēts, kā tikai caur lielām ciešanām no pasaules puses, lai viņš mācās nicināt pasauli un tās greznību, atgriežas pie Dieva un tā sāk sevī meklēt viņa garu un vairāk un vairāk ar to apvienojas. Es tev saku: Pasaules svētlaipe ir dvēseles nāve! — saki man, tu mana vismīļā Jara, vai tu to visu labi sapрати!”

133. KRISTUS, STARPNIKS STARP DEBESĪM UN ZEMĪ.

1. JARA saka: “Ak Kungs, tu mana mīlestība, Tu mana dzīvība! Caur Tavu žēlastību manī es to visu esmu labi sapratusi; bet skumji tas ir, ka cilvēki to nevar vai negrib saprast un aptvert! Ak, te diemžēl reiz būs daudzas mirušās dvēseles! Ak Kungs, dari Tu, ka cilvēki tomēr vēlētos dzirdēt šādu svētu patiesību un tad pēc tās vadīties. Jo citādi man drīz būs ļoti garlaicīgi dzīvot šajā pasaulē starp tik daudziem mirušiem!”

2. ES saku: “Esi mierināta; jo tādēļ Es pats esmu nācis šajā pasaule! Līdz šim trūka labi nolīdzinātu ceļu, un debesis bija šķirtas no zemes; bet nu tika nolīdzināts stingrs un taisns ceļš, un debesis tiks savienotas ar zemi, tā ka tādēļ katram būs viegli staigāt pa ierīkoto ceļu un pa to sasniegt tuvās debesis. Tomēr nevienam viņa gribas brīvībā ne mazākā mērā nav jātieks samulsinātām!

3. No šī laika katrs, kas tikai to stingri gribēs, varēs sasniegt debesis, kas līdz šim nebija iespējams, tā kā starp zemi un debesīm tika likta pārāk liela aiza.

4. Bet bēda arī visiem, kas par to saņem labas vēstis, bet tomēr viņi par tām neliekas ne zinīs! No šī laika viņiem būs sliktāk, nekā senčiem, kuri bieži gribēja, bet nevarēja! — Vai tu to saproti?”

5. JARA saka: “Kungs, es visu esmu sapratusi! Iespējamība ir laba, bet cilvēku brīvā griba! Pasauli viņi redz un nobauda, bet debesis viņi tomēr neredz un nenobauda; un te notiks, ka pa sagatavoto ceļu daudzi negribēs iet un tad ar viņiem būs sliktāk, nekā līdz šim. Es tev saku, ak Kungs, sagatavotais ceļš

uz debesīm tiks staigāts no nedaudziem; jo cilvēkam grūtākais ir pašreizējība!”

6. ES saku: “Neraizējies, labošanas skola tiks izplatīta lielā plašumā no šejienes līdz viņpasaulei! — Bet mūsu sarunas laikā mūsu sabiedrība kopā ar mūsu kapteini ir iemīgusi. Ko mēs nu darīsim?”

7. JARA saka: “Kungs, Tu jau to zināsi vislabāk!”

8. ES saku: “Jā gan, te ir taisnība! Tādēļ Es arī liku viņiem iemigt, un tas, ko tu redzēsi īstenībā, viņiem jāredz sapnī. Redzi, drīz tu redzēsi atvērtas debesis, un mums kalpos visi eņģeļi! Rīt šim kalnam pret austrumiem jādabū viegli uzkāpjama nogāze, un mēs visi no šejienes varēsim doties lejā uz Genereti pa jaunu, dabīgu ceļu. Tādēļ nu labi novēro ainu, kas parādīsies tavā priekšā!”

9. Pēc šiem maniem vārdiem Jara pacēla savas acis augšup un kādu laiku skatījās gaiši zvaigžņotajās debesīs. Kad pēc ilgākas skatīšanās nekas negribēja parādīties, tad viņai raksturīgajā mīļajā balsī viņam Man saka: “Kungs, Tu mana dzīvība, Tu mana mīlestība, vēl vienmēr nekad negrib parādīties! Kā tad izskatīsies, lai es pie kādām šur vai tur notiekošām parādībām varu zināt, vai tas pieder pie Tevis iepriekš teiktā, vai nē?”

10. ES saku: “Mana mīļā Jara, tev vajag lūkoties augšā daudz vairāk ar tavas sirds, nekā ar tavas galvas acīm, tad brīnišķīgākā gaismā tev drīz sāks parādīties brīnumainas lietas! Pamēģini tikai reiz, un tu tūlīt pārliecināsies, ka Man vienmēr ir taisnība un Es runāju pilnīgāko patiesību!”

11. Pēc šiem Maniem pārliecinājošiem vārdiem Jara nu paceļ augšup vairāk savu dabu, nekā savas acis, un redzi, tūlīt atveras visas debesis un brīnišķā spožumā NESKAITĀMI DIEVA EŅĢEĻU PULKI nolaižas lejā uz Zemi un dzied: “Sniedziet jūs, debesis, visu žēlastību taisnīgiem uz šīs zemes! Jo svēts ir tas, kas nostājies uz tās par svētību tiem, kuri ir pakrituši, pirms vēl dziļajā bezgalībā Dieva žēlastības gaismā mirdzētu saule!

12. Viņš paceļ Savus bērnus, kurus dzemdējis Sātans, un dara viņus par savas mīlestības bērniem!

13. Tādēļ vienīgi Viņam viss gods, visa slava un viss cildinājums; jo viss, ko Viņš dara, ir labi darīts, un Viņa kārtība ir mīlestība, apvienota ar augstāko gudrību. Tādēļ vienīgi viņš ir svēts, pāri visam svēts, un Viņa Vārda priekšā visiem vajag liekt ceļus debesīs un uz Zemes un zem zemes. Āmen.

134. GALILEJAS JŪRAS PACELŠANA.

1. Kad JARA dzird šo dziedāšanu, viņa pavisam aizgrābta saka: “Kungs, to patiesi ir grūti izšķirt, kas te ir skaistāks un brīnišķīgāks, vai dziedājums, vārdi vai brīnišķīgā tūkstoškrāsainā gaisma, vai šo neskaitāmo ēterisko dziedātāju brīnumskastie stāvi! Ak, tikai tagad man ir priekšstats, kas īstenībā ir Dieva debesis! Ak, tagad es tūlīt vēlētos mirt un tad pāriet pie šiem skaistajiem dziedātājiem! Bet ja Tev, ak Kungs, tas ir patīkami, saki man tomēr, kas sevī tomēr ir šie brīnišķīgie dziedātāji. Vai viņi patiesi ir tas, kas viņi šķietas esam, jeb vai viņi ir no Tevis tikai šim acumirklim jaunradītas būtnes?”

2. ES saku: “Tie ir eņģeļi un tika radīti vēl bezgala agrāk, pirms vēl bija sastopamas kaut kādas pēdas no kādas materiālas radības. Pasauc tikai kādu, un tu pārliecināsies, ka viņš, kā visi viņam līdzīgie, ir augsti pilnīgas patiesas būtnes! Un Man vēl vajag tev piezīmēt, ka, lai cik viegli un ēteriski viņi arī izskatās, tomēr katrā no viņiem mājā tik liels spēks un vara, ka mazākais un vājākais no viņiem vienā acumirkli varētu tā iznīcināt visu zemi, ka no tās nepaliktu pāri ne visniecīgākais puteklītis. Tā kā tu to nu zini, tad pasauc kādu no viņiem un liec viņam kādu pārbaudījumu!”

3. JARA saka: “Kungs, to gan neiedrošinos; jo, lai cik neparakstāmi skaisti viņi arī ir, tad man viņu priekšā tomēr ir nelielas bailes!”

4. ES saku: “Bet bērniņ, vai tad Es pirms tam tev neizskaidroju, kas ir bailes? Redzi, tādēļ tu nedrīksti baidīties, citādi man vajadzētu domāt, ka tavā sirdī arī vēl mājā kas pasaulīgs. Ja tu esi pie tā Kunga, Kura vārda priekšā visas šīs būtnes liec ceļus, no kurienes tad jānāk tavām bailēm?”

5. JARA saka: “Tas, protams, ir pārāk patiesi; bet šādas nekad nejaustas ainas neparastam skatam no pamatiem jāsatricina nabaga vājās meitenītes sirdi! Bet nu es jau saņemšos, un Tu redzēsi, ka tava Jara var būt arī bez bailēm!”

6. Pēc šiem vārdiem viņa tūlīt pamāja vienam tuvākam EŅĢELIM, un tas lidinādamies acumirkli nāca pie viņas un maigākā un mīļīgākā balsī viņai jautāja: “Jara, tu mana Dieva, mana Kunga kopš mūžības brīnišķā, tīrākā meita, ko tava mīļākā, tīrā sirds vēlas no manis?”

7. Nedaudz samulsusi no šī debesu sūtņa spožuma un majestātiskuma, JARA saka: “Jā, jā, pareizi, Kungs, kuru tu šeit redzi, man saka, ka katrs no jums ir tik ļoti brīnumvarens un lai es vēlētos caur kādu

pārbaudījumu par to pārliecināties; bet kāds pārbaudījums man tev jāuzdod, kur es neko nezinu, kātikai to, ko es tagad nedaudzās dienās no Kunga esmu dzirdējusi?!”

8. EŅĢELIS saka: “Klausies, tu skaistais debesus zieds, te es tev kunga vārdā tūlīt palīdzēšu! Redzi tur lejā ļoti dziļo un plašo Galilejas jūru! Kā tad būtu, ja es to izceļu no tās plašā un dziļā baseina un tad lielas bumbas izskatā to it kā uz veselu stundu paceļu gaisā tava auguma un acu priekšā?”

9. JARA saka: “Tas gan būtu milzīgi brīnumaini; bet kur pa to laiku nonāktu mīļās zivis un beigās daudzie kuģi, daļa no kuriem atpūšas krastā un arī tie, kas peld jūrā?”

10. EŅĢELIS saka: “Tās būs manas rūpes, ka tādēļ nevienai zivij un nevienam kuģim netiek nodarīts nekāds zaudējums! Ja tu piedāvāto pārbaudījumu vēlies, ierosinātais darbs acumirkli lidināsies tavā priekšā!”

11. JARA saka: “Jā, ja pie tam nevienai būtnei netiek nodarīts kāds zaudējums, tad tu gan vari to izvest!”

12. EŅĢELIS saka: “Apskaties visapkārt! Jūra ir sausa un viss tās ūdens līdz pēdējam pilienam nu brīvi šūpojas gaisā, tavām acīm labi aplūkojams!”

13. Jara gribēja paskatīties lejā dziļumā, bet ar pieri tūlīt atdūrās pret ūdens bumbas, kas brīvi lidinājās gaisā cieši līdzās klints sienai un kuras diametrs bija gandrīz četrstūkstos asu, auksto, slapjo sienu. Kad viņa to ieraudzīja, viņa pavisam nedroši jautāja, bet kā, Dieva dēļ, vienā tikko iedomājami īsākā acumirkli tev tā kas bija iespējams? Un vai jūra patiesi ir pavisam bez ūdens?”

14. EŅĢELIS saka: “Jara, nāc man līdz un pārliecinies!”

15. JARA saka: “Kā tas būs iespējams?”

16. EŅĢELIS saka: “Ja man bija iespējams vienā acumirkli izcelt smago ūdens masu, tad man gan arī būs iespējams ātrākā acumirkli tevi nonest līdz jūras dziļākam pamatam un tad tikpat ātri atkal atpakaļ! Bet tai vajag būt tavai gribai, citādi es neko nevaru darīt; jo dzirkstelīti cilvēciskās gribas brīvības mēs visi respektējam vairāk, kā visu mūsu mums no Dieva dāvāto spēku un varu! Tādēļ vispirms tev vajag gribēt, un es pēc tā rīkošos!”

17. JARA saka: “Nu tad labi, tātad pārliecinini mani!”

18. Šajā acumirkli viņa atradās uz pavisam sausās jūras dziļākā pamata, un eņģelis pacēla no zemes skaistāko pārļu gliemežnīcu un deva to Jarai par piemiņu un par pamācību pārējiem, kuri miesā gan cieši gulēja, bet to visu dabūja redzēt sapnī.

19. Kad Jara tikko gliemežnīcu bija ielikusi viņas priekšauta ērtajā kabatā, EŅĢELIS viņai jautā: “Vai nu tu tici, ka viss šīs jūras ūdens nu atrodas virs mums lidojošajā lielajā bumbā un ka tās plašā gultne nu ir pavisam sausa?”

20. JARA saka: “Ak jā, es tev to arī tāpat būtu ticējusi! Bet nu nes mani ātri augšā pie Kunga; jo bez Viņa es nākamā acumirkli nomirstu!”

21. Tikko pēdējais vārds bija izteikts, mīļā Jara atkal stāvēja līdzās Man uz kalna virsotnes; un es viņai jautāju, kā viņa to novērtē.

22. JARA saka: “Kungs, ka tev ir iespējamas visas lietas, to zinu pārāk labi; bet kā Tava griba un caur tavu gribu šāda vara var mājot arī eņģeļa gribā, tas pašam eņģelim būs nezināms, nerunājot par to, ka es Tev par to varētu dot kādu pamatojumu. Tas ir augstākā mērā brīnumaini; bet aptvert es to nevaru!”

23. ES saku: “Tu esi atbildējusi pavisam labi un pareizi; bet ar laiku tu savas pašas sirdī atradīsi, kā Dievam šādas lietas ir iespējamas, — bet kā tev patīk tas eņģelis?”

135. JARAS MĪLESTĪBAS PĀRBAUDĪJUMS.

1. JARA saka: “Viņš gan ir viens neparakstāmi skaists cilvēks, tā kā viņš izskatās tieši tā, kā kāds cilvēks; bet līdzās Tev, ak Kungs, visi eņģeļi un debesis ar visu to gaismu un to skaistumu ir tikpat kā nekas! Jo viss viņu skaistums esi tikai vienīgi Tu Pats! Es tomēr nevienu citu nevarētu mīlēt!”

2. ES saku: “Bet vai tad Es, kā tu Mani šeit redzi, gan esmu vēl skaistāks, kā šis eņģelis? Redzi, manas rupjās, sastrādātās rokas, Man no saules tveices diezgan stipri iedegusi āda un mans vecums tomēr nav nekas pievilcīgs, Turpretī šis eņģelis ir apbruņots ar visu, kas tikai debesis spēj un var tikt dēvēts par skaistu!”

3. JARA saka: “Kungs, āriene man nav nekas, ja iekšiene pilnīgi nelīdzinās tavai sirdij, jo vienīgi tu esi tas Kungs!”

4. ES saku: “Bet no eņģeļa neizklāta visur izstaro Mana mīlestība un Mana gudrība, kas visā pilnīgi līdzinās Man; bet ja tu Mani mīli tikai manas mīlestības dēļ un es tomēr esmu Kungs, tad es nesapratu, kādēļ tu šo ļoti skaisto eņģeli nevari mīlēt tāpat kā Mani, tā kā viņš tak noteikti salikts kopā tikai no manas mīlestības un gudrības!?”

5. JARA saka: “Kungs, tu mana mīlestība, Tu mana dzīvība; no šiem diviem dzīvības elementiem jau salikti kopā arī visi cilvēki, un es tomēr nevaru viņus tā pār visu mīlēt, kā tevi! Jā, es, protams, mīlu visus cilvēkus, un trūcīgos visvairāk un pēc maniemniecīgiem spēkiem vienmēr daru visu, lai nabīgiem palīdzētu; bet tā kā Tevi es viņus tomēr nevaru mīlēt, un tā es mīlu arī šo mīļo eņģeli; bet mana sirds un mana dzīvība tomēr pieder tikai Tev! Tikai ja Tu, ak Kungs, manu noteikti tiro mīlestību uz Tevi stingri no sevis atraidītu, tad es gan kļūtu ļoti noskumusi, bet es domātu: Viņš, tīrākais, svētākais, tavu it kā par daudz vēl netiro mīlestību nevarēja turēt par sevis cienīgu un tādēļ to no Sevis atraidīja!”

6. Pēc šiem vārdiem mazā sāka raudāt un, viegli šņukstēdama, saka: “Un tā tas arī būs: es ar savu mīlestību iedrošinājos par daudz un savā vientiesībā nepadomāju, kas ir tas, kas manu sirdi tik dedzīgi aizgrābis. Tādēļ tava pārāk svētā mīlestība pavisam maigi no Sevis atraida manu vēl daudz par nesvēto mīlestību un dod man vienu eņģeli, kuram manu sirdi vispirms jāpadara tīru un mīlestību svētāku. Man gan tas ļoti sāp, bet es zinu, ka Tu vienīgais esi tas Kungs un tā es gribu paciest visu, ko Tu vēlies man piespriest.”

7. ES saku: “Ak tu Mana mīlestība, kādus tu savai mīlestībai izsaki tukšus pārmetumus! Kas Mani tā nemīl, kā tu, un pasaulē kaut ko mīl vairāk par mani, tas gan nav manas mīlestības vērts; bet tu, kuras sirdi no Manis nekad nevar novērst visi debesu eņģeļi, mīli Mani, tavu Dievu un Kungu, jā, tāpat kā eņģeļi debesīs, un tādēļ jau sen pati esi visskaistākais eņģelis, kurā Es pats pār mēru esmu iemīlējis! Nāc pie Manas sirds un ņem no tās pilnīgāko atlīdzību par šo mazo pārbaudījumu!”

8. Pēc šiem vārdiem mazā atkal ir pavisam priecīga un cik iespējams, cieši piekļaujas pie Manis.

9. Te EŅĢELIS saka: “Ak, visas svētlaimes svētlaimē! Kas ir visas debesis pret šādu mīlestības skatu? Mēs, pilnīgie, gan jau esam baudījuši tik bezgala daudz svētlaimes, ka to vairs nespētu izteikt nevienas lūpas; bet visas neskaitāmās svētlaimes tomēr nav ne rasas piliens pret to, kur Tu, ak svētākais Kungs, uz savām rokām ņem savu bērniņu un ar redzami augstāko mīlestību spied pie Tavas svētākās sirds! Ak, kādu neizsakāmu lieglaimi nu vajag sajūst šim tavam bērniņam!”

10. ES saku: “Jā, lieglaime bērniņam ir ārkārtīgi liela, bet arī Man; tomēr arī jūs to baudīsiet, kad tas būs nobeigts un jūs visi ēdīsiet pie Manu bērnu galda! Bet nu liec ūdeni atkal tā baseinā! Pēc tam šis mans bērniņš tev pateiks kādu citu darbu.”

11. Vērsdamies pie lieglaimē noreibušās Jaras, galvinu: “Vai ne, mana Jara, tu tak man palīdzēsi maniem eņģeļiem sagādāt vēl daudzus darbus?!”

12. Ārkārtīgi mīļi piekrītošā un bērnišķi nevainīgā, maigā balsī MAZĀ saka: “Ak jā, Tev par prieku es visu daru pārāk labprāt! Tu vari man tikai teikt, un tev par prieku es metos katrā ugunī, arī lejā pāri šai klints sienai jūrā, ja tā jau atkal ir lejā.”

13. ES saku: “Un tomēr nekāda šis zemes uguns vairs nevarētu tevi dedzināt un iznīcināt, jo tu jau pati esi kļuvusi pilna spēcīgākās un varenākās uguns! Arī akmens un ūdens tev nekad nevarētu ko nodarīt; jo tavs raksturs Manā kārtībā ir cietāks kā dimants, un tava daba maigāka, nekā visi debesu ūdeņi! Īsi, tu jau reiz tik pilnīgi esi ieaugusi Man sirdī, un tādēļ es tev dodu brīvību, ka tu vari eņģeļiem darīt zināmu kaut ko izpildīt un viņi to tā izpildīs, it kā Es Pats viņiem to būtu pavēlējis. Tādēļ nu izdomā kādu darbu un saki to eņģelim, kas jau ar lielākām ilgām gaida, no tavas sirds saņemt kādu uzdevumu, ko tu gribi, un tas viss acumirklī tiks izpildīts!”

14. JARA saka: “Mans mīļais sūtni no debesīm, ja tas var notikt bez zaudējuma, tad Kunga Vārdā dari, ka šim kalnam, kurā dabīgā ceļā grūti uzkāpt, uzkāpšanai un nokāpšanai ir viegls un bez briesmām staigājams ceļš, arī pret jūru, kur citādi tas ir pieejams tikai putniem!”

15. EŅĢELIS mazās Jaras priekšā tikai ļoti jauki paklanās un saka: “Ak tu, brīnišķā pavēlniece Kunga Vārdā! Apskaties tikai apkārt uz visām kalna pusēm, un tu ar mani noteikti būsi apmierināta! Redzi, dažreiz arī mēs esam lēni mūsu rīcībā, bet, ja tā vajag būt, — ātrāki, nekā zibens!”

136. EŅĢEĻA VARA. KĀDAS ZVAIGZNES APCIEMOJUMS.

1. Tad eņģelis pieved Jaru pie visām kalna malām un viņa pārlicinās, ka kalns no sava augstuma

gan neko nav zaudējis, bet tomēr tajā no visām pusēm viegli var uzkāpt bez kādām briesmām, un sevišķi jūrai pievērstajā pusē, kur tas pavisam nolaidens ērtai nokāpšanai.

2. Kad JARA par visu to pārliecinājās, viņa teica: “Lieta ir tik brīnumaina, ka es sāku šaubīties par saviem jutekļiem un man tieši vajag domāt, ka arī es guļu un sapņoju!! Saki man tomēr nedaudz par to, kā tev tas bija iespējams! Pirmīt tu izcēli visu jūru un top turēji brīvi gaisā kā lidojošu pilienu un nu tu stāvo kalnu padarīji no visām pusēm pieejamu un to visu ātrākā acumirkli! Kā tev tas ir iespējams? Tu savu vietu neesi atstājis, un tomēr tas viss ir ticis paveikts! — Ak, tas tomēr ir par daudz man, nabaga zemes tārpiņam!”

3. EŅĢELIS saka: “Tagad tu to, protams, gan vēl nevari aptvert; bet drīz pienāks laiks, kad tas viss tev kļūs saules gaišs. Bet pagaidām tomēr es tev tikdaudz varu teikt, ka no sevis mēs, eņģeļi, neko nespējam darīt, bet gan visu caur vienīgā, visvarenā kunga gribu, Kuru tu tik ļoti mīli.

4. Redzi, visa pasaule un visas debesis nav nekas cits, kā caur visvarenākās, visnesatricināmi spēcīgākās gribas ciet saturētas Dieva domas un idejas! Ja Viņš savas idejas nu atņem atpakaļ un savas domas atbrīvo, tad redzamā radība tajā pat acumirkli izzūd; bet ja Kungs satver kādu jaunu domu un caur Savu visvareno gribu to tur ciet, tad radība jau ir te katram redzama!”

5. JARA saka: “Kas tad pēc tam jums pie tā vēl darāms?”

6. EŅĢELIS saka: “Mēs esam tikai Dievišķās Gribas uzņemšanas trauks un pēc tam tās iznēsātāji. Redzi, mēs zināmā mērā esam dievišķās gribas spārni un tātad īstenībā esam pati dievišķā griba, un pietiek ar kādu, lai cik vieglu, mūsu domu — ja mēs to savienojam ar dievišķās Gribas spēku—, te tad darbs arī jau ir paveikts, un tādēļ mūsu darbībā tāds ātrums!

7. Vai tu redzi to gaišo zvaigzni tur augšā? Redzi, ja no šejienes līdz tai vestu kāds ierīkots ceļš, patiesi, Zemei nav tik daudz mazāko smilšu graudiņu, cik gadu kādam putnam vajadzētu lidot, lai to sasniegtu, nerunājot par kāda cilvēka ātru skrējieni; un redzi, bet man ir iespējams vienā acumirkli to sasniegt, un tomēr es būšu tur un atkal šeit! — vai tu man to tici?”

8. JARA saka: “Kādēļ man tā kas nebūtu jātic? Bet dabīgi, par kādu pārliecību no manas puses te nevar būt nekāda runa; jo es nevaru un arī nevēlos kopā ar tevi izdarīt tādu ceļojumu, kā iepriekš bija jūras baseinā!”

9. EŅĢELIS runā: “Kādēļ tad nē? Vai pie Dieva nav iespējamās visas lietas? Ja Kungam tas ir patīkami, man tas ir vienalga! Ka tev nekas nenotiks, par to galvoju es un visi neskaitāmie eņģeļi, kurus tu gaiši mirdzošus ieraugi visās malās!”

10. JARA Man saka: “Kungs, vai tas gan ir iespējams?”

11. ES saku: “Šī eņģeļa rokās, jā! Ja tu gribi, tu vari viņam sevi nodot, un nedaudz acumirkļos tu pavisam sveika un vesela atkal būsi te pie Manis, tikai paņem no turienes līdz arī kādu piemiņu!”

12. Pēc šiem vārdiem JARA nodeva sevi eņģelim un teica: “Redzi, man ir drosme; ja tu to spēj, tad nes mani uz turieni!”

13. Te eņģelis pacēla Jaru no zemes, īsti sirsnīgi piespieda pie savām krūtīm un pazuda. — Pēc desmit sekundēm viņš kopā ar Jaru atkal bija šeit. Jarai priekšautā bija kāds akmens, kas, ārā izņemts, mirdzēja tik gaiši, kā te mirdz Rita zvaigzne tās skaistākā gaismā.

14. Kad JARA no pārsteiguma bija nedaudz attapusies, te viņam man jautāja: “Ak Kungs, vai tad visas šīs neskaitāmās zvaigznes ir tas, kas ir tā zvaigzne, kuru es ar manas miesas vai manas dabas acīm nu patiesi aplūkoju? Jo tā ir milzīga pasaule! Šī pasaule pret to man nu šķiet esam tik maza, kā kāda gliemeža mājiņa pret šo kalnu! Tajā ļoti lielajā brīnišķajā pasaulē arī ir cilvēki, pavisam pilnīgi cilvēki, kuri mājo neizsakāmi lielos un pie tam brīnišķīgi skaistos tempļos. Bet tie cilvēki ir tik lieli, ka, ja viņi stāvētu lejā pie jūras, mazākais, trīs reizes pārsniegtu kalna augstumu, un tā tajā brīnumpasaulē viss ir daudz tūkstoš reiz tūkstošreiz lielāks, bet patiesi, **viss** ir daudzas reizes lielāks, nekā šeit!”

15. Mēs stāvējām uz kāda ļoti liela kalna un uz visām pusēm redzējām bezgala plašu līdzenumu, caur kuru uz visām pusēm brīnišķas upes, kuru viļņi spēlējās vienmēr mainīgās skaidrākās varavīksnes krāsās, bet zeme bija apbūvēta ar lieliskiem dārziem un tempļiem. Nākamajā acumirkli mēs jau atradāmies lejā pie tempļiem un redzējām lielos cilvēkus un viņu vēl lielākos dzīvojamus tempļus. Zināmā attālumā šos cilvēkus ir ļoti patīkami uzlūkot, bet tuvumā viņi līdzinās staigājošiem kalniem! Jā, man vajadzētu pielikt īsti augstas trepes, ja es gribētu uzkāpt uz kāda turienes cilvēka tikai mazā kājas pirkstiņa!

16. Īsi, es visu mūžu varētu tev nepārtraukti atstāstīt, ko es tur tikai nedaudzos acumirkļos esmu

redzējusi; tomēr tas nozīmētu laiku, kuru Tu, ak Kungs, esi nozīmējis kaut kam lielākam, nopļāpāt ar nevajadzīgām lietām! bet tikai to es vēlējos no tevis uzzināt, vai visas tās neskaitāmi daudzās zvaigznes tieši arī ir tādas pasaules, kā tā no manis redzētā?”

17. ES saku: “Jā, mans bērniņ, un vēl daudz lielāks un daudz krāšņāks! bet vai tu gan stingri tici, ka tajos nedaudzajos acumirkļos tajā zvaigznē biji ar miesu un dvēseli? Saki man to!”

18. JARA saka: “Kungs, Tu mana mīlestība, Tu mana dzīvība, tur lidojot bija četri īsi posmi. Un līdz ceturtajam posmam zvaigzne, kuru es vēl tagad ļoti labi redzu, vienmēr nemainīgi izskatījās kā zvaigzne; bet ceturtajā posmā tā kļuva tik liela, kā mūsu Saule dienā. No turienes ilga vēl tikai visisākais acumirklis, un mēs jau bijām tajā brīnišķīgajā pasaule. No kalna, uz kura virsotnes mēs vispirms atradāmies, pēc eņģeļa ieteikuma es no zemes atdalīju vienu akmentiņu — tas ir šis mirdzošais pikucītis — un paņēmu to šeit līdz kā pierādījumu, ka es patiesi tur arī biju. Vairāk es Tev kā pierādījumu par manu tur atrašanos nevaru pavēstīt.”

137. IEKŠĒJAIS VEIDS APLŪKOT RADĪBU.

1. Es saku: “Tas ir pilnīgi pietiekami! Bet nu Es tev rādišu citu veidu, kā kāds savā sirdī pilnīgs cilvēks var apceļot zvaigznes, bez kā nemaz nepazūd no šīs Zemes; bet, protams, kā liecību paņemt līdz mirdzošu akmentiņu — to tik viegli nevar! — Nu, tu apskatīji to zvaigzni, kur tu apceļoji?”

2. JARA saka: “Jā, Kungs!”

3. 3. Es saku: “Nu tad savā sirdī isti dzīvi stādiēs to priekšā, kādu laiku, nenovēršot skatienu, ar savām acīm skaties turp un saki Man, kā pēc nedaudz acumirkļiem tā tev parādīsies!”

4. JARA tūlīt tā dara un pēc nedaudz acumirkļiem viņa saka: “Kungs, Kungs, Tu mans Dievs, Tu mana mīlestība, tagad es to redzu tā, kā turp lidojot to redzēju ceturtajā posmā. Tā kļūst vienmēr lielāka, un tās gaisma ir tikko panesama! Ak, tā ir briesmīgi spēcīga gaisma; bet, par laimi, tā acīm nenodara nekādas sāpes! Ai, ai, tagad viss debesjums ir tikai šausmīgi spēcīga, milzīgi vareni viņojoša gaismas jūra! Ak Dievs, ak Dievs, cik lieli un brīnumaini ir Tavi darbi, un Tu starp šīs zemes cilvēkiem, tārpiņiem, staigā miesā kā vienkāršs, pieticīgs cilvēks.

5. Ai, ai tagad es atkal esmu uz tā paša kalna un apkārt redzu to pašu diženo un krāšņo apvidu! Es atkal redzu tos pašu tempļus, tos pašus cilvēkus un viņu skaistos dārzus. Es redzu arī ļoti skaistas puķes. Bet mazākā no tām ir lielāka, nekā kāda māja uz šīs zemes; tās gan es varētu noplūkt par piemiņu! Ak, bet nu es redzu arī visādus dzīvniekus, un es redzu arī brīnumskaistus putņus; bet arī viņi ir šausmīgi lieli! Uz milzīgajiem kokiem karājas reti lieli augļi, un es arī pamanu, ka dažī cilvēki tos paņem rokās un bāž arī mutē. Nu, nu, no viena šāda bumbiera, vai kas tas arī citādi ir par augli, uz šīs Zemes tūkstoš cilvēkiem pārpilnībā būtu ko ēst veselu gadu!”

6. ES saku: “Nu ievēro, tagad tu nonāksi šīs pasaules sava veida pilsētā, saki man, kā tev tā patīk?”

7. Drīz pēc tam JARA sasit rokas virs galvas un aiz sajūsmas pilnīgi iekliezdas, teikdama: “Bet Tava Vissvētākā Vārda dēļ, tas ir tāds krāšņums, kādu neviens cilvēks vēl nekad nevarēja redzēt ne sapnī! Ak, tas ir neaprakstāmi! Kādas tempļu rindas, kādas kolonnas, kādi kupoli! Nē, nē, tāds lielums, greznums un diženums! Kungs, es lūdzu Tevi, ved mani atpakaļ, jo šī neizsakāmi pārmērīgā greznība mani nonāvētu!”

8. Kad JARA atkal ir nedaudz attapusies, viņa man jautā: “Kungs, tagad es to redzēju daudz labāk, nekā pirmīt, un es tur biju zināmā mērā tikai garīgi. Es domāju, ka mīlais, labais eņģelis, šķiet, man tikai nedaudz lika aizsapņoties, un tad šo zvaigzni arī tā parādīja.”

10. ES saku: “Nē, eņģelis tavu vēlēšanos pilnīgi izpildīja! Bet tas arī bija iespējams tikai ar **tevi**, jo tava sirds ir mīlestības pārpilna; bet ar katru citu cilvēku tā ko būtu pilnīgi neiespējami panākt. Un ja kāds eņģelis, ko viņš gan labi varētu, ar kādu parastu pasaules cilvēku to darītu, tad jau šāda eņģeļa tuvošanās pasaules cilvēku acumirkli nonāvētu!”

11. Bet tu man pirmīt jautāji, vai visas zvaigznes esot tādas pasaules, un Es tev atbildēju ar Jā. Nu, ja tu, Mana vismīļā Jara, to vēlies, tad tādā pat veidā pārlicinies! Redzi, ja kāds pasaulīgs jauneklis bildina kādu jaunu līgavu un to dara par savu izraudzīto, tad viņš, lai tās, ko mīl, sirdi padarītu labvēlīgāku, viņas priekšā arī atklāj visus savus dārgumus; jo, ja viņu jau nevēlētos viņa personas dēļ, tad viņa tomēr viņu pieņems viņa lielo dārgumu dēļ. Un redzi, es nu tavā priekšā daru līdzīgi, lai tu reiz pasaules kārdinājumu laikā neatkritī no maniem dārgumiem, lai tu vari saprast, ka Es tagad te nestāvu tik nabags, kā

mana āriene to cilvēkiem, šķiet, pavēsta. Redzi, Es nu reiz esmu tavs mīļotais un tādēļ arī nedaudz rādu no Maniem lielajiem īpašumiem!”

12. JARA saka: “Kungs, Tu mana dzīvība, ja es tādēļ vēlētos kādu zvaigzni tālāk apskatīt, lai caur to savā mīlestībā uz Tevi sevi pasargātu no neuzticības, tad man būtu žēl, ka esmu apskatījusi kādu zvaigzni, jo vienīgi Tu man esi bezgala vairāk, nekā visas neskaitāmās zvaigznes ar visiem to krāšņumiem. patiesi, lai mīlētu vienīgi tevi, man mūžam nav vajadzīgs nekas cits, kā vienīgi tu; bet vienīgi tev par prieku, ja tu to vēlies, es ļoti labprāt aplūkoju arī Tavas varas un gudrības brīnumus!”

13. Es saku: “Klausies, tu mana vismīļā Jara, Es labi redzu tavā sirdī un lasu tajā, cik ļoti tu mani mīli, un pazīstu arī tavu uzticību; bet tu nu vēl esi vairāk bērns, nekā pieaugusi meitene. Līdz šim tu vienmēr biji zem mana eņģeļa aizsardzības, un pasaules ļaunie gar tev nevarēja tuvoties; bet, kad tavi gadi būs nobriedušāki, tad tev ļaunajai pasaulei un tās baudām vajadzēs stāties pretī ar pašas spēkiem, lai caur to pēc Manas visām būtņēm uzliktas nemainīgas kārtības pati no sevis iegūsti stingru pamatu, lai tikai tad vari man patiesi tuvoties visā garā un patiesībā. Un redzi, te pasaulei ir stipra vara pār cilvēkiem, jo pasaule pa lielākai daļai tiek pārvaldīta no elles un te dvēselei tas maksā daudzas grūtos ciņas, lai tā netiktu aprīta no viņas pašas miesas un asinīm un caur to tad arī no pasaules.

14. Tavs stāvs ir ļoti skaists. Drīz pasaules jaunekļi metīs uz tevi savas acis un piedāvās tev sirdi un roku, un tev būs grūti viņiem pretoties. Bet kad tāds laiks pienāks, tad savā sirdī atceries Mani un visu, ko tu uz šīs augstienes esi dzirdējusi un redzējusi, un uzvara pār pasauli tev kļūs vieglāka!”

15. Nedaudz noskumusi, JARA saka: “Bet tev tak kopš mūžības vajag būt skaidram, vai es tev jebkad varētu kļūt neuzticīga!? Un ja Tu mani redzi kādu turpmāko neuzticību, kā Tu spēji mani mīlēt? Un vai Tu nākamajai grēciniecei vari atļaut, ka viņa Tev tuvojas?”

16. Es saku: “Tas tev, Mana vismīļā Jara, vēl ir daudz par augstu! Bet aiz sevišķi lielas mīlestības pret tevi, Es tev tomēr kaut ko teikšu: Redzi, Es gan kopš mūžības, ja Es to gribu, varu visu zināt, kas ar kādu cilvēku notiks; bet, lai savos brieduma gados cilvēks varētu rīkoties pilnīgi brīvi un droši, tad uz kādu noteiktu laiku Es savas acis no viņa novēršu un nepiedalos viņa brīvajā rīcībā, izņemot, ja viņš Mani sirsniņi lūdz viņam palīdzēt viņa brīvajā ciņā ar pasauli. Te Es atskatos uz viņu un viņam palīdzu iet pa pareizu ceļu un dāvāju viņam nepieciešamos spēkus ciņā ar pasauli.

17. Un redzi, tā Es arī par tevi negribu mest nekādu skatu nākotnē, lai tu tavā rīcībā paliec brīva; bet tā vietā Es tevi nu pamācu, lai kārdinājuma laikā tu visu to vari atcerēties. šajā laikā arī sargeņģelis tevi atstās vienu; bet kad tu ar taviem spēkiem būsi pasauli pilnīgi uzvarējusi, tad viņš atkal nāks pie tevis un visās lietās tev kalpos. vai tu, mana vismīļā Jara, to gan esi tā nedaudz sapratusi?”

138. KĀDA VIŅPASAULES PAŠAIZLIEDZĪBAS SKOLAS PASAULE.

1. JARA saka: “Sapratusi es to gan esmu, bet tādēļ tā lieta man un visiem pārējiem cilvēkiem tomēr ir ļoti bēdīga, jo no tūkstošiem tikai vienam būs pilnīgs spēks pašam no sevis tā pretoties pasaulei, kā tev tas būtu patīkami!”

2. Es saku: “Bet tādēļ Es esmu nācis pasaulē, lai caur Maniem vārdiem un Maniem darbiem katram rokās dotu līdzekli, ar kuru viņš vieglām pūlēm var uzvarēt pasauli!”

3. JARA saka: “Viss jau būtu pareizi, — bet uz Zemes vēl ir ļoti daudz cilvēku, kuri no taviem vārdiem varbūt tikko tūkstoš gados kaut ko dzirdēs! Ar ko tad viņi visu laiku aizsargāsies no pasaules uzmacības? Viņi tak tāpat ir cilvēki, kā mēs, jūdi!”

4. ES saku: “Ar zemes tautām tāpat ir tāpat, kā ar kāda tēva atsevišķiem bērniem. Vieni, kā pasaulē ātrāk piedzimuši, tiek no tēva citādi audzināti, nekā tie, kas pasaules gaišumu ir ieraudzījuši tikko pirms diviem, trim, četriem līdz pieciem gadiem. Vecākais dēls jau ir kļuvis vīrs, pilns spēka, un kāda meita ir precību gados; bet līdzās ir vēl pāris bērnu tavā vecumā, un trīs vēl guļ autiņos. Saki Man, vai tas no tēva gan būtu gudri, ja viņš ar bērniem šūpulī apietos tāpat, kā ar par spēcīgu vīru izaugušo dēlu!?”

5. JARA saka: “Tas no šāda tēva, protams, gan būtu ļoti dumji!”

6. ES saku: “Nu redzi, tajā tad arī ir iemesls, kādēļ dažas tautas tikai vēlāk nonāk pie Manas Mācības! Viņas tagad tai vēl nav pietiekami nobriedušas. Bet istā laikā tās jau nobriedīs, un te viņas arī saņiegs mana Mācība. — Vai tu to saproti?”

7. JARA saka: “Ak jā, to es ļoti labi aprotu; bet kāds liktenis lielajā viņ pasaulē sagaidāms šīs zemes vēl nenobriedušajām tautām?”

8. ES saku: “Tas tev tūlīt jāredz! Paskaties, tur debess ziemeļu daļā stāv viena nedaudz sārtas gaismas zvaigzne. Ietver to tavas dabas acīs kā iepriekšējo, un arī tavas miesas acis vērs uz to, un tajā zvaigznē tu saskatīsi skaistāko atbildi uz tavu jautājumu!”

9. JARA tā tūlīt dara un pēc nedaudz acumirkļiem saka: “Ak Kungs, Tu visvarenais debesu un visu pasaļu radītājs, tā ir kāda vēl daudz lielāka pasaule, kāda bija iepriekšējā, un ar kādu brīnišķīgu gaismu tā ir apņemta! Bet gaisma ir gaiši sārtā krāsā, pārejoša nedaudz zeltzeltēnā, kamēr iepriekšējās pasaules gaisma bija tīri balta. Bet nu arī šīs pasaules gaisma kļūst nepanesami spēcīga! — Ak, nu jau es esmu uz šīs apdzīvotās pasaules virsmas. Ak, te ir tik neparakstāmi brīnišķi! Kāda daudzveidība! Zemi, maigi nolaideni kalni ieslēdz brīnišķīgākās auglīgākās ielejas. Ielejās redz sava veida būdas, kuras gan pastāv tikai no jumta, kas labā kārtībā balstās uz kā rubīns mirdzošām kolonnām. Bet uz klana mugurām šādas būdas bez pārtraukuma stiepjas nepārskatāmās rindās un, cik milzīgi tālu manas acis nu sniedzas, tad tomēr es neredzu neko citu, un te viena tāda būda ir tik līdzīga otrai, kā cilvēkiem viena acs līdzinās otrai. Kā es manu, visi garenie, ieapaļie jumti balstās uz it kā septiņu vīru augstā rubīna kolonnām; bet arī te viena kolonna ir kā pārējās! No cilvēkiem un citām dzīvām būtnēm līdz šim nekas vēl nav atklājams. Bet tomēr arī viņiem vajag te būt, — jo par to vēsta šis ļoti plašās zemes ārkārtējā kultūra.

10. Bet dīvaini ir tas, ka šajā citādi tik ļoti brīnišķajā pasaulē viss ir vienāds! Viens augļu koks izskatās uz mata līdzīgs otram, un viena puķe otrai! Viss ir likts rindās, un neko nevar atrast ārpus šīs kārtības.

11. Tas viss gan izskatās brīnumaini un piešķir draudzīgu izskatu, bet ar laiku šādi vienveidībai mūsu veida cilvēkiem tad tomēr vajag likties diezgan garlaicīgai! Bet nu es esmu sasniegusi vienu šādu būdu un redzi, tajā ir pavisam mūsu veida cilvēki! Viens stāv uz paaugstinājuma un sprediķo, un vairāki citi šo sprediķi klausās ar lielāko godbijību.

12. Te, līdzās stāvošajā būdā pie labi klāta galda es redzu ēdam vairākus ļoti krokotos tērpos tērptus cilvēkus; bet apkārt ēdošajiem stāv tik daudzi, kurus, šķiet, moka izsalkums, un viņi nedabū neko ēst! Ak, bet te trešajā būdā es redzu dažas brīnumskaistas meičas! Viņas stāv pilnīgi kailas un, šurp un turp staigādamas, uzjautrinās ar dažiem ļoti maz runājošiem vīriem. Bet aizmugurē stāv daudzi, šķiet, ļoti baudkāri jaunekļi un dod skaistajām meitām zīmes nākt arī pie viņiem un arī ar viņiem nedaudz uzjautrināties. Bet jaunekļi netiek uzklausīti un, šķiet, par to nav pārāk priecīgi.

13. Ak, tas tomēr ir dīvaini iekārtots. Cik viena būda ārēji uz mata līdzinās otrai, tik dažādas tajās šķiet esam cilvēku nodarbošanās. Un tas tomēr arī ir ļoti dīvaini!? Bet ja šajā milzīgi lielajā pasaulē visur izskatās kā šajā no manis aplūkotajā apvidū, tad man mūsu mazā zeme ir mīļāka — izņemot ļaunos cilvēkus!”

14. ES saku: “Viss tas, ko tu redzi, ir tikai mazs skolas un vingrinājumu nams pašreizējā un sevis paša pārvarēšanā. Staigā nu tālāk, un tavām dabas acīm tev tūlīt tiks rādīts kas cits.

15. Jara tā dara, un drīz tā iekliežas, ka cieši gulošie gandrīz būtu pamodušies, ja Mana griba viņus atkal nebūtu iegremdējusi miegā.

16. Es jautāju Jarai, kas tad noticis, ka viņa tik skaļi iekliezās.

17. JARA saka: “Ak Kungs, šī greznība, šis majestātiskums atkal pārsniedz visu, ko kāda cilvēka prāts var aptvert! Te viena pils tik liela un augsta kā uz Zemes augstākais un lielākais klans! Mūri ir no tīriem dārgiem dārgakmeņiem. No ārpuses šo milzīgo pili grezno tūkstotis un vēlreiz tūkstotis zelta trepes un galerijas, kas savā augstākajā virsotnē noslēdzas pilnīgā smailē. Apkārt šai pilij rotājas krāšņākie dārzi, kur lielā daudzveidībā piedāvā acīm vienmēr jaunus pārsteigumus. Bet dārzā ir arī ļoti skaisti ezeri, kur, jādūmā, izpriecām, apkārt peld ļoti daudzi brīnumaini mākslas darbi, bet ne no viena netiek vadīti un vēl jo mazāk ievēroti.

18. Kungs, ko gan tas viss nozīmē? Kas ir šīs milzīgās pils iedzīvotāji un kam kalpo pa skaistajiem ezeriem apkārt peldošie visāda veida mākslas darbi?”

139. SKATS ZVAIGŽŅU PASAŅU KĀRTĪBĀ.

1. Es saku: “Redzi, šī pilsēta tajā apvidū, kuru tu jau redzēji, ir kāda virsskolotāja mājvieta. Visas tās skolas būdas stāv zem viņa uzraudzības un tie ezeros apkārt peldošie priekšmeti zināmā laikā tiks izmantoti tālāki apmācībai augstākā gudrībā. Bet kāda šeit ir mājvieta, tādas tikai šīs gaismas pasaules viduszonā ir vēl daudzas simttūkstošas, līdzās daudzām vēl lielākām pilsētām, no kurām tu nu redzi kādu

no mazākām. Bet līdzās šai zonai šajā pasaulē ir septiņdesmit sešas blakus zonas, un katrai ir pavisam īpašs iekārtojums. Šī pasaule, tāpat kā iepriekšējā, īstenībā ir divas saules, līdzīgas mūsējai, kas Zemes dienā dod gaismu, bet ar atšķirību, ka no tevis vispirms redzētā ir ap tūkstots reizes lielāka, nekā mūsu Zemes Saule un tā, kuru tu tieši tagad aplūko, ir ap četras reizes lielāka, nekā mūsējā! Bet pati mūsu saule ir tūkstoš reiz tūkstots reižu lielāka, nekā visa šī Zeme.

2. Bet šīs zemes cilvēkiem vēl ir pavisam maldīgs uzskats par šo Zemi un par Sauli, par Mēnesi un visām zvaigznēm. Bet kad viņi reiz pratis labāk rēķināt, tad viņi arī sasniegs labāku priekšstatu par pasaules ķermeņiem bezgalīgajā radības telpā.

3. Bet to tu vari zināt, ka ap katru šādu sauli dažādos attālumos riņķo ļoti daudzas šādas Zemes, kā ir šī, uz kuras mēs stāvam un ka vairākām šādām zemēm ir vēl blakus zemes, kas ap tām riņķo kā patstāvīgi pavadoņi, tāpat kā Mēness ap mūsu zemi! Bet cik daudzas īstenas Zemes tiek no kādas saules apgādātas, tik daudzām katru šādu sauli, apriņķojošu Zemju atbilstošām zonām, tad tieši ir kāda sava saule, ar izņēmumu Vidus saules, kas ir noteikta Zemes Saules uzturēšanai un vadīšanai un ir tūkstots reiz tūkstoš reižu lielāka, kā desmit reiz tūkstoš reiz tūkstotis tādas saules, no kurām tu nu divas esi redzējusi.

4. Kāda šāda vidussauļe vairs nav zonā, bet gan uz tās virsmas.

4. Kāda šāda vidussule vairs nav zonā, bet gan uz tās virsmas sadalīta tikpat daudzās sfērās, cik daudzas atsevišķas zemes saules tai aprūpējamas; un te tad katrai kādai Zemes saulei atbilstoša telpas virsma ir tūkstots līdz desmittūkstoš reizes lielāka, nekā katras atsevišķas zemes Saules, kopā ar vidšam tai apkārt riņķojošām Zemēm, virsma. Bet ap kādu vidussauli riņķo, mazākais, tūkstots reiz tūkstots Zemessauļes.

5. Bet tad vēl ir Vidussauļes, ap kurām vēlreiz griežas tūkstots reiz tūkstots tikko pieminētās vidussauļes ar visām to zemessauļēm, un atkal vidussauļes, ap kurām riņķo otrās klases vidussauļes, un beidzot viens kopējs Pasaules Vidus ķermenis, kas ir kādas Vidussauļes neizmērojamais dziļums un kam nav nekāda cita griešanās, kā ap paša asi. Šis Vidus ķermenis arī ir vienas saule, bet tā ir tik liela, ka visas neskaitāmās zemes saules, pirmās, otrās un trešās kārtības Vidussauļes un visas zemes un mēneši, kas riņķo ap neskaitāmi daudzām Zemes saulēm, līdzās daudziem tūkstošiem lielākām un mazākām komētām, kas kā topošas Zemes mainīgos lokos lauž sev ceļu ap zemessauļēm, neveidotu ne simttūkstošo daļiņu no tās Ķermeņa satura ja šī minētā Galvenā Vidussauļe būtu tukša lode un augšā minētie neskaitāmie pasaules ķermeņi atrastos tajā. — Jara, vai no teiktā tu vari ko aptvert?”

6. JARA saka: “Kungs, kas šādu lielumu spēj aptvert?! Priekšastādīties es to nu, protams, varu; bet pie tam man pilnīgi reibst! Es nu arī šo sauli krietni apskatīju, bet tomēr nezinu, kā tad man sev jāatbild uz jautājumu par Zemes nenobriedušo tautu esamību lielajā Viņpasaulē.”

7. ES saku: “Nu, tad pagaidām novērs savas acis no skatītās saules un tad uzklausi mani!”

8. JARA saka: “Kungs, tas jau ir noticis!”

140. VIŅPASAULES ATTĪSTĪBAS PERIODI.

1. Es saku: “Tā klausies manī! — Redzi, visi šādi nenobrieduši cilvēki pa lielākai daļai nonāk šajā no tevis nu skatītajā saulē un plašajās skolās tiek apmācīti visās lietās, kas attiecas uz dzīvību. Tāpat agri nomirušie bērniņi tiek apmācīti un izaudzināti lieli mūsu saules vidusjoslā — bet vairāk saules garīgā daļā.

2. Nenobriedušās dvēseles no tevis skatītā saulē atkal saņem miesu, tomēr bez piedzimšanas, un tad tās kopā ar dvēselei pašas kļūst garīgas un var pāriet tīri garīgajā. Bet kā šādas dvēseles no šejienes uz turieni tiek nogādātas un no **kā**, to tu pie pirmās saules apceļošanas pieredzēji pati pie sevis. Un šis eņģelis, kas nu vēl stāv mums līdzās, ir vadītājs un pavēlnieks pār visām pasaulēm un Saulēm, par kurām Es iepriekš tev runāju. No tā tu redzi, kāda viņam dāvāta vara un kāda gudrība.

3. Bet visiem šiem neskaitāmi daudzajiem eņģeļiem, kurus tu plašās rindās redzi ap sevi, ir līdzīgs darbs; jo mūžīgos dziļumos ir vēl cilvēka prātam neaptverami daudzi šādi Saules pasaulu novadi kopā ar kādu līdzīgu, iepriekš aprakstītu galveno vidus sauli, un katrs šāds Saules novads tiek pārvaldīts no kāda no šiem eņģeļiem. Tu nu gan redzi daudzus eņģeļus, bet tā nav ne desmit reizes simttūkstošā daļa tikai no lielajiem eņģeļiem pārvaldītājiem, nerunājot par mazākiem eņģeļiem, kuriem ir uzticēta atsevišķu saulu un zemju un mazāku pasaules novadu sevišķa uzraudzība un vadība. Un redzi, man Manā

mūžīgā Garā tomēr vajag rūpēties par katru acumirkli. Un ja Es visu tev radīto vienu acumirkli izlaistu no Manas nemainīgās gādības, tad tajā pat acumirkli viss izgaistu, kā lielākais, tā mazākais! — Vai tu ar tavu garu gan to realizētu?”

4. JARA saka: “Ak Kungs, kā tad tu vari man uzstādīt tādu jautājumu!? Es. šīs zemes puteklītis, — un tu, tavā garā vienīgais, mūžīgais, visu varenais Dievs! Ak, ja aklie farizeji no Jeruzalemes tomēr varētu to redzēt, tad viņiem vajadzētu būt citādi izpratnei! Bet viņi nevar to redzēt un neredzēs; tādēļ arī viņi ies bojā savā stūrgalvībā un ļaunumā! Viņu dvēseles gan it kā arī nonāks viņā pusē tajās saules skolās?”

5. ES saku: “Tas gan it kā nē, mana vismiļā Jara; jo viņi nepieder pie kādas nenobriedušas, bet gan pie pilnīgi nobriedušas tautas! Un no kādas nobriedušas tautas dvēseles, ja tās caur pašu vainu reiz ir pārgājušas visā ļaunumā, nonāk Zemes dziļumos! Jo, tā kā viņas ir kļuvušas tīra matērija, tad tas ir viņu elements, un viņi nevar un negrib no tā šķirties. Tikš gan likt lietā viss ārkārtējākais. Pār viņiem tiks pielaistas visas mokas un sāpes, lai viņus no matērijas atbrīvotu. Un ja kāds no matērijas atbrīvosies, tad viņš nonāks skolās, kas te pastāv uz šīs zemes garīgās daļas; tikai tad viņš tiks pārnest uz Mēnesi. Ja viņš tur izgājis to pašreizējās pakāpi un tajā kļuvis stiprs, tad viņš tiks pacelts kādā pilnīgākā planētā un tur pamācīts pareizākā gudrībā.

6. Ja tad kāda šāda dvēsele iegājusi pareizā gaismā, tad tikai caur šādu gaismu, ja tā kļūs spēcīgāka un spēcīgāka, tiek radīts garīgās dzīves siltums un ja pamazām visa viņas dzīvība kļūst par mīlestību, dvēsele sāk ar savu garu apvienoties. Ja tad mīlestība izplaukusi nepieciešamā spēkā un stiprumā un pārgājusi patiesā, dzīvā dzīvības liesmā, tad dvēselē no iekšpuses kļūst gaišs, un tikai tad šāda dvēsele atrodas tajā stāvoklī, lai tiktu uzņemta svētīlaimīgu garu patiesi brīvā pasaulē, kur tad kā no bērības tiek vesta tālāk.

7. Bet kamēr uz Zemes materiāla kļuvusi dvēsele labvēlīgā gadījumā to sasniedz, vienmēr var paiet vairāki simti zemes gadu. — Bet Es nu tavā sirdī lasu, ka tu atkal vēlies Man ko jautāt, un Es tev saku: “Jautā, jo taviem jautājumiem ir labs pamats. Bet šoreiz vērsies pie mums līdzās stāvošā eņģeļa, viņš tev arī dos pareizu atbildi!”

141. PAR CILVĒKA GARA LIELUMU.

1. Te JARA vērsas pie eņģeļa un jautā viņam, teikdama: “Tavs Kungs un mans Kungs man žēlīgi norādīja uz tevi, tu miļlais, cēlākais jaunekli, un man teica, ka man tev kaut kas noteikts jājautā, un tu tad man dosi pareizu atbildi. Un tā saki man, kādēļ šiem mani laicīgiem radniekiem, kā arī Kunga mācekļiem vajag gulēt, kamēr es esmu nomodā, un kādēļ man ar manas miesas acīm vajag redzēt, vai kādēļ es varu to, ko pēc Kunga vēstījuma viņi var vai drīkst redzēt un dzirdēt tikai sapnī?”

2. Mīlestības draudzīgākā balsī EŅĢELIS saka: “Tu, Kunga daiļā meita, ar savu dvēseli esi pilnīgi pārgājusi garā un ar pasaules matēriju tev gandrīz vairs nav nekā kopēja; tavas laicīgās acis ir kļuvušas par tavas dvēseles acīm un tavas dvēseles acis par tava mūžam nemirstīgā gara acīm. Un tādēļ tu tavā dzīvības sfērā esi pilnīgi tāda, kādam īstenībā jābūt katram cilvēkam.

3. Bet katra cilvēka gars ir tā radīts, ka tas, līdzīgi Dieva garam, sevī ietver visu bezgalību. Ja tu nu tavā tīrākā dabā uzņem kādu, lai cik tālu zvaigzni vai kaut ko citu, tās te ir gara acis, un līdzās caur miesas acīm tavas dvēseles acis pievērs tiem gara acīm aplūkotiem priekšmetiem, te rodas tavā garā esošās ainas iekšējs konflikts ar tās pašas ainas ārēji atbilstošo formu. No šī konflikta tad tavā dvēselē par redzēto priekšmetu kļūst pilnīga gaisma, un tas tev tad rādās tāds, kāds tas savā veidā patiesi ir.

4. Un es tev to uzticami un patiesi saku, ka to spētu visi cilvēki, ja viņi savā dabā būtu tikpat nobrieduši un tādi kā tu; bet ir tikai ļoti nedaudzi, kas tev līdzinās! Bet šeit guļošie tieši **nelīdzinās** tavai dvēselei un tavai dabai. Caur viņu miesas acīm vēl ilgi neskatās viņu dvēseles, un viņu gara acis ir vēl stingri aizslēgtas. Tādēļ viņu dvēselēm vajag, ka visas pasaules vērošana vispirms tiek aizsegta caur acu miegu un ka vienīgi caur viņu smalkākiem jutekļiem viņi sev spēj sasniegt pārdabiskā, garīgā pārejošo uztveri un vērošanu.

5. Bet šeit šo guļošo miegs tādēļ arī ir īpaša veida miegs, kādu pavisam dabīgā ceļā cilvēks var sasniegt tikai ļoti reti.

Zināmi dvēselē un garā stipri cilvēki pie vājākiem brāļiem šādu miegu biežāk var panākt caur roku uzlikšanu, bet vāji cilvēki saviem līdzīgi vājājiem brāļiem un māsām to nekad nespēj. Bet ka Kungs tikai

caur savu gribu spēj visu, par to gan mūžam sevī vairs nevarēsi atrast nekādas šaubas?!”

7. JARA saka: “Lai Kungs tevi svētī par man doto izskaidrojumu, ko es esmu īsti labi aptvērusi! — Bet nu vēl viens cits jautājums: Saki man, tu, mīļais, daiļais jaunekli, kā man sev jāizskaidro tavs neap-tveramais ātrums?”

7. EŅĢELIS saka: “Dieva vismiļotā meita! Tas ir kas tāds, ko var aptvert tikai kāds tīrs gars, tā ka viņam neeksistē ne laiks, ne telpa. Mēs paši par sevi neesam nekas, bet tas, ko tu ar tava gara acīm mū-sos redzi, ir Dieva domas, Dieva ideja, dieva Vārds. Tādēļ mēs esam pavisam tīri gari; nekāda matērija mums nevar būt nekāds šķērslis.

9. Ja kādu dzīvāko garu nekas nevar traucēt, tad viņa **šeit** un **tur** noteikti ir vies un tas pats. Tādēļ nekāda matērija mums, gariem, nevar atņemt vienādu katru kustību, jo viņa pati vissmalkākā ēterī to-mēr vienmēr atrod kādu šķērslī, caur ko tiek aizkavēta tās kustība.

10. Bez gala plašajā radības telpā ir **trešās** kārtības Vidussaules, pēc kurām tūlīt nāk Galvenās Vi-dussaules. Šīs saules dažādos lielos apļos kustas ap galvenajām vidussaulēm. Pateicoties to lielajam attā-lumam no galvenajām vidussaulēm, to ceļš tavai uztverei ir ārkārtīgi garš.

11. Piemēram, iedomājies šo Zemi kā kādu patiesībā daudzas simttūkstoš reizes lielāku lodi, kā cik tu no tās tagad pārskati. Bet šī lielā lode pastāvētu tīri no smilšu graudiņiem, kā tu tos jau būsi redzē-jusi jūras krastā. Tagad iedomājies vismazāko smilšu garudiņu skaitu, cik daudz to būtu vajadzīgs, lai sastādītu visu šādu zemi! Katram šādam graudiņam nu iedomājies tādu attālumu, kā no šejienes līdz tai zvaigznei, kuru mēs vispirms apmeklējām, un caur to tu gandrīz sasniegsi viena šāda ceļa diametru. Kāda augšā minētā trešās kārtības vidussaule šādu ceļu, protams, nolido, ātrākais, tikai desmit reizes simttūkstoš gados; bet tādēļ, ka ceļš ir tik milzīgi tāls, tad kādai šādai saulei vienā acumirkli jau vajag aiz sevis atstāt tūkstots reiz tik tālu ceļa posmu, kā no šejienes līdz tai zvaigznei, kuru mēs vispirms apmeklējām.

12. Tagad tu domāsi un teiksi: “Jā, ja tā, tad kāda šāda veida saule tomēr kustas tūkstoš reizes ātrāk, nekā tu kā tīrs gars! Ja mēs no šejienes uz to zvaigzni būtu lidojuši ar tās Saules ātrumu, tad mums ne-pieciešami tur vajadzētu būt tūkstoš reizes ātrāk, nekā ar tavu garīgo ātrumu?!”

13. Te es tev saku, ka tās saules lielais ātrums pret manu garīgo tomēr ir tikai tīri gliemeža gaita! Jo redzi, pie visa, tavai uztverei milzīgā ātruma, tai saulei tās tālākā ceļā ap galveno vidus sauli tomēr vajag vēl desmit reiz simttūkstoš gadu, kamēr es vai kāds cits mana veida gars to pašu ceļu var nolidot vienā tik ātrā acumirkli, ka starp manu aizceļošanu un atkal atgriešanos tu nepamanītu ne vismazāko sajūta-mo laika sprīdi; jā, līdzīgi īsā laikā es varēju nolidot arī daudz tukstots reiz simttūkstoš lielāku apli.

14. Tādēļ starp kāda gara ātrumu un kādas, lai cik ātri lidojošas, matērijas ātrumu — un lai tā būtu cik grib, kāpināta — ir bezgalīga starpība; jo, ja kāda, lai cik ātri kustīga matērija ceļu kā no šejienes līdz tai zvaigznei pabeidz vienā acumirkli, tad kādam vēlreiz tik tālam ceļam tai vajag jau divus acumirkļus, un, ja kāda matērija vienā acumirkli pabeidz simttūkstoš šādus attālumus, tad desmit šādiem attālu-miem tai arī vajadzēs desmit acumirkļus, kamēr es katru iedomājamu attālumu varu pabeigt vienā un tai pašā acumirkli.

15. Un redzi, to varu es un katrs mana veida gars, jo visā mūžīgā bezgalībā mums nav, lai cik niecī-gākāis šķērslis. Bet matērija pat brīvākā ētera telpā atrod visādus šķēršļus un tādēļ nekad nevar sasniegt kāda gara ātrumu! — saki nu man, Dieva daiļākā meita, vai tu to gan tā nedaudz esi aptvērusi?!”

142. PAR GARĪGĀ PATIESO LIELUMU.

1. JARA saka: “Ar mana Kunga palīdzību es to gan esmu aptvērusi, bet pie tam man atkal sāk ļoti reibt. Jo pie tam es esmu ieguvusi pilnīgāko pārlicību, ka kādam radītam garam vajag būt aizņemtam mūžību, lai caur un caur iepazītu tikai **vienu** gandrīz jau bezgala lielo galveno Vidussauli, par kuru tu teici, ka bezgalīgā, mūžīgā telpā to skaits cilvēku uztverei esot bezgalīgs, no kurām katra ir bezgala plašo ap to riņķojošo trešās kārtības Vidussauli, kuru skaitu neviens mirstīgs gars nevarētu aptvert, nesēja vai daudz vairāk reģents! Bet ja jau **viena** šāda milzīgi liela galvenā vidus saule katram garam tās apskatīša-nai piedāvā mūžību, cik daudz tad būs jābūt aizņemtam ar visām neskaitāmām citām!?”

2. Ak, tas no manis pavisam nebūtu saprātīgi, ja es sev tā ko vēlētos! Es palieku mājās pie manas mī-lestības un pie tam domāju: “Viena šāda saule gan ir kaut kas milzīgi liels un varena liecība par Kunga bezgalīgo gudrību un mūžīgo varu; bet tā tomēr nevar kungu, tās Dievu un Radītāju tā redzēt, aptvert

un pār visu milēt, kā es! — Un redzi, pēc manām domām tas ir daudz vairāk, kā būt kādai bezgala lielai saulei kādos bezgalīgās radības telpas cilvēkam nekad neizmērojamos dziļumos! Un kas zina, vai Kungam es neesmu tikpat mīla, kā kāda tik liela saule!?

3. Un redzi, tu daiļākais jaunekli, šī mūsu Zeme uz tās ļoti lielās saules varbūt varētu tikt uzskatīta kā tikko pamanāms puteklītis, un tomēr uz tās nu ir nācis Kungs, no kura vieglākās dvesmas atkarīga visu neskaitāmo Galveno Vidussauļu esamība! Un tā es domāju, ka kunga acīs ne vienmēr tieši **tas** ir vislielākais, kas bezgalīgajā radības telpā ieņem kādu tikko izmērojamu daļu, bet gan tas, kas ir **iekšēji** liels!

4. Kas es kā bērns, attiecībā uz ķermeņa lielumu, esmu pret mūsu mazo Zemi, un tomēr es savās krūtīs jūtu kādu telpu, kurā pārpilnībā ir vieta visām tavām vidussaulēm kopā ar to neskaitāmajām Blakus saulēm un Zemēm! manas nelielās acis ar vienu skatu pārskata tūkstotis reiz tūkstotis zvaigznes; jautājums, vai visām lielajām saulēm piemīt šādas spējas!? — Vai man ir taisnība, vai nē?”

5. Es nu atkal saku: “Tev ir pilnīga taisnība un tā tas ir, un tu viena atsver tūkstoti Visuma saulu, kas piepilda bezgalīgo radības telpu; bet cilvēka vienmēr ir labi, ka viņš pazīst manu darbu, lai vairotu viņa mīlestību uz mani, viņa Tēvu!”

6. Bet nu sāk aust gaisma, un mēs sāksim modināt mūsu draugus; bet viņiem jātiek modinātiem tikai pamazām, bet par visu redzēto tev iepriekš nevienam neko nevajag teikt, līdz tam laikam, kad mans un tagad arī tavs eņģelis, kuru es tev redzamu, bet citā tērpā gribu atstāt līdz tavam briedumam, tev dos kādu mājienu. bet pārējiem eņģeļiem nu atkal jākļūst neredzamiem; lai tā notiek!”

7. Acumirkli visi eņģeļi, izņemot vienu, kas saucās Rafaels, pazūd; un viņš bija tērpies tērpā, kādā parasti ģērbjas Nācētē.

8. Kad nu JARA eņģeli redz tā tērtu, viņa saka: “Tik skaisti, — tā tu man patīc labāk, nekā iepriekš tavā debešķīgajā spožumā; jo tā tu nu pilnīgi līdzinies kādam cilvēkam un es gribu tevi īsti milēt, — tikai jautājums, kas pa to laiku pārņems tavu lielo pasaulu vadīšanas darbus?”

9. EŅĢELIS saka: “Neraizējies tādēļ, tu Dieva daiļākā meita; jo es vienmēr varu būt visur šeit un tur, bez kā tu kaut ko pamanīsi no manas prombūtnes, izņemot šad un tad dažus acumirkļus. Tas viss paliek nemainīgs. Vispār es vienmēr ļoti steigšos atpakaļ pie tevis, jo nu tu man esi mīļāka, nekā visas manas neskaitāmās saules, no kurām pie labas izdevības mēs vēl apmeklēsim vairākas. — bet tagad kungs grib brāļus modināt no miega, tādēļ mums nu vajag būt skaisti klusiem!”

10. JARA saka: “Jā, jā, es labprāt paklausu un jau esmu pavisam klusa kā pelīte!”

143. MĀCEKĻI TIEK MODINĀTI NO MIEGA.

1. ES Rafaelam saku: “Ej un vispirms pamodini mani Simonu Pēteri!”

2. Rafaels pamodina PĒTERI un tas pārsteigts skatās apkārt un pēc kāda laika saka: “Vai tad es nopietnībā esmu gulējis? Man tak bija tā, it kā es visu nakti būtu bijis pilnīgi nomodā! Bet tagad es tomēr redzu, ka esmu ļoti cieši gulējis. Bet miegā man bija tik brīnišķīgi sapņi, ka nevaru atminēt, ka man jebkad būtu bijuši kādi līdzīgi. Patiesi, kungs, šie sapņi nevar būt bijuši tukšas putas!”

3. ES saku: “Apskaties nedaudz apkārt, — varbūt tu kalnā atklāj kādas pārmaiņas, par kurām tu noteikti arī esi sapņojis!”

4. PĒTERIS tūlīt paskatās uz visām pusēm un saka: “Ak Kungs, patiesi, patiesi, es to redzēju sapnī, un — skaties tur — visās pusēs gaišais sapnis ir pilnīga īstenība!”

5. Pēteris gribēja vēl runāt tālāk, bet Es viņam teicu: “Pirms tu runā tālāk, vispirms pamodini pārējos mācekļus!” — un Pēteris to darīja.

6. Mācekļi pieceļas no zemes un arī ļoti brīnās, ka viņi tikai tagad pamana, ka viņi ir gulējuši, kamēr viņu dvēselēs viņiem likās, it kā viņi cauru nakti būtu bijuši pilnīgi nomodā un skatījuši nedzirdētas brīnumlietas.

7. Bet JŪDA teica: “Es vēl vienmēr neticu, ka es esmu gulējis! Es tak ar tevi, Simon Jūda, šo to pār-runāju, un tu negribēji man piekrist un man arī teici: “Visi šie brīnumi tevi nepasargās no tā, ka tu par nedaudz sudraba gabaliem kļūsi mūsu nodevējs!” Par to es nu kļuvu pilnīgi traks un gribēju pāri klints sienai tevi nogrūst lejā jūrā; bet te mans Toms mani saķēra un nogāza mani atpakaļ pie zemes! Saki man, brāli Simon, vai tu par to nopietnībā neko nezini?”

8. PĒTERIS saka: “Nevienu zilbi! Es pavisam nezinu, vai es par tevi kaut ko esmu sapņojis!”

9. ES saku: "Paskaties nedaudz apkārt, vai dažs kas, ko jūs sapnī esat redzējuši, nav īstenojies!"

10. Mācekļi nu dodas uz visām kalna pusēm un viens pārsteigums seko otram, un ANDREJS saka: "Mēs līdz šim īsajā pusgada laikā esam redzējuši un dzirdējuši tik daudz brīnumaina, ka nu tikko jāspēj pieņemt, ka it kā te kaut kas vārētu būt iespējams, kas attēlotu vēl kādu lielāku brīnumu; un tomēr mums visiem atkal no jauna prāts sastingst un paliek mums! Mūsu sapņu ainas kļūst par īstenību!"

11. Es redzēju Jaras izvēlēto eņģeli, kas vispirms pacēla augšā visu jūras ūdeni un brīvā gaisā to padarīja par milzīgi lielu pilienu; un es ar savām acīm redzēju pavisam sauso jūras pamatu un skaisto pērļu gliemežnīcu, kuru jara pacēla un par piemiņu paslēpa savā priekšautā, bet tad, kā pēc milīgākās Dieva meitas prasības eņģelis šo klanu no visām pusēm padarīja viegli pieejamu, un to visu vienā ātrākā acumirkli! — Un redzat, tas viss nu arī patiesi ir te!

12. Ar kādiem vārdiem un tīriem darbiem mums tad nu ir jāsāk slavināt mūsu kungu un Meistaru? Kur tad ir tas eņģelis, kas mūsu sirdīs liktu kvēlojošas domas, kuras izteikt mēs atrastu viņa cienīgas? Ak, viņa, visvarenā Dieva priekšā mēs nu būsim pavisam nekas!

13. Mūsu tēvi drebēja Sinaja pakājē, kad viņš virs liesmojošā klana zem zibens un pērkona Mozum deva svētos mīlestības likumus! Un kad Mozus nāca no kalna, aiz dievišķas majestātes viņa seja mirdzēja gaišāk kā pusdienas Saule; un viņam sava vaiga priekšā vajadzēja aizklāt trīskārtēju aizsegu, lai tauta varētu viņam tuvoties. Kunga svētie pravieši vēl ilgi pēc tam pareģoja, ja pēc iepriekšējas sagatavošanās viņiem tikai uz īsu laiku galvas tika aplātas ar Mozus apsegu, un mēs vēl šodien brīnāmie spar viņu augsto gudrību! Un te ir Viņš Pats, kas dārdēja Sinaja kalnā! Zem Viņa kāju soļiem Sinaja kalns kļuva par liesmu, — un Viņa visvarenākajā klātbūtnē mēs varam palikt vēsi kā silta ziemas nakts?! Tādēļ steidzamākiem soļiem pie Viņa; jo vienīgi viņš ir visu svēts! Viņam vienīgajam pienākas viss gods, visa slava, visa mīlestība un visa pielūgšana!"

14. Pēc šīs Andreja uzrunas visi mācekļi, izņemot Jūdu, kas Andreju dēvēja par pārspilētu jūsmotāju, pilni mīlestībā kvēlojošas dedzības pienāca pie Manis un kā rīta sveicienu man sniedza kvēlojošu "Ozianna!"

144. JARAS SLAVAS RUNA.

1. No šīs skaļās dziedāšanas pamodās arī visi pārējie vēl guļošie un pamodušies tūlīt piebalsoja mācekļiem; un es ļāvu viņiem izkratīt viņu sirdis, un KARA apkampa manas kājas un aiz pārāk liela prieka un svētlaimes raudāja! Kad viņa pie manām kājām bija raudājusi un mācekļi pabeiguši viņa rīta sveicienu, mazā piecēlās un ļoti nozīmīgā balsī teica: "Ak Zeme, kad, kad tu atkal būsi tik laimīga, tikt mīta no šīm kājām? Vai tu, netikumu mēmā māte, jūti, kas ir Tas, kas tevi nu min? Nē, nē, tu to nejutī, tu to nevari just; jo tu esi par mirušu un par mazu! Kā tev jāaptver tas, kas ir pārāk neiedomājami liels un svēts bezgalīgajai telpai un visām neskaitāmajām miljardu būtnēm tajā! Kur man jāsāk un kur jābeidz, lai apdziedātu viņa diženumu tikai vienā rasas pilienā? Jo Viņš, mūžīgais dievs, jā, ir tas, kas tikpat labi rada rasas pilienu, kā tās bezgala lielās gaišās pasaules! Ak Kungs, ak mans Dievs, tomēr iznīcini mani; jo mana sirds nepanes pārāk lielo mīlestību uz tevi!"

2. Kad es vēl nepazinu tavu diženumu, es tevi mīlēju kā pilnīgāko cilvēku. Es tevī gan jutu tīri dievišķu garu un šo svētāko garu tevī mana sirds neizsakāmi mīlēja. Bet tomēr es tevi domāju kā kādu visaugstākā dēlu! Bet tagad viss ir pieņēmis citu veidu! Tu esi **Pats** Visaugstākais! Izņemot tevi, vairs nav neviena! Tādēļ piedod man, mazākam putekļu tārpiņam, ka savā iedzimtā aklumā iedrošinājos tevi mīlēt kā kādu cilvēku!"

3. ES saku: "Mans bērniņ, te nav nekā, ko piedot; paliec tu pie šīs mīlestības! Jo es nu jums visiem saku: kas mani nemīl kā tu, mana vismīlā Jara, nav mani mīlējis un vēl nemīl, tā mīlestība no Manis tiks uzlūkota kā nekāda!"

4. Kas Dievu nemīl kā vispilnīgāko Cilvēku, tas jo mazāk var mīlēt savu tuvāko, kas ir vēl ļoti nepilnīgs cilvēks! Bet ja stāv rakstīts, ka Dievs cilvēku radija pēc Savas līdzības, kam tad dievam jābūt citam — ja cilvēks ir viņa līdzība — kā tieši arī vienam, bet pavisam dabīgi, pilnīgākam Cilvēkam? Jeb vai es izskatos citāds, nekā kāds cilvēks, tādēļ ka tu, mans bērniņ, esi redzējusi dažus pilienus no mana diženuma?"

5. JARA saka: "Ak nē, Tu vēl vienmēr izskaties tāds pats un arī manā sirdī neesi kļuvis citāds. Jā, es aiz tīras mīlestības tieksmes vismīlāk vēlētos Tevi turēt pilnīgi sirdī! Es vēlētos tevi tik spēcīgi apkampt,

ka man varētu pārplīst asinsvadi, un tad tevi nekad vairs neatlaist; es vēlētos tavu seju noklāt neskaitāmiem skūpstiem un nekad nebeigt tevi skūpstīt! Īsi, es pavisam nemāku izteikt, ko visu aiz tīras mīlestības es tev vēlētos darīt! Bet tagad tu esi tā Vissvētākā, augstākā Dieva būtne, un es savā sirdī tātad domāju, ka es esmu par daudz necienīga tevi tā milēt, it kā tu būtu kāds cilvēks. Bet es nu jau varu domāt, kā es varu un spēju, tikpat mana sirds tomēr ar to nerēķinās un mīl Tevi vēl dedzīgāk, kā iepriekš!”

6. ES saku: “Tas viss jau tā ir pareizi! Lai tava dvēsele tikai vienmēr seko tavas sirds tīrajai tieksmei un tajā sakurina īsti gaišu liesmu, tad visā dvēselē drīz kļūs gaišs; un tajā kā saule uzlēks Dieva Gars, un tā gaismā un dzīvības siltumā uzdzīgs Dieva sēkla un Dvēseli apgādās ar Dzīvības augļiem mūžībai!”

7. Bet Dieva gars cilvēkā nevar tikt pamodināts citādi, kā caur mīlestību uz Dievu un, izejot no šādas mīlestības, caur mīlestību uz tuvāko.

8. Tādēļ tikai vienmēr paliec tavā mīlestībā; jo tā man un tev ir vairāk vērtā, kā viss diženums, ko tu ar tavām acīm redzēji!”

145. KOPĒJĀ SAPŅA REALITĀTE.

1. KAPTEINIS pavisam uzmanīgi sāk piecelties no zemes un saka:” Kungs un Meistar! Vispirms Tev visa pateicība, ka es uz šīs augstienes vēl dzīvoju! Cik viegli pie trīskārtējas apgriešanās es būtu varējis nokrist dziļumā, un ar manu nožēlojamo dzīvību šajā pasaulē būtu mūžīgas beigas! Bet es vēl dzīvoju un, proti, tajā paša vietā, kur es vakar apgūlos, un par to man jāpateicas tikai Tev, un tādēļ arī es Tev patiecos no visas manas sirds dziļumiem! Bet vienlaicīgi tev arī sirsnīgi lūdzu, lai tu vēlētos man un visiem pārējiem no šīs šausmīgās augstienes neskartiem nonākt lejā Ģenecaretē un cik iespējams, drīz; jo cik ilgi man manā prātā vajag nodarboties ar lejā nokāpšanu, par kādu labu garstāvokli pie manis nevar būt nekāda runa!

2. ES saku: “Vai tu, mīlais draugs, šajā naktī pavisam neko nesapņoji?”

3. KAPTEINIS saka: “Jā, jā, pareizi, jā — no tīrām bailēm gandrīz būtu aizmirsis brīnišķo sapni! Jā, ja šis kalns būtu tāds, kādu es to šonakt redzēju sapnī, tad tas, protams, būtu prieks, tajā uzkāpt vēl tūkstoš reižu; bet sapnis paliek sapnis!”

4. Viņam līdzās stāvošais EBABS saka: “Pavisam nē, draugs! Es tev saku, ka šoreiz mūsu vienāda sapnis ir ieguvis pilnīgu realitāti. Piecelies un pieej pie virsotnes malas, un tu pārlicināsies, ka mūsu kalns nu pat jūras pusē pavisam maigi veido kritumu un itin visur, kā lejup, tā augšup uzkāpjams un nokāpjams bezniecīgākām briesmām. Es jau par visu pārlicinājos un saku tev pilnīgāko patiesību. Nāc un pats pārlicinies!”

5. Pēc šiem vārdiem kapteinis beidzot pieceļas, skatās apkārt uz visām pusēm, vispirms kalna virsmu atrod ļoti paplašinātu un saka: “Jā, jā, es nopietnībā redzu, ka naktī tā ārkārtīgi brīnumaini ir notikušas lielas pārmaiņas, bet tomēr vispirms ej tu pa jauno pamatu, lai es pārlicinos, ka tas patiesi ir stingrs!”

6. EBABS saka: “Draugs, cik cienījams vīrs tu citādi arī esi, tad tavas skepses dēļ tu man jau kļūsti pretīgs! Vai tad mans vārds tev vairs neko nenozīme? Kad es tev tomēr esmu teicis kādu nepatiesu vārdu, ka tu negribi man uz vārda ticēt? Nāc šurp, pārlicinies pats un turpmāk vairs nešaubies!”

7. KAPTEINIS saka: “Jā, draugs, jā, tev ir taisnība! Es pats par visu pārlicināšos.”

8. Te KAPTEINIS pavisam lēniem soļiem pienāk pie kalna malas iepretī Ģenecaretei, un, kad viņš pamana kalna maigo nogāzi, tad viņš, pie sevis ļoti brīnīdamies, saka: “Jā, te viss kalns ir ticis pārcelts! kad es vakar no šīs puses skatījos lejā uz Ģenecareti, tad man gandrīz likās, ka, man metot akmeni, tam to gandrīz vajadzētu sasniegt un tad tā atrodas labus simts lauku ceļus no šejienes, un mums būs ap sešu stundu ilgs gājiens, līdz mēs sasniegsim mūsu mīlo pilsētiņu!

9. Nē, kam te vēl ir kādas šaubas par to, ka mūsu Jēzus vienlaicīgi ir Dievs un cilvēks, tam arī dievs vairs nevar palīdzēt! Jā, brāli Ebab, tev pirmīt bija pilnīgi taisnība, kad tu mani nosauci par pretīgu skeptiķi; jo es patiesi tas biju! Bet nu pie manis visām šaubām ir beigas un es ticu un jūsu visu priekšā ar zvērestu atzīstu, ka mūsu meistar un dziednieks ir paties Dievs, un, izņemot viņu, mūžam nevar būt kāds otrs vai trešs; jo tāpēc, ka manis sapņotais ir patiesība, tad arī viss pārējais būs pilnīga patiesība! Un tad viņš vienīgais ir Dievs un kungs pār visu bezgalību!

12. Bet nu pieejam pie Jaras, — viņai vajag mums parādīt abas piemiņas veltes! Jo kad kāds debesu gars līdz pēdējam pilienam pacēla ūdeni, es jūras dibenā redzēju viņu paceļam brīnišķīgu gliemežnicu

un ieliekam savā priekšautā un redzēju arī mirdzošo akmeni, kuru viņa paņēma līdz no Kādas saules pasaules, kurā Debesu gars viņu bija aiznesis. Ja šīs abas pieminētās lietas sastopamas tikpat patiesi, kā šis atjaunotais kalns, tad mums ir vairāk pierādījumu, kā vajadzīgs!”

146. JARA RĀDA SAVAS PIEMIŅAS VELTES.

1. Pēc šiem vārdiem abi dodas pie Jaras un lūdz viņu, lai viņa vēlētos viņiem parādīt abas piemiņas veltes.

2. Un vismiļā JARA tūlīt liek roku viņas priekšauta lielajā maisā, iet tiem abiem pretī un saka: “Skaties te, tu mans miļlais Jūlij, te ir tās abas piemiņas veltes! Vai nu tu tici un reiz atstāsies no savām mūžīgajām bailēm?”

3. KAPTEINIS saka: “Jā, tu mana vismiļā un vismaigā Jara, nu mana ticība stāv stingrāk, nekā šis kalns un ar visvarenā Kunga palīdzību manas apgrūtinotās bailes arī ir prom uz visiem laikiem, — par to tu nu vari būt pilnīgi droša! Bet tavām piemiņas veltām ir arī nenovērtējama laicīga vērtība. Glie-mežnīca kopā ar tās saturu atsver visas Jeruzalemes vērtību; jo tā satur divdesmit četras pērles mazu olu lielumā, no kurām katra ir simttūkstoš pfundu zelta vērtas. Bet cik vērtīgs ir šis ļoti cietais, caurspīdīgais un skaistāk kā rīta zvaigzne mirdzošais akmens, pa to Zemei nav nekādas mērauklas! Īsi, tu nu netikai garīgi, bet arī laicīgi esi bagātākā meitene pasaulē! Patiesi, tu nu esi bagātāka, nekā visi pasaules ķēniņi un ķeizari kopā! Kā tev tas nu liekas?”

4. JARA pavisam vienkārši saka: “Tas man liekas tieši tā, it kā man nebūtu nekas; un man šīm abām piemiņas veltām nav nekāda cita vērtība, kā vienīgi tā, kādam nolūkam es tās paņēmu, proti, kā piemiņu par neparakstāmiem dieva brīnumdarbiem mums, nabadzīgajiem, vājajiem un grēcīgajiem Geneceres pilsētas un novada iedzīvotājiem.

5. Tas Kungs miesīgi vienmēr nepaliks mūsu vidū, kā Viņš man to jau vakar pavisam skaidri pateica; bet šīs veltes mūsu sirdīs vienmēr dzīvi atgādinās par Viņu un par jaunu iekvēlinās mūsu mīlestību uz Viņu! — Tās ir manas domas.

6. Bet no šīs brīnumnakts, kas man īstenībā ir visgaišākā diena, Kungs man ir atstājis vēl vienu zīmi! Arī šī zīme paliek pie manis redzama un vēlāk neredzama, līdz pēc kāda zināma laika, ja es būšu cienīga to saņemt, tā atkal kļūs man redzama.”

7. Tēvs EBABS jautā: “Nu, kur tev ir šī zīme? Vai tu mums to nevari parādīt?”

8. JARA, kurai līdzās atrodas eņģelis Rafaels, saka: “Ja tev nekas nav pretī, tā tas stāv te pie manis!”

9. EBABS, kas aplūko eņģeli no kājām līdz galvai, saka: “Tā, protams, ir kāda vēl dārgāka piemiņa! Bet es baidos, ka tu šajā pārāk skaistajā jauneklī daudz par agru iemīlēsies pāri acīm un ausīm; un, ja viņš tad tev kļūs neredzams, tad aiz tīrām skumjām tu arī kļūsi akla un kurla!”

10. JARA saka: “Ak, raizējies tu par ko citu! Kas Dievu to kungu reiz tā mīl, kā es, tam arī visi debesu skaistumi ir tikpat kā nekas! Bet man arī jauneklis ir ļoti miļš; jo viņš ir ļoti gudrs, ārkārtīgi spēcīgs, varens un žīgls!”

11. KAPTEINIS jautā teikdams: “No kurienes viņš tad ir atnācis? Es neatceros, ka Geneceretē jebkad būtu viņu redzējis, bet tomēr viņš ir tērpies pilīgi pēc šī apvidus parašas! Es apbrīnoju viņa ārkārtīgi tīros, gleznos un pie tam ļoti maigos sejas vaibstus! Viņa būtība ir patiess burvīgums, pilns augstākās pievilcības! Cik brīnīšķas, maigas, tīras un ārkārtīgi labi veidotas jau ir tikai viņa kājas!”

12. Bet tīrās bikses, kas sniedzas līdz ceļiem, mirdzoši baltais kreklis un pār viņa pleciem nevērīgi pārmestais, ielocēm bagātais mētelītis no zila auduma viņam arī tik labi piestāv, ka patiesi neko gaumīgāku nevar iedomāties, bet apaļā cepurīte viņa brīnumskaisto galvu grezno tādā veidā, ka tas pavisam nav aprakstāms! Patiesi, šim viscēlākajam jauneklī es nevarētu atteikt nevienu lūgumu! Viņš nesodīts varētu atņemt man ķeizarvalsti, ja tikai viņš par to mani mīlētu!

13. Nē, jo ilgāk es šo cilvēku aplūkoju, jo skaistāks un pievilcīgāks viņš man liekas! Viņa vecāki patiesi ir uzskatāmi par laimīgiem, ka viņiem ir tāds dēls, un tu mana vismiļotā Jara, par šādu dāvanu gan vari sevi uzskatīt par ļoti svētlaimīgu! Ja kaut kur pasaulē vēl būtu šāds jauneklis, patiesi, es par to atdotu visus savus dārgumus un lielos īpašumus!

14. Bet ko tu ar šo skaisto jauneklī nu darīsi? Tu gan esi brīnumskaista miļa meitenīte; bet jauneklis skaistumā tevi tomēr ļoti pārspēj. Tu nu ieej trīspadsmitā gadā, un jauneklī būs sešpadsmit. Ja viņš kļūs tavs vīrs, nu, tad es to paciešu; bet, ja viņš tev paliek tikai kā rotaļu biedrs, tad tava viegli aizdedzi-

nāmā sirsniņa drīz noteikti nokļūs ielās nepatikšanās! Bet tagad saki mums tomēr, kādam nolūkam tu viņu izlietosi!”

15. JARA saka: “Jūs runājat pēc jūsu prāta, jo jūs nepazīstat garu! Līdz manam sešpadsmitam gadam šis jauneklis būs mans aizstāvis un vadonis un mani mācīs dieva debess gudrībās — un arī jūs, ja jūs gribēsiet viņu dzirdēt!”

16. KAPTEINIS saka: “Bet kad tev pienāks sešpadsmit gadi, tad gan viņš kļūs tavš vīrs?”

17. JARA saka: “Ak tu mans mīlais Jūlij, tas no tevis atkal reiz bija jautājums, par kuru es tev nevaru paklanīties! Vai es tev jau tūlīt sākumā neteicu, ka pēc mana sešpadsmitā gada šis jauneklis, kā Kungs to ir noteicis, uz kādu laiku mani atstās, kas man arī neko nenodarīs; jo mana sirds pilnīgi pieder Kungam, kas man paliek mūžīgi! Bet ja mana sirds ir Dieva īpašums, tad tā pie tam nevar kļūt arī kāda cita īpašums!”

18. EBABS saka: “Jā, mana vismīļā meita, tev nu ir pilnīga taisnība! Bet tavi gadi vēl nav klāt; bet kad tie pienāks, tad tu ar savu miesu nonāksi spēcīgā cīmā! labi tev, ja tu kļūsi tās meistars!”

19. KAPTEINIS pie tā piebilst: “Jā, jā, tēvam ir taisnība! Tagad tu vēl esi tikai bērns, un tavā sirsniņā jau deg kā kaļķu krāsni! Tagad tai, protams, ir alkas pēc visaugstākā, un tā nevar ilgoties pēc kā niecīgāka; bet kad šis augstākais, lai tevi liktu kādā nepieciešamā pārbaudījumā, no tavas sirds atkāpies, tad tava sirds kļūs izsalkusi pēc mīlestības! Un ja šis augstākais ēdiens ilgi pietrūks, tad drīz tā savas garās rokas sāks izstiept pēc kaut kā cita, lai savu izsalkumu apmierinātu! Jo lai cik sāpīgs te ir māgas izsalkums, tad mīlestības izsalkums tomēr ir tūkstoškārt sāpīgāks.

20. Ņemam tikai kādu karavadoni, kas ir savu padoto cietsirdīgs tirāns! Visi atradīsies nožēlojamā stāvoklī, un kur viņiem par viņu būs jāiet cīņā, tur viņi ienaidniekiem padosies, lai caur to atbrīvotos no viņu cietsirdīgā kunga. Bet ja kāds ir gudrs karavadonis, kas savus padotos mīl kā tēvs savus bērnus, tad var nākt ienaidnieks, un viņi ar visu drosmi un pašizliedzību līdz pēdējam asins pilienam cīnīsies par viņu mīļoto karavadoni un ienaidnieku iznīcinās!

21. Jā, tu mana vismīļā Jara, mīlestība ir viena ļoti varena lieta, un, ja tā beigās negrib pati sevi nomocīt, tad tai vienmēr vajag gudru vadību!”

22. Pārdomādama, pēc kāda laika JARA saka: “Jā, jā, tev gan var būt taisnība; bet pie Kunga tomēr vajag pieņemt, ka Viņš nebūs tirānisks kara kungs kādai viņu pār visu mīlošai sirdij!”

23. JŪLIJS saka: “Tas tieši nē! Bet — cik es atceros, ko viņš ar tevi šonakt runāja, — Viņš ir un paliek Dievs, Kuram cilvēcisks gars tikai tad var pilnīgi tuvoties, ja tas pēc tam, dotajiem spēkiem pats sevi izveidojis, kamēr pašizglītošanās periodā tas no Viņa tiek atstāts bez ievēribas! bet ja tā, tad šajā periodā Dievs ir nepieciešami tirāns ar aizsietām acīm un aizbāztām ausīm. Un kad pie tevis pienāks šis no Viņa Paša pavēstītais periods, tad, mana vismīļā Jara, mēs par to runāsim tālāk!”

24. JARA saka: “Es paļaujos un stingri ticu, ka arī tad Viņš mani pilnīgi neatstās!”

25. KAPTEINIS saka: “To Viņš gan diez vai darīs, jo tu jau mums visiem esi daudz priekšā; bet tu pie tavas lielās mīlestības uz Viņu ļoti smagi sajūtīsi arī tikai nelielu un īslaicīgu zaudējumu! — Bet nu ejam pie Viņa, jo viņam, šķiet, kas ir padomā!”

147. TICĪGO SASKARSME AR KUNGU SIRDĪ.

1. Tie trīs nu dodas pie Manis, un KAPTEINIS man jautā: “Kungs, kam nu jānotiek? Kā man liekas, tad tev nu kas ir padomā?”

2. ES saku: “Vai tad tu neredzi brīnišķo rīta ausmu? — Nu visi uzmaniet, jo te jūs redzēsiet skaistāko saules lēktu! Tas gan ir tikai dabas saules lēkts, bet tam tomēr ir dziļi garīga nozīmē, kurai jums jākļūst skaidrai; jo te viena ausma satiekas ar otru!”

3. PĒTERIS jautā: “Kungs, kā mums tas jāsaprot?”

4. ES saku: “Ak, cik ilgi man vēl būs jūs jāpacieš! Mēs nu jau esam kopā labu laiku, un tomēr tu vēl nemani, ka caur mani jūsu dvēselēm ir uzaususi saule no Debesīm un dienu no dienas uzaust vienmēr vairāk?!”

5. PĒTERIS saka: “Kungs, neesi tādēļ dusmīgs! Tu jau zini, ka mēs esam pavisam vienkārši cilvēki un nekad nevarējām piesavināties vairāk, kā nepieciešamāko lasīt un nedaudz rakstīt! Ja mēs Tevi būtu sapratuši, tad gan jautājumu varētu pelt kā pārgalvību, bet mēs Tavu izteicienu nesapratām un tādēļ jautājam.”

6. ES saku: “Tas ir pavisam labi un pareizi, ja nezina, ka ar Mani klusi var aprunāties arī sirdī; bet ja to zina, tad kļūda ir nevis pats jautājums, bet gan negudrais veids, kā jautāt, un tikai to es pie jums gribu nopelt. Aplūkojiet tur tos abus esejiešus un tos dažus farizejus, kā viņi par jums nu brīnās, ka jūs Man par kaut ko spējat jautāt **skaļi**, kamēr jums kā viņu meistariem tomēr jāzina, ka katram jautātājam Es arī sirdī spēju klusi likt pilnīgāko atbildi.

7. Pie jums te gan nav vainīga jūsu nezināšana vai stūrgalvība, bet gan jūsu senais ieradums. Bet turpmāk saņemieties vairāk, lai cilvēki spēj pazīt, ka jūs patiesi esat mani mācekļi un pasaules priekšā jūs nezaudējiet cieņu, kas jums jūsu jaunajā amatā pirmām kārtām vajadzīga.

8. Bet nu ejiet pie jūsu mācekļiem un pamāciet viņus par to, citādi viņi jums sāks jautāt, par ko un kādēļ jūs Man esat skaļi jautājuši!”

9. PĒTERIS saka: “Kungs, tad mēs nekad nedrīkstam ar tevi apmainīt kādu skaļu vārdu?”

10. ES saku: “Ak jā, bet visu istā laikā un kad Es jums to norādu! — Bet nu ejiet un dariet, kā es jums esmu pavēlējis!”

11. Pēc tam **mācekļi** pieiet pie abiem esejiešiem un tiem dažiem farizejiem un viņiem saka: “Nebriņieties, ka dažreiz arī mēs vēl par vienu vai otru kungam jautājam skaļi; jo arī mēs vēl esam cilvēki, un šad un tad esam pieķērušies seniem ieradumiem!”

12. UN abi ESEJIEŠI saka: :”Mēs jau arī tā domājam, jo pēc mūsu mācības mūsu sirdīs kungam jautājam par to pašu, un mums sirdī acumirkli tika likta gaišākā atbilde. Tieši tādēļ mums likās nedaudz dīvaini, ka jūs jautājāt skaļi. Bet kā jau teikts, mēs tūlīt domājam, ka pie jums bieži tā kas vēl var notikt aiz tīra sena ieraduma un tūlīt arī pilnīgi apmierinājāmie; jo šajā naktī mums bija tik dīvaini sapņi, ka nevaram atcerēties, ka mums jēkad būtu bijuši līdzīgi. Un kas pie visa tā brīnumainākais: katrs no mums sapņoja uz mata to pašu un viss, ko mēs dīvainajā sapnī redzējām, gaišā dienā nu īstenojās! Nē, tā kas vēl nekad nav piedzīvots!

13. Tagad arī mēs stingri ticam, ka šis nācarietis ir **vairāk**, nekā tikai pilnīgākais cilvēks. Pēc miesas Viņš gan ir cilvēks kā kāds no mums, bet viņa sirdī un viņa iekšienē mājo dievišķā spēka un varas visa pilnība, kurai paklausa visa bezgalība! — Bet tagad pēc viņa vārdiem vērsām savas acis uz saules lēktu, lai skatītu brīnumu!”

14. PĒTERIS saka: “Vai te būs redzams tieši kāds sevišķs brīnums, mēs tikko zinām; bet ar sārtu gaismu ietvertie mākonīši pie tālā horizonta mums jau tagad pavēsta, ka mēs no šīs augstienes piedzīvosim skaistāko radības ainu un no tās varēsīm ņemt mācību, ka līdzīga ausma tikusi piešķirta un mūžam paliks mūsu dvēselēm!”

15. VIENS ESEJIETIS saka: “Jā gan, Saules ausma ne tikai mums, bet gan visai Zemei, jā, visai bezgalībai! Jo mums šķiet, ka šī visaugstākā dieva gara iemiesošanās cilvēkā ir svarīga ne tikai šai zemei un tās radībai, bet gan visai bezgalībai!

16. Ka dievišķais gars izvēlējies īpaši šo zemi, mūsu garam, protams, ir diezgan neizdibināma lieta, tā kā Viņam — kā mēs nu zinām — ir neskaitāmi miljardi brīnišķīgi lielu gaismas pasauļu, uz kurām Viņš ar sevi pašu būtu varējis radīt īpašus cilvēkus; bet viņš vislabāk zinībās, kādēļ viņš ir izvēlējies tieši šo Zemi!

17. Agrāk, kad mēs vēl domājam, ka šī Zeme Universā esot vienīgā pasaule, tā lieta būtu pavisam labi aptverama; jo te pēc lietu dabīgas gaitas nekas cits neatliktu. Pēc mūsu saprašanas šīs zeme bija vienīgā, bezgala liela pasaule, kuras ūdeņi sniedzās līdz debesjumam, un mēs ticējām, ka Saule, Mēness un zvaigznes te bija tikai tādēļ, lai ar savu gaismu apgaismotu šo pasauli! Bet nu pēkšņi viss ir pieņēmis pavisam citu izskatu; mēs nu zinām, kas ir visas zvaigznes, Mēness un Saule, un zinām, cik maza ir mūsu Zeme pret kādu Saules zemi!

18. Nu gan var jautāt un teikt: “Kā šis smilšu graudiņš, dēvēts par Zemi, nonāca pie šādas žēlastības?” Patiesi, šis jautājums kādreiz vēl būs ļoti svarīgs un daudziem kļūs par varenu klupšanas akmeni. Tādēļ pēc mūsu domām gan pavisam nebūtu lieki arī par šo punktu saņemt pietiekamu apgaismojumu! — Kā jūs domājat, mēs drīkstam Viņu par to iztaujāt?”

19. PĒTERIS saka: “Pamēģiniet pajautāt par to savās sirdīs! Ja kāda atbilde nāk, tad tas būs labi, bet ja uz to nekāda tālāka atbilde neatklājas, tad tā ir zīme, ka šādai pamācībai mēs vēl neesam pietiekami nobrieduši! — Bet nu skatāties tur, saule jau ir ļoti tuvu ausmai; jo rīta mākonīši jau mirdz tik spēcīgi, ka uz tiem tikko vairs var lūkoties!”

20. ESEJIETIS saka: “Jā, patiesi! Ak, tas ir neaprakstāmi brīnišķīgs skats! Bet vai jūs nemanāt, ka tur

virs mākonīšiem kaut kas kustas? Tas gandrīz izskatās tā, ka tieši virs mākonīšiem šurp un turp kustas sevišķa spožuma zvaigznes! Kas tas tomēr var būt?”

21. PĒTERIS saka: “Kas tas īstenībā ir, to gan zinās vienīgi tikai kungs; bet mēs, zvejnieki, šādu ne visai reti sastopamu parādību dēvējam par “Rīta zivtiņām”. Ja tāda redzama, tad ir laba zveja un pret vakaru noteikti nāk negaiss vai vismaz spēcīgs vējš. Kaut gan man nopietni vajag atzīt, ka šādā spirtumā un dzīvīgumā līdzīgas zivtiņas vēl nekad neesmu redzējis, tad tomēr šī parādība man nav sveša! Tikai no šīs augstienes šī parādība varbūt labāk saskatāma, nekā lejā no zemes!”

22. ESEJIETIS saka: “Ziniet ko — pieejam tuvāk pie Kunga! Es redzu, ka Viņš runā ar Ebabu un viņa bērniem. Tur atkal tiks daudz kas atklāts; to mums vajag dzirdēt!”

148. DABAS VĒROJUMI UN TĀS GARĪGĀS ATBILSTĪBAS.

1. Pēc šī esejieša uzaicinājuma visi pienāk vairāk manā tuvumā un Es pasaucu abus esejiešus un saku, ka viņiem visiem nu labi jāievēro, kas te pie Saules lēkta būs redzams; jo tur būs daudz pamācoša.

2. ABI ESEJIEŠI nu pienāk tuvāk pie Manis un saka: “Kungs, kungs, ka no tā būtu daudz ko mācīties, tā gan drīkstētu būt mūžīga patiesība; bet kur mūsu dvēseles ir spējīgas tik augstas mācības?! Mēs gan ar kārām acīm skatāmies Tavas brīnumainās radības gaismas pilnajos dziļumos un mūsu prātos pār mēru brīnāmies, bet mēs esam daudz par akliem novērtēt un aptvert tikai rasas pilieniņa brīnumu, nerunājot par tiem, kas neizmērojāmā lielumā un tālumā mūsu priekšā pie debesjuma mirdzēdami uzaust un noriet! Mēs ar mācekli Pēteri jau runājām arī par virs mākonīšiem šurp un turp lidojošiem gaismas punktiem; bet viņš mums par tiem nevarēja dot nekādu pietiekamu paskaidrojumu. — Ja tas Tev, ak Kungs, būtu patīkami, tad Tu mums par to gan varētu pavēstīt pāris vārduņus!”

3. ES saku: “Tam ir ļoti maza nozīme, tā ir pavisam dabīga dabas parādība, līdzīga mēreni viļņojošai jūrai. Ja jūra viļņo un ja tu atrodi kādā pareizā punktā, uz kura krīt lūstošie saules stari, tad tu tur redzēsi līdzīgu gaismas spēli.

4. Gaiss, kas cilvēkiem ir derīgs ieelpošanai, nesniedzas augšā it kā līdz zvaigznēm, bet galējākā augstuma līmenī tikai tiktāl virs Zemes, cik te sastādītu četrkārtīgs šī kalna augstums, rēķinot no jūras līmeņa; pēc šād augstuma Zemes gaiss tad ir asi norobežots, kā ūdens no gaisa un, līdzīgi ūdenim, tam ir ļoti mirdzoša, gluda virsma, kas līdzīgi jūrai atrodas pastāvīgā viļņojumā.

5. Kad uz šiem minētiem viļņiem krīt Saules gaisma, tad tā atspoguļojas atpakaļ kā no kāda ūdens spoguļa. Ja gaismas viļņi ir spēcīgi, tad tie uzņemto gaismu šad un tad met lejā arī uz zemi, un visvieglāk, ja saule šķietami vēl atrodas zem horizonta, kur tās stari uz gaismas jūras virsmu, tā sakot, krīt no apakšas. Un tā šī dzīvi šurp un turp lidojošā gaisma nav nekas cits, kā saules atspīdums, un tās kustīgums ceļas no gaismas viļņu kustīguma.

6. Bet ka tagad, kur saule šķietami stāv tikai kādu sprīdi zem apvāršņa, tā it sevišķi ir redzama virs ļoti gaišajiem mākonīšiem, tā iemesls ir tajā, ka gaismas viļņi gaismu nu vairāk uzņem no saules jau spēcīgi apgaismotajiem mākonīšiem un ar tiem zināmā mērā spēlējas. — Redziet, tas ir šīs parādības pavisam dabīgs izskaidrojums!

7. Bet pāri visam tam, šai parādībai ir arī kāda garīga nozīme, un jūsu izpratnei saprotami tā ir sekojoša:

8. Tātad iedomājieties un stādiešies sev priekšā garīgu sauli! No tās izejošā gaisma tiek uztverta no darbojošās dzīvības jūras vienmēr viļņojošās virsmas, un tā spēlējas ar šādu gaismu, un no tā rodas visādas sašķeltas ainas, kas no sevis gan vēl izstaro vāju gaismu, bet pie tam iznīcina dievišķās pirmformas katras pēdas; tātad viss pagānisms un tagad arī jūdaisms ir šāds tīri dievišķā izkropļojums.

9. Bet ja jūs redzat pavisam mierīgi ūdens spoguļi un tajā spīd saule, tad tā no ūdens spoguļa atstaros tādā pat majestātiskumā un patiesībā, kā jūs to redzat pie debesīm. Un tam vajadzīga mierīga, no kaislībām brīva daba, kas var tikt sasniegta tikai caur pilnīgu pašizliedzību, pazemību, pacietību un tīrāko mīlestību, lai ar to cilvēka garā Dieva līdzība atstaro tikpat tīra un patiesa, kā Zemes saule no mierīga ūdens spoguļa.

10. Ja pie kāda cilvēka tas tā ir, tad viņš viss uzplaukst par patiesību, un viņa dvēsele tad ir spējīga savu skatu vērst Dieva radības dziļumos un varēt visu redzēt tīrākās patiesībā visā pilnībā. bet ja tajā sāk viļņoties, tad pirmaina tiek izpostīta un tad dvēsele nepieciešami jau atrodas uz visa veida viltus un maldu ceļa, un, pirms viņš nav iestājies pilnīga miers Dievā, nevar nonākt pie tīriem uzskatiem.

11. Tas ir tas patiesais Sabata miers Dievā un tādēļ no Dieva ir tikusi kārtota sabata svinēšana. Cilvēkam te jāatturas no katra smaga, saspringta darba, jo katrs smags darbs spiež dvēseli miesai patapināt tās spēkus, un pie tam kopā ar to dvēsele tiek satraukta, kas viņas dzīvības ūdens spoguļi spēcīgi savīļņo, tā ka tādēļ viņa sevī nekad skaidri nevar pazīt dievišķo patiesību.

12. Tādēļ patiesi Sabata miers pastāv saprātīgā atturībā no visiem smagiem darbiem! Bez vajadzības rokas pie tiem nav jāpaliek, bet vajadzības gadījumā katram cilvēkam ir pienākums palīdzēt savam brālim.

13. Bet vēl vairāk, kā atturēties no visiem smagiem darbiem, katrai dvēselei jānogādā pie malas katra kaislība! Jo kaislības ir dvēseles vētras! Tās savanda viņas dzīvības ūdeni un Dieva līdzība dvēselē tad tā tiek saplosīta, kā saules līdzība tiek saplosīta uz jūras viļņiem. No viļņiem Saules attēls gan uzzibsnī, bet kādā izkropļojumā! Un ja vētra turpinās ilgi, tad no nemierīgās jūras drīz kāpj smagi tvaiki un dvēseles debesu gaisu pilda ar smagiem mākoņiem; tie tad pilnīgi liek šķēršļus gara saules gaismai sasniegt dvēseles dzīvības ūdeņus, — un dvēsele kļūst tumša, vairs nevar atšķirt patieso no neīstā un elles maldus tur par debesu gaismu.

14. Bet tāda dvēsele tad jau ir tikpat kā zudusi! Tad no augšas vajag nākt spēcīgiem vējiem, t.i., spēcīgiem pārbaudījumiem, lai tad caur tiem tiktu saplosīti dvēseles ļaunie mākoņi, viņa tad tūlīt dotos patiesā Sabata mierā, un caur to novestu mierā viņas dzīvības jūru, — citādi viņai nav nekāda glābiņa!

15. Redziet, tā ir katram derīgā garīgā nozīme, ko mums rāda šis skaistais Saules lēkts savā citādi pavisam dabīgā parādībā! Kas to pie sevis ievēros, tas paliks patiesībā un visā gaismā un viņa daļa būs mūžīga dzīvība; bet kas šo mācību neievēros un neņems vērā, tas mirs uz mūžību!

149. SAULES LĒKTA UN RĪTA PARĀDĪBU APLŪKOŠANA.

1. (KUNGS): “Bet nu uzmaniet tālāk. Saule virs apvāršņa tieši stiepj tās ripu, labāk sakot, tās lodes virsmas rietumus; ko jūs nu pamanāt?”

2. ESEJIEŠI saka: “Citādi gan neko, kā gaišo virsmu, kas ievērojami ātri paceļas no gaišajiem dziļumiem; gaismas zivtiņu spēle nu pēkšņi beigusies un mākoņi kļūst plānāki un tāpat viens pēc otra pazūd. Un nu jau virs apvāršņa stāv visa ripa vai lode un no rītiem pie mums šurp nāk diezgan vēsa vēja pūsma. Bet tas arī ir viss, ko mēs atklājam!”

3. ES saku: “Vērsiet savas acis arī lejup Zemes līdzenumos un ielejās un sakiet, ko jūs tur redzat!”

4. Abi ESEJIEŠI aplūko zemes ielejas un tad saka: “Mēs redzam ielejas pārklātas ar pelēku miglu, arī jūras virsma ir pārklāta ar pelēcīgu tvaiku; bet migla no ielejām paceļas un šur un tur jau apklāj zemākos pakalnus. — Vai arī tam ir tā kā jābūt kādai garīgai nozīmei?”

5. ES saku: “Pavisam noteikti, uz Zemes nekas nenotiek veltīgi un bez garīgas ierosmes! Bet nu mēs paskatīsimies, kāda tam ir nozīme!”

6. Saule pilnīgi atbilst Dieva būtībai; bet Zeme ar tās ielejām, līdzenumiem, pakalniem, kalniem, upēm, ezeriem un jūrām pilnīgi atbilst ārējam cilvēkam.

7. Migla, kas nostājusies starp Sauli un zemi, atbilst cilvēku dažādām tukšām un sīkumainām rūpēm, caur kurām saules gaisma šur un tur tikai trūcīgi var izlauzties cauri, un migla kāpj augšup un apklāj pat kalnus; bet pakalni un kalni atbilst cilvēku uz šīs zemes labākai izpratnei. Šī labākā apziņa tiek skumdināta caur pusaklo cilvēku sīkumainajām un nesvarīgajām raizēm.

8. Bet tādēļ nu nāk rīta vējš un miglu no kalniem un laukiem padzen, lai tā izzustu un kalni un lauki var tikt no saules brīvi apgaismoti un apsildīti, lai spēj nobriest to dzīvības augļi. — Es domāju, šo atbilstību jūs labi sapratīsiet?”

9. Abi ESEJIEŠI saka: “Jā, Kungs, tā ir skaidra kā tur Saule! Ak, kāds diženums ir šajā lieli svētākajā mācībā! Ak, ko visu cilvēki tomēr nezina, kas viņiem tak būtu jāzina, kā viņi zina, ka viņi dzīvo! Kungs, mums nu doto Mācību par patiesu sabata mieru tevī ieviest pie cilvēkiem, tai jābūt mūsu lietai. Tā pārsniedz visu līdz šim teikto un no tevis mācīto. Jo visās iepriekšējās mācībās mēs redzam tikai sagatavošanu šīs svētākās mācības vieglākai ievērošanai. patiesi, tam nolūkam vajadzētu arī atdarīties visām debesīm, lai cilvēkiem atkal tiek atdota šī svētākā mācību mācība! Bet nu nāk pavisam cits jautājums, un tas par mums!”

10. Bet kā tad mums Tev, ak Kungs, cienīgi jāpatiecas par šo tīri pārdebešķīgo mācību? Mēs mūsu sirds dziļākos dziļumos jūtam, ka īstenībā mēs tās pavisam neesam cienīgi; mums to varēja dot vienīgi

tikai tava žēlastība un mīlestība! Ak Kungs, dod mums tomēr kādu pavēli, kā mēs par to lai tevi slavējam un cildinām!”

11. Likdams savas rokas abiem esejiešiem uz pleciem, ES saku: “Mani mīļie draugi, **dariet** pēc tās, un ar to jūs Man sagādāsiet ne mazāku prieku, kā Es jums nu esmu sagādājis! Un jūsu alga nebūs niecīga, ja jūs arī citus cilvēkus uz to pamudināsiet!

150. ESEJIEŠIEM NO KUNGA TIEK UZDOTS DIBINĀT BRĪVMŪRNIIEKU SKOLU.

1. (KUNGS): Pēc tās ierikojiet skolu un mācekļus māciet turēt sabata svētkus un katru dienu paši tos turiet, un tad jūs tūlīt sevī sāksiet pamanīt lielu svētību!

2. Bet kad jūs ierikojat skolu un tam nolūkam uzceļat lielu namu, tad tā mūriem jābūt brīviem no katriem šķēršļiem un katrām atslēgām! Kļūstiet jūsu skolas namu patiesi brīvmūrnieki, un jūsu jaunais nams būs praviešu skolas, bet lai jūsu galvenās rūpes ir virzītas uz to, ka jūs visi Manu mācību, kas jau tika dota un vēl tiks dota, uzticami saglabājat un līdzīgi farizejiem un vecākajiem tajā neiemaisiet savus likumus! Jūsu tagadējiem likumiem vajag tikt līdz pamatiem izravētiem un to vietā pilnīgi jānāk manam Vārdam, un tas brīvā darbībā, citādi Mans Gars nevarētu darboties pēc apsoliņuma, kas caur praviešu mutēm tika dots cilvēkiem!”

3. Esejieši patiecas par šo pamācību un visā nopietnībā Man apsola, ka viņi to visu burtiski ievēros; tikai lai Es vēlētos viņiem vienmēr dot pareizu aizsardzību un pietiekami spēka, lai šo tīri dievišķo, visiem laikiem svētīto darbu sekmīgi realizētu, ne tikai sev, bet daudziem citiem cilvēkiem, kam pēc tā slāptu!

4. ES saku: “Manis nekad netrūks, bet skatieties tikai uz to, lai turpmāk starp jums nerodas nekādi rangu strīdi! Jūsu lietas vadītājs un vadonis lai ir pieredzējušākais no jums; bet tādēļ lai viņš nekad neiedomāja esam **vairāk**, kā ir kāds niecīgākais starp jums! Bet ar to pavisam nav teikts un domāts, ka vājākiem tādēļ jāatsakās viņam dot pienācīgo cieņu. Lai viņš tiek mīlēts un godāts un lai viņa padomam visi seko tā, it kā tas būtu likums; bēdas tam, kas pie viņa pieliktu roku! Patiesi, tam no manis jātieks uzskatītām dusmīgām acīm!

5. Bet ja jūs izvēlat jūsu lietas priekšnieku un vadoni, tad lūdzat un pārbaudiet, lai amats netiek piešķirts kādam necienīgam; jo slikts un nesaprtātīgs vadonis kādai sabiedrībai ir tas, kas slikts gans ir savam ganāmpulkam. Ja viņš redz nākam vilkus, tad viņš bēg un savas avis atstāj vilkiem, jeb beigās viņš pats kļūst par vilku un tā garīgi ir savu avju slekava, kādi nu ir farizeji un viņu augstie priesteri. Viņi staigā apkārt avju ādās, bet iekšēji viņi ir plēsīgākie vilki! Viņi tikko mušai dod barību; bet ko viņi vienai mušai iedod, par to viņi prasa veselu kamieli!

6. Tādēļ nekļūstiet viņiem līdzīgi! Viņi dzīvo no akmeņiem celtās istabās, kas vienmēr ir tik labi noslēgtas un nosargātas, ka neviens pie viņiem nevar un arī nedrīkst nākt, lai neviens nenonāktu uz pēdām viņu krāpšanām; un ja kāds drosmīgais arī iedrošinātos ielauzties kādā šādā tempļa istabā, tad viņš tiktu nomētāts ar akmeņiem!

7. Tādēļ Es jums teicu, ka jums savus skolas namus jāceļ brīvus un atvērtus, lai katrs, ja viņš grib, var ieiet un iziet! Lai no jūsu skolām izzūd katrs noslēpums. Kas to grib, to iesvētiet, ciktāl viņš to var aptvert; jo Manā Mācībā es jums nepārdodu kaķi maisā, — Es jums visu saku atklāti un skaidri un ne no kā netaisu noslēpumu, izņemot, ja kur to gudrība prasa katra cilvēka labumam. Tādēļ arī jūs esiet atklāti pret katru, pie kura jūs redzēsiet labu gribu! Bet tomēr pie tam esiet arī gudri; jo tik tālu atklātībai nevajag iet, ka cūkām par barību mestu priekšā cēlas un dārgas pārles!

8. Man Pašam vēl būtu ļoti daudz, ko jums visiem teikt, vienīgi tagad jūs to vēl neaptvertu un nepānestu, bet, kad jūsos pamodīsies pilnīgas patiesības gars, tad tas pats jūs vedīs visā gudrībā; un šis gars ir tā Dieva līdzība jūsu sirdīs un caur pareizu Sabata svētīšanu jūs paši sevī to pamodināsiet. — Sakiet, vai jūs to visu nu esat aptvēruši?”

9. Pavisam satrauktām sirdīm ESEJIEŠI saka: “Jā, kungs! Kam Tavi svētākie vārdi nebūtu saprotami? Tie nav līdzīgi kāda cilvēka vārdiem! Visi tavi vārdi ir būtiski, tie ir pilnīga gaisma, siltums un dzīvība! Ja Tu, ak kungs, runā, tad mēs sevī jūtam būtisku tapšanu, tā, ka mums liekas, ka ar katru vārdu no tavas mutes rodas kāda neizmērojami liela jauna pasaule, un mēs sevī jūtam jaunu tapšanu!

10. Bet mēs tomēr saprotam tavu svētāko vārdu mums vajadzīgo nozīmi, kaut gan to galējo darbību mēs mūžam nekad nesasniesim, jo mēs sevī dzīvi jūtam un sajūtam, ka tavi šeit izteiktie vārdi ir spēkā

ne tikai mums, bet gan visai mūžīgai bezgalībai! — Ak gaviļē, tu Zeme, ka tu tiki izraudzīta no neskaitāmām pasaulēm, ka mūžības Kungs ar savām kājām uzkāpis uz tavas virsmas un tavā gaisā atskan viņa svētākā balss! Ak Kungs, cik daudzas būtnes tomēr radīsies no katra Tava vārda un no tavas mutes katra dvesmas! Ak, ļauj man tevi slavēt, mīlēt, cildināt un pielūgt; jo vienīgi tev tas viss pienākas!”

151. SVĒTĪTĀS BROKASTIS UZ KALNA.

1. ES saku: “Labi, labi, Mani mīļie draugi un brāļi! Pēc šī dvēseles rīta mielasta mēs nu apskatīsimies pēc rīta mielasta mūsu miesām! — Ebab, vai tev vēl ir kas krājumā?”

2. EBABS saka: “Kungs, kaut kas te gan vēl ir, bet daudz vairs nē! Vakar vakarā gandrīz viss ir ticis apēsts; bet nedaudz maizes un vīna tomēr ir krājumā.

3. ES saku: “Nes visu šeit, lai es to svētīju, un mums visiem būs pietiekami, ko ēst un tāpat ko dzert!” — Ebabs tūlīt pie manis liek pienest pusklaipu maizes un ādas maisā vēl atlikušo vīnu, apmēram trīs kausus, un Es svētīju maizi un vīnu un teicu: “Izdali nu to un, ja kas paliek pāri, arī mēs šeit ieturēsim brokastis!”

4. EBABS nu dala maizi un, lai visiem pietiktu no pusklaipa, lauž tikai mazus gabaliņus, bet, kad viņš redz, ka, kaut gan viņš visiem kalna viesiem ir izdalījis vairākus kumosus, pusklaips negrib kļūt mazāks, tad viņš sāk izdalīt lielākus gabalus; bet arī te pusklaips negrib kļūt mazāks. Kad viņš nu redz, ka kalna viesiem ir laba apetīte, tad viņš sāk dalīt vēlreiz no sākuma un nu no klaipa lauž vēl lielākus gabalus. Un kad viņš apiet apkārt tos ap trīsdesmit cilvēkus, kas kopā ar mums bija uzkāpuši klanā, viņam rokās paliek vēl krietns maizes gabals, un viņš man saka: “Kungs, tas man vēl ir palicis pāri, vai tas gan būs pietiekami Tev, Rafaelam, Jarai un man?”

5. ES saku: “Dod tikai Jarai, lai viņa to izdala, tad gan jau pietiks!” Ebabs tā dara, un Jara nu vispirms dod gabalu Man, tad savam Rafaelam, tad Ebabam un tikai tad pārpalikušo patur sev, un mums visiem arī pietika.

6. Bet KAPTEINIS piezīmēja un teica: “Kādēļ tu, draugs Ebab, šajā pēdējā dalījumā arī man neiedalīji? Vai tu tam mani turēji par maz vērtu?”

7. ES saku: “Draugs, nekļūsti tādēļ dusmīgs! Jo redzi, Ebabs reķināja, ka nekas pāri nepaliks, tādēļ sākumā viņš sāka dalīt, cik iespējams, trūcīgi; viņš negribēja arī tevi likt to skaitā, kuriem beigās būtu pietrūcis. Bet, tā kā pēc Manas gribas tomēr kaut kas palika pāri, tikai tad arī tika izdalīta otra daļiņa, bet ja tev otra daļiņa, kas neko nav labāka par pirmo, nav pa prātam, tad saki to, un Es labprāt no Mans daļas atsakos!”

8. KAPTEINIS saka: “Nu, nu, viss jau ir atkal labi; man tikai caur smadzenēm izskrēja senromiska rangu muļķība, — bet nu jau atkal esmu pilnīgā kārtībā! Bet kas mani te visvairāk pārsteidza, ir tas, ka debesu Rafaels maizi apēda ar tādu apetīti, it kā viņš starp mums visiem būtu visvairāk izalkušais! Tas patiesi ir ļoti dīvaini! Viņš tak tomēr vairāk ir gars, nekā miesas cilvēks un ēd tā, it kā reiz būtu piedzimis uz Zemes! Tas man ārkārtīgi patīk! — Bet es jūtu, ka ārkārtīgi gardā maize rada slāpes, un tā es vēlētos drīz dabūt ko dzeramu.”

9. Es Ebabam saku: “Izdali nu vīnu un sāc ar mūsu draugu Jūliju!”

10. KAPTEINIS saka: “Kungs, es lūdzu tevi, dzer tomēr tu vispirms; jo kādai ranga kārtībai tomēr vajag būt arī pie galda!”

11. ES saku: “Ak jā, Es Pats esmu par to; bet te mums nav nekāds galds un mēs arī neesam ielūgti viesos, tā ka ņemam vīnu pēc dabīgas vajadzības. Kas ir visvairāk izslāpis, tas lai dzer pirmais, un mazāk izslāpušie lai viņam seko — katrs pēc savas vajadzības!”

12. Ar šo lēmumu KAPTEINIS arī bija mierā, viņam pasniegto kausu izdzēra līdz pēdējam pilienam un teica: “Kungs, es patiecos Tev! Tas bija patiesi debešķīgs spēcīgums un no rīta vīns man vēl nekad nav tā garšojis, kā tagad šeit; bet tas arī ir vīns, kāds uz zemes otrs nav!”

13. ES saku: “Mūs visus iepriecina tas, ka tev uz šīs augstienes nu tik ļoti patīk!”

14. KAPTEINIS saka: “Kungs, piedod man, ja savā labā garastāvoklī es pasaku ko neveiklu! Bet man nu liekas, ka šeit pat Sātanam būtu jābūt labā omā!”

15. ES saku: “Ja tu gribi viņu redzēt un ar viņu runāt, viņš var tikt šeit atsaukts, un tad tu tūlīt vari pārliecināties, vai viņam šeit liksies omulīgi!”

16. KAPTEINIS saka: “Ja nopietnībā ir kāda Sātana persona, tad viņš var šeit parādīties!”

152. UZ KALNA PARĀDĀS SĀTANS.

1. Kad kapteinis to izsaka, nozib varens zibsnis, pavadīts no spēcīgākā pērkona, un liela milža izskatā SĀTANS stāv kapteiņa priekšā, spēcīgi piesit kāju pie zemes, tā ka viss kalns nodreb, un kapteinim saka: “Ko tu, nožēlojamais mātes apkaunotājs, gribi no manis? Kādēļ tu mani pasauci uz šīs augstienes, kas man ir tūkstoš reižu nepatīkamāka, nekā visas elles ugunis?”

2. KAPTEINIS, diezgan stipri satraukts par izsaucienu “Mātes apkaunotājs”, saka: “Ei, visu cilvēku un Dieva ienaidniek, apvaldies; jo Dieva, tava Kunga priekšā tev neklājas tiesāt! Ja es miegā, manu jutekļu lielā reibumā, esmu nogrēkojies, tad es esmu kaitējis tikai sev, bet nekad tev. Bet es ticu, ka Dievs ir vairāk, nekā tu, un Viņš mani vēl nekad nav tā apsveicinājis, kā tu, nožēlojamais meli. Ir gan taisnība, ka manā četrpadsmitajā gadā tas reiz notika, bet uz to es tiku caur māti pavedināts. Jo viņa pārgērbās par krāšņu grieķieti un uz savas tāpat jau ārkārtīgi skaistās sejas uzlika masku, un naktī ienāca pie manis, atklāja man visu viņas lielo pievilcību un vēlējās mani. Mana māte toreiz bija tikko divdesmit astoņus gadus veca. Kad viņa mani kā pirmdzimto dzemdēja, viņai bija trīspadsmit ar pusi gadu. Es Romā biju pazīstams kā viens no skaistākajiem un pievilcīgākajiem jaunekļiem. Kāds brīnums, ka mana paša māte uz mani iedegās mīlestībā un maskējās, lai mani izbaudītu? Un ja es kā kaislīgs romietis iedomātā krāšņā grieķietē piegulēju manu māti, vai tad es esmu mātes izvarotājs? Vai tu, aklais elles ēzeli, jebkad kādu vari pelt par slepkavu, kas krita no jumta un krītot lejā uzkrita kādam cilvēkam un caur to to nonāvēja? — Runā nu, tu vecais elles ēzeli!”

3. SĀTANS, pavisam saniknots par nozākāšanu no kapteiņa puses, runā: “Es skatos tikai uz darbu un ne, kādā veidā tas tika izdarīts. Pie manis nav nekādu vainu mīkstināšu apstākļu un no manis tu tiec uzskatīts kā tiesāts, piederi ellei un no manas varas neizbēgsi!”

4. KAPTEINIS saka: “Skaties te, tu vecais, aklais elles ēzeli, kas ir tas, kas šeit stāv pie manas labās rokas, vai tu pazīsti Viņu, vai Jēzus no Nācaretes tev ir zināms?”

5. Kad kapteinis izsaka manu vārdu, tas ar visu spēku Sātānu norauj lejā pie zemes, un viņš piedraud kapteinim, lai viņš vairs nekad neizsaka šo viņam vispretīgāko vārdu. Viņš pazīst Nācarieti un nolād to. Jo viņš dievībai grib atņemt varu un daudz vairs netrūkst, ka viņš kļūs debesu un visas pasaules kungs.

6. KAPTEINIS saka: “Ak, aklais ēzeli! Ja jau tu esi tik ļoti varena būtne, kādēļ tad tikai jau svētā Nācariēša vārds tevi tik ļoti viegli sarauj kopā, it kā tu nekad nebūtu stāvējis? Redzi, cik skaisti un teicami šeit ir un cik mums visiem ir labi. Ja tu nebūtu tāds visdumjākais elles lops. Cik viegli tev varētu kļāties tikpat labi, kā mums! Atgriezies un savā sirdī, ja tev tāda ir, atzīsti, ka **Jēzus** ir debesu un zemes Kungs, un tu noteikti tiksi pielīdzināts mums.

7. Te SĀTANS ņirdz: “Vai tev jau atkal vajadzēja izteikt to man vispretīgāko vārdu? Ja jau tu nezini runāt neko labāku, tad, mazākais, parafrāzē vārdu, jo tas mani moka vairāk, nekā desmittūkstoš elles to lielākā uguns trakošanā! Pie tam es esmu gars un jūsu svētības dēļ man tam vajag palikt mūžīgi, un tādēļ nekad nevaru atgriezties pie jūsu Dieva un jūsu Kunga. Es nu reiz uz visām reizēm esmu uz mūžību nolādēts, un man vairs nav nekāda glābiņa!”

8. KAPTEINIS saka: “Ja to būtu teicis kāds cits, ne tu, es tam būtu ticējis; bet tev es neko neticu, izņemot, ka tu patiesi esi tas vecais, dumjais elles ēzeli. Ja tu gribētu atgriezties, tad es pārāk labi zinu, ka tu kopā ar visiem taviem piekritējiem no Kunga tiktu uzņemts; bet pie tevis tas ir tikai stūrgalvīgs ļaunums, no kura tu mūžam pats negribi atgriezties, jo tas tev sagādā sava veida elļišķu prieku, savas brīvās gribas dēļ varēt spītēt Dievam tam Kungam. Bet es tev saku, ka Kungs tavā priekšā Savu sirdi vēl ilgi nav pilnīgi aizslēdzis un tevi vēl ne tuvu nav tiesājis! Tādēļ atgriezies pie Viņa, un viņš tevi uzņems un pieder tev visus tavus miljardus reiz miljardus noziegumu un grēku!”

9. Es esmu pagāns un manā jaunībā pielūdzu dabu un cilvēku roku darinātus un no viņu fantāzijas izejošus elkus! Bet es, kā vājš, akls miesas cilvēks tomēr drīz sapratu, ka es eju pa maldu ceļu, pa kuru nekāds mērķis nav sasniedzams.

10. Bet tu no Tā, kas nu mājā šī svētā Nācariēša sirdī, un kuram redzami pilnīgi ir padotas Debesis un Zeme, esi ticis radīts kā tīrs gars. Tev mūžīgas patiesības izpratne ir viegla lieta, kamēr man ilgi vajadzēja staigāt apkārt naktī un miglā. Tātad tu drīksti tikai gribēt, un tu atkal sēdētu senajā pirmgaismā. Tādēļ griezies pie Kunga, kas brīnumainākajā veidā te miesīgi staigā starp; mums, un es ar visu, kas man pieder, kopā ar manu dzīvību un pie visa, kas man ir svēts, galvoju, ka tu tiksi uzņemts!”

11. SĀTANS saka: “Es to nevaru!”

12. KAPTEINIS saka: “Un kādēļ nē?”

13. SĀTANS kliež: “Tādēļ, ka es to negribu!”

14. Un nu arī KAPTEINIS ļoti satrauktā balsī saka: “Tad Jēzus Vārdā vācies prom no šejienes; jo man no tevis sāk palikt pretīgi līdz vēmienam! Tātad tu esi ļoti stūrgalvīgs un nelabojams elles besti-ja, un man uz visiem laikiem zudusi katra līdzcietība pret tavām mūžīgajām ciešanām un mokām. Lai Dievs tevi tiesā, tu vecais elles ēzeli!”

15. Pēc šiem kapteiņa vārdiem sātans nokrīt pie zemes kā zibens ķerts un rēc tik vareni, kā izsalcis lauva; bet es attiecībā uz Sātanu dodu mājienu eņģelim Rafaelam, lai viņš viņu ņem uz grauda.

16. Te EŅĢELIS ātri nostājas starp kapteini un Sātanu un teica: “Sātan, es, viens Kunga Jēzus Ce-baota visniecīgākais kalps, ar neatsaucamu “vajag” pavēlu, ka tu pazūdi no šīs vietas un apvidus, kuru tu ar savu ļauno elpu ilgu laiku esi padarījis neveselīgu dzīvniekiem un cilvēkiem.”

17. Pilnīgi kvēlodams niknumā, SĀTANS saka: “Uz kurienu man jādodas?”

18. EŅĢELIS saka: “Kur tevi gaida un tevi nolād tavi kalpi! Ej un atkāpies! Āmen.”

19. Pēc šiem eņģeļa vārdiem Sātans tūlīt paceļas gaisā līdzīgi kādai no visām pusēm kvēlojošai lodei un ar apdullinošu troksni zibens ātrumā bēg pret ziemeļiem.

20. Bet eņģelis vietā, kur Sātans stāvēja un gulēja, atrāva no zemes vairāk, nekā piecdesmit centneru smagu klints blūķi un pāri visam kalnam to meta tālu jūrā ar tādu spēku, ka akmens jau gaisā caur tā pretestību saira niecīgākos putekļos.

21. Visi ārkārtīgi brīnījās par šādu eņģeļa spēku, un KAPTEINIS teica: “Nē, tas tik ir viens akmens metējs! Tas viens izdarītu vairāk, nekā desmit romiešu leģionu! Vispār es patiecos tev, ak Kungs, arī par šo atklāsmi! Jo nu es, tā teikt, personīgi esmu iepazinies ar visas mīlestības, visas gaismas un visa labā un patiesā ienaidnieku un ātri pārliecinājos, kā ar viņu ir. To vairs neizlabos nekāda mūžība un nekāda uguns.

22. Pie Dieva gan visas lietas ir iespējamās, bet te es ticu, ka arī dievišķai visvarenībai grūti izdosies šo garu atgriezt pie nožēlas un grēku nožēlošanas. Jo ja viņam tiek atstāta brīva griba, tad viņš nekad nemainīsies; bet ja tā viņam netiek atstāta, tad viņš ir pārstājis būt viņš, un tad bezgalībā vairs nav nekāda Sātana. Bet gribēt viņu caur iespējami lielākām ciešanām un sāpēm piedabūt laboties, nozīmētu ar sietu smelt ūdeni caurā traukā! Pēc maniem uzskatiem, gudrākais vēl būtu viņu uz mūžīgiem lai-kiem sagūstīt kādā cietumā un, proti, bez sāpēm; tad viņš, mazākais, nekad nevarētu iespaidot dzīvos cilvēkus!”

23. ES saku: “Draugs, tās ir lietas, kuras tu tagad nevari aptvert; bet reiz tās tev kļūs skaidras! Zemes laikam tam, protams, nav nekāda mēra, — bet gan kādas veselās Pirmamata Vidussaules! Kad tā reiz nonāk pie beigām, tad arī vairs nebūs tālu vēl vienmēr iespējamā Sātana atgriešanās; bet kur tad jau būs šī Zeme un šī Saule? Jo ķermenim, kāds te ir Pirmamata Vidussaule, vajadzīgs tev neiedomājami ilgs laika sprīdis, lai visa tajā tiesātā dzīvība, kas nu ir šķietami mirusi matērija, līdz pēdējam puteklītim at-raisās brīvā, garīgā dzīvībā!

24. Bet, kā teikts, to tu nu vēl ilgi nevari aptvert! Tagad to arī eņģeļi nepatver; bet drīz nāks laiks, kurā tu par tagad teikto nešaubīsies un ticēsi lietām, par kurām tev tagad nav ne jausmas! Un tagad par to vairs nē! Bet nu celieties, un pavisam lēni dosimies atpakaļceļā!”

153. NOKĀPŠANA NO KALNA.

1. JARA, kas Sātana redzamās klātbūtnes laikā ar audumu aizklāja savu seju, runā: “Kungs, nu es labprāt eju atpakaļ pilsētā; jo tā **viens** klātbūtne man uz visiem laikiem samaitājusi prieku par šo augstieni, kaut gan, no otras puses, tā man apliks neapprakstāmi neaizmirstama, es uz tās nekad vairs nesperšu savas kājas!

2. Es saku: “Nu, nu, tas no šejienes ir ticis padzīts, un Rafaels to vietu tūlīt ir padarījis tīru. Vispār, vai tu šajā augstiene jebkad atkal uzkāpsi vai nē, tas tev nekaitēs, ne nesis kādu sevišķu labumu. Bet labākā uzkāpjamā augstiene ir paša sirds; kas iespiedīsies tās iekšienē, ir izcīnījis dzīvības perspektīvas augstāko augstieni! — Bet nu ejam, jo ir jau notecējusi šīsdienas Sabata trešā stunda. Bet nu visi tikai sekojiet Man, un mēs sasniegsim Genecereti pa tuvāko un labāko taku!”

3. KAPTEINIS saka: “Kungs, ja es nemaldos, iepriekš bija runa, ka mēs šeit it kā vēl pavadīsim vēl

visu dienu?”

4. ES saku: “Šoreiz tu mani esi sapratis nedaudz nepareizi; zem tā bija saprotama tikai sabata svinēšanas augstiene sirdī! bet nu tas nav svarīgi, ejam tikai; jo lejā mūs gaida vairāki cietēji! Viņiem vajag tikt palīdzētam, lai tad pēc Manas aiziešanas visā sājā apvidū nav sastopams neviens slimnieks!”

5. Pēc šiem maniem vārdiem visi tad nu dodas ceļā un Es, Jara un Rafaels esam kā ceļa rādītāji, un kāpšana no kalna lejā uz Genecereti ielejā gāja ātri un viegli.

6. Te Es pasaucu kopā visus kalna viesus un teicu: “Visi uzklausiet nu mani! Kā es jums jau uz kalna piezīmēju, es jums visiem to nu saku vēl vienu reizi: “Visu uz kalna redzēto un piedzīvoto pagaidām paturiet pie sevis! Bet ja jūs caur kādu lielu zīmi no debesīm pamanīsiet tam atļauju, tad visās malās to sprediķojiet cilvēkiem, kam ir laba griba; bet ļaunajai pasaulei tam vienmēr jāpaliek tā apslēptam, kā līdzīgi te ir apslēpts zemes iekšienes vidus! Jo kāds ārējs pasaules prāts to nekad neaptvers un jūs nolādētu kā neprātīgus cilvēkus! Bet tas tad arī būtu viņu dvēseļu mūžīga nāve.

7. Vispār ievērojiet sev to: “Mani vārdi, mācība un darbi ir vērtīgāki, nekā Jaras ne ar ko nesalīdzināmās lielās pārles; un tādas pārles nav tam, ali tās mestu priekšā cūkām! Tādēļ vienmēr esiet modri; jo viss, kas nāk no augšas, ir arī tikai tiem, kas arī ir šeit no augšas! Bet suņiem un cūkām piederas tikai pasaules netīrumi; jo suns atkal atgriežas atpakaļ pie tā, ko viņš ir izspļāvis, un cūka atkal vērtās tajā pat peļķē, kurā dažus acumirkļus iepriekš vērtējās, aptraipījās un pilnīgi apgānījās. Tādēļ manū padomu lieciet pie sirds!”

8. KAPTEINIS saka: “Kungs, bet ja mēs no ziņkārīgajiem tiekam iztaujāti, kas uz augstienes ir noticis, kāda tad mums šiem jautājumiem jādod atbilde?”

9. ES saku: “Runājiet patiesību un sakiet, ka Es jums visiem esmu aizliedzis pasaulei to darīt zināmu, un jautājumi jums tad vairs neuzmaksies, bet gan ar to apmierināsies.”

10. Ar šo atbildi KAPTEINIS arī bija pilnīgi mierā, un mēs nu devāmies pilsētā un Ebaba mājā.

154. DZIEDNIECĪBAS BRĪNUMS EBABA VIESNĪCĀ GENECERETĒ.

1. Kad mēs nonācām Ebaba mājā, tūlīt nāca mājas kalpotāji un kalpi un teica, viesnīcā ieradušies ap simts slimnieku un jautā pēc Kunga un dziednieka no Nācaretes.

2. ES kalpiem saku: “Ejiet un sakiet viņiem, ka, nerēķinoties ar Sabatu, viņiem pavisam mierīgi un priecīgi jādodas uz mājām; jo viņu ticība mana Vārda spēkam viņiem ir palīdzējusi!”

3. Ar to kalpi attālinājās, gāja pie slimniekiem viesnīcā un ne mazums brīnījās, ka viņi vairs neatrada neviena slimnieka; jo visi, kas te bija slimi, viena un tajā paša acumirkli kļuva veseli, neievērojot, vai tie bija jūdi vai pagāni. Kad kalpi pie viņiem ienāca, viņi nedzirdēja neko citu, kā slavas dziesmas par viņu miesu atgūto veselību, un izdziedinātie dedzīgi vēlējās Mani redzēt!

4. Bet KALPI teica: “Mums nepiederams jums to atļaut; bet mēs gribam nosūtīt kādu sūtni. Ja Viņš to atļauj, tad jūs varat doties pie Viņa un viņu redzēt un ar viņu runāt; bet ja Viņš to neatļauj, tad pēc Viņa vārdiem jūs pavisam mierīgi un priecīgi prātu varat attālināties no šejienes, jo Viņš ne vienmēr pieņem visus un vēl mazāk ļauj ar Sevi runāt!” — Ar to pie Manis nāk viens kalps un man par to jautā.

5. Bet Es saku: “Es jums teicu, ka viņiem visiem mierīgi un priecīgi prātu jāiet uz mājām, un pie tā paliek! Ko viņi meklēja, to viņi ir sasnieguši, un kaut kam augstākam viņiem nav ne izpratnes, ne pietiekami saprāta, un tā lieciet viņiem doties mājup!”

6. Ar šo lēmumu sūtnis atkal atgriežas atpakaļ pie IZDZIEDINĀTAJĒM un viņiem to saka. Bet viņi saka: “Kam grib nest godu un slavu, tam neklājas iepriekš to jautāt! Tad iet un pēc visas patiesības un pieklājības nes viņam pienākošos slavu un pienākošos pateicību un tiek labi atlaists! Tādēļ pavisam drosmīgi ejam tikai tur, un viņš, tā kā mēs pie Viņa nākm ar labākiem nodomiem pasaulē, neliegs pieklūt pie viņa!”

7. Ar šiem vārdiem nu visi dodas pie Manis mājā. Viņi klauvē pie mūsu lielās ēdamistabas durvīm, bet neviens nesaka: “Nāciet iekšā!” Bet viņi klauvē atkārtoti, un Es Ebabam saku: “Šis uzmācīgās ticības dēļ ļauj viņiem ienākt!” — Un Ebabs gāja un atvēra viņiem durvis, un, cik daudziem bija vietas, viņi ienāca istabā un sāka mani skaļi cildināt un izteica viņu pateicību.”

8. Es liku viņiem klauvēt un viņiem teicu: “Kādai **mutēs** slavināšanai un **lūpu** pateicībai pie dieva nav nekādas vērtības, tāpat arī pie Manis nē! Kas grib man tuvoties, tas lai man tuvojas ar savu **sirdi**, tad es viņu uzlūkošu, bet tukša mutēs plāpāšana, pie kam sirds neko nedomā un vēl mazāk ko jūt, manu

acu priekšā ir tas, kas te ir sapuvusi maita deguna nāsīm. Ko jūs meklējāt, tas jums tika piešķirts! Kaut ko citu jūs nepazīstat, un jūsu tukšā slavēšana man netik! Tātad dodieties uz mājām un šai mājai neradiet nekādas neērtības! Bet sargieties no netiklības un izvirtības, no rijības un negausības, — citādi jūs drīz atkal kritīsiet vēl ļaunākās slimībās, nekā, no kādām līdz šim slimojāt un tikāt mocīti!”

9. Šie vārdi izdziedinātajiem gāja pie sirds un viņi viens otram jautāja, kā Es to varēju zināt, ka par savām slimībām viņiem pa lielākai daļai bija jāpatiecas savai saldkaislei. Viņus pārņēma bailes no manis, tā kā viņi sāka domāt: Viņš vēl vairāk var celt dienas gaismā par mūsu ne sevišķi slavējamām rīcībām! Tādēļ ejam!” — Tad viņi atstāja istabu un devās uz turieni, no kurienes viņi bija nākuši.

10. Tas KAPTEINIM uzkrīta un viņš Man jautāja un teica: “Kas tas ir, ka viņi nu tik pēkšņi pazuda? Tu viņu grēkus tikko pieminēji, un tas kā ar lielu spēku viņus izdzina ārā pa durvīm!”

11. ES saku: “Tie ir īsti netiklības varoņi! Viņi dzen visāda veida izvirtības un laulības pārkāpšana pie viņiem jau ir kļuvusi pavisam parasta lieta! Sievas pie viņiem ir kopējs īpašums, un kādu jaunavu izvarot tirs dzīvības joks. bet starp viņiem ir arī daudzi zēnu apkaunotāji un tādi, kas ar jaunavām uzjautrinās nedabiskā, sodomiskā veidā, jo caur to grib pasargāties no ļaunas aplipšanas, bet tādēļ krīt citās vēl ļaunākās slimībās, tādēļ es šos cilvēkus ik stingri saņēmu un atlaidu! Jo viņus uz kādu labošanu vēl var vest tikai stingrs vārds.”

12. KAPTEINIS saka: “No kāda apvidus tad viņi te ir?”

13. Es saku: “No Gedarenes apvidus. Vairāk pret vakariem ir pāris miestu un četri ciemi. Iedzīvotāji ir Jūdu, griķu un romiešu sajaukums. Viņiem ir maz — un patiesībā nekādas reliģijas, un viņu nodarbošanās pa lielākai daļai pastāv no cūku audzēšanas un tirgošanās ar tām Grieķijā un Eiropā, kur tiek ēsta šo dzīvnieku gaļa un to tauki tiek baudīti kā ēdienu garšviela. Tādēļ jau pēc nodarbošanās viņi ir netīri cilvēki; bet viņu ārējā netīrība tieši nebūtu kāds grēks, ja savā rīcībā viņi paši nebūtu daudz ļaunāki, nekā viņu cūkas. Viņu rīcība viņus noliek daudz zemāk par cūkām, un ar viņiem būs grūti kas panākams!”

14. KAPTEINIS saka: “Nu, tas ir ļoti labi, ka es to zinu, tie ciemi vēl ir padoti man, un es šiem cilvēkiem noteikti nozīmētu tikumības uzraugu, kas pēc dotās instrukcijas pat pie niecīgākās nepieklājības viņiem pavisam piedienīgi prātis uzsist pa pirkstiem. Nu pagaidiet, jau rīt jums stādā veidā jātiek laupītam katram priekam uz jūsu saldkaislo dzīvi, ka jums nekad vairs nav jābūt patikai sirdi ielaist netīrākās dziņas un tad bez sirdsapziņas tām nodoties!”

15. Kungs, es gan esmu tikai cilvēks, bet caur manu, vienmēr valdīšanas lietā nodarbināto dzīvi, esmu pie tā nonācis un pārāk daudz pieredzējis, lai nu skaidri saprastu, ka nekrietnam cilvēkam ir vislabāk, ja to vada ar dzelžainu zizli un viņa labu, ja viņš šad un tad tiek ar žagariem nopērts. Kur kādā lielā cilvēku apvienībā tas tā nav, tur ātri viss sairst!”

16. ES saku: “Jā, jā, tev ir taisnība, — bet tikai tev norādītajos ciemos; bet, ja tevis pievesto tu pielietosi itin visur, tad tu izdarīsi vairāk ļauna, nekā laba. Zālēm vajag būt nozīmētām pēc slimības un nevis otrādi. Bet, kā teikts, norādītajos ciemos tās, t.i., tavas zāles, mazākais, sasniegs to labumu, ka šiem cilvēkiem ļoti tiks sagandēts prieks par viņu saldkaisli. Bet sodu riksti vajag vadīt nevis dusmu rokai, bet gan patiesas mīlestības rokai!”

155. MĪLESTĪBAS DEDŽĪBA.

1. KAPTEINIS saka: “Kungs, to es nu saprotu pavisam labi, bet no savas dzīves tomēr zinu kādu sevišķu gadījumu, kur visa mīlestība neko nespēja panākt; un gadījums bija sekojošs: Starp tiem daudzajiem zaldātiem, kas bija man padoti, bija jauns, milzīgi spēcīgs illirieris. Viņa zobens svēra piecdesmit pfundu, un tomēr viņš to vadīja ar tādu vieglumu, it kā rokā būtu spalva. Šis algotais karavīrs, apbruņots ar bruņām un vairogu, kādā kaujā panāca vairāk nekā simts citu karotāju. Ievērojot to, karā viņš bija labi izmantojams, — bet ne miera laikā; te viņš bija neciešams, un nepagāja ne nedēļa, kad neatklājās kāds jauns netikams trācis. Es vienmēr ar viņu apgājōs laipni, cik iespējams, uzskatāmi viņam attēloju viņa uzsāktā trača ļaunumu un nekrietnību un aizliedzu viņam šādu pārgalvīgu traču celšanu. Te viņš man vienmēr apsoliņa pilnīgi laboties un pēc tam dažas dienas arī izturējās pavisam saprātīgi un pieklājīgi; bet tas nekad neturpinājās ilgāk kā desmit dienas, tad jau atkal no visām pusēm nāca sūdzības un, dabīgi, mums pēc tam vajadzēja zaudējumu atlīdzināt. Ja viņam jautāja, kādēļ viņš tomēr tā ko dara, tad viņš vienmēr deva to pašu atbildi un teica: “Es vingrinōs kara mākslā un te es, izņemot cilvēkus, neko

nesaudzēju, un manam zobenam vajag tikt izmēģinātam pie dažādiem priekšmetiem!”

2. Bet šādi viņa kara vingrinājumi viņu nereti noskaņoja apciemot kādu vēršu, buļļu, govju un teļu ganāmpulku un ar vienu cirtieni nocirst viņiem galvas. Reiz viņš nocirta galvas ganāmpulkam, sastāvošam no simts vēršiem un pēc tam lielijās par šādu viņa varoņdarbu, kas mums kā zaudējuma atlīdzību maksāja tūkstoti smagus sudraba grašus! Te es uz to cilvēku tomēr tā sadusmojos, ka aiz dusmām pats būtu vēlējies viņu saplosīt gabalos.

3. Bet es ar stiprām ķēdēm liku viņu piesiet pie koka, viņa rokas un kājas vēl papildus sasieta ar spēcīgām virvēm un tad veselu stundu pērt, tā ka viņš no tā ļoti savārga. Te tad es liku viņu kopt, un divdesmit dienās viņš tad atkal pilnīgi atkopās. Un redzi, tas šo cilvēku, ar kuru visa mīlestība iepriekš neko nepanāca, pilnīgi izmainīja! Pēc tam viņš kļuva nosvērtākais un pieticīgākais cilvēks un pēc viena gada es viņu iecēlu par virsnieku, un viņš man vēl šodien pateicas par šo ārkārtējo sodīšanu, bez kā viņš nekad nebūtu kļuvis virsnieks. Bet uz šādu sodīšanu mani nekad nepamudināja mīlestība uz cilvēku, bet gan vienīgi taisnīgas dusmas, un tā es domāju, ka taisnīgas dusmas iepretī cilvēkam bieži ir svētīgākas, nekā pārāk daudz, lai cik tīra, mīlestība!”

4. ES saku: “Ak jā, bet tās nav dusmas vārda īstajā nozīmē, bet gan tikai sevišķa mīlestības dedzība sirdī, kurai piemīt svētīts spēks. Ja tas kaut kur ir nepieciešams, arī es ar to darbojos. Ja mīlestībai šādas dedzības nebūtu, tad vēl līdz šim laikam bezgalība būtu pilnīgi bez būtņēm. Visai radībai par tās esamību jāpateicas tikai dieva mīlestības lielajai dedzībai.

5. Un tā tas, kas tavu sirdi noskaņoja tā pārgalvīgā karavīra taisnīgai sodīšanai, nebija dusmas un no tām izejošās atriebības slāpes, bet gan tavas mīlestības sevišķa dedzība uz to karavīru, kas sava noderīguma dēļ tev bija ļoti tuvs sirdij. Ja tev uz to cilvēku būtu bijušas īstas dusmas, tad tu viņu būtu licis nonāvēt; bet mīlestības dedzība skaitīja nepieciešamos rīkšus cirtienus, un tu viņu liki pērt tikai tik ilgi, cik tu spēji aprēķināt, ka šādu pēršanu viņš izturēs.

6. Tātad nepieciešamības gadījumā tu ar tiem miestiem gan arī vari spert nepieciešamos soļus, bet pirmais mēģinājums tomēr lai notiek caur tīru mīlestību un caur pareizu pamācību. Jo ja tie cilvēki saprot, ka stingros likumus viņiem dod tikai viņu svētības dēļ, tad viņi to visu pacietīgi panesīs, bet, ja bargie likumi viņiem liekas tikai kā kāda barga despota tirāniska patvaļa, tad tie nevienu nepadara labāku un beigās vēl miesa eņģelus padara par velniem, kas netikos neko citu, kā kad viņi varētu atriebties tam, kas vienmēr par neko un atkal neko viņus moka bez gala un bez kāda redzama pamata. — Vai tu saproti?”

7. KAPTEINIS saka: “Jā, kungs, tas man jau atkal ir saules skaidrs, un es vēl šodien vienam sūtnim likšu iet pie turienes virsnieka ar orderi, un jau rītu tas tiem miestiem ir iesniegts ievērošanai. Tādēļ es uz dažiem acumirkļiem došos pie maniem ļaudīm un tūlīt likšu to nokārtot.”

156. PAR PIMRADĪTO EŅĒĻU DZIMUMU.

1. Pēc šiem vārdiem kapteinis dodas uz mājām; bet Ebabs lūdz viņu ilgi neizpalikt, tā kā drīz būs gatavas pusdienas. Un KAPTEINIS ejot runā: “Ja nekas sevišķs nav noticis, es tūlīt atkal būšu šeit; un ja noticis kas sevišķs, es šeit atsūtīšu kādu sūtni.”

2. Pēc tam kapteinis steidzīgi aiziet un kad viņš nonāk mājās un savam padotajam liek atstātīt visu, kas pa to laiku noticis, viņš ne mazums brīnās, ka uz sava darbagalda atrod guļam uz pergamenta ar viņa roku rakstītu orderi augšā minētajiem miestiem. Viņš to ātri pārlasa un visu atrod tieši tā, kā viņš to sevī bija domājis. Viņš nu tūlīt sūta pie kāda žigla sūtņa, un redzi, romiešu karavīra tērpā ierodas tieši mūsu eņģelis Rafaels un piedāvā kapteinim savus pakalpojumus.

3. Sākumā kapteinis eņģeli nepazīst un domā, ka tas ir jauns karotājs, kas it kā no Kapernaumas no Kornēlija viņam šeit ir piekomandēts. Tādēļ viņš viņam jautā, vai viņš gan uzdriktas pārņemt šo diezgan attālo sūtījumu Gadarenes komandanta vietniekam.

4. EŅĒGLIS saka: “Savas varas kungs, dod tikai man to, un es to nonesīšu vietā ar izšautas bultas ātrumu, un nedaudz acumirkļos tev tavās rokās jābūt atbildei!”

5. Tikai tagad KAPTEINIS aplūko priekšā stāvošo vīru un viņā pazīst eņģeli Rafaelu, un tad saka: “Jā, jā, tev gan tā kas ir iespējams; jo tikai tagad es tevi pazinu!”

6. Tad kapteinis Rafaelam nodod orderi un nepilnā ceturtdaļstundā viņš jau arī ir atpakaļ ar atbildi, kurā Gedaranas komandanta vietnieks apliecinā, ka no kāda pieklājīga jauna karavīra orderi ir saņēmis

un pēc tā gan to tūlīt arī izpildīs.

7. Kapteinis nu vairs nebrīnās par Rafaela ātrumu, bet gan tikai, kā viņš tomēr ceturtdaļstundā nu varēja atgādāt šo sūtījumu.

8. RAFAELS saka: "Tas bija tava padotā komandanta Gabarenā rakstīšanas laiks. Nebrīnies tādēļ, jo man nav vajadzīgs nekāds rakstīšanas laiks. — Bet nu kopā ejam pie Ebaba, jo pusdienas ir pagatavotas un pēc pamatīgā ceļojuma lejā no kalna visi ir izsalkuši.

9. Kapteinis nu tūlīt iet kopā ar eņģeli, bet kas Ebaba mājas priekšā atkal parādās savā Ģeneceretes tērpā; un kapteinis viņam jautā, kur viņš nu tik ātri licis karavīra tērpu.

10. Bet EŅĢELIS smējās un teica: "Redzi, mums tas ir vieglāk, nekā jums! Jo mēs savu ārkārtīgi bagātīgi apgādāto drēbju skapi nesam mūsu gribā; ko mēs vēlamies apvilkt, ar to mēs tad jau arī esam apģērbti. Bet ja tu mani redzētu manā gaismas tērpā, te tu zaudētu acu gaismu manā priekšā un tava miesa sairtu; jo pret mana tērpa spožumu Zemes Saules spožums ir tīrākā krēsla!"

11. KAPTEINIS saka: "Šis Zemes cilvēku draugs! Pirmā īpašība, varēt apģērbties bez auduma kā grib, izejot tikai no savas gribas, man ļoti patīk, un sevišķi ziemas laikā nabaga cilvēki to ļoti labi varētu izmantot. Bet tikpat iespējama ir tava gaismas tērpa pārāk spēcīgais spožums, kura priekšā nevar pastāvēt neviens cilvēks, man nepatīk, mazākais, ne tagad uz šīs pasaules. Tādēļ par to arī tālāk nepētīsim. Bet vienu es no tevis vēl vēlētos uzzināt; jo mēs nu tā vieni esam kopā un neviena priekšā mums nevar jāg kautrēties, tā ka tu gan varētu man to atklāt, un tas viens pastāv tajā: Vai starp jums ir kāda dzimuma atšķirība?"

12. EŅĢELIS saka: "Tas gan ir it kā diezgan neveikls jautājums; bet, tā kā pie tevis tas nāk tīri no zināšanas tieksmes, tad es tev uz to negribu atbildēt ar "Nē!" Kas mēs esam pirmradīti gari, pie mums neskaitāmiem kā pilnīgi bez izņēmuma valdošā ir vienīgi tikai vīrišķi — pozitīva būtība; bet tomēr katrā no mums pilnīgi klātesošs ir arī sievišķi negatīvais princips. Un tā katrs eņģelis sevī attēlo Dieva debesu pilnīgāko laulību. Tas gan ir atkarīgs pilnīgi no mums, vai mēs sevi gribam rādīt vīrišķā vai sievišķā formā, un to visu vienā un tajā pat ādā.

13. Bet tajā, ka mēs paši mūsos esam dubultbūtnes, ir arī iemesls, ka mēs nekad nevaram novecot, jo poli mūsos mūžam nepārtraukti viens otru atbalsta; bet pie jums, cilvēkiem, poli ir šķirti viena dzimuma šķirtā personībā un tādēļ katrai par sevi esošai sevī nav nekāda atbalsta.

14. Bet ja personīgi šķirtie poli ārēji saskaras, tie zaudē un līdzinās kādam ādas maisam, kurā glabājas vīns, kas kļūst jo grumbaināks, jo vairāk tiek laupīts tā garīgais saturs. Bet ja tu viņam varētu iedomāties ādas maisu, kas sevī nepārtraukti varētu ražot to, ko no tā paņemt, tad tu tā virspusē nekad nevarētu atklāt krokas un grumbas, kas tā formu padara izskatā vecu. — Vai tu to gan saproti?"

15. KAPTEINIS saka: "Pavisam skaidra man tā lieta vēl nav; bet nedaudz jēgas man nu gan ir. Pie izdevīgiem apstākļiem mēs viens ar otru par to jau parunāsim vēl vairāk. bet nu ejam mājā; jo mūs jau gaida!"

16. EŅĢELIS saka: "Jā, jā, tas gan, un es arī sevī jau jūtu to, ko jūs saucat par izsalkumu."

17. KAPTEINIS saka: "Oho, tu tak esi tīrākais gars!? Kā tu varēsi baudīt materiālu ēdienu?"

18. Smiedamies RAFAELS saka: "Labāk, nekā tu! Pie manis **viss**, ko es sevi ieņemu, tiek pilnīgi pātērēts un pārveidots kontemplatīvā dzīvē, — pie tevis tikai tas, kas atbilst tavai izolētai dzīves polaritātei, bet neatbilstošais caur dabīgu gaitu tad tiek no tevis izgādāts ārā; un tā attiecībā uz ēšanu un dzeršanu es esmu daudz parāks, nekā tu!"

19. KAPTEINIS saka: "Vai tad arī debesīs tiek ēsts un dzerts?"

20. EŅĢELIS runā: "Ak jā, bet ne tādā veidā, kā uz Zemes, bet gan garīgi! Kopš mūžības arī mūsos ir Dieva **Vārds**, kā tieši no Vārda pastāv Debesis un visa radība, un visur ar to ir piepildīts; un tas Vārds pirmām kārtām ir mūsu būtiskā esamība un šādai esamībai arī vienīgā, patiesākā dzīves maize un patiesākais dzīves vīns. Tas riņķo mūsu āderēs kā jūsu asinis, un mūsu zarnas ir pilnas Dieva maizes."

21. KAPTEINIS saka: "Ak, tas patiesi ir gudri teikts; es gan to nepatveru, to Kungam Pašam vajag man tuvāk atklāt! — Bet nu mums it kā ir augstākais laiks ieiet mājā, un tādēļ vairs neielaižamies nekādās tālākās pārrunās."

157. PAR DĀVANU DOŠANU UN PIEMIŅAS DIENU SVINĒŠANU.

1. Kamēr kapteinis tā vēl runā, preti viņiem nāk mūsu dievbijīgā JARA un saka: "Bet jūs ilgi izpalie-

kat! Tu, mans mīļais Rafael,

šķiet, jau gribi vadīties pēc mūsu slinkā pasaules laika! Patiesi, tas negāja tik ātri, kā mūsu ceļojums uz to lielo sauli! Tagad tikai nāciet ātri iekšā, jo ēdiens jau ir uz galda! — Abi nu ātri ieiet iekšā un uz draudzīgāko mūs sveicina.

2. Kapteinis gribēja Man pateikties par manām rūpēm, bet Es viņam teicu: “Draugs, Man pietiek ar tavu sirdi! Ēdienu jau gaida uz jums, tādēļ tagad pirmām kārtām nozīmē miesai dot spēcīgumu un tikai tad atkal pievērsties garīgajam.”

3. Visi patiecas un sāk pavisam dūšīgi ēst un dzert, un kapteinis vienmēr uzlūko eņģeli, ka tas tik dūšīgi ķer šķīvī un isti čakli uzrunā arī savu vīna kausu.

4. KAPTEINIS beigās nevar noturēties un pusē jokodamies saka: “Nu, nu, tīriem gariem patiesi ir veselīga apetīte! Mans labais Rafaels šeit ēd par trim; nē, tā ko Zeme gan vēl nav piedzīvojuši!”

5. EBABS saka: “Tagad arī mani tas pār mēru pārstiedz; bet es redzu vēl ko, kas man liekas vēl vairāk brīnumains, nekā viņa diezgan labā apetīte. redzi, viņa šķīvjos tādēļ nekļūst tukšāks! Te patiesi der gudrais sakāmvārds: Ko debesis ņem, to tās nākamā acumirkli atkal atdod! Šim galdam no manis pie maniem pēcnācējiem uz visiem laikiem visā godā jāpaliek saglabātam kā paliekošam svētumam un katru gadu jānotiek svētkiem, ka pie šī galda visiem apvidus nabagiem jātiek paēdinātiem un padzirdinātiem!”

6. ES saku: “Ļauj galdam palikt galdam, un tu paliec, kāds tu biji! Un ja pie tevis nāk kāds nabags un tev kas ir, tad atbalsti viņu katrā dienā; bet ikgadējs svētku ēdiens neko nelīdz ne nabagam, ne tev, un man par to nav nekāda prieka. kas Mani atceras, tas lai to dara katrā dienas stundā; bet ikgadējas piemiņas dienas Man nav vajadzīgas!

7. Ja tu nosaki kādus šādus svētkus, tad tu līdzinies tempļiešiem Jeruzalemē, kuri arī trīs reizes gadā svin piemiņas svētkus un tradīcijas dēļ tajos liek izdalīt nabagiem maizi, it kā nabags no viena gabaliņa maizes bez tālāks barības varētu dzīvot no **vieni**em svētkiem līdz **otriem**! Ak, šādu smieklīgu svētku neprāts! Farizeji gan vienos šādos svētkos saņem tik daudz bagātīgu upuru, ka tikai no **vienu** svētku ieņēmuma pavisam labi varētu dzīvot simts turpmākos gadus; bet nabagam jāapmierinās, ja viņš trīs reizes gadā saņem tikko vienu astotdaļpfunda smagu maize gabalu. Ak, lielā muļķība, dumjība, aklums un ļaunā savtība! — Tādēļ liec šim galdam būt tam, kas tas ir, un tā tu svinēsi man patīkamākos svētkus, ja tu katru dienu pēc taviem spēkiem uz šī vai arī kāda cita galda pabaro vienu vai otru nabagu!

8. Un ja katru dienu pie tevis nāktu viens un tas pats nabags, tad nejautā viņam, vai kur citur viņš neko nedabū; jo tā kas nabagu sabaidītu, tā ka viņš tad ilgi neuzdrošinātos atkal nākt pie tevis, un caur to tavs labais darbs Manā priekšā zaudētu visu vērtību.

9. Bet Es arī negribu, ka vēl spēcīgiem slaišiem, kas ir spējīgi strādāt, tev jāizdala nabagu maize. Tādiem, ja viņi nāk, dod kādu viņu spēkiem piemērotu darbu! Ja viņi tev vienu vai otru darbu padarīs, tad dod viņiem arī ēst un dzert; bet, ja viņi darbu nepieņems, tad arī nedod viņiem neko ēst! Jo kam te ir spēks, bet kas negrib strādāt, tam arī nav jāēd!

10. Redzi, ja tu tā rīkosies, tad tu man vienmēr sarīkosi patīkamākos piemiņas svētkus; bet ar taviem nodomātiem gada svētkiem nenāc man klāt! Jo kādi šādi gada svētki ir lielākais neprāts, ko cilvēks var izdarīt, jo ar to nevienam nekas nav pakalpots, izņemot svētku rīkotājiem, kas šādos svētkos no upura dāvanām var sev sagādāt kādu labumu.

11. Un ko tad kāds gada laiks ir labāks kā kādas dienas? Kas, piemēram, sava tēva dzimšanas dienu godā reizi gadā, tam katru dienu būtu jāgodā arī dzimšanas stunda, kas noteikti būtu labāk, nekā tā ikgadējā dzimšanas diena.

12. ES tev saku: “Visiem līdzīgiem cilvēku piemiņas svētkiem manā priekšā nav nekādas vērtības, izņemot, ja tie sirdi dzīvi tiek atzīmēti ikdienas, jā, ik stundu. Tā jauna Mēness, jubileju gadu, Jeruzalemes atbrīvošanas no babiloniešu gūsta svētki, pilsētas un tempļa atkaluzcelšanas svētki, Mozus, Ārona, Zamuela, Dāvida un Zālamana svētki ir tukšas lietas, kas pēc patiesības tikko tik daudz svarīgas, kā lietas, kas pirms tūkstoš gadiem krita jūrā.

13. Sākumā šie svētki gan tiek svinēti sava veida reliģiozā pacilātībā un svētītāji pie tam vēl ļoti dzīvi atceras kādu personu vai kādu nozīmīgu darbību, kuru viņi paši ir piedzīvojuši. Otrā, trešā vai pat desmitā ģenerācijā tas kļūst par tukšu ceremoniju, pie kuras tūkstoši tikko vairs zina, kādēļ tās tiek svētīta. — Un vēlāk visa tā lieta pāriet tukšā pagānismā.

14. Vispār ar to Es negribu atcelt patiesus piemiņas svētkus, bet līdzās ikgadējiem tos vajag turēt sir-

dī arī ikdienas, citādi tie ir uzskatāmi kā miruši un tād bez rezultāta. Bet šeit ar galdu lai paliek tā, kā es tev esmu teicis un rādījis!”

15. EBABS saka: “Ko Tu, ak Kungs, nu vislaipni un vispatiesi esi norādījis, tam visam jātiek precīzi ievērotam; bet tā vietā mūsu sirdīs jo čaklāk svinēsim dienas svētkus un pie tam ar visiem mūsu spēkiem vingrināsimies tuvākā mīlestībā un caur to svinēsim brīnišķīgākos piemiņas svētkus!”

16. ES saku: “Ja jūs **tajā** paliksiet, tad arī Es palikšu jūsos, un no tā pazīs, ka jūs patiesi esat mani mācekļi!

17. Bet nu esam pietiekami ēduši un dzēruši; tādēļ ceļamies no galda un dodamies ārā pie mūsu kuģiniekiem, un viņi zinās mums atstātīt daudz ko neparastu! Te mums būs maz miera, tā kā stundas laikā te atkal ieradīsies viena karavāna no Betlēmes, starp viņiem daži jauni rūdīti farizeji, ar kuriem es pavisam negribu nākt kādā saskarsmē; Lūkojiet, ka viņi vēl šodien tiek aizsūtīti prom uz Ziharu!”

18. KAPTEINIS saka: “Par to tiks gādāts! Jo tagad man uz zemes neviens cilvēks nav pretīgāks, kā rūdīts farizejs!” — Pēc šiem vārdiem mēs visi pieceļamies un steidzamies ārā uz jūru pie mūsu kuģiniekiem.

158. DĀVIDA 47. PSALMS.

1. Mēs tos astoņus kuģiniekus sastopam tieši pie Dāvida psalmu lasīšanas. Kad viņi mūs ierauga, viņi pieceļas no zemes, apsveic mūs, un VIŅUS MEISTARS pienāk pie Manis un saka: “Kungs, Tu vienīgais varētu mūs glābt no nepatīkšanām! Vakar vakarā pie mums atnāca daži farizeji un rakstu mācītāji un prasīja pārvest uz Cebulonu un Horāciju, un mēs viņiem to atteicām, paskaidrodami, ka neesam kuģa saimnieki, bet gan kalpi un nu pirmssabātā esam aizņemti ar psalmu lasīšanu. Te viens jauns rakstu mācītājs pieprasīja psalmu rulli un uzšķīra četrdesmit septīto psalmu un lasīja:

2. “Visas tautas, liksmojiet, sasitot plaukstas, skaņām balsim gaviļējiet Dievam; jo tas Kungs, tas Visaugstākais ir bijājams, varens valdnieks pār visu pasauli. Viņš zem mums pakļauj visas tautas un ļaužu ciltis zem mūsu kājām! Viņš mums izrauga mūsu mantojumu, Jēkaba, sava iemīļotā lepnumu. Augsti ceļas, Dievs, tautām gaviļējot, bazūnēm vareni pūšot. Dziediet slavas dziesmas dievam, dziediet slavas dziesmas, slavas dziesmas mūsu valdniekam. Jo Dievs ir valdnieks pār visu pasauli; dziediet dievam dziesmu, Dievs ir valdnieks arī pār visiem pagāniem; Dievs sēž uz sava svētā krēsla. Tie tautu lielie kungi ir sapulcināti pie vienas tautas, Ābrama Dieva priekšā; jo Dievs ir ļoti paaugstināts pie Zemes vareniem!”

3. Kad viņš šos psalmus tā bija lasījis, viņš, pilns nopietnības, jautāja: “Vai jūs šos psalmus saprotat?” Un mums uz viņa jautājumu diemžēl vajadzēja atbildēt ar “Nē”. Bet šodien kopš agra rīta mēs laužām savas galvas, bet tomēr nezinām neko vairāk, kā vakar. Tūkstots reizes mēs domājam par tevi; ja Tu, ak Kungs, to gribētu, Tu jums par to gan varētu dot mazu gaismīgu!”

4. ES saku: “Uzlūkojiet šo meitenīti, kuru es vedu pie rokas! Jautājiet to viņai, viņa jums par to dos pareizu gaismu!”

5. KUĢA KALPU MEISTARS saka: “Šai meitenītei var būt tikko četrpadsmit vasaras! No kurienes viņai nāktu Zālamana gudrība?”

6. ES saku: “Jā, jā, ne tikai Zālamana gudrība, viņas tīrākajā sirdī mājo zemes gudro gudrība un ļoti daudz vīrs tās! Līdz šim vēl nevienam cilvēkam nav izdevies skatīties aiz zvaigznēm; jautājiet viņai, viņa jums to pasludinās. savā priekšautā viņa nes slaveno “Gudrības akmeni”, tādēļ viņa gan spēs jums izskaidrot šo īso, bet tomēr saturā bagāto psalmu. Pamēģiniet tikai, un jūs pārlicināsieties!”

7. KUĢA KALPU meistars saviem biedriem saka: “Bet viņa nopietnībā izskatās jau šausmīgi saprātīga! Tikai pie tam viņa nopietnībā ir eņģeļskaista izskata, kas tieši nerunā par labu viņas gudrībai! Jo līdz šim es vēl vienmēr esmu pieredzējis, ka skaistākās meitenes vienmēr bija arī dumjākās, kas ir kaut kas pavisam dabīgs. Skaistie bērni vienmēr tiek par daudz izlutināti un padarīti iedomīgi, un tādēļ maz vai nemaz nemācās; bet ar kādu mazāk skaistu bērnu parasti daudz neplātās. Pie katras nerātības viņu ātri soda, caur to bērns kļūst pazemīgs un pieticīgs, viņš paklausa, pacieš un pie tam ļoti daudz mācās. Bet paskatīsimies, ko šī pilnā nopietnībā debešķīgi skaistā meitene spēs mums pateikt par mūsu psalmu.”

8. Pēc tam kuģa kalpu meistars vēršas pie JARAS un apvaicājas par to, un viņa ar mīlestības draudzīgāko seju pasaulē saka: “Mīlie draugi, nav tā, it kā es kā kāds rakstu mācītājs būtu ko tādu iemācīju-

sies un tādēļ zinātu, bet gan es sevī dzīvi jūtu, ka tas, ko Dāvida pravietiskais gars pirms gadu simtiem ir pareģojis, tagad mūsu acu priekšā ir pilnīgi piepildījies.

9. Vai jūs neredzējāt, ka viņš, par kuru Dāvids runā un kas šeit ir miesīgs, staigā starp mums, staigāja pa jūru, it kā tā būtu sausa zeme, un vai jūs neredzējāt, ka Viņš nu nedaudz dienās tikai caur Savu vārdu izdziedināja tūkstošiem slimnieku, kas slimoja ar dažādām slimībām? Aklie ieguva viņu redzi, kurlie viņu dzirdi, spitālīgie kļuva tīri, nolēmētie un kroplie taisni! Un te skaties šo mūsu priekšā esošo kalnu; cik ļoti viena nakts top pārveidoja! Kas var kalnus pārvietot un jūru izcelt no tās pamatiem? Kas ir Tas, kam paklausa visi eņģeļi un visi elementi?! Redziet, te Viņš miesīgi stāv mūsu priekšā; Dāvids domāja **Viņu!**

10. Viņam mums liksmojot jāsit plaukstas caur patiesiem, īstiem tuvākā mīlestības darbiem un viņam mums jāgavilē pretī ar tīrām balsīm bez krāpšanas, bez neīstuma un bez viltības! Jo bēdas tam, kas vēlētos viņam uzgavilēt ar netīrām melu balsīm! Jo cik laipns un maigs Viņš ir taisnīgiem, tikpat briesmīgs viņš ir tiem, kas savās sirdīs slēpj melus, nepatiesīgumu un krāpšanu, kā tas stāv rakstīts: “Briesmīgi ir tas, krist Dieva rokās; jo Dievs ir visvarens valdnieks pār visu zemi, neviens no viņa nekur nevar paslēpties!”

11. Bet Viņš ne vienmēr tā staigās starp mums, bet gan drīz atkal uzbrauks savās mūžīgajās Debesīs, un, proti, ar mūžīgas patiesības priecīgu balsi, caur kuru viņš ir radījis jaunu Zemi un jaunas Debesis visai mūžībai; un viņš ir un būs tas Kungs un Viņa bazūnu gaišā skaņa, kas te ir uz Zemes runāts Vārds, garīgi un materiāli tiks sludināts visai radībai uz zemes un zemē un uz visām zvaigznēm un pāri visām zvaigznēm.

13. Tātad pēc Dāvida aicinājuma Viņam mums jādzied slavas dziesma; jo Viņš ir mūsu Dievs un mūsu vienīgais valdnieks mūžīgi!

14. Bet, tā kā mēs zinām, kas viņš ir, tad mums Viņu jāgodā un jācildina ar tīrām un gudrām sirdīm un ne pēc liekulīgo farizeju veida, kas kādam neīstam Jehovam tuvojas ar viņu lūpām, bet pie tam aizslēdz savas sirdis šī patiesā un dzīvā Jehovas priekšā un no Viņa attālinās.

15. Bet viņš ir ne tikai **mūsu** Dieva un valdnieks, bet gan arī pagānu un visas zemes; jo Viņš vienīgais pāri visiem cilvēkiem un pāri visai bezgalīgajai radībai sēž uz mūžīgā, Viņa neierobežotās varas un diženuma krēsla. Viņa priekšā vajag sapulcēties visiem zemes firstiem, kā viņu tautām viņu priekšā; jo Viņš ir vienīgais Ābrama, Izaka un Jēkaba Dievs. Viņš vienīgais caur Sevi ir pacelts pār visu, arī pār šīs mūsu plašās zemes visiem varenajiem!

16. Tas, ka Viņš nāca pie mums, tā ir pat eņģeļiem nepatverama žēlastība; bet, kad Viņš nāca, viņš nenāca, iepriekš nepasludināts; jo par to pareģoja visi pravieši. Bet daudzi no pareģojumiem vienmēr pieaugošanas cilvēka siržu cietsirdības dēļ vairs nevarēja tikt no cilvēkiem saprasti. Bet tagad viņš pats, par Kuru pareģoja pravieši, ir atnācis, un Viņš pats Sevi atklāj visiem cilvēkiem, kam te ir laba griba.

17. Bet tiem, kuriem ir ļauna un augstprātīga sirds, Viņš nevar būt citāds, kā briesmīgs! Jo visuvarenais mūžīgais taisnīgums ir nepielūdzamākais un neatvairāmākais tiesnesis ļaunumam! Līdzīgi kā ļoti jūtīgi svāri, ja vienā pusē uzliek tikai vienu matu, jau manāmi uzrāda smagumu, tāpat Viņa, kas ir šeit, priekšā nevar pastāvēt nekāda, lai cik niecīga, sirds viltība, aplamība, ļaunums, netaisnīgums un nekāda cita rupjība! Tādēļ viņam vajag būt briesmīgam katram grēciniekam, kura krūtīs ir cietsirdīga, nocietināta un ļauna sirds. — Vai nu jūs saprotat Dāvida četrdesmit septīto psalmu?”

159. PAR IENAIDNIEKA MĪLESTĪBU.

1. KUĢA KALPU MEISTARS saka: “Brīnišķīgā meitenīte! Kas tev deva šādu gudrību? Patiesi, tu esi gudrāka, nekā Ābrams, Īzaks un Jēkabs!”

2. JARA saka: “Es jums tak tikko rādīju, kas ir tas, kas ir starp mums; bet ja nepastrīdami tā, kā jūs spējat man vēl jautāt un teikt, **no kurienes** man ir šāda gudrība, jeb **kas** man to ir devis? Te visu mūsu priekšā stāv visu labo dāvanu lielais, svētais Devējs! Vienīgi Viņš ir gudrs un vienīgi viņš ir pilnīgi labs! kas savā sirdī viņu mīl un tic, ka Viņš no Sevis kopš mūžības ir Kungs Jehova Ceobats, tā sirdī Viņš dos savu mūžīgo gaismu un tad visā cilvēkā kļūs gaišs; un šāds cilvēks tad kļūs caur un caur pilns patiesas dievišķas gudrības. — Ja jums ir kāds saprāts, tad nu jums vajag būt skaidram, kā ar mums nu visiem ir.

3. KUĢA KALPU MEISTARS saka: “Jā, jā, tu vismilotais eņģelīti! Mēs to nu gan saprotam, un tā tas gan būs, kā tu mums esi izskaidrojusi; bet tie, kas vakar vakar;ā no mums prasīja, lai pārvedam viņus

uz Cebulonu un Horāciju, viņi to nepieņems un tādēļ vēl mazāk aptvers! Mēs esam pavisam vienkārši cilvēki un pie mums tikko vajadzīgs brīnums, lai mēs ticētu, bet pie viņiem kāds brīnums nesis vēl sliktākus augļus, nekā **nekāds** brīnums!”

4. JARA saka: “Bet tādēļ arī viņš viņiem būs briesmīgs! Jo Vējš Viņa Vārdu iznesis pār visu Zemi! Bēdas tam, kas to dzirdēs, aptvers un beigās tomēr aizmetīs!”

5. ES kalpiem saku: “Nu, kā jums patik šīs Manas meitas saprāts?”

6. KALPI saka: “Kungs un Meistar! Ja Tu nopietnībā esi tas, kam tev pēc šī vismiļākā eņģeļa no meitenes gudrākās runas jābūt, tad tas vairs nav nekāds brīnums, ka šī meitenīte ir tik gudra; jo kas Bileama laikā spēja ēzēlim tā atraisīt mēli, ka tas Bileamam varēja pareģot, tam tas vajag būt vēl vieglāk, četrpadsmitgadīgas meitenes valodā veiklo mēli darīt spējīgu pareģot!

7. Mēs nu visi ticam, ka Tu esi tas, par ko mūsu acu un ausu priekšā šī meitenīte tevi nosauca, un tam vairs nav vajadzīgs nekāds jauns brīnums! Bet ja Tu, ak kungs, tas esi, tad uzlūko mūsu vājumu un pārvērt to taisnīgā spēkā, lai caur to mēs vienmēr varam aizsargāties no gaismas un patiesības ienaidniekiem! Jo patiesi ir bēdīgi, ka mums, jūdiem, gaismu un patiesību tagad vajag meklēt pie pagāniem Jeruzaleme, tā vietā, lai visiem cilvēkiem būtu gaišākais spīdekļis, ir kļuvusi rupjākās nakts un tumsas purvs un senā, tīrā jūdu gara slepkavu bedre; un ja mēs nu gribam gaismu un patiesību, mums to vajag iet meklēt Sidonā un Tirā pie grieķiem un romiešiem! Tādēļ, kungs un meistar, tā kā tev visas lietas ir iespējamās, tad dod mums gaismu un spēku, ka mēs ieraugām patiesību un tad to varam aizsargāt no ienaidniekiem!”

8. ES saku: “Lai miers ar jums un starp jums! Neviena lai neiedomājas būt pārāks par citiem! Jūs visi esat vienādi brāļi; bet kas sevi uzskata parniecīgāko un grib būt visu citu kalps un kalpotājs, tas starp visiem tomēr ir lielākais un augstākais! Bet ja Es jūs tikoju par kalpiem, tad jūs visā patiesībā arī esat mana vara. Un tā katrs kalps ir sava kungs spēks, — bet tādēļ kungs ir kapa taisnīgums! Mīliet viens otru, dariet labu saviem ienaidniekiem, svētījiet tos, kas jūs lād un aizlūdziet par tiem, kas jūs nolād! Ļaunu atlīdziniet ar labu, un jūsu naudu neaizdodiet tiem, kas jums to var atdot ar augstiem procentiem, tad jūsos pilnībā būs Dieva svētība un žēlastība! No tā tad visā drīzumā jums tiks gaisma, patiesība un visa vara un spēks; jo kā jūs mērat, tā atkal jums tiks atmērīts!”

9. VIENS ZEMĀKS KALPS saka: “Kungs, mēs redzam un jūtam to, ka tava Mācība ir patiesa un īsta; bet mēs arī jūtam, ka to būs grūti turēt! Noteikti ir ļoti slavējami un debešķīgi skaisti, darīt labu tiem, kas te mums cenšas vienmēr nodarīt ļaunu, bet kas var bieži pārāk apkaunojošam ļaunumam nākt pretī ar vienmēr vienādu pacietību? Un liels jautājums, vai caur to vēl vairāk neatbalstītu cilvēku ļauno gribu, nekā, ja par viņu ļauniem darbiem viņus soda. Ja zagļus un slepkavas par viņu ļaunajiem darbiem vēl atalgoju, tad Zemes virsū drīz staigātu maz cilvēku! Tādēļ ienaidniekiem vienmēr vajag pretoties un ap savu māju uzcelt ērkšķainu nocietinājumu, lai ienaidniekam uz visiem laikiem pāriet prieks kādam kaitēt. Tā ienaidnieka prāts noteikti drīzāk būs noskaņots draudzīgumam, nekā, ja par kādu nodarītu ļaunu darbu viņam bez tam vēl parādītu kādu labdarību!”

10. ES saku: “Jā, jā, tas gan ir cilvēciski labi domāts, bet no kā dievišķa tur tomēr nav ne pēdas. Cilvēku, kas tevi dara ļaunu, caur sodu tu gan atbaidīsi, ka tik viegli viņš atkal nemēģinās tev nodarīt ļaunu, — bet draugs viņš tev tādēļ nekļūs! Bet ja tu par kādu ļaunumu, ko viņš tev ir nodarījis, istā laikā, ja viņš nonāk kādā nelaimē, viņam parādi kādu labdarību, tad viņš sapratīs savu grēku, ko tev nodarījis, to dziļi nožēlos un no tā brīža kļūs tavs dedzīgākais draugs!

11. Un tā par viņa ļauno darbu viņam parādītā labdarība viņu uz visiem laikiem padarīs labāku; bet par to pārciestais sods viņu padarīs par tavu vēl seškārt lielāku ienaidnieku!

12. Ja pirmais, pret tevi nodarītais grēks cēlās it kā tikai vairāk caur sava veida nebēdnību un no ļauna prieka, tad otrais grēks pret tevi tiks nodarīts aiz dūsmām un atriebības! Tādēļ es jums vēlreiz saku: Dariet to, ko Es jums pirmīt esmu teicis, tad jums visā pilnībā būs Dieva žēlastība un Viņa svētība!

13. Kas no Manis patiesi grib tikt svētīts, tam vajag Manu Vārdu, kurā mājā visa žēlastība, visa gaisma, visa patiesība un visa vara, arī patiesi pieņemt, — citādi būtu neiespējami viņam sniegt kādu žēlastību.

14. Bet ņemiet visi piemēru no manis; jo es no visas sirds esmu maīgs un pazemīgs un ar katru man ir lielākā pacietība! Vai Saule vienādā mērā nespīd pār labiem un ļauniem, pār taisnīgiem un netaisnīgiem, un vai auglīgais lietus tikpat labi nelīst uz grēcinieka lauka kā uz taisnīgā lauka. Tādēļ visā esiet pilnīgi, cik pilnīgi ir Tēvs debesis, un jums no debesīm pārpilnībā būs žēlastība un visa svētība! — Vai

jūs to gan saprotat?”

15. VISI nu saka: “Jā, kungs, mēs to visu nu ļoti labi saprotam! Tas viss jau ir pareizi, labi un tātad pilnīgākā kārtībā, un mēs arī pielietosim iespējami lielākās pūles, to visu burtiski ievērot; bet pie visa tā, mazākais, sākumā, tas mums visiem maksās lielas pūles!”

16. ES saku: “Jā, mani mīļie draugi, šajā laikā Debesu valstībai vajag spēka! kas to pie sevis nevelk ar spēku, to neiekaros! Bet katrs, kas Debesu valstī bas dēļ pielieto spēku, ir gudrais un gudrs celtnieks — bet gudrs celtnieks savu māju neceļ uz irdenām smiltīm, bet gan uz stingra klints pamata; un ja tad nāk vētras un plūdi, te tie mājai neko nevar nodarīt, jo tā stāv uz klints.

17. Tā tas arī ir pie ciņas sevī Debesu Valstības dēļ. Kas to reiz sevī ir izcīnījis, tas to uz mūžību neiznīcināmi sev ir pievilcis. Te pār viņu var nākt lai kādas pasaules vētras, un tās viņam neko nespēs nodarīt. Bet kas te, pieliekot visus savus spēkus un drosmi, sevī to nav izcīnījis, tas pasaules vētrās tiks aizraus līdz un pazaudēs vēl arī to, kas viņam jau bija! — Top visu labi ievērojiet; jo nāks laiks, kurā tas viss jums būs ļoti vajadzīgs!”

18. KUĢINIEKI saka: “Par visu to mēs Tev, ak Kungs, nevaram pasniegt neko citu, ka tikai vienkāršu paldies un nu pārāk skaidri saprotam, ka cilvēks no sevis neko nevar dot, ko viņš iepriekš no viņa nebūtu saņēmis; bet tu, ak Kungs, tomēr pieņem šo mūsu pateicību tā, it kā tā tavā priekšā, kas būtu un pavēli, kas mums Tev par godu un milestību jādara!”

19. ES saku: “Es jums to jau esmu teicis; dariet to — nekas tālāk te vairs nav vajadzīgs! — Bet nu atstāstiet mums, ko visu jūs šajā naktī esat redzējuši un varbūt arī dzirdējuši; jo kuģu ļaudis naktī ļoti bieži redz divainas lietas. Bet izsakieties isi un tam, ko zināt, neko nepielieciet klāt un ar nodomu neko neatmetiet!”

160. KUĢINIEKA ATSTĀSTĪJUMS PAR VIŅU IEPRIEKŠĒJĀ NAKTĪ PIEDZĪVOTO.

1. Mēs visi nu apsēdāmies apkārt kuģiniekiem uz skaista zālāja. Tikai Rafaels paliek stāvam, un VIENS KUĢA KLAPS viņam saka: “Puis, apsēdies tu arī! Zālājs ir kopējs īpašums un te, lai uz tā sēdētu, nevienam cilvēkam neko nav jāmaksā!”

2. Bet EŅĢELIS teica: “Stāstiet tikai tālāk, ja es būšu noguris stāvēt, es jau apsēdišos! Pie tam tomēr varētu notikt, ka viens vai otrs no jums zaudētu līdzsvaru, un te es ātrāk varu būt pie rokas, kādam atkal palīdzēt ātrāk tikt uz kājām!”

3. VIENS KUĢINIEKS saka: “Tu gan, tu, tu piecpadmitgadīgais pienapuika! Tev vēl autiņi karājas pie kājām un tu esi tik augstās domās par tavu spēku, pacelt kādu no mums, ja tas pakristu? Tas, mans mīļais, nozīmē mazliet par daudz uzņemties!”

4. EŅĢELIS saka: “Pēc Kunga vēlēšanās sāciet reiz atstāstīt; tas cits tad jau būs redzams, ja tas varbūt būtu vajadzīgs!”

5. Ar to nedaudz rupjais kuģa kalps nomierinās, un KUĢA KALPU MEISTARS sāk sekojošu atstāstījumu: “Bija apmēram pirmā nakts sardze, te pēkšņi divainā kārtā kļuva tik gaišs, kā dienā; bet mēs nekur neredzējām ko mirdzošu un domājām, varbūt it kā aiz kalniem deg liela indiešu uguns un no tā gaišs tiek tā apgaismots. Tikai gaisma acīm neredzami bija pārāk spēcīga, lai mums tā būtu jāatzīst kā cēlušos no kādas indiešu uguns, bet lai nu ir kā ir, gaisma bija gandrīz visu nakti un dažreiz kļuva tik spēcīga, ka šķita, ka atrodamies gaišākā dienā. Ka pie tam mēs tomēr jutāmies nedaudz neomulīgi, var viegli iedomāties. Pie mums atnāca arī vairāki no pilsētas un domāja, ka jūra mirdz tik spēcīgi.

6. Bet pārāk drīz mēs pamanījām kādu citu parādību, un tā bija vēl daudz divaināka! Mēs nu visi gribējām vairāk aplūkot jūru. Un redzi — bet es lūdzu mūs te neizsmiet! —, tajā nebija ne piliena ūdens, un mūsu kuģis gulēja uz sausa pamata; bet mums te bija izdevība aplūkot visu jūras dzelmi. Tas bija šausmīgi! Mūsu kuģis atbalstījās pret kādu uz āru izvīrītu klinti; bet klints trijās pusēs bija bezdibenis vairāku simts vīru augstumā. bet tā kā līcī pret Genecereti visur ir tikai sekls pamats, mēs staigājām pa to un salasījām kopā daudzas ļoti skaistas un retas gliemežnīcas.

7. Bet kad mēs pavisam omulīgi bijām nodarbināti ar lasīšanu, redzat, te pēkšņi spēra spēcīgs zibens, kam sekoja ārkārtīgi stiprs pērkons. Mēs pa galvu pa kalu bēgām krastā, pie tam aizmirsām mūsu salasītās skaistās gliemežnīcas, bet tad arī vairs neiedrošinājāmies iet tās atnest un, izņemot dažas, kuras es biju iebāzis maisā, tās palika tur, kur mēs tās atradām. Bet tikai pēc tam, it kā trešajā nakts sardzē, jūra atkal kā iepriekš piepildīja un apskaloja krastus. Mūs arvien vairāk un vairāk pārsteidza, kam tad ar

šo lielo jūru vajadzēja notikt, ka tā tik pēkšņi līdz pēdējam pilienam varēja kaut kur aiztecēt.

8. Bet te viens vecs vīrs, kas te arī dzīvo, teica, ka šad un tad to darot sadusmotie kalnu un gaisa gari, un caur to sodot ūdens garus! Mēs gan smējāmies, bet nepieciešamības gadījumā jau slikts izskaidrojums ir labāks, kā jebkāds. Tikai ceturtajā un pēdējā nakts sardzē kļuva nedaudz tumšāks un mēz gājām mūsu kuģi un nedaudz devāmies pie miera. Bet kad mēs pamodāmies, mīļā saule jau stāvēja diezgan augstu un mēs sameklējām brokastis. — Tas īsumā ir viss, ko mēs šajā naktī esam piedzīvojuši un novērojuši.”

161. KUĢA KALPS UN RAFAELS.

1. Kad kuģa kalpu meistars šo atstāstījumu bija beidzis, te iepriekš diezgan rupjais kalps, diezgan neveikliem soļiem ejot kuģī, no kura gribēja iznest savas gliemežnīcas, kuras naktī no sausā jūras pamata steigā dažās arī viņš bija paņēmis līdz, paslīdēja un visā garumā nokrita, it kā viņš nekad nebūtu stāvējis. Te CITI KALPI sāka viņu izsmiet un teica: “Tas tomēr vienmēr ir tas vecais, neveiklais cilvēks!” — Te vēl vienmēr zemē guļošais sadusmojās.

2. Bet RAFAELS pielēca klāt, palīdzēja viņam atkal ātri tikt uz kājām un runāja: “Nu tu redzi, kādēļ es paliku stāvam? Jo es jau garā paredzēju, ka tu šodien pakritīsi, un nu tu patiešām esi pakritis, un es, kā tavs vājais pienapuika, varēju tevi, cerams, pietiekami ātri, pacelt no zemes un caur to tev dot iespēju atkal izmantot tavas diezgan neveiklās kājas!”

3. KUĢA KALPS savā kuplajā bārdā noņurd: “Nu jā, tas gan ir labi; bet šādi puiši bieži ir arī pilni slepenu joku un dara, ka kādam no mums kaut kas notiek! Ak, es jau pazīstu šādus nekauņas! Citādi tu šķietesi esam pavisam godīgs puisis, — bet puisis tu reiz esi, un tas ir pietiekami! Katram puisim iekšā vienmēr ir kaut kas bezkaunīgs, tādēļ tikai vienmēr paliec no manis, mazākais, trīs soļu attālumā!”

4. RAFAELS saka: “Draugs, tu par mani ļoti maldies! bet es tev piedodu, jo tu nezini, kas tev manī stāv tavā priekšā!”

7. Ņurdošais kuģa kalps tad dodas kuģī un pēc dažiem acumirkļiem nāk atpakaļ ar pāris gliemežnīcām un vienu nautilus gliemezi un rada tos mums.

8. Tie trīs gliemežvāki bija ļoti skaisti, bet, dabīgi, nekādas sevišķākas vērtības, un RAFAELS viņam saka: “Kā piemiņas tās ir pietiekami labas, bet vērtība tām nav nekāda! Ko tu ar tām darīsi?”

9. KUĢA KALPS saka: “Ak, pienapuika! Tāda veidā gan var ķert zvirbuļus, bet ne sirmu kuģinieku! Tā tu šīs gliemežnīcas no manis vēlētos iegūt pavisam par velti, bet vecais Dismas nav tik dumjš, kā viņš varbūt izskatās! šīs trīs gliemežnīcas maksā trīs sudraba grašus un netiks atdotas lētāk ne par pfundu. Ja tev tie trīs graši ir, tad dod tos šurp, un par to es tev došu šīs trīs skaistās gliemežnīcas!”

10. RAFAELS saka: “Trīs grašu dēļ man tas gan būtu tas mazākais; bet ka tu gribi pārdot kādu lietu, kas, stingri ņemot, nav tavs īpašums, tas gan nav pareizi! Redzi, kopš seniem laikiem šajā līcī zvejas tiesības ir vienīgi Geneceretes pilsoņiem vai tiem, kam viņi tās iznomā. Tā kā tu šīs trīs gliemežnīcas esi uzlasījis Ebaba īpašumā, kam šis ūdens ir nomā, un tāpat, stingri ņemot, tās ir viņa īpašums! Ja viņš vispirms tev tās pilnīgi dāvina, tad tās ir tavs īpašums, un tad tu ar tām vari rīkoties kā ar savu īpašumu.”

11. DISMAS saka: “Te apskat reiz šo pienapuiku! Viņš runā kā kāds tiesnesis no Romas! Tu man būtu spožs tiesas patrons! Tu man no miesas vēl nodisputētu manus noskrandušos svārkus! — Jūra visur ir kuģinieku zeme, ko ūdens viņiem dod, vai kādā līcī vai atklātā jūrā, tas nepieder nevienam, kā vienīgi viņiem, un ar to visi tavi iestudētie tiesību principi ir sakauti! Jo arī kāds no mums nedaudz pazīst likumus! Tādēļ trīs sudraba grašus — un tās trīs gliemežnīcas pieder tev!”

12. RAFAELS saka: “Nekas neiznāks! Kamēr mūsu Ebabs tās neizskaidro kā tavu īpašumu, es tev tās nevaru atpirkt!”

13. Te Dismas tomēr griežas pie Ebaba un jautā viņam, ko viņš saka par puīša apgalvojumu.

14. EBABS saka: “Stingri ņemot, mūsu Rafaelam ir taisnība un šīs trīs gliemežnīcas es katrā ziņā varētu paturēt kā man piederošas, bet kas šādas tiesības nekad nav izmantojis un neizmantos, tas esmu es, un tāpat šīs trīs gliemežnīcas nu fiziski pieder tev, — bet garīgi jau tāpat visa Zeme un tāpat arī šīs trīs gliemežnīcas pieder tam Kungam!”

15. Ar šo lēmumu mūsu DISMAS arī ir pilnīgi apmierināts un nu jautā Rafaelam, teikdams: “Nu, kā tad tagad izskatās ar tiem trim sudraba grašiem?”

16. RAFAELS saka: “Te tie ir; bet dod tās trīs gliemežnīcas Ebabam, lai tās tiek saglabātas šī laika

piemiņai!”

17. Dismas paņem tos trīs grašus un gliemežnīcas noliek Ebaba priekšā; bet viņš tās dod Jarai un saka: “paglabā tās līdzās citām tavām piemiņas lietām, — mums tām jābūt lielā vērtībā!”

18. JARA tās trīs gliemežnīcas saņem ar lielu prieku un saka: “Ak, tās ir brīnumskaistas lietas! Kāds no tām atspīd brīnišķīgs krāsu spožums! patiesi, te var un vajag kopā ar Hiobu izsaukties: “Ak Dieva, cik brīnišķīgi ir tavi darbi! Kas tos godā, tam pie tiem nav tukšs prieks!” Kas gliemezīm mācīja uzbūvēt tik skaistu māju? Bez balķiem un ķieģeļiem tā te stāv brīnišķīgāka, nekā bija Zālamans savā spožākajā ķēniņa greznībā!”

19. Pēc tam viņa vērsās pie Rafaela un pateicas viņam par šo skaisto dāvanu, bet vienlaicīgi, tā kā gliemežnīcās nebija to dzīvais saturs, viņam jautā, kas ir noticis ar šajās skaistajās mājās reiz dzīvojušajiem dzīvniekiem.

20. Un RAFAELS saka: “Mana mīlotā Jara, šie dzīvnieki ir nomiruši jau kopš vairākiem gadu tūkstošiem un tāpat arī jau sen satrūdējuši; bet mājas var pastāvēt vēl vairākus gadu tūkstošus un caur to sevišķi nezaudē ne no viņu formas, ne viņu skaistuma. Viņu matērija ir tīrākais kaļķis un tas brīvā stāvoklī, sevišķi zem ūdens, nekad nesatrūd! Tika daudz tu pagaidām gan drīksti zināt, kas iet pāri tam, to tu reiz viņpasaulē iepazīsi visā dziļumā!” Jara ļoti izbrīnās, dzirdot par šādu vecumu.

162. FARIZEJU SAGAIĀŠANA GENECERETĒ.

1. Bet šajā acumirkli no pilsētas pienāk ziņa, ka no Betlēmes atnākuši tie daži pieteiktie jaunizceptie farizeji un rakstu mācītāji un, proti, ar rakstītu un no tempļa parakstītu orderi, ka geneceretes pilsoņiem pie stiprākā soda viņus tūlīt bez kavēšanās bez atlīdzības pa ūdeni vai zemi jānogādā uz Nācareti.

2. Pavisam sašutis par šādu prasību no tempļa puses, EBABS saka: “Kungs, tā tas iet gadu no gada. Tu nu šeit esi tikko piecas dienas un jau esi piedzīvojis šo slaistu ceturto procesiju, kas šajā zemē nepārtraukti dodas šurp un turp un katru vietu, uz kuru viņi viņu ceļojumā uzkrīt, bieži apstrādā ļaunāk, nekā siseņu bars! Ja tas gadā notiktu it kā desmit reizes, nu, tad es to lietu vēl pacietīgi panestu; bet katru nedēļu izturēt divas, trīs līdz četras šādas procesijas un pie tam vēl viņus visādi atbalstīt, te pat eņģelim vajag kļūt nepacietīgam un pie tam vēl gluži nabagam! Kas man nu jādara? Patiesi, es katram nabagam pēc saviem spēkiem katru dienu labprāt daru visu iespējamo labu; bet šiem neliešiem, šiem nabaga cilvēces īstiem mocītājiem, es uz kala vēlētos novēlēt nāvi un visus velnus!”

3. Es saku: “Draugs, lai tas paliek; ar pacietību tu tomēr vienmēr tiksī tālāk! Vispār atstāj to mūsu draugam jūlijam! Viņš viņus noteikti ātri aizgādās tālāk, un tad viņi šādu atbalstu labi iegausēs un pamazām daudz retāk dosies uz Geneceertes apvidu!”

4. KAPTEINIS savam padotam virsniekam saka: “Steidzies, ņem divdesmit vīrus un ātri dodies pilsētā! Tiem nekaunīgajiem salašņām izskaidro, ka militāra garnizona dēļ šī vieta vienmēr atrodas aplenkuma stāvoklī, kurā bez kategoriska ordera no kāda romiešu vieskomandanta puses neviens nesodīts nedrīkst ienākt un ja viņš tajā ir ienācis, tad pēc saņemtā miesas soda viņam tiek aizsietas acis un ar mīkstu mālu aizbāztas ausis; pēc tam viņam tiek sasiestas rokas un kājas. Tā sagatavots, viņš tiek nests barkā un tur nolikts uz salmiem un tad nogādāts zināmā vietā, kur pie bargā soda piedraudējuma par atkalatnākšanu kādā šādā militārā vietā bez derīgas atļaujas no kāda romiešu militārā virskomandanta puses, tiek atkal atbrīvots no visām acu, ausu, kāju un roku važām un izcelts krastā. Ja betlēmiešiem šādas apliecības nav, tad bez izņēmuma ar viņiem tā apejaties. Ja viņiem ir nauda, tad ar divsimts pfundiem viņi no miesas soda var atpirkties, bet ne no četrkārtējām važām! bet ja viņiem naudas nav vai viņi to negrib dot, tad pirms sasiešanas viņu līdz jostas vietai kailām mugurām jāsaņem piecpadsmit rīkšu cirtieni! Dixi, fiat! (Es esmu runājis, lai notiek! — izd.)

5. Pēc šiem kapteiņa vārdiem oficiēris ar piecpadsmit vīriem steidzas uz pilsētu. Tur Ebaba mājā atrod četrpadsmit farizejus un rakstu mācītājus, kuri ar visādiem lāstiem apkrauj mājas kalpotājus, jo viņi negribēja viņiem pilnīgi kalpot pēc viņu nekaunīgās gribas.

6. Kad oficiēris viņiem jautāja pēc atļaujas kartes, te NEKAUNAS teica: “Mēs esam Dieva priesteri; te ir tempļa zīme, un visā pasaulē mums nekas vairāk nav vajadzīgs!”

7. OFICIĒRIS saka: “Pagaidām šī vieta atrodas pastāvīgā aplenkuma stāvoklī; te pastāv stingākais ķezarisks likums, pēc kura bez izņēmuma neviens svešinieks nedrīkst nākt šajā vietā bez zināmas likumīgi dokumentētas kartes! Likuma nezināšana te nevienu neattaisno! Tā kā jums, kā es redzu, zinā-

mās kartes nav, tad vai nu jūs samaksājiet dicvsimts pfundu sudraba sodu, vai, ja jums tas ir patīkamāk, tad katrs no jums uz kailas muguras saņems piecpadsmit rīkšu cirtienus! Pēc tam jūs tiek atlikti ar jums zināmām romiešu četrkāršām važām un nogādāti no jums nozīmētā vietā. tam visam nu jānotiek bezniecīgākās pretimrunāšanas; jo katra vilcināšanās un katrs preti izteikts stūrgalvīgs vārds ved sev līdz dubultsoda paasināšanu!”

8. Kad farizeji un raktu mācītāji dzird šādu uzrunu, viņi pasauc Ebaba mājas PĀRVALDNIĒKU un prasa viņam tūlīt aizdot viņiem divsimts pfundu sudraba. Bet viņš saka: “Mans kungs tak nekad nav līcis jūs aicināt; kādēļ viņam par jums nu jāmaksā? Jo jums kaut ko aizdot, nozīmē savu naudu iemesst jūrā! Jums tak ārā ir četrpadsmit ar mantām apkrauti ēzeļi! Šo dzīvnieku nastas padariet par divsimts pfundiem vieglākas, un caur to jūs savas muguras pasargāsi no asajiem rīkšu cirtieniem! Es jums nedodu neviena statera!”

9. Kad farizeji un rakstu mācītāji no Ebaba labā un uzticamā mājas pārvaldnieka dzirdēja šādu piezīmi, viņi rādīja pavisam skābas sejas, oficiera ļoti nepatīkamā pavadonībā devās ārā pie saviem nastu nesējiem dzīvniekiem un ar vieglām pūlēm to pārāk smagās nastas atbrīvoja no divsimt pfundiem.

10. Kad virsnieks naudu ir noglabājis, viņš viņiem tūlīt uzliek zināmās vazās un kopā ar viņu dzīvniekiem liek nogādāt plašā barkā, kur viņi kā teļi tiek nolikti uz salmiem un tad stingrā pavadonībā pa ūdeni tiek nogādāti tur, no kurienes viņi sakās atnākam. Gados jaunie farizeji un rakstu mācītāji, protams, pavisam šausmīgi vaimanā, bet tas viņiem nu reiz nekā nelīdz. — bet pēc kādas stundas virsnieks nāk atkal pie mums un atstāta, kā viņš precīzi izpildījis visu, ko kapteinis viņam pavēlējis.

11. Un kapteinis uzslavē viņu un jautā, kur viņš līcis atņēmo naudu.

12. Un VIRSNIEKS saka: “Kungs, es uz laiku uzglabāšanai to nodevu Ebaba godīgajam mājas pārvaldniekam, bet vēlāk tu ar tiem divsimts pfundiem sudraba vari darīt, ko gribi.”

13. KAPTEINIS saka: “Viss pavisam labi, un šie zeļļi atcerēsies mūsu Genecereti! Vai viņi šeit dosies cauri, jeb ņems virzienu caur mazo augšējo Armu, jeb it kā pat pa ūdens ceļu, kas augšpus mazās Armas, resp., no tās šķirts caur pavisam šauru zemes strēli, ved jūrā, bet tomēr ir pietiekami dziļa un plukata nest barku ar trīsdesmit cilvēku kravu, nepieskaroties grunts dūņām?”

14. VIRSNIEKS saka: “Lai šodienas jūs sabata dēļ neizsauktu aprūtinošu ievēribu, es norādīju uz ūdens ceļu.”

15. KAPTEINIS saka: “Atkal pavisam labi un gudri! Tev drīz jātiek paaugstinātam, — to tev saka kapteinis Jūlijs! — Viņi Genecereti atcerēsies un tik drīz atkal šeit nenāks!”

163. KAPTEINIS JŪLIJS ATSTĀSTA DAŽAS EPIZODES PAR TEMPLIEŠIEM.

1. (KAPTEINIS): “Es jums saku: Ar šiem cilvēkiem tieši vajag apieties bez kādas saudzības, citādi ar viņiem nekas vairs nav iesākams. Es noteikti nekad nebiju tas cilvēks, kas jebkad varētu sajūst prieku par to, ka apstākļu spiestam man vajadzēja likt sodīt kādu stūrgalvīgu ļaundari; es vienmēr sīki apsvēru visus apstākļus, kas cilvēku varēja novest līdz noziegumam. Bet šiem jūdu tempļa kalpiem es ar prieku pat ar paša roku varētu nocirst galvas un to tādēļ, ka viņi nopietnībā ir lielākie un neatlaidīgākie noziedznieki pret nabaga cilvēci. Patiesi, viņu, īstenībā ar ļoti nožēlojamu krāsu pārkrāsotā reliģiozi morāliskā tendence, ja tajā tā īsti ieskatās, vairāk pāriet velnišķi negēlīgā!”

2. Es pats savām acīm un ausīm esmu pārliecinājies, kad es biju nozīmēts Jeruzalemē, kā viņi vienu cilvēku, kuram kabatā vēl bija pāris grašu, uz dzīvību un nāvi piespieda savu naudu likt Dieva kastē! Labais, bet, dabīgi, vājais cilvēks patiesi ielika vienu grasi un atvainojās par to, ka otru grasi tādēļ nevar likt kastē, ka viņam ir tālu līdz mājām un bez šī viena graša viņam ceļā vajadzētu ciest slāpes un izsalkumu! Bet tas neko nelīdzēja! farizeji viņam to lietu apskaidroja, ka viņa dvēselei ir augstākā mērā svētīgi, par prieku un godu Dievam un Viņa templim ceļā uz mājām nomirt badā! Bet ja viņš to grasi, ko Dievs caur viņu mutēm no viņa prasa, paturētu, tad viņa dvēsele mūžam nekad nevarētu skatīt Dievu un viņa alga būtu mūžam degt Dieva dusmu ugunīs! Cilvēks tad nobāla, sāka drebēt, ar drebošu roku paņēma savu pēdējo grasi un arī to ielika Dieva kastē. Pēc tam tie zeļļi nomurmināja it kā kādu lūgšanu par to nabaga velnu un lika viņam iet.”

3. Bet Es noskumušajam cilvēkam sekoju un, kad mēs atradāmies pilnīgi ārpus tempļa, es piegāju pie viņa un draudzīgi nopietnā tonī viņam teicu: “Labais draugs, kā tad jūs varat būt tik ļoti vājš, ļaut šiem laupītājiem sev izmānīt pēdējo grasi?! Ko viņi templī uz jums runā, tam viņi paši vēl nekad nav ti-

cējuši; bet jūs, vājie cilvēki, savā aklumā viņus turat par viszinošiem pusdieviem, tādēļ viņi jums izbaida visu jūsu mantu un tad to izšķērdē lielā pārticībā, kamēr nabags ceļā nomirst badā. — Te tev atkal ir abi grasi un dodies uz mājām; bet nekad nenāc atkal šeit! Jo es jums saku: “Tam, kam jābūt Dieva namam, ir laupītāju ala un slepkavu bedre, pie kuras patiesam Dievam nekad nevar būt nekāda labpatika!”

4. CILVĒKS apmulsis kādu laiku mani uzlūkoja, paņēma naudu no manām rokām un beidzot teica: “Lielais kungs, tev vajag vairāk zināt, nekā man; te tev būs taisnība! — tad viņš mani atstāja un devās uz savu dzimteni.

5. Līdzīgus notikumus es templī esmu redzējis un dzirdējis tūkstoškārt; jā, es biju klāt, kad viens šāds dvēseļu gans apstrādāja kādas bagātas mātes meitu, bet māte kā saprātīga un gaiši domājoša sieviete Dieva kasti templī vēl nekad nebija padarījusi bagātāku ne par grasi. Dvēseļu gans meitai it kā saules gaiši rādīja, ka viņa būs mūžam pazudusi, ja viņa nepielietos visas pūles, lai māti slepeni totāli apzagtu un naudu liktu Dieva kastē. Laimīgā kārtā meitai, tāpat kā viņas mātei, bija stingri samaritiski uzskati, un lišķim un krāpniekam neizdevās meitu pavedināt uz zādzību, par ko man bija liels prieks.

6. Pie šādiem apstākļiem es vairāk nekā reizi domāju: ja es būtu zemes pārvaldnieks Jeruzalemē, templis jau sen būtu ticis iztīrīts no visiem tiem salašņām, bet kā romiešu zemes kādam pārvaldniekam stingri pakļauts cilvēks es neko citu nevaru darīt, kā izpildīt viņa pavēli.

7. Bet ar Ponciju Pilātu nekas nav iesākams; viņš ir dabas pētnieks, Pompejas un Herkulānes zinātnieku sirds draugs un par valdīšanas lietām maz raizējas, ļauj Erodam un templim valdīt pēc viņu patvaļas, ja tikai viņi punktīgi un pareizi samaksā viņu nomas nodokļus. Laimīgā kārtā es te nestāvu zem Poncija Pilāta zižļa, bet gan zem Kornēlija, un tas zem gudrā un ļoti taisnīgā veda tēva Kirenija, kas, līdzīgi man, ir noteikts Jeruzalemes ienaidnieks, un tā es šajā manā brīvajā un no Jeruzalemes pilnīgi neatkarīgajā amatā varu, kā pienāks, apkalpot farizejus un dieva noliedzējus rakstu mācītājus, ja viņi trāpās man ceļā. Un Tu, mans patiesais Dievs un Kungs, man to noteikti nepierakstīsi par kādu grēku!?”

164. PAR JĒZUS SEKOTĀJIEM.

1. ES saku: “Nu Mans puses tu esi tīrs; bet pie tavas cilvēkus vadošas darbības vienmēr tikai ievēro, ka pie tam tu neaizmirsti, ka arī grēcinieks ir tavs brālis!

2. Ja tu uz taisnīgu sodu pelnījušu noziedznieku savā sirdī jūti dusmas, tad noliec soda rīksti, kas ir tavās rokās; jo caur tavām dusmām tā nekļūs par svētīgu ceļa rādītāju, bet gan par čūsku, kas rētā, ko viņa ar savu dzēlienu iecirta ceļiniekā, nes nevis dziedinošu balzāmu, bet gan nāvējošu indi, kas ceļinieku nonāvē.

3. Netici arī, ka caur to tu esi ticis vaļā no kāda ienaidnieka, ja tu viņam esi piespriedis nāvi; jo ja zemes dzīvē viņš tev bija **vienkārši** ienaidnieks, tad pēc miesas nāves kā brīvs gars viņš tev kļūs **simt-kārtīgs** un visu tavu dzīvi tevi mocīs ar simtējādām nelaimēm, un tu nevarēsi atrast nekādu līdzekli, kas tevi no tava neredzamā ienaidnieka atbrīvotu.

4. Tādēļ, ja tu kādu sodi, tad sodi viņu ar mīlestību un nekad ar dusmām! Tādēļ turpmāk arī ar farizejiem neaizej par daudz tālu! Padomā: Redzi, tie ir akli aklo vadoņi! Bet pasaule ir tā, kas viņus padara aklus, bet tā ir Sātans, kuru tu esi iepazinis.

5. Redzi, Manī ir visa vara pār debesīm un zemi. Es viņus varētu iznīcināt ar vienu domu, un tomēr līdz istam laikam, kur viņu mērs būs pilns, Es viņus panesu ar visu pacietību.

6. Arī mani sadusmo cilvēki un caur viņu nelabošanos skumdina manu sirdi, bet es tomēr viņus paciešu un sodu viņus vienmēr ar mīlestību, lai viņi labotos un vēlētos ieiet mūžīgās dzīvības valstībā, vienīgi kādēļ viņi ir tikuši radīti. Ja tu tātd gribi būt **taisnīgs** tiesnesis, tad tev visā vajag sekot man!

7. Ir gan vieglāk par kādu izteikt kādu spriedumu, nekā spriedumu pacietīgi panest! Bet kas kāda cilvēka, kas tika notiesāts, spriedumu ņem uz sevi un tad rūpējas, lai notiesātais pareizi tiek uz augšu, tas Dieva Valstībā reiz tiks dēvēts **liels**. Šo nu teikto visi labi ievērojiet! Jo ja Es tā kārtoju un tā gribu, tad jūs tak nevarat kārtot un gribēt citādi! Es esmu kungs pār dzīvību un nāvi! Es vienīgais zinu to, kas ir dzīvība un kas tai nepieciešams, lai to uz mūžību uzturētu un to baudītu visā svētlaimē!

8. Ja jūs dzīvosiet pēc Manas Mācības, tad jūs dzīvību saglabāsiet visā svētlaimē; bet ja jūs rīkosieties pretēji, tad jūs to pazaudēsiet un ieiesiet nāvē, kas ir visas dzīvības nelaimīgākais stāvoklis, uguns, kas nekad nenodziest un tārpš, kas nekad nemirst!”

9. KAPTEINIS saka: “Kungs, es pārāk labi saprotu visa tā nepieciešamību, bet vienlaicīgi arī milzī-

gās grūtības, stingri pēc tā dzīvot. Nolidzināt mazu pakalniņu gan nav nekāda liela māksla; bet kur preti stājas vesels kalns, pilns grūtību un šķēršļu, tur tad jau ir tīri neiespējami doties tālāk. Te, kungs, tev vajag mums palīdzēt!”

10. ES saku: “Bet tieši tādēļ Es jau arī esmu nācis šajā pasaulē, lai jums visiem sniegtu palīdzību, kur jūs paši no sevis mūžam vairs neatrastu nekādu izeju! Tādēļ vienmēr uzticieties un paļaujieties Manam Vārdam, un caur to šķietami neiespējamais jums kļūs iespējams! Bet nu atkal dodamies mājā; jo saules tuvojas rietam.”

11. Bet kuģa kalpu priekšnieks jautā, līdz kuram laikam kuģi jātur gatavībā iespējamai aizbraukšanai.

12. ES saku: “Jums vajag būt gataviem aizbraukšanai **katrā** stundā, lai tad, ja te pirms laika nāk kuģa kungs, viņš jūs neatrod slinkus un bezdarbīgus, tad jums neatrēķina algu un jūs neatbrīvo no dienesta! Tomēr — Dievam kalpot ir viegli, bet cilvēkiem kalpot ir grūti!”

13. KUĢA KALPU PRIEKŠNEIKS jautā tālāk: “Kungs, ja it kā rītu šeit atkal atnāktu farizeji, kas vakar, jādōmā, kā misonāri un atgriezēji uz pareiza ceļa ir devušies uz Jeruzalemi, lai turienes iedzīvotājus, pa lielākam daļai grieķu ticībā pārgājušos jūdus, atkal iegūtu templim un, kā viņi mums to apsoliya, gribētu ielaisties kādā disputā par četrdesmit septīto psalmu, kas mums viņiem jāsāk?”

14. ES saku: “Te jūs viņiem apsoliyat septiņus labus grašus, ja viņi jums to psalmu labi izskaidro; ja viņi jums to izskaidro slikti, tad viņiem nekas nav jāsaņem, un, ja viņi jums to pavisam nevar izskaidrot, tad jums ir tiesības no viņiem prasīt septiņus labus grašus, un, ja viņi atteiktos jums maksāt, to ņemt, piedraudot ar militāru palīdzību!”

15. KAPTEINIS saka: “Tad lai tikai nāk pie manis, un viņiem bez kādas žēlastības un saudzības jāsamaksā septiņi reiz septiņus grašus!”

16. Ar to kuģa kalpi ir pilnīgi apmierināti, un mēs dodamies pilsētā un tur Ebaba Mājā, kur kalpotāji, tā kā Saule ir jau norietējusi, ir ļoti nodarbināti, lai mums pagatavotu labas vakaiņas. Bet KAPTEINIS paņem tos divsimts pfundus sudraba un nodod tos Ebabam ar vārdiem: “Ņem to tavā īpašumā kā nelielu atlīdzību par tiem daudzajiem simts un vēlreiz simts nabagiem un slimniekiem, kurus tu esi kopis, no kuriem tu arī nekad neesi prasījis ne statera! Bet tu arī patiesi šajā pilsētā esi vienīgais cilvēks, kas pelnījis nest cilvēka vārdu! Visi pārējie šīs pilsētas ļaudis nepelna šo cienjamo vārdu; jo viņi ir totāli miruši un ne par ko nerūpējas un arī neko nedara! Vai jūs domājat, ka visi brīnumi, kas šeit šajās dienās ir veikti, uz šiem ļaudīm it kā atstāja kādu iespaidu? Pavisam nē! Šie glēvuļi klaiņo apkārt, it kā te nekas nebūtu! Jā, kas te bija slimī, gan ļāva sevi dziedināt, bet tikko par to pateicas un šodien arī tikko vairs domā par to, ka viņi bija slimī un brīnumaini no viņu slimībām ir tikuši pilnīgi izdziedināti! Tādēļ arī Mans Ebabs šajā pilsētā ir vienīgais **cilvēks**; visi pārējie patiesi ir vairāk dzīvnieki, nekā cilvēki!”

165. SCĒNA STARP RAFAELU UN JARU.

1. Pēc šīs sarunas kalpotāji jau arī nes vīnu un maizi un daudz labi pagatavotas zivis, un visi dodas pie labi klātiem galdiem. Jara mūsu Rafaelu ved pie galda un liek viņam priekšā lielu zivi, lai viņš to ēstu. Bet RAFAELS saka: “Mīļā māsa, tas gan vakariņām būtu par daudz; tādēļ liec man priekšā kādu mazāku zivi!”

2. JARA saka: “Ak, es tak šodien pusdienās redzēju tevi apēdam vairākas šādas zivis, un tā tu arī vakarā ar to tiksī labi galā! Ēd tikai! Redzi, mans Kungs Jēzus gan ir bezgala lielāks un diženāks gars, nekā tu, un tomēr Viņš ar redzamu prieku ēd jau otru zivi, uzdzer vīnu un vienmēr apēd arī kādu gabalu maizes — dari tu tāpat! Tagad tu kopā ar mums reiz esi cilvēks, un tādēļ tev nevajag noniecināt mūsu cilvēcisko, kaut citādi tu esi viens Dieva pirmais eņģelis!”

3. RAFAELS saka: “Nu, ja jau tu to noteikti tā gribi, tad man tavai gribai gan vajag pakļauties, jo tu jau esi viens mīlestības cienīgs bērns, un aiz mīlestības tev neko nevar atteikt! — Tad Rafaels ņēma rokās veselu vismaz piecus pfundus smagu zivi, lika to mutē un apēda vienā tikko ticamā ātrākā acumirkli.

3. Kad JARA to manīja, viņa pavisam apmulsusi teica “Draugs, pie tik lielām ēšanas spējām tu gan viegli varētu apēst arī ceptu jūras briesmoni! Lielā zivs, kuras vēderā Jonass smaka trīs dienas, tev beigās būtu tikai joks, ar **vienu** kumosu to dabūt mēgā?!”

5. RAFAELS saka: “Arī daudz tūkstoš šādu zivju man būtu tikai joks, tā teikt, dabūt zem jumta. bet

šeit man pietiek ar no tevis pasniegto; tā man patiesi ļoti labi garšoja. Es to būtu varējis apēst arī lēnām, līdzīgi kā tu; bet te tu būtu nākusi uz domām, ka es jau esmu pilnīgi laicīgs cilvēks, — un tas tev nebūtu labi, jo tādā veidā tu varētu iemīlēties manā personā, resp., formā! Bet pie izdevības es tev nu rādīju, ka es vēl neesmu nekāds pilnīgs zemes cilvēks, un tas tevi atbaida, un pie tam tu viegli paliec tavās, un es — manās sliedēs. Tu no manis jau piedzīvosi vēl vairākas šādas nebēdnīgas lietas; ja es gribu, es varu būt arī īsti nelabs, bet te manam sliktumam vienmēr ir kāds gudrs pamats.”

6. JARA saka: “Bet tas man no tevis nepatīk, ja tu it kā tikai caur kādu sliktu rīcību gribi sasniegt kaut kādu labu mērķi! Uzskati šeit Kungu, kas vienīgais ir mana mīlestība; Viņš arī bez kādām sliktām rīcībām sasniedz tikai patiesi labus mērķus! Kādēļ tu nē? Es domāju, un savas domas neļauju sev atņemt, ka sliktais vienmēr atkal rada sliktu. Un tikai labais atkal labo. Kas caur sliktu pie manis grib sasniegt ko labu, tas vareni maldās, — un lai tas būtu tūkstoškārtīgs eņģelis. To es tev saku, lai tu pie manis nenāc ar ko sliktu, citādi tu vari man netuvoties! Es esmu tikai vāja meitenīte, jā, tārpīnš tavā priekšā; bet tomēr manā sirdī mājo dieva mīlestība, un tā nepanes neko, kaut arī tikai šķietami sliktu. — Vai tu, mans mīļais Rafael, to saproti?”

7. RAFAELS saka: “Ak jā, tas jau vēl ir saprotams, un tādēļ es to arī labi saprotu; bet ka tu mani ar manu pagaidu sliktumu neesi sapratusi, tas skaidri izriet no tā, ka tu mani par to esi norājusi. Kad tu reiz mani sapratīsi, tad tu uz mani nedusosies! Bet lai tu redzi, ka debesu sliktais ir arī spožs tikums, to es tev aptverami gribu paskaidrot caur īsu piemēru.

8. Redzi, mums, debesu gariem, ir tāla redze; tavas domas nesniedzas tik tālu, cik mēs ar vienu skatu lielākā skaidrībā caurskatām! Te tad ļoti bieži notiek, ka šur un tur, sevišķi uz šīs Zemes, cilvēki bieži kļūst pārgalvīgi ļauni. Mēs vienu cilvēku simts reizes pasargājam no kādām lielā briesmām, bet viņam niez un viņu no jauna dzen doties atpakaļ tajās pat briesmās. Ja tas viss tomēr nelīdz, tad mēs beigās pielaižam, ka cilvēks aiz pārgalvības atkal dodas briesmās, un tad mēs viņam ļaujam tā īsti stingri atdauzīties, ka viņš nereti uz ilgāku laiku neko vairs neapjauž. Un caur rūgto pieredzi viņš tad arī kļūst gudrs, atmet savas pārgalvības un bieži ļauno neprātu un tad kā no sevis kļūst labojies cilvēks.

9. Tā vecāki savus bērnus ļoti bieži nevar vien pietiekami un iedarbīgi brīdināt no visādām blēņām, kas bieži var kļūt ļoti bīstamas; te mēs nākam ar mūsu debesu sliktumu un darām, ka šādi bērni pie viņu aizliegtām spēlēm tiek ļoti jūtami ievainoti, jā, dažkārt pat pieļaujam nonākt līdz tam, ka vienam otram bērnam, kā atbaidošu piemēru pārējiem, viņa nepaklausību vajag pat samaksāt ar nāvi. Caur to bērni tiek sabaidīti un beidzot aizliegto bīstamo spēļu priekšā sajūt lielas bailes un pie tām vairs neatgriežas. Tad pie viņiem iedarbīgi piepildās izteiciens: “Apdedzinājies bērns baidās no unguņiem!”

10. Pirms dažiem gadiem es jau arī pie tevis izvedu vienu līdzīgu debesu sliktumu, un tas tev izdarīja ļoti labu pakalpojumu, tādēļ pēc tam tu esi kļuvusi viens patiesi dievbijīgs bērns! — Nu, ko tu tagad saki par manu sliktumu?”

166. PAR MĪLESTĪBU, LĒNPRĀTĪBU UN PACIETĪBU.

1. Nedaudz samulsusi, JARA klusi saka: “Nu jā, ja tā, tad tev, protams, vajag būt taisnība; ja tu man to būtu teicis agrāk, tad es noteikti nebūtu tev iebildusi. Ja pie zināmas cilvēku gribas brīvība neaizskaramības, caur visādiem iespējami maigiem līdzekļiem nekas nav panākams, tad, protams, nekas vairs neatliek, kā pielietot kādu sliktu līdzekli. Nu, nu, mēs jau vēl sapratīsimies, tikai tev tūlīt nevajag kļūt tik straujam! Maigā runas veidā tu man ļoti patīc, bet, kad tavi vārdi kļūst pārāk dedzīgi, tad pat tīrākā patiesība no tavas mutes nav patiekami uzklausi.”

2. Tātad es domāju tā, ka turpmāk visiem, lai cik pilnīgiem gariem, būtu jācenšas tā runāt, kā te runā visu garu, Sauļu, pasaulu un cilvēku radītājs! Lai cik nopietnās lietās, Kunga runa te vienmēr skan tik maigi, cik te maiga ir aitas vilna, un viņa vārdi plūst kā piens un medus. bet tālab tad katram skolotājam un vadonim vajadzētu vadīties pēc Viņa; jo pēc mana sprieduma kādā maigā runas tonī tomēr vienmēr atrodas lielākais spēks! Kas te klieudz un strauji runā, tas bieži aizvaino, kur patiesībā viņš gribēja svētīt. Uzskati vienmēr vienādi draudzīgo Kunga seju pret draugiem un ienaidniekiem! Kas var brīnīties, ka slimie kļūst veseli, kad Viņš viņus tikai uzskata?! Tātad, mans mīļais Rafael, arī tev runā un darbībā būt tādām pret mani un katru, tad katrs tavs solis uz šīs zemes būs pilns svētības!”

3. Pēc tam Es piespiežu Jaru pie Manām krūtīm un visiem šeit klātesošiem saku: “Līdz šim viņa ir Mana pilnīgākā mācekle, pie kuras Es patiesi varu sūtīt skolā Manus eņģeļus; jo viņa Mani ir visdziļāk

aptvērusi un dzīvi sapratusi. Bet tādēļ viņai arī pilnīgākā mērā pieder mana mīlestība!

4. Patiesi, kad jūs iesiet un tautām mācīsiet manā Vārdā, tad atcerieties vārdus, kurus šī ļoti maigā un mīlā meitenīte nu teica manam eņģelim, un jūsu soļi tiks pavadīti ar visu svētību! Esiet pacietīgi un visā pilni lēnprātības, tad jūs cilvēku sirdīs bērsiet pilnīgāko svētību! Bet manam eņģelim Rafaelam vajadzēja tā runāt, lai ar to manu vismīļo Jaru pavedinātu izteikt pamācību! Bet vispār viņš ir tikpat maigs, kā maigi atvēsināts vakara gaiss un tik miksts, kā kādas aitas mikstākā vilna.”

5. Šos vārdus visi labi ievēroja un tiem pilnīgi piekrita. Tikai KAPTEINIS piezīmēja un teica: “Tas viss ir dievišķi tīri un patiesi; Bet ja es ar saviem karavīriem runātu tik pārāk maigi, tad ar to es atstātu sliktu iespaidu, un karavīri mani tikko uzklāusītu! Bet kad es sāku tā īsti zibeņot un pārkoņot, te tad viss iet labi un noteikti!”

6. Bet te arī nav tik daudz runa par runas ārējo, kā daudz vairāk par iekšējo patieso lēnīgumu. Kur tas ir absolūti nepieciešams, gudri pielietot debesu sliktumu, tur dari to, jo visas gudrības īstenais likums ir: “Būt gudram līdzīgi čūskaī un pie tam tomēr maigam kā balodim!”

7. Ļoti draudzīgu seju KAPTEINIS saka: “Kungs, tagad man ir viss; tātad kāda taisnīga rīcība ir taisnīga cauri visām Debesīm! Bet pie tam vajag prast rēķināt, lai iedomātā gudrība nepārrēķinās, un te pēc Eiklīda mākslas es domāju, kā kāds noteikts gudrības lielums pieskaita klāt līdzīgu mīlestības, pacietības un lēnprātības lielumu, un caur to tiks dabūts nekļūdīgs rezultāts!”

8. ES saku: “Jā, jā, tā būs rēķināts vislabāk, un svētais rezultāts ir pilnīgi drošs, un tajā būs pilnīgs attaisnojums visam taisnīgumam un katrai tiesai! Tas ir pamats, uz kura var celt; bet kur pamata nav, tur arī nekāda ēka nav ceļama. Tātad, pirms jūs gribat celt, visur lieciet tādu pamatu, un jūsu pūles nebūs veltīgas!”

9. Jūs esat no Dieva, un tādēļ arī jums visā jābūt līdzīgiem Dievam! Bet Dievs radīšanā nesteidzas. Vispirms top sēkla, pēc tam asns. Tikai no asna izaug koks; bet tas vispirms izdzen pumpurus, tad lapas, tad ziedus un tikai beigās labi garšojošus augļus, kuros no jauna ir nolikta pirmssēkla, un tā nobriest augļi, lai vairotos tālāk.

10. Bet kā tas mazumā notiek ar stādu, tāpat tas arī notiek ar kādu veselu pasauli. Saule nepaceļas virs apvāršņa, iepriekš nepieteikta, un kādai vētrai pa priekšu vienmēr iet sūtņi, kas brīdina un kas vienmēr ir labi pazīstami.

11. Ja Pats Dievs stingri un ar lielāko pacietību visās lietās līdz galam ievēro šādu kārtību, tad gan arī jūs, kā Mani patiesie mācekļi, man visā tajā sekosiet, ko Es jums esmu rādījis un kādam nolūkam Es jums esmu ierīkojis ceļu, lai jūs nenomaldāties pašu taisītā ceļā! Vai jūs visi to esat labi sapratuši?”

12. KAPTEINIS saka: “Kungs, es no savas puses visu esmu labi sapratis un ticu, ka starp mums gan vairs neatrodas neviens, kas šo vairāk kā saules gaišo patiesību no debesīm nebūtu sapratis. Tādēļ vienīgi Tev visa pateicība un gods!”

13. ES saku: “Tu gan domā, ka visi klātesošie Manus vārdus ir sapratuši?! Jā, viņi tos saprata, arī tas **viens** saprata — ar savām smadzenēm, bet ne ar savu sirdi!”

14. Pēc šiem vārdiem visi apmulsā un mācekļi Man jautāja, kurš ir tas, kuru Es domāju.

15. Bet ES teicu: “Vēl nav pienācis laiks to pavēstīt; bet kad tas laiks pienāks, jūs šos Manus vārdus atcerēsieties. bet kuram no jums ir kāds pieņēmums, tas to lai patur savā sirdī, jo nevienam kokam nav jātiek nocirstam **pirms** laika!”

16. Pēc šiem Maniem vārdiem mācekļi labi saprata, ka Es esmu domājis Jūdu Iskariotu; bet viņi kļušēja un ne ar vienu zīmi neizpauđa viņu pamatoto minējumu.

17. Bet Matejs un Jānis man jautāja, vai viņi cilvēku labumam drīkstētu pierakstīt šo Manu brīnišķo mācību.

18. ES saku: “Pagaidām jūs mīlestības, lēnprātības un pacietības mācību gan varat atzīmēt uz atsevišķas lapas, — bet ne pie galvenā grāmatās jau rakstītā. Jo Es par to runāšu vēl vairākkārt un jums jau norādīšu, kad tas būs pierakstāms. — Bet nu atpūšamies un no jauna vingrināties iekšējā sevis aplūkošanā, kas te ir patiesa Sabata svinēšana Dievā!”

19. Pēc šiem manis teiktiem vārdiem mājā viss kļuva kluss, un mēs tā sēdējām ap trim stundām.

20. Bet pēc šī laika Es teicu: “Nu Sabats ir izpildīts, un mēs nu arī saviem locekļiem varam piešķirt nepieciešamo mieru!” — Tad visi devās pie miesas atpūtas, un bija jau diezgan vēls rīts, kas mēs pame-tām savas guļas vietas.

167. KUNGA ATVADĪŠANĀS UN AIZBRAUKŠANA UZ SIDONU UN TĪRU. (MATEJA EV. 15:21)

1. Pēc baudītām brokastīm mēs nodarbojāmies ar dažādām lietām un Es Ebabam devu dažus zemes apstrādāšanas likumus, kā viņam jāapstrādā savi lauki un jākopj augļu un vīna dārzi, lai tie viņam vienmēr dod bagātīgu ražu, kuru viņš vienmēr noteikti izlietos vislabāk. Es Ebabam rādīju, kā viņš augļus var padarīt cēlākus un pavairot un mācīju pazīt vairākus derīgus augus, kas kopš tā laika ir izmantoti ēdienu gatavošanās. Tāpat Es rādīju vairākus sakņaugus, kas tāpat var tikt izlietoti kā laba pārtika, un viņam arī rādīju visa tā, kā augu, tā sakņu, pagatavošanu. Īsi — divās turpmākās dienās, kuras Es vēl pavadīju Geneceretē, Es Ebabam vēl daudz ko mācīju pazīt lauksaimniecībā, ko pirms tam neviens jūds vēl neiznāja. Līdzīgi Es viņam mācīju, ka arī zaķa, truša, stirnas un brieža gaļu tā un tā pagatavotu vienmēr var baudīt kā tīru un labi garšojošu cepeti, bez kā caur to kļūst netīrs, bet vienlaicīgi viņam arī norādīju laiku, kādā šie dzīvnieki ir ķerami un nonāvējami. Un tā Es viņam vēl dažu labu ko rādīju, par ko krietnais Ebabs bija ļoti iepriecināts.

2. Vienlaicīgi Es ar mācekļiem Jarai ierīkoju mazu virtuves dārzu, apstādīju to ar visādiem derīgiem stādiem, augiem un sakņaugiem un ieteicu viņai šo dārzu ļoti rūpīgi kopt. Ar daudz prieka asarām viņa man to arī apsolīja un, ja Es drīz atgrieztos, tad man dārzs jāstāp ziedošā stāvoklī. Un tā mājās nu viss bija labākā kārtībā.

3. Tātad svētdiena, pirmdiena un otrdiena bija pagājusi visādās derīgās nodarbībās, un Es gatavojos doties tālāk. Bet kapteinis Ebabs, viņa sieva un bērni, starp viņiem it sevišķi Jara, sirsnīgi lūdza mani nakti vēl pavadīt viņu mājā; un Es tad arī uzkavējos līdz trešdienas rītam.

4. Bet no rīta atnāca daži no kuģa kalpiem un teica, ka iepriekšējā dienā pie viņiem bija atnākuši tie farizeji no Jesairas, bet ne ar zilbi vairs nepieminējuši četrdesmit septīto psalmu, bet toties jo dedzīgāk apjautājušies par mani, lai mani vestu pie atbildības, tādēļ ka Es visu Jesairu esot novērsis no Jeruzalemes. Bet kuģa kalpi uz tādiem jautājumiem viņiem nav devuši nekādu atbildi, bet gan paņēmuši no viņiem tos dažus sudraba grašus, kurus farizeji viņiem samaksāja ļoti negribīgi un lamājoties, pie kam viņi tad atkal kāpa viņu kuģī un pēc laivinieku izteicieniem esot devušies uz Kapernaumu, jādāmā, lai tur tuvāk izpētītu par mani, kādam nolūkam viņi īstenībā no Eroda un no tempļa bija noligti.

5. Kad Es to no kuģa kalpiem uzticami atstāstīto dzirdēju, Es kuģiniekiem pavēlēju stundas laikā kuģī turēt pilnīgā gatavībā aizbraukšanai, un kuģinieki gāja un kuģi labi sagatavoja.

6. Bet kad Jara, kas no rīta bija izgājusi dārziņā, nāca istabā un tūlīt arī dzirdēja, ka Es tūlīt aizceļošu, viņa sāka rūgti raudāt un lūdza Mani, vai es nevarētu uzkavēties pie Ebaba vienu stundu ilgāk. Viņai pilnīgi lūzt sirds, ja viņai vajag stādīties priekšā, ka viņa nu mani, Dievs zin, cik ilgi, vairs neredzēs.

7. Bet Es viņu mierināju un apgalvoju, ka viņa pat miesīgi drīz mani atkal redzēs; bet garīgi viņai ar Mani jārunā, kad vien viņa tikai grib, un Es viņai sirdī skaidri un saprotami pateikšu atbildi. Bez tam Es manā vietā redzamu atstāšu eņģeli Rafaelu, kas viņu vedīs pa pareizu ceļu. Ar to raudošā apmierinājās.

8. Pēc tam Es svētīju visus Ebaba mājiniekus un tad devos ārā pie jūras, kur mūs gaidīja kuģis. Pats par sevi saprotams, ka Mani pavadīja visi Ebaba mājas ļaudis, kapteinis un vēl daudzi citi cilvēki.

9. Bet abi esejieši un tie daži atgrieztie farizeji un rakstu mācītāji lūdza mani, drikstēt mani pavadīt uz turieni, kur Es dodos.

10. Bet Es teicu: "Palieciet, lai pirms laika pasaule nekļūst nemierīga!"

11. Jo putniem ir viņu ligzdas un lapsām viņu alas; bet Cilvēka Dēlam nav ne akmens, ka Viņš to liktu zem savas galvas kā savu pilnīgu īpašumu. Bet, tā kā man nav nekāda laicīga īpašuma, un tomēr ņemtu sev līdz lielu pulku cilvēku, tad sāktu teikt: "Kā viņš viņus pabaro? Viņam tak nav nekādu lauku, nekādu pļavu un nekādu ganāmpulku! Viņš ir vai nu zaglis, vai citādi kāds krāpnieks!" Lai no tā izvairītos, palieciet šeit, un jūs esejieši, ejiet pie jūsu brāļiem un atstāstiet viņiem visu, ko jūs šeit esat redzējuši un dzirdējuši; viņi visi izmainīsies un labi pārdomās.

11. Bet ja jūs, farizeji un rakstu mācītāji, it kā tiekat no tempļa atsaukti atpakaļ, lai dotu par Mani paskaidrojumu tiem, kas tiko pēc Manas dzīvības, tad neko nerunājiet par visiem šiem Maniem darbiem, bet gan jo vairāk un atklātāk par Manu mācību! Nebaidieties no tiem, kas ārkārtējākā gadījumā gan var nonāvēt jūsu miesu, bet nevar izdarīt nekādu ļaunumu jūsu mūžīgi dzīvot turpinošai dvēselei! Viņi tomēr jūs neaizskars. Bet ja viņi jūs padzen, tad dodieties pie esejiešiem! Viņi jūs uzņems ar atvērtām rokām!"

12. KAPTEINIS saka: "Ak, jūs varat arī palikt pie manis. Es padaru jūs par romiešiem, dodu jums

romiešu tērpu un zobenu, un tad jums būs pilnīgs miers no tempļa un tā ļoti ļauniem kalpiem.”

13. te ES piemietinu: “Jā, jā, arī to jūs varat darīt! Vienmēr esiet gudri, līdzīgi čūskām, un maigi kā baloži, tad jūs vislabāk sadzīvosiet ar pasauli!”

14. Pēc šiem vārdiem Es ar dažiem mani, kopā divdesmit mācekļiem iekāpu kuģi, un, tā kā nāca labs vējš, tas ar lielu ātrumu brauca Sidonas un Tiras virzienā (Mt. 15:21), bet šīs pilsētas, protams, vēl atradās krietni tālu no Galilejas jūras pie Vidusjūras.

168. SCĒNA AR KANĀNIEŠU SIEVU PIE TIRAS. (MATEJA EV. 15:22–29)

1. Kad mēs pretējā krastā atstājām kuģi, mums vēl bija krietns gājiens kājām, lai sasniegtu tikai abu pildētu novadu. Kad mēs nonācām līdz Tiras novada robežai un to pārgājām jau krietni pret vakaru, mums pakaļ skrēja viena SIEVA, kas bija dzimusi Kanā galilejā, bet jau pirms piecpadsmit gadiem šajā apvidū bija apprecējusi kādu grieķi, un ceļā mani pazina un kļiedza: “Kungs, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani! Mana meita no velna tiek ļauni mocīta! (Mt. 15:22) — Bet es ļāvu viņai kliegt, neteicu ne vārda un turpināju savu ceļu.

2. Bet, tā kā sieva kļiedza pārāk skalli, un MĀCEKĻIEM tas jau kļuva apgrūtināši, viņi pienāca pie Manis, aizturēja mani un teica: “Atlaid tak viņu! Jo nu viņa jau pusstundu piebrēc mums pilnas ausis! (Mt. 15:23) Ja Tu nevari vai negribi viņai palīdzēt, tad liec viņai mūs atstāt, citādi pārējie cilvēki, kas arī staigā pa šo ceļu, vēl noticēs, ka mēs tai sievai esam ko nodarījuši, un mūs aizturēs un apgrūtinās ar visādiem jautājumiem.”

3. Uz to es mācekļiem teicu: “Es esmu sūtīts vienīgi pie Izraēļa cilts pazudušajām avīm.” (Mt. 15:24)

4. Pārsteigti par šo manu lēmumu, mācekļi viens otru izbrīnījušies uzlūkoja un nezināja, kas viņiem būtu jādara; un JŪDA ISKARIOTS apvainoja Mani par augstākā mērā nekonsekvenci, pie kam viņš Tomam teica: “Dažreiz man no dūsmām gribas no ādas izlēkt par tik rupjām pretrunām viņa runā un rīcībā! Pie šīs sievas, kas lūdz viņam palīdzību, viņš ir sūtīts vienīgi pie Izraēļa cilts avīm; bet kur Viņš romeišiem, kas tomēr tak ir **vairāk** pagāni, nekā šī nabaga, pa pusei grieķu un pa pusei jūdu sieva, ļauj saņemt visu iespējamo palīdzību, tur Viņš nedomā par to, ka Viņš ir sūtīts tikai pie Izraēļa cilts avīm!”

5. TOMS saka: “Šoreiz es, protams, nevaru teikt, ka tev pavisam nav taisnība; bet tomēr es palieku pie tā, ka šeit Viņam būs kāds sevišķs iemesls, kādēļ Viņš šai sievai negrib palīdzēt!”

6. Bet, kamēr mācekļi savā starpā tā pārmainās domām, SIEVA pienāk Man tuvu, nokrīt manā priekšā uz ceļiem un kļiedz: “Kungs, palīdzi man!” (Mt. 15:25)

7. Bet Es uzskatīju sievu un teicu: “Neklājas bērniem atņemt maizi un to nomest priekšā suņiem!” (Mt. 15:26)

8. Uz to SIEVA teica: “Jā, kungs, bet suniņi tomēr ēd no druskām, kas nokrīt no viņu kunga galda!” (Mt. 15:27)

9. Šī atbilde visus mācekļus pārsteidz, un PĒTERIS slepenībā piezīmē: “Nē, tas ir spēcīgi! Tik daudz gudrības es reti esmu atradis pie kādas jūdietes; un tā sieva pēc izcelšanās ir grieķiete, kaut gan dzimusi Kanā Galilejā. Es pazistu viņu un esmu viņai pārdevis daudz zivju, bet, protams, jau pirms piecpadsmit vai sešpadsmit gadiem.”

10. Bet ES uzskatīju sievu un viņai teicu: “Ak sieva, tava ticība ir liela; lai tev notiek, kā tu to gribi!”

11. Te sieva piecēlās, patiecās un steidzās prom uz savu māju un meitu atrada veselu (Mt. 15:28) — Bet ļaudis, kas bija pie meitenītes, mājās pārnākušai sievai atstāstīja, ka pirms pusstunas velns saredzams plosoties un lādoties pazuda. Te sieva atzina, ka tas notika tajā pat laikā, kad Es uz Tiras novada robežas viņai teicu: “Ak sieva, tava ticība ir liela; lai tev notiek, kā tu to gribi!”

12. Bet bija pienācis jau vakars un mācekļi Man jautāja, vai Es došos uz Tiru, jeb vai viņiem šeit pie novada robežas būtu jāpaskatās pēc kādas viesnīcas, tā kā Tiras pilsēta no šejienes atrodas vēl triju ceļa stundu attālumā.

13. Bet Es mācekļiem teicu: “Ziniet ko? Tā vietā, lai dotos uz vakariem, kur atrodas Tira, nogriezāties pret dienvidaustrumiem! Tur mēs vēlreiz nonāksim pie Galilejas jūras. Tūlīt pie krasta paceļas skaists kalns, kura pavisam kļājo virsotni mēs no šejienes viegli sasniegsim divās stundās; tur pārnākšosim.”

14. Pēc šiem Maniem vārdiem mēs turpinājām iet, pēc kādas stundas nonācām pie Galilejas jūras un vienlaicīgi pie kalna pakājes, un nesteidzoties mēs stundas laikā arī sasniedzām tā virsotni.

15. Sasnieguši virsotni, mēs apsēdāmies uz kalnu ganību mīkstā zālāja un tur atpūtāmies, bez kā tieši iemiegot. (Mt. 15:29)

169. PAR APSĒSTĪBU.

1. Pēc kāda baudītās atpūtas laika PĒTERIS teica: “Kungs, es tagad jau tik daudz ko aptveru, bet apsēstību no velna, — sevišķi pie nevainīgiem bērniem, — un ka viņi no šāda viņu miesas ļauna apdzīvotāja bieži nožēlojamā kārtā tiek mocīti, to es neaptveru! Kā Tava gudrība un Tava kārtība var pieļaut tādu nebūšanu! Sievas, kas mums skrēja pakaļ, meitenīte varētu būt tikko trīspadsmit, četrpadsmit gadus veca, un pēc mātes izteicieniem jau pilnus septiņus gadus no kāda velna gara katru dienu ap septiņas stundas ir tikusi mocīta tikko ticami ļaunā un sāpīgākā veidā. Kādēļ tam tā vajadzēja tikt pieļautam?”

2. ES saku: “Tās ir lietas, kuras jūsu saprāts no pamatiem vēl nevar aptvert! Bet, tā kā mēs te esam kopā pavisam netraucēti, tad Es tomēr jums par to gribu dot dažus mājienus; un tā uzklausiet mani!

3. Zeme ir divējāda veida cilvēku nesēja. Tā viena un labākā veida cilvēki jau sākotnēji nāk no augšas, zem tiem ir saprotami Dieva bērni. Bet otri, un īstenībā slikta veida, izcēlušies tikai no šīs Zemes! Viņu dvēseles zināmā veidā ir sakopojums no atsevišķām dzīvības daļiņām, kas, no Sātana ņemtas, Zemes ķermeņa masā tiek turētas gūstā kā matērija, no tās tad caur stādu valsti pāriet dzīvnieku valstī, beidzot caur daudzām dzīvnieku pakāpēm tad kā potence, sastāvoša no neskaitāmām pirmdvēseļu daļiņām, izveidojas par pasaules cilvēka dvēseli, un pie sevišķi nesvētītas pēcnācēju radīšanas tiek uzņemta sievas miesas ķermenī un tālāk, līdzīgi kā gaismas bērni no debesu garīgās sfēras, tiek dzemdētas šajā pasaulē.

4. Nu, šādi bērni, tā kā visa viņu būtība ir ņemta no Sātana, tad arī vienmēr vairāk vai mazāk ir padoti briesmām kļūt apsēstiem no kāda ļauna gara, t.i., no kāda uz šīs Zemes miesā jau reiz dzīvojuša velnišķa cilvēka melnas dvēseles, bet kas sevišķi tur visdrīzāk var notikt, kur šāda jauna, no zemes Sātana ņemta dvēsele sāk ņemt labu un Debesu virzienu. Tā kā caur to kāda dzīvības daļa atraujas no elles sfēras, tad tas visai ellei izraisa nepanesamas sāpes, tādēļ tad tā arī dara visu, lai šādu ievainojumu novērstu.

5. Tu nu, protams, jautā, kā tas tomēr var būt par iemeslu elles sāpēm, jo kādai šādu dvēselei tad tomēr vajadzētu būt neizsakāmi mazai un mazsvarīgai, kā te ir kāda cilvēka mats iepretī visam cilvēkam. Un Es tev saku, ka tas katrā ziņā ir spriests pareizi; bet satver savas miesas mazāko matiņu un rauj to ārā, un pie tam tu pamanīsi, ka pie ārā izraušanas akta sajūtīsi neciešamas sāpes ne tikai matiņa vietā, bet gan visā miesā, kas tevi dzītu izmisumā, ja tas nepārtraukti turpinātos tikai vienu stundu.

6. No šī tev nu dotā paskaidrojuma tu nu vari nedaudz dziļāk saprast, kādēļ uz Zemes notiek un līdz šīs Zemes beigām notiks apsēstība.

7. Bet apsēstajam no šīs apsēstības ir arī savs neapšaubāms labums; jo kāda šāda dvēsele, kuras ķermenis no kāda velna tiek pārņemts īpašumā, caur viņas miesas mokām tiek acimredzami apskaidrotāka un pasargāta no ļaunas ieiešanas viņas ķermenī. Bet istā laikā tad jau nāk palīdzība no augšas, un viena pasaules dvēsele tad ir totāli iegūta debesīm. — Saki, vai tu to lietu nu esi nedaudz aptvēris?”

8. PĒTERIS saka: “Jā, Kungs, tas man jau ir kļuvis pilnīgi skaidrs, bet tad gandrīz būtu labāk, kādam tik pat smagi apsēstam vairs nepalīdzēt?”

9. ES saku: “Ja kāds nāk un lūdz palīdzību, tad tev tā viņam nav jāatrauj; jo te par to jau rūpējas Mana apdomība, ka tādos gadījumos neviens ātrāk nenonāk pie palīdzības meklēšanas, līdz pie apsētā ir tieši tas laiks, ka viņam tiek pareizi palīdzēts. Tādēļ arī nevienam meklētājam tā netiek aizturēta! — Vai tu nu saproti arī šo tieši tāpat ļoti svarīgo izskaidrojumu?”

10. PĒTERIS saka: “Jā, kungs, tādēļ vienīgi Tev visa pateicība, visa mīlestība un viss gods! Tātad pasaules lietās tomēr nav nekā, no kā dievišķās lietās informētam tūlīt nebūtu pilnīgi saredzama Dieva augstākā mīlestība un gudrība?”

11. ES saku: “Jā, tā tas ir, tādēļ arī pie visām, lai cik pretīgām parādībām uz šīs zemes jums nav jākļūst mazdūšīgiem! Jo Tēvs debesīs par to zina un vislabāk zina, kāda iemesla dēļ viņš to pieļauj!”

12. Tāpat lielāka daļa slimību, kuras cilvēki pārcieš, nav nekas cits, kā aizsarglīdzekļi, lai dvēsele nekļūst viens ar miesu, kas pat pie gaismas bērniem ir ņemta no izraidītā Sātana; tikai pie gaismas bērniem starpība ir tajā, ka viņu ciešanas, kad viņu dvēsele grib kļūt miesiska, tiek noteiktas no debesīm.

Gan arī pasaules bērnu sāpes tiek kārtotas un pielaistas no debesīm, bet pamatā tomēr ir elles spēš, kas pasaules bērna ķermeni sajūt it kā elles pilnu daļu, jo elle tiek likta lielās sāpēs, ja caur Debesu varenu iespaidu tai no pamata tiek atrauta kāda tās kopējās dzīvības daļa! — vai nu tu izproti arī šo manu izskaidrojumu?”

13. PĒTERIS saka: “Kungs, arī šo izskaidrojumu es saprotu! Tev, kā vienmēr, mūžīgi visa mana mīlestība!”

170. BRĪNUMAVOTS.

1. ES saku: “Vai jūs labi ievērojāt, ka neviens mūs neredzēja uzkāpjām šajā klanā un ka mēs šeit esam apmetušies?”

2. MĀCEKĻI saka: “Kungs, mēs visas divas stundas garajā ceļā neesam redzējuši nevienu cilvēku, bet tāpēc negribam apgalvot, ka neviens mūs nav redzējis!”

3. ES saku: “Sieva mūs tomēr redzēja un atklāja, ka mēs šeit esam apmetušies, un tas ir pietiekami, ka rīt šajā pakalnā uzkāps tūkstoši!”

4. MĀCEKĻI saka: “Kungs, mēs neesam tik noguruši, tādēļ pēc pusnakts varbūt atstājam šo kalnu un dodamies kur citur, kur vienmēr apgrūtinošie ļaudis mūs neatradīs, un tad mēs dažas dienas varam atpūsties!”

5. ES saku: “Bet tomēr mēs dažas dienas paliekam šeit! Jo tā ir Tēva griba, ka es šeit dziedinu visādus slimus cilvēkus no viņu miesas kaitēm. Tādēļ es uz šī kalna uzturēšos pilnas trīs dienas. Un rīt jūs varat kaut kur iet un tām trim noteiktām dienām sagādāt pietiekami daudz maizes!”

6. JŪDA ISKARIOTS saka: “Te mums būs tālu, ko iet; jo tas ir acimredzams tuksnesis un ātrāk par trim līdz četrām stundām mēs nekur neatradīsim kādu vietu, kur mēs sastapsim maiznieku!”

7. PĒTERIS saka: “Par to jau es parūpēšos; jo šajā jūras krastā man neviena vieta nav sveša un es zinu, uz kuriem jāiet, lai dabūtu maizi. Augstākais, divas stundas turp un tikpat daudz šeit atpaka!”

8. ES saku: “Nu labi, parūpējies par to tu, Simon Jūda! Kuru tu pasauksi, tam jābūt tavam pavadonim!”

9. PĒTERIS saka: “Kungs, mēs šeit esam kādi divdesmit; bet ja ar mani nāk desmit, tad mēs trim dienām pietiekami atnesam maizi un jau uzceptas zivis.”

11. Pēc tam katrs sev izmeklēja kādu vietīņu, kas viņam visērtākā atpūtai, un tā uz kalna drīz kļuva kluss. Visi mācekļi drīz iemieg. Vienīgi tikai Es paliku nomodā un tikai uz rīta pusi nedaudz iemigu. Kad ar saules lēktu Es pamodos, Pēteris jau bija klāt ar maizi; jo viņi kalnu atstāja jau trīs stundas pirms saules lēkta un leja jūras krastā atrada ar maizi pielādētu kuģi, kas šeit bija ieradies no Magdalas un gribēja stūrēt uz Jesairu. Bet Pēteris paņēma gandrīz ceturto daļu no kuģa kravas un Matejs, jaunais muitnieks, par to samaksāja. Tāpat šis kuģis veda arī labas svaigi ceptas zivis, no kurām labais Pēteris arī paņēma pilnu kasti, par ko tāpat samaksāja Matejs. Ar visu to šī klana augstiene bija labi apgādāta; bet viens kas trūka, un tas bija labs avots. Bet uz visa, diezgan plašā kalna nebija sastopams ne piliens ūdens, un necīgais vīna krājums pietiktu tikko pus dienai.

12. Te pie Manis pienāca PĒTERIS un Mans JĀNIS un abi runāja: “Kungs, Tu esi vairāk, nekā Mozus! Ja Tu šim skaistajam, baltajam klintim blūķim teiktu, lai tas dod ūdeni, tad no tā tūlīt iztecētu tīrākais ūdens!”

13. ES saku: “Ja jums abiem ir pietiekami ticības, tad lieciet savas rokas uz šī akmens un Manā Vārdā tam pavēliet, ka lai tas dotu ūdeni, un vietā, kuru jūs ar savām rokām esat aizskāruši, tam tūlīt jādod labāko, tīrāko un gardāko ūdeni!”

14. Kad abi to dzirdēja, viņi tūlīt uz akmens uzmeklēja piemērotu vietu un uz tās uzlika savas rokas. bet akmens tomēr nekādu ūdeni negribēja dot! Kad viņi ap stundu ilgi viņu rokas bija turējuši uz akmens, tad tas pats sāka kustēties un drīz aizvirzījās vairāk kā desmit soļus no iepriekšējās vietas; jo šis akmens blūķis pirms vairākiem gadu tūkstošiem reiz te bija nokritis no augšas kā meteors un caur to aizsprostojis šī klana vienīgo ūdens avotu, ka no avota vairs nevarēja iztecēt neviens piliens ūdens. Bet, tā kā šādā veidā akmens no vecās vietas tika noņemts, tad arī tūlīt parādījās labākais un ļoti bagātīgs avots, proti, pie piecām pēdām dziļš baseins, kuru — kā jau rādīts — pirms vairākiem gadu tūkstošiem caur savu uzkrīšanu akmens bija aizsprostojis.

15. Un tā tad nu šis kalns uz visiem laikiem tika apgādāts ar labāko ūdeni (un tā tas ir līdz šai stun-

dai). Bet ne Pēteris, ne jānis neaptvēra, kā tikai caur viņu roku uzlikšanu akmens ir brīvi virzījies uz priekšu. Pēc tam arī visi pārējie mācekļi izmēģināja likt savas rokas uz akmens, lai uzzinātu, vai tas virzītos vēl tālāk, bet viņi ar akmeni neko neapanāca.

16. Bet kad uz akmens savas rokas atkal lika Pēteris un Jānis, tad tas tūlīt atkal sāka virzīties tālāk. Te PĀRĒJIE MĀCEKĻI Man jautāja: “Kungs, kādēļ tad **mēs** to nevaram panākt?”

17. ES saku: “Tādēļ, ka jūs ticība šur un tur vēl ir tārpju sagrauzta un tai trūkst pareizā spēka. Bet Es jums saku: ja jums būtu īsta ticība un jūs varētu nešaubīties par to, ko gribat panākt, patiesi, jūs varētu uzlikt savas rokas uz vesela kalna un tam pavēlēt, un tas, līdzīgi šim diezgan smagajam akmenim tūlīt atstāt savu vietu un virzīties kur citur. Bet tam jūs ticība vēl ir daudz par vāju! Jā, es jums saku vēl vairāk! Ja jums piederētu patiesi stipra ticība, tad jūs tam augstajam kalnam, kurā mēs pie Geneceretes uzkāpām, no šejienes varētu teikt: “Pacelies un iekrīti jūrā!”, un kalns pēc jūsu vārda un gribas iekristu jūrā! Tomēr, ko jūs tagad vēl nespējat, to jūs reiz spēsiet! — bet nu baudām rīta maizi; jo vairs nepaies ilgs laiks, un mēs no cilvēku masām tiksim gandrīz nospiesti. Bet maizes un zivju krājumu lieciet uz tā akmens, kas caur jums no šejienes ir ticis aizvirzīts tālāk!”

18. Tad mēs baudījām rīta maizi un, kad kopā ar nedaudz zivīm to bijām apēduši, vēl ievērojamo pārpalikumu mācekļi nolika uz lielā, baltā akmens un mēs aplūkojām skaisto apvidu, kas no visām pusēm tālu izpletās mūsu priekšā. Skaidrā laikā no šī kalna šur un tur pavisam labi varētu ieraudzīt lielās Vidusjūras krastu un Sidonas un Tiras torņus un vēl daudzus citus novadus; īsi, skats no šī kalna bija ārkārtīgi pievilcīgs un sacentās ar vairākiem daudz augstākiem kalniem, kuros, lai uzkāptu, bieži būtu vajadzīga vesela diena. Kalna augstums virs jūras līmeņa pēc šī laika mēra noteikšanas bija pāri četrtrūkstoš pēdām. Bet plakankalnes virsma bija tik plaša un ērta, ka uz tās varētu nolikt īsti lielu pilsētu; tikai pieeja no visām pusēm bija diezgan stāva un vairākās vietās vajadzētu pielietot diezgan lielas pūles, lai to pārvarētu. Vairākās vietās šajā kalnā pat nebija iespējams uzkāpt; bet no **tās** puses, kur mēs tajā uzkāpām, tajā uzkāpt bija diezgan viegli. Un no šīs puses mēs tad arī pēc apmēram stundu ilgas skaistā skata aplūkošanas dzirdējām daudzu cilvēku balsis, starp tām arī jaunu un vecu, sieviešu un vīriešu sāpju skaņas.

171. LIELAIS DZIEDINĀŠANAS BRĪNUMS UZ KALNA. (MATEJA EV. 15:30–31)

1. Kad JŪDA ISKARIOTS to dzirdēja, viņš sasita rokas virs galvas un runāja: “Nē, te man tomēr reiz būs par daudz! Te tūlīt atkal nāk varbūt ne simtiem, bet gan tūkstošiem cilvēku un noteikti vairāk slimi, nekā veseli. Paliec sveiks tu, šis augstienes klusais miers! Te atkal būs kņada un kņada un par kādu mieru vairs nevarēs būt ne runas!”

2. ES saku: “Kāda tev tur daļa? Pie tevis noteikti nenāk neviena dvēsele un tev slimos nevajadzēs padarīt veselus; ja tev pie Manis ir par nemierīgu un par traku, tad dodies uz savu dzimteni un ar saviem podiem atkal apmeklē tirgus! Cik ilgi tu gribi būt pie Manis, tev vajag pakļauties Manai kārtībai, jo uz Maniem ceļiem un takām Es vienīgais esmu Kungs! Bet ja Es kādreiz iešu pie tevis un kopā ar tevi došos pa taviem ceļiem un takām, tad Es pakļaušos tavām pavēlēm un atzišu tevi kā tavas lietas kungu! Bet šeit, Es domāju, it kā tomēr ir pretējs gadījums?!”

3. Sevī ņurdēdams, JŪDA ISKARIOTS saka: “Nu ja, nu jā — es tikai drīkstu attaisīt muti, tā jau viss ir aplami! Turpmāk es varu palikt mēms kā akmens!”

4. Beidzot atkal reiz sāka runāt gudrais NATANAELS: “Tas no tevis reiz būtu gudrs gājiens, bet ko es pie tevis vēl nekad neesmu pamanījis. Jā, īstā laikā runāt ir skaista lieta tam, kam ir ko teikt un kas prot runāt! Bet muļķim pilnīga klusēšana ir vēl daudz skaistāka!”

5. Kamēr Natanaels Jūdām Iskariotam tā atsauc atmiņā vēl vairākus Zālamana gudrības izteicienus, no lielā kalna lidzenuma vairākām pusēm jau parādījās ļoti daudz cilvēku no dažādiem apvidiem un nesa sev līdz nolēmētos, aklos, mēmos, visāda veida kroplus un vēl daudzus citus ar visādām slimībām slimojošus cilvēkus un viss daudzos cietējus, kuru skaits bija ap pieciem simtiem, lika lielā aplī ap Mani, lai Es viņus dziedinātu. Un redzi, Es viņus izdziedināju ar vienu vienīgu Vārdu un tad izdziedinātajiem teicu: “Nu, piecelieties un staigājiet!” (Mt. 15:30)

6. Te vispirms akli pamanīja, ka viņi redz tika labi un skaidri, it kā viņi būtu tikko piedzimuši. Drīz pēc tam to pamanīja arī mēmie un runāja un deva atbildes uz katru jautājumu. Tikai tad nolēmētie un kroplie pamēģināja, vai viņu nolēmētie un pa daļai pavisam nokaltušie locekļi ir kārtībā. Bet starp vi-

ņiem arī nebija neviena, kas te būtu varējis teikt: "Man tomēr nav ticis pilnīgi palīdzēts!" Līdzīgā mērā kļuva veseli arī visi pārējie slimnieki.

7. kad ļaudis redzēja, ka mēmie runā, aklie redz, nolēmētie priecīgi staigā taisni un visāda veida kropļi un citi slimnieki bija kļuvuši pilnīgi veseli, viņi pārmēru skaļi brīnījās un sāka cildināt Izraeļa Dievu. (Mt. 15:31) Un viņi līdz trešajai dienai palieka pie Manis uz kalna, kaut gan jau otrajā dienā līdz pēdējai drupatai bija apēduši visu līdzpaņemto ēdienu krājumus.

8. te, protams, gan var jautāt, ko abās pārējās dienās šīs lielās tautu masas uz kalna ir darījušas. — Uz to īsumā var tikt atbildēts, ka visi abu dzimumu vairāki tūsktoši cilvēku no manis un Maniem mācekļiem ļāvās pamācīties manā Mācībā. Bet dīvaini bija tas, ka te starp vairākiem tūsktošiem nebija neviena, kas būtu farizeju un rakstu mācītāju partijas līdzjutēji. Pretēji, viņi pie tam vēl zināja pastāstīt daudzas slavējamās lietas, kuras viņi pie dažādām izdevībām ar tempļiešiem piedzīvojuši, bet pie tam viņiem tikai pārāk bieži bijuši rūgtākie piedzīvojumi, un pēc tam rūgti nožēlojuši, ka jebkad nākuši saskarē ar šiem akļajiem fanātiķiem.

172. KUNGA PAREĢOJUMS PAR VIŅA MĀCĪBAS NĀKOTNI.

1. Starp viņiem bija arī daudzi grieķi, kuri par manu mācību bija augstākā mēra pārsteigti, un VIENS NO VIŅIEM teica: "Jā, tā ir Mācība no dabas pamatiem! Te nav nekas tiši apzināts, ko te būtu izdomājis kāds cilvēks, lai viņš kā likuma devējs, no miljoniem cilvēku, kas ievēro viņa likumus, justos vislabāk, ja viņa likumi tiek ievēroti. bet gan šī Mācība satur likumus, kuri pirmām kārtām nosaka cilvēka dzīvības pirmsākuma būtību un tād ir ļoti derīgi uz mūžību tos saglabāt zem labākām, tīrākām un labdabīgākām attiecībām. Te nekur nav ieraugāma kāda savtība un vēl mazāk kāda varaskāre, bet gan te ir gādāts gan par katru atsevišķi, gan par visu neskaitāmo sabiedrību! Patiesi, caur šo mācību, ja tā tiktu atzīta un vispārīgi ievērota, Zemei pašai jau vajadzētu kļūt par debesīm!

2. Bet, un tas ir liels bet, tam būtu vajadzīga kāda totāli jauna ģenerācija! neizlabojamiem mēsliem no cilvēkiem vajag tikt no Zemes iznīdētiem, citādi uz šīs Zemes nekad nebūs savādāk! Luksus un ērtību tieksme sasniegusi pārāk augstu pakāpi, varenie nabaga vājo un nevarīgo cilvēci prot izmantot savā labā, un tādēļ tikai nedaudz cilvēku dzīvo laimē un milzīgām cilvēku masām vajag ciest trūkumu. Un tā tad notiek, ka nabaga velns šaubās par dieva gādību, bet bagātais un varens aiz tīras laimes un labklājības Dievu aizmirst, un sekas ir, ka beigās abiem vajag kļūt velna!

3. Jā., Kungs un Meistar, tava Mācība ir tīrākā dievišķa patiesība, jā, es vēlētos teikt: tā pati par sevi jau ir tīra dievība. Bet noteikti tā no nekam neticošiem pasaules varenajiem noteikti netiks adoptēta, jo pa pagānisma ceļu tie uz Zemes jau reiz sasnieguši tādu stāvokli, ka laicīgi tā, pie tam ļoti labi var pastāvēt. Ādams, par spīti savai cildinātajai Ēdenei pret kādu Cēzaru Augustu vai pret kādu Lukullu un vairākiem simtiem viņiem līdzīgu būtu nabadziņš. "To var sagādāt caur Zevu, Apolonu un Merkuru, t.i., līdzās šiem fantāzijas dieviem var ļoti labi dzīvot! kam tad patiesība, milestība, lēnprātība un pacietība un gudrība?" Tā filozofes zemes lielie un varenie un vajās Tavu patiesi svēto draudzības mācību, kā no izsalkušiem vilkiem tiek vajātas avis.

4. Kā ar tavu dievišķo draudzības mācību jebkad samierināsies tas, kam viņa līdzcilvēku vērošana ir augstākā nepieciešamība viņa labklājībai? Jā, Kungs un Meistar un vienīgi patiesais nabaga cietējas cilvēces Pestītāj, ej, dari brīnumus, sprediķo mūžīgu verdzību un cietējai tautai rādi, ka vienīgi Cēzaram ir tiesības dzīvot uz Zemes, bet visiem ļaudīm tikai par tik, cik tas patīk Cēzaram! Tālāk skaļi sludini, ka Cēzaram ir nepastrīdamas tiesības pēc savas patvaļas noteikt par katra dzīvību un nāvi un piesavināties visus zemes dārgumus un mantu, tad tev drīz tiks uzvilks ķēnišķīgs tērps un tu staigāsi apkārt lielā greznībā un majestātiskumā!

5. Bet, tā kā tava Mācība sprediķo vispārēju brālību un katrā cilvēkā attēlo Dieva bērnu, tad tu, mīlais, mans patiesi svētais meistar, kopā ar tavu mācību tiks neiedomājamā mēra vajāts!

6. ES saku: "Draugs, tas, ko tu esi runājis, diemžēl ir patiesība; pie lielajiem un varenajiem pagāniem, līdz mana Mācība pie viņiem pilnīgi ieviesīsies, tas maksās daudzas grūtas cīņas. Bet, kad tā pie viņiem tomēr reiz pilnīgi ieviesīsies, tad tieši Cēzari un ķēniņi būs Mani dedzīgākie apustuļi! Viņi paši nojauks elku tempļus un to vietā uzcel Dieva namus, kur ieradīsies visi brāļi, un tur dos godu vienam, vienīgi patiesam Dievam, un viņu bērni dieva namos tiks pamācīti Mācībā, kuru Es nu dodu cilvēku laicīgai un mūžīgai svētībai.

7. Bet tas, protams, nenotiks no šodienas uz rītu, bet gan īstā laikā un pie īstiem apstākļiem; jo vispirms sēklai vajag tikt izsētai, tad tā dīgst un beigās nes daudz augļu.

8. Bet ka līdztekus šī mana Mācība no īstenās pasaules, kas nenomirs, vienmēr tiks apstrīdēta, to es zinu jau mūžību iepriekš.

9. Jā, ar laiku šī Mana vismaigākām Mācība pat uzkurinās asiņainākos karus, bet tas arī nevar tikt novērsts; jo dzīvība izgāja no varenas cīņas Dievā, tādēļ ir un paliek nepārtraukta cīņa un var tikt uzturēta tikai caur derīgu cīņu! — Vai tu to saproti?”

10. GRIEĶIS saka: “Kungs un meistars, kādam no mums tas ir par dziļu! To gan spēj aptvert Tu un tavi skolnieki; bet man tas ir kaut kas pārāk nepatverams un neizmērojami dziļš.”

11. ES saku: “Jā, jā, Es arī tā domāju; bet tomēr mūžīgi ir un paliek tā, kā es tev to esmu atklājis!”

12. Arī visi pārējie ļaudis bija ļoti pārsteigti par šo manu runu, un VAIRĀKI savā starpā piezīmēja un teica: “Mūsu sentēvsm, gudrais grieķis, dzimis Pathamā, runāja patiesi ļoti gudri, bet tomēr bija skaidri manāms, ka no cilvēka runāja tikai cilvēks. Bet kad runā šis īsti jaunais vīrs un meistars, tad ir tā, kā runātu nevis viņš, bet gan no viņa runātu pats Dievs; un katrs vārds no viņa mutes tā iespiežas sirdī kā vecs, labs vīns, un to dara caur un caur liksmu.” — Līdzīgas piezīmes tika izteiktas vēl daudzkārt, sevišķi trešajā dienā, kur šie ļaudis jau vairāk un vairāk bija iesvaidīti Manā Mācībā.

178. ČETRU TŪKSTOŠU BRĪNUMAINĀ PAĒDINĀŠANA. (MATEJA EV. 15:32–39)

1. Bet vēl ir piezīmējams, ka ļaudis aiz tīra prieka un pārsteiguma par manu draudzību un manu mācību aizmirsā, ka viņiem vairs nekā nebija, ko ēst un dzert. Pret vakaru tomēr pieteicās izsalkums, un viņi savā starpā sāka jautāt, vai starp viņiem kādam tomēr nebūtu kāds ēdamā krājums. Bet jautāšana bija veltīgas pūles; jo līdzpaņemtus krājumus viņi līdz pēdējai drupatiņai bija apēduši jau iepriekšējā dienā.

2. Kad viņi to pārāk labi manīja, ES pieaicināju pie sevis mācekļus un viņiem teicu: “Klausieties! Man ir žēl šo ļaužu; jo viņi pie Manis ir jau palikuši trīs dienas, un viņiem vairs nav, ko ēst. Bet Es viņus negribu no Sevis atlaist neēdušus, lai viņi ceļā uz mājām nenonīkst badā (Mt. 15:32.)! Jo daži no šiem ļaudīm šeit ir atceļojuši no tālienes. Dodiet viņiem ēst!”

3. MĀCEKĻI saka: “Kungs, Tu zini mūsu arī diezgan sarūkošos krājumus! Šeit ir tuksnesis, no kurienes mēs ņemsim tik daudz maizes, lai paēdinātu šos ļaudis?” (Mt. 15:33)

4. Tad Es jautāju mācekļiem, teikdams: “Cik daudz maizes jums vēl ir jūsu krājumā?”

5. Un MĀCEKĻI atbildēja: “Vēl ir septiņi klaipi maizes un dažas zivtiņas, kas vēl ir labas.” (Mt. 15:33)

6. Te ES mācekļiem saku: “Atnesiet maizi un zivis šeit!”

7. Un mācekļi gāja un atnesa maizi un zivis. Tad Es liku ļaudīm apsēsties uz zemes. (Mt. 15:35) Kad ļaudis bija apsēdušies, Es ņēmu maizi un zivis, patiecos Tēvam, kas visā pilnībā mājaja Manā sirdī, par svētību, tad maizi un zivis lauza gabalos un tos devu mācekļiem, un viņi tos deva ļaudīm (Mt. 15:36.) Un redzi, visi ēda pēc sirds vēlēšanās un pēc viņu māgas vajadzības un kļuva paēduši. bet kad viņi izsalkumu bija pilnīgi apmierinājuši, viņi vairs nevarēja ieēst, un tā palika pāri daudz drusku, tā ka ar tām salasīja pilnus septiņus lielus grozus. (Mt. Ev. 15:37) Bet tie, kas te tika paēdināti, bija četrūkstoš vīri un vēl tikpat daudz sievas un bērni, kas te nav ierēķināti. (Mt. 15:38)

8. Bet kad ļaudis tā bija tikuši paēdināti, Es viņiem liku atkal doties uz mājām. Un ļaudis drīz piecēlās, jo diena jau diezgan tuvojās vakaram; liels un mazs, jauns un vecs Man pateicās un tad devās mājupceļā.

9. Kad pēc kādas pusstundas ļaudis jau bija izklīduši un uz kalna augstienes bez Manis un mācekļiem neviens vairs neatradās, tad arī Es kopā ar mācekļiem devāmies lejā no kalna uz jūras krastu, kur kāds kuģis tieši jau gaidīja uz pārvadāšanas peļņu. Tādēļ šim kuģim mēs nācām ļoti gaidīti. bet kad kuģa ļaudis Mani pazina, te viņi dziļi noliecās Manā priekšā; jo viņi mani pazina no Kānām Galielejā. Tādēļ viņi no manis arī neprasīja nekādu samaksu, bet gan lūdza no Manis svētību viņu jaunuzsāktajam darījumam.

10. Un Es kuģiniekiem teicu: “Ja tas nav pārāk tālu no jūsu ceļa, tad stūrējiet kuģi uz Magadanas robežu, kur Man ir kaut kas darāms!” Un kuģinieki atraisīja kuģi no krasta bluķa, un drīz nāca labs ceļš vājš un isā laikā aizdzina kuģi līdz Magadanas novada robežai (Mt. 15:39)

JĒZUS CĒZARIJAS FILIPIJAS NOVADĀ. MATEJA EV. 16. NODAĻA.

174. FARIZEJI UN SADUĶEJI KĀRDINA KUNGU. (MATEJA EV. 16:1–12)

1. Bet pie robežās bija liela viesnīca, kurā vienmēr atradās visādi cilvēki — kā jūdi, grieķi, romieši, ēģiptieši, saduķeji, esejieši, arī vairāki farizeji un rakstu mācītāji. Un kad Es ar maniem mācekļiem tur nonācām, tad farizeji un rakstu mācītāji, dabīgi, pirmām kārtām apjautājās, kas Es esot un kas mani mācekļi. Bet šajā vakarā neviens neko nezināja, kas mēs esam.

2. Bet šajā viesnīcā bija kāda jaunava, kas kopā ar daudziem no šī apvidus arī bija kāpusi kalnā un kas tika izdziedināta no ļaunas spitālības. Šī jaunava pazina mani, nokrita manā priekšā ceļos un vēlreiz Man pateicās par viņai sniegto dziedināšanu. To redzēja daži farizeji un sāka nojaust, ka es esmu viņiem kā ļauns izdaudzīnātais Jēzus no Nācāretes.

3. Vakārā, kad Es ierados, viņi Mani un manus mācekļus gan atstāja mierā; bet kopā ar saduķiešiem viņi cauru nakti sprieda, kā viņi nākamajā dienā, kas tieši bija pēcsabats, ar vārdiem un darbiem it kā varētu mani dabūt slazdā.

4. Kad Es no rīta kopā ar maniem mācekļiem ārā ēdām brokastu maizi un vienlaicīgi viņiem darīju zināmu, ka šeit šajā vietā nekas daudz nebūs darāms, te no mājas iznāca farizeji un saduķieši un pavisam kundziski nekaunīgi tūlīt pienāca pie manis un zem draudzīgas maskas sāka Mani ar visādiem jautājumiem pārbaudīt un daudzi pat slavēja Manus dubļus, kas esot pilni slavas, lai caur to mani it kā padarītu īsti runīgu, — bet kur viņi ļoti maldījās. VIENS SADUĶIETIS pat teica: “Meistar, redzi, mums būtu tieksme tev sekot un kļūt par taviem mācekļiem, ja tu kā Dieva bērns un kā Dieva dēls, kā daudzi cilvēki tevi jau dēvē, mums tādēļ dotu kādu zīmi no Debesīm! (Mt. 16:1) Veic mūsu acu priekšā kādu zīmi, un tu vari mūs dēvēt par savējiem!”

5. Bet kad Es skatījos viņu sirdīs, Es tur neatradu neko citu, kā tīru ļaunumu! Katrs vārds, ko viņi runāja, bija visslīpētākie meli, un tādēļ Es viltīgajam jautātājam un pārbaudītājam teicu: “Vakarā jūs sakāt: “Ak, rīt būs skaists laiks; jo debesis ir sārtas!” (Mt. 16:2) Un no rīta jūs sakāt: “Ak, šodien būs slikts laiks; jo debesis ir sārtas un apmākušās!” Ak, jūs ļaunie lišķi! debesu izskatu jūs varat novērtēt; kādēļ arī ne šīs lielā laika zīmes cilvēka garīgās dzīvības sfērā? (Mt. 16:3) Ja jūs, kā jūs atzīstat, no citiem esat dzirdējuši tik ārkārtējas lietas un sakāt, ka jūs saprotat rakstus, vai tad arī jums nevajag uzkrīst, ka caur Mani tiek veikts viss tas, par ko ir pareģojuši pravieši? Savas sejas jūs gan protat padarīt tik saldas kā piens un medus, bet jūsu sirdis ir pilnas žults, pilnas naida, pilnas izvirtības un pilnas laulības pārkāpšanas!”

6. Pēc šīs atbildes augstākā mērā aizskarti un aizvainoti pārbaudītāji atkāpās un vairs neuzdrošinājās Man teikt ne vārda; jo visi ļaudis, kas bija ap mani sapulcējušies, vērsa uz viņiem ļoti jautājošus skatus un viņi turēja par prātīgāku ar Mani vairs neieļauties nekādās tālākās sarunās.

7. Bet kad tie pārbaudītāji bija atkāpušies, ļaudis mani slavēja, ka Es šiem fanātiķiem tā īsti stingri zem deguna esmu ierīvējis kailāko patiesību.

8. Bet Es nevērsos pie ļaudīm, kas pamatā arī nebija skaitāmi pie labākiem, bet it kā garāmejojot teicu mācekļiem: “Šī ļaunā un laulības pārkāpēju cilts no manis meklē kādu zīmi, bet viņiem nav jātiek dotai nekādai citai, kā pravieša Jonasa!” (Mt. 16:4) Tad Es ļaudis un vēl vairāk pārbaudītājus atstāju stāvam un kopā ar Maniem mācekļiem steidzīgi gāju prom no turienes, iekāpu vēl gaidošajā kuģī un pavēlēju vest uz turieni, no kurienes tas vakarā bija izbraucis.

9. Bet kad mēs tā saulainajā dienā, daudz ko pārrunājot par vietām un cilvēkiem, kur bijām tikuši labi uzņemti, bijām pārcēlušies otrā krastā un atradāmies pie tā kalna pakājes, kura augstienē mēs ar septiņām maizēm un dažām zivtiņām bijām pabarojuši tik daudzus tūkstošus cilvēku, tikai te mācekļi atcerējās, ka pie Magadanas robežas aizmirsuši nopirkt un paņemt līdz maizi (Mt. 16:5); jo bija jau diezgan vēla pēcpusdiena, un viņiem to visvairāk atgādināja izsalkums. Tātad daži no viņiem nolēma vai nu kaut kur šajā apvidū sagādāt maizi, vai pat atgriezties Magadanā, jo pie laba vēja Magadanu viegli varētu sasniegt vienā stundā.

10. Bet kad mācekļi Man jautāja pēc nepieciešamā padoma, te Es viņiem teicu: “Dariet, ko jūs gribat! Bet sargieties no farizeju un saduķiešu ierauga! (Mt. 16:6). — Kad mācekļi to no Manis dzirdēja, te

viņi pie sevis slepeni domāja: “Aha, te nu mums ir! Tas ir viegls rājiens, ka mēs neesam paņēmuši līdz maizi! (Mt. 16:7) Bet, tā kā es pārāk drīz manīju šādas viņu bailīgas domas, tad es viņiem teicu: “Ak, jūs vēl vienmēr mazticīgie, ko jūs tomēr raizējaties, ka neesat sev paņēmuši maizi?! (Mt. 16:8) Vai tad jūs vēl nesaprotat? Vai tad jūs vairs neatceraties tās piecas maizes pieciem tūkstošiem pirms Geneceretes brauciena un cik grozu no tām palika pāri?! (Mt. 16:9) Arī it kā vairs vakardienas septiņas maizes starp četriem tūkstošiem, neskaitot sievas un bērnus un cik daudzus grozus jūs vēl salasījāt?” (Mt. 16:10) Kā jūs to tomēr nevarat saprast, ka Es, kad Es uz jums teicu: “Sargieties no farizeju un saduķiešu ierauga!” nedomāju maizi, ko jūs neesat paņēmuši līdz, — zem tā ir saprotama neīsta mācība, kuru viņi, saldām un šķietami dievbijīgām un draudzīgām sejām izkaisa starp ļaudīm ar visādiem apgalvojumiem un apļiecinājumiem un pie tam aiz muguras slepeni smejas, jo no nabaga dumjām dvēselēm guvušiem labu lomu. (Mt. 16:11)

12. Kas asāk kā tieši seduķieši sprediķo par cilvēka dvēseles nemirstību, kas kā viņi par kādu Edeni un par kādām mūžīgām uguns mokām ellē, — un viņi paši no visa tā netic ne zilbei, un pie tam ir labākie Dieva noliedzēji! Vai jūsu reiz saprotat, ko es esmu domājis zem “ierauga”? — Tikai tad mācekļi saprata, ka es neesmu teicis, ka viņiem jāsarģās no maizes ierauga, bet gan no farizeju un saduķiešu ļaunās mācības. (Mt. 16:12) Bet šo nakti mēs pavadījām kuģi, kur mūs apgādāja ar nepieciešamo maizi, un nedaudz zivīm.

13. Bet nākamajā dienā Es dažus mācekļus aizsūtīju uz Filipu Cezariju, arī nelielu diezgan labi nocietinātu pilsētu grieķu — galiliešu novada daļā, no Galielejas jūras nedaudz zemes iekšienē. Pēc Manas pavēles viņiem šajā apvidū iepriekš vajadzēja apjautāties, ko tie cilvēki tur domā par Mani un vai viņi vispār par Mani būtu kaut ko dzirdējuši.

14. Un vairāki mācekļi, kas šo apvidu labi pazina, pēc baudītās rīta maizes tūlīt steidzās minētajā apvidū un čakli apjautājās par to, ko turienes iedzīvotāji par mani domā un vai un cik daudz viņi par mani kaut ko bija dzirdējuši. Bet pa priekšu izsūtītie mācekļi ne mazums brīnījās, kad viņi pamanīja, ka viss apvidus, kurā Es vēl nekad nebiju spēris kāju, bija pilns Mana Vārda un katrs cilvēks zināja par Mani daudz ko pastāstīt. Jo mācekļi izlikās, ka arī viņi par Mani kaut ko zina tikai no dzirdēšanas, un tā iztaujātajiem bija jo lielāka rīcības brīvība atstāstīt par dažādām lietām.

15. Ka starp tām bija daudzi viskolosālākie pārspilējumi, to var viegli iedomāties; tā starp viņiem bija viens, kuram tālākstāstīšanu mācekļi visā nopietnībā pilnīgi aizliedza. Šis atstāstījums nesastāvēja ne no kā miesīgāka, kā ka Es varētu drīz izplēsties kādā vismilzīgākā lielumā, bet pie tam tūlīt atkal sarauties par kādu pirksta lielu pundurīti; Es arī esot drīz ļoti vecs, drīz atkal ļoti jauns. Tā Mani jau arī redzējuši kā pilnīgu sievieti. Jā, daži no viņiem zināja vēl vairāk, jo viņi bija dzirdējuši, ka Es varu pieņemt viena vai otra dzīvnieka izskatu.

16. Kad mācekļi atstāstītājam šādas pasakas pārmeta, to katrs cilvēks gan pats spēs labi saprast. Bet ka šādas aplamības varēja parādīties pat vietās, kur Es biju mācījis un dziedinājis, tas ir kaut kas **tāds**, kas vēl šajā stundā ir pilnīgākā mīkla daudziem debesu eņģeļiem. Bet tādēļ arī kādi piecdesmit evaņģēliji, kuri pie pirmajām lielajām rīta zemju baznīcu sanāksmēm ir tikuši sadedzināti kā apokrifi, kas bija ļoti labi, jo pamatā tomēr tikai abi Jāņa un Mateja Evaņģēliji ir pilnīgi autentiski (isti — izd.), un apustuļu stāstījumi un vēstules, un Jāņa Atklāsme. Bet abiem Marka un Lūkasa evaņģēlijiem arī ir sava no teikta un svēta vērtība, kaut gan tie dažos mazos notikumos atšķiras no Mateja. Tā kā mēs arī to zinām, tad dodamies tālāk evaņģēliskā ceļojumā.

175. KUNGS PIE FĪLIPA CEZARIJAS KĀDĀ NABADZĪGĀ BŪDĀ. (MATEJA EV. 16:13)

1. Kamēr tie daži iepriekš izsūtītie mācekļi nodarbojās ar Filipas Cezarijas apvidus un tā cilvēku izpētīšanu, Es vēl gandrīz līdz vakaram paliku līcī pie kalna; bet apmēram pāris stundu pirms saules rieta Es kopā ar pārējiem mācekļiem atstāju līcī un pret vakaru arī nonācu Filipas Cezarijas apvidū. (Mt. 16:3) un iepriekš izsūtītos mācekļus atradu pie kādas nabadzīgas būdas, kurās ļoti vienkāršie iemītnieki tieši nodarbojās ar to, lai jau nogurušajiem un izsalkušajiem mācekļiem pagatavotu vakariņas.

2. Bet mājas ļaudis tur jau esošajiem mācekļiem tūlīt jautāja, kas mēs esot, un viņi nekautrējoties viņiem tūlīt arī atklāja, ka es esmu tieši tas Jēzus, par kuru viņiem iepriekš tika daudz runāta.

3. Kad MĀJAS KUNGS to dzirdēja, tad viņš tūlīt pilnīgi visu pameta un nokrita manā priekšā uz ceļiem un runāja: “Ko es, nabaga grēcīgais cilvēks, jebkad esmu darījis labu, ka Tu nu man parādi tādu

nenovērtējamu žēlastību? Ak, Tu, lielais, svētais vīrs no debesīm, sūtīts uz šīs zemes pie mums, nabaga grēciniekiem! Kās man kā nabaga un ļoti vienkāršam cilvēkam Tevi tādēļ cienīgi jāgodina un jāslavē? Kas man tev jādara, lai tas tev patiktu?”

4. ES saku: “Mīļais drugs, piecelies un lūko, ka arī mēs dabūjam vakariņās maizi, zivis un nedaudz vīna, tad parūpējies par vienkāršu guļas vietu, un tu esi darījis visu, ko es no tevis vēlos!”

5. Te NABAGA MĀJAS KUNGS tūlīt pieceļas un ar diezgan skumju seju saka: “Labais meistar, kas man ir, es atdošu, jo manai būdai ir parādīts tāds liels gods un žēlastība; jo es zinu, ka tu esi Dāvida dēls un pie tam vēl liels pravietis. Šodienai un rītdienai maize un zivis man gan vēl ir krājumā, bet ar vīnu izskatās diezgan slikti, un ne tikai pie manis, bet gan visā šajā apvidū; arī netālu no šejienes atrodošajā Filipa Cezarijas pilsētā ar vīnu izskatās diezgan nožēlojami. Nedaudz aveņu un kazeņu sulas man gan ir, bet tās jau ir diezgan vecas un tādēļ ieskābušas; lai remdētu slāpes, mēs tās dzeram tikai ar ūdeni un nedaudz medus.

6. Bet man ir daži podi, pilni ar sarūgušu kazas pienu; ja tev tas varbūt būtu patīkami, es tūlīt dažus ienestu. Kopā ar maizi tas patiesi ir labs ēdiens.

7. Es saku: “Nu tad nes, kas tev ir! Bet es redzu, ka tu savā mājā glabā vairākus ādas vīna maisus; ja tu nekad neiegūsti vīna, kam tev tie vīna maisi?”

8. NABADZĪGAIS BŪDAS ĪAPŠNIEKS saka: “Jā, jā, tie man gan ir, jo es esmu vīna maisu darinātājs; bet tajos vēl nekad nav bijis ne piliena vīna! Es tos esmu sagatavojis nākamajam tirgum pilsētā; nu esmu izgatavojis ap piecdesmit un pārdošu par labu grasi gabalā.”

9. ES saku: “Tad ej un ņem vīna maisus, un tos visus piepildi ar ūdeni!”

10. NABADZĪGAIS VĪRS jautā: “Labais Meistar, kāds no tā būs labums?”

11. Es saku: “Draugs, nejautā, bet gan dari, kā es tev saku, tad tu būsi laimīgs laicīgi un mūžīgi!”

12. Pēc šiem vārdiem nabadzīgais vīrs tūlīt pasauca sievu un savus astoņus jau pieaugušos bērnus, starp tiem sešas meitas un divus dēlus, un gāja pie akas un tos piecdesmit maisus drīz piepildīja. Kad vīna maisi bija pilni, viņš man jautāja, kas viņam nu ar tiem jāiesāk.

13. Te Es viņam saku: “Ienes tos visus vēsajā akmens grotā, pie kuras ieejas ir uzcelta tavas būdas aizmugure.

14. NABADZĪGAIS BŪDAS SAIMNIEKS, kuram šajā grotā glabājas salmi, tos izklāja uz zemes un labā kārtībā citu pēc cita tos ar ūdeni pildītos maisus nolika uz salmiem, un kad viņš ar darbu bija galā, viņš atkal iznāca priekšā un teica: “Kungs un Meistar, vai viss ir noticis tā, kā tu to esi pavēlējis? Varbūt ar tiem vēl tālāk ir kas darāms?”

15. Es saku: “Nu jau viss ir labākā kārtībā. Bet nu ej un paņem dažas savas labākās atnes krūzes un piepildi tās no kāda no piecdesmit maisiem, no kura tu gribi, bet no piepildītām krūzēm arī nobraudi, kā tev tas garšo. tad nes tās mums un saki, kā tev tas ūdens, tā sagādāts, garšo?”

16. Nabadzīgais tūlīt iet, ņem divpadsmit krūzes un tās piepilda. Jau piepildot viņam degunā iesitas lieliska vīna smarža, un, kad viņš plūstošo saturu nogaršo, viņš no pārsteiguma pilnīgi nezina, ko darīt un saviem bērniem, kas viņam palīdz, saka: “Klausieties, to nepatver neviens cilvēka saprāts! Ūdens, ar ko mēs piepildījām maisus un nu iepildījām krūzēs, ir par viscēlāko, labāko vīnu! Nogaršojiet, pārliecinieties paši!”

17. Bērni nogaršo un arī nevar pietiekami vien nobrīnīties par šo brīnumu, un VECĀKAIS DĒLS teica: “Tēvs, tu zini, ka es rakstos esmu labi izglītot. Es zinu visus praviešus un viņu darbus; bet šādu darbu nav paveicis neviens no viņiem! Šim ārkārtējam cilvēkam acīmredzami vajag būt vairāk, nekā pravietim.

18. Arī MEITA saka: “Jā, jā, tēvs, arī mums tā liekas! Beigās viņš ir pat Elija, kuram vēlreiz jānāk uz Zemes, lai cilvēkus sagatavotu uz lielā mesijas ierašanos! Jeb varbūt Viņš it kā ir pats lielais mesija?”

19. TĒVS saka: “Iespējams ir kā viens, tā otrs! Hm, hm, bet kā tas tomēr ir noticis tik pēkšņi un negaidīti?”

20. Kamēr nabaga vīrs prātodams tā vēl runā, steidzīgi nāk viņa SIEVA un, gandrīz bez elpas aiz sajūsmas, saka: “Nāciet, nāciet un skatieties, kas te mūsu būdā ir noticis! Mūsu ēdienu kambaris ir pavisam pilns ar dažādiem labiem ēdieniem un labāko maizi! To nevar būt darījis neviens cits, kā tas pats meistars, kas pirms stundas nāca mūsu būdā un no mums prasīja pajumti un vakariņas!”

21. VĪRS saka: “Par to nav nekādu šaubu! Bet kā? Kas mums par to dod kādu izskaidrojumu? Kas viņš ir? Ja mēs sakām: “Viņš ir viens pravietis!”, tad mēs acīmredzami sakām par maz. Ja mēs sakām:

“Viņš ir viens eņģelis!”, tad ar to mēs neesam pateikuši daudz vairāk. Bet ja mēs sakām: “Viņš ir Dievs!”, te mēs tomēr varētu būt pateikuši par daudz; jo Dievs ir tikai gars, bet viņam ir miesa, asinis un kauli, un te varētu jautāt, vai viņš beigās tomēr it kā nav kāds grieķu Zevs vai Apolons. Bet nu nozīmē visā pazemībā, mīlestībā un pateicībā ienest vīnu, maizi un zivis, un kas mums tikai ir ēdams; jo šī labdarība ir nesamaksājami liela!”

22. Un nabaga vīrs nāca ar pilnām krūzēm un viņa sieva un viņa bērni ar maizi, zivīm un vēl citām ēdamām lietām. Un VĪRS, dziļi Manā priekšā noliekdamies, ļoti pazemīgi skanošā balsī teica: “Ak Kungs un meistar! Kas gan tu esi, ka tu vienīgi tikai caur gribu spēj šādas lietas? Es tavā priekšā drebu aiz augstākās godbijības! Tu nevari būt mums līdzīgs cilvēks; bet kas tad tu esi, lai mēs tevi cienīgi varētu godāt?”

23. ES saku: “Redzi, mans draugs, Es gribu tev ko teikt, un no tā tu pats vari spriest! Ja tu rīta agrumā mani, ka kļūst gaišāks un debesis pamazām kļūst rozainas, tad tu saki: “Drīz uzlēks saule!” Bet kļūst gaišāks arī tad, kad sāk parādīties Mēness; bet nespodrajai gaismai neseko rīta blāzma, un kad pilns Mēness beidzot uzlec un apgaismo zemi ar savu pusgaismu, tad tomēr neviena puķīte neatver maigo kausu, lai iesūktu aukstos, nespodros un neatdzīvinošos starus!

24. Tie jau ar spēcīgu gaismu iekautie sūtņi, saules tuvošanos pavēstošie mākonīši, nekā mēness tā pilnīgākā gaismā; bet, ja šiem sūtņiem neskotu Saule, tad uz visas zemes drīz izskatītos tā, kā šis Zemes īsti sastingušajos ziemeļu apvidos, kurus pilnus deviņus mēnešus nesasniedz neviens saules stars. Un tā, redzi, atbilstoši notiek arī garu mūžīgā pasaulē, vienīgi caur kuru radusies un nu turpina pastāvēt šī materiālā.

25. Uzpeld visādas mācības un pravieši un cilvēkiem māca to un to; šur un tur tajā ir arī kaut kas paties, bet pie kādas patiesības dzirkstelītes apkārt ir tūkstošiem melu un līdzās kādai patiesības dzirkstelītei tie sevi uzdod, it kā būtu pati patiesība. Visi šādi skolotāji, pravieši un viņu mācības līdzinās Mēness gaismai, kas savu gaismu vienmēr maina, un bieži, tad, kad nakts laikā tās gaisma būtu visvaidzīgākā, nespīd nemaz.

26. Bet līdzās neīstām mācībām un praviešiem ir arī īsti un patiesi, no kuru acīm, sirdīm un mutēm staro Dieva gaisma. Viņi līdzinās ar gaismu apņemtajiem mākonīšiem, kas pavēsta saules ausmu; bet, ja paliktu tikai pie tiem, kaut lai ar cik mirdzošiem mākonīšiem, proti, īstiem un patiesiem praviešiem, tad ar laiku cilvēku sirdīs tomēr sāktu izskatīties tā, kā izskatās zemes īstenos ziemeļos, tieši kā sastindzis ledus, auksts un miris. Bet patiesajiem gaismas mākonīšiem, kas iet pa priekšu saulei, seko pati saule, un pie tās pirmajiem gaismas stariem, kuriem tā liek starot virs Zemes klajumu vēl pelēkajiem kalniem, viss pamostas, kļūst pilns prieka un dzīvības. Putni austošajai gaismas un siltuma mātei dzied viņu tīros psalmus, odi un vabolītes pieceļas gaismas caurstrāvotajā gaisā un brīnišķīgajai dienas mātei sīc savu sajūsmu, un lauku puķes paceļ savas brīnišķīgi izgreznotās galviņas un atver savas balzāmu sniedzošās mutes, lai lielajai pasaules sildītājai dvestu pretī brīnišķu smaržu.

27. Bet no šī ļoti patiesā attēlojuma tu jau vari tik daudz noprast, lai sevī sasniegtu skaidrību, ka tu savā sirdī liec Mani vietā, kas Man pienāks! Ne zvaigžņu, ne Mēness gaisma un tikpat maz mākonīšu spožums nav spējīgs atbrīvot no važām šīs zemes matērijas sagūstīto dzīvību un to tādējādi izvilināt pastāvīgi darbīgā brīvībā; to spēj vienīgi Saules gaisma.

28. Bet kurš starp cilvēkiem var būt **tas**, par Kura atnākšanu ir pareģojuši visi īstenie pravieši?”

29. Te nabadzīgais vīrs ļoti apmulst un ļoti domīgs kopā ar savējiem iet būdā, lai mūs neapgrūtinātu baudīt vakariņas.

176. MĀCEKĻU LIECĪBA PAR KRISTU. (MATEJA EV. 16:13–20)

1. Mēs nu paēdam vakariņas, un BŪDAS SAIMNIEKA ģimene mums sagatavo iespējami labas dusas vietas. bet mājās viņš savai sievai un bērniem saka: “Klausieties! Bez kādām šaubām, tas būs apsolītais mesija! Tātad iemiesots pats Jehova, gara pasaules mūžīgā Pirmsaule, kuram pa priekšu kā gaismas mākonīši ir gājuši visi no Dieva gaismas apgaismotie pravieši! Jā, jā, es gan zinu, man ir skaidrs; bet ko nu darīt?! Es gandrīz vairs neiedrošinos vārdu runāt ar Viņu, to mūžam vissvētāko, kuram mums tagad kalpo neskaitāmi pulki eņģeļu, kas katru acumirkli no viņa saņem jaunas pavēles, kas ar domas ātrumu tās aiznes uz zvaigznēm un uz visām pasaules malām! Un **tas**, kura rīcībā ir visas mūžīgās Debesis un to Ēdenes, šonakt paliek mūsu nabadzīgā būdā!

2. Ak, liksmojiet, bet pie tam arī drebiet no prieka; jo šajā naktī Viņš paliek pie mums! Visa zeme nav vērtā šīs ausgtākās žēlastības, nerunājot par mūsus visnozēlojamāko būdu, pie tam vēl mēs, kas esam pilni visādu grēku!”

3. Bet, kamēr būdas saimnieks kopā ar savu ģimeni, taisot mums nakts guļas vietas, tā runā, Es jautāju tiem maniem mācekļiem, kuri izpētīšanas nolūkā šodien bija tikuši atsūtīti pirmie, teikdams: “Ko tad ļaudis šajā apvidū saka, kas Es esmu?” (Mt. 16:13)

4. Uz to IZJAUTĀTIE MĀCEKĻI atbild: “Daži visā nopietnībā saka, ka Tu esot no nāves atkal piecēlies Jānis Kristītājs. Citi atkal domā un saka, ka Tu esot Elija, par kuru stāv rakstīts, ka pirms lielā mesijas viņš nāks no debesīm un visus cilvēkus sauks nožēlot grēkus un patiesi atgriezties pie Dieva. Vēl citi domā, tu esot pravietis Jeremijs, par kuru arī tautā pastāv teiksma, ka viņš nāks no debesīm pirms mesijas. Viņi arī saka, Tu varētu būt arī kāds cits viens vai otrs pravietis (Mt. 16:14); jo pirms it kā nāktu lielais mesija, Viņam pa priekšu nāks visi pravieši! — Tās ir tās pieņemamākās teiksmas par tevi. Bet par tevi ir vēl daudzas citas, bet pēc tam, kad mēs tās uzklaušām, mēs cilvēkus par tām norājam un tā vietā viņus vedām uz labākām domām par tevi. Bet daudzi vēl domā, ka tu esot maskējies grieķu Zevs.”

5. ES saku: “Nu labi, jūs man nu esat pavēstījuši, ko esat dzirdējuši, bet tagad es arī no jūsu mutēm vēlos dzirdēt, par ko tad īstenībā **jūs** Mani turat. Es jums nejutāju it kā tukši, bet gan visā nopietnībā; jo pie dažiem apstākļiem, kur jums šad un tad mana darbība liekas laicīga, Es manū, ka jūs jūsu sirdīs tūlīt spriežat citādi un Mani pilnīgi neuzskatāt par to, par ko Jūs Mani atzīstat, ja no manis tiek veikts kāds liels brīnumdarbs! Tādēļ beidzot sakiet Man pavisam atklāti, par ko jūs pēc jūsu nobriedušām un saprātīgām pārdomām visā nopietnībā Mani turat! (Mt. 16:15)

6. Te visi mācekļi apklusā un, izņemot Sīmani jūdu, nezināja, kas viņiem man uz šo jautājumu būtu jāatbild. JŪDA ISKARIOTS Tomam teica: “Tagad runā! Tu vienmēr esi tik gudrs! Tas tev jābūt tīram jokam, uz Meistara dīvaino jautājumu atrast derīgu atbildi!”

7. TOMS saka: “Runā tu, ja tu esi tik gudrs! Es Viņu turu par to, par ko Viņš Pats Sevi jau sen ir uzdevis! Viņš par sevi nekad nesaka citādi, kā: “Es esmu Cilvēka Dēls, un Dievs ir mans, kā jūsu visu, Tēvs!” Ja Viņš pats Sev dod tādu liecību, kādu citu liecību īstenībā varam Viņam dot, izejot paši no sevis? Viņš, protams, veic darbus, kādus kopš Mozus un citiem praviešiem nav veicis neviens cilvēks. Vienīgi, kad mēs to lietu tā īsti pie gaismas aplūkojam, tad mēs atradīsim, ka tas tomēr ir Dieva Gars, kas to visu veic caur kādu izraudzītu tīru cilvēku! Bet Dieva Garam būs vienalga, vai Viņš caur kādu izvēlētu cilvēku kalnus pārceļ vai iznīcina, jeb vai viņš caur pravieša Vārdu liek izdoties kādam mazākam brīnumam.”

8. JŪDA ISKARIOTS saka: “Tātad tu Viņu turi tikai par kādu pravieti?”

9. TOMS runā: “Katrā ziņā, un par lielāko, kāds jebkad staigājis uz Zemes, — kas gan nav Viņa, bet gan Dieva nopelns! Jo vienīgi Dieva var cilvēku pamodināt par kādu pravieti, kā Viņš to darīja ar Zamuēlu, kad tas vēl bija bērns, un kā Viņš, proti, vienīgi Dievs pat neistā pravieša Bileama ēzeli padarīja par pravieti un caur ēzeli tad arī pašu Bileamu. Ja mēs to īsti aptveram un liecību, ko Jēzus pats sev dod, proti, ka Viņš esot tikai cilvēka dēls, kaut gan arī viņš brīnumaino Dieva spēku, kas sevišķā pilnībā ir Viņš sastopams, izsaka kā dievišķu ES, te pēc manām neautoritatīvām domām mums ir neiespējami viņam dot kādu citu liecību, nevis to, kādu Viņš Pats Sev vienmēr dod! Tātad Viņš ir izcils Dieva Dēls, kādi esam arī mēs, kaut gan ne tik augsti ārkārtējākā mērā, kā Viņš.

10. JŪDA ISKARIOTS saka: “Bet kā tad ar to, ka daudzi Viņu tomēr tur par apsolīto mesiju un labākie romieši un grieķi pat par vienīgi patieso visuvareno Dievu?”

11. TOMS saka: “Viņiem arī ir taisnība; jo Dieva spēks, kas ir Viņš, arī ir vienīgi patiesais Mesija un, bez šaubām, arī pats Jehova.”

12. Ar to Jūda Iskariots samierinājās, un Es, kaut gan Es to dzirdēju, uz to klusēju.

13. Bet PĒTERIS manīja Manu klusēšanu, piecēlās un teica: “Kungs, es pat starp brāļiem par tevi nomanu dažādas domas! Tādēļ atļauj man, ka brāļu dēļ arī es skaļi un sadzirdami par tevi izsaku manu liecību!”

14. ES saku: “Dari to; tātad, kā skan tavi vārdi?”

15. PĒTERIS, resp., Sīmanis jūda, saka: “No manas sirds dziļākiem dzīvības pamatiem, un visas pasaules priekšā es skaļi saku un atzīstu: Tu esi Kristus, dzīvais Dieva Dēls!” (Mt. 16:16)

16. Un ES teicu Pēterim: “Svētīts esi tu, Sīmani Jona dēls; to tev neatklāja tava miesa un asinis, bet gan Mans Tēvs, kas ir debesīs!” (Mt. 16:17)

17. Bet ES tev arīdzan saku: “Tu esi Pēteris, klints; uz šo klinti es gribu celt Manu draudzi un tiem elles vērtiem to nebūs uzvarēt! (Mt. 16:18) Un Es gribu tev dod debesu valstības atslēgas! Viss, ko tu uz Zemes sasiesi, tam arī debesīs jābūt sasietam, un ko tu uz Zemes atraisīsi, tam arī debesīs jābūt atraisītam!” (Mt. 16:19)

18. Te PĒTERIS teica: “Kungs, es patiecos tev par šo augsto žēlastību, kurai es sevi turu par pilnīgi necienīgu, jo es vienmēr biju un diemžēl vēl esmu rupjš grēcinieks! Bet kas te attiecas uz saistišanu un atraisīšanu, tad es tev arī atklāti atzīstu, ka es nesaprotu un nezinu, kas man te jādara. Ja Tu to vēlētos, Tu to lietu gan varētu man padarīt nedaudz skaidrāku!”

19. ES saku: “Īstā laikā tev tas viss kļūs pilnīgi skaidrs; bet pagaidām es jums visiem to stingri aizliedzu, ka **pirms** laika jūs nevienam par to nepaziņojat, ka Es esmu patiesais Jēzus, tas Kristus!” (Mt. 16:20)

20. Pēc šīs svarīgās sarunas Matejs rakstītājs jautā, vai viņam tas viss jāatzīmē.

21. ES saku: “Šejienes brīnumu nē, un sarunu starp Tomu un Jūsu Iskariotu tev nav jāpiemin; bet gan galveno, ko Es nokārtoju ar Pēteri. Vienmēr raksti tikai tā, kā Es tos vārdus tev likšu sirdī, un tad viss būs labi un pareizi!” — Ar to tad rakstītājs bija apmierināts un tad drīz devās pie miera; bet mēs līdz pusnaktij palikām sēžam pie galda, un tad nāca arī mājas ļaudis un ļoti patīkami mums kavēja laiku.

177. BŪDAS SAIMNIEKS MARKUS ATSTĀSTA TEMPLA ŠAUSMU DARBUS.

1. Būdas saimnieks, kura vārds bija Markus, zināja mums daudz stāstīt par farizejiem un, kas griebēja būt arī rakstu zinātāji. Starp citu, viņš daudz stāstīja par tempļiešu slepenām nežēlībām un ka viņi tūlīt ir katra nesamierināmie ienaidnieki, ja pie viena vai otra nomana kādas garīgākas, tātad pravietiskas dotības. Daudzi šādi garīgi cilvēki pavisam slepeni tika nonāvēti. Viņus pavisam draudzīgi ielūdza, parādīja viņiem vienu godināšanu pēc otras, un aiz tīras draudzības spieda viņiem rokas. Bet ja viņi reiz ir nonākuši tempļa aizmugurējās istabās, kas tiek apdzīvotas no galvenajiem farizejiem, tad šai pasaulei viņi ir zuduši; jo te neviens vairs neiznāk dienas gaismā. tas ir, tālāk saka Markus, neaptverami, ka Dievs tik ilgi var noskatīties šādas nežēlības. Sodomā un Gomorā gan esot gājis slikti, bet pret to, kas te nu notiek Jeruzalemē, Sodomā un Gomorā tikko būtu tas, kas te ir viens lietus piliens pret jūru; un tomēr, neskatoties uz Ābrama daudzkārtējām aizlūgšanām, toreiz Dievs ar uguni no debesīm lika iet bojā šīm pilsētām un visiem tām piederīgiem apvidiem! Bet tagad, pie šīm daudzajām katra iedomājama veida nežēlībām, Dievs tas Kungs dara, it kā Viņš to nezinātu, un par visu cilvēci vairs neraizējas! Kāds tam tomēr it kā varētu būt iemesls?”

2. Uz šo pavisam labo jautājumu ES viņam teicu: “Draugs, Dievs zina visu, kas te notiek! Viņš zina visas farizeju un rakstu mācītāju neskaitāmās un neizsakāmās nežēlības; bet tādēļ Es Pats nācu pasaulē, lai šis čūsku dzemdējums un odžu dzimums pie Manis paša piepilda savas nežēlības mēru, bet tikai tad bēdas šim ļaunajam odžu dzimumam!”

3. MARKUS saka: “Jā, Kungs, Meistar un cilvēku draudzīgākais labdari! Ja arī tev nepiemīt vara ar vienu dvašu tūkstošiem cilvēku aizpūst citā pasaulē, tad tu esi ļoti nožēlojams, ja tev jebkad ienāktu prātā ierasties Jeruzalemē un tur rādīt brīnumdarbus. Es šeit tev gan esmu ļoti vienkāršs vīrs, bet daudz ko saprotu, ko neviens farizejs, protams, vēl nekad nav ne sapņojis; bet, pie tam es esmu ļoti viltīgs un farizeju acu priekšā, ar kuriem es ļoti bieži sastopos, spēlēju tik dumju velnu, ka pie tam viņiem tiek atņemtas katras pēdas no nojausmas, ka man piederētu kādas slepenas zināšanas!”

4. Tā ka viņi mani jau labu laiku pazīst kā lielu neļēgu un domā, ka var man rādīt pakaļu vai seju, un es tikko varētu atšķirt vienu no otras, tad viņi dažkārt ļauj man skatīt lietas, ka pie tam man vajag Tev atklāti atzīties, ka dažkārt jau totāli sāku šaubīties par Dieva esamību. Jo es pie sevis domāju: “Ja ir kāds visvarens, ļoti gudrs, taisnīgs un labs Dievs un Viņam, kā mums to māca raksti, nedaudz rūp cilvēce, tad viņam ir neiespējami noskatīties tādos šausmu darbos! Nekāda Dieva nav! Pēc Platona cilvēks pēc miesas ir pērtiķu pēcnācējs, un pēc dvēseles plēsīgāko bestiju pēcnācējs. Tādēļ kādas spēcīgas draudzes priekšā vajag stāvēt kādam spēcīgam un gudram Simsonam, kas to dzīvnieku savienojumu, kas sevi dēvē par cilvēku, notrauc zemē ar asāko dubultdzīvniecisko pārmācības riksti un pēc gadiem, mazākais, tiktāl savalda, ka tas kļūst tikai par pusē cilvēku.

5. Mans prāts nodarbojās ar šādām un bieži vēl ļaunākām domām, ja es bieži sastapos ar no tevis pavisam pareizi dēvētā čūsku dzimuma pārāk šausmīgi nežēlīgajiem slepenajiem darbiem! Tādēļ, kā

teikts, ja Tu gribi tikt aizgādāts no šīs pasaules nežēlīgākā un sāpju pilnākā veidā, tad ej uz Jeruzalemi, un Tu pieredzēsi, ka es esmu runājis pilnīgāko patiesību, bez kā esmu kāds sevišķs pravietis.

6. Lai Tev darītu zināmu tikai vienu slepenu gājienu, bet kas jau, mazākais, tūkstoškārt pārsniedz to blēdību ar tempļa mēslu svētumu, es Tev pavisam īsi atstāstu, ko es tikai kopš neilga laika pats esmu piedzīvojis. bet kas šo melno dzemdējumu ir novedis uz šādām pārāk sātāniskām domām, tas man nav zināms. Sātans noteikti nē, — jo viņa ļaunais prāts tik tālu nevar sniegties!

178. KĀDS NOTIKUMS AR TEMPLIEŠIEM.

1. (MARKUS): “Tā dēvētajā Mazāzijā ir kāds no cilvēkiem apdzīvots apvidus, kurā sievas pa lielāki daļai ir neauglīgas. kas pie tā vainīgs, es Tev nezinu pateikt. Vispār tas ir fakts, ka, ja kāda sieviete tiek piegūlta no jūda vai samarieša, tad tā kļūst tikpat auglīga kā kāda no mūsējām. Nu, farizeji, kas viņu ļaunos apustuļus izsūta visā pasaulē, ar tām neauglīgajām sievietēm ir iepazinušies jau sen un bieži veselām karavānām ir devušies uz turieni, lai sievas padarītu auglīgas! Tas bija tāds labi apmaksāts zināmā mērā draudzīgs pakalpojums. Bet pie šī pakalpojuma nepalika, jo Mazāzijas tā apvidus vīrieši pamazām saprata, ka viņi ir ļoti piekrāpti, jo viņu sievas īstenībā nav kļuvušas grūtas tajās apaugļošanas iestādēs, kurās citādi ļoti skaistajām, kaut arī neauglīgajām sievietēm vajadzēja palikt desmit mēnešus. bet pēc desmit mēnešu notecēšanas, kuros no kaislīgajiem apustuļiem sieviete tika piegūlta gandrīz līdz nāvei, šādai sievietei tika palikts apkašā tāds nopirkts bērns un, proti, tik viltīgā veidā, ka pat sieva ticēja, ka bērns esot no viņas! Bet, kā teikts, ar laiku skaisto un krāšņo sievu vīri krāpšanu tad tomēr atklāja, un, proti, caur kādu godīgu samarieti, kas tiem Mazāzijas vīriem rādīja, kā Dieva pilsētas Jeruzalemes šķietami dievbijīgie apustuļi to darīja.

2. Te draudzes apkrāptie vīri gāja apaugļošanas iestādēs pie apustuļiem un pavisam nopietni viņiem pārmeta, ko viņi no kāda Ziharas pilsoņa bija dzirdējuši, un arī it kā apaugļotās sievas apgalvoja to pašu.

3. Bet apustuļi, visām krāpšanu eļļām iesvaidīti, drīz atrada kādu pavisam labu izeju. Sūdzību uzrādītājiem vīriem viņi samariešu aprakstīja no tādas puses, ka sūdzētāji pilnīgākā nopietnībā sāka atzīt, ka tieši samarieši, no Dieva jau kopš daudziem gadiem nolādētie jūdu atkritēji, vienīgie nes atbildību par viņu sievu neauglību.

4. Bet caur to labajiem samariešiem divkārt tika zvērēta atreibība, un, proti, vispirms no farizejiem, par to, ka viņi to Mazāzijas apvidus vīriem atklāja, kā ar viņu sievietēm, un, otrkārt no pašiem neauglīgo sievu vīriem, kuri pēc farizeju izskaidrojuma sāka stingri ticēt, ka samarieši esot ļauni burvji, un jau kopš daudziem gadiem viņiem to izdarījuši, tādēļ, ka reiz kāds samarietis, kurš piegūlējis kādu sievu, tur ticis nomētāts ar akmeņiem. bet viņi, proti, farizeji, neauglīgo sievu laulātajiem draugiem pret labu atlīdzību zinot ieteikt kādu pretlīdzekli un vēl vieglāk varot paši to sagādāt! — Tikai tagad, mīļais, labais Meistar, nāk klajā tas īsti sātāniskais!”

5. ES saku: “Stāsti tikai tālāk! Ja arī tas nav vajadzīgs Man, tad tomēr tas jo vajadzīgāks ir šiem maņiem mācekļiem, ka viņi to uzzina.

6. MARKUS turpināja savu stāstījumu, teikdams: “No kā tad īstenībā pastāv tas no Jeruzalemes apustuļiem par lielu naudu ieteiktais, lai Mazāzijas zināmā apvidus sievas padarītu auglīgas? Pēc apustuļu gudra padoma tas nepastāv iekš kā niecīgāka, ka viņiem jāgādā samariešu bērnu asinis un, kad viņi ir precību gados, tad tās vai nu svaigā veidā, vai arī izkaltētas pulverī ir jāieņem, un pēc tam to dara sievas, pirms viņas ļaunas piegūlētās. tas iznīcinātu samariešu burvības spēku un sievas atkal padarītu auglīgas! — Bet kā dabūt samariešu bērnu asinis? — Par to par labu algu un pret labu vārdu rūpēsies tempļa apustuļi!

7. Priekšlikums no minētiem mazāziešiem tika pieņemts. Bet kas notika pēc tam un ļoti izplatītā mērā notiek vēl šodien? Farizeji, kā un kur tikai varēja, pilnīgi medīja samariešu bērnus un dara top vēl šodien.

8. Šādi bērni, no viena līdz divpadsmit gadiem veci, tiek nogādāti zināmajās apaugļošanas iestādēs, tur kādu laiku tiek labi baroti, sevišķi ar barības vielām, kas derīgas asins pavairošanai. Ja rādās, ka bērns ir pilnasinīgs, tad bērns tiek izģērbts, ievests nokaušanas kambarī un tur tik nodots īpaši nolīgtiem slepkavām. Viņi ar stingrām virvēm nelaimīgajam bērniņam stingri sasien rokas un kājas un tā saistītu bērniņu piesien pie staba, kas novietots kādas vannas vidū un tad izmisīgi kļiedzošajam bērni-

ņam atver roku un kāju āderes. Kamēr nabadziņš tā nosaiņo un, dabīgi, pēc dažiem acumirkļiem kļūst par liķiem, Dieva apustuļi no Dieva pilsētas Jeruzalemes ne no šā, ne no tā ļauj tam notikt. Tā nonāvēto bērnu atraisītie liķi tad tiek sadedzināti īpaši tam nolūkam uzbūvētā lielā krāsnī un viņu asinis vai nu svaigas, vai arī parakstīti izžāvētā stāvoklī tiek pārdotas zināmajam mērķim. Šo sātānisko līdzekli ellei vajag būt svētījušai; jo sievas, kas šīs asinis bauda, nopietnībā tad nu kļuvušas auglīgas.

9. Pret tā ko tak mīļajam Dievam, ja Viņš nav kāda sena jūdu pasaka, tomēr būtu jāatrod kāds pretlīdzeklis, bet līdz šai stundai no augšas vēl nekas nedarbojas! Dievs vēl vienmēr pavisam pacietīgi un mierīgi var uzlūkot šādas neiedomājamas šausmas, tāpat kā apmēram pirms trīsdesmit gadiem Viņš Betlemē varēja noskatīties, ka caur vistirāniskākās varas pavēli vienā dienā tikai nogalināti pie pietūkstoš vīriešu kārtas bērni no viena līdz divpadsmit gadus veci, un tas pasaulē nežēlīgākā veidā!

10. Kā es no rakstiem esmu mācījies, Dievs ir ļoti labs, gudrs un pilns līdzcietības; bet ja es, kā visās šausmās iesvaids, to lietu tā īsti pie gaišās gaismas aplūkoju, tad es gan tikko varu atbrīvoties no domām, ka vai nu nekāda dieva nav, vai, ja kāds ir, tad viņš ne tuvu nerūpējas par šīs pasaules cilvēkiem! Bet vai tādēļ kāds var uz mani dusmoties? Noteikti neviens godīgs un līdzīgi man pret cilvēkiem draudzīgs cilvēks, arī Dievs nē! Jo manās krūtīs vēl pukst sirds, kas ar visu mīlestību ir pieķērusies nabaga cilvēcei.

11. Bet ja Tevī, kungs un Meistar, slēpjas kas dievišķīgs, tad tomēr arī šajā sfērā dari kādu brīnumu un sagrauj un iznīcīni šādus briesmoņus! Es ne niecīgākā mērā nešaubos, ka tev tas būtu jāizdodas; jo tas, ko es šodien pie Tevis piedzīvoju, man ir vairāk kā vispietiekamākis galvojums, ka Tev, ja tikai tu to gribi, nekas nevar būt neiespējams! Jo Tu esi vairāk, kā visi pravieši kopā!”

179. MĀCEKĻU SATRAUKUMS PAR TEMPLA VĪRU RĪCĪBU.

1. ES saku: “Draugs, tas, ko tu man atstāstīji, ir tikai silueta ēna no tā, ko Es redzu un zinu; bet tev trūkst dziļāku zināšanu par dievišķo kārtību, un tā tu pat ar zināmām tiesībām apvaino dievu zināmā tūlībā, bet, tā kā tev ir neredzēti godīga un krietna sirds, tad Es gribu pie tevis palikt pilnas sešas dienas un šajā laikā gribu tev dot pietiekamu gaismu par visu tur, kur pie tevis vēl ir tumsa. — Bet, tā kā nu ir klāt pusnakts, tad ļauj mums iet uz mums sagatavotajām guļas vietām!”

2. MĀCEKĻI saka: “Kungs, šodien mums jau ir vienalga, vai mēs esam nomodā guļas vietās, vai šeit laukā, jo drauga Markusa stāstītais mums tik totāli laupījis miegu, ka mēs ne par ko pasaulē vairs nespētu aizmigt! Patiesi, katrs asins piliens mūsu dzīslās vārās aiz dūsmām un niknuma pret šīm visplēsīgākajām bestijām no zināmiem cilvēkiem, kas iziet no tempļa! patiesi, pie tādiem apstākļiem tomēr būtu tūkstots reizes labāk, ja nekad nebūtu piedzimis! Kungs, liec pār šiem bestijām tūlīt lit ugunij no debesīm! Jo tas, ko mēs nu esam dzirdējuši, tālu pārsniedz visu, ko vien par šiem zvēriskiem cilvēkiem jebkad esam dzirdējuši!”

3. ES saku: “Tieši tādēļ jums nedaudz vajag izgulēt šo dubulto reibumu, kad jūs būsiet saprātīgāki un mierīgākām asinīm, mēs par to spēsim spriest vieglāk!” — Pēc šiem Maniem vārdiem bez tālākie iebildumiem visi dodas pie nepieciešamā miera.

4. Nākamās dienas rīts pienāca ātri, un Es un mācekļi piecēlāmies no mūsu, mums pēc iespējas labi sagatavotām guļas vietām.

5. Kad mēs nācām ārā, te SĪMASNIS JŪDA teica: “Kungs, es gan labu laiku gulēju, bet mūsu saimnieka Markusa stāsti man neiziet no prāta. Nē, tas ir kas nedzirdēts. Tā kas tak vēl nekad nav noticis! Patiesi, dažkārt es pats nevaru aptvert Tavu pacietību un iecietību. Kad es padomāju, ka Tu dažkārt ar mums, kas tak pie Tevis turamies kā mats pie mūsu miesas, esi pavisam strups. Un nespēj ne apskatīties, kā Tu kādu no mums ar kādu vārdu vai skatienu tā sodi, ka pēc tam tas tik viegli atkal neiedrošinās tev par kaut ko skaļi jautāt; bet šādās negantībās Tu pavisam omulīgi vari noskatīties vairākus gadu simtus un tas Tevi pavisam neapgrūtina! Kur kāds no mums varētu pilnīgi izlēkt no ādas, tur Tu vari noskatīties pavisam pacietīgi, bet kur mūsu acis redz vai atrod maz vai neko, tur Tu atkal izturies tā, it kā no tā būtu atkarīga visas radības pestīšana!

6. Redzi, Kungs, tās tad tomēr ir lietas, kuras mums nav iespējams aptvert. Un Markusam nav tieši netaisnība, ka viņš par Dievu domā tā, kā viņš vakar pavisam atklāti labi iztīcās. Tas gan ir noteikti un patiesi, ka Tu, ak Kungs, visiem šiem mocekļiem, par katras minūtes ilgām ciešanām, kas viņiem uz šīs zemes bija piešķirtas, mūžībā vari viņus vairāk kā pietiekami atalgot un to tu arī darīsi, — bet pie visa

tā, tā tomēr ir pavisam izmisīgi rūgta lieta, bieži tikt pārdabīgi mocītiem no šīs Zemes pārgalvīgi ļauniem cilvēkiem. Un, Kungs, nedaudzi moku pilnākie acumirkļi nomocītajam arī kļūst par mūžību!”

7. ES saku: “Es mums jau vakar, — tev tāpat kā Markusam, — teicu, ka Manā šeit uzturēšanās laikā to jau iztīrāšu tuvāk; tālab gaidiet, līdz tam būs laiks, un tad jau tam jākļūst pietiekami skaidram. Bet tagad labāk ejiet un palīdziet Markusam no krasta atnest viņa lomu; jo viņš šodien jau agri gāja pie darba un Es viņam to svētīju. Tādēļ ejiet un daudzās labās zivis palīdziet nogādāt mājā un ielaist viņa zivju rezervuārā!”

180. SVĒTĪTAIS LOMS. PAR TEMPLA MĒSLIEM.

1. Pēc šiem vārdiem mācekļi steidzās un pēc viņu spēkiem palīdzēja Markusam un viņa bērniem. Tie abi dēli gan bija jauni un spēcīgi ļaudis, bet četras vecākās meitas kopā nebija tik spēcīgas, kā **viens** no abiem dēliem.

2. Kad ar mācekļu krietnu palīdzību visas zivis bija novietotas, MARKUS nāca pie Manis, kur Es sēdēju uz kāda īsti glīta un ērta sola, un vēl pavisam nosvīdis teica: “Meistar! Tagad Tu vari teikt, ko vien tikai gribi, tad tomēr es stingri apgalvoju, ka Tu manam šīsdienu, nekad nepiedzīvoti brīnišķam un bagātam lomam tāpat esi cēlonis, kā tu vakar vakarā ar gardāko vīnu piepildīji manus piecdesmit vīna maisus, par ko tad arī es esmu atsteidzies izteikt manu vissirsnīgāko pateicību. Un tāpat es patiecos Tev, ak Kungs un Meistar, ar visaizkustinātāko un pateicības pilnāko sirdi par visām ārkārtīgi lielām un brīnumainām labdarībām, kuras Tu man un manējiem tik pārmērii bagātākā mērā esi piešķīris!

3. Šodien es izmetu lielāko velkamo tīklu, kas garumā ir simt piecdesmit un dziļumā septiņas oļek-tis liels, un redzi, viss tīkls bija pilns brīnišķīgākām un gardākām zivīm! Un tagad mani desmit diezgan lielie zivju rezervuāri ir pilni zivīm, kuras mēs šodien esam nozvejojuši ar vienīgo un pirmo vilcienu! Ja Tev tas ir patīkami, tad es tūlīt dažas lieku sagatavot brokastīm; mana sieva to labi prot!”

4. ES saku: “Dari tā, jo Man ir patika pēc tā! Bet pēc tam vari arī likt caur saviem bērniem vairākas pilnas mucas aizgādāt uz Cēzarijas Filipas pilsētu, un viņi iegūs labu peļņu!”

5. Markus dziļi paklanījās, tad steidzās virtuvē pie sievas un deva rīkojumu pagatavot brokastis, un sieva un sešas meitas tūlīt čakli ķērās pie darba. bet abi dēli divas lielas mucas piepildīja pilnas skaistākām zivīm, un, tā kā viņi savas brokastis kopā ar nedaudz vīna jau bija baudījuši, viņi ar tām steidzās tikko stundu attāļajā pilsētā.

6. Kad viņu rati, kuru priekšā bija iejūgti divi ēzeļi, iebrauca tirgus laukumā, tad jau klāt arī bija daudz pircēju un nedaudz acumirkļos par labu cenu viņiem visas zivis nopirka; jo tādas sevišķi labas zivis jau toreiz maksāja labu grasi gabalā. Tā kā abi bija paņēmuši līdz ap divsimt, tad viņi arī ieņēma pie divsimt grašiem, kas tajos laikos bija vairāk, nekā tagad divsimt taleru. Pēc pāris stundām viņi pārradās mājās ar tukšām mucām un bagātīgu peļņu un naudu nodeva tēvam, kam par to bija liels prieks un kas abus dēlus ļoti uzslavēja.

7. Bet dēli jautāja tēvam, vai viņiem vēlreiz būtu jābrauc uz pilsētu, tā kā daudzi, kas vēl gribēja pirkt, neko nedabūja. Tēvs viņiem to atļāva, un viņi vēlreiz pildīja mucas un brauca ar tām pilsētā un otro vedumu izpārdeva ātrāk un labāk, nekā pirmo.

8. Bet Markus aiz lielas pateicības nezināja, ko darīt; jo nu viņam pēkšņi tika palīdzēts izkļūt no daudzu gadu nabadzības.

9. Bet kamēr abi dēli nogādāja pilsētā pirmo vedumu, mēs brokastīs apēdām ap divdesmit labi pagatavotas zivis un pie tam tīrāko maizi un vīnu. Pie tam mēs vēl daudz ko pārrunājām, bet galvenais sarunu priekšmets vienmēr palika tempļa kalpi, un Markus vecākā, deviņpadsmit gadus vecā meita mums rādīja kādu vecu podu, kas līdz pusei bija pilns ar tempļa mēsliem, un jautāja, vai gan šie mēsli, pēc uz-mācīga pārdevēja vārdiem attēlotā un nedzirdētā kārtā laukus un dārzus padarītu auglīgus.

10. Tē starp mācekļiem, kuriem šī tempļa krāpšana nebija sveša, sacēlās smiekli, un TOMS teica: “Ak tā nekrietnība! Tie Dieva kalpi to dara jau piecdesmit gadus. Cienījamais augstais priesteris pret to gan iebilda, bet maz ko panāca; jo šie mēsli templim katru gadu ienes vismaz divtūkstoš labus grašus. bet cilvēki ir pietiekami akli un beigās pat tic, ka caur šādiem mēsliem viņu lauki, tīrumi un dārzi tiek svētīti!”

11. Uz to **VECĀKĀ MEITA** teica: “Ak miļlais draugs, tā tas nav! Lielākā daļa cilvēku tikko vairs tic šai krāpšanai; Bet ko te var darīt? Ja pārdevējam šos mēslus nenopērk, tad drīz pēc tam var būt darīša-

na ar visu elli. Vienlaicīgi šie pārdevēji ir tik uzmācīgi un rupji, ka beigās no viņu mēsliem labprāt ko nopērk, lai tikai caur to tikt no viņiem vaļā. Ja viņu acu priekšā mēslus tad iemet ūdenī, tad viņi par to neko neiztaisa un iet savu ceļu tālāk; jo viņi zina, ka pēc gada viņi atkal tiks piespiesti mēslus pirkt.”

12. PĒTERIS saka: “Jā, jā, visāda veida krāpšana, meli un viltus ir tempļa kalpu, kas sevi dēvē par Dieva kalpiem, tikumi! Viņi gan nes cilvēciskas sejas, bet viņu iekšiene ir no elles! Kādēļ, ak Kungs, tu tā ko pielaid un paciet, to gan zini tikai tu viens un neviens cits visā pasaulē!”

13. Bet Es visiem saku: “Atstājam nu to, ir jau gandrīz pusdienas laiks! Diena ir skaista un tieši ne pārāk karsta, tādēļ dodamies nedaudz ārā un apskatāmies, vai te kaut kur nebūtu kāda vietīņa, no kuras varētu būt labs skats tālumā. Sakārtojam tad sev tādu vietīņu, lai dienas, kuras šeit pavadīsim, mēs pavadām ar visādām sarunām.”

14. Uz to MARKUS saka: “Kungs, tikai pāris simt soļus aiz manas dzīvojamās būdas, un īstenībā aiz grotas, pie kuras uzcelta mana būda, vēl manā trūcīgajā īpašumā atrodas tāda vietīņa, kā Tu vēlies. Pakalna virsotne ir izgreznota ar kādu vecu ēnainu kastaņkoku, ap kuru esmu ierīkojis ērtu atpūtas solu. No šī sola bauda skaistāko skatu pār visu plašo apvidu. Redz visu Cēzariju Filipu. Un pāri jūrai, cik tālu skats sniedz, ļoti skaidrās dienās viegli redz līdz Geneceretei un tālāk līdz Kisai, un daži pat jau redz līdz Sibarai; bet tam manas acis ir par vājām un tās vietas es nevaru saskatīt, — bet augšup līdz Agdarenai es redzu viegli un daudzas citas apdzīvotas vietas.”

15. ES saku: “Tātad izvēlamies šo punktu un mūsu laiku pavadām, cik iespējams, lietderīgi! Ved mūs augšā!”

16. Būdas īpašnieks Markus pa kādu ļoti šauru, bet citādi ne tieši neērtu taku veda mūs uz to vietīņu, kas nopietnībā neko vairāk neļāva vēlēties.

redzama Cēzarija Filipa un tāpat pārredzama visa Galilejas jūra un daudzas apdzīvotas vietas.

181. MARKUS UN FARIZEJU DESMITĀS TIESAS PIEDZINĒJI.

1. Bet mēs tūlīt arī pamanījām, ka no Cēzarijas Filipas pilsētas pa ceļu, kas veda tieši uz Markus nabadzīgo dzīvojamo būdu, steidzās vairāki farizeji. MATEJS, jaunais muitnieks no Ziharas, kas jau reiz pie Kapernaumas, kad tika izdziedināts kāds slimnieks, kuru ļaužu pūļa dēļ manā priekšā neplaida caur izplēstu mājas jumtu un istabas griestiem, ar savu muti ļoti aizskāra farizejus, teica: “Šim perējumam vajag būt uzzinājušam par tavu atrašanos šeit! Bet caur ko? Par mums vajag būt izpaukušiem tikai Markus dēliem, kas ar zivīm divas reizes brauca uz pilsētu!”

2. VECAIS MARKUS saka: “Tas jau ir iespējams; jo, lai cik krietni citādi mani dēli ir, tad tomēr viņiem ir tas netikums, ka viņi labprāt pļāpā, caur ko viņi jau sagādājuši daudz posta. bet es tūlīt iešu un viņiem jautāšu.”

3. ES saku: “Tādēļ pavisam mierīgi tikai paliec šeit! Jo ne tavi dēli, ne kāds cits no šī apvidus Mani nav nodevuši, bet viņi te nāk tikai zivju dēļ, jo viņi kā dāvanu grib dabūt it kā simts zivis, kādas viņi redzēja pilsētā, bet nepirka. Tu jau zini, ka viņiem visur ir tiesības ņemt desmito tiesu, kur tikai ir kāds ieguvums; bet tagad tāds bagāts loms arī ir ieguvums. Un tad viņi arī domā, ka viņiem ir tiesības arī no tā dabūt desmito tiesu. Tādēļ ej lejā un dod viņiem simts zivis, un viņi tevi uzslavēs un zivis paņems un ar tām pavisam mierīgi atkal dosies uz mājām!”

4. MARKUS saka: “Bet kā viņi tās simts aizgādās tālāk?”

5. Es saku: “Par to neraizējies, tās jau būs viņu rūpes! Paskaties tik turp, jo viņi mums jau ir pienākuši diezgan tuvu, un viņu vidū tu redzēsi nastu nesēju dzīvnieku, kura mugura jau apgādāta ar visu nepieciešamo, lai zivis aizgādātu tālāk.”

6. MARKUS ciešāk ieskatās mazajā karavānā, kas tuvojas viņa mājai, un viegli atklāj to, uz ko Es viņu darīju uzmanīgu, un saka: “Kungs, viss jau irtā, kā tu teici; bet nu es ātri steidzos lejā, un tām simts zivīm lielā vannā jābūt jau viņiem sagādātām, kas viņus noteikti nedaudz samulsinās!”

7. ES saku: “Ej un dari tā! Bet ja viņi tev jautās, kā tu to varēji zināt, te padomā par gudru atbildi, tomēr ar meliem tu nedrīksti viņus apkalpot.”

8. Markus iet, no zivju rezervuāra tūlīt liek izcelt simts zivis un tās likt lielā vannā. Tikko viņš ar darbu bija galā, jau nāca tie daži jaunie farizeji un prasīja pēc zvejnieka Markus. MARKUS ātri pieteicās un, tā kā viņš vēl atradās pie vannas ar zivīm, teica: “Es esmu te, un te vannā ir tas, pēc kā jūs, jādomā, esat atnākuši! Tā ir godīgi jums atskaitītā zivju desmitā tiesa, pastāvoša no simts visizmeklētākām zi-

vīm, kādas jebkad mūsu jūrā tikušas noķertas!”

9. Par šādu viņa uzrunu farizeji ir pavisam pārsteigti, un VIENS no viņiem saka: “Vecais, vai tad tu esi kāds pravietis, ka tu iepriekš zini, kādēļ mēs no pilsētas esam šeit atnākuši?”

10. MARKUS saka: “Tam pavisam nav vajadzīgs būt pravietim, bet gan tikai vajag būt visiem pieciem prātiem un pie tam nedaudz saprāta, un uz mata var izdibināt, kādēļ jūs esat šeit atnākuši! Tā kā te ņemiet tās zivis un mierā atkal dodieties tālāk! Man šodien vēl daudz kas darāms, un pusdienas laiks vairs nav tālu; mēs šodien esam daudz strādājuši, un vajag iet mums pagatavot pusdienas!”

11. VIENS no farizejiem saka: “Bet pie tām simts zivīm tev kā sodu vajadzētu pielikt vēl trīsdesmit; jo tas nebija smalki, ka tu mums kā Dieva kalpiem, kas nepārtraukti lūdzam Dievu to kungu tavai svētībai, tūlīt pēc nozvejošanas caur saviem bērniem tās neatsūtīji pilsētā!”

12. MASRKUS saka: “Te klāt vēl ir ne trīsdesmit, bet gan četrdesmit zivis! Un nu es lūdzu, lai jūs esat apmierināti, un — ka jūs mani drīz atkal atstājat!”

13. FARIZEJI saka: “Mums no Dieva ir tiesības nākt, kad mēs gribam, un tā arī iet! Saliec tās zivis mūsu līdzpaņemtajās mucās, un tad mēs atkal dodamies tālāk!”

Markus tūlīt pavēl saviem bērniem izpildīt farizeju gribu, un viņi tad arī tūlīt ķeras pie darba un pilnā farizeju mucas nu ar simt četrdesmit zivīm.

15. Kad darbs ir galā, MARKUS saka: “Tagad ir izpildīts viss, ko jūs prasījāt. Vai nu jūs esat apmierināti?”

16. Kāds ļoti nekaunīga izskata FARIZEJS saka: “Nē, un vēl simts reizes nē! Jo tu ar mums runāji, kā ar apgrūtinātiem pasaules ļaudīm un aizmirsi, ka mēs esam visvarenā Dieva kalpi, kas ar vienu dvesmu var tevi uz mūžību pazudināt! Tādēļ tavai spītīgai uzvedībai pie mums jātiek sodītai ne tikai ar simt četrdesmit zivīm, bet gan ar visu tavu mantu.”

17. Te Markum kļūst par raibu. Viņš skrien būdā un tūlīt nāk ārā pie farizejiem ar pergamenta rulli, kurā ar lieliem burtiem stāvēja rakstīts, ka viņš caur un cauri ir romietis un kā tāds, ja viņš tikai grib, pilnīgi var izmantot visas Romas pilsoņa tiesības.

18. NEKAUNĪGAIS FARIZEJS nu nedaudz apmulsis saka: “Nu, cik ilgi jau esi pagāns? Jo, cik mēs zinām, vēl nesen tu biji jūds.”

19. MARKUSS saka: “Markus nekad nebija jūds, bet gan dzimis romietis, kas trīsdesmit gadus ar zobenu, ķiveri un vairogu kalpoja Marsam. Bet uz triju gadu pārbaudījumu laiku Markus tapa neapgraizīts jūds; bet, tā kā, neskatoties uz jūsu diženo Dieva Mācību, viņš pārāk drīz pārliecinājās, kādi šie dižēnās Dieva Mācības priesteri ir negodīgi, slepenībā viņu Dievu un viņu mācību ar kājām minoši un bez sirdsapziņas nelieši, kas aklās tautas priekšā gan kalpo viņu dievam, bet savas sirdis tur apraktas visos elles dziļumos un tādēļ bez sirdsapziņas visapkaunojošākā veidā tirgojas ar samariešu bērnu asinīm, tad es atkal esmu kļuvis pilnīgs romietis un kā tāds atkal nomiršu! Ņemiet nu savu laupījumu un dodieties ar to mājup! Es jums to dodu tikai tādēļ, ka nesen es trīs gadus biju neapgraizīts jūds!”

20. FARIZEJI saka: “Bet Marku, kā tas ir iespējams, ka tu nu pēkšņi esi kļuvis tik ļoti gudrs cilvēks? Mēs tevi jau sen pazinām kā garā ļoti aprobežotu cilvēku! Mūsu priekšā tu tikko zināji, vai tu esi vīrietis vai sievietē; kā tu pēkšņi garā esi kļuvis tik spējīgs?”

21. MARKUS saka: “Tā bija ļoti romiski viltīga maska, lai kā visdumjākais zellis tā pavisam viegli uzzinātu jūsu ļaunās viltības, nedarbus un kauna darbus! Bet es tomēr galvoju par to, ka labāk, nekā jūs pazīstu Mozu un visus praviešus, — kaut gan īstenībā esmu romietis, bet sirdī jau sen esmu īsts jūds!”

22. FARIZEJI saka: “Bez apgraizīšanas neviens nevar būt jūds un tuvoties Dievam!”

23. MARKUS saka: “Es jau arī nekad neesmu tiecies tuvoties Dievam jūsu veidā, bet gan vienīgi sirdī pēc pravieša Jesaja mācības, un tas man ir pietiekami. Bet ja tādēļ man būtu jābūt no Dieva nolādētam, ka es neļāvu sevi apgraizīt, tad jums par to nav jāraizējas. Bet es domāju: Dievs ir gudrāks, nekā visi cilvēki, un bezgala gudrāks, taisnīgāks un labāks, nekā jūs, un skatās tikai uz tīru, apgraizītu sirdi un nevis uz priekšādas apgraizīšanu, kam var būt tikai laicīgs cēlonis, bet kas garīgi pamatu pamatā ir muļķība. Bet kā sirdī jūds es jums tomēr dodu desmito tiesu; bet to es jums dodu brīvprātīgi, un jums nav ne dzirkstelītes tiesību to no manis, kā no romiešu pilsoņa, prasīt. Bet nu ejiet, citādi es ņemšu tās zivis atpakaļ un likšu jums iet mājā tukšā! — Vai jūs mani labi sapratāt?”

24. Pēc šīs mūsu Markus enerģiskās runas farizeji vairs nesaka ne vārda un ar zivīm dodas mājup.

182. TĀ KUNGA PAREĢOJUMS PAR VIŅA MIRŠANU UN AUGŠĀMCELŠANOS.

1. Bet Markus ātri nokārto pusdienas un dodas pie mums augšā zināmajā vietīnā un smalki izstāsta visu, kā viņš ar farizejiem ir apgājies.

2. ES viņu par to uzslavēju un saku: “Markus, Es tev saku, šai tautai tas tika dots kopš pirmsākuma un Lielais Apsolījums, kas tai tika dots, tagad ir sasniedzis tā pilnīgu piepildījumu. Bet, tā kā šī tauta ir tik stūrgalvīga un negrib atzīt savu lielo piemeklēšanas laiku, bet gan savu svētību meklē šīs pasaules purvā, kas zūd līdzīgi sapņu ainai, tad tiks pielaists, ka tā nonāvē savu Dievu un kungu, lai ļaunuma mērs tiktu piepildīts!

3. Tad tai tiks atņemta visa žēlastība un visa gaisma un visas tiesības un tiks dotas jums, pagāniem; jo jums ir laba griba un kā aklie esat pazinuši to, ko redzīgie jūdi ir atmetuši.

4. Tādēļ no augšas pie jums nāk gaisma un dara, ka jūsu sirdis kļūst redzīgas; bet gaismas bērni tiks izgrūsti galējākā tumsībā. Viņiem starp svešām tautām jāmeklē drupatas un viņiem tiks atņemts vārds “tauta”, un turpmāk viņi vairs nebūs nekāda tauta!”

5. MARKUS saka: “Tātad tomēr varētu nonākt līdz tam, ka viņi savā lielā niknumā tevi satver un tad miesu nonāvē, līdzīgi, kā viņi to darījuši gandrīz ar visiem viņu praviešiem?”

6. ES saku: “Ak jā, to viņi gan nodarīs; bet te viņi saņems to, kas pienākas!”

7. MARKUS saka: “Jā, jā, kā es vakar teicu: Šis dzimums ir spējīgs katru iedomājamu noziegumu! Tādēļ, cik ilgi iespējams, sargies no tā dēvētās “Dieva pilsētas”! Ja tu nebūsi uzmanīgs un tam pretī nepielietosi visu Tavu dievišķo visvarenību, viņi tevi nonāvēs, jo tos tempļa kalpus es pazīstu no ārpuses un iekšpuses! Kas iedrošinās aizskart viņu mācību, kas jau sen ir ļauna gara mācība, tam iznāk cīnīties ar visu elli. Viņu draudzība ir lāsts, un viņu lāsts ir nāve. Cilvēka dzīvība viņiem ir tikpat mazsvarīga kā oda dzīvība, kuru neviens cilvēks neņem vērā tā lielā niecīguma dēļ.”

8. MĀCEKĻI saka: “Cik mēs pazīstam mūsu Kungu un meistar, tad tomēr visa viņu lai cik slīpētā ļaunprātība sašķīdīs pret viņa gudrību; jo Viņu, kas var pavēlēt nāvei, viņu, kas mirušos var atkal pamo-dināt dzīvībai, būs grūti nonāvēt!”

9. ES saku: “Jā, Viņš gan pavisam netiks nonāvēts mūžībā; un tomēr Viņš tiks nonāvēts par liecību pret viņiem, lai viņiem piešķirtais mērs tiek piepildīts! Ja viņi ķeras pie dieva svētuma, tad viņi ķersies arī pie Manis, un caur to kļūs viņu pašu tiesas radītāji. Bet kas pats kaut ko tā grib, tam nenotiek netais-nība, ja viņš tiek aizmests! Bet ja viņi to darījuši tiem daudziem sūtņiem, kas te bija neizsakāmi šausmu darbi, tad viņi nesaudzēs arī **to**, kas no Sevis lika nākt sūtņiem.

10. Bet viņiem ļoti fatālais apstākļis pastāvēs tajā, ka nonāvētais, par mūžīgu mierinājumu saviem draugiem un brāļiem, pēc tikko trīs dienām kā neskarts, spēka pilns un caur un cauri dzīvībā kvēlojošs piecelsies no kapa kā varenākais nāves un visu Viņa ienaidnieku uzvarētājs! Tad viņi lielākās bailēs un izmisuma pilnā nedrošībā apspriedīsies, kā viņi to no nāves augšāmcēlušos atkal varētu nonāvēt; bet tam viņi vairs nespēs atrast nekādu padomu, un drīz pēc tam sekos viņu krišana.

11. Tā tas notiks, un Mans pareģojums tajā atradīs tā pilnīgākos piepildījumu.

12. Jūs gan Manis dēļ būsiet noskumuši un sajūtīsiet lielas bailes; bet jūsu skumjas un bailes drīz pārvērtīsies lielā priekā, ja jūs nonāvēto kā tagad atkal ieraudzīsiet savā priekšā ar visu varu pār dzīvību un nāvi.”

13. MARKUS saka: “Ja tā, tad tas patiesi nav pārāk smagi, zināmā mērā tikai pro forma ļaut sevi nogalināt. Zem šādiem apstākļiem, ja tu to gribi, tu tad jau vari iet uz Jeruzalemi; jo Tev nekas nevar notikt! Ja Tu esi Kungs pār dzīvību un nāvi, kas Tevi var nonāvēt? Un ja Tevi nonāvē vai ja viņš iedo-mājas, ka ir Tevi nonāvējis, un pēc nonāvēšanas Tu izej cīņā ar ienaidnieku dzīvāks, nekā Tu biji pirms nonāvēšanas, te es negribētu būt tavu ienaidnieku ādā; viņus tad notiesās visu baiļu ugunis. Un visas tavu ienaidnieku apspriedes un dziņas tiks liktas kaunā laicīgi un mūžīgi; jo tikai caur to visu cilvēku acu priekšā kā gaišākā dienas gaismā nostāsies visi viņu visapkaunojošākie šausmu darbi un viņu īstenā esamība no labākiem cilvēkiem uz mūžību ir sasniegusi sev ilgotās beigas. Ak Kungs un meistar, izved tikai to pavisam drīz un pavisam droši un noteikti! Es gan jau esmu kļuvis vecs un zemi ar saviem so-ļiem ilgi vairs neapgrūtināšu, bet to es tomēr vēl vēlētos piedzīvot, un mana nāve tad būs vieglāka!”

14. ES saku: “Tā lieta gan vēl nav pilnīgi nolemta, ka tam tā vajadzētu notikt, bet drīzāk **jā**, nekā **nē**! Bet nu jau ir stipri pāri pusdienas laikam un mūsu miesas arī prasa kādu spēcīnājumu; tādēļ nu atkal dodamies lejā un baudām miesas spēcīnājumu!”

neenam viņam pretī. Bet Kirenijs ir visspēcīgš garā, un viņam nav vajadzīgs, ka iet viņam pretī; tikai, kur kāds dvēselē un miesā vājš ir uzsācis ceļu pie mums, tur gan mums vajag iet pretī, lai viņš pusceļā nepiekūst, tur nepaliek guļam un neiet bojā!”

184. MARKUS SAGAIDA UN APSVEIC KIRENIJU.

1. Tikko mēs bijām šo sarunu beiguši, te mēs jau dzirdējām daudzu cilvēku balsis. Tas bija Kirenijs ar visu savu pavadoņību; un Kirenijam bakus uz maza zirga jāja tas no manis Nācāretē Jairusa jaunajās kapenēs no pilnīgas nāves atmodinātais zēns Jozefs, tērpts skaistā romiešu tērpā.

2. Kad Kirenijs nonāca diezgan plašajā laukumā būdas priekšā, viņš abiem dēliem jautāja, vai tā būtu vecā karavīra Markus mājvieta.

3. Un ABI DĒLI, dziļi paklanoties, teica: “Jā, varenais kungs un pavēlniek!”

4. Pie šīs izdevības Kirenija priekšā īsti romiskā godbijībā jau nostājas MARKUS un saka: “Augstais kungs un pavēlniek, nekas pasaulē nebūtu varējis mani acumirkli uz vietas sekot tavam visžēlīgajam uzaicinājumam! Bet es dodu pajumti kādam viesim ar vairākiem viņa mācekļiem un sekotājiem, kuram nekļūdīgi vajag būt Dievam, jo Viņš tikai caur savu gribu veic lietas, kāds uz šīs zemes vēl nekad nav veicis neviens mirstīgais. Un redzi, šo viesi no debesīm man bija neiespējami pamest, jo vairāk tādēļ, ka viņš mani apbēris ar labdarībām un mana būda vairs nav nabadzīga, bet gan ļoti bagāta; jo tagad man pieder pie piecdesmit vīna maisi vislabākā vīna un mani pieci lielie zivju rezervuāri ir pilni viscēlākām un labākām zivīm. Tāpat mani ēdienu kambari pārpilni visādiem labākiem ēdieniem, un sāls un malkas man pārpārēm ir visam manam mūžam! Ko es, vecs vīrs, tagad varētu vēl vairāk meklēt un vēlēties? Bet ne tikai es, bet gan arī visi mani astoņi bērni ir uz labāko apgādāti; jo šodien es jau esmu nopelnījis ap četrsimts grašus, kas man jau nozīmē ļoti daudz naudas, un pie tam no tā paša avota es noteikti nopelnīšu vēl vairākus simtus labu grašu, kā es tos četrsimts godīgi un krietni esmu nopelnījis šodien.”

5. KIRENIJS saka: “Tas viss jau ir pavisam labi, un es noteikti priecājos vēl vairāk nekā tu, ka es tevi, kā kādu manu vecāko karabiedru, sastopu tik ļoti laimīgu; bet tagad ved mani pie tava brīnumviesā! Galvenokārt Viņa dēļ es no pilsētas esmu atnācis pie tevis; jo pēc sūtņa izteicieniem es nojautu, ka tas tavs brīnumviesis ir dievišķais Jēzus no Nācāretes, kam es mūžam nekad nespēšu pietiekami pateikties par to bezgala labo, ko Viņš man garīgi un miesīgi ir darījis. Tādēļ tikai tūlīt ved mani pie Viņa!”

6. Kirenijs tādēļ Mani tūlīt neatklāja, ka Es kopā ar mācekļiem vēl sēdēju pie galda, kas stāvēja zem kāda liela kastaņkoka, kura kuplie un biezi lapotie zari vietām nokarājās līdz zemei. Markus Kireniju līdz ar zēnu Jozu tūlīt veda pie Manis zem kastaņkoka.

7. Kad Kirenijs Mani ieraudzīja, viņam no prieka, atkal Mani redzot, acīs tūlīt saskrēja asaras, un viņš teica: “Jā, jā, kā es to domāju, Tu tas esi! Ak, cik nu atkal es esmu bezgala laimīgs un svētīlaimīgs, ka man tika piešķirta tā neparakstāmā debesu žēlastība pēc daudzām aizritējušām dienām atkal reiz redzēt Tevi, runāt ar Tevi un caur Tavas mutes dvesmu tikt no jauna svētītam un uz mūžību atdzīvīnātam! Ak, Kungs, Tu mans pār visu uzticami un patiesi mīlētais Jēzu, Tu visu pasauli un visu debesu mūžīgais Kungs! Cik liels parādnieks Es tev tomēr esmu, un, proti, pirmām kārtām par katru dzīvības minūti, un, otrkārt par ārkārtīgi lielo labdarību, kas man tika piešķirta Kisā caur Tavu nekad neizdibināmo gudrību, ka es atkal atguvu nolaupīto nodokļu naudu! Ak Kungs, cik bieži es katru dienu tomēr domāju par to, no kādām briesmīgām nepatikšanām caur tavu gudrību Tu mani Kisā esi izglābis! Un kad es tā pie sevis domāju, tad man acīs vienmēr ieriešas pateicības asaras, un tad man raudot vajag Tevi pielūgt!”

8. ES saku: “Draugs un brāli, nāc un sēdies pie manas labās rokas un taviem pavadoņiem arī jāsežās pie otra galda tur zem vīģes koka! Tūlīt tika pasniegts pusdienas mielasts, ko Es tev un taviem pavadoņiem jau iepriekš pasūtīju; jo Es zinu, ka šodien jūs vēl maz esat baudījuši jūsu spēcīgajam. — bet ko dara mans Jozus un kā viņš saprotas ar savu pie viņa uz laiku atnākušo eņģeli?”

185. EŅĢĒLA MĀCĪŠANAS METODE.

1. Te pie Manis pienāk zēns JOZUS, kas jau izskatās daudz spēcīgāks, un saka: “Kungs, visas dzīvības dzīvība, es esmu pilnīgi vesels, un ēdiens un dzēriens man vēl vienmēr ļoti labi garšo; bet ar eņģeli, kas pēc katrā trim dienām uz dažiem acumirkļiem mani apciemo, es tieši neesmu ļoti apmierināts, jo pie visa, ko es viņam saku, viņš vienmēr kaut ko ieblīst! Es, protams, ļoti labprāt ļauju sevi pamācīt visā,

kas tikai vienmēr ir labs, patiess un derīgs; bet ja kāds man šodien saka: “Viens bumbieris un tad klāt vēl viens bumbieris, ir divi bumbieri!”, un tad pie tuvākās izdevības, ja es viņu gribu sist ar viņa vārdiem, kur viņš nākamā reizē grib man uzspiest, ka viens bumbieris un vēl viens bumbieris esot arī trīs, četri, pieci, jā, beigās pat neskaitāmi daudzi bumbieri un vispār viens un viens var būt ne tikai divi, bet garīgi varot attēlot katru iedomājamu skaitli, tad tie vairs nav spēkā, — tad es vienmēr kļūstu nedaudz dusmīgs un gandrīz vienmēr strīdos ar manu garīgo skolotāju un audzinātāju! Jo tas, ko viņš iepriekš man ir attēlojis kā stingru patiesību, **tas** pie nākamā apciemojuma nekad vairs neder kā vienīgā, stingrā kā patiesība, īsi, dažreiz viņš nāk ar lietām, pret kuru pieņemšanu man pretojas katrs mats. Tādēļ es vēlētos Tev, ak Kungs pār visām debesīm un pasaulēm, gan lūgt, garīgajam skolotājam no Ziharas pateikt, ka viņam ar mani jāapietas saprātīgāk — jeb turpmāk lai pasargā mani no saviem apciemojumiem!”

2. Es saku: “Ak Mans mīļais Joze, tikai paciet viņu! Viņš tevi ievē īstenā debesu patiesībā; jo garu rēķini izskatās pavisam citādi, kā tie no šīs pasaules! Ja es ar tevi gribētu runāt pēc debesu veida, tad tu gan neko nesaprastu! Bet Es, kā tagad pats Cilvēks ar miesu un asinīm ar cilvēkiem par gara lietām runāju tikai cilvēciski, pēc šīs zemes veida, un redzi, cilvēki dusmojas uz Mani, tāpēc ka viņi mani nesaprot — un daudzi arī **negrib** saprast! Tavs gara skolotājs tevi māca jau pareizi; bet viņa mācību uz šīs zemes tu sāksi gaišāk aptvert tikai tad, kad kļūsi **vecāks**; bet pilnīgi tu to aptversi tikai reiz **tajā pusē**, kur no miesas un asinīm tavā tīrajā dvēselē nezudīs gaišums! — Vai tu mani esi sapratis?”

3. JOZE saka: “Ak jā, bezgalības Kungs, es Tevi saprotu vieglāk, nekā mannu gara skolotāju! Bet ja viņš man saka, ka pamatu pamatā dusmas un mīlestība esot **viens**, tad pie manis gan viss apgriežas otrādi; tāpat arī, kad viņš saka, ka pamatu pamatā debesis un elle tāpat esot **viens**. Lai to aptver, kas grib; manam saprātam tā ir visrupjākā pretruna!”

4. ES saku: “Ak, te eņģelim atkal ir taisnība, un tā tas ir! Es tev par to došu nelielu piemēru, un tu to lietu noteikti redzēsi nedaudz gaišāk. Un tā klausies Mani!”

5. Aplūko sauli! Cik ziemas laikā tā tev dažkārt šķiet patīkama un maiga, cik ļoti tevi atspirdzina tās gaismas stari; bet ja Āfrikas smilšu tuksnešos tās kvēlojoši karstie stari sāk izkausēt pat baltās smiltis, un tu staigātu zem šādiem Saules gaismas stariem, tad tev šie stari kļūtu par elli! — Vai tu to saproti?”

6. JOZE saka: “Ak, jā!”

7. Es nu runāju tālāk: “Labi, bet klausies tālāk! Pēc karstas dienas nogurušajai cilvēcei nakts, protams, ir liela draudzene un labdare; bet liekam labdarei turpināties it kā tikai trīsdesmit dienas ilgi, un visi cilvēki sāktu to ienīst un nolādēt! Jo tik ilga nakts visu zemi liktu tādā visu sastindzinošā aukstumā, ka beigās tajā vairs nevarētu pastāvēt nekāda organiska dzīvība! Redzi, te cilvēku lielākā labdare jau atkal kļūtu par tīrāko elli!”

8. Ja tu kādā karstā dienā pastaigājies un tevi sāk mocīt slāpes, un tu tad nonāc pie kāda tīra un bagātīga ūdens avota, cik debešķīgi tevi atveldzina atspirdzinošais tīra avota ūdens! Bet dziļi ielejā tas pats ūdens sakrājas kādā plašā un dziļā baseinā un kļūst par plašu un dziļu ezeru. Un ja tu tajā iekrīti, tad tu tajā atrodi nenovēršamu nāvi! Un redzi atkal: Tas pats ūdens, kas tevi tur augšā uz kalna ceļa tik debešķīgi atspirdzināja, lejā ezera dziļumā tevi nonāvēs, un tā tad tev kļūs par pagaidu elli!”

9. Tāpat tu labprāt dzer nelielu vīna kausu laba vīna; bet ja tu ar vienu reizi izder veselu ādas maisu, pilnu vīna, vīns tevi nonāvēs un tā tad atkal kļūs par elli!”

10. Tu labprāt kāp kādā augstā kalnā un skats plašā tālumā atspirdzina tavu sirdi. Bet ļauj kalnam krist uz tevi, tad tas tevi nonāvēs un tā atkal kļūs tev par elli!”

11. Ja kādā karstā dienā vējš maigi atvēsinoši noglāsta tavu pieri, cik ļoti tas atspirdzina visu tavu dabu, bet ļauj tam kļūt par vētru, kas kokus izrauj ar saknēm, vai tad arī tas tevi atspirdzinās? Noteikti nē; jo te tu bēgsi un meklēsi kādu vietu, kur vētra nevar tevi sasniegt. Un tā tas pats vējš, kas iepriekš tevi atspirdzināja, savā pilnā spēkā tev vēlreiz kļūs par elli!”

12. Tādēļ katram cilvēkam visās lietās ir dots zināms mērs, pēc viņa spēka, būtības un īpašībām. Ja viņš tajā paliek, viņš ir pareizā kārtībā, kurā Dievs viņu ir licis un viss, kas viņu ietver, viņam ir debesis; bet ja viņš lai kādu kārtību pārkāpj un uz saviem vājajiem pleciem liek pasauli, tad tā viņu sadragās un kļūs viņam par “elli”!

13. Un tā visās lietās pareizais mērs cilvēkiem kā gariem ir “**debesis**”; bet tajās pat lietās pārmērība cilvēkiem tāpat kā gariem drīz ir bargākā elle! — Vai nu tu to saproti?”

14. JOZE saka: “Jā, tagad es to gan, protams, saprotu, un par to man ir liels prieks! — Bet kādēļ gara skolotājs savu mācību man nepaskaidro tā, lai es to kā tagad saprastu?!”

15. ES saku: "Arī tam atkal ir savs gudra pamats! Ja tavs gara skolotājs tev visu padarītu tik saules skaidru, tad tu nekad nenonāktu pie patstāvīgas domāšanas un beigās pie pašnoteikšanās; bet tā viņš spiež tevi domāt un pašam noteikt, un redzi, tas jau ir īsti debesu veids, tā mācīt! Ja tas būs vajadzīgs un tu sasniegsi pareizu briedumu, tad skolotājs pie katras mācības tev pieliks klāt saules gaišu attēlu; bet vispirms tev pašam vajag garā kļūt īsti darbīgam, citādi tev nevarētu būt iespējams aptvert debesu gudribas dziļākās patiesības! Vai nu tu esi pilnīgi skaidribā?"

16. JOZE saka: "Jā, Kungs, tagad es pilnīgi aptveru, kā man ir ar manu gara skolotāju no Ziharas; nu arī mani pārņem liela mīlestība uz viņu!"

17. ES saku: "Un šī mīlestība tev sagādās tos piemērus; — bet tagad kaut kas nāk miesai; Markus sieva, dēli un meitas jau nāk ar ēdieniem un dzērieniem! Ēdiet pēc vajadzības un spēcīnieties, lai jūs nejutat ne izsalkumu, ne slāpes; jo Manā tuvumā nevienam nekad nav jābūt izsalkušam un izslāpušam, bet gan katram miesīgi un garīgi jāklūst pilnīgi paēdušam!"

18. Kirenijs un zēns Jozus jau ir īsti izsalkuši un izslāpuši un dūšīgi ķeras pie ēdiena, arī pavadoni nelika sevi lūgt, bet gan pavisam dūšīgi sekoja Kirenija paraugam.

186. KIRENIJA DĀVANA MARKUM.

1. Kad mielasts gandrīz bija galā, Kirenijs paaicināja Marku un viņa sievu, pirmajam patiecās par labo mielastu un viņa vēl vienmēr vienādo viesmīlību, bet sievu uzslavē par viņas labo gatavošanas māku; jo tik gardi pagatavotus ēdienus viņš vēl nekad nav ēdis, bet īpaši zivis, kuru labā garša tālu pārsniedza visu pārējo.

2. Bet pēc šīs uzslavas KirenijS Markum saka: "Tu mans senais kara biedri, bet pieej tur pie tā baltā zirga! Uz savas muguras viņš kaut ko nes tev un tavai ģimenei. Tu pietiekami ilgi esi cietis trūkumu un cīnījies ar visādu nabadzību un postu; šādam tavam ne pārāk apskaužamajam stāvoklim nu reiz jātiek novērstam! Tajos abos maisos tu atradīsi tik daudz zelta un sudraba, ka tu pavisam viegli varēsi uzcelt labāku dzīvojamo māju un pie jaunās mājas nopirkt lauku un pļavu, lai tu kopā ar savu ģimeni pavisam labi vari dzīvot no zemkopības! Kas maisos vēl būtu virs tā, to paturi nebaltām dienām; jo kamēr pēc Kunga gribas mēs vēl dzīvojam uz šīs zemes, mums arī nedrīkst pilnīgi trūkt līdzekļu, lai varētu dzīvot!"

3. Kamēr mēs neesam kādi dievi, mums vajag strādāt un ar sviedriem vaigā pelnīt mūsu maizi, — vienam tādā un otram citādā veidā; bet katram ir pietiekami ko darīt, un nedrīkst rokas turēt klēpī. Bet kas, kā tu, jau reiz esi pietiekami strādājis, tas tad savās vecuma dienās var jau dzīvot nedaudz ērtāk. Tādēļ ej un saņem to nelielo dāvanu, un lai Kungs tev to svētī!"

4. Bet Es teicu: "Nem, ko tev dod, un izlieto to; bet augsti to nevērtē. Jo lai cik nomērīta te ir katra laicīga velte, tik nemērīta tomēr ir cilvēka laicīgā dzīvība! Šodien tu vēl esi savu dārgumu kungs, un rīt no tevis pieprasa tavu dvēseli! Ko tu tad vari dot, lai savu dvēseli glābtu no mūžīgas nāves?"

6. Tādēļ katrs lai pirmām kārtām meklē Dieva Valstību, un viss cits pēc vajadzības viņam tiks piedots klāt!

7. Bet ko viņš saņem, to lai viņš saņem ne tādēļ, lai sakrātu kopā, bet gan, lai viņš to gudri izmanto savam un citu labumam. Tu atradīsi daudzus patiesi nabagus; viņu postam jāveldzē tavu sirdi, jo nu tev garīgi un miesīgi ir doti līdzekļi atvieglināt tādu viņu postu un padarīt priecīgu nabaga brāļa sirdi!

8. Redzi, katra priecīga sirds, kuru tu Manā Vārdā esi atspirdzinājis, tev reiz kļūs par jaunām debesīm, bez mēra un skaita pilnām svētlaimes un jau uz šīs zemes tev sniegs tādu labsajūtu, kādu tev nevar sniegt nekāda cita zemes laime, un tevī dzemdinās patiesu mieru, — mieru, kādu pasaule nepazīst! Un tā ej un visu saņem!"

9. Un vecais kopā ar abiem saviem dēliem gāja un saņēma tos abus pilnos maisus un tos labi noglabāja. Pēc tam viņš atkal atnāca, vēlreiz pateicās par visu un man jautāja, kam tagad pēcpusdienā it kā jānotiek.

10. Es saku: "Sakarāto savus kuģus, un mēs nedaudz pabrauksim pa jūru, jo šī diena ir tik skaista un bez vēja! Tu arī šodien vari mest jūrā lielo tīklu, un gūsi otru svētītu lomu."

11. Tad Markus tūlīt pavēl abiem saviem dēliem un četrām vecākajām meitām, ka viņiem kuģi jāsavēd labā kārtībā, tāpat arī lielo tīklu, un jāapskatās, vai lielais, iežogotais zivju rezervuārs vēl ir kārtībā; un ja tam būtu kāda atvere, tad tam pēc iespējas labi tūlīt jātiek aizbāztam ar zariem un akmeņiem.

12. DĒLI saka: "Tēvs, mēs to jau darījām pirms četrām dienām un tādēļ viss gan vēl varētu būt labā-

kā kārtībā, tā kā kopš tā laika neviena vētra nav plosījusies, bet mēs tomēr to pārlūkosim, lai arī šimbrīžam varam būt pilnīgā drošībā! — tad dēli attālinājās, visu pārlūkoja un drīz nāca atpakaļ ar ziņu, ka tur vēl viss ir labākā un lietojamākā stāvoklī.

13. ES saku: “Tad ejam ārā un kāpjam mazajos kuģos, no kuriem katrs tomēr bez briesmām pavisam labi var uzņemt divpadsmit personas. tas visi piecēlās un sekoja Man.

187. SABIEDRĪBA UZ JŪRAS.

1. Kad mēs nonācām krastā, dēli mūsu priekšā tūlīt piestūma lielāko un labāko kuģi, kurā tad tūlīt iekāpām un apsēdāmies uz tam nolūkam sagādātiem soliēm. Bet abi dēli ķērās pie airiem, un mūsu kuģis diezgan ātri attālinājās no krasta. Bet manā kuģī līdzās Man atradās Kirenijšs, zēns Joze, vecais Markus un Pēteris, Jānis un Jēkabs. Visi pārējie mācekļi mums sekoja uz pārējiem kuģiem, tāpat kā Kirenija pavadoņi. Bet mūsu kuģī, labi kopā salikts, atradās arī lielais zivju tīkls.

2. Kad mēs no krasta bijām attālinājušies ap piecu lauku ceļu attālumā, MARKUS jautāja, teikdams: “Kungs, saki to mums, kur mums tas tīkls jāizmet?”

3. Es saku: “Īstā laikā Es to jau darīšu, bet ne tagad un vēl ne šeit. Mēs vēl ne pusstundu neesam uz ūdens, un tādēļ tūlīt netraucējam tās mieru un nedominām tās garus, kas beigās varētu mūs ļoti ķircināt; bet vairāk pret vakaru un tuvāk drošajam krastam mēs tad jau tīklu izmatisim. Bet tagad nedarām neko citu, kā kopā ar jūras mieru paliekam mierā. Bet ja kāds no jums grib kaut ko zināt, tad viņam ir brīv man jautāt.”

4. Kirenijšs saka: “Kas man Markus ģimenē sevišķi uzkrita, ir tas, ka viņa četras vecākās meitas airējot ir tikpat spēcīgas, kā viņa abi, var teikt, gigantiski spēcīgie dēli! — Tu, Markus, gan arī reiz bijī daudzs atlēts, bet abi tavi dēli tev ir tālu aizsteigušies priekšā!”

5. MARKUS saka: “Jā gan, bet šodien pat man viņu spēks liekas kaut kas ārkārtējs; jo viņu airi spēlējas tik spēcīgi un čakli, ka tādēļ kuģis pa jūras virsmu slid kā no vēja dzīts. Patiesi, pie šāda ātruma pusdienā varētu nokļūt līdz Kisai vai pat līdz Ziharai, kur parasti tomēr būtu ko darīt divas dienas. bet līdz Geneceretei tā nokļūtu pāris stundās un līdz Jesairai četrās.

6. Ja manas vecās acis mani nekrāpj, tad es jau atklāju augsto kalnu, kas no šejienes pa kreisi aizsedz Geneceretes pilsētu. Izskatās gan ļoti zils, un tātad tālu; bet tas nav svarīgi. Šis ātrās kustības priekšā drīz atkāpjas katrs, lai cik zila izskata attālums! Bet es tikai nevaru pietiekami nobrinīties par manu dēlu spēku un izturīgumu! Te Tu, ak Kungs, ar Savu visvareno gribu noteikti arī esi klāt spēlē!?”

7. ES saku: “Jā, mīļais draugs Marku, Man ar manu gribu bezgala daudzveidīgi no mazākā līdz lielākam visur vajag būt klāt spēlē, kur vien tikai vienmēr ir kāda tapšana, esamība un pastāvēšana, citādi bezgalībā pārāk drīz kļūst bez būtņēm; un tātad tagad Mana griba ar taviem dēliem gan ļoti labi var būt darbīga.”

8. Uz to uz šī kuģa klātesošie MĀCEKĻI savā starpā saka: “Ar mūsu Kungu un Meistaru bieži tomēr ir dīvaini! Šad un tad viņš runā kā vienīgais debess un zemes Kungs un tad arī dara pēc tā; bet šad un tad viņš atkal ir pavisam cilvēks un neko neļauj manīt no savas Dievišķības! Ko viņš runā un dara, tas viss gan ir nepatverami gudri; bet ka Viņam pie visas Savas dievišķās varas un gudrības Jeruzalemē no farizejiem jātiek līdz nāvei nomocītam, tas tak tomēr būtu kaut kas, ko pavisam nevarētu dēvēt par gudru! Jo ko cilvēce beigās iegūs no nežēlīgās apspiešanas? Beigās tā vilsies un teiks: redziet, kāds ir tā varenā liktenis, ka beigās Viņš tomēr kļūst vēl varenāko upuris!” Viņam, kas pamodina mirušos un pārvieto kalnus, tomēr būtu jāspēj ar vienu vārdu iznīcināt tempļa salašņas!?”

9. Noasa laikā vajadzēja iet bojā visai cilvēcei, izņemot Noasu un viņa mazo ģimeni, bet tomēr toreiz cilvēki ne tuvu nebija tik ļauni, kādi viņi vispārīgi ir tagad; un tādēļ, ka tagad cilvēki vispārīgi jau ir tik slikti un ļauni, ka viņi noteikti viegli nevarētu kļūt vēl sliktāki un ļaunāki, tad tā vietā, lai viņus sodītu ļaunāk, nekā Sodomā un Noasa laikā, Viņš pats grib ļauties no viņiem nonāvēties! Īsi, daža Viņa, kā no dieva puses rīcība mums ir daudz nesaprotamāka, kā kaut kas, kas vēl nekad nav eksistējis!”

188. JĀŅA RUNA PAR DABĪGĀS UN GARĪGĀS UZTVERES STARPĪBU.

1. JĀNIS, kas pavisam uzmanīgi bija uzklājis runājošo Sīmani Jūdu, saka: “To lietu aplūkojot tikai ar pasaulīgu prātu, es tev neko nevaru iebilst; bet sirds redzei tai lietai tomēr ir pavisam cits izskats!”

Jo dievišķa gudriba nekad nerīkojas pēc kāda, lai cik gudra, cilvēka uzskatiem!

2. Vai tad tu zini, kādēļ uz Zemes tik daudz stādu un krūmu sugas, kas nenes nekādus augļus? Un ja tie jau kādus nes, tad mūsu saprātam tie tomēr ir bez kāda labuma un neviens nezina, kam tie it kā ir derīgi! Tāpat līdzīgu daudzveidību atklāj starp dzīvniekiem. No mazākā kukaiņš līdz jūru pārvaldošajiem leviataniem, saki, izņemot mūsu nedaudzos mājdzīvniekus, kādam nolūkam tie visi ir? Kāds cēlonis gan var būt mežonīgajām, plēsīgajām bestijām? Ko cilvēcei der lāči, lauvas tīģeri, hiēnas un vēl daudzas citas mums vēl nepazīstamas plēsīgas bestijas? Kas, labais draugs, var tev pateikt tik dažādu dzīvnieku sugu pamatojumu? Kādēļ daudzās zvaigznes pie debesīm? Kādēļ nakts laikā Mēness ne **viemēr** spīd? Kādēļ tā gaismas maiņa? Kādam nolūkam tas īstenībā te ir? Redzi, to visu un vēl tūkstots citu mēs neaptveram, un, ja mēs tā īsti kritiski par to pārdomājam, mums tas liekas kā kāda muļķība! Bet ja pie Dieva tā Kunga tam visam noteikti ir kāds ļoti gudrs iemesls, un tā nu mums, kur mums ir tikusi dota tā ārkārtējā izdevība, redzēt Dievu personīgi darbojamies mūsu priekšā, nav jābrīnās, ka mēs nevaram aptvert visu, ko Viņš dara un turpmāk darīs; jo acīmredzami viņam tam visam būs visgudrākais iemesls! — Vai tu te tā nedomā?”

3. SĪMANIS JŪDA saka: “Jā gan, ja gan, tev ir pilnīga taisnība un te tev neko nevar iebilst! Bet tomēr arī tas ir mūžam patiesi, ka domājošam cilvēkam daudzi dieva izkārtējumi izliekas tieši tādi, ka, ja kāds pilnākā nopietnībā vēlētos apgalvot, ka divas zivis un vēlreiz divas zivis kopā esot septiņas zivis!”

4. ES saku: “Jā, jā, tas viss gan tā izskatās, Sīmani Jūda; bet kas cilvēka prātam liekas kā neiespējams, pie Dieva gan var būt ļoti labi iespējams! Ņem mazāko tikliņu, kas atrodas pie tavām kājām un met to jūrā! (Sīmanis arī tā dara) — Nu izcel to atpakaļ un pasaki, cik daudzas zivis tajā atrodas!”

5. SĪMANIS saka: “Tieši četras!”

6. ES saku: “Pārbaudi un saskaiti; jo to ir septiņas!”

7. SĪOMANIS pārbauda un skaita un atrod, ka tagad tiklā ir septiņas zivis. Viņš par to ļoti brīnās un saka: “Jā, jā, pie Dieva visas lietas ir iespējamās!”

8. ES saku: “Tādēļ turpmāk nepļāpā nevajadzīgus niekus; jo labāk ir klusēt, nekā runāt tukšus un nevajadzīgus niekus! Saproti to, — citādi tu neesi neko labāks, kā kāds akls farizejs!”

9. SĪMANIS JŪDA saka: “Kungs, Tu tak zini, cik ļoti es tevi mīlu, un tomēr, ja es kaut ko no sevis saku, tu nu mani norāj diezgan rūgtā veidā, ka man nu vairs tikko ir drosme jebkad skaļi Tev kaut ko jautāt! Es gan no Tevis visu pieņemu ar lielāko mīlestību un pacietību; bet es tomēr nevaru atkrietīties no iekšējām nelielām klusām skumjām, ka tieši es esmu tava dzēlīguma nepatikamais mērķis!” Te viņš pavēršas pret jūru un ar nedaudz skumjām acīm to uzlūko.

10. Bet JĀNIS pieiet pie viņa un saka: “Redzi, brāl, tev tagad nedaudz grūti panest maigo aizrādījumu no Kunga puses; bet redzi, Kunga mīlestība un gudrība gan ļoti labi zina, kādēļ Viņš tev to teica, un, ja tu īsti dziļi ieskatīsies savā sirdī, tu drīz un viegli atrastu tam iemeslu!”

11. SĪMANIS saka: “Nu, kādam tad tam jābūt? — Saki to man!”

12. JĀNIS runā: “Redzi, brāli, kas attiecas uz izpratni un nesatricināmu, dzīvu ticību, tad starp mums tu acīmredzami esi tas spēcīgākais un pēc Kunga liecības īsta klints; bet pie tam tev tomēr ir stundas, kurās tevi pārņem sava veida neliela pašapziņa, un redzi, šāda pašapziņa tad ir diezgan radnieciska tam, ko dēvē par augstprātību! Un tas būs tas, ko caur dažiem tādiem pazemojumiem Kungs grib no tevis izdabūt ārā! Es to esmu pamanījis jau pie vairākiem citiem apstākļiem un aiz patiesas brāļa mīlestības tev to jau sen būtu pateicis, bet tam nekad nebija īsti piemērota izdevība. Bet, tā kā tagad tieši ir dota tāda izdevība, tad es domāju par to un tev pateicu, ko sev jau sen dzīvi esmu sajutis. Ko es tev teicu, tu noteikti uzņēmsi ar mīlestības pilnu izpratni un tādēļ par to uz mani nedusmosies!?”

13. SĪMANIS JŪDA saka: “Jā, jā tev arī te būs pilnīga taisnība. — Bet es tikai to nepatveru, kādēļ Viņš kādu no mums, mazākais, reizi un tā ko nav darījis uzmanīgu, pie kam citādi viņš tak nav mazrūnīgs! Tad tomēr būtu daudz vieglāk sekot tam, kas pēc viņa tīri dievišķā prāta ir pilnīgi pareizi!”

14. JĀNIS saka: “To viņš gan varētu darīt, bet viņš to tomēr nedara, un redzi, te jau atkal vajag būt savam labam iemeslam!”

15. Man liekas tā, it kā Viņš gribētu, ka katram cilvēkam vispirms pašam sevi vajadzētu atrast, pirms Kungs pie viņa liek savu visu atdzīvinošo roku un ar savu gaismu ņem mājvietu cilvēka sirdī.

16. Aiz šī, kā man šķiet, pilnīgi pareizā iemesla Kungs tad arī nevienam nepasaka priekšā dzīvības kļūdas, bet gan tikai netieši, caur zināmu sapurināšanu, caur ko Viņš dvēseli spiež pašai sevi tuvāk aplūkot un viņa gaismā izprast savas kļūdas, tās no sevis padzīt un tādā veidā pilnīgi ieiet Kunga kārtībā.

Tādas, brāļi, ir manas neautoritatīvās domas, un es esmu tuvu tam, ka tas tā būs. — Kā tev tas šķiet?”

17. SĪMANIS nedaudz domīgi saka: “Jā arī tajā tev varētu būt pilnīga taisnība; jo no mums visiem kunga prātu tu patiesi pazīsti visdziļāk un asāk! Turpmāk taviem vārdiem priekš manis jābūt ļoti noteicošiem!”

18. Pie šīs izdevības Simanis atkal pievēršas man un rāda pateicīgu seju par to, ka caur brāli Jāni es to liku darīt zināmu viņa sirdij! Bet es Sīmanim, kur nu Markus dēli sāk lielo tiklu sagatavot zvejai, norādu būt viņiem palīdzīgam ar viņa labajām zināšanām šajā amatā.

19. Un Sīmanis to nu dara ar lielāko prieku pasaulē, jo viens Mans laipns skats Sīmanim ir vairāk, nekā visi pasaules dārgumi, un tā tam jābūt arī pie visiem cilvēkiem, kas grib patiesi Man sekot un caur to sasniegt patiesu mūžīgu dzīvību.

189. TUVOJAS MILITĀRS KUĢIS. BAGĀTĪGS ZVEJAS LOMS.

1. Bet kamēr Markus dēli, viņiem palīdzību sniedzošais Sīmanis un vēl daži mūsu kuģī klātesošie mācekļi nodarbojas ar lielā tikla iemešanu jūrā, no Geneceretes tieši uz mūsu pusi airējas liels kuģis. Tas nāk tuvāk un tuvāk un kad tas no mums vairs ir tikko dažū asu attālumā, te viens Markus dēls atklāja, ka tas esot romiešu kuģis, uz kura atrodoties vairāki karavīri.

2. Kirenijs saka: “Mana pasaules stāvokļa dēļ tomēr būtu nedaudz nepatīkami, ja mani zaldāti mani šeit sastaptu šajā, pasaules priekšā tomēr it kā valsts pārvaldnieka necienīgā kuģī! Ja no viņiem tomēr varētu nedaudz izvairīties!”

3. Es saku: “Baidies no tā, no kā ir jābaidās; bet no tā tev patiesi nekad nav jābaidās! Jo redzi, ja Saule stāv augstu virs apvāršņa, tad tā izskatās daudz mazāka, nekā, ja tā ir tuvu pie horizonta, — tāpat, kad tā stāv augstu, neviens tajā nevar lūkoties, jo tas ir slikti katra acīm; bet kad tā stāv krietni zemāk, tad visi to aplūko ar lielu prieku kā vai nu uzlecošo, vai norietošo dienas māti.

4. Lai cik šis kuģītis būtu lieliski izgriezts, caur to tas tavu cieņu nepaaugstinās, — jo kas tu esi, tas tu esi, vai nu tu stāvi uz Ararata virsotnes, vai uz kurmja rakuma; bet patiesu cieņu, apvienotu ar mīlestību, tu visvairāk varēsi baudīt tikai tur, kur cilvēki varēs nākt pie tevis visvieglāk! Un bez tā es tev vēl saku, ka tieši šī sastapšanās tev būs ļoti noderīga, par ko tu drīz pārliecināsies.”

5. Kirenijs nu ir pilns saspringtas uzmanības par šiem Maniem vārdiem, ko te it kā nesīs romiešu karavīru kuģis, bet, tā kā pretvēja dēļ tas tiek nedaudz aizkavēts pieairēties pavisam mums klāt, tad Kirenijs domā, vai nebūtu ieteicams doties romiešu kuģa virzienā.

6. Bet Es saku: “Pavisam nē; jo mēs ar to sastapsimies pietiekami drīz un te tev netrūks izdevības visādā ziņā uzzināt visu iespējamo, kas attiecas uz tevi. Bet tagad pavisam mierīgi noraugāties zivju zvejošanā!”

7. Kad Kirenijs to dzirdēja, viņš apmierinājās un nu pavisam mierīgi noskatījās, kā zvejnieki sāka jūrā izstiept lielo tiklu un tas drīz sāka pildīties ar lielām zivīm, tā ka vajadzēja stūrēt uz krastu. Kad mēs it kā pēc pusstundas sasniedzām krastu un, proti, vietā, kur jūrā bija iežogots lielais zivju dīķis, te lielais tikls no visām pusēm tika ievilkts dīķī, un tas bija tik pilns lielākām un vērtīgākām zivīm, ka, lai visas zivis no tikla novietotu norobežotajā zivju dīķī, Maniem mācekļiem, Markum ar visiem viņa bērniem un par Kirenija kalpotājiem bija ko darīt pie pusotras stundas.

8. Kad visas zivis jau atradās dīķī, te tajā mudžēja no daudzajām zivīm; jo to skaits bija pāri septiņiem tūkstošiem, un dīķis bija tik pilns, ka tas vairs nevarēja uzņemt ne tūkstoti zivju. Bet vecais Markus par to arī bija tik priecīgs, ka viņš no tīra prieka nezināja, kā sev palīdzēt. Viņa mute nepārtraukti izteica pateicību pēc pateicības.

9. Bet Es viņam teicu: “Draugs, tu nu esi ļoti priecīgs par šo no Manis tev parādīto labdarību, bet pie izdevības, kad šeit krastā pietās romiešu kuģis, tu šodien saņemsi vēl kādu citu velti. Bet dāvana nepastāvēs ne zivīs, ne zeltā un sudrabā, bet gan tikai Manos vārdos, kas tev sagatavos ceļu uz mūžīgu dzīvību. Tādēļ tu kopā ar visiem taviem mājiniekiem tos labi ievēro, un tavā dvēselē kļūs gaiši un spoži šim laikam un visai mūžībai! — Vai tu Mani labi saprati?”

10. MARKUS runā: “Jā, Kungs! Mana sirds man saka: “Markus, vecais, sarūsējušais karavīr, šodien tavai dzīvībai jātiek atbrīvotai no visām senām rūšām! Tavas ausis dzirdēs debesu Jehovas balsi un tava dvēsele uz mūžību jutīs Tavas pestīšanas lielo tuvumu! — Un tāpat es arī ceru šodien piedzīvot vēl daudz brīnumaina.”

190. JAUNIE VIESI.

1. Markusa dēli tikko vēl bija izkāruši tīklus žāvēšanai uz tam nolūkam pie krasta nostiprināta žoga, tā lielais romiešu kuģis jau arī bija tuvu pie krasta, tā ka ar kuģa ļaudīm varēja sarunāties; un viņi uzai-
cināja Markus dēlus ar dažām laivām piebraukt pie kuģa un ceļiniekus novest krastā, jo tas savas dziļās
iegrimes dēļ nevar pilnīgi tuvoties krastam. Dēli tūlīt to darīja un mani mācekļi ne mazums brīnījās,
kad starp daudziem romiešu karavīriem un citiem pilsoņiem atklāja arī kapteini Jūliju un beigās pat
Ebabu un Jaru.

2. Bet vienlaicīgi kuģis veda arī piecus sagūstītus ļaunos lielceļu laupītājus, kuri savus ļaunos darbus
darīja uz ceļiem starp Jūdeju un Samariju un bija jau izdarījuši vairākas slepkavības. Viņi bija apgērbti
kā mācītāji un citādi izskatījās ļoti draudzīgi; bet tomēr viņu sirdīs mājāja leģions ļaunāko velnu, kas
šos piecus laupītājus spieda pasaulē nežēlīgākā veidā aplaupīt ceļiniekus un tad, lai netiktu atmaskoti,
bez kādas saudzības viņus nonāvēt. Bet slepenībā tādi laupītāji tika no farizejiem sankcionēti, jo caur to
ļoti daudzās vietās pavisam neiespējama tika padarīta ķeizarsko samariešu un jūdu sastapšanās. Bet par
to zināja arī romieši un tādēļ pret tādiem laupītājiem bija jo naidīgāki. Un tādiem noziedzniekiem tad
vienmēr klājās ļoti slikti; jo pie viņiem vienmēr tika pielietoti mokošākie nāvessodi.

3. Bet līdzās pieciem pieminētajiem galvenajiem laupītājiem atradās vēl daži politiski noziedznie-
ki, kas slepenībā, arī izejoši no tempļa, visur kūdīja pret romiešiem, bet viss transports tika sūtīts uz
Sidonu.

4. bet Es nedaudz noslēpos, lai Ebabs, Jara un jūlijs Mani tūlīt neatklāj, un arī mājas ļaudīm un Ki-
renijam pavēlēju par mani tūlīt neizpaust; jo uz kuģa atradās arī daži farizeji, kas no Jeruzalemes slepeni
bija tikuši sūtīti Manis dēļ, kaut gan pasaules priekšā skaļi minēja citu iemeslu.

5. Kirenijš apsveica Jūliju ar lielāko draudzību, kas kapteini Jūliju ļoti patikami pārsteidza; jo pirm-
kārt, viņš nekad nebūtu iedomājies šeit sastapt augstāko valsts pārvaldnieku, un, otrkārt, Kirenijš pret
saviem padotiem vienmēr bija ļoti nopietns, kaut gan pilnā mērā taisnīgs.

6. Kirenijš tūlīt ar jūliju apspriedās par noziedzniekiem un vai jūlijs par viņiem jau ir izteicis kādu
spriedumu. Jo pie jau kāda sprieduma pasludināšanas pie romiešiem izskatījās ļoti nepielūdzami slikti;
tas varētu tikt atsaukts tikai no ķeizara. Bet Jūlijs nekādu spriedumu vēl nebija tieši pasludinājis un
gribēja, lai tie tiek notiesāti Sidonā no paša valsts virspavēlniek Kirenija; viņš arī tūlīt Kirenijam darīja
zināmus piecu laupītāju ļaunos darbus un paziņoja par politiskiem noziedzniekiem, lai viņš noziedznie-
kus tūlīt varētu notiesāt pēc likuma.

7. Kirenijš Jūlijam saka: “Ka tu šos noziedzniekus vēl neesi notiesājis, to tu esi darījis ļoti labi un
gudri! Bet arī es viņus tūlīt netiesāšu, jo mūsu tuvumā nu atrodas viens vēl lielāks un varenāks, un šajā
lietā ļausim tam izteikt spriedumu. Tādēļ liec noziedzniekus labi apsargāt, līdz nāk tas Varenākais un
gudrākais!”

8. JŪLIJS saka: “Augstais pavēlniek, vai tad uz Āzijas zemes it kā atrodas pat ķeizars?”

9. Kirenijš saka: “Nē, miļlais Jūlij, bet viens, kas pilnā patiesībā valda pār visām pasaules valstīm, un
tādēļ arī pār Augusta kronēto dēlu, man brāli! tas ir Zevs, kas ar visu savu dievišķo varu no debesīm no-
nācis starp mums, mirstīgajiem! Viņa vārdi ir darbi, un viņa griba ir paveikts darbs!”

10. Bet Kirenijš uz Jūliju par Mani tādēļ runāja tik romiski, ka negribēja Mani nodot, un viņš arī
nezināja, ka jūlijs Mani jau pazīst.

11. Un JŪLIJS teica: “Augstais pavēlniek, mēs nu dzīvojam laikā, kas notiek brīnumi pēc brīnumiem
un dieviem vajag būt lielai labpatikai pie mums, mirstīgajiem; jo tikai pirms dažām dienām arī man bija
pasaulē ārkārtējākā izdevība iepazīt kādu cilvēku, kuram no Zeva netrūka nekā cita, kā daži tūkstoši
zibeņu viņa rokā! Viens gads būtu daudz par īsu, lai izstāstītu visu, ko šis acīmredzamākais Zevs ir pa-
veicis pie manis Geneceretē un vēl vairāk krietnā saimnieka Ebaba mājā!”

12. Kirenijš pie tam ir pavisam pārsteigts un bija nedaudz apmulsis, kas viņam Jūlijam jāsaka vai
par ko viņam tālāk jājautā. Jo no tā stāstītā viņš tūlīt saprata, ka tas biju Es; bet viņš negribēja Jūliju
traucēt viņa ticībā. Bet tas pats bija arī ar Jūliju, jo arī viņš tūlīt tā domāja, kad Kirenijš viņam aprakstīja
visvareno Zevu.

13. Neviens no viņiem otru neturēja par pārorientējušos romieti, un tā notika, ka abi tik ilgi muļ-
ķojās, līdz beigās Es Pats parādījos un caur to viņus atbrīvoju no savstarpējām šaubām, bet ko Es tomēr

atliku uz gandrīz veselu stundu.

191. PAR EŅĢEĻA MĀCĪBAS METODĒM UN PASAULES SKOLĀM.

1. Arī Jara apstiprināja Jūlija izteicienus un ka tieši šī ārkārtējākā brīnumcilvēka dēļ ceļojot uz Sidonu, lai iespējamā kārtā irt kā tomēr ar viņu tur vēlreiz sastaptos, tādēļ, ka meitenei pēc viņa bija tik ļoti lielas ilgas. Kirenijs izskata pēc par to ļoti brīnījās, ka šī jaunā, varbūt tikai trīspadsmit vai četrpadsmit pavasarus skaitošā meitenīte jau būtu tik ļoti iemīlējusies, pie kam viņš (Kirenijs) vienlaicīgi ir pamanījis, ka te līdzās viņai jau tāpat vienmēr staigā viens brīnummīļš un skaists jauneklis. Tas tad ir jo divaināk, ka maigi skaistā meitenīte līdzās tik skaistam jauneklīm varēja līdz nāvei iemīlēties kādā tomēr jau pavecākā vīrā, kāds tieši ir zināmais cilvēks — Zevs.

2. Kas JARU pazīst no iepriekšējiem notikumiem Geneceretē, tam vēl varētu būt labi zināms, ka tieši Jara nevienam nepalika parādās labu atbildi, un tā viņa arī Kirenijam teica: “Augstais kungs un pavēlniek! Kā tu nu mūsu priekšā vari noliegt Viņu un nesvarīgu politisku iemeslu dēļ viņu pieskaitīt pie Romas mirušajiem dieviem un tomēr no tevis ar lielu mirdzumu visur raugās Viņa Dieva gaisma un viņa zēlastība?!”

3. Redzi, es jūtu Viņa tuvumu, un tu to jūti tikpat labi, kā es, — un tomēr tu vari zināmā mērā Viņu noliegt; redzi, tas no tevis nav gluži slavējami, tāpat kā arī no Jūlija nav ļoti slavējami, ka viņš tavā, ak augstais Kungs, priekšā, zināmā veidā arī noliedz Vissvētāko un Vistaisnīgāko!

4. Bet vispār arī tas vēl no tevis pavisam nav slavējami, ka tu apvaino mani, ka es esmu viņā zināmā veidā, tā sakot, zemiski iemīlējusies; jo es Viņu mīlu tikai tā, kā tas gan būtu jādara katram cilvēkam, kā manu Radītāju, kā manu Dievu un Kungu, un savā sirdī Viņu pielūdzu tik tīri, cik tas vienai mirstīgai meitenei tik vienmēr ir iespējams. Bet ja tā, — kā tad es esmu viņš zemiski iemīlējusies? Te jautā šim manam pavadonim un skolotājam, viņš tev to spēs analizēti labāk paskaidrot, nekā es; jo viņam visās lietās piemīt vairāk spēka, kā visiem pasaules gudrajiem un visas Zemes valstu varoņiem, izņemot vienīgi tam, Kuru es te meklēju. Tādēļ tikai jautā šim jauneklīm, un tu no Viņa saņemsi pilnīgi patiesu atbildi!”

5. Kirenijs nu gribēja jautāt jauneklīm, bet zēns JOZE viņu aizkavē; jo viņš Kirenijam slepeni teica: “Neielaidies ar šo jaunekli, jo viņš arī ir viens no tiem, kāds ir tas, kas laiku pa laikam mani apciemo! Jo tāda veida būtnes nevar panest nekā netīra, tāpat arī nekādu nepiedienīgu jautājumu; viņu dzīvība un viņu esamība nav nekas cits, kā Dieva liesmas gaisma.”

6. Kirenijs Ebabam saka: “Viņa tak tomēr ir tava meita un tu esi jūds; tādēļ ir brīnums, ka viņš slēpjas tik daudz dziļākās gudrības! To tak viņa dažu dienu laikā nevarēja iemācīties no meistarā Meistara un vēl mazāk no šī zināmā jaunekļa?! Jo šāda veida skolotājs, kaut gan ļoti reti uz šīs Zemes, mācot mūs, mirstīgos cilvēkus, tieši arī negūts lielas sekmes! To es zinu no pieredzes pie mana dēla Jozes, kuru es gan neesmu dzemdinājis, bet tomēr uz visiem laikiem esmu pieņēmis par savu dēlu. Pa laikam arī pie viņa nāk tāda veida skolotājs. Bet kad viņi kādu laiku viens ar otru sarunājas, tad beigās patiesi nezina, kuram īstenībā te ir taisnība! Visa mācīšana īstenībā nav nekas cits, kā gudrības cīņa, no kuras beigās abas partijas iziet kā uzvarētājas.

7. Mans Joze bieži ir tik iekarsis pret savu mistisko meistarā, ka viņš viņu tieši sūta prom; bet meistars caur to ne mazākā mērā neļaujas iespaidoties, paliek pie sava bieži ar rokām aptveramā neprāta un tikai pie beigām ļauj caurspīdēt kādai mazai gaismiņai! Un tā es domāju, ka skaistais skolotājs to darīs arī pie tavas meitas.

8. EBABS saka: “Jā, jā, augstais pavēlnieks, tieši tā tas ir. Mazākais, es te tagad nevaru kļūt tā īstu gudrs, kuram te beigās ir pilnīga taisnība. Pa lielākai daļai tā lieta paliek neizšķirta. Par kādu pozitīvu mācību te nekad nav ne runa. Jaunais gars sava audzēkņa priekšstatos cenšas ienest apjukumu, un tad tam pašam no sevis, cik labi tas iet, vajag atrast izeju. Par kādu palīdzēšanu te nav ne runa, un tādēļ beigās vienmēr kaut kas paliek neizšķirts. Ja audzēknis sava skolotāja iebildumus grib pilnīgi sagraut, tad audzēknim vajag viņam stāties pretī ar tik neizkustināmiem pret iebildumiem, ka skolotājs vairs nevar pagriezties ne pa labi, ne pa kreisi. Tas tad ir pierādījums, ka audzēknim ir pilnīga taisnība; bet bez minētiem pretpierādījumiem audzēknim nekad nav taisnība — un ja viņa apgalvojumi būtu vispārliciecinājākie. Ak, mana Jara savu skolotāju jau pavisam ir dabūjusi cilpā; beigās, kā viņš pats atzina, viņš pats tikko vairs varētu orientēties, ja meitene viņu atkal nebūtu savedusi kārtībā.

9. Patiesi, īsti debesu pamācības veids bieži patiesi ir ļoti dīvains! Te skolnieks parasti pamāca skolotāju, un skolotājs vienmēr ir ļoti apmierināts, ja no sava mācekļa kaut ko ir iemācījies. Bet tā lieta tomēr vienmēr notiek patiesi debešķīgi draudzīgākā veidā un es ļoti labprāt esmu klāt pie tādām apmācībām; jo no tā tomēr vienā stundā iemācās vairāk, nekā no kāda pasaules skolotāja vienā gadā.

10. Pie pasaules skolotāja audzēknis miesīgi un garīgi vienmēr ir un paliek sava skolotāja vergs; jo viņš var mācīties tikai to, ko var un zina viņa bieži miesīgi un vēl ļaunāk garīgi kroplais skolotājs. Vai tas ir pareizs, vai nepareizs, par to audzēknis pie stingra soda nekad nedrīkst apjautāties. Ko tādām tuklam pasaules skolotājam rūp, kādas iekšējas, garīgas dotības un spējas piemīt viņa audzēknim?! Te vienmēr nozīmē: Putniņ, rij vai mirsti! Šī laika mācīšanas veids pilnīgi līdzinās ķiverei, kas der katrai galvai, un gultai, kurā visiem cilvēkiem jābaida ērta atpūta! Milzis Golitāts noteikti rādītu apjukusu seju, ja viņam par guļas vietu norādītu bērna gultiņu!

11. Es nereti esmu redzējis bērnus, kas jau viņu agrākā jaunībā izrādīja patiesi gigantiskas gara spējas. Kas no viņiem būtu varējis iznākt, ja viņi būtu tikuši audzināti un apmācīti pēc viņu spējām! Bet viņus, līdzīgi kā vārguļus, mācīja tikai pīt grozus un tādā veidā viņu garam ļāva panīkt! Un to es turu par lielu netaisnību! Jo ar ko visu kāds tādā veidā izglītots gars varētu pakalpot cilvēcei! — Un ko tas der savā panīkumā? Viņš pin grozus un beigās zvejo zivis un gliemežus!

12. Bet tieši tajā es manu milzīgo starpību starp tukša un pa lielākai daļai dumja **pasaules skolotāja** un brīnumaini starp mums esošā **debesu** skolotāja mācīšanas veidu. **Viņi** garu audzina brīvi un palīdz tam tikt uz mājām zināmā mērā caur to, ka caur dažādiem jautājumiem to modina tādā veidā, kādā veidā tieši ir cilvēka gars; bet pasaules skolotājs cenšas garu tikai nospīest un nonāvēt! — Augstais pavēlniek pār visu Āziju, saki, vai man ir taisnība, vai nē?!

13. KirenijS saka: “Pilnīga, mans ļoti dārgais saimniek Ebab; tāds jau sen bijaa rī mans uzskats; bet kas līdz šim te bija darāms preti? ES atklāti saku: “Nekas, pilnīgi nekas! Jo mums pašiem trūka īsta pamata, un no kurienes tad tas būtu jāsaņem pasaules skolotājiem? Šiem nabaga velniem beigās tak visiem bērniem vajadzēja mācīt tikai to, ko viņi zināmā mērā paši bija no mums mācījušies, — un tā akli nepieciešami ir aklo vadītāji!

14. Tagad mēs no tā **viens** gan esam iepazinuši lielo, svēto patiesību un ļoti labi varam atšķirt gaismu no tumsas; bet līdz kamēr mūsu gaisma tiks visiem šīs zemes cilvēkiem, te no gara milžiem tiks vēl pīti daudzi grozi! Saki man tomēr, kas beigās tomēr iznāks no tavas brīnummīlās meitenītes? Viņa patiesi ir viens gara milzis un pie tam vēl tiek mācīta no Debesu skolotāja. Saki, kādam nolūkam tas beigās noderēs? Lai kļūtu par namamāti, diezin vai!”

15. EBABS saka: “Augstais pavēlniek! Paskatāmies uz mūsu meiteņu skolām. Kādas tās ir? Patiesi, augstais pavēlniek, tāda veida, ka tās cilvēcei ir par tīrāko kaunu! Un tādēļ es domāju: laba meiteņu skola arī būtu ļoti vēlama; jo māte- kaut kas, par ko var kļūt tikai no meitenes, — bērniem tak vienmēr ir pirmā un teicamākā skolotāja. Ja viņai gars, sirds un galva, kā mēdz teikt, ir īstā vietā, tad arī viņas bērni savas celtnes noteikti necels uz jūras smiltīm un turpmāk tikko var tikt vesti kādos maldos. Bet ja māte, kā tas līdz šim diemžēl daudzkārt bija, bieži ir dumjāka, nekā slika, tad no mātes pamācībām patiesi var sagaidīt ļoti maz vai neko! — Saki, augstais pavēlniek, vai man arī te ir taisnība, vai nē!”

192. PAR TEMPLA DESMITĀS TIESAS UN NODEVU TIESĪBĀM.

1. KirenijS saka: “Arī te tev ir pilnīga taisnība, un es tevī nu pazīstu vienu ļoti gudro goda vīru, un man vajag tevi iecelts par kādu priekšnieku ar lielām pilnvarām.

2. EBABS saka: “Tas būs grūti, tās ka es vēl vienmēr esmu jūds, kuram no tempļa uz stingrāko ir aizliegts no Romas pieņemt kādu amatu un cieņu!”

3. KirenijS saka: “Nu kā būs, ja es tevi padaru par Romas pilsoni? Un ja tu tas esi, tad tu vari ieņemt katru iedomājamu romiešu goda amatu, un ja templis tam pretotos, tad gan jau mēs pratīsim to pamatīgi pārmācīt! Ja tu to gribi, es tevi ieceru par Romas pilsoni!”

4. EBABS saka: “Augstais pavēlniek, patiesi, es tavu priekšlikumu pieņemu nevis goda un romiešu pilsoņa augstās cieņas dēļ, bet gan tikai brīvības dēļ, kas piešķirta katram krietnam Romas pilsonim. Sirdī es gan mūžam palikšu īsts jūds, jo es sevī esmu dzīvi pārliecināts, ka īstais, senais un patiesais jūdaisms pilnā patiesībā pie cilvēkiem nāca no debesīm un ka vienīgi tajā meklējama un atrodama pestīšana; bet iepretī ārējai pasaulei es tāpat gribu būt romietis, kā tāds, kas Romā piedzimis no nevainoja-

mas romietes.”

5. Kirenijs saka: “Labi, tūlīt tev no manām rokām jāsaņem vēstule uz pergamenta, derīga uz visiem laikiem un ar visām Romas valsts pilsoņa tiesībām! Ja tu šādu vēstuli tad parādīsi templešiem, viņi tevi noteikti atstās pilnīgākā mierā, un tad tu spēsi cilvēcei būt vairāk noderīgs, kā tas varēja notikt līdz šim; un tādēļ: Es tā gribu, un lai tas tā notiek!”

6. Te Kirenijs pamāja savam rakstītājam un tas tūlīt atnesa vēstuli. Kirenijs zem tā parakstīja savu vārdu un tūlīt to nodeva Ebabam.

7. Pavisam aizkustināts no virspavēlnieka laipnības, EBABS no visas sirds Kirenijam patiecas un beigās runāja savu pateicības runu: “Patiesi, šeit, Cezarijas pilsētas tuvumā es tādu godu nekad neesmu cerējis! Bet no manas puses šai vēstulei jātiek pavadītai ar labu rezultātu cilvēcei, un tas jo vairāk tādēļ, ka vēstulē man ir dota arī ķezariska pilnvara katru krietnu jūdu padarīt par romiešu pilsoni, kuram tad kā man pašam pienāks visas romiešu pilsoņa tiesības un priekšrocības. Patiesi, mūsu apvidum drīz jāskaita daudzus pilsoņus, un farizeju atvadišanās no šī novada vairošies kā zāle pavasarī! Ak, tas būs brīnišķīgi!”

8. Līdzās stāvošais vecais MARKUS saka: “Brāli, tev gan ir taisnība, ka tu par to ļoti priecājies; jo būt Romas pilsonim ir liela lieta! Kopš dzimšanas es tas esmu, bet tomēr man, līdzīgi jūdiem, tempļa mācītājiem katru gadu vajag maksāt zināmas nodevas. No jūdiem viņi ņem tikai desmito tiesu, bet no mums, romiešiem, ar no romiešu galma ar viltu iegūtām tiesībām, — ņem zināmas nodevas, — un ja no stingrajiem nodokļiem grib nonākt līdz senajai desmitajai tiesai, tad vajag prast ar viņiem apieties. Šiem romiešu pilsoņu nodokļu pienākumiem pret templi, bez kādām pārdomām no Romas, jātiek templešiem atkal atņemtiem; pirmkārt, nodokļu nodevas ir pārāk stingras, un, otrkārt, tās templi padara pārāk varenu, — un kā viens, tā otrs ir slikti!”

9. Tagadējā noziedznieku transportā uz Sidonu tieši atkal atrodas daži kūdītāji, kuri pavisam noteikti viņu darbam ir tikuši nolīgti no tempļa. Ir gan taisnība, ka nodokļu pienākums kā ārkārtēja nasta pastāv tikai dažās Kanaanas kņazistēs, un templim tikai tur ir viņa tiesības, kur tā kas no Romas vēl tiek uzturēts spēkā; bet ar to templeši nepamierinās, un ar neīstu dokumentu palīdzību, kurus viņi uzrāda kā no jauna no Romas izejošus, izdara pārkāpumus un romiešu pilsoņiem spiež viņiem atlīdzināt, mazākais, desmito daļu. Man vēl šorīt vajadzēja viņiem atdot desmito daļu no zivju loma, citādi viņi man noteikti būtu sagādājuši visas iedomājamās nepatīkšanas.

10. Manas domas tātad būtu tādas: Cik ātri iespējams, templim bez izņēmuma vajadzētu atņemt visas no Romas izejošās priekšrocības; citādi Romai draud briesmas Āzijā drīz piedzīvot sacelšanos pēc sacelšanās un, pirms būs pagājušas četrdesmit vasaras, Romai otru reizi būs tas ļoti nepatīkamais gods, no alfas līdz omegai iekarot Kānas un pārējo Āziju! Tādas ir manas domas, pie kurām es nu stingri turos, jo es sīki pazīstu tempļa attiecības un tās arī dziļi nicinu!”

11. Kirenijs saka: “Arī šim sakropļotajam cirvim būs atrodams kāts! Bet ja templis arī šajā apvidū uzsāks prasīt nodevas un no tā radīt viņu seno desmito tiesu, tad mēs gan nekavējoties liksim pār templi nākt krietnam pērkonā negaisam; jo tā no templešu puses atkal ir viena patvaļība, kurai ar laiku priekš Romas patiesi varētu būt ļaunākās sekas.

12. (Griezdamies pie kapteiņa Jūlija): “Jūlij, tu vēl šodien no manis saņemsi dažus baltus ruļļus ar manu parakstu, uz kuriem tu pēc tavas labas izpratnes templim uzrakstīsi dažus īsus statūtus! — Tu saprati mani?”

13. JŪLIJS saka: “Tas viss būtu labi un pareizi, ja Jūdejas četras kņazistes nebūtu nodotas nomā gandrīz ar visām valdīšanas tiesībām rijīgajam Erodam! Pie tam Jeruzalemē vēl sēž tūlīgs pārvaldnieks, proti, Poncijs Pilāts, kas ir ļoti priecīgs, ja cilvēki viņu atstāj mierā. Ar viņu tātad nekas daudz nav iesākams. Bet te nāk klāt vēl kāds apstāklis, kas ir ļoti labi apsverams: Dod templim tūkstoti, lai cik stingrus, likumus, un tas tūlīt caur visiem izspiedīsies cauri līdzīgi Proteusam (Jūras dievs, kas brīvi var mainīt savu izskatu.- tukl.), un es jautāju, kas te tad vēl tālāk uzsākams.

14. Doties pret templi ar kādu pārāk redzamu ārēju varu, būtu ļoti pārdoša lieta; jo tauta pie tā turas un tieši Jūdejā priesterus tur par pusdieviem un kā starpniekus starp viņu Dievu un cilvēkiem. Tātad ja pret templi pielietotu kādu skaidri saskatāmu varu, tad visā Jūdejā uz kakla būtu daudzas sacelšanās. Tādēļ te ir nepieciešama liela uzmanība, pirms pilnā nopietnībā ar templi grib kaut ko uzsākt!

15. Ak, te Galilejā un tieši Geneceretē, kas atrodas mūžīgā izņēmuma stāvoklī un kur tauta jau ir ļoti apskaidrota, pret melnajiem var iet cīņā īsti iedarbīgi; bet Jūdejā tas pavisam nav izdarāms! Tādēļ te

nozīmē: ja pret templi kas uzsākams, tad vispirms vajag rīkoties ar apdomu!

16. Templis pa visādiem viltus ceļiem prata no Romas iegūt visādas privilēģijas, kuras, cik ilgi mums tā laime un gods būt romiešiem, mums vajag respektēt. bet ja tā lieta ir tāda, tad Charta albas (baltie dokumenti, izd.) man maz vai neko nelīdzēs! Bet manā apvidū es jau tāpat esmu pietiekami Charat alba! — Vispār es vienmēr varu kādu pielietot.

17. Geneceretē un tās plašā apkaimē es templešiem nodevu un desmitās tiesas izspiešanu esmu tā izskaudis, ka viņiem uz visiem laikiem zudusi viņu mantkārība, un, ja es esmu precīzi informēts, tad mūsu krietnais priekšnieks Kornālijs jau sen ir darījis tāpat, — un tā, izņemot dažus erodiskus spaidus Galileja ir diezgan brīva no tempļa krāpšanām. Bet te, varenajā Jūdejā, to panākt vēl ilgi nebūs iespējams. Tādas ir manas domas. — Bet tu, augstais pavēlniek, tomēr vari pavēlēt, ko tu gribi, un es vienmēr būšu tavs padevīgākais kalpotājs un kalps!”

193. ĻAUNDARU UN APSĒSTO ĀRSTĒŠANA.

1. Kirenijš te Jūliju uzslavēja, bet arī pavisam labi un gudri teica: “Mīļais Jūlij, tu zini, ka es no tevis tur lielas lietas, un ka man vienmēr patika tavs skaidrais saprāts; bet tas, ko tu tagad runāji, šķiet, tomēr nav pilnīgi audzis uz tavas zemes. To tu savā dabā arī esi uzņēmis no tā zināmā viena!

2. JŪLIJS saka: “Ak, noteikti; jo patiesība nav ugunī, bet gan tikai tās maigajā gaismā, un tātad, kopš esmu ar Viņu iepazinies, es esmu kļuvis daudz maigāks un piekāpīgāks. Ak, ja es tikai vēlreiz savā dzīvē varētu ar Viņu kaut kur sastapties!”

3. Līdzās stāvošā un visu ievērojošā JARA arī saka: “Ak, tā ir arī mana vienīgā vēlēšanās!”

4. šīs sarunas laikā Es pienācu un nepamanīts nostājos aiz Jūlija. Tikai Kirenijš mani pamanīja un pēc mana mājiņa Jūlijam teica: “Tu, apskaties nedaudz apkārt! Aiz tevis stāv kāds, kas it kā gribētu ar tevi runāt!”

5. Jūlijs ātri atskatās un no prieks mani šeit redzēt gandrīz zaudē samaņu, un jara augstākā sajūsmā iekliedzas un kā mirusi krīt pie Manām krūtīm, un man vajadzēja viņai ļaut ap pusstundu tā atpūsties, līdz viņa atkal attapās no viņas svētlaimīgā reibuma.

6. Bet, tā kā jau stipri tuvojās vakars, tad es vecajam Markum teicu: “Tu nu atkal rūpēsies par to, ka mēs dabūjam bagātīgas vakariņas; liec, lai mums netrūkst zivju, maizes un vīna!”

7. MARKUSS saka: “Kungs, bet ko mēs darīsim ar tiem noziedzniekiem, kas no karavīriem apsarģāti, tur pie jūras piesieti pie mietiem un, jādomā, lielās bailēs gaida viņu spriedumu?”

8. ES saku: “Daudzo ļauno garu dēļ, kuri viņus ir apsēduši, mēs viņiem šodien liekam septiņkārt tvīkt slāpēs, un neviens nedrīkst viņiem dot ne ēst, ne dzert, citādi viņiem nevarētu palīdzēt! Bet tu, mans mīļais brāli Jūlij, viņus vēl šodien iepazīstini ar spriedumu, pēc kura viņiem rīt jāpacieš mokošākā nāve caur lēnu, visu dienu ilgu sadedzināšanu! Tikai rītu viņiem tad jātiek apžēlotiem, un es redzēšu, vai viņi ir atlaižami brīvībā. Ārkārtīgi lielās bailes viņu ļaunos iedzīvotājus padarīs mīkstus un viņi pamazām sāks atvadīties. Bet piesieniet viņus pie stabiem ļoti cieši, citādi viņi jums sagādās daudz rūpju!

9. Tos septiņus politiskos musinātājus, tādēļ, ka viņi neko nozīmīgu nav nogrēkojušies, sodiet vieglāk; viņiem pasludināt krietnu nopēšanu ar rīkstēm un tad pasniedziet viņiem nedaudz maizes un ūdens. Rīt būs redzams, vai sods viņiem tiks atlaists, vai nē!”

10. Pēc šiem vārdiem Kirenijš Jūlijam saka: “Tātad ej tur, pārlauj zizli un pavēsti viņiem, kas viņiem rīt sagaidāms!”

11. Jūlijs tūlī pieceļas un kopā ar dažiem virsniekiem iet uz krastmalu, kas atradās piecimsos soļu attālumā no Markus mājas. Tur nonācis pie noziedzniekiem, kuri bija piesieti pie krasta stabiem, viņš karavīriem pavēlēja noziedzniekus pie stabiem piesiet vēl stingrāk. Kad karavīri ar virvēm un ķēdēm to bija izdarījuši, tikai tad Jūlijs tiem pieciem slepkavām paziņoja, kas viņiem nākamā dienā, sākot no rīta, būs sagaidāms! Tāpat viņš tiem septiņiem politiskiem noziedzniekiem darīja zināmu spriedumu par viņu stingru pārmācīšanu ar rīkstēm.

12. Kad tie pieci slepkavas dzirdēja tādu spriedumu, viņi sāka vaimanāt, baiļoties un krist izmisumā un kliegt, lai viņus tūlīt nonāvē; jo šādu mokošu stāvokli viņiem neiespējami izturēt! Tāpat tie septiņi kļiedza pēc žēlastības un līdzcietības. Bet Jūlijs tūlī attālinās un neuzklausa ne piecu slepkavu kļiedzienu, ne tos septiņus citus noziedzniekus.

13. Kad viņš (Jūlijs) atkal atnāk pie mums, viņš saka: “Tas patiesi nav nekāds sīkums! Šī kaušana,

izmisušās sejas, grimases, kurām vajadzētu iedvest šausmas katram dzīvniekam! Nu, es esmu priecīgs, nu atkal atrasties jūsu tuvumā! Tas ir tikko ticams, bet Medūzas galvai varētu būt cilvēciskāks izskats! Es nu nopietnībā esmu ziņkārīgs, kādas sejas tiem zeļļiem būs rīt!”

14. Tu redzi, ES saku Jūlijam: “Tā ir ļauno garu viņos iedarbība! Lielās bailes viņi diezin vai līdz rītam panesīs un, kā Es teicu, pa lielākai daļai atvadiesies, un rīt mums būs viegls darbs tos cilvēkus pilnīgi atbrīvot.”

KirenijS saka: “Bet kas tad ar viņiem notiks? Vai gan mēs varēsim viņus pavisam atbrīvot, vai arī uz kādu laiku tomēr pametīsim apcietinātus?”

16. ES saku: “Katrā ziņā, jo bez pietiekamas pamācības viņi nekādā ziņā nedrīkst tikt pilnīgi atbrīvoti! Arī tie septiņi nē; jo neviens cilvēks no grēka neatbrīvojas tik ātri, cik ātri viņš kādā grēkā iekritis. Tiem pieciem tikko pietiks pilns gads, un tiem septiņiem pusgads. — Un nu mēs mierīgi un priecīgi gaidām vakariņas!”

194. JARAS GUDRĀ RUNA.

1. Uz to vecais MARKUS saka: “Visu pasaules meistarū Kungs un Meistar! Iepriekš Tu man teici, ka šodien es vēl ļoti daudz savāda dzirdēšu par cilvēka uzdevumu un arī iepazīšu Dieva Valstību! Jā, patiesi un ļoti brīnumaini! Es nu jau visu dienu esmu tik daudz dzirdējis, redzējis un piedzīvojis, kā nekad agrāk visā savā dzīvē; un tā es tavu pareģojumu atrodu kā pie manis pilnīgi apstiprinājušos, un tādēļ es nu darīšu visu, lai arī mūsu nogurušajiem locekļiem nav jāiet pie miera nepamierinātiem.”

2. Es saku: “Jā, jā apskaties, vai saimnieces ar viņu mākslu drīz būs galā! Pēc vakariņām vēl daudz kas notiks, kas tevi vēlreiz tuvāk iesvaids Dieva Valstībā!”

3. MARKUS saka: “Bet kungs, kas tad ir ar šo mīļo meitenīti, kas vēl vienmēr tur tevi ciet un tavas krūtīs slapina ar asarām; vai viņa tevi, kā šķiet, it kā nekad vairs nelaidīs vaļā?!”

4. ES saku: “jautā par to meitenītei, viņa tev nepaliks atbildi parādā!”

5. Markus nu jautā brīnišķi alkstošajai meitenītei.

6. Bet JARA tūlīt pieceļas un saka: “Klausies, tu mīļais vecais draugs! Ka Viņu šeit reiz ir satvēris, tas Viņu nekad nedrīkst palaist vaļā; jo ja viņš Viņu palaiž vaļā, tad caur to viņš ir palaidis vaļā arī savu mūžīgo dzīvību un tātad uz visiem laikiem pazaudējis. To, ko es daru miesīgi, to jums visiem jādara sirdī, kā arī es pirmām kārtām daru sirdī.

7. Bet kas savu dzīvību neievēro un savā sirdī tikai to sauc par “dzīvību”, dzīvot vienīgi visas dzīvības Kungam, tas dzīvību paturēs uz mūžību, un kaut arī miesā viņš nomirtu tūkstokārt!

8. Redzi, kad Viņš pie manis nāca, vispirms es Viņu pazinu savā sirdī un vienīgi viņu mīlu pār visu; jā, ja Viņš tagad no Manis prasītu, ka man par viņu jāmirst, tad nāve man būtu iepriecinājums. Jo es dzīvi zinu un jūtu, ka mīlestība uz viņu mūžam nevar nomirt, tādēļ, ka tai ir neiespējami doties kādā grēkā, kas te vienīgais ir patiesa dvēseles nāve. Bet ja cilvēka dvēsele ir mirusi, tad arī viss cilvēks ir miris. To labi ievēro, tu, vecais vīrs; jo es esmu no Debesu, kas ir mīlestība un patiesība un dzīvība, skolas. To, ko es tev nu teicu, ir mācība no debesīm, un tādēļ tu to vari labi ievērot!”

9. Kad vecais MARKUS to no Jaras dzirdēja, augstākā entuziasma pārņemts, viņš teica: “Ak, tu bērns no debesīm, par daudz laba un tīra šai netīrajai zemei! Patiesi, kad Kungam miesīgi šī mana māja atkal būtu jāatstāj, tad es iešu pie tevis mācīties debesu gudrību. Ak, kāda starpība ir starp tevi un manām meitām! Tu jau esi kā saule, un manas meitas tikko ir lielā debesu spīdekļa atspulgs kādā mazākā rasas pilienā. Ak, Ebab, cik tu tomēr esi laimīgs, būt tēvam tādām eņģelīm!”

10. Te vecajam Markum aiz svētlaimes sāk līt asaras un viņš ātri gāja virtuvē lūkoties pēc vakariņām un savām meitām atstāstīja, kādu mācību viņš ir saņēmis no meitenītes no Geneceretes, un meitas brīnījās un lūdza viņam, ka pēc vakariņām viņš viņām varētu sagādāt kādu izdevību, drīkstēt mazliet parunāties ar šo debesu bērnu.

11. Markus par to bija ļoti iepriecināts un viņām apsoliya to panākt, tikai viņām jāpasteidzas drīz tikt galā ar vakara mielastu. Un MEITAS runāja: “Tēvs, ceturtdaļstundā viss būs uz labāko sagatavots.”

12. Ar to Markus atkal izgāja no virtuves un dēliem uzdeva uz galdiem mājas priekšā vispirms ātri uzlikt vīnu un maizi, un rūpēties arī par to, ka netrūkst gaismas; uz galdiem jādeg vairākām labi piepilītām lampām, un pārējam pagalmam visu nakti jātiek labi apgaismotam ar zvejnieku lāpām.

2. Tas viss tiek ātri izdarīts, un, kad bija nedaudz satumsis, uz visiem galdiem jau dega daudzas lam-

pas un diezgan plašo pagalmu apgaismoja minētās zvejnieku lāpas. Drīz pēc tam uz galdiem tika novietoti gardi sagatavoti ēdieni, labi pagatavots zivis, maize, vīns un dažādu augļi.

13. Pirms ēšanas Jara norunāja priekšā vienu Dāvida psalmu un tad lūdza Mani, lai Es svētītu ēdienu un dzērienu, un Es to darīju, un pēc tam mēs visi sēdāmies pie galdiem un pavisam labā garastāvoklī ēdām priekšā liktos ēdienus un, mēreni baudot vīnu, kļuvām jautrāki. Es sēdēju starp Kireniju un mīļo Jaru. Kirenijs sēdēja pie Manas kreisās un Jara — pie labās rokas. Līdzās Jarai sēdēja viņas Rafaels un viņam pretī vecais Markus. Bet viņam uzkrita, kā Rafaels ēda; jo vai nu Rafaels lika pie mutes kādu zivi vai gabalu maizes, vai kādu augli vai vīna kausu, tad mutes priekšā viss pazuda un Markus neredzēja jaunekli ne kādu ēdienu sakošļājam, ne norijam.

14. JOSE, Kirenija audzudēls, kas sēdēja viņam līdzās, pamanīja vecā Markus kluso pārsteigumu un teica: “Vecais karavīr Marku! Kas tev pie skolotāja tik ļoti patīk, ka tu pavisam nevari no viņa novērst acis?”

15. VECAIS runā: “Jā, tu mana kunga un pavēlnieka augstais dēls, tā ir pavisam ārkārtēja parādība! Šis jauneklis liek ēdienu un dzērienu pie mutes, muti nekad neatver un neko nesakošļā un nenorij; bet viņa mutes priekšā ēdiens pazūd! Kā tas var būt? Kā tas notiek? Tas jau atkal ir viens brīnums! Kas man no tā jāmācās?”

195. MATĒRIJA UN GARS.

1. JOSE saka: “No tā tev jāmācās, ka debesis nevar ieiet nekas materiāls, tātad, ka šis eņģelis katru materiālu ēdienu vispirms atraisa garīgā un no tā tad uzņem tikai tīri garīgo. Jauneklis ir tīrākā gara cilvēks no debēsīm un tātad mazākā apveidā arī attēlo debesis; bet ēdiens attēlo mūs, pasaules cilvēkus, kas mēs tagad vēl esam aprakti mūsu matērijā. Tā nu gan arī ir, ka šie ēdieni tikuši pavisam labi sagatavoti uz šī lielā Meistara, uguns pavarda meistara, kas mums to ir mācījis un tagad miesīgi vēl atrodas starp mums, — bet mēs tomēr ar šiem mūsu ķermeņiem nevaram ieiet Debesu Valstībā.

2. Bet kad mēs no Dieva tiksim aicināti atstāt šo pasauli, tad iepriekš kāds Dieva eņģelis ar mums darīs tāpat, kā šis eņģelis nu dara ar ēdienu, t.i., viņš vienā acumirkli no matērijas atbrīvos visu garam piederīgo, matērija tiks nodota pilnīgai izkausēšanai, bet dvēsele un tās dzīvais gars, tāpat kā viss, kas matērijā piederīgs dvēselei, apvienoti pilnīgākā cilvēkā, pēc mūžīgas, nemaingas Dieva gribas, pāries tīrajā gara pasaulē! Redzi, tas ir tas, ko tu vari mācīties un kas tev jāmācās no šī varenā debesu eņģeļa tev šķietami divainās ēšanas.

3. Pavisam pārsteigts par Joses gudrību, MARKUS saka: “Es jau iepriekš reiz manīju, ka tu esi zēns, kura gudrība tālu pārsniedz tavu vecumu, bet par tik gudru es tevi nekad nebūtu turējis! Tu man esi devis ļoti svarīgu mācību, par ko es tev vienmēr būšu ārkārtīgi pateicīgs. Bet zini, jo vairāk cilvēks zina, jo viņa zināšanas alkas kļūst lielākas, un tā man arī gribētos zināt ko vairāk par tavu mācību un tieši, kā tāda matērijas atraisīšana tiek veikta!”

4. JOSE saka: “Draugs, tas gan nav labi, ja cilvēks zina pārāk daudz; bet to gan tu vari iegaumēt! Redzi, matērija īstenībā nav nekas cits, kā caur visvarenā Dieva gribu fiksētas garīgais. bet tāds eņģelis nav nekas cits, kā Dieva visvarenās gribas personificēta izteiksme; viņš nevar gribēt neko citu, kā vienīgi tikai to, ko grib Dievs.

5. Tātad, ja Dieva kaut kur kādu matēriju grib atraisīt, tad tā no visvarenās dieva gribas kādā cilvēka stāvā tiek satverta, sasaistītā sodība tiek atcelta un kā matērija acumirkli pazūd no esamības, pāriet pirmgarīgā elementā un tad atbilstoši paliek tas, kas tā sākotnēji bija, tikai cēlāka un pilnīgāka.

6. Iepriekš neskaitāmi atsevišķi spēki tiek apvienoti par vienu lielu, pilnīgi individu, un tas pēc Dieva gribas mūžam kļūst pilnīgs cilvēka gars! — Vai tu to saprati?”

7. MARKUS saka: “Jā gan, es to esmu sapratis, bet nu es tev vairs neko nejautāju; jo tava gudrība manam dabas prātam ir par daudz reibinoši liela! bet ko es vēlētos dzirdēt, tas būtu: Dzirdēt tevi runājam ar tikpat gudro meitenīti Jaru! Tai vajadzētu būt patiesi garīgai baudai, kādu labāku jebkad tikko varētu iedomāties debesis!”

8. JOSE saka: “Redzi, tas no tevis gan ir veltīgi! — Te tu redzi divus kausus, pilnus vīna! Vai tas gan būtu gudri, ja vienu pilnu gribētu pārliet otrā pilnā? vai pie šāda darba cēlais vīns par neko un atkal neko netiktu nolaistīts uz grīdas? Kam tā kas tad būtu labi? Ko es zinu, to noteikti zina arī meitenīte, un tā ne es no viņas, ne viņa no manis neko nevarētu iemācīties! Tādēļ šādas pērles mēs sev gan ietaupī-

sim. Labāk runā tu ar brīnišķo Dieva bērnu! Tu un tava sieva un tavas meitas un tavi dēli spēs no viņas ļoti daudz ko iemācīties; jo līdz šim uz šīs zemes no dieva vēl nekad nav nozīmēta kāda jaunava, kas tik daudz uzzinājusi, kā tieši šī meitenīte. Viņas zina neizsakāmi daudz, ko, izņemot Dievu, uz visas lielās Zemes nezina neviens cilvēks. — Vai tu to saproti?”

196. JARA ATRAISA JOZES GORDIJA MEZGLU.

1. Es Jozem saku: “Bet mans mīlais Jose, no kurienes tad tu zini, ka Mana mīļā Jara atrodas tik lielā gudrībā un viņai ir tādas zināšanas par lietām, kādas, izņemot Mani, nav nevienam?”

2. JOSE saka: “Kungs, kā es to varētu nezināt un kā tu man par to jautā, kur Tu tak biji tas, kas man to lika manā sirdī un no tās arī uz manas mēles, kas man jāatzīst un kas man jārunā!”

3. ES saku: “Pavisam labi, Mans mīlais Jose; tā kā tu to zini, tad arī par to dod mums pietiekamu paskaidrojumu, kādēļ es tev tā ko jautāju — jo man jau tāpat zināmas tavas sirds domas pat tās dziļākos dziļumos un tām jābūt zināmām jau sen, pirms tu tās domāji!”

4. Te JOSE apmulst un meklē pariezu atbildi; bet tā negrib rasties. Pēc kāda laika viņš diezgan nedroši saka: “Kungs, manas izpratnes vēl pārāk lielā aprobežotībā man nav atrodama nekāda saprātīga atbilde — mazākais, ne no manis! Tev vajadzēja man autāt tikai pro forma, kā te par kaut ko skolotājs jautā savam skolniekam, par ko viņš kā skolotājs noteikti zināja jau sen iepriekš, nekā viņa skolnieks. Bet Tu pārāk skaidri un gaiši zini ne tikai visu, ko zinu es, bet tu zini arī visu cilvēku un eņģeļu slepenākās domas — un Tu man jautā! Redzi, tieši tajā man ir neatšķetināms Gordija mezgls! Bet tā kā es vēl ne tuvu neesmu kāds Aleksandrs, tad es to nespēju atraisīt!”

5. Es saku: “Saki Man, kādēļ no Ziharas pie tevis atnākušais jauneklis šad un tad tev ko jautā tā, it kā viņš to pavisam nezinātu, kur viņš tak noteikti to zina pārāk labi?! Jā, viņš pat ļaujas no tevis pamācīties, un dara, it kā viņš būtu tavs mācekļis!”

6. JOSE saka: “Kungs, tieši tādēļ es par viņu vienmēr želojos, ka viņš pie savas noteikti lielās gudrības vienmēr grib mācīties tikai no manis, un ja es viņam par to jautāju, tad viņš vienmēr saka: “Jā, redzi, es tieši gribēju tev par to jautāt!” Bet es jautāju un Tev jau šorīt jautāju, kas tas ir par mācīšanas veidu. Jaras tēvs par šādu mācīšanas metodi pirmīt izteica īsti gudrus uzskatus, kurus es varētu pielietot arī pie Tava man uzstādītā jautājuma; bet es viņa uzskatiem tomēr pilnīgi nepiekrītu un tādēļ uz tavu pavisam gordiski formulēto jautājumu tos nevaru izmantot pilnvērtīgi izskaidrojošai atbildei!”

7. Pie visādās zināšanās labi izglītotiem mācekļiem šāds mācīšanas veids gan būs labākais pasaulē, jo caur to vēl vienmēr aprobežotie mācekļi tiek ļoti dabīgi ievirzīti, lai paši domā, jūt un atrod; bet ja mēs šādu mācīšanas metodi pielietojam pie tāda mācekļa, totāli trūkst visi zinātnes elementi, tad te es tomēr vēlētos redzēt, kad un kā pie šādas mācīšanas metodes mācekļi dabīgā ceļā bez brīnumainas palīdzības iemācīsies alfabētu un beigās lasīšanu un rakstīšanu!

8. Tādēļ Ebaba citādi labie uzskati nav derīgi un te es tos arī nevaru pielietot. Tādēļ es Tev, ak kungs, pavisam bez aplinkiem saku, ka uz tavu gordisko jautājumu tev nespēju atbildēt. Tādēļ tu mums visiem parādīsi žēlastību, ja uz tavu jautājumu pats atbildēsi!”

9. Es saku: “Kā tad būtu, ja šo jautājumu mums vēlētos apgaismot mūsu mīļā Jara?”

10. Nedaudz aizskarts, JOSE saka: “Galu galā, ja viņa to spēj, viņa to var darīt! Protams, ja Tu, ak Kungs, viņai atbildi iedosi sirdī, tad viņai noteikti būs ļoti viegli atbildēt!”

11. ES saku: “Tieši šoreiz es to nedarišu, un viņai pašai vajadzēs dot atbildi!”

12. JOSE saka: “Nu, te varbūt viņai varētu neiet daudz labāk, kā man!”

13. Ar draudzīgu seju ES saku: “Nu, redzēsim! Tādēļ saki mums, tu mīļā Jara, kādēļ Es mīļajam Josem jautāju ko tādu, ko Es noteikti jau sen zināju!”

14. Nedaudz apmulsusi, JARA saka: “Kungs, ja es drīkstu runāt un zināmā mērā man tas jādara, tad tu mīļajam Josem šo, kā viņš saka, gordisko, jautājumu esi devis, lai viņai jau augstprātīgajai dvēselei būtu iemesls kļūt nedaudz pazemīgākai. Jo iepriekš viņš domāja, ka viņam ar mani tādēļ nav vajadzīgs runāt, ka viņš zina visu, ko zinu es, un tādēļ mēs abi viens ar otru varam nerunāt! Šādu sarunu viņš dēvēja par viena pilna kausa pārļiešanu kādā otrā pilnā kausā. Bet pie tam mīlais Jose aizmirst, ka Tu gara dāvanas pat starp eņģeļiem esi izdalījis atšķirīgi un ka caur to pat kāds pilnīgākais gars var vēl ļoti daudz mācīties no kāda cita vēl pilnīgāka gara.

15. Bet es domāju, ja Tu, ak Kungs, tā jautā, tad tu to nejautā cita iemesla dēļ, kā, lai kādu nedaudz

straujas dabas dvēseli vestu pazemīgā pašizziņā! Un ciktāl ar savu aprobežoto izpratni es savā sirdī saskatu, tad Tu tieši šī iemelsa dēļ mīļajam Josem esi uzstādījis tādu gordisku jautājumu.

16. Viņš gan pirmīt, nedaudz runādams pats sev pretī, Markum izteica piezīmi, ka caur tavu žēlastību es esmu uzzinājusi vairāk, nekā uz visas plašās Zemes līdz šim uzzinājis kāds cits cilvēks; un tomēr viņš sevi tur par kādu tikpat pilnu kausu! Bet ja viņš man piedēvē šādas ārkārtējas zināšanas, tad es nopietnībā nepatveru, kādēļ viņš ar mani negribēja ielaisties nekādās sarunās. Bet es no savas puses tomēr domāju, ka, neskatoties uz maniem noteikti nedzirdētiem piedzīvojumiem, tomēr varu no viņa kaut ko mācīties un savu kausu pavisam neturu par tik pilnu, ka tajā no viņa kausa manā kausā nemaz vairs neatrastos vieta.

17. Un kā es tagad pamanīju (te Jara nedaudz pavīpsnāja), tad šķiet, ka arī viņa kauss vēl nav tik pārmēru pilns, ka viņa it kā pārpilnajā kausā vairs neatrastos vieta ne pilienam no mana vīna!

18. Bet vispār es ar to neniecīgākā mērā pavisam negribu izteikt kādu piezīmi par Josem nedaudz par augstu pacēlušos pašapziņu, bet gan tādēļ, ka tiku uzaicināta runāt, tad es runāju, kā man bija ap sirdi; ticu, ka tādēļ neesmu pārāk nogrēkojusies! Bet ja es esmu nogrēkojusies, tad ar visiem spēkiem es to atkal gribu vērst par labu.”

19. ES saku: “Nē, nē, pavisam nē; tava uzticamā sirds ir atvērta manā priekšā, un tu manam mīļajam Josem pat esi izdarījusi lielu pakalpojumu; jo no tevis pavisam bērnišķīgi gudri skartajā punktā viņš patiesi arī bija nedaudz vājš, un šī vājība ar laiku būtu spējusi viņu novest kādos nelielos maldos. Bet tagad viņš ir izdziedināts arī šajā sfērā un gan viņš ļoti labprāt ar tevi sarunāsies par ko priecīgāku; jo viņam piemīt labs izteiksmes veids.

197. PAR LAICĪGO CILVĒKU ZINĀŠANU APROBEŽOTĪBU.

1. ES (vērsdamies pie Josem): “Ko tu saki uz šo mīļās Jaras pareizo un izdevušos atbildi?”

2. JOSE saka: “Ak, visas dzīvības Kungs, šī cēlākā meitenīte noteikti jau sen vairs nav nekāda laicīga meitenīte; viņa, brīnišķā Jara, ir personificēta pirmā lieluma debesu gaisma, pret kuru es tikko esmu mazākā zvaigznīte! Caur tavu žēlastību es gan arī esmu pieredzējis tik daudz, kā līdz šim maz mirstīgo, — jo tas nav nekāds joks, kā man liekas, gandrīz divus gadus pavadīt garu pasaulē un ar satrunējušu miesu kapā un beidzot caur Tavu žēlastību un caur tavu brīnumaināko līdzcietību ar pilnu apziņu atkal atgriezties atpakaļ uz šīs Zemes; bet tomēr es nu skaļi atzīstu, ka es sevi tikko jūtu par cienīgu, šai meitenei būt vājš un netalantīgs skolnieks. Ja viņa grib man parādīt to mīlestību, daudzās lietās mani tikai nedaudz pamācīt, tad es to visu labprāt pieņemšu ar lielāko pateicību pasaulē.

3. JARA saka: “Jā, mans mīļais Jose, tu esi ķēniņa dēls un es jūda meita, kas ir tikai viesnīcnieks Genecerētē, — tātad, laicīgi ņemot, tas jau būtu ļoti iedomīgi un pārdroši, tev tuvoties; bet ja tu tomēr gribi nolaisties no taviem augstumiem pie manis, nabaga meitenes, tad tev manā nabadzīgajā būdā jāatrod izplestas rokas un atvērtas durvis!” — Jose ir pārsteigts par šo daudz izteicošo uzrunu un tikko zina, kas viņam meitenei jāatbild.

4. bet KirenijS Josem saka: “Redzi, mans Jose, ar to ir gribēts teikt, ka: Tev jāpārsēžas pie Jaras un ar viņu jārunā. Ej un dari to; jo es pats būtu ļoti ziņkārīgs dzirdēt, par ko jūs viens ar otru sarunāsit!”

5. JOSE saka: “Ak, par to, ka man pie viņas jāsež, no tā labā un mīļā Jara savā runā neko nedeļa manīt, bet gan par to, ka, ja es kā ķēniņa dēls varētu nokāpt no saviem augstumiem, man ar viņu jārunā. Protams, šķiet, ka Jara mani tomēr vēl pilnīgi nepazīst, jo, pirmkārt, es pavisam neesmu nekāds ķēniņa dēls un otrkārt, ka zināma iedzimta augstprātība manai dabai ir vēl daudz tālāk, nekā debesis no šīs zemes. Es esmu vienīgi par patiesību! Kas ir **zem** tās, to es dziļi nicinu; bet kas stāv **virs** tā, kā sevi Dieva noslēpums, to es pielūdzu un neprasu pēc tā skaidrības, kas nepiederas šīs zemes tārpiem un putekļiem!

6. Dieva pilnībā ir bezgalīgākā patiesība; bet mūsos no tās mājo tikko saules putekļiša lielums! Viss, ko mēs zinām, ir tikai nepilnīgas zināšanas, un ceļu no Alfas līdz betai, nemaz nerunājot līdz omegai, mēs nekad neatradīsim. Pie debesīm mirdz miljardiem spīdekļu! Kas tos pazīst? Mēs nepazīstam pat tos divus lielos, nemaz nerunājot par neskaitāmi daudziem maziem! bet Dieva gudrība tur visur tā mājo, kā acu gaisma acī!

7. Bet ko Dievs mums grib atklāt, to mēs zinām un pazīstam; bet pāri par to cilvēka dvēseli valda kāda gan svēta, bet tomēr bezgalīga nakts. Un cilvēkam nekad nav jāuzdrošinās gribēt apgaismot šīs bezgalīgās nakts svēto tumsu; jo šī nakts viņu aprītu kā jūras akmentiņu, ko kāds pārgalvīgs zēns tajā

iemestu.

8. Mēs, cilvēki, esam trauki, kuriem pagaidām dots tikai kāds noteikts mērs. Ja tas ir pilns, tad to vairs nevar padarīt pilnāku; bet ja cilvēkam reiz tiks dots lielāks mērs, tad tajā varēs ielikt ļoti daudz, un tomēr tas tik viegli neies pāri, kā tas ir tagad.

9. Cilvēkiem uz šīs zemes gan ir atšķirīga lieluma mēri; bet mans acīmredzami pieder pie mazākajiem. Miļā Jara ar to acīmredzami ir apveltīta bagātīgāk, nekā es, un tādēļ es ar viņu nevaru uzstāties kā līdzvērtīgs; bet ja viņa grib man piešķirt kaut ko no savas pārpilnības, tad es to vienmēr pieņemšu ar pateicību. Bet nosēsties pie viņas es tomēr nevaru; jo, pirmkārt, viņa ir gudrāka par mani, un, otrkārt, man tas gan neklātos!?”

198. KAS IR PATIESĪBA?

1. Beidzot ES atkal reiz saku Josem: “Klausies tu, Mans miļais Jose! Tu nu esi runājis ļoti gudri un tajā ir daudz laba un patiesa; bet pie tam man tevi tomēr uz daudz ko jādara uzmanīgu! Tādēļ nu labi ievēro; jo redzi, ar kādu gudru, kāds esi tu, Es jau arī varu izteikties nedaudz dziļāk!

2. Tu teici: “Es esmu vienīgi par patiesību; kas stāv **zem** tās, to es nicinu, bet kas kā dieva noslēpums ir **virs** tās, to es pielūdzu un neprasu pēc tā skaidrības, kas nepiederas šīs zemes tārpiem un putekliem! Dievs ir visas gudrības pilnība, bet mūsos, cilvēkos, no tā mājos tikai saules puteklīša lielums!”

3. Jā, tas ir pavisam labi, tīri un pēc taisnības būt tikai par patiesību; bet šo principu taisnā līnijā šķērso varens jautājums un tādā veidā ar tavu citādi pavisam slavējamo uzskatu veido pilnīgu krustu! Ja tu vai kāds cits tavā vietā var atbildēt uz jautājumu, kuru Es tev došu, tad Mani pleci ir kļuvuši brīvi no krusta.

4. Tādēļ saki Man: Kas ir patiesība, vienīgi par kuru tu stāvi? Vai tā ir kāda patiesība, kuru Tu redzi? Redzi, tas viss no šodienas līdz rītam vēl ir miglas ainas, un tas, kas šodien vēl ir pilnīga patiesība, rīt jau vairs ne tuvu var nebūt patiesība! Redzi tur jau sen norietējušās Saules pēdējā mijkrēslī lidinās mākonītis zivtiņas veidā! Saki man, cik ilgi šī mākonīša tagadējais izskats paliks patiesība? Redzi, nākamais acumirklis mākonīša tagadējo izskatu apvainos par meliem!

5. Ja Es tev nolieku priekšā trīs bumbierus, tad tu saki, ka tā esot patiesība, ka tavā priekšā atrodas trīs bumbieri; bet es tev saku, ka katrā no trim bumbieriem sevī ir vairākas sēkliņas, no kurām turpmāk var rasties neskaitāmi daudzi koki, kas beigās parādīs neskaitāmus pavisam līdzīgus bumbierus! Tātad, vai tavā priekšā patiesi ir tikai trīs bumbieri, kas sevī jau veido kādu noslēgtu nemītīgu lielumu, jeb vai tie ir trīs tikai šķietami lielumi, aiz kuriem, līdzīgi karavīriem Trojas koka zirga vēderā, vēl apslēpti neskaitāmi līdzīgi un arī pavisam citādi lielumi?

6. Kur sākas patiesība un kur tā beidzas? Vai cilvēks, kāds viņš ir, tādējādi ir patiesība? Aplūko kādu bērnu un beidzot aplūko kādu sirmgalvi! Aplūko kādu cilvēku rokām celtu pilsētu! Vai tā ir pilnīga patiesība? Redzi, šodien tā vēl stāv un rītu jau var tikt iznīcināta!

7. Redzi, vienīgi tam, kas sevī caur un caur ir patiesība, viss arī ir patiesība; bet tam, kas sevī tas nav, nepieciešami arī viss cits ir tikai tas, kas pagaidām ir viņš pats.

8. Bet kāda patiesība, kas ir patiesība tikai īslaicīgi, jau tādēļ nav nekāda pilnīga patiesība, ka tajā nemājo nekāda patstāvība; bet pilnīgai patiesībai nemainīgi pilnā mērā uz mūžību vajag būt tam, kas tā ir katrā atsevišķā acumirklī. — Kas tātad ir īstena, pilnīga patiesība?”

199. VISAS GUDRĪBAS NOSLĒPUMA PAMATS.

1. Jose iepleš lielas acis, domā šurp un turp un nezina, kādu atbildi viņam Man uz to jādod.

2. Bet Kirenijs saka: “Kungs, bet tas arī ir jautājums, pie kura visiem gudriem un filozofiem būtu jānolauž zobi līdz pēdējai saknei! Atļauj Tu, mans dievišķais draugs, — pēc Taviem man vienmēr svētajiem vārdiem tad viss, ko mēs uztveram ar saviem jutekļiem, nav nekāda pilnīga patiesība, bet gan pa pusei meli?! Šis tavs jautājums patiesi mani pašu padarīja nedaudz bēdīgu. Šoreiz tev patiesi jau vajadzēs būt tik laipnam un Pašam atbildēt uz Tavu jautājumu; jo uz visas zemes neviens gudrais tev neatrisinās šo mīklu.

3. Es saku: “Par to esi pilnīgi bez raizēm! Šeit pie šī galda sēž daži, kas bez manas sevišķas palīdzības noteikti būtu spējīgi dod tev par to pietiekamu atbildi kā atminējumu manam jautājumam Josem; jo

viņi aptuveni jau zina, no kurienes pūš vējš. Bet es gribu, ka, atminoši atbildot uz Manu katrā ziņā diezgan augstu uzstādīto jautājumu, Jozem palīgā jānāk Manai Jarai! Un tā (Vērzdamies pie Jaras), pamēģini tu, mana mīļotā Jara, vai tu savā sirdī atradīsi pareizu atbildi uz Manu jautājumu!”

4. MEITENĪTE, nedaudz smiedamās, runā: “Patiesi, tas mani ļoti pārsteidz, ka citādi tik gudrais Jose uz šo pavisam vieglo jautājumu tūlīt nav atradis derīgu un pilnīgu atbildi! — Kas gan citādi var būt pilnīga, mūžīga patiesība, ja ne pats Dievs, kas, kopš mūžības sevī ietverdams visu pilnību, Garā Sevī un Sev nemainīgi vienmēr ir viens un tas pats, tātad uz mūžību, jo viņš kā bezgalīgākā pilnībā Sevī pašā vairs nav iedomājams nekāds tālāks mainīgums. Dievs ir vienīgais un mūžīgais visas esamības pirmamats. Viss, kas ir nav nekas cits, kā tikai Viņa fiksētas idejas; to esamība tātad ir arī dieva esamība un to dzīvība ir Dieva dzīvība.

5. Tādēļ Dievā ir Viņa pilnīgākā, mūžīgā patiesība, jo bez Dieva nekur nekas nevar būt, — bet mūsos, cilvēkos, tikai tiktāl, cik mēs caur tīru mīlestību uz Viņu esam viens ar viņa svētāko garu. Tīra mīlestība uz Viņu savieno mūs ar Dievu un dara, ka mēs topam viens ar viņu; bet ja mēs tas esam, tad, uz kurieni vien mēs vērsāties, viss kļūst tīrākā gaisma. Un šī pirmgaisma augstākā gara tīrībā tad tieši ir mūžīgā nemainīgā patiesība, šī man šķiet vienīgā pareizā atbilde uz Kunga jautājumu mīļajam Jozem.

6. ES Kirenijam saku: “Nu, ko tu saki par šo atbildi uz Manu Jozem uzstādīto jautājumu? Bet netici, ka Es to brīnumaini viņai esmu licis sirdī, bet gan viņa to ir atradusi uz pašas pamata. Un Es saku tev un jums visiem, kas šeit sēžat pie Manis pie šī galda: te neviens vārds nav par daudz vai par maz un ir pilnīgākā patiesība mūžībā.

7. Bet kā **viņa** pie tās nonāk un ne Jose, kas bija apņēmis būt vienīgi par patiesību? Redziet, to dara viņas neierobežotākā, tīrākā mīlestība uz mani. šāda viņas mīlestība viņas sirdi savieno ar manējo un tādā veidā viņa vienmēr pa īsāko ceļu no viņas pašas minētā visas gaismas, visas esamības un visas patiesības pirmavota, kas uz mūžību nemainīgi manī ir viena un tā pati.

8. Un tu, mans mīļais Jose, kur tu esi vienīgi par **patiesību**, ko tu nu saki Jarai, kas zināmā mērā ir tikai tīri par **mīlestību**?

9. JOSE, nedaudz apmulsis, saka: “Ak Kungs, es nu labi redzu to tumšo plankumu sevī, bet neatrodu, kā no tā atbrīvoties! Es Jarai esmu nodarījis lielu netaisnību, un tai jātiek vērstai par labu, un ja Tev, ak Kungs, nekas nav pretī, tad es tomēr tūlīt pārsēdišos pie viņas!”

10. ES saku: “Ak, ne mazākā mērā; jo redzi, visa sabiedrība priecājas par jūsu savstarpējam pārrunām! Es tev saku: Tikai viņai līdzās tu atradīsi **to**, ko vienīgi tu gribi turēt par galveno!” — Tikai pēc šiem Maniem vārdiem Jose ātri pieceļas un nosēžas starp Jaru un viņas eņģeli Rafaelu.

200. JOSES UN JARAS SARUNA

1. kad JOSE atrodas pie viņas, viņš viņai sniedz roku un saka: “Nedusmojies uz mani, tu mīļā Jara! Jo redzi, man tak bija neiespējami zināt, ka tev kā tikko piecpadsmit gadus vecam bērnam piemīt lielāka gudrība, nekā visiem Zemes gudrajiem, kas ir dzīvojuši pirms mums; bet vienlaicīgi es tev tad nu arī lūdzu, lai tu man vēlētos atklāt ļoti daudz no tavas apslēptās gudrības!”

2. JARA saka: “Un tu man no tavējās; jo arī tu zini daudz, kas man vēl varētu būt ļoti svešs!”

3. JOSE saka: “Tas būs ļoti trūcīgi; jo, pirmkārt, mans gudrības kauss šķiet ļoti mazs un, otrkārt, bez tam līdzinās totāli caurumotam sietam! Īsi, pie manis nekad daudz neatklāsies, jo tieši daudz tajā nav! Tātad sāc tikai tu! Es arī patiesi esmu tā apmulsis, ka es nu nopietnībā nezinātu, pie kā ķerties, kas būtu piemērots, lai par to šeit ko teiktu. Augstākās, dievišķās gudrības priekšā cilvēkam ir grūti runāt, — bet toties jo vieglāk klausīties un klusēt. Bet tev, cēlākā Jara, ir labs tilts uz dievišķo gudrību; no tās tu vari smelt, kad un ko tu gribi! Tādēļ sāc tikai tu, un es, kā teikts, uzklausišu tevi!”

4. JARA saka: “Bet redzi, augstais Jose, tas pavisam neklātos! Jo meitene tak nedrīkst būt vīzdegunīga!? Jautāt tu man gan vari, un es tev atbildēšu; un, ja es tev jautāju, tad arī tu man atbildēsi!”

5. JOSE saka: “Jā, jā jautāt būtu viegli, ja tikai tūlīt zinātu, par ko. kamēr es vēl biju neizglītots bērns, te sirds, protams, bija pilna no visādiem jautājumiem; bet kopā pats sevī visus jautājumus vairākkārt ir atbildējis, jauns jautājums ir daudz grūtāks, nekā atbilde uz vienalga kādu jautājumu. tādēļ es gan vēlētos tev lūgt, lai tu man uzdod kādu jautājumu, jo tu esi iekš daudz kā iesvaidīta un tādēļ arī vari man par daudz ko jautāt.

6. JARA saka: “Nu tad mana Kunga vārdā, ja tu pavisam negribi citādi, tad es tev tūlīt gribu uzstā-

dīt vienu jautājumu, un saki man, kādēļ Dievs tas Kungs, kā augstākā mīlestība un gudrība, pielaiž, ka sevišķi mūsu laikā tā dēvētie Dieva kalpi un privilēģētie Dieva varas sludinātāji tieši ir bezsirdsapziņas ļaunākie, augstprātīgākie un varaskārākie cilvēki un bez kādas sirdsapziņas, parasti slepenībā, nesodīti dara ļaunākos darbus. Kādēļ viņi nebaidās no Dieva, kura varu un diženumu zem spožāko ceremoniju pompa viņi ar pārāk skaļām balsīm sludina visiem cilvēkiem? — Redzi, tas ir ļoti svarīgs jautājums šim mūsu laikam!”

7. JOSE saka: “Jā, šis jautājums noteikti ir svarīgs; bet uz mana pamata uz to patiesi nav atrodama nekāda atbilde un tādēļ tev pašai vajadzēs atbildēt!”

8. Kirenijs saka: “Bet mans vismīlais dēls Jose, kaut ko tev tomēr vajadzētu zināt teikt?! Patiesi, tava nepārtrauktā atvainošanās man jau kļūst nedaudz garlaicīga! Es gan zinu, un tagad esmu pieredzējis, ka mīļā Jara gudrībā par tevi ir stipri pārāka; bet, cik man zināms, tu tomēr arī neesi tik tukšs, ka tu uz šādu jautājumu sevī nevarētu atrast nekādu atbildi. Tādēļ tomēr saki kaut ko! Ja tu nokļūdieš, — nu šeit pie galda tomēr ir pietiekami daudz gudro, kas tevi varētu vest uz pareiza ceļa!

9. JOSE saka: “Mīlais augstais tēvs un pavēlnieks! Pavēlēt ir viegli, bet paklausībai sevī ir bezgala daudz rūgta, — sevišķi, ja kā tagad, es ne tuvu nevaru izrādīt paklausību!”

10. No vienas puses iedomājies Dieva augstāko laipnību, mīlestību un neaprobežotāko gudrību, un no otras puses iedomājies visus briesmu darbus, kas nesodīti katrā dienas un nakts stundā nabaga cilvēcei noteikti tiek nodarīti no tā dēvētiem Dieva kalpiem! Šis apstrīdamās attiecības turi īsti tuvu tavas dvēseles acu priekšā, un tu kopā ar mani noteikti pārāk drīz sajūtīsi, ka skaidri atbildēt uz šādu jautājumu ir daudz grūtāk, nekā noteikt, kādu summu kopā dod trīs un vēlreiz trīs! Lai to pamēģina tikai kāds cits, un, cerams, viņš pārāk drīz tikai redzēs, ka no Jaras uzstādītais jautājums pavisam noteikti nav nekāds sākums!”

11. Kirenijs saka: “Nu, nu, es labi saprotu, ka, lai tikai nedaudz apmierinoši varētu atbildēt uz Jaras jautājumu, vajadzīga augsta gudrības pakāpe. Bet man katrā ziņā būtu patīkami par to saņemt pietiekami gaismu. Jo tieši par šo punktu es esmu visvairāk pārdomājis, — bet nekad arī vēl neesmu atradis kādu tikai daļēji saprātīgu iemeslu. Es ticu, ak, ja nopietnībā, izņemot mūsu vismīļoto Kungu un Meistaru un cēlāko Jaru uz doto jautājumu neviens nevarētu atbildēt, tad mēs visi vērsīsimies pie Tevis, aki Kungs un Meistar! Tu mums noteikti atklāsi īsto cēloni, kā Tu — ja man atmiņa mani nemaldina, to esi arī apsolījis!”

12. ES saku: “Katrā ziņā, ja Jara ar to tā īsti netiktu galā; bet es domāju, ka viņa tiks, ja viņa tā īsti uzmanīgi, ar pirmo sitienu trāpīs naglai uz galvas! pamēģini to, mīļā Jara, un rādi, ka es ne velti tev Genecerētē esmu iekārtojis dārziņu!”

201. JARAS NOVĒROJUMI VIŅAS DĀRZIŅĀ.

1. Kad JARA to dzird, viņa pieceļas kā kāds runātājs un saka: “Tad labi! Dārziņš ir pilns svētības no augšas un es labprāt visiem gribu parādīt manu bērnišķo uzcītību, kuru es tajā pielietoju, protams, tikai dažas dienas! **Materiālu** ieguvumu dārziņš man gan vēl atnesis maz — bet kas tā ļoti īsajā pastāvēšanas laikā citādi arī nevar būt—, bet, neskatoties uz to dārziņš man ir devis jo lielāku **garīgu** ieguvumu!”

2. Jā, tas dārziņš man ir īsta dziļākās gudrības grāmata un nedaudz dienās es jau esmu iemācījusies daudz vairāk, nekā Zālamans man varētu atklāt visā savā gudrībā; un tāpat pirms dažām dienām atbilde uz Josem pirmīt uzdoto jautājumu jau spīdoši atklājusies tieši dārziņā un ir mans pilnīgs man no dieva piešķirts īpašums! Jo, ja manī nebūtu tādu jautājumu, lai varbūt kāds cits uz to atbildētu arī manam saprātam!

3. Ak, manī noteikti ir pilna atbilde, un tā der ne tikai šim laikam, bet gan derēs visiem laikiem, cik ilgi uz šīs mīļās mātes Zemes kaut kur tiks dots Dieva Vārds un priesterība, kas ar to visvairāk nodarbojas! Bet pilna atbilde uz manu mīļajam Josem doto jautājumu ir šī:

4. Es manā mājas dārziņa treknajā zemē liku dažādu cēlu un labu augļu sēklas. Dažas no tām uzdīga jau nākamajā dienā un otrā dienā dzinumi jau bija ap četrus pirkstus augstu virs zemes.

5. Kāda meitene, un it sevišķi es, vienmēr ir ļoti ziņkārīga, un tās mana nepiesātināmā ziņkārība dzina mani, mazākais, pie stipri izdīgušajām sēklām paskatīties, kas tad beigās īstenībā būs ar sēklas graudiņiem, ja no tiem virs zemes jau ir parādījušies tik spēcīgi dzinumi. Tādēļ es dažus izraku un to lietu ļoti smalki un uzmanīgi aplūkoju. Un redzi — kā romieši mēdz teikt: Sapienti panca suppiciunt!

(Gudrajam pietiek ar nedaudz! — izd.) — es sēklas graudiņus atradu satrūdējušus un augsni, kas tos apņēma, sajauktu ar tādu kā pelējumu! No šī kapa maigais stādiņš dzina atvasi, un no sēklas grauda vairs nepalika pāri nekas cits, kā nedaudz no sēklu ietverošā un sargājošā cietā un tādad lēni trūdošā apvalka.

6. Bet līdzās šai ļoti ievērojamai parādībai es arī atradu, ka diemžēl vairāki sēklas graudiņi bez dīgļa no trūdu pelējuma bija pavisam apēsti, un te nebija atrodams nekas, no kā būtu jāaug vai varētu izaugt kāda augļa dīgļis; bet manam asajam skatam nepagāja garām, ka tieši virs šādiem pavisam satrunējušiem sēklas graudiņiem no zemes cēlās pavisam mazi maigi asniņi, kuriem nebija ne mazākās līdzības ar labiem un cēliem asniem. Aha, es domāju, te tev tas ir! Šie neistie asni noteikti arī ir labo, treknā zemē likto sēklas graudu produkts; bet izsalkusi augsne ar tiem tikai apmierināja savu izsalkumu un nepielaida, ka te uzdīgtu labais, pareizais asns. bet ko tas tai beigās palīdz? **Viena** cēla asna vietā paceļas trīsdesmit necēli un beigās augsnei varbūt atņems simtreiz vairāk treknās barībasvielas, nekā to būtu darījis **viens** labais stādiņš; jo viss, kas ir labs un cēls, lai kas tas arī būtu, katrā ziņā ir arī labi baudāms.

7. Zeltam līdzīgam metālam nav vajadzīgs tikt vienmēr spodrinātam, lai spīdētu; to vienreiz kārtīgi nospodrina, un tas mirdz cauri gadu simtiem. Vīnogulājs, augļus nesdams, aug uz sliktākās augsnes; bet ērkšķi un dadži parasti izmeklē labāko augsni. Labie un cēlie mājas dzīvnieki reti ir rijīgi, kamēr kāds vilks, hiēna un līdzīgi bestijas vēlas ēst nepārtraukti dienu un nakti. Tāpat arī patiesi cēli un labi cilvēki ir pieticīgi, kamēr ļaunajam, tumšajam pasaules cilvēkam nekad nekā nav diezgan. Dod viņam simttūkstoš pfundu zelta, un pēc tam viņš noteikti ilgosies cik iespējams, ātri iegūt vēlreiz tik daudz, un viņam būs vienalga, vai visi pārējie cilvēki aiz nabadzības cieš badu! Bet viena skopulība vienmēr rada otru!

8. Redziet, mana dārziņa augsne tādad daļēji bija necēla un skopa un gribēja baroties no maniem cēlajiem sēklas graudiņiem, kurus es tajā biju ielikusi. bet kādas ir rūgtās sekas! Redziet, viena cēla pieticīga stādiņa vietā tagad tai vajag pabarots simts rijīgus necēlus!

9. Un redziet, kā iziet dumjai, skopai un savtīgai augsnei, tā iet arī cilvēkiem uz šīs zemes, kuri jau šeit grib sadalīt Debesis, pilnas svētlaimīgākām aurām. Beigās tomēr viņiem visiem visu viņu ar pūlēm saktās to vajag atstāt, un simts citi to tad izšķērdē parasti ļoti palaidnīgā veidā. — Tā ir pirmā līdzība manai nākamai pilnai atbildei uz manu jautājumu. Satveriet šo ainu tā īsti dziļi jūsu dabā, un jūs gan drīz paši no sevis atradīsiet atbildi!” — Te visi par to pārdomā un nevar vien pietiekami nobrinīties par meitenes lielo gudrību.

202. JARAS ATBILSTĪBAS AINAS PIELIETOŠANA.

1. Bet MEITENE pa to laiku pievēršas Josem un ļoti draudzīgi mīļi viņam jautā, teikdama: “Un tev, mans mīlestības pilnais augstais kaimiņ, vai tavā sirdī vēl nekrīt nekāda gaisma?”

2. JOSE saka: “Cēlākā un brīnumaini gudrākā Jara! Man gan ir tā, it kā es kaut ko redzētu caur sejai priekšā turētu lakatu; bet par kādu skaidrību te vēl ilgi nav runa. Tādēļ tikai turpini to lietu apgaismot, jo manī tev noteikti ir visuzmanīgākais klausītājs! Tā lieta ir pārāk svarīga, lai te tikai vienu vārdu varētu atstāt bez ievēribas; un šķiet, to dziļi jūt arī viss pie mūsu galda. Tādēļ viņi visi redzami alkst pēc turpinājuma. Tādēļ tikai atkal atsāc savu atbildi novest līdz galam!”

3. Pēc šiem vārdiem JARA vēlreiz turpina tālāk savu atbildes runu un saka: “Ja jūs manu iepriekš doto dabas ainu, ko es jūsu priekšā noliku kā mana dārziņa pirmo garīgo ražu, tikai nedaudz esat pārdomājuši, tad nu sekojošais jums viegli varētu kļūt pavisam gaiši saprotams. Tādēļ labi ievērojiet un klausieties un skatieties!

4. Šīs zemes cilvēki, garīgi ņemot, līdzinās mana dārziņa augsnei, un Dieva Vārds, kas starp cilvēkiem nāca no debesīm vispirms caur pirmtēviem, sākot no Ādama, un vēlāk caur patriarhiem un caur no paša Dieva nozīmētiem praviešiem, atkal ir līdzīgs cēlajiem un labajiem sēklas graudiņiem, kurus es liku mana dārziņa augsnē. Bet neviens sēklas grauds, kad tas tiek likts zemē, jau tūlīt nekļūst par jaunu, pavairotu, nobriedušu augli. Tāpat tas ir arī ar dieva Vārdu.

5. Ja tas Dieva Vārds caur tā uzklaušanu ienāk cilvēka sirdī, tad caur darbiem, kas līdzinās zemes augsni atdzīvinošām barības vērtībām, — un, proti, sakārtotiem kā Dieva Vārdā, — pret mūsu brāļiem un māsām, tam vajag tikt atdzīvīnātam, un caur to tas uzdīgst un kļūst par patiesas un spēcīgas garīgas dzīvības augli Dievā! Bet ja cilvēki — zem tiem vispirms ir saprotami tie, kas Dieva Vārdu uzņem **vispirms** — kā pravieši un priesteri, lai, ja tas viņos nobriestu, tos tad pilnākā patiesīgumā uz laiku laikiem izsētu uz visu šīs zemes cilvēku lielā lauka, — līdzinās Zemes augsnei, kas cēlo sēklas graudu pats apēd,

lai ar to barotos, to tikai sev pārvērš par līdzekli, caur ko vienīgi viņi cer aptaukoties, tad tas pavisam nav nekas nedabīgi brīnumains, ka uz tāda acimredzami neīsto praviešu un priesteru lauka priekš vienkāršo cilvēku lielā lauka beigās neuzdīgst nekas cits, kā ļaunas nezāles, ērkšķi un dadži, un sasniedz ļaunu briedumu!

6. Bet, kaut gan tas tā notiek, tad tas kā vispārībā, tā atsevišķi tomēr nav pret dievišķo kārtību un dievišķo gudrību; jo redzat, kad cēlie augļi novietoti šķūņos, bet nezāles paliek uz lauka un negribot mēslo zemi, kas caur to tiek spēcīnāta kādai nākamai sējai un alkst drīz sevī uzņemt jaunas cēlu augļu sēklas un tās sevī atdzīvināt.

7. Tāpat tas ir arī ar mums, cilvēkiem. Ja mēs jau no seniem laikiem būtu piesātināti ar tīrāko patiesību, kā tā nāk no dieva mutes, patiesi, te mums būtu maz patikas pēc kādas jaunas, tālākas patiesības.

8. Bet Dievs tas kungs to redz iepriekš un tādēļ pielaiž, ka trula kļuvusi cilvēce kādu laiku tiek apkalpota ar cūku ēdienu, un, lai caur nezālēm tās augsne kļūtu bagātāka ar barības vielām, tikai tad naktī pēc gaismas tvīkstošajai cilvēcei garšo tīrā Dieva Vārda tīrie un cēlie augļi, kā tad tieši tagad rokām aptverami un vissvētlaimīgi ir pie mums un starp mums.

203. MATERIĀLISMS UN TĀ PĀRSTĀVJI.

1. (JARA): “Patiesi, pēc tā dēvēto Dieva kalpu ierosinājuma arvien notiek nedzirdēti šausmu darbi! Bet cilvēki, kam par to labi zināms un kas arī paši nav neizglītoti Dieva rakstos, tad pamzām, un no dienas jo vairāk, viens otram jautā: “Kas tas ir? Kas ir Dieva Vārds? Vai pēc Viņa Vārda jēgas tā var būt Dieva griba, ka Dieva Vārda, Viņa mīlestības gribas, Viņa žēlastības, Viņa lēnprātības un viņa miera sludinātāji kļūst pret viņu līdzcilvēkiem par vismantkārīgākajiem, varaskārākajiem, cietsirdīgākajiem, savtīgākajiem un bezkaunīgākajiem velniem?”

2. Un redziet, šādi jautājumi ir labi; jo tie ir pirmie stimuli, caur kuriem cilvēce sasniedz patiesu patstāvību, bez kā tā ne aiz laba un vēl mazāk aiz kāda ļauna, zināmā mērā ellišķa spaida nekad nevar pāriet patiesā, garīgā brīvībā, bez kā dvēselei un tās garam nav nekāda mūžīga dzīvība.

3. Ir taisnība, aplūkojot priesterības ļaunos darbus, taisnīgi sadusmojas un bieži ir vēlēšanās pilnā kaklā kliegt: “Kungs! Vai tad Tev vairs nav neviena zibeņa, nekādas krusas, nekāda sēra un piķa, lai ar tavu ārkārtējāko dievišķo dusmu bargumu sodītu šos cilvēkus — tīgerus?” Bet te no sirds dziļumiem kāda maiga balss runā un saka: “Esi gudrs un skaties, kur tu liec savus soļus! Ja tu uz ceļa redzi uzglūnam čūsku, tad izvairies no viņas, jo visa zemes virsma vēl ne tuvu nav noklāta vienīgi ar čūskām!”

4. Tikpat labi kā dienai, vajag būt arī naktij, lai cilvēki atzīst gaismas vērtību. Dienā gan nevienam cilvēkam nav vajadzība pēc lampas gaismas; bet kad nāk nakts, tad katrs cilvēks pavisam sāpīgi izjūt gaismas trūkumu un, cik labi viņš to var, iededzina kādu gaismu, un jau vāja gaisma viņa istabu padara draudzīgāku, nekā bieži pilnīgs gaismas trūkums.

5. Redziet, ja Kungs šīs zemes cilvēkus bagātīgi apgādā ar visādiem laicīgiem labumiem, tad viņi drīz kļūst augstprātīgi un sāk par daudz rūpēties par viņu miesu un tad drīz viņu dvēseles, kurās mājā dievišķais Gars, līdzīgi kā cēlais sēklas grauds no to ietverošās izsalkumu apmierināt gribošās augsnes, tiek apēstas, tās vietās, lai dievišķā gara uzdīgšanai viņi no miesas pareizā mērā dabūtu spēcīnājumu mūžīgai dzīvībai, kā tas no Dieva ir ticis kārtots un kādam gala mērķim Dievs arī īstenībā ir devis miesu. Bet kur tad dvēsele no viņas miesas tiek apēsta, tur tad, dabīgi, cēlā augļa vietā arī parādās tikai dadži, ērkšķi un visādas cirtas nezāles, no kurām tad patiesi nevar ievākt nekādas cēlas vīnogas un vīģes!

6. Bet tāds cilvēks garīgi ir arī tikpat kā miris! Viņš nekā vairs nezina no tā, kas ir tikai gara. Viņš visu garīgo noliedz un visu materializē. Izņemot rupjo materiālismu, tādām cilvēkam nekā vairs nav! Viņa vēders un viņa juteklība ir viņa vienīgās dzīves dievības, kurām viņš dienu un nakti ir gatavs nest jebkuru upuri! Tādām cilvēkam vairs nav nekāda Dieva un ja beidzot, kā tas diemžēl pārāk bieži ir, tāds cilvēks vēl kļūst par priesteri un Dieva kalpu, te tak, cerams, ilgi nevajag jautāt un teikt: “Kādēļ tad šie tīri miesas kalpi, kuriem pamatu pamatā dvēsele, gars, Dievs un viņa debesis nav nekas cits, kā nevecujošas, poētiski fantastiskas runas ainas, kļuvuši par priesteriem un dieva kalpiem?” Uzlūko tikai viņu pārmērīgi resnos vēderus, un tavā priekšā drīz ir pilnīgākā atbilde!

7. Šādiem Dieva Vārda sludinātājiem tad, protams, gan ir vienalga, vai viņiem uzticētās draudzes viņi baro ar Debesu maizi, vai arī ar vispieticīgāko peļķu netīrumiem; ja tikai viņi par to tiek majestātiski labi atalgoti. Bet tieši tādēļ mēs arī nedrīkstam pārmērīgi brīnīties, ja mēs nereti par templi dzirdam

tādas lietas, kuru priekšā mums no šausmām vajag gandrīz sastingt.

8. Ja tīri miesas cilvēks reiz ir nonācis tik tālu, ka no cieņas būt cilvēkam viņš tikko jūt vairāk, kā sēne mežā, kas izaugusi no zemes trūdiem, — kas cilvēciski cēls sagaidāms no šādu trūdu cilvēka? Atstāj viņu guļam uz ceļa kā pretīgu čūsku un šaudām mēli un uz plašās zemes mātes meklē kādu vietu, brīvu no čūskām. Jo kungs ir ar katru, kas Viņu patiesi meklē un nekad neatstāj to, ka savā nelaimē griežas pie Viņa!

9. Mēs visi, kas mūsu laikā dzīvojam mūsu jūras krastā, jau sen bijām tempļa rotallietas. Jūdeju, cik iespējams, saudzēja; bet par to mums, galiliešiem, jau kopš ilgiem gadiem vajadzēja kalpot templim no vienas puses kā tīrākiem grēka āžiem un no otras puses kā slaucamām govīm. — Bet tādēļ mums ir tas labums, ka mums daudz agrāk visā un par visu ir uzausuši brīnišķīga gaisma, kamēr Jūdeja vēl atrodas dziļākā naktī.

10. Mēs vispirms sajūtām tempļu zemju, zem kā es, dabīgi, saprotu priesterību, ļoti savtīgo rosību un, cik iespējams, no tās atbrīvojāmies. Un mēs, kā kāds dieva cēla sēkla, mūsu dzīvības dīgļa iekšējo spēku neizšķiedām, lai piepildītu tempļa lielo vēderu, bet gan mēs pievēršamies aizvien vairāk iepazītai Dieva kārtībai un tagad kā daudzkārt svētīti augļi jau brīvi stāvam uz plašā, skaistā Dieva lauka. Bet jūdi, mezopotāmieši un pret dienvidiem dzīvojošie vēl ilgi nenonāks tiktāl, ka viņi sapratīs, ka viņi nu ir no tempļa apkrāpti nelgas!

11. Šajā Manā diezgan plašajā atbildē uz Manu jautājumu Josem, katrs no klātesošiem viesiem, cerams, atzīs, ka meitene no Geneceretes jau pavisam labi zina, kā izskaidrojams Dieva pieļāvums! Bet tu, ak Kungs, piedod man žēlīgi, ka es Tavā priekšā un pie tam vēl Tev līdzās tik ļoti daudz pļāpāju, dažkārt arī nevajadzīgas blēņas! Bet caur to es nepavisam negribēju parādīt manu izpratni, bet gan tādēļ, ka tā radās izdevība izteikt visu, kas man pavisam uzticami un patiesi bija ap sirdi.

204. JOSE UN JARA PAR JŪDU.

1. Es saku: “Manas sirds mīlā meita, Es tev saku: “Tu neesi pateikusi **nevienu** vārdu par daudz vai par maz! Bet tādēļ Es jums visiem saku un ieteicu atcerēties visu, ko šī meitenīte nu teica, to labi ievērot un pēc tā rīkoties. Bet ja kāds grib kaut ko iebilst, tad lai pieceļas un runā!”

2. Pēc šī Mana uzaicinājuma priekšā iznāca mūsu Jūda Iskariots un teica: “Kaut gan citādi es dziļi apbrīnoju meitenītes gudrību jo viņa runā kā labi uzrakstīta grāmata, visam es nepiekrītu.” — Pēc tam viņš klusēja.

3. Bet JOSE pilnīgi uzkliedza un teica: “Ak tu, neciešami neprātīgais un pārmēru dumjais cilvēk! Vai tad tu nedzirdēji, kādu liecību cēlajai Jarai deva Pats Kungs, un tu negribi piekrist viņa atbildes runas visiem punktiem! Ak, tad nāc priekšā ar tavu nepamierināto, lielo muļķību, un mēs redzēsim, ar kādiem netīrumiem tā ir pilna! Atver te tavas dumjākās acis, tu vecais vērsi, un skaties, te līdzās man sēž viens Dieva eņģelis no augstākām debesīm; viņa būtība ir tīra gaisma. Te tu redzi jauno gudro runātāju no Dieva sirds un līdzās viņas pašu Kungu, Kura Gars radīja debesis un Zemi un visu, kas te ir, un tomēr pāri Dieva liecībai tu ar kaut ko negribi būt gluži apmierināts cēlākās Jaras runā?! Saki man, kas tu esi, ka tu tik nekaunīgi nu gribi strīdēties pat ar Kungu?!”

4. Šie ļoti enerģiskie Jose vārdi Jūdu ļoti samulsināja un viņš tūlīt atkāpās un pavisam mierīgi apsēdās savā solā, jo viņu bija pārņēmušas lielas bailes no augstā Kirenija tagad zināmā mērā dēla, un viņš uz sava sola sēdēja nepakustēdamies.

5. Bet JOSE runā tālāk un saka: “Vai tas nav viens galvenais mācekļis? Man viņa seja liekas pazīstama, es viņu esmu redzējis Nācāretē! Jā, jā, tas ir viņš, un, proti, tas pats, kas jau Nācāretē vienmēr strīdējās, ja es nemaldos, ar kādu zināmu mācekli Tomu!”

6. JARA saka: “Cēlais Jose, atstāj to! Redzi, ja tam māceklim būtu tik vieglas uztveres spējas kā tev un, vienīgi Kungam visa slava, arī man, tad viņš klusētu līdzīgi citiem saviem brāļiem un biedriem un savā sirdī par to ļoti pārdomātu! Bet tā kā viņam noteikti ir ļoti cieta sirds, tad viņš grūti aptver katru augstāku un dziļāku patiesību! Un ja viņš arī kaut ko pieņem, tad viņš to nevar pilnīgi novietot savā sirdī, kas ir sarāvusies maza, un tādēļ tajā nav vietas kaut kam dievišķi lielam un cēlam! Tādēļ atstāj to cilvēku un nekad par viņu neraizējies!”

7. JOSE saka: “Tev atkal vēlreiz ir pilnīga taisnība! Bet zini, bez tam tāds mazs rājiens viņam noteikti ne mazākā mērā nekaitē; jo es zinu, ka šis cilvēks ir lielā mērā vīzdegūnīgs. Viņš vienmēr gribētu būt

pirmais starp saviem biedriem, un visiem pie viņa jāmeklē padoms. Dabīgi, tas nekad nenotiek, jo pārējie ir daudz gudrāki un saprātīgāki, nekā viņš, un tas viņu slepenībā sadusmo, un pie tam viņš vienmēr ir diezgan atriebīgs, bet tas viņam neko nelīdz; jo viņš, sevišķi no mācekļa Toma, kas ir ļoti gudrs vīrs, vienmēr arī tiek ne sevišķi maigā veidā norāts!”

8. JARA saka: “Jā, jā, tu domā pavisam pareizi un taisnīgi; jo nu arī es atceros kādu nelielu strīdu Geneceretē. Kungs noteikti labāk, nekā mēs, zina, kādēļ viņš šo mācekli pacieš Savā sabiedrībā; es viņam jau sen būtu parādījusi ceļu! Šis cilvēks man ir sevišķi pretīgs un es daudz nebrīnītos, ja caur viņu visa sabiedrība reiz nonāks ļoti lielās nepatīkšanās, jo es nekad neuzticos tādiem cilvēkiem, kas kādam, kas ar viņu runā, nespēj skatīties acīs! Šķiet, viņi vienmēr baidās, ka apkārt kļīstošās acis varētu nodot viņu ļauno sirdi! Un tieši šim māceklim piemīt šī ļaunā, man pavisam nepatīkamā īpašība! Nu, bet kungs viņu tomēr pacieš, un viņam tam noteikti vajag būt kādam gudrākam iemeslam!”

9. ES Jarai saku: “Mana meita! Redzi, savā iepriekš teiktajā runā tu pati šo iemeslu ļoti brīnišķīgi atēloji, no kuras katram kļūst pavisam skaidrs, kādēļ līdzās kviešiem no Manis tiek pielaistas arī nezāles. Un redzi, viņš tad arī ir nezāle uz mana labā lauka; bet kad labie kvieši tiks ievākti manā šķūnī, tad viņš kā nezāle paliks uz lauka un tiks sadedziāts par mēslojumu smagajai zemei un lai to padarītu vieglāku! Zemei gan vajag būt irdenai, jo cēlajiem augļiem tajā labi jāzeļ — bet, zini, pārāk irdena tā arī nedrīkst būt; jo pārāk irdenā augsne saknes nevar sasniegt stingru pamatu. Ja tad nāk tveice un, kā tas parasti ir, pēc tam liela vētra, te tad saknes nokalst kopā ar augļu stiebru. Un ja pēc tam nāk negaiss, tad šādi stieбри tiek ar saknēm izrauti, tad uz lauka sakalst un nenes augļus! Tādēļ Dieva bērnu audzināšanai vienmēr vajadzīgs vairāk smags, nekā irdens pamats; un ja tā, tad jau vajag pielaist, ka uz smagas zemes līdzās kviešiem parādās arī nezāles! Jo tās netiks savāktas ražai, bet gan paliek zemes mēslošanai, lai kāds nākamais sējums nobriedina vēl bagātīgāku ražu, kā tas bija līdz šim. — Vai tu mani saprati?”

205. DAŽĀDĀM TAUTĀM VAJAG DAŽĀDU VADĪBU.

1. JARA saka: “Ak jā, Kungs, tu mana vienīgā mīlestība, brīviem bērniem vajadzīga stingrāka audzināšana, nekā vergu bērniem. Jo mājas bērni tiek audzināti, lai pēc viņu vecākiem, vai kopā ar viņiem, tie rūpētos par visu mājas dzīvi, kamēr vergu bērniem vajag zināt tikai tik daudz, cik to prasa viņu vienmēr vienāda un ļoti vienveidīgais dienests! Protams, te vēl būtu liels jautājums, kādēļ Dieva tas kungs pielaiž, ka uz zemes vienam cilvēkam vajag kalpot otram kā vienmēr nožēlojamam vergam, un verga kungs no ķeizara pat ir dota vara pār viņa dzīvību un nāvi!

2. ES saku: “Jā, mana mīlotā meita, lai to pilnībā iztīrātu, tas mūs visus novestu pārāk tālu; bet ES gribu tev un caur to arī visiem pārējiem par to dot dažādas līdzības. Kas tās aptvers, tam līdzās tām kļūs skaidrs vēl daudz kas cits; un tādēļ labi ievērojiet un klausieties Mani:

3. Ir dažādas labības sugas, kā gludie un bārdainie kvieši, divrindu un četrpārīgie kvieši, rudzi, auzas, lielie kukurūza kvieši; tad ir lēcas, vīķi un dažādu sugu pupas; un redziet, šīm dažādām šķirnēm vienmēr vajag arī atšķirīgu augsni, bez kā tās pavisam nepadotos. Vienai labības sugai vajadzīga stingra māla zeme, citai arī māla zeme, bet kurai vienmēr vajag tikt labi mēslojai, citādi no labības nekas neiznāk. Kādai citai labības sugai vajadzīga irdena un akmeņaina augsne un citai smilšaina augsne. dažām labībām vajadzīga mitra un citām atkal sausa augsne. To visu cilvēkiem māca pieredze.

4. Līdzīgā veidā dažādiem cilvēkiem vajadzīga arī dažāda audzināšana, tāda, kāda šimbrīžam ir viņa sirds un dvēsele. Bet kā tas ir ar atsevišķiem cilvēkiem, bieži — viena tēva bērniem, tā tas ir ar veselām draudzēm un visām lielām tautu ciltīm. Te ir kāda cilts, kurai vajadzīga maiga, tāvad vairāk irdena apiešanās, un tā zeļ par lielu svētību pārējām Zemes tautām. Citai ciltij atkal vajadzīga stingra apiešanās, citādi tā drīz izvirstu un panīktu par lāstu kaimiņu tautām. Kādai citai ciltij atkal ir tieksme valdīt un tiranizēt savus līdzcilvēkus. Šādu cilvēku dvēselēm tad nekas nav labāk, kā, ja tās uz daudziem gadiem krīt istā verdzībā, ka tie caur un caur tiek pazemoti. Ja savā pazemotā stāvoklī viņi ir labojušies un beidzot ar visu pacietību un bez kurnēšanas panes savu likteni, tad viņi atkal kļūst par brīviem zemes pilsoņiem un tagad uz labās un treknās augsnes drīz bagātīgi eksistē nu jau kā cēli kļuvuši augļi.

5. Redziet, tā ir viena līdzība, kurai tieši jums visiem jābūt viegli aptveramai, pie kam jūs jau tik daudz esat aptvēruši!

6. Bet lai šo ļoti svarīgo lietu padarītu vēl uzskatāmāku, tad es jums stādu priekšā cilvēciskās miesas daļas, no kurām katram loceklim arī ir cita forma un tādēļ vajadzīga citāda kopšana un ja tās ir slimas,

tad, lai tās izdziedinātu, dabīgi vajadzīgas arī kādas citas zāles. Ja kāds jūt sāpes acī, tad viņam pret tām noteikti vajag pielietot pavisam citu līdzekli, nekā pret sāpēm vienā vai otrā kājā. Kam ir sāpes vēderā, tam to vajag ārstēt citādi, nekā, ja sāpes būtu vienā vai otrā rokā un tā pie miesas slimībām vajag skatīties arī uz to, vai slimība ir nesena vai ielaista un neatlaidīga. Jaunu slimību var novērst ar vieglākiem līdzekļiem, kamēr ielaistai vajadzīgas spēcīgas zāles, gandrīz uz dzīvību un nāvi, lai tā tiktu padzīta no miesas. Bet cilvēki ar viņu dvēselēm vienmēr atbilst arī viņu miesu atsevišķiem locekļiem. Ja tātad kāda dvēsele vienmēr atbilst kādam cēlākam vai necēlākam tās miesas loceklim, tad tai atbilstoši jo vairāk vajag tikt tā ārstētai, kā atsevišķiem locekļiem, kam tā atbilst.

7. No šīs ainas tad atkal arī cilvēku dažādās attiecības, attiecīgi viņi dvēseliski tikumiskai formai ir tikpat dažādi ārstējamas kā viņu atsevišķie locekļi, kuriem tie atbilst viņu dvēseliski tikumiskā sfērā. Vienam ļoti bojātam zobam mutē, ja nekādi citi līdzekļi vairs nelīdz, vajag tikt izrautam un iznīdētam, lai tas nebojā veselos zobus; tāpat kādam nelabojami ļaunam cilvēkam no kādas draudzes, lai caur viņu visa draudze netiek samaitāta. Tāpat kādai veselai tautai bieži vajag tikt ja ne fiziski, tad morāli iznīcinātai, lai caur to beigās netiktu samaitātas visas zemes tautas.

8. Apskatieties hronikās, un jūs atradīsiet, kādas lielas tautas reiz bija babilonieši, ninivieši, medieši, persieši, ēģiptieši, senie grieķi un pirms viņiem fenīcieši un trojieši! Kur nu visas tās tautas ir tagad? Kur ir sodomieši un gomorieši un kur to desmit pilsētu tautas? Jā, fiziski tie gan vēl pastāv savos neaizsargātos pēcnācējos, bet tiem nekur vairs nav kāds vārds un arī nekad vairs nekļūs par kādu šīs Zemes tautu zem senā nosaukuma; jo tikko kaut kur ir vēl kas sliktāks, kā kāds sens vārds, pie kura pielīpušas, neko neizteicošas slavas. Šāda veida cilvēki vai tautas beigās šāda pasaulē slavena vārda dēļ sevi tur par daudz labākām un godājāmākām, nekā kādas jaunas tautas, kuras caur pazemību, lēnprātību un mīlestību pret saviem brāļiem Dieva priekšā atrodas taisnīgā stāvoklī.

9. Ja jūs to nu tikai nedaudz uzmanīgi aplūkojiet, tad jūs drīz atradīsiet, cik labs un taisnīgs ir Tēvs debesīs! Jo šai zemei reiz stingrs mērķis, ka uz tās visai bezgalībai tiek audzināti Dieva gara bērni, un tādēļ ir vajadzīgs, ka zeme vienmēr tiek turēta vairāk cieta un neauglīga, nekā irdena un trekna.

10. Tā kopā ar cēlo labību uzdīgusi nezāle tādēļ netraucē cēla augļa augšanai, ka tā aug un nobriest kopā; Tā ka pēc tam tā tomēr ir ļoti noderīga šur un tur cietai kļuvušai augsnei. Īsi un labi: ko Dievs pielaiž, ir labi, un pilnīgi tīram cilvēkam beigās tomēr ir tīrs viss, ko Zemes nes sevi un virs sevis! — Sakiet, vai jūs visi šo manis teikto esat labi sapratuši?

11. Kirenijs saka: “Kungs, kuram arī te nav jābūt Tevi sapratušam? Tas viss ir saules gaišs!”

12. Es saku: “Tas labi, un tā Josem mums par to jāizsaka savas noteiktas domas!”

206. JOSES ATVAINOŠANĀS RUNA.

1. JOSE saka: “Ak Kungs, mani uzskati par to patiesi būs ļoti nedroši! Vispārībā es gan saprotu, kas ar to gribēts teikt, un es par sevi nevaru tieši apgalvot, it kā es to nebūtu pietiekami skaidri sapratis; bet par to izteikt saules gaišās pārdomas, tam es jūtos daudz par vāju. Tādēļ jau atkal būtu labi, ja arī šeit mani vēl pārstāvēt velētos viscēlā Jara. Jo ja arī es runāju, kā man liekas, lai cik gudri, te beigās tomēr varu nonākt kādās pretrunās. Un tā man gan ir daudz patīkamāk paklausīties, nekā pašam runāt. Ak, ja kāds te ko teiktu, kas te tikai mazākā mērā būtu kas neīsts un nepareizs, tad jau mana mēle nepaliktu bezdarbīga; bet lai attīstītu patiesības, kas stāv pārāk augstu virs manas izpratnes apvāršņa, es vēl ilgi jūtos par vāju. Un tā es pieticīgi klusēju labprāt manā vietā ļauju runāt gudrākiem un kā kluss apbrīnotājs klausos, kā kāda gudra daba tikpat mirdzoši izstaro gudrus vārdus, kā rīta saules tās gaismas starus. Pie tam es, mazākais, sev atrodu pavisam lieki par kaut ko jau tāpat saules gaišu izteikt vēl tālākas pārdomas. kas gan gaišākā pusdienas laikā aizdedzinās lampu, lai caur to pastiprinātu saules gaismu? Bet kas vēl var šaubīties par tavas gaišākās gaismas vārdiem, kas plūda no tas mutes, nu, tas lai piesakās, un viņš nekavējoties tiks vests uz gaismas ceļa!”

2. Es gan zinu, ka tev, ak kungs, tā teikt, bez apdoma jāpaklausa, ja Tu no kāda ko gribi; bet šeit, un, proti, sekojot manas sirds īstenai pazemībai, man sevi vajag parādīt kā nepklausīgu! Jo Tava prasība, ak Kungs, ļoti viegli varētu būt arī kā sava veida pārbaudījums, vai mana iedzīmtā, manis paša bieži pārāk augsti vērtētā pašapziņa mani aizraus tik tālu, ka nākšu klajā ar manu jau tāpat sliktu nakts lampu, lai ar to sauli tomēr it kā padarītu gaišāku, nekā tā ir! Bet te mana mierīgā sirds man laimīgā kārtā saka: “Iedomīgais zēn, uzmanies, Kungs pārbauda tevi! Skaties, ka tu viņa priekšā pastāvi žēlastībā!” Bet ja es tā

ko dzirdu, ak, te tad es tūlīt labi izprotu un palieku manā man piešķirtā vietā! — Vai man ir taisnība vai nē, viscaur tā izturēties?”

3. ES saku: “Mans mīļais Jose, taisnība un tomēr ne gluži taisnība, jo, ja es no tevis ko prasu, tad Es noteikti zinu, kādēļ! Un ja tu visā gribi veicināt savu pestīšanu, tad tev vajag man paklausīt visās lietās lai kādas tās ir. Un pat ja es prasītu tavas miesas dzīvību, tad tev to vajadzētu atstāt ar prieku; jo es vienam neprasišu viņas miesas dzīvību par postu tam, kas Manis dēļ to atstātu!”

4. Bet Es gan zinu, kas tavu mēli tagad ir nedaudz sasaistījis. Redzi, pirmīt tu biji nedaudz vizdegunīgs, kad tu par sevi apgalvoji, ka tu esi vienīgi par patiesību! Bet es tev rādīju, ka tu vēl ilgi nezini, kas ir patiesība; un tādēļ, ka Jara, vienkārša meitene no Gneceretes, pēc tam tevi acimredzami apkaunoja, ka manu tev uzstādīto jautājumu viņa tik spīdoši atbildēja, tad tu pēc tam esi nedaudz zaudējis drosmi. Bet redzi, šī tava neliela mazdūšība pamatā nav nekāda īsta pazemība, bet gan daudz vairāk tavas dabas slepenībā aizskarta iedomība! Un redzi, tas tad arī ir neliels iemesls, kādēļ tu nu tik grūti izšķīries par runāšanu! Bet es gribu, ka šis līdz iemesls tev sevī nu pilnīgi jāuzvar; jo kādai nedaudz iedomīgai dabai ir labāk tikt nedaudz izsmietai, nekā uz triumfējošas veiksmes ceļa justies no visām pusēm apbrīnotam un glaimotam, tādēļ, ja es tev prasu ko pateikt, runā tikai! Un tā pasaki nu savas domas par Manu pamācību par verdzību!

207. JOSES IZPRATNE PAR VERDZĪBAS PIEĻAUSĀNU.

1. JOSE saka: tad tavā vārdā visā iespējamā īsumā es to gribu pamēģināt, bet vai mana izpratne būs pavisam pareiza, tas, protams, varētu būt cits jautājums.

2. dzīvības klasē cilvēka kājas, acimredzot,. Stāv zemāk, nekā rokas; bet, ja kājas cilvēku nenestu pie ūdens, tad rokas nevarētu tikt notīrītas no putekļiem un netīrumiem. Tādēļ es domāju, ka vergu darbs vispārībā ir tikpat nepieciešams, kā kungu darbs. Kad kāja paslīd, nokrīt viss cilvēks, tādēļ bieži noteikti ir labi un derīgi vairāk piegriezt vērību kājām, kas ar visām tiesībām varētu tikt dēvētas par miesas vergiem, nekā citiem locekļiem. Kājām truli un bez gribas dienām ilgi vajag nest smago un pie tam pavisam laisko miesu un kā algu beigās nesaņem nekā cita, kā augstākais, pie kāda avota atsvaidzinoši tiek nomazgātas, kamēr pēc paveiktā ceļojuma, visā ceļojuma laikā laiskā bijusi miesa spēcīnās ar ēdieniem un dzērieniem. Bet ko uz to var un grib teikt kājas? Neko — jo tam tās ir radītas!

3. Un tā es domāju, ka verdzība ir nepieciešamība, kas nekad nevar tikt izskausta, ja cilvēcei jāpaliek tai dotajā kārtībā; tikai vajadzētu būt, ka ar laiku cilvēki atrastu kādu citu pārvietošanās līdzekli — te, protams, kāju vergu darbs nebūtu nepieciešams, un es ticu, ka ar laiku tā varētu notikt ar verdzību!

4. Katrā ziņā būtu labāk, ja varētu pilnīgi iztikt bez cilvēci pazemojošās verdzības, bet tas vēl ilgi varētu turpināties, līdz zemi noskūpstīs tāds laimīgs laiks.

5. No brīvās cilvēces vergs patiesi tiek uzskatīts kā nezāle starp cilvēkiem. Bet caur šo divaino nezāli brīvais cilvēks tiek pārāk mēslots un pie tam kļūst slinks un pilnīgi bezdarbīgs, — un to es uzskatu par ļoti sliktu. Šajā ziņā atkal būtu labāk, ja nebūtu nekādas vergturības. Bet, no otras puses, ja vergturība atkal ir pazemības skola, tad tā, protams, ir obligāta nepieciešamība cilvēcei, kas pacēlusies pārāk augstu; jo pēc babiloniešu gūstniecības izraēlieši atkal bija kļuvuši pavisam laba tauta, — tikai žēl, ka gūstniecība neturpinājās, mazākais, pilnu gadsimtu! Jo, pēc manām domām, pēc atbrīvošanas starp viņiem vēl bija pārāk daudzi, kuriem acu priekšā vēl pārāk lidinājās Jūdu valsts iepriekšējais spožums, tādēļ viņiem arī nekas nebija darāms steidzīgāk, kā atkal atjaunot seno spožumu. Un kad te atkal tika celti mūri un tempļi, tad atkal bija klāt senā augstprātība, un drīz pēc tam Jeruzalemē gāja vēl sliktāk, nekā iepriekš pirms babiloniešu gūstniecības. Tātad četrdesmit gadi acimredzami bija par maz; bet simts gados domas par spožumu, greznību un augstprātību visiem mūsu tēviem noteikti būt pilnīgi zudušas uz gadu simtiem!

6. Protams, tas viss ir tikai mans noteikti vēl ļoti nenobriedušais pieņēmums un, bez šaubām, atradis ļoti krietnus un labi pamatotus jūsu iebildumus; bet es nu runāju tā, kā es to jūtu. Jo, ja kāds par kādu ļaunu darbu saņem plīķi, tad viņš izsargāsies darīt ļaunu ne daudz ilgāk, nekā turpinājās sāpes; bet, ja par kādu ļaunu darbu viņš no Dieva tiek piemeklēts ar ilgām un ļoti sāpīgām ciešanām, tad viņš noteikti tikko jebkad vairs atkārtos grēku, kas viņam ir sagādājis tik smagas un sāpīgas ciešanas.

7. Tādēļ es vergturību, kas turpinās īsti ilgu laiku, uzskatu tikai par mērķim atbilstošu un arī saprotu šī stāvokļa dzelzs nepieciešamību, un domāju, ka kāds labs un paklausīgs vergs daudz vairāk ir pilnīgs

cilvēks, kā kāds brīvais; jo brīvais garīgi ir savu jutekļu vergs, kamēr vergs garīgi var būt pavisam brīvs cilvēks.

8. Jo ir liela starpība starp kādu cilvēku, kas ir savas gribas kungs, — kam pie patiesas verga tā pilnīgi vajag būt, — un starp kādu cilvēku, kura griba nepazīst nekādu paklausību un pie kura visam vajag notikt tā, kā viņš grib!

9. Un tātad es nu slavēju vergturību un vēlos, ka vispilnībā tai nekad nav jāizbeidzas! Jo es domāju: tiklīdz šī patiesas pazemības skola izbeigsies, zemes cilvēkus piemeklēs liels posts!

10. Protams, būtu gan vēlams, ka visi cilvēki dzīvotu pēc Tavas Mācības, tad vergturība būtu neprātīgākais absurds un noziegums pret cilvēces tiesībām; bet cik ilgi tas vēl tā nav un varbūt vēl ilgi nebūs, tik ilgi augstprātīgajai cilvēcei vergturība ir un paliek patiesi Evaņģēlijs no Debesīm uz Zemi, noteikts cilvēces labošanai.

11. ES saku: “Mīļais Jose, te tev visā ir pilnīga taisnība, un te maz vai nekas nav iebilstams; tikai, kas attiecas uz babiloniešu gūstniecības ilgumu, te tu savā dedzībā esi nedaudz pārspīlējis. Jo redzi, katra gūstniecība un katra vergturība pamatā nav nekas cits, kā no dieva pielaista soda tiesa! Bet tiesa diemžēl vienmēr ir un paliek tikai ārkārtējākā nepieciešamība, lai labotu, un tādēļ tai uz cilvēku dvēselēm ir vairāk slikta, nekā laba iedarbība; jo, kas no sliktā izvairās tikai sliktu seku dēļ un labo dara tikai labo seku dēļ, tad vēl ir ļoti tālu no Dieva Valstības. Tikai tas, kas labo dara tieši tādēļ, ka tas ir labi un ļauna izvairās paša ļaunuma dēļ, ir pilnīgs cilvēks. Jo, cik ilgi cilvēks pats no sevis nenonāk pie patiesās gaismas, viņš garā paliek vergs, un tātad miris Dieva Valstībai. Ārējs spaidis cilvēkus vēl ved uz tikumīgas mīlestības dzīvības citiem maldu ceļiem, par ko mēs tūlīt nedaudz dzirdēsim.

208. LIKUMA SPAIDS UN MĪLESTĪBA.

1. (KUNGS): “Redzi, nakts laikā gāja kāda ne augsta stāvokļa jaunava. Sava saimnieka uzdotā darbā viņa kaut kur bija tik ļoti aizkavējusies, ka atpakaļceļā viņu pārsteidza nakts. Bet pusnaktī viņa nonāk pie kādas mājas, kurā dzīvo kāds dievbijīgs vientuļnieks, kuram līdzīgi ir visos Jūdejas apvidos, kuri, kā viņi to apgalvo un kas arī patiesi ir viņu dzīvības plāns, Dieva Valstības dēļ ved šķīstu dzīvi. Vēlu vētrainā naktī mājās nākoša jaunava klauvē pie eremīta durvīm un lūdz, lai viņu ielaiž un uz nakti dod pajumti.

2. EREMITI iziet ārā un redz, ka lūdzēja ir jaunava, kuru savā būdā ielaižot, tā tak acīmredzot varētu tikt padarīta netīra. Tādēļ, svētas dedzības aizskarts, viņš saka: “Tu netīrā būtne, nenāc manā tīrajā, Dieva svaidītā būdā; jo caur tevi tā kļūtu netīra, un beigās caur to arī es! Tādēļ dodies tālāk un ej, no kurienes tu esi nākusi!” Ar šiem vārdiem viņš būdu aizslēdz un pavisam mierīgi prātu un priecīgs, ka izbēdzis no šīm viņu netīru padarošām briesmām, raudošo jaunavu atstāj viņas rūgtajam liktenim. Tad viņš labā garastāvoklī atgriežas būdā un slavina Dievu, ka Viņš viņa dvēseli žēlīgi pasargājis no tādām briesmām, un nemaz neraizējas par nabaga jaunavu! Viņam ir vienalga, vai šajā tumšajā naktī viņai notikusi kāda nelaime, vai nē.

3. Bet pēc kādas stundas tā pati jaunava, vētras stipri nomocīta, pienāk pie kāda muitnieka, kuram ir slikta slava un kas tīro jūdu acīs ir liels grēcinieks, mājām. Viņš jau no tālienes dzird jaunavu vaimanājam, jo viņš sargā savu skapi un arī vispār nav draugs agrai gulētiešanai, tādēļ no tīro jūdu puses viņam arī bija dota iesauka “Nekārtīgais nelietis”.

4. Bet šis nekārtīgais nelietis ātri aizdedzina lāpu un steidzas pretī vaimanājošajai jaunavai; un, kad viņš viņu atrod pieklibojam un raudam, viņš viņu mierina, ņem uz savām spēcīgajām rokām, ienes viņu mājā, pasniedz viņai ēdienu un dzērienu un sagatavo viņai labu un mīkstu gulšvietu. Bet no rīta viņš viņu vēl apdāvina, apseglo divus zirgus un pavada viņu, tā kā viņa savu diezgan tālo mājvietu sasniedz pavisam spēcīnāta un priecīga. —

5. Redzi, eremīts ir stingrs grēku nožēlotājs un pastāvīgi dzīvo paša sev uzliktā soda spaidā, un rūpīgi izvairās no visa, kas viņa iedomāti tīro dvēseli tikai mazākā mērā varētu padarīt netīru, un domā, ka Dievam jau vajag būt lielam priekam par viņu; bet vienlaicīgi viņam arī ir ļoti svarīgi, ka pasaule viņu tur par nevainojamu Dieva svēto un jo vairāk tādēļ, ka par viņu vispār ir zināms, ka viņa istabā vēl nekad nav spērusi kāju neviena sieviete. Dabiski, ka šāda tikumiskā tīrība viņa būdā viņam nes arī daudz procentu, kas noteikti samazinātos, ja beigās tomēr kāds varētu izpaust, ka caur kādas jaunavas ienākšanu, par kuru nevar zināt, kad viņai ir viņas netīrais laiks, reiz viņa būda tomēr tika padarīta netīra.

6. Bet muitniekam ir vienalga, vai pasaule par viņu runā melnu vai baltu, viņa māju vienmēr tur par visnetīrāko, un, proti, tā, ka neviens īsts jūds tajā neieies, jo tajā mazākais uz desmit dienām varētu kļūt apraiņīts. Tādēļ tam muitniekam arī ir vienalga, ko ļaudis runā par viņu un viņa māju, un tādēļ viņš rīkojas pilnīgi pēc savas sirds tieksmēm un pie tam domā: ja jau es esmu liels grēcinieks un pilns nekrietnuma, tad es tomēr gribu vingrināties līdzcietībā, lai reiz spētu atrast līdzcietību Dieva priekšā!”

7. Saki Man, mans mīļais Jose, kuram no abiem tu beigās dotu priekšroku?

8. JOSE smiedamies saka: “AK, katrā ziņā muitniekam; jo, ja uz zemes būtu tikai tādi eremīti, tad ar cilvēku dzīvību drīz izskatītos ļoti ļauni! Dumjais eremīts ar savu tikumisko tīrību katru stundu varētu man tikt nozagts desmit reizes! Patiesi, ja pēc nāves man tiktu iznomātas Debesis, tad eremīts man noteikti būtu pēdējais, kuram es zemākās Debesis norādīt pēdējo vietu, un viņš man netiktu tālāk, līdz viņš kļūtu tāds kā muitnieks! — Vai man ir taisnība, vai ne?”

209. PAR IEKŠĒJO TIKUMISKO TĪRĪBU.

1. Es saku: “Pilnīgi; jo tā tas arī ir. Un Es saku, kas te nebūs kā muitnieks, tas Manā Valstībā patiesi neieies, visā tikumiskā tīrība bez mīlestības var uz mūžību tikt nozagta!

2. Jā, brīva, iekšēja tikumiska tīrība kopā ar patiesu, visu upurējošu tuvākā mīlestību pie Manis ir pāri visam; bet tāda, kādu mēs redzējam pie eremīta, pie Manis nav ne statera vērtā. Kas ir tīrs, tam tikai Dieva priekšā jābūt tīram savā sirdī, bet pasaulei par to daudz nav jāzina; jo, ja pasaule viņu tādēļ slavē, tad no manis viņam sagaidāms maz uzslavas.

3. Bet vislabāk ir, ja cilvēks vienmēr saka: “Ak Kungs, esi man grēciniekam žēlīgs!”, nevienu ļauni nenosoda, lūdz par saviem ienaidniekiem un pat tiem vienmēr dara labu, kas par viņu runā ļaunu un, kur iespējams, viņam arī nodara ļaunu.

4. Patiesi, kas ir tāds un tā dara, tas ne tikai ir tīrs manā priekšā — un lai arī viņam vēl būtu daudz grēku, kurus izdarīt viņu šad un tad piespieda viņa miesa, — bet pie tam viņš pilnīgi ir Mans brālis un kopā ar mani Debess un visa tās diženuma ķēniņš! Jo, ja arī tāda cilvēka miesa bieži tiek valdzināta no ļauna dēmona, tad viņa dvēsele tomēr vienmēr staigā Manā garā.

5. Arī eņģeļiem bieži vajag kāpt ellē, visu netikumumu purvā, un, kad viņi atgriežas, viņi atkal ir tīri, kā iepriekš augstākās debesīs. Un tas nereti ir ar Maniem brāļiem uz šīs Zemes; ja arī ārēji viņi dažkārt nokāpj ellē, lai arī tur uzturētu spēkā dievišķo kārtību un gribas varu, tad viņu dvēseles, esot saskarsmē ar Manu Garu viņās, tomēr paliek tīras.

6. Īsi, kuru grēki padara pazemīgu kā mūsu muitnieku, tas kā eņģelis caur grēku tikai uz acumirkli ir nokāpis ellē, lai tur radītu mieru un kārtību; bet, tikko viņš ir atgriezies, tad viņam tā ir pretīga, un viņa dvēsele ir tīra kā iepriekš. Bet kuru kā grēcinieku viņa grēki dzen tikai uz augstprātību, un tā grēcinieks paliek augstprātībā, tas jau ir velns, lai cik tīrs viņš ārēji šķīstu cilvēku priekšā.

7. Bet Es jums visiem saku: lai kāds grēcinieks un grēciniece jūsu mājā nāk meklēt palīdzību, tad jums nekad viņiem nav jāparāda durvis, bet gan viņiem jāpalīdz tā, it kā viņi nekad nebūtu grēkojuši; un, ja jūs viņiem esat palīdzējuši, tikai tad jums arī jādara viss, lai pa mīlestības un gudrības ceļu grēcinieku labotu, bet tās patiesās gudrības, kas vienmēr izriet tikai no mīlestības.

8. Pēc Mozus likuma laulības pārkāpēja pie jūdiem patiesi ir grēciniece, kurai tūlīt jātiek nomētātai ar akmeņiem, un, proti, drīzākā laikā no katra, kas pēc laulības pārkāpšanas pirmais to sastop. Bet Es jums saku: kas bēgli uzņem savā mājā un cenšas to dubulti izglābt garīgi un miesīgi —, tas no Manis reiz tiks uzskatīts draudzīgām acīm, un viņa vaina tiks ierakstīta bēgošās smiltīs, kuru vagas vējam jāaizpūš! Bet kas uz viņu met akmeni un pats nav brīvs no ikkatra grēka, tam reiz no Manis būs jāpārcieš smaga tiesa. Jo kas Man atnes atpakaļ to, kas te bija pazudis, tam reiz Debesu Valstībā jābūt lielas algas vērtam; bet, kas te tiesā, kaut arī taisnīgi pēc likuma, tas reiz arī tiks tiesāts pēc Maniem taisnīgiem un stingriem likumiem!”

9. Te KirenijS jautā: Kungs, tas, ko Tu runāji, ir skaidrs un paties, izņemot vienu punktu, kas man vēl ir nedaudz neskaidrs, un tādēļ es par to gan vēlētos lūgt nedaudz tuvāku paskaidrojumu. Bet neskaidrais punkts ir —”

10. ES saku: “neskaidrais punkts ir: Kā kāds citādi tīrs cilvēks caur kādu viņa miesas nodarītu grēku nokāpj ellē, tur rada kārtību un mieru un beigās no tās atkal var atgriezties pavisam tīrs.

11. Redzi, tas ir pavisam viegli saprotams, ja tikai zina, kas, gan šaurākā, gan plašākā nozīmē īsteni-

bā ir grēks un elle. — Tātad šos abus jēdzienus Es mēģināšu pienest tuvāk jūsu izpratnei, un ar visu jūsu dvēseli to labi ievērojiet.”

210. MATĒRIJAS UN DVĒSELES BŪTĪBA.

1. (KUNGS): “Redziet, miesa ir matērija, un pastāv no rupjākām pirmdvēseliskām substancēm, kas caur dievišķā un mūžīgā gara varu un gudrību tiek iemiesotas tajā organiskā formā, kas visā labi atbilst šādu miesas formu apdzīvojošai dvēselei.

2. Bet kāda miesā dzīvojoša dvēsele sākumā nav tīrāka, kā viņas miesa, jo arī viņa ir cēlusies no kritušā Sātana netīrās pirmdvēseles. Vēl netīrajai dvēselei miesa patiesībā nav nekas cits, kā viena ļoti gudri, labi un mērķtiecīgi iekārtota attīrīšanās mašīna.

3. Bet dvēselē jau dzīvo Dieva gara tīra dzirkstele, no kuras tā sirdsapziņas balsi saņem patiesu izpratni par sevi pašu un par dievišķo kārtību.

4. Bez tam miesa ārēji apgādāta ar visādiem jutekļiem, var dzirdēt, redzēt, sajūst un garšot; caur ko dvēsele no ārējās pasaules saņem visādas ziņas, labas un patiesas, sliktas un neīstas.

5. No viņa mājajošā gara sprieduma viņa sevī drīz jūt, kas te ir labs un kas ir slikts; no otras puses, caur viņas miesas ārējiem jutekļiem viņa arī izdara secinājumu par labiem un sliktiem, labu darošiem un sāpīgiem iespaidiem un turklāt no Dieva no iekšienes pa ārkārtējāko atklāsmju ceļu dvēselei caur vārdu tiek rādīta Dieva kārtība.

6. Tā apbruņota, pēc viegli iepazītās Dieva kārtības, dvēsele spēj brīvi domāt, kas, dabīgi, nevar būt citādi, jo citādi dvēselei būtu neiespējami sasniegt kādu mūžam nepārtrauktu, sevī noslēgtu, bet tomēr brīvu eksistenci.

7. Jo katrai dvēselei, kas grib turpmāk pastāvēt caur viņai dotajiem līdzekļiem, pašai vajag sevi veidot un zināmā mērā izveidot kā turpmāk pastāvēt spējīgu, citādi beigās viņa vai nu var dalīt miesas likteni, vai kā vēl pa trim ceturtdaļām viņa iziet no miesas, kas kā pilnīgi samaitāta pavisam vairs neder dvēseles tālākai un pilnīgai izglītošanai un tad tiek spiesta tās tālāku turpināt kādā daudz neērtākā mašīnā, parasti ļoti bēdīgā un sāpīgā veidā.

8. Bet miesa, sastāvoša no tikai dziļā tiesā vēl esošām daļām un tādēļ nāves spējīga, pie katra cilvēka un katram cilvēkam šaurākā nozīmē ir elle; bet visa pasaules matērija ir elle plašākā nozīmē, kurā cilvēks caur viņa miesu ir ielikts.

9. Kas nu daudz rūpējas par savu miesu, tas acīmredzami rūpējas arī par viņa paša elli un baro un nobaro savu tiesu un savu nāvi, sevis paša bojāejai.

10. Miesai gan vajag saņemt zināmu barību, lai viņa vienmēr ir spējīga dvēselei pakalpot, atbilstoši augstajam dzīvības mērķim, bet kas par miesu rūpējas pārāk bailīgi un gandrīz dienu un nakti ķīdojas, strādā un darbojas, tas acīmredzami rūpējas par savu elli un savu nāvi.

11. Ka miesa dvēseli, lai apmierinātu savu juteklīgumu, vilina mesties rosīgā darbībā, tas tad vienmēr ceļas no daudziem netīriem dabas vai tiesātas matērijas gariem, kas īstenībā veido miesas būtību. Ja dvēsele miesas prasības par audz uzklausa un dara pēc tām, tad viņa ar miesu stājas savienībā un tādā kārtā kāpj viņas pašas ellē un viņas pašas nāvē. Un, ja dvēsele to dara, tad viņa grēko pret Dieva kārtību tajā.

12. Un ja dvēsele ar mīlestību tā turpina darīt, tad viņa ir tikpat netīra kā viņas miesas netīrākie un tiesātie gari, caur to paliek grēkā, tātad ellē un nāvē. Lai arī, līdzīgi tās miesai, viņa vēl turpina pastāvēt, tad tomēr viņa ir tikpat kā mirusi, sajūt sevī nāvi un viņai ir lielas bailes no tās. Jo šādā viņas grēkā un ellē dvēsele var darīt, ko tikai grib, tad tomēr viņa nevar atrast nekādu dzīvību, kaut gan viņa to mīl pār mēru.

13. Redziet, tajā tad arī ir iemesls, kādēļ tagad daudzi tūkstots reiz tūkstots cilvēki par kādu dvēseles dzīvību pēc viņu miesas nāves zina tikpat maz, kā kāds akmens, kas guļ uz ceļa; un ja viņiem par to ko saka, tad viņi teicēju izsmej vai pat sadusmojas, gudro izdzen pa durvīm un norāda viņam tādas dumjības, kas neesot nekas cits kā meli, stāstīt meža cūkām!

14. Un tomēr katram cilvēkam, ilgākais, līdz savam trīsdesmitam dzīvības gadam sevī jātiek galā ar sava Es izglītošanu, lai turpmākā, brīvākā, svētlaimīgākā dzīvība pēc miesas nāves viņam kļūtu tikpat labi apzināta un droša, kā ērglim lidojums augšup brīvā gaisā!

15. Bet cik vēl tālu no tā ir cilvēki, kas tikai sāk par to jautāt! Un cik tālu pēc tam ir tie, kuri par to

neko negrib dzirdēt un šādu ticību pat tur par muļķību, kas tikko ir vērtā uzjautrinoša izsmieklā! Tāpēc tādi cilvēki visā viņu zemes dzīves laikā atrodas pilnīgā ellē un jau pilnīgā nāvē.

16. Bet, ja kāda dvēsele jau var būt pilnīgi attīrjusies, un viņai bieži tiek dots ilgāks laiks, vispirms līdzattīrīt viņas pašu par sevi vēl netīro miesu un tās garu, caur ko pavisam cēlās miesas daļas beidzot no dvēseles arī pievelk nemirstību un pēc savas esamības rupjākās daļas kopā ar dvēseli tiek līdzpamodinātas to spēcinājumam.

17. Pie šādām, jau tīrām dvēselēm tad arī notiek, ka viņas tomēr šad un tad, ja viņu elles, t.i., miesas, nereti vēl izturas pārāk prasīgi, uz īsu laiku ieiet tādā viņu pašu ellē, citiem vārdiem sakot, ieiet miesas un tās garu iekārēs. Bet šādas dvēseles tomēr vairs nevar tikt padarītas pilnīgi netīras, bet gan netīras tikai tik ilgi, cik ilgi viņas uzturas savas miesas garu purvā; bet viņas tur nekad nevar ilgi izturēt un tātad drīz atgriežas atpakaļ viņu pavisam tīrajā stāvoklī, kurā tad viņas atkal ir tikpat tīras, it kā viņas nekad nebūtu bijušas netīras. Bet pie tam viņas savās ellēs uz kādu laiku atjaunojušas mieru un kārtību un pēc tam jo netraucētāk atkal var virzīties un kļūt spēcīgākas viņu garu gaismā.

18. Kuram no jums te ir pareiza izpratne, tas šo teikto pilnīgi sapratīs; un tu, draugs Kirenij, pasaki man pilnīgi atklāti, vai tu nu esi Mani pilnīgi sapratīs?”

211. KIRENIJA SOCIĀLISTISKĀ RUNA.

1. KirenijS saka: “Jā, Kungs un Meistar! Bet tā man patiesi ir totāli jauna mācība, par kādu pirms Tevis gan neviens neko nav sapņojis! Bet tas nu ir skaidrs, ka Tu un neviens cits no alfas līdz omegai esi radījis cilvēkus un visas pasaules; jo, ja Pats nav cilvēku radītājs, tad to nekad nevar zināt, izņemot tādā veidā, kā nu mēs no tevis.

2. Visu laiku pieredzes rāda, ka tas tā ir un nekad nevar būt citādi, kā tu nu mums esi izskaidrojis; katrs gudrais, kaut arī viņš pārāk bieži labi manīja cilvēku ļaunumu, tomēr neko nezināja teikt par tā sakni. Bet no kurienes viņiem tas arī būtu jāņem? Jo tas prasa cilvēka dabas totalāko zināšanu no tās pirmgarīgākām līdz tās materiālākām sfērām.

3. Bet kas šīs zināšanas kaut kur var sev iegūt? Kas pazīst cilvēka miesas šķiedriņu pēc šķiedriņas, dzisliņu pēc dzisliņas, u.t.t.? Kas jebkad redzējis brīvi apkārt staigājam kādu dvēseli? Tikko zina, vai tai ir kāda forma, un kāda, vai tā ir liela vai maza; īsi, te ir pilnīgākā nezināšana. Bet ja tā, no kurienes tad jāņem zināšanas par cilvēka divaino dabu?

4. Un tomēr, vajag dot līdzekļus un ceļu, caur ko cilvēkam pašam sevi vajag labāk iepazīt; jo, ja cilvēks pats sevi nevar izpētīt, lai redzētu, kas viņš ir, kas viņam pēc savas dabas un aicinājuma darāms, lai sasniegtu mērķi, kādam Radītājs viņu ir noteicis, tad viņam neko nelīdz visas mācības un visi likumi! Viņa dvēsele, kā to nu jau pārāk skaidri redz pie neskaitā mi daudziem cilvēkiem, saskaņā ar miesas dažādām diemžēl sāpīgi manāmām vajadzībām, vienmēr vairāk un vairāk nogrimis viņas apvalkā; jo izsalkums sāp, slēpes dedzina, arī aukstums sāp, turpretī miesas laba apgādāšana daudzprasīgajai miesai piedāvā ne tikai to nepieciešamo, bet gan patiesi krāšņu svētlaimi.

5. Cilvēka dzīvnieciskā daļa cilvēkam savas prasības arī vienmēr uzstāda tik noteikti un kļiedzoši, ka turpretī dvēseles klusajām prasībām vajag palikt nesadzirdētām. Bet, ja tā, kas te vēl var brīnīties, ja simttūkstoš reiz simttūkstošiem tikko ir jausma par viņu dvēseļu esamību? Jo te jau kopš bērnības viņu dvēseles tik ļoti bija savienotas ar viņu miesu, ka viņa ar tām ir pilnīgi viens, un tādēļ neatzīst nekādas citas prasības, kā tikai pretīgi miesīgas.

6. Jā, vajag pat teikt, ka tieši pie cilvēkiem, kas miesīgi ir pārāk nožēlojami un slikti apgādāti, nav samanāmas ne niecīgākās pēdas no kādām garīgām vajadzībām. Pie Eiropas ziemeļu daļas tautām nav atklājamas ne niecīgākās pēdas par kādu garīgu izglītību.

7. Bet kāds tam ir iemesls? Totalākā miesas neapgādātība. Tāds cilvēks ar milnu rokās bieži dienu un nakti kļīst pa bieziem mežiem un cenšas nogalināt kādu meža zvēru. Kad viņš to nogalinājis, tad lielā izsalkumā viņš to apēd, kā saka, gandrīz ar ādu un matiem! Jautājums: Kur pie tādiem cilvēkiem varētu būt kaut niecīgākā runa par kādām **prasībām** pēc kā garīga, — kamēr, piemēram, Romā, kur cilvēki pa lielākai daļai ir labi apgādāti, jau sen māca par cilvēka dvēseli un viņas nemirstību un tādēļ lielākā daļa pievērsa un vēl vienmēr pievērs uzmanību tīri morālai dzīvei, kas īstenībā patur prātā cilvēka garīgo izglītību?

8. Protams, diemžēl pārāk bieži arī notiek, ka bagātie beigās pārāk nogrimst viņu miesas svētlaimē

un pie tam maz vai nemaz negriež vērību viņu dvēseles izglītībai un beigās katru mācību uzskata par kāda izsalkuša gudrā iedomām; bet viņiem tomēr ir valoda, caur ko viņiem daudz ko var darīt zināmu, par ko, pie visa viņu juteklīguma, beigās viņi tomēr sāk nedaudz padomāt, — kas viņu dvēselēm jau vienmēr ir kāds ieguvums.

9. Bet pie cilvēkiem, par kuriem vēl isti nezina, vai viņiem ir kāda valoda, arī nav iespējams panākt šādas pārdomas. Bet, ja jau tā, kādā veidā tad gan būtu iespējams viņus modināt dvēseles dziļākām garīgām prasībām?

10. Tādēļ es domāju, ka vispirms cilvēkus, mazākais, miesīgi būtu labi jāapgādā, un tad tomēr būtu vieglāk, cilvēku dvēseles vienmēr vairāk un vairāk modināt viņu patiesām garīgām dzīvības prasībām. Cilvēkiem vajadzētu tikt apgādātiem mazākais ar nepieciešamāko! Jo, kā jau teikts, kādam fiziski pārāk nabadzīgam cilvēkam nevar būt nekādas prasības pēc kā garīga! Izsalkušai māgai ir grūti sprediķot, pirms tā nav baudījusi ēdienu un dzērienu! Tas ir mans neautoriatīvais uzskats. Tev, ak Kungs un meistars, gan visā ir taisnība, jo tu vienīgais pilnīgi pazīsti savus darbus; Bet es ticu, ka arī man nav pilnīgi netaisnība; jo arī par manu pieņēmumu runā visu laiku un tautu pieredze.”

212. NABADZĪBA KĀ SKOLOTĀJA.

1. ES saku: “Patiesi un labi, un Es tev pavisam nevaru teikt, ka tu esi runājis arī tikai vienu nepareizu vārdu. Bet liec tu uz kāda pasaules ķermeņa, ka visi cilvēki bez kāda viņu sevišķa darba un citas darbības viņu miesām būtu pilnīgi pietiekami apgādāti un atzītu, ka tādā veidā viņi varētu dzīvot bez rūpēm, — un īsā laikā tavā priekšā visur ir tavas eiropiskās ziemeļu tautas!

2. Bet tavas Eiropas ziemeļu tautas reiz bija Āzijā, kā cilvēku dzimuma šūpulī; tāpat un vēl labāk ar visu apgādātas, kā tagad tavi romieši, un baudīja audzināšanu tieši no Debesīm; un starp viņiem bija gudrie, kādus, izņemot mani, Zeme nav nesusi! Bet kādas bija tā sekas? Viņi pavisam omulīgi ēda un dzēra, dienu no dienas kļuva slinkāki un no paaudzes uz paaudzi iekrita tagadējā stāvoklī; bet tagad šādā viņu nabadzīgā stāvoklī viņiem ar sviedriem vaigā vajag sev sagādāt viņu trūcīgo iztiku viņu miesām un pie tam tomēr nav gluži bez gudriem un skolotājiem.

3. Un redzi, viņu nabadzība pamazām viņus tāpat liks uz tādas izglītības pakāpes, kas visās attiecībās tālu pārspēs tagadējo Romu!

4. Tādēļ nebūtu labi, cilvēku nostādīt tā, ka viņš miesā būtu pilnīgi apgādāts; jo tad viņš beigās kļūtu tik slinks, ka tad viņš arī ne par ko nerūpētos;. Un šāda tieksme pēc slinka bezrūpju miera, atkal ir kāda paša par sevi miruša ķermeņa īpašība. Dvēsele viņas formālo konsistenci pa lielākai daļai no miesas apgādā tikai pie pareizas darbības. Miesas bezrūpīgajā mierā arī dvēsele līdz dusētu, tā kā sākotnēji arī viņā pārsvarā ir tieksme uz bezdarbību.

5. Bet caur miesas sāpīgām vajadzībām dvēsele vispirms tiek pamodināta viņas letargijas; jo viņa jūt, ka miesas pilnīga neapgādātība viņai kopā ar miesu beigās nestu nāvi. Tādēļ miesas postā laiž darbā visus līdzekļus un, cik labi vien var, vispirms gādā par miesu. Bet, tā kā nu viņai ir lielas bailes no nāves, tad līdzās darbībai priekš savas miesas viņa drīz sāk nodoties savas īstenās dzīvības pētīšanai un no savas pamodinātās mīlestības uz dzīvi drīz atrod, ka viņa kā dvēsele tā kā vēl turpina dzīvot, kaut arī miesa tiek likta nāvē.

6. No tā tad beigās attīstās sava veida ticības cilvēciskās dvēseles nemirstībai. Šī ticība tad kļūst arvien vairāk dzīva un cilvēkam nepieciešama.

7. Bet domājoši cilvēki, kādi visur ir, tad drīz vairs nav mierā vienīgi ar ticību un pēti dziļāk. Izmēģina savus spēkus un, kur šie spēki tālāk vairs nesniedzas, ar spēcīgākiem un zināmā veidā rokām aptveramākiem līdzekļiem cenšas to pierādīt kā pilnīgi patiesu.

8. Tauta tādus pētītājus tad parasti tur par no kāda augstāka gara apaugļotiem un vadītiem pareģiem, kas sarunas ceļā ar gariem saņem dziļākas ziņas par dvēseles dzīvi pēc nāves.

9. Šādi priesteri tad no tautas parasti tiek paaugstināti par priesteriem un viņi, labi redzēdami, ka ir tautai nepieciešami vajadzīgi, beigās šādu pa lielākai daļai pilnīgu tautas uzticēšanos bieži ļaunprātīgi izmanto. Paši pie tās meklē savu laicīgo labumu un beigās nav nekas cits, kā tikai akli aklo vadītāji. Bet pie tā vēl vienmēr ir kaut kas labs, proti, ka pie tam tauta vēl vienmēr paliek, lai arī cik vājā, savienībā ar debesīm.

10. Ar laiku, kad aklā ticība arī pie priesteriem kļūst vienmēr vājāka un vājāka, tautā atkal rodas

jauni pētītāji, kas veco pārbauda un nekad pilnīgi neatmet, labo no tā apvieno ar viņu jauno pētījumu rezultātā tiek un beigās ceļ dienas gaismā pavisam jaunu mācību, kas vairs neapmierinās ar aklu ticību, bet gan tikai ar pilnīgi pārlicību, pamatotu uz faktiem, kas var tikt izstādīti novērtēšanai katru acu priekšā.

12. ja tad līdzās šādam atradumam, kas panākts vienīgi caur vienmēr pieaugošu cilvēces darbību, beidzot kā varena brīnumaina gaisma no debesīm pie cilvēkiem vēl nāk kāda ārkārtēja vēsts, tad kā tauta, tā atsevišķs cilvēks ir glābts un garā kā no jauna atkal atdzimis; un redzi, tas viss nekad neiziet no miesīgas bezrūpju apgādātības, bet gan no cilvēku posta un rūpēm.

13. Es tev saku: Postā pat dzīvnieks kļūst atjautīgs, nerunājot par cilvēku.

14. Ja caur postu cilvēks tā īsti tiek spiests domāt, tad zeme zem viņa kājām drīz sāk zaļot! Bet, ja viņš ir apgādāts, tad viņš, līdzīgi dzīvniekam slaistās un neko nedomā un nedara.

15. Redzi, man zemei vajadzētu dot tika simts vienu pēc otra sekojošus ļoti auglīgus gadus, un visa cilvēce no slinkuma sāktu smirdēt kā mēris. Bet, tā kā Es uz Zemes labi auglīgus gadus vienmēr lieku nomainīt ar neauglīgiem, tad cilvēcei vienmēr vajag būt darbīgai. Auglīgajā gadā, lai nenomirtu badā, jau iepriekš vajag rūpēties par sekojošo iespējami neauglīgo gadu. Un tā, mazākais, no vienas puses cilvēce vienmēr paliek kādā darbībā; turpretī citādi cilvēce pārāk drīz pārietu pilnīgākā letargijā. — Vai tu arī to saproti?”

213. PĀRTICĪBAS SEKAS.

1. KirenijS saka: “Kungs, Tu patiesi esi cilvēces Meistars un tagad arī dzīvākā patiesas dzīvības skola, un nu es esmu pilnīgā skaidrībā, kas esmu es un kas ir visa cilvēce. Tikai tas viens man vēl nav īsti skaidrs, kādēļ kādai tautai, kas miesīgi tomēr būtu nedaudz labāk apgādāti, nekā vergi, beidzot vajadzētu pāriet pilnīgā letargijā! Es par to labprāt gribētu dzirdēt no Tavas mutes, ak Kungs un Meistar, vēl kādu paskaidrojošu vārdu!”

2. ES saku: Ak, draugs, jautā Zemes tautu vēsturei; aplūko seno, labi apgādāto Ēģipti, aplūko Bābeli un Ninivu, aplūko Sodomu un Gomoru, aplūko izraēliešu tautu tuksnesī, kuru Es pilnus 40 gadus apgādāju ar mannu no Debesīm! Un tā apskati vēl daudzas nobriedušās tautas, un tu pārāk drīz atradīsi, kur visas šīs tautas ir novedusi miesīga pārticība!

3. Redzi, piemēram, kāda labi apgādāta sieviete beigās vairs nedarīs nekā citā, kā visu dienu rotāsies un greznosies. beigās viņa pat tam kļūst par slinku un liek citiem sevi mazgāt, uzpost un greznot. bet arī tas nekad neturpinās pārāk ilgi; beigās šāda glēvi izlutināta sieviete pat kļūst par slinku likt sevi apkalpot un tādā veidā kļūst pilnīgi cūka, ja ne pat pilnīgi slinks dzīvnieks, kādi dzīvnieki ir Indijā un Vidusāfrikā. Jautājums: kas ar tādu sievieti pēc tam it kā vēl uzsākams? Kādu garīgu izglītību viņa vēl ir spējīga? Es tev saku: viņa vairs neder pat par netikli. Tā tas bija arī Sodoma un Gomorā. Īstenībā tādēļ tauta sāka sevi apmierināt nedabīgā veidā! — vai tu to saproti?”

4. “Patiesi,” saka KirenijS, “tik devīgs ar spožāko gudrību, cik man zināms, Tu diezin vai vēl kādreiz esi bijis! Man vajag atklāti atzities, ka šoreiz Tu man esi pateicis vairāk, nekā citas reizes, kurās man bija tā laime Tevi dzirdēt. Viss, ko tu mums esi darījis zināmu par tapšanas pamatiem un cilvēces esamību, visās tajās attiecībās ir skaidrs un saules gaišs, — tikai kaut kas man tomēr pietrūkst; ja es arī to vēl zinu, tad es patiesi esmu apgādāts uz mūžību. Vai man jautājums jāuzstāda, jeb Tu to jau atkal lasi manā sirdī?”

5. ES saku: Pārējo dēļ šoreiz jautā tikai, lai arī viņi tūlīt no sākuma pilnīgi pamana, par ko ir runa!”

6. KirenijS saka: Nu, tad uzklausi mani žēlīgi!”

214. PRETRUNAS RADĪŠANAS VĒSTURĒ.

1. (KirenijS): “Manā nu jau diezgan ilgajā Zemes mūžā es bieži un vienmēr veltīgi esmu pārdomājis, kā tad pavisam īstenībā ir, un saku, dabīgi, patiesi šīs Zemes pirmie cilvēki sasniedza kādas augstas gara būtnes izpratni un viņu pašu garīgi dvēseliskās daļas izpratni. Es par to esmu lasījis ēģiptiešu grāmatās grieķu rakstos un jūsu pašu Mozus grāmatā. man reiz nonāca rokās arī kāds indiešu darbs, kuru es kādam vīram Romā, kas bija indietis, liku lasīt priekšā un pārtulkot; bet es visur atradu zināmas mistiskas līdzības, no kurām neviens gudrs cilvēks nevarēja kļūt vēl gudrāks, un tātad arī es jo mazāk, jo manā

jaunībā es vienmēr iedomājos, ka visi pārējie cilvēki ir daudz gudrāki, nekā es. Visur nāk priekšā neloģiskas aplamības, kas, būtiski ņemot, ir blēņas.

2. Tā, piemēram, jūsu Mozū ir teikts: “Sākumā Dievs radīja debesis un Zemi, un zeme bija tuksnešaina, un tumsība bija par tās dziļumiem; un Dieva Gars lidinājās virs ūdens. Te Dievs runāja: “lai top gaisma!” Un tapa gaisma. UN Dievs redzēja, ka gaisma bija laba. te Dievs šķīra gaismu no tumsas un gaismu nosauca par dienu un tumsu par nakti. tad te no vakara un rīta tapa pirmā diena.”

3. Pēc tam ļoti īsas tēzes pieskaras ūdens atdalīšanai, zemes virsmas nosusināšanai un zāles, krūmu un koku radīšanai. Ar šo radīšanu paiet trīs dienas un tātad arī naktis. Bet, tā kā jau kopš pirmās gaismas radīšanas virs zemes tumšajiem dziļumiem izcēlās diena un nakts, tad es patiesi nesaprotu, kādēļ pēc tam ceturtajā dienā Dievam vēlreiz bija vajadzīgs radīt divus lielus gaismas ķermeņus, no kuriem lielākā gaisma pārvalda dienu un mazākā nakti, un tos likt pie debesīm.

4. Ja mēs to nu saliekam kopā ar Zemes dabu un apdomājam, kas pēc tava izskaidrojuma ir saule, Mēness un visas zvaigznes, tad visa Mozus radīšanas vēsture ir pilnīgi tāda aplamība, kāda uz mūsu mīļās zemes noteikti nekur nav un nevar būt lielāka! kas no tā jebkad var kļūt gudrs? Mēs, nedaudzie, zinām, ka Zeme nav nekāds bezgalīgs aplis, bet gan tikai ļoti liela lode, kā Tu Pats vēl kā maigs bērns ļoti uzskatāmi un patiesi man rādīji Ēģiptē, tāpat kā nu vēlāk mums daudziem. Uz zemes īstenībā nekad nebūs nakts, jo viena Zemes daļa no saules vienmēr tiek apgaismota. No otras puses, mēness ir ļoti svārstīgs patrons, un pavisam maz raizējas pa nakts valdīšanu, augstākais, nedaudz dienas mēnesi.

5. Tā arī tas ir neprāts teikt, ka no rīta un vakara tika radīta diena, kamēr no visas savas dzīves pieredzes katrs tak zina, ka diena vienmēr nāk tikai starp rītu un vakaru, bet nekad starp vakaru un rītu, jo vakaram vienmēr noteikti līdz rītam tak seko nakts un rītam līdz vakaram tak seko diena, un tātad ir loģiski pareizi, ka starp rītu un vakaru ir diena un starp vakaru un rītu acīmredzama nakts.

6. Bet, kaut gan pašam par sevi tam vajag tikt uzskatītam par neprātu, tad tomēr vēl teikums, ko Dievs tikai tad, kad Viņš radīja gaismu, saprata, ka tas bija labi, ir neprāts, kam nav līdzīga. Jo Dieva augstākai gudrībai, pašai kā visas gaismas Gaismai, tak kopš mūžības vajadzēja redzēt un iegaumēt, ka gaisma bija laba!?

7. Indiešu grāmatā pirms materiālās radīšanas redz tīru garu radīšanu, kurus vēlāk piemin arī Mozus. Viņi bija tīra gaisma un tieši saucās pirmradītie “gaismas nesēji”.

8. Ja Dievam jau pie tīro gaismas garu radīšanas acīmredzami varēja pārbaudīt gaismas vērtību, ja Viņš iepriekš it kā kopš mūžības būtu dusējies dziļākā tumsā — kas vispār pavisam neizskatās pēc Viņa, — tad tomēr ir traki smieklīgi, ka pēc gaismas radīšanas uz šīs zemes Dievs zināmā mērā atkal no jauna saprata, ka gaisma bija laba.

9. Tu Pats redzi, ka visa radīšanas vēsture, kāda tā tiek dota no Mozus, ja to lietu ņem cik necik dabīgi, ir līdz trakumam kaitinošs neprāts un tādēļ nav jābrīnās, ka tieši jūdu rakstu mācītāji šai mācībai, kas ir neprāts, nedāvina ne dzirkstelīti ticības, bet tautas dēļ tomēr to saglabā un par to liek sev pavisam labi samaksāt. To atzīst arī Romas varenie un, neskatoties uz rupjo neprātu, to lietu atstāj, jo aklā tauta tomēr no tās tur lielas lietas un pie tam valstī izturas pavisam skaisti mierīgi.

10. Ka visi tie principi, kas pie mums ir pārnākuši no pirmskolotājiem — aplūkoti no dabas viedokļa — nav nekas cits, kā tukšas pasakas un teiksmas, tas tak tomēr ir acīmredzami saules gaišs; jo, dabiski, tajos arī neviena puszilbe nevar būt patiesa. bet, ja nenoliedzami tā, tad pats no sevis rodas liels un svarīgs jautājums, un tas, kā es jau sākumā minēju, skan: Kā uz šīs zemes ir radies cilvēks, kā viņš nonāca pie viena Dieva izpratnes un kā pie sevis paša izpratnes, un kas viņam vispirms mācīja atšķirt, kas te ir labs un kas te ir ļauns? Par to, ak Kungs, dod mums kādu gaismu, un mēs esam drošībā!”

215. PIRMO CILVĒKU IZCELŠANĀS.

1. ES saku: “Mīļotais draugs, īstenībā Es tev par to esmu devis pavisam spēcīgu mājienu ar to, ka Es tev attēloju nabadzības iedarbību uz cilvēkiem un tautām, bet ka vispār Mozus radīšanas vēsture, **bur-tiski** attiecināta uz dabas pasaules radīšanu, būtu acīmredzamākais neprāts, tas pavisam nav noliedzam, jo katram, tikai daļēji pasaules dabas norisi zinošam cilvēkam ar pirmo skatu to vajag izskaidrot kā tīrāko neprātu un tādēļ labo Mozu būtu spiests pasludināt par pirmā ranga muļķi.

2. Bet, kas Mozus grāmatas tālākās norisēs ielūkojas tikai nedaudz uzmanīgāk, nekā kāda grieķu dzejnieka Ezopa pasakās, tam tak tomēr drīz vajag manīt, ka savā līdzību valodā Mozus nodarbojas

tikai ar to, kas te attiecas tikai uz Zemes pirmo cilvēku pirmformēšanu un tātad nebūt ne: it kā tikai zemes un debess un visas radības uz Zemes un zemē radīšanas vēsturi, bet gan un gandrīz vienīgi nodarbojas tikai ar cilvēka sirds un prāta izglītību; tādēļ viņš pie tā arī tūlīt piesaista cilvēciski vēsturisko.

3. Bet vēsture varēja būt tikai kādas cilvēciskas inteliģences izglītības produkts un nekad mēmās radītās dabas, kas pat līdz šim laikam ir palikusi pilnīgi vienāda un tāda arī paliks līdz visu laiku beigām.

4. Tāpat tas ir arī ar indiešu grāmatām, kurās vispirms ir runa par tīru garu radīšanu, tad par kādu tās daļu zem nosaukuma "Jehovas kari", un tikai beidzot par miesas pasaules un dzīvnieku radīšanu un beigās cilvēka.

5. Viss tas ir ņemams tikai garīgi un pirmām kārtām izskaidro to, kas te attiecas uz cilvēka tikumisko izglītošanu.

6. Bet kas te no gara uz to vadīts, tad labi redz atbilstību starp miesas un gara pasauli, tam gan arī var būt labi iespējams no tā pamanīt, kā īstenībā miesas pasaule cēlusies no garu pasaules, kā un no kurienes Saules un beigās planētas un blakus planētas un uz visām tām visāda radība.

7. Bet tas neiet tik ļoti viegli; jo te nozīmē: vispirms garā būt pilnīgi atmodinātam. Jo tikai visas tapšanas un esamības pirmvecākais liecinieks var tev pilnīgi apgaismot tos labirintus, aiz kuriem līdz šim vēl nav varējusi ieskatīties neviena mirstīgā acis.

8. Bet ka pāri tam visam cilvēku dzimumam, kādā pilnībā tas tagad te ir, vecums tomēr pilnīgi saskan ar Mozus aprēķiniem arī pēc matērijas un laika, par to tu vari būt pilnīgi drošs. 9. Sen pirms Ādama uz Zemes gan arī bija sava veida varenī dzīvnieki, kas gan ne izskatā, bet pie tam tomēr ļoti asā prāta inteliģencē līdzinājās pēc tam sekojošajam cilvēku dzimumam. tagadējais zilonis vēl ir viens, kaut gan fiziski daudz nepilnīgāks, viņu paveids.

10. Šie lielie dzīvnieki arī jau apstrādāja zemi un tātad bija cilvēku priekšgājēji. Pirms cilvēkiem zeme no viņiem bija apdzīvota daudzus tūkstots reiz tūkstots gadus.

11. Vēl ļoti cietajai zemei tikai caur šādiem dzīvniekiem vajadzēja tikt padarītai mīkstākai un piemērotai cēliem augļiem un dzīvniekiem, pirms beidzot tā bija spējīga pēc mūžīgā dievišķā kārtības plāna radīt cilvēka maigāko dabu, kā tā bija likta katrā, toreiz gan vēl no matērijas brīvā, bet tomēr jau zemes gaisā dzīvojošā dabas dvēselē.

12. Kad Zemes virsma bija pilnīgi nobriedusi, tikai tad no tās dabas brīvā gaisa tika pasaukta kāda spēcīgāka dvēsele no treknākā māla humusa ņemt miesu pēc dvēselē esošās Dieva pirmformas kārtības un pirmnobriedušākā un spēcīgākā dvēsele domāja tā, ka viņa caur dievišķo spēku no iekšpuses mudināta, un tādā veidā pirmā dvēsele nāca no viņas labi organizētā spirtā un spēcīgā miesā un nu pilnīgi varēja skatīt visu miesīgo pasauli un daudzas radības, kas visas jau bija pirms viņas.

13. Bet lielo dzīvnieku sugas kopā ar to pirmradībām no Zemes pa lielākai daļai bija pazudušas jau sen, pirms pirmais cilvēks ar savu Dievam līdzīgo majestātiskumu sveica plašo Zemi. bet, neskatoties uz to, vēl visos laikos uz zemes un zemē būs satopamas šo pirmiedzīvotāju atliekas, bet cilvēki nezinās, kas viņiem no tām jāsecina.

14. Bet caur to gudrie pamazām tomēr tiek vesti uz pēdām, ka Zeme ir vecāka, nekā tikai Mozaiskā rēķina īsais laiks, un caur to uz kādu laiku Mozus modinās lielu neuzticību. bet te no Manis atkal tiks modināti citi gudrie, caur kuriem Mozus tiks likts viņa pilnīgākā gaismā, un tad vairs neturpināsies ilgi, ka uz Zemes vietu ņems pilnīga Dieva Valstība un uz atjaunotās Zemes nāve pazudīs uz visiem laikiem. bet iepriekš pār Zemes virsmu vēl nāks daudz bēdu.

15. Jā, iepriekš caur cilvēku asinīm un miesām zemes augsnei vēl daudzkārt vajadzēs tikt caurmēslotai un tikai no šāda jauna garīga humusa šai Zemei arī miesīgi sāksies nemirstīgs laikmets, kā Ādama laikā sākās laikmets, kurā no Dieva treknā mālu humusa dvēsele varēja veidot pilnīgu miesu viņas Dieva formā.

16. Bet cilvēki, kuri viņu miesīgās miesas dzīvē, šeit garā jau ir pilnīgi atkalatdzimuši, tad uz visiem laikiem kā tīri gari un eņģeļi valdīs pār šo jauno laikmetu, un tas tiks pilnīgi uzticēts viņu vadībai. Turpretī šī laika cilvēki, kuri te nav sasnieguši nekādu garīgu pilnību, šajā jaunākajā laikmetā uz Zemes gan tiks likti ar nemirstīgām miesām, bet lielā nabadzībā, un viņiem tad vajadzēs grūti kalpot, kas viņiem būs ļoti rūgti, jo viņi par daudz skaidri atcerēsies viņu iepriekšējo ļoti laimīgo stāvokli viņu mirstīgās miesās. Šis laikmets tad turpināsies ļoti ilgi, līdz beidzot pēc mūžīgā Dieva plāna viss pāries tīri garīgā esamībā. Un redzi, tā pēc Dieva kārtības ir visu lietu, visas tapšanas, pastāvēšanas un esamības gaita.

216. KĀDA KVIEŠU GRAUDA ATTĪSTĪBAS PROCESS.

1. (KUNGS): "Aplūko kvieša graudu! Kad tas tiek likts zemē, tam vajag satrūdēt un tikai no trūdu puveklīem paceļas maigais asns. bet ko tas izsaka iepretī cilvēka dabai?"

2. redzi, veselās, skaistās sēklas ielikšana zemē atbilstoši apzīmē cilvēka pirmo tapšanu! Tas vienlīdzīgs pašas par sevi jau pilnīgi izglītotas, kuras uzturēšanās vieta pirms iemiesošanās ir gaiss, sevišķi vidusreģionu kalnu gaiss, kur parasti izbeidzas koku reģions, augšup līdz sniega un ledus reģionam, pārvēršana miesā un asinīs.

3. ja reiz kāda pavisam koncentrēta dvēsele gaisā sasniegusi plānoto konsistenci, tad viņa dziļāk un dziļāk kāpj lejā līdz cilvēku mājokļiem, tad no dzīvības ētera ārējā apļa, kas ir ap katru cilvēku, saņem zināmu barību un paliek tur, kur tā caur savas būtības homogenitāti (vienādību — izd.) tiek pievilktā.

4. Ja tad kāds laulāts pāris, dabas dziņas dzīts, izdara apaugļošanās aktu, tad tāda nobriedusi un laulātam pārim tuvu stāvoša brīva dabas dvēsele no dzīvības ārējā ētera acumirkli saņem ziņu, vai arī caur laulātā pāra dzīvības pavairoto spēku kā homogēna tiek pievilktā un apaugļošanas laikā iespiežas vīra straumē un caur to tiek likta mazā oliņā, ko dēvē par apaugļošanu. Un redzi, no šī brīža dzīvības dvēsele tad jau līdzinās sēklas graudam, kas kaut kur tiek likts zemes augsnē, un mātes miesā iziet visas atbilstošās stadijas līdz piedzimšanai pasaulē, kā tās ir izgājis sēklas grauds zemē, līdz virs zemes paceļas asns!

5. No šī brīža sākas dažādas, vispirms ārējas un tad iekšējas izglītības stadijas.

6. pie stādiem saknes paliek zemē, sēklas grauda vecāja puveklī kapā, un no turienes uzsūc materiālo barību. bet šī barība, ja tā netiktu caur Saules gaismas iespaidu attīrīta, stādam drīz nestu nāvi.

7. Stublāja pirmajam aizmētņim vēl ir ļoti materiālas sulas. ja tas kā pamats jau ir izveidots, tad stublājs caur kādu gredzenu zināmā mērā tiek nosiets. Caur šo gredzenu jau iet daudz smalkākas caurulītes, caur kurām var iet tikai pavisam šķidras un dzidras sulas.

8. No tā tad rodas stublāja otrs stāvs. bet, tā kā arī otrā stāvā sulas vēl ir rupji materiāla veida, un ar laiku kļūst vēl rupjākas, tad stublājs vēlreiz tiek apvadāts ar otru gredzenu ar vēl smalkākām caurulītēm, caur kurām var izspiesties cauri tikai pavisam dzidras sulas, lai barotu virs tā lidojošos dzīvības garus. Līdzīgi Mozus dikcijai: "Un Dieva gars lidinājās virs ūdeņiem."

9. bet ar laiku arī šī sula vai ūdens atkal kļūst par rupju stāda dzīvībai, kas lidinās virs tā un varētu dzīvību nosmacēt. Un tādēļ tiek dots trešais gredzens ar ļoti smalkām caurulītēm, iegūts no pār ūdeņiem lidinošā gara. caur šo trešo gredzenu ar pūlēm var izspiesties cauri tikai ārkārtīgi ēteriski maigas un ar virs tā vēl vienmēr lidojošo dzīvības garu ļoti radnieciskas sulas. Bet dzīvības gars labi mana, vai sulas virs trešā gredzena pilnīgi derīgas tālākai attīstībai, vai ne. Ja ar laiku tās tad atrod vēl par rupjām un ka tās vēl par daudz satur tiesas un nāves pēdas, tad tiek likts vēl ceturtais, piektais, sestais un arī septītais gredzens, līdz beidzot sula ir tik ēteriski tīra, ka tajā vairs nav atrodamas pēdas no nāves.

10. Tikai te tiek ieiets jaunā stadijā. Caur vissmalkākām caurulītēm ejošā sula nu tiek formēta par pumpuriem un ziediem, kas te tiek apgādāti ar orgāniem, kuriem ir visas spējas no debesīm sevī iesūkt augstāku dzīvību.

11. ja ziedi šo darbu ir izdarījuši, tad tie tiek atšķirti kā tukšs gudrības greznums, caur kuru skaistumu un pievilcību īstenībā tiek pievilktas dzīvības mīlestības ēteris, bet kas pats sevī ir viss un kam tālāk nav vajadzīgs nekāds ārējs greznums. Jo redzi, katrs zieds ir skaisti greznota līgava, kura caur to cenšas savos tīklos ievilkāt savu līgavaini, ka viņa ļoti skaisti greznojas. bet ja līgava līgavaini reiz ir ieguvusi kā savu, te līgavas apgērba ārējais spožums drīz tiek nolikts un savu sākumu ņem pazemīga dzīvības nopietnība.

12. tikai no tā laika tad sāk veidoties patiesais dzīvības auglis. Un ja tad visa darbība pievērsta augļa pilnīgai nobriedināšanai, tad tā auglī no visām iepriekšējām briesmām izbēgušo dzīvību kā caur stingru galvotāju pasargā no vēl vienmēr iespējamiem ārējiem ienaidniekiem.

13. Kur dzīvība sāk par daudz ātri izveidoties un nobriest, tur tā tad arī kļūst tikai nedaudz spēcīga. Un redzi, ja te šāds pārāk agri nobriedušās dzīvības tuvumā nāk kāds ārējs ienaidnieks, tad tas to pa daudz pievelk, viņš stājas ar to sakaros, liek savu augli pārāk agri nobriedušā stāda augļa dzīvībā. Šī ienaidnieka dzīvība tad pie sevis pievelk stāda augļa maigo dzīvību, samaitā to un pazudina. vairāk kā rokām sataustāms pierādījums tam ir tārpju saēstie augļi.

217. CILVĒKA GARĪGĀ ATTĪSTĪBA.

1. (KUNGS): “Bet kā ir ar stādiem, tā arī ar dzīvniekiem un sevišķi ar cilvēkiem.

2. Ņemam vienu maigu, vienīgi tīki fiziski pārāk agri nobriedušu jaunavu. Viņa vēl ir tikko divpadsmit gadus veca, bet visās viņas miesas daļās ir jau tā nobriedusi, ka viņai jau ir pieaugušas meitenes izskats. Šāda meitene tad katru vīru, kuram ir tikai nedaudz jutekliska daba, kairina vairāk, nekā simts, lai arī cik skaistas, bet gados nobriedušas jaunavas. Šāda agri nobriedusi meitene viņas miesas dēļ ir padota simts briesmām, un no viņas vecāku puses vajadzīgas lielas rūpes, lai šādu agri nobriedušu meiteni apsargātu no visiem ienaidniekiem, kas viņas lielās pievilcības dēļ viņu vajā. Ja viņa par agru tiek dota kādam baudkāram vīram, tad viņas auglība viegli tiek sagandēta; ja viņa par daudz tiek turēta ieslodzīta un atturēta no katra slikta iespaida, viņa kļūst bāla, novājē un reti sasniedz ievēriības vērtu vecumu. Ja viņa dabūs maz barības un tikai liesu barību, tad viņa skumst un ātri kļūst nespējīga; ja viņa tiek labi barota, tad viņa kļūst resna un bezpalīdzīga, un caur to slinka. Viņas asinis drīz kļūst slimas, un viņas izskats līdzinās miroņa izskatam, kam tad viņas mesai acimredzami vajag nest nāvi.

3. tas pats ir ar priekšlaicīgu pārmērīgu dvēseles izglītību. Tāpat, ja bērni, kuriem bieži ir maz talanta būt gudriem, tiek ar stingrību piespiesti, it kā pasaulīgs stāvoklis būtu svarīgs. Tad šādas dvēseles kļūst vārgas, jo tām iepriekš nebija lieka izkopt savas miesas kā derīgas visiem gadījumiem.

4. Tādēļ pēc Dieva kārtības visam vajadzīgs savs laiks un te nekur nav pieļaujams kāds varens lēciens uz priekšu.

5. piedzimstot no mātes miesām, dvēseles sirdī tiek likts mūžīgas dzīvības dīgļis kā tīrākā Dieva Gara dzirkstelīte, tāpat kāda stāda, kas tad, atmetis ziedu, sāk apbruņoties un nodrošināties. Ja miesa reiz ir izveidota, tad dvēseles sirdī sākas gara izglītība. Te tad dvēselei vajag darīt visu iespējamo, lai gars tajā sāk dzīt asnus un dvēselei vajag tam devīgi palīdzēt.

7. Dvēsele te ir saknes un stublājs, un miesa — zemes augsne; viņai nevajag garam par barību dot rupju ūdeni.

7. Gredzeni, kurus gars audzē, ir dvēseles pazemības izveidošana. Ja pēdējais reiz ir panākts, tad gars beidzot pats no sevis attīstās un no dvēseles sevī uzņem visu viņas radniecisko, konsolidē un beigās sevī uzņem visu dvēseli un to, kas miesā ir ar dvēseli radniecīgs, un tad uz mūžību ir pilnīgi neizpostāms, kā mēs atkal vairāk vai mazāk šādu norisi skaidri varam pamanīt gandrīz pie katra stāda.

8. ja auglis pa precīzu ceļu ir sasniedzis gandrīz pilnīgu briedumu, tajā dusošajā graudā tiek likta dzīvības dīgļa dzirkstelīte maigā jau iepriekš sagatavotā čaumaliņā; pēc tam grauds uz kādu laiku pilnīgi noslēdzas no pārējā augļa un konsolidējas kā par sevi, bet tomēr pa pusei vienmēr no viņu ietverošā augļa dzīvības ētera.

9. Ar laiku ārējais auglis sāk sakrokoties un sažūt. Kādēļ gan? Tādēļ, ka tā dvēsele pilnīgi pāriet dīgļa gara dzīvībā. Un ja beidzot augļa dzīvības spēks ir pilnīgi pārgājis dīgļa gara dzīvībā, tad iepriekš viscaur dzīvais stublājs visās savās stadijās sažūst un mirst, bet tā vietā tad visa stāda dzīvība ir savienojusies ar dīgļa dzīvību par vienu vienlīdzīgu dzīvību un kā tāda nekad nevar tikt iznīcināta, vai tā ir saistīta ar sēklas matēriju, vai nē.

218. DVĒSELE UN MIESA.

1. KIRENIJS saka: “Kungs, piedod, te man vajag izteikt vienu starpjautājumu. Kas ar kvieša grauda dīgļi notiek tad, ja tas tiek samalts par miltiem, beidzot izcepts par maizi un apēsts? vai arī šajās stadijās dīgļa dzīvība vēl turpina dzīvot?”

2. ES saku: “Katrā ziņā; jo, ja tu ēd maizi, tad materiālie milti pa dabīgu ceļu drīz atkal tiek no miesas aizgādāti, bet dīgļa dzīvība kā kas garīgs tūlīt pāriet dvēseles dzīvībā un pēc atbilstošas būtības kļūst viens ar to. Bet dīgļa dzīvības vairāk materiālais, kas tai vienmēr, kā Mozus minētais ūdens Dieva garam, kalpoja par stingru pamatu, kļūst miesas barība, beidzot kā piēnācīgi attīrīta arī pāriet dvēsēlē un kalpo dvēseles orgānu, kā tās locekļu, matu, u.t.t., un vispār visu, ko tu no alfas līdz omegai atrodi pie kāda cilvēka ķermeņa, veidošanai un barībai.

3. bet ka kāda dvēsele pastāv no visām tādām pat daļām kā miesa, par to tu vairāk kā ar rokām aptverami vari pārliecināties pie eņģeļa Rafaēla, kas sēž pie mūsu galda un tagad runā ar Jozi, (vērdzdamies pie Rafaēla): Rafael, nāc šurp un ļauj Kirenijam tevi aptaustīt!”

4. Eņģelis nāk, un Kirenijs viņu aptausta un saka: “Jā, tas viss ir daba un, tā teikt, nopietnībā matērija! Viņam patiesi, tāpat kā man, ir visi locekļi un tā pati forma, kā kādam no mums; tikai viss ir cēlāks, maigāks un daudzas reizes skaistāks; jo viņa sejas pievilcība ir, tā var teikt, nepārspējami starojoši skaista! Tā gan pavisam nav kādas meitenes seja, bet gan vīrišķīga, apveltīta ar visu nopietnību, bet pie tam tomēr skaistāka, nekā skaistākās meitenes seja! Es pirmīt patiesi daudz par maz pievērsu uzmanību šim galda biedram. Viņš kļūst arvien skaistāks, jo ilgāk es viņu aplūkoju. manas debesis, tas patiesi ir dīvaini! (Runādams uz eņģeli): “Klausies, tu brīnišķi skaistais eņģeli, vai tu savās skaistajās krūtīs jūti arī mīlestību?”

5. EŅĢELIS runā: “Ak, noteikti; jo mana garīgā miesa ir līdzīga dievišķai gudrībai, un mana dzīvība ir Dieva tā Kunga mūžīgā mīlestība. Un, tā kā mana dzīvība ir tīra mīlestība, tad man tak arī vajag just mīlestību, tā kā pati mana dzīvība nav nekas cits, kā tīra mīlestība!

6. Kā tu, kā citādi tik gudrs vīrs, tomēr vari man tā ko jautāt! redzi, kas Dievs tas Kungs kopš mūžības Pats Sevī bija, ir un mūžam paliks, tam vajag būt arī mums, jo mēs esam pilnīgi no Viņa un tātad arī pilnīgi visā esam Viņa būtība, līdzīgi, kā arī saules stars pilnīgi ir tas, kas ir pati saule, un veic to, ko saule! bet, ja tā, kā tad šāds jautājums?”

7. Kirenijs saka: “Jā, jā, tas viss jau ir pavisam patiesi un pareizi, un es to zināju arī bez tava paskaidrojuma. bet man tomēr vajadzēja tev ko jautāt, lai es dzirdu tavas runas skaņu. bet nu mēs viens ar otru esam galā, un tu atkal vari doties uz savu vietu!”

8. EŅĢELIS saka: “Ne tu, bet gan vienīgi Dievs man pavēl!”

9. Kirenijs saka: “Draugs, kā man liekas, pie visa tava skaistuma, gudrības un mīlestības, tu tomēr esi stingrs savā spītīgā ietiepībā!”

10. EŅĢELIS saka: “Ak, pavisam nē! bet no kāda mirstīgā man nevar un nedrīkst tikt dots nekāds priekšraksts; jo es pats sev esmu kungs un nevienam neļauju sev ko pavēlēt, jo mans Es, tā kā es visā esmu pilnīgi no Dieva, nu ir pilnīgi patstāvīgs Es! Pie tam man, kā kādam šīs zemes cilvēkam, nav vajadzīgs no kaut kā baidīties; jo tam man ir vara un spēks, par kādu tu vēl nekad neesi sapņojis. bet, ja tu gribi to iepazīt tuvāk, tad jauta kapteinim Jūlijam un manai audzēknei Jarai, un arī Kunga mācekļiem. Viņi tev par to pratīs kaut ko pastāstīt!”

11. Kirenijs saka: “Kungs, saki Tu viņam, lai viņš vēlētos atkal doties uz savu vietu, citādi es nopietnībā sāku no viņa ļoti baidīties; jo ar viņu es patiesi negribētu kopā ēst ķiršus. Viņš kļūst arvien rupjāks un dedzīgāks, un pie visa viņa skaistuma ar viņu nekas nav darāms.”

12. ES eņģelim saku: “Nu, tad dodies atkal uz savu vietu! — Un eņģelis acumirkli seko Manam mājienam un dodas atkal uz savu veco vietu. Un Kirenijs par to ir ļoti priecīgs, jo viņš visā nopietnībā bija sācis no eņģeļa ļoti baidīties.

13. bet tūlīt pēc tam Jānis un Matejs Man jautā, vai viņiem tas viss ir jāpieraksta.

14. ES saku: “Sev jūs to varat darīt, bet ļaudīm jums nav vajadzīgs to pierakstīt; jo viņi tam vēl divtūkstoš gadus ir par jauniem, lai to aptvertu. bet cūkām nekad nevajag mest priekšā pārles, jo viņas šādu ēdienu pavisam nevar atšķirt no sliktākā cūkēdiena. bet sev nedaudz citiem jūs to tomēr varat atzīmēt.

15. un abi mācekļi atbilstošām attēlu zīmēm, atšķirīgām no tām, kādām viņi pēc Manas pavēles raksta ar ebreju burtiem.

219. DEBESS UN ZEMES RADĪŠANA.

1. Bet Kirenijs lūdz mani atbilstošā veidā turpināt Mozus radišanas vēstures izskaidrojumu.

2. Un ES saku: “Draugs, ko Es iesāku, to Es arī pabeigšu; tikai pagaidām ir jautājums, vai pirms laika jūs to labi aptversiet. Jo, lai krietni aptvertu Mozus radišanas vēsturi, vajag būt ļoti labām zināšanām par visu cilvēka būtību, bet kas ir tikpat grūti sasniedzams, kā pareiza un pilnīga Dieva izpratne.

Bet, tā kā Man vajadzētu visu cilvēka materiālo, dvēselisko un garīgo uzbūvi sadalīt sastāvdaļās dzīslīņu pa dzīslīņai, šķiedriņu pa šķiedriņai un beidzot rādīt, ka dvēseliskais vispirms ir attīstījies un formējies no garīgā un materiālā no dvēseliskā un zem kādām neskaitāmi daudzām atbilstībām, kas kā bezgala daudzas gaismas pakāpes korespondē ar tikpat daudzām gaismas trūkuma pakāpēm.

4. No tā jūs redzat, ka tas nevar notikt tik viegli un ātri, kā jūs to domājat; bet tomēr Es jums par to teikšu tik daudz, cik jūs pagaidām varat panest un par ko jūs savās dvēselēs jau esat apgādāti ar nedaudz pārliecības pilnām pieredzēm un nepieciešamākajām priekšzināšanām. — Un tātad klausieties:

5. ja Mozus te runā: “Sākumā Dievs radīja Debesis un Zemi,” tad ar to Mozus pavisam nav sapratis redzamās debesis un redzamo materiālo zemi, jo viņš kā īsts gudrais par to gan nekad nav domājis, pie kam viņa apgaismotajā prātā vienmēr bija tikai pilnīgākā iekšējā patiesība. Bet šo savu dziļo gudrību viņš aizklāja atbilstošām ainām, tāpat kā savu, kā patiesības liecību pārāk starojošo seju viņam tautas priekšā vajadzēja aizklāt ar trīskāršu aizsegu.

6. Bet zem “Debesīm”, ko Mozus pieved kā vispirms radītām, ir saprotams, ka Dievs ārpus sava mūžīgākā un garā bagātākā centra reiz kā jau laika, kā zināmā mērā ārpus Sevis, izlika ārā inteliģences spējas. bet, kā teikts, tikai inteliģences spējas. Tās ir līdzīgas kādam spogulim, kuram gan arī tumšākā naktī ir spējas sevī, jeb daudz vairāk savā gludajā virsmā, pilnīgi uzticami un patiesi attēlojoši uzņemt un reproducēt apkārtējos priekšmetus. bet tumšākā naktī un tāpat pilnīgā objektā trūkumā spogulis acīmredzami tomēr ir nevajadzīga lieta!

7. bet tādēļ Mozus līdzās kādas debess, vai inteliģences spējas nolikšanai ārpus Dieva dzīvības centra, tūlīt dara zināmu, tā teikt, vienlaicīgu zemes radīšanu. bet kas gan ir šī Mozus zeme? Jūs gan domājat: “Nu šī, kas mūs nes!” — Ak, gluži aplami, Mani mīļie!

8. redzat, ar “zemi” Mozus saprata tikai savstarpēji radnieciskas ārā liktas inteliģences, pielāgošanās un pievilksanas spējas, kas ir gandrīz tas pats, ko daži Ēģiptes un Grieķijas pasaules gudrie dēvē par ideju asociāciju (domu apvienošanos — izd.), kur no radnieciskiem jēdzieniem un idejām beidzot vajag parādīties kādai veselai, patiesības pilnai teorēmai.9. bet ja no Dieva ārā liktās inteliģences spējas saskaņā ar to radniecību jau pati par sevi bija līdzīka likta savstarpēja pievilksanās, tad arī kā pats no sevis ir tas trešais secinājums, proti, ka starp radnieciskām inteliģences spējām patiesi ir savstarpēja pievilksanās un iespaidošana, kādam toreiz vēl ļoti garīgam aktam Mozus acīmredzami tomēr nevarēja izvīrīt kādu piemērotāku un vispārējāku gleznu, kā tieši materiālās zemes ainu, kas pati par sevi nav nekas cits, kā tieši atrakciju spējīgu un radniecisku substanču partikulu daļiņu konglomerāts (kopā pievilksanās).

10. Bet Mozus tālāk runā: “Pār tiem dziļumiem vēl bija tumsība” vai caur to Mozus it kā nopietnībā lika saprast gaismas trūkumu uz jaunradītās Zemes? Es jums saku, gudrajam Mozum tā kas nebūtu rādījies sapņos pat viņa dumjākās esamības sākumā! Jo Mozus bija dziļš pasaules dabas pazinējs un bija pārāk iesvaids Ēģiptiešu dziļākās gudrībās un zinātnēs, lai viņš nezinātu, ka Zeme, kā saules bērns, ir, mazākais, miljard reiz miljonus Zemes gadu jaunāka, nekā māte saule — un ka pie tās izcelšanās nevarēja būt tumsa; bet gan ar to Mozus tikai vēlreiz gleznaini lika saprast, ka inteliģences spējas un inteliģenču atrakciju spējīga radniecība vēl nav nekāda labi vai slikti padevusies izpratne, sapratne un pašapzināšanās, kas viss ir identisks ar jēdzienu “gaisma” — bet tam tik ilgi vajag būt tās pretstatam, līdz tās sāk saķerties, spiesties, berzties un tā zināmā mērā viena ar otru cīnīties.

11. Bet vai jūs nekad neesat pamanījuši, kas parādās, ja akmeņus vai kokus sāk stipri vienu pret otru berzēt? redziet, tad te parādās uguns un gaisma. Un, redziet, tā arī ir gaisma, kurai Mozus liek iesākumā rasties!”

220. ZEME UN GAISMA.

1. (KUNGS): “Ko tā tad nozīmēja gaisma, mēs zinām; bet iepriekš vēl ir teikts, ka zeme bija tuksnešaina un tukša! tas ir pavisam noteikti; jo vienīgi ar spējām varēt sevī kaut ko uzņemt, kā arī ar jau augstu vajadzību pēc tā, vēl neviens trauks nav ticis piepildīts. bet, cik ilgi traukā nekā nav, tik ilgi trauks arī ir tuksnešains un tukšs.

2. Tā tas arī ir bijis pie pirmradīšanas. Visā bezgalīgajā telpā no Dieva caur Viņa mīlestības un gudrības visvareno gribas spēku gan tika liktas neskaitāmas domas un idejas, kādas domas un idejas mēs iepriekš devējām par atsevišķām spoguļveidīgām inteliģences spējām, un, proti, tādēļ, ka galvā katra atsevišķa doma zināmā mērā ir refleksija (atstarošana — izd.) no tā, ko sevī producē vienmēr darbīgā sirds.

3. bet ka kāda doka vai ideja par sevi vēl līdzinās tukšam traukam vai arī ir līdzīga spogulim tumšā pagrabā, tā arī visa ideju savstarpējā radniecība vēl ir tuksnešaina un tukša; un, tā kā vēl nav sastopama nekāda savstarpēja inteliģences spēju darbība, bet gan tikai spējas esamībai un darbībai, tad arī vēl viss, kā jau iepriekš minēts, ir auksts, bez siltuma un gaismas.

4. Visas šīs vēl bezdarbīgās un nekustīgās dievišķās gudrības domas un idejas ļoti trāpīgi arī tiek salīdzinātas ar “ūdeni”, kurā arī kā vienā ir vienkārši kopā saspiesti neskaitāmi specifiski elementi, bet no kā tomēr savu ļoti dažādveidīgo esamību beidzot ņem visi pasaules ķermeņi.

5. bet visas tās lielās domas un no tām attīstītās idejas Dieva gudrībā, un lai arī cik patiesas tās būtu, tomēr nekad nevarētu iegūt kaut kādu realitāti, tikpat maz, kā kāda Zemes gudrā domas un idejas, ja viņam trūkst līdzekļu to realizēšanai. ja jebkad ir iedomājama kāda realitāte, kurai jāseko domām un idejām, tad vispirms vajag tikt sagādātiem atbilstošiem līdzekļiem, un caur tiem kā no iekšienes un ārienes tos ietekmējošs un no kāda augstāka spēka un varas izejošs paties domu un ideju darbīgums.

6. Tātad, ja kāds cilvēks piesaista domas pie idejas un vēlētos tās realizēt, tad viņam, paredzot, ka viņam ir tam nepieciešamie līdzekļi, pie savām domām un idejām vajag piesaistīt ļoti lielu mīlestību. No šādas mīlestības viņa domas un idejas tad tiek tā lolotas, kā te kāda vista lolo savus cālēņus. caur to domas un caur tām radušies priekšstati, kā jau vairāk konkrētas idejas, kļūst arvien dzīvākas un izveidotākas. Un redziet, šāda mīlestība tieši ir tas Dieva Gars pašā Dievā, kas pēc Mozus te lidinājās virs ūdens, kas pats par sevi neizsaka neko citu, kā vēl bez formas un abstraktu Dieva domu un ideju bezgali masu.

7. caur šo garu atdzīvinātas, Deva domas uzsāk apņemties lielās idejas izpildīt, un viena doma iespiežas otrā un viena ideja otrā. Un redzi, tad kā pats no sevis dievišķā kārtībā notiek, ka “Lai top gaisma!” un “Tapa gaisma!”. Un tātad pēc Mozus tad arī pats no sevis ir skaidrs pat lielais dabīgais radīšanas akts kopš pirmsākuma — bet līdztekus beidzot arī, un, proti, galvenokārt — visu kopā ņemot — dvēseliskais un garīgais izglītības process, sākot no jaunpiedzimuša bērna līdz sirmgalvim un no pirmā zemes cilvēka līdz mūsu laikam un tā joprojām, līdz kādreizējām šīs pasaules beigām!

8. Protams, tagad Mozus Radīšanas vēsturē nāk kāda tēze, kuru ievērojot, izskatās, ka Dievs tikai pēc gara darbīgas Mīlestības uguns attīstītās gaismas sāka atzīt, ka tā gaisma esot laba; tomēr ne tuvu nav tā, bet gan ir tikai dieva mūžīgās un bezgalīgās gudrības liecība, saskaņā ar kuru šī gaisma no Dieva domu un ideju darbības pēc gudrības kārtības ir patiesi brīva, pati no sevis attīstījusies Gara dzīvības gaisma, caur ko no Dieva liktās domas un idejas tādā kārtā, kā izejot pašas no sevis kā patstāvīgas brīvas būtnes var tālāk izglītoties pēc pašu intelīģences, dabīgi, zem Dieva nenovēršami pastāvīgā iespaida. Tātad caur šo Mozus pielikumu tas būs saprotams, bet ka Dievs tikai ar to būtu nonācis pie subjektīva ieskata, ka gaisma esot kas labs.

221. GAISMAS ŠĶIRŠANA NO TUMSAS.

1. (KUNGS): “Bet nu nāk kaut kas, kas pamatu pamatā ir grūtāk aptverams, kā iepriekšējais. Jo tālāk ir teikts: “Te Dievs šķīra gaismu no tumsas un gaismu sauca par dienu, un tumsu par nakti”. bet šī tēze būs vieglāk saprotama, ja jūs abus no Mozus izvirzītos **vispārējos** jēdzienus ņemat vairāk atbilstoši **savdabīgāk**, kā dienai jau patstāvīgu dzīvību un naktij tiesu, vai dienai patstāvību un naktij rīcības nebrīvību, vai dienai pati sevi jau apzinošu Dievišķā gara mīlestības dzīvību jaunajā radībā un naktij no Dieva vēl neatdzīvinātas domas un idejas.

2. bet šo kārtību jūs jaut tāpat atkal atrodat arī katrā stādā, pie kura līdz augļa aizmetnim jūs vēl neatrodat nekā cita, kā nakti vai alkatīgu nāvi, kur Dieva Gars dzīvību nesošās matērijas sagatavotības dēļ vēl lidinās virs tumšu dziļumu ūdeņiem. bet, ja potcelms reiz ir tiktāl izturīgs, ka pie kvieša stāda radīšanas zem vārpas var tikt pievilks pēdējais gredzens un ōstēni patiesā gara dzīvība sāka sevi sajukt kā patstāvīgu un gaišā pašapziņā sevi aptvert, apzīt un atskārst, tad te tomēr notiek kāda acīmredzama dalīšana vai daudz vairāk gaismas un tumsas, brīvas dzīvības no tiesas dzīvības, jeb īstenībā neiznīcināmas dzīvības atšķiršana no tiesas dzīvības, kas te līdzīga nāvei zem vispārējākā, jau visu aptverošā jēdziena “Nakts”.

3. un tālāk ir teikts: “te no vakara un rīta tapa pirmā diena.” Kas ir “vakars” un kas te ir “Rīts”? — vakars te ir tas stāvoklis, kurā caur visvarenā Dieva gribas ietekmi beidzot sāk tikt konstatēti un satverti priekšnosacījumi mīlestības dzīvības no Dieva uzņemšanai, līdzīgi, kā atsevišķas domas un idejas kļūst par vienu ideju. Ja līdz pēdējam gredzenam zem augļa vārpas tas reiz ir konstatēts, tad vakara uzveikšana ir galā, un tad augļi sākas brīva un patstāvīga dzīvība sevis paša izveidošanai. bet, kā cilvēki nakts pareju dienā dēvē par rītu, tā, atbilstoši, arī radības iepriekšējā nebrīvā, tiesātā stāvokļa pāriešana brīvā, patstāvīgā tiek dēvēta par Rītu. Un, redziet, te Mozus pavisam nav pielaidis kādu nelōģisku kļūdu, ja viņš no vakara un rīta liek rasties pirmajai un visām tai sekojošām dienām.

4. Ka no vakara un rīta Mozus lika izcelties sešām šādām dienām, tam iemesls tas, ka pēc rūpīgākas novērošanas un pētīšanas katra lieta no tās pirmsākuma līdz nobeigumam, kā tā, kas tā, ir, vienas un tās

pašas dievišķās kārtības ceļā ir izgājušas tieši sešus periodus, līdz tā ir tas, kam tai šimbrīžam jābūt un stāv pabeigta, līdzīgi pilnīgi nobriedušai kviešu vārpai uz atmiruša stiebra.

5. Sēklas likšana zemē līdz tās uzdīgšanai: pirmā diena; no tā laika stiebra un iesūkšanas lapu un aizsarglapu veidošana: otrā diena; pēc tam pēdējā gredzena veidošana tūlīt cieši zem pirmā aizmetņa vārvas veidošanai: trešā diena; pēc tam pāktveidīga trauka, līdzīga līgavas telpai, veidošana un iekārtošana brīvas, patstāvīgas dzīvības uzsākšanai, kādam nolūkam arī ir zieds: ceturrtā diena; pēc tam zieda nokrišana, īstenībā jau brīva, dzīvību nesoša augļa un tā darbības rašanās- kaut gan vēl savienota ar iepriekšējo, vēl nenobriedušo stāvokli, no kura vēl tiek ņemta daļa barības mizas veidošanai, kaut gan no tā laika galvenā barība tiek ņemta no gaismas debesīm un patiesā dzīvības siltuma — līdz pilnīgai augļa izveidošanai: piektā diena; beidzot čaulā nobriedušā augļa pilnīga nomainīšana, kur kodols tad jau pavisam viens un jau pilnīgi patstāvīgi prasa debesu tīro ēdienu, to uzņem un ar to brīvi apmierina izsalkumu brīvākai, mūžam neiznīcināmai dzīvībai: sestā un pēdējā diena dzīvības veidošanai un pilnīga brīvībai.

6. Septītā dienā tad iestājas miers, un tas ir iepriekšējiem konsolidētiem dzīvības stāvokļiem tagad pabeigts, pilnbrieds un uz mūžību izturīgs stāvoklis, apbruņots ar pilnīgu Dieva līdzību.

222. VISAS RADĪBAS GALAMĒRĶIS.

1. (KUNGS): “Ja jūs šo no Manis teikto gribat pārdomāt nedaudz dziļāk un pamatīgāk, nekā parastie šī laika cilvēki, tad jūs, ja jau ne tieši visos dziļumos, viegli atradīsiet un sapratīsiet, ka Mozus zem savām trāpīgajām ainām ar savu radīšanas vēsturi ir sapratis vienīgi tikai patieso un ar visu mūžīgās gudrības kārtību pilnīgi saskaņoto visu lietu izcelšanos un tālāko izveidošanos no to pirmsākuma līdz to augstākais pilnībai.

2. bet kas Mozu tā nesaprot, tam viņu arī pavisam nav jālasa, jo, ja viņu lasa un saprot ačgārnī, tad tikai nedaudz pārdomājot viņam beigās vajag pavisam apjukt un nu īsti taisnīgi sadusmoties par Mozus neloģisko dumjību, un beidzot par visu to ļaunprātīgo muļķību, kas kādu tik neloģiski dumjāko Mācību ar uguni un zobenu uzspiež cilvēkiem, kā pat izejošu no Dieva Gara, neņemot vērā, vai arī viņiem pašiem tā neliekas kā visrupjākā muļķība.

3. bet kas Mozu lasa ar nu rādīto pareizo izpratni, tas viņā atzīs ne tikai visu aptverošu gudro, bet gan arī ar Dieva gara caurstrāvotu patiesāko pravieti, kuram bija plašākās spējas un arī stingrākā griba visiem cilvēkiem visos dziļumos tā dot pilnīgi patiesas vēstis par dievu un par visām radītām lietām, kā viņš savā milzu garā tās saņēmis no paša Dieva gara!

4. Tātad visas Saules izcēlās par sevi, zemes par sevi un katrs atsevišķais uz Saulēm un Zemēm par sevi, un tā arī to savstarpējā sakarībā. Un cilvēks zemākā un tāpat vispārīgākā nozīmē par sevi, jo visa radība visā viņas vispārībā pilnīgi līdzinās un atbilst cilvēkam, — un tā katrs atsevišķais, no lielākā līdz mazākam, visā garīgā un materiālā radībā atbilst un tam vajag atbilst cilvēkam, jo cilvēks ir īstais visas radības pamats un beigu mērķis. Viņš ir visu Dieva pirmcentienu galīgais valdzinošais produkts.

5. Un, tā kā tieši cilvēks ir tas, ko caur visām iepriekšējām radīšanām Dievs gribēja sasniegt un arī sasniegta, par ko jūs te esat kā nepastrīdamākais pierādījums, tā arī Debesīs un uz visiem pasaulu ķermeņiem viss visā atbilst cilvēkam, kā to Mozus savā radīšanas vēsturē arī ir attēlojis un kā to, kaut arī aizklātāk, ir attēlojuši arī citi ļaužu skolotāji. Bet nu pārbaudiet visu, un jūs atradīsiet, ka tas ir tā, un neiespējami un var būt citādi! — bet saki Man, tu Kirenij, vai tagad tu ar Mozu esi apmierināts?”

223. KIRENIJA LIECĪBA PAR RADĪŠANAS VĒSTURI.

1. KirenijS saka: “Kungs un meistar, patiesi tava gudrība bezgala augsti un plaši sniedzas pāri visam, ko Zeme jebkad svētījusi kā lielāko gudrību. Jā, tas jau ir daudz, būt lielam gudrajam par sevi, tomēr ir bezgala vairāk saprotamā runā tā attēlot Dieva dziļākās un slēptākās gudrības, ka cilvēki, tādi, kā te esam mēs, bez kādas sevišķas izglītotas gudrības, to viegli un skaidri varam aptvert. Pēc manām domām, tas var būt iespējams vienīgi Dievam, jo kāds, lai cik gudrs cilvēks, līdzīgi Mozum, savu no Dieva gara saņemto gudrību beigās var ietvert tikai atbilstošās ainās, vai arī viņam tās tiek dotas kā sēklas graudiņi, kurus viņš tad, līdzīgi kādam sējējam, liek cilvēku siržu augsnē. No šādiem graudiņiem gan izaug daudzi atbilstoši augļi; bet cilvēki augļus bieži pazīst tikpat maz, kā tos viņu sirdīs liktos sēklas

graudus, un beigās te ar tādu sēšanu ir maz palīdzēts. ja cilvēki nobriedušos augļus ievāc, tad visbiežāk viņi tomēr tikko zina, kas viņiem ar tiem jādara un kādam nolūkam tie īstenībā izlietojami.

2. Parasti jau no pirmajiem gudrības sēklu sējējiem tie nekad netiek pilnīgi pareizi izmantoti, un jo mazāk reiz pēc tam no viņu vēlākiem sekotājiem, jo, ja vispirms gudrības sēklu sējēji šos augļus pilnīgi pareizi un gudri izmantotu, tad arī visiem pārējiem viņu sekotājiem būtu neiespējami darīt citādi, kā tikai pareizi un patiesi tos izmantot. bet, tā kā attiecībā uz viņu vāji izprasto mācību kļūdījās jau pravieši, to nepareizi izprotot, tad tāda veida mazas kļūdas pavisam noteikti bija pamats vēlāko sekotāju lielajām kļūdām.

3. Mozus un Ārons pēc no Dieva viņiem atklātās mācības varēja gan dzīvot ļoti tīri; bet vai no Dieva nākušo mācību viņi saprata tā, kā Tu to nu mums esi atklājis, tas ir ļoti apšaubāmi. Jo kādu svešu valodu un tās rakstus pavisam labi un pareizi gan var pārnest uz kāda pergamenta, bez kā no tiem kaut ko īsti saprastu.

4. bet, tā kā Tu, ak kungs, mums esi apgaismojis Mozus tēzes, tur cilvēku sirdīs vairs nevar palikt nekādas tālākas šaubas, un tiklab pareizā izpratnē un pareizā darbībā sekot šādai mācībai vairs nevar būt citādi, kā arī tikai pareizi.

5. bet, tā kā tu, ak Kungs, tagad jau esi kļuvis tik dāsns ar dziļākās un slēptākās patiesības atklāšanu, tad dod mums visiem vēl kādu nelielu paskaidrojumu par eņģeļu, kā pirmo radīto būtņu, tā dēvēto “Eņģeļu krišanu” un beidzot par tā dēvēto “iedzimto grēku”, kas kā sliktis mantojums ir pārnācis pie visiem vēlākiem cilvēkiem. ja nav pārāk vēls un mēs to tikai daļēji esam spējīgi aptvert, tad vēlreiz atver Savu patiesi vissvētāko muti un dod mums par to tikai dažus spēcīgus mājienus, lai mēs arī to varētu tikai nedaudz labāk pārzināt, nekā ikdienišķi parasts!”

6. ES saku: “Jā, mans mīlais draugs, tas gan vēl ir cietāks rieksts, nekā pati Mozus Radišanas vēsture, kaut gan īstenībā tas tajā ir pilnīgi ietverts un dedzīgam meklētājam nu jau parādās kā zelts gaišā dienā. bet, ja tev slāpst vienīgi pēc kāda spēcīga mājienu, bet ne pēc visu aptverošas mācības, tad es tev tādu prieku labprāt varu sagādāt; jo, lai par to dotu plašu mācību, mums būtu par maz laika, jo nu jau ir trešā nakts sardze. — kam te ir ausis, lai klausās!

224. PAR GRĒKĀ KRIŠANU, ĀDAMA KRIŠANU UN IEDZIMTO GRĒKU.

1. (KUNGS): “Pirmradīto garu vai Dieva brīvo atdzīvināto ideju bezgalīgajā telpā krišana ir tā lielā atdalīšana, par kuru Mozus saka: “te Dievs šķīra gaismu no tumsas!” bet kā tas īsti un pilnīgi pareizas atbilstības nozīmē ir saprotams, to Es jums visiem jau esmu rādījis; no tā sekas — nepieciešamā materiālā pasaule, kuras lielās un mazās daļas, kā Saules, Zemes un Mēneši, un viss, kas tajos un uz tiem, — ir izkaisīti caur bezgalīgo telpu.

2. Bet, kas attiecas uz “Ādama krišanu”, tad tur, protams, ir jau vairāk objektivitātes, nekā tai saucamai “Eņģeļu krišanai”, bet pie tam atbilstībā tomēr homogēna eņģeļu krišanai; tikai pie tā jau parādās viens pozitīvs likums, kamēr pie eņģeļu krišanas vēl ilgi nevar parādīties neviens šāds likums, jo toreiz tikai tika likts sākums brīvu darāmu būtņu lielajai attīstībai un tātad ārpus Dieva vēl nepastāvēja nekāda inteliģence, kurai būtu varēts dot kādu pozitīvu likumu.

3. Tādēļ zem tā dēvētās “Eņģeļu krišanas” arī notika nepieciešama un piespiesta atdalīšana, kamēr ādamiskā, kā jau no viņa paša izejoša, bija brīva un tātad nekāda piespiesta, bet gan jau visās dvēseliskajās sfērās pirmo brīvo miesas cilvēku brīvs akts. bet vispārībā tas tomēr arī bija Dieva slepenās kārtības iepriekš paredzēts akts, kas gan netika dots kā absolūts spaidis, bet tomēr cilvēka brīvās gribas dēļ kā pieļāvums zem “Tev jādara” un “Tev nav jādara”, no viņa paša darbības uz valdzinošu konsolidēšanu.

4. te ir starpība kā starp cilvēka bērnu, kas vēl nevar izmantot paša kājas un tādēļ no vienas vietas uz otru vajag tikt nestam no kāda veselīga vīra, kas jau sen var labi un stingri iet.

5. bet kas reiz pats var paiet, tam līdzīgi jaunpiedzimušam bērnam nav vajadzīgs tikt nestam līdz kādai vietai, kuru ar bērnu un bērna dēļ grib sasniegt, bet gan rādi viņam taisnāko un nekļūdigāko ceļu līdz mērķim. Ja tas cilvēks ar veselām un spēcīgām kājām grib pa to iet, tad viņš mērķi arī noteikti un bez briesmām sasniegs; bet ja viņš brīvprātīgi iet pa aplinkus ceļiem un met likumus, nu, bet tad viņam arī vajag sev paša piedēvēt vainu, ja viņš nosprausto mērķi bieži sasniedz daudz vēlāk, smagāk un ar lielākām pūlēm.

6. Un to tad mēs redzam arī pie Ādama. ja viņš pozitīvo bausli būtu ievērojis, tad cilvēce, resp, cil-

vēku pilnīgā dvēsele nebūtu nonākusi pie ļoti smaga, cieta un gaudena miesas ķermeņa, kas nu slimo ar daudzām kaitām un vainām.

7. Bet nepaklausīšana pozitīvajam likumam pirmos cilvēkus nepieciešami noveda uz tāla apkārteļa, pa kuru cilvēks nu mērķi sasniedz daudz grūtāk un daudz vēlāk.

8. Tu, protams, domā un pie sevis saki: “Ak, ko tad viens mazs likums, tikai morālisks likums, vai tas tiek ievērots vai nē, var tik ļoti būtiski ietekmēt visu cilvēka dabu? Bez dumjās baudas Ādams noteikti būtu palicis tikpat miesīgs Ādams, kāds viņš ir palicis caur ābola baudīšanu, un miesā viņam reiz noteikti tikpat labi vajadzētu mirt, kā nu vēl visiem cilvēkiem.

9. No vienas puses, tev gan ir taisnība, bet no otras puses nē. Ābola, kas ir veselīgs un sārts auglis, baudīšana noteikti nav nāvi nesoša; jo citādi nu visiem cilvēkiem, kas ēd ābolus, drīz pēc tam vajadzētu mirt. Tādēļ pats ābols ir mazsvarīgs vai nesvarīgs, bet ja tā baudīšana uz kādu nenoteiktu laiku tiek aizliegta, un tas tikai dvēseles lielākas konsolidēšanas dēļ, bet dvēsele, viņas brīvo gribu apzinoša, likumu neievēro un pārkāpj, tad viņa savā būtībā zināmā mērā izdara pārrāvumu, un tas tad līdzinās kādai atklātai brūcei, kuru ir grūti jebkad pilnīgi sadziedēt, jo, ja brūce arī aizdzīst, caur rētu daudzi asinsvadi tā tiek sašaurināti, ka turpmāk dvēseles dzīvības sulas caur tiem nevar labi cirkulēt, un tādēļ rētas vietā vienmēr izsauc nepatīkamu sāpīgu spiedienu.

10. bet caur to tad dvēsele tiek novirzīta no tā, lai galvenokārt rūpētos tikai par gara brīvu zelšanu sevī un lielāko daļu savas darbības pielieto tam, lai rēta atkal izzūd, — uz redzat, šī rēta saucas “Pasaule”.

11. Dvēsele gan nepārtraukti grib no šīs rētas atbrīvoties; jo dvēsele sāp rūpju sajūtā, respektīvi, pasaules rūpēs. bet, jo vairāk dvēsele te nopūlas, jo rēta kļūst sajūtāmāka un jo jūtāmāka tā kļūst, jo vairāk tā rada rūpes; un beigās dvēselei vairs neatliek nekas cits, kā nodarboties vienīgi ar šīs senās rētas dziedināšanu, t.i., atbrīvot sevi no rūpēm, beigās pati gandrīz pilnīgi pāriet šajā rētā un maz vairs rūpējas par viņas garu. — Un redzat, tas tad arī ir tā saucamais “Iedzimtais Grēks”!

225. IEDZIMTĪBAS VARA.

1. (KUNGS): “Bet kā kas tāds gan var iedzimt?” — jautās. Ak, ļoti viegli, sevišķi dvēseles organiskā veidojumā. bet, ko viņa reiz ir pieņēmusi, tas viņā var palikt tūkstošiem gadu, ja caur garu viņa atkal netiek vesta pilnīgā kartībā. Aplūkojiet kādas tautas tipu! Ja Es jums šodien nolieku priekšā tās cilts pirmtēvu, tad jūs visi drīz atzīsiet, ka uz visiem viņa pēcnācējiem ir pārgājusi ievērojama līdzība. ja ciltstēvs bija maigs un labs vīrs, un tāpat arī viņa sieva, tad beigās ar neredzamiem izņēmumiem visa tauta būs vairāk laba un maiga, nekā kāda tauta, kurai bija dūsmīgs, lepns un varaskārs ciltstēvs.

2. ja kādas cilts pirmtēva viegls, izdzēšams rakstura vilciens fiziski un morāliski ļoti viegli ieraugāms vēl pēc pāris gadu tūkstošiem visos viņa pēcnācējos, cik daudz vairāk pirmā zemes cilvēka rakstura vilciens visos viņa pēcnācējos, pie kam viņa dvēsele sākumā bija daudz jūtīgāka un tāvad nepieciešami daudz vieglāk aizvainojama, nekā vēlākās dvēseles, kurām tēva dzīvības pazīmes tika iespiestas sēklas straumē tūlīt pēc dzemdināšanas un pēc tam pa dabīgu ceļu vairs nevarēja tikt izdzēstas un pilnīgi izdeldētas. Diemžēl šādas rētas dvēseli ļoti izkropļo un Dievs vienmēr pielietoja visu, lai kāda dvēselei varētu būt iespējams šādu ļaunu rētu no sevis uz visiem laikiem iznīcināt; bet no augšas līdz šim tā lieta sevišķi negribēja izdoties un tādēļ Es Pats nu nācu uz šo Zemi, lai šādu ļaunu, neglītu rētu iznīdētu.

3. Un Es to arī iznīdēšu; bet tas notiks caur tām daudzām brūcēm, kas tiks sistas Manā miesā. Bet to jūs vēl nevarat aptvert; bet, kad tas pienāks, tad jūs arī to aptversiet, un svētais visas mīlestības gars jūs par to vedīs visā patiesībā.

4. bet jūs Mozū arī esat lasījuši, ka viņš tur runā par Jehovas lāstu pār Zemi, un ka tas tur skan: “Turpmāk tev savu maizi būs sagādāt valga sviedros”, un tad tūlīt pēc lāsta pār Zemi teikts: “Tu nesīsi ērkšķus un dadžus!”.

5. redziet, ja pēc ārēja teksta jūs to vēlaties saprast materiāli, tad jums arī būtu pilnīgas tiesības, t.i., ja tā lieta nopietnībā būtu materiāla, Dievu apvainot negudrā ricībā! bet, tā kā šis izteiciens ņemams un saprotams tikai dvēseliski un īstenībā garīgi, tad šāds apvainojums pats no sevis atkrīt, un cilvēkam vienmēr pašam vajag sev piedēvēt vainu, ja pie viņa būtnes kaut kas paslikstinās, tāpat kā viņam arī jāatzīst sava vaina, ka dažkārt kādā zemē raža ir sliktāka, nekā pēc noteikuma tai vajadzētu būt; jo pie laika apstākļiem ne viss atkarīgs no Dieva gribas, bet gan arī no cilvēkiem.

6. ja kāda dvēsele reiz sevi ir pilnīgi apzinājusies un, izmantojot saprātu, nonāk, tiktāl, ka viņa sevī

ļoti labi var ieraudzīt un pazīt Dieva kārtību, tad konsolidēšanās dēļ viņai turpmāk vajag kļūt pašdarbīgai, dabīgi, pēc viņa esošās un pazītās Dieva kārtības. Bet, ja kādā punktā viņa to nedara, bet gan atstāj to neizdarītu, vai pat dara kaut ko pavisam pretēju, tad attiecīgajā punktā viņai pašai sev acīmredzami vajag nodarīt grūti izlabojamu ļaunumu, no kura viņa pati no sevis nekad nevar atbrīvoties, jo caur to visa viņas darbība jau vairāk vai mazāk kļūst nekārtīga, no kā ar laiku arvien vairāk vajag izaugt visādām dvēseliskām aprobežotībām, kā: visāda aklība, dumjība, nesapratne, vājš uztveres spēks, bailes, glēvums, skumjas, īgnums, dusmas, niknums un beigās pat izmisums.

7. un redzat, tas tad ir tie “ērķški” un “dadži”, kurus zemes augsne, t.i., dvēseles panīkušās inteliģences spējas ļaus sevī izaugt, līdzīgi augu parazitētiem uz citādi vesela koka zariem.

8. bet “Dieva lāsts” tad nav nekas cits, kā tā sevi pašu sagandējušai dvēselei zināma darīta, apgaismojoša izpratne, ka viņa pati patiesi ir rīkojusies pret kārtību un tādēļ aiz pašas vainas viņai turpmāk vajadzēs viņas maizi meklēt vaiga sviedros.

9. Un “vaiga sviedros” tieši ir jau zināma darītā dvēseles rēta, ko caur moziskā ābola baudīšanu pati ir izsaukusi, no kā viņa arī pavisam labi varēja izsargāties.

226. PASAULES RŪPES UN TO ĻAUNĀS SEKAS DVĒSELEI.

1. (KUNGS): “Un tādēļ Es jums visiem saku, ka jums visiem no sevis jāpadzen nevajadzīgas rūpes, jo katras rūpes pasaules dēļ tieši ir materiālās saites, caur kurām kādas dvēseles senās ādamiskās rētas savienojas ar matēriju! bet, jo vairāk dvēsele savienojas ar tās miesas matēriju, jo vairāk tajā vajag panīkt īstenā Dieva gara izskološanai, un jo vairāk tad dvēsele caur viņas rūpēm savienojas ar viņas miesu, kas sevī ir tikai tiesa, nepatīkama nepieciešamība un tā tad pati nāve, jo vairāk viņa tad sevī pazaudē mūžīgās, neiznīcināmās dzīvības apziņu un izpratni. bet, jo vairāk viņa no šīm saitēm atraisās, jo brīvāka viņa atkal kļūst visā, un jo vairāk viņa tad savienojas ar Dievišķo garu viņš, jo dvēselē tad kļūst dzīvāk un no tā vienmēr gaišāka mūžīgās dzīvības apziņa un atziņa.

2. Tādēļ, kam vēl ir lielas bailes no dzīves nāves, tā dvēsele vēl stāv ciešā savienībā ar miesu un augstākā mērā vājā ar garu; jo liela mīlestība uz dzīvību un uz šo pasauli ir droša pazīme, ka dvēsele vēl ļoti maz rūpējas par viņas garu viņš mūžīgo dzīvību, un tajā vainīga senā rēta, kuru Ādams iesitis pats savā un caur to visās viņu miesās ieslēgtajās dvēselēs.

3. bet tomēr katra dvēsele, ja viņa to tā īsti grib, var sevi no šādas ļaunas rētas arī pilnīgi izdziedināt. Jo par to Dievs jau Ādamam klātesot veica drošus pasākumus un pats Ādams savā pēdējā laikā atkal ir ticis pilnīgi izdziedināts, kādēļ viņš arī aizgāja savā miesā, kā vēl daži Zemes pirmtēvi. Bet, tā kā viņu pēcnācēji sajaucās ar neizdziedinātu tēvu bērniem, tad senais ādamiskais ļaunums vairāk vai mazāk spēcīgi tomēr parādījās starp cilvēkiem, vienmēr viņu ciešanām.

4. Tādēļ arī ir sievu grūtās dzemdības un tādēļ pie cilvēkiem pa lielāku daļu ļoti sāpīgie nāves veidi. Jo viena caur vīra sēklas straumi ievainota dabas dvēsele tūlīt ļoti neatlaidīgi vispirms savienojas ar mātes miesu un pēc tam pie dzemdībām vienmēr vajag piedzimt pasaulē zem visādu saišu pārrāvumiem. bet Īzaks, un līdzīgi pasaulē vēl daži citi, ir no mātes pasaulē piedzimuši, viņai nekādas sāpes nejūt.

5. Tā tas ir arī ar miršanu. Cilvēkiem, kas ļoti pieķeras laicīgajai dzīvei un kuriem uz to ir virzītas visas viņu domas, jau viņu īsajā zemes dzīves laikā ir ļoti daudz ciešanu, bieži kļūst dvēseliski un drāz pēc tam arī fiziski slimi un ļoti nožēlojami un pirms šķiršanās no miesas viņi vienmēr cīnās ar bieži nepanesamām sāpēm un no miesas šķiras lielās, visu apdullinošās sāpēs, kas pēc šķiršanās no miesas ļoti bieži atrod ilgi turpinošas atbalss, sevišķi pie tām dvēselēm, kurām pasaulē viņu miesās klājas īsti labi un omulīgi. Turpretī tās dvēseles, kas pasaulē viņu miesās sasniegušas svētīgu pārlicību, ka dvēselei neko nelīdz visi pasaules dārgumi, jo tiem tāpat kā mesai vajag aprimt nāvē, un tādēļ, cik iespējams, atbrīvojušies no senās ādamiskās rētas, bet par to ir sevī atraduši un ar visu patiesu rūpību kopuši savu garu, Dieva elpu, pirmkārt, maz pārcieš, vienalga kādas, miesas slimības.

6. ja dvēseles dzīvība reiz ir savienojusies ar viņas garu, tad pamazām arī viņas miesa ņem garīgāku virzienu un tādēļ kļūst nejutīgāka pret materiālās pasaules iespaidiem; jo katra miesas slimība parasti ceļas no kādu saišu pārraušanas ar pasauli. Īsi, caur pēc dzīves izsalkušu dvēseli miesa tiek piebāzta ar tūkstoš dažāda veida vajadzībām. ja klimatisko un tūkstoš citu apstākļu dēļ tās nevar tikt apmierinātas, tad vienai un otrai saitei vajag tikt pārrautai un drīz pēc tam miesa kļūst slima un ļoti slimīga, un kopā ar viņu arī dvēsele, kura beigās kopā ar viņas miesu ir tāda pati un galvenokārt sāpju nesēja.

7. Bet, ja dvēsele savu miesu un caur to sevi pašu ir pieradinājusi iespējami daudz atteikties no pasaules nāves sērgas tad beigās viņai nekad nebūs daudz saites starp miesu un mirušajiem zemes lielumiem, un te tad arī maz būs sastopami sāpīgi pārrāvumi. Bet, ja caur to ir novērsts viss iespējamais pamats miesas slimībām, tad pēc tam tomēr Es pats gribētu zināt, no kurienes tām būtu jānāk miesā un jūtīgajā dvēselē.

8. Jā, pie šādiem cilvēkiem miesa pat tad maz vairs ko jūt no kādām sāpēm, ja arī caur ļauniem ārējiem līdzekļiem viņa tiek mocīta un spīdzināta.

9. Aplūkojiet zināmos mācekļus uguns krāsnīs! Viņi visā dzīvības priekā dzied un slavē Dievu. Un, ja no ārējām ļaunām varām viņu miesas tiek novārdzinātas, tad pie tam viņi tomēr neko nejūt nekādas sāpes, jo viņi jau sen iepriekš bija brīvi no visādām saitēm un bija viens ar viņu dievišķo sparū. Un tā otrkārt tad kāda šāda pilnīgi ar viņas garu pavienota dvēsele atbrīvojoties no miesas, ar kuru viņa jau sen nebija saistīta ar kādām stingrām materiālām saitēm, bet gan tikai ļoti maigām garīgām saitēm, arī nejūt nekādas sāpes, bet gan tikai visu viņas būtību caurstrāvojošu svētīgu svētlaimi un šķīroties viņai neiespējami zaudēt ne apziņu, ne svētlaimīgu garīgas redzes gaismu, un tikpat maz dzirdi, smaržu, garšu, un cēlāko un smalkāko tausti, kāda nu ir mūsu eņģelim Rafaelam.

10. bet, kā teikt, lai to sasniegtu, cilvēkam iepriekš vajag no miesas padzīt seno ādamisko grēku, un tas nenotiek nekādā citādā veidā, kā tādā, kādu Es jums tikko esmu rādījis: pasaules rūpēm brīvprātīgi vajag tikt no dvēseles pārmetām pār bortu, nav cita līdzekļa! bet, kad tās tiek padzītas, tad pie cilvēka atkal ienāk atpakaļ senā dievišķā kārtība, un tad cilvēks atkal ir pilnīgs cilvēks pēc Dieva kārtības. Un redzi, tas ir tas, ko ar tiesībām dēvē par “iedzimto grēku”; bet garīgi ņemot, atbilstoši tas tieši ir grūti iznīdējamais Ādama grēks pie visiem viņa pēcnācējiem — tieši daudzējādās rūpes par miesu.

11. Bet šī dvēseles rēta ne ar kādiem citiem līdzekļiem nevar tikt pilnīgi iznīdēta, kā vienīgi caur no manis parādīto un caur vēl vienu līdzekli, bet tas cilvēkiem viņu dvēseļu pestīšanai tiks rādīts un dots tikai pēc Manas sūtības pabeigšanas. Jānis Kristītājs tuksnesī jau bija šī līdzekļa iepriekšpasludinātājs.

227. PAR GARU KRIŠANU.

1. (KUNGS): “Bet kā tas mazākā mērā bija pie cilvēka, ka viņš krita grēkā un pie tam panika savā dabā, gandrīz tieši tāpat reiz bija pie tīro garu un Dieva radīšanas.

2. ja Dieva domas un no tām tapušās lielās idejas reiz ir tik tālu gatavas, noslēgt savienību ar būtēm pēc Dieva pirmformas, kas apdāvinātas ar viņu brīvo patstāvību, tad, lai tās padarītu pilnīgi brīvas, tad pirmais arī noteikti bija, ka tām tika dota un radīta izdevība brīvai darbībai, kā un kādā veidā tās var tapt un būt darbīgas.

3. bet kā tam jānotiek? vai tām tikai zināmā mērā jāsaka: Jūs, kā pašas no sevis nu esat dzīvības pilnas un varat darīt, ko jūs gribat?! te jautājums, vai šādas būtnes, kuru dzīvībām vēl nav nekādas pieredzes, var gatavoties kādai brīvai darbībai. Jā, tās, līdzīgi kādam rijīgam polipam daudz vairāk metīsies tikai uz sava izsalkuma apmierināšanu ar kādu atbilstošu barību un noteikti tālāk nedarīs nekā cita, kā jūt to varat redzēt un piedzīvot pie garīgi vēl ļoti neatmodinātām tautām; jo visas viņu rūpes ir virzītas uz viņu vēderu un visa viņu darbība iziet uz šīs miesas daļas iespējami labāku apmierināšanu.

4. kāds cits domā: Pēc viņu inteliģences spējām lai viņiem saka, kas tām darāms, un tā viņas pēc tā gan kļūs darbīgas! — labi, Es saku, bet ja šādās būtnēs, kas vēl ļoti tiecas pēc senā miera, tādēļ, ka tās no tā ir izgājušas, vēl nav pamodinātas nekādas darbīguma tieksmes un pagaidām arī nevar tikt pamodinātas, sāk dominēt mīlestība uz pilnīgu bezdarbību un būtnes tād tomēr nevar kļūt pašdarbīgas, ko tad? lai tās piespiež caur Radītāja acīmredzamo visvarenību, vai ne!

5. Viss būtu labi; bet kur tad apliktu absolūtā pašdarbība, vienīgi caur ko kāda radīta būtne var sasniegt pilnīgu neatkarīgu, brīvu patstāvību? redzi, bet bez šīs izteiktās pilnīgi neatkarīgās brīvās patstāvības katra radīta būtne būtu tikai kāda mašīna, kas kļūst darbīga tikai caur mašīnas meistara gribu un brīvu inteliģenci!

6. No tā jūs jau pavisam viegli varat redzēt, ka te ar kādu vajag pavisam nav un nevar būt kas darāms; jo zem “vajag” darbojas tikai mašīnas, kuru uz šīs Zemes kopā ar šo Zemi diemžēl ir pārāk daudz un pārāk rupjas. Arī bezgalīgā telpa visur ir pilna ar šādām “vajag” mašīnām. Jo visas neskaitāmās Saules un zemes un mēneši ir tīri mašīnas un visas ķermeniskās būtnes uz tām un tajās arī ir tās, kā arī katra cilvēka miesa pati par sevi arī nav nekas cits, kā prasmīgākā mašīna, kas caur dvēseles brīvu gribu var

tikt likta daudzveidīgā kustībā.

7. bet, ja tā, un neiespējami jebkad citādi, kā tad pēc tam pirmradītajām tīra gara būtņēm būtu jāsasniedz nosacīto brīvo pašdarbību un vienīgi caur to iespējami pilnīgu patstāvību? Acīmredzami, nekādā citā iespējamā veidā, kā caur “Tev jādara” bausli, ja arī ne tik pozitīvu, kā pie Ādama.

8. bet arī šis bauslis būtu dots veltīgi, ja vienlaicīgi kopā ar bausli jaunradītajām būtņēm līdz nebūtu iedota tieksme vai stimulants tā pārkāpšanai. bet, ja būtņēm ir iedota pārkāpšanas tieksme, tad vajag tikt dotām kā no tās sliktām sekām, kā zināma veida sodam, un būtņēm vajag tikt rādītas sekas, ka tās patiesi ir, un kā un kādēļ tās sekos un tam vajag sekot darbībai, kas ir pretrunā ar bausli.

9. Jā, būtņēm pat vajag rādīt, ka iespējamā kārtā tieši būtnei, kas pārkāpusi bausli, sākumā gan ļauj sasniegt kādu īslaicīgu priekšrocību, bet kurai vēlāk vienmēr sekos ilgs zaudējums. lai tam pretotos, tas tad vienmēr maksās daudz grūtu un sāpīgu pūļu. Tikai ar visu to apgādāta, jaunradītā būtne tad var sākt pielietot savu brīvo inteligenci un no tās izrietošās darbības spējas, kādas tās arī nebūtu, likas vai taisnas, pareizas vai nepareizas. Īsi un labi, jaunradītā būtne nu reiz no sevis kļūst patstāvīga un caur to sāk galveno aktu pilnīgai un patiesai patstāvībai, un tas ir tas, par ko beigās ir runa pie visām radītām intelligentām būtņēm; jo caur to patstāvība tiek sasniegta tā vai tā, vai nu pa kādu īsāku vai garāku ceļu, un reiz radītas intelligentas būtnes pilnīga iznīcināšana ir novērsta.

10. bet, vai patstāvīgā esamība pagaidām ir svētlaimīga vai kļūmīga, tas tad ir vienalga, dabīgi, iepretī Radītajam; jo vārti ir atstāti vaļā katrai būtnei, lai pa parādīto ceļu ieietu svētlaimē. — Gribēt to, labi būtnei; bet, ja viņa to negrib — arī labi! Jo tad vainu nenēs neviens cits, kā pati būtne. viņa savu patstāvību patur mūžīgi. vai svētlaimīga, vai nē — tas ir **vienalga**; jo pamatu pamatā tai kā radībai tomēr vajag atbilst radītāja tālākai kārtībai.

11. Bet, ja mēs to zinām, nu, tad gan it kā nebūs pārāk grūti, pašiem no sevis noformulēt pirmo tīro radīto garu krišanu; jo arī viņiem vajadzēja tikt liktam kādam bauslim un kopā ar to nepieciešamā tieksme to pārkāpt, apvienotai ar momentānām priekšrocībām. bet no otras puses, ja arī ne ar dominējošu tieksmi rīkoties pēc baušļa, tad tomēr ar skaidri dotiem mūžīgas priekšrocības uzskatiem, kas, kaut arī nedaudz vēlāk, tomēr vienmēr noteikti sekos un kam vajag sekot rīcībai pēc baušļa!

12. kad nu pēc tam daļa būtņu bausli ievēroja, bet daļa nē, tas skaidri izriet no redzamās radības, kurai kā tiesai vai kā piedraudētam sodam vajadzēja sekot dotā baušļa neturēšanai, un garīgi ņemot, pati par sevi tā nav nekas cits, kā garāks ceļš uz garu svētlaimīgu, pilnbrieduma eksistenci.

13. bet atkal no otras puses, arī mūsu eņģelis, kas nu ir mūsu vidū, ir tikpat skaidrs pierādījums, saskaņā ar kuru toreiz brīvu radītu garu neskaitāmi pulki tomēr to doto, ja arī ne kā pie Ādama stingri pozitīvo bausli ievēroja un tagad visa materiālā radība visā ir pakļauta viņu varai, spēkam un gudrībai.

14. bet šis eņģelis vēlākiem cilvēkiem gan, protams, varēs dot maz pierādījumu par to, ka caur doto bausli liela daļa pirmradīto tīro garu nav krituši; bet tas katra cilvēka svētlaimei arī pavisam nav vajadzīgs, it sevišķi, kamēr kāds caur savu garu vēl nav sasniedzis pilnīgas zināšanas par sevi pašu.

15. Bet, ja kāds cilvēks to sasniedz, tad viņam jau tāpat, kā mēdz teikt, katrā acumirkli stāv atvērtas visas septiņas debesis, un viņš no tām var smelt pierādījumus, cik daudz viņš tad vienmēr grib, un tāpēc viņš ar to visu vienmēr ir apgādāts.

16. saki tu, Mans mīļais Kirenij, vai tagad tu spēji ievērojami aptvert pirmradīto garu krišanu?”

228. SPĒKS UN PRETESTĪBA.

1. Nu pavisam laimīgs KirenijS saka: “Kungs, Tu to skaidri redzi manā sirdī un tikpat skaidri caurredzi manu smadzeņu lādi, lai no tā tu noteikti vislabāk vari saskatīt, vai es to lietu esmu sapratis pilnīgi, vai pa pusei! Es, mazākais, kā es to jūtu, domāju, ka man tā lieta ir tik skaidra, kā Saule gaišā dienā. bet aiz tā vēl vienmēr var atrasties dziļumu dziļumi, par kuriem līdz šim varbūt nekas nav nācis prātā pat tiem pilnīgākajiem eņģeļu gariem. Tomēr ar to, ko es nu zinu, es esmu pilnīgi apmierināts, un manas dzīves laikā būs pilnīgi pietiekami ar to noņemties, jo tas viss jau tāpat iet bezgala pāri visiem cilvēcisko zināšanu un izpratnes horizontiem.

2. Tikai viena būtne man vēl noteikti pastāv kā mīkla, un tas ir Sātans ar viņa velnu kolēģiju. Tikai par to, Kungs, vienu apgaismojošu vārdu, un mana dvēsele tad ir apmierinājusi izsalkumu līdz manas miesas nāvei! Jo ar to es vēl esmu lielā neskaidrībā, kas ir Sātans un kas ir viņa izpalīgi, kurus dēvē par “velniem”?”

3. ES saku: "Arī tas tavām uztveres spējām vēl ir nedaudz pārāgri, lai šo lietu saprastu pamatu pamatos. bet lai tev un jums visiem arī šajā punktā sagādātu nelielu gaismiņu, jūsu labākais izpratnei es jums tomēr gribu par to darīt nedaudz zināmu. Un tātad klausieties Mani!

4. Redziet, viss, kas te ir, pastāv un kam ir kāda esamība, nevar pastāvēt, būt un eksistēt citādi, kā caur kādu zināmu pastāvīgu cīņu.

5. katrai esamībai, neizslēdzot dievišķo, sevī ir pretstati, kā noliedzošie un apstiprinošie, kas viens otram vienmēr tā stāv pretī, kā aukstums un siltums, tumsa un gaisma, ciets un mīksts, rūgts un salds, smags un viegls, šaurs un plats, resns un tievs, augsts un zems, naids un mīlestība, ļaunums un labums, neīstums un patiesīgums, meli un patiesība.

6. nekāds spēks neko nevar panākt, ja tam pretī nestāv kāds pretspēks.

7. Stādieties priekša cilvēku, tūkstoškārt spēcīgāku par Goliātu, kura spēks noteikti mērotos ar veselu karapulku! bet ko viņam līdzētu viss viņa spēks, ja viņu, līdzīgi mākoņiem, noliktu brīvā gaisa telpā? redziet, vieglākā vēsmiņa, kas uz zemes tikko sakustinātu lapiņu, par spīti visam viņa milzu spēkam viņu tomēr neapturami atstumtu tajā virzienā, kur pūš vēsmiņa!

8. Bet, lai milzis savu spēku varētu iedarbīgi pielietot, pirmkārt, viņam vajag stingra pamata, kas viņu nes un viņam kalpo kā stingrs atbalsts. Zeme tātad mūsu milzīm jau ir kā pretestība; jo milzīm, viņa spēku pielietojot, vajadzīga brīva kustība, līdzās arī stingrs atbalsts stāvēšanai vietas, kur viņš ar stingru mieru stājas skarā ar balstu vai pamatu, un tad ar viņu apvienoto, Zemes, uz kuras viņš stāv, spītē katrai viņam uzbrūkošai kustībai. Tikai tā milzis pareizi var pielietot savu spēku. Ja pamats ir klints, tad pret šādu stingru mieru nekāda vētrainsa kustība neko nepadara, izņemot, ja tā tieši tādā vai kādā augstākā pakāpē būtu straujāka, nekā pats par sevi koncentrēts kādā klintī ir pats miers. Bet, ja pamats ir mīksts, un tātad mazāks pretstatā ar milža vētrai līdzīgajām kustības spējām, tad, otrkārt, milža spēks viņam pretī stāvošajā pamatā atradīs par maz pretestības, un tad viņš tikko varēs spītēt kādam daudz mazākam spēkam, kas viņam uzmācas.

9. Pilnīgākas izpratnei vēl stādieties priekšā, ka šim milzīm ir pietiekams spēks, lai uz stingra pamata paceltu augšā tūkstoš cilvēku svaru! bet noliekam viņu uz kāda purva virsmas, kuram tikko ir tik daudz blīvuma, ka ik tikko nestu milža svaru! Ļaujām uz šāda pamata milzīm pacelt tikai simts vai pat tikai desmit cilvēku svaru, un viņš to noteikti nepacels; jo tajā momentā, kad viņš sāks pieveikt svaru, viņš sāks iegrimt mīkstajā pamatā, un viss viņa spēks būs veltīgs, jo zem viņa nebija nekāds atbilstošs pretspēks.

10. Tādēļ nekāds spēks pats par sevi neko nevar paveikt, ja tas iepriekš nestāv apvienībā ar kādu atbilstošu, zināmā veidā karojošu pretspēku. Pie mūsu milža stingrais zemes miers acīmredzami cīnās pret viņa svaru un pret viņa kustību un līdz kāda zināmā pakāpei to arī uzvar, un tieši šī zemes miera uzvara beidzot kļūst par kustīgā spēka atbalstu un tā spēka mērauklu.

229. PAR SĀTANA BŪTĪBU

1. (KUNGS): "No šī, cerams, diezgan rokām aptveramā piemēra, mēs nu gan noteikti īsti skaidri pamanījām, kādēļ kādai esamībai bez pretesamības tikpat kā nebūtu nekādas esamības, tāpat arī mūsu milža spēks brīva gaisa telpā. attiecībā uz kādu atbilstošu iedarbību būtu tikpat kā nekāds; tādēļ katrai esamībai, lai tā pati būtu darbīga, vajag kādu pretesamību.

2. Tādēļ pareizā proporcijā šim samēram vajag būt sastopamam visā, kas te ir, citādi te nebūtu tikpat kā nekas.

3. Un tātad arī pilnīgākajai Dieva esamībai visādā ziņā sevī pašā vajag ietvert arī izglītotākos pretstatus, bez kā tā arī tieši tikpat labi nebūtu kā kāda būtne. Šie pretstati ir sastopami nepārtrauktā cīņā, bet vienmēr tā, ka viena spēka patstāvīga uzvara vienmēr arī kalpo par balstu zināmā mērā uzvarētājam spēkam, kā mēs to redzējam pie stingra pamata pastāvīgās uzvaras pār mūsu milža kustīgo, smago spēku.

4. Ja Dievs no Sevis reiz gribēja radīt Viņam līdzīgas brīvas būtnes, tad Viņam arī vajadzēja tās tieši apgādāt ar dabīgi apsvērtiem samēriem, kādi kopš mūžības Viņam bija un vajadzēja būt Sevī pašā, citādi Viņš noteikti nekad nebūtu bijis darbīgs.

5. Un tā būtnes tika radītas pilnīgi pēc viņa līdzības un tādēļ beigās tām nepieciešami piemita spējas no Dieva nolikto karojošo pretstatu cīņas pašiem sevī konsolidēt.

6. Katrai būtnei, kā pilnīgi pašai, tika dots miers un kustība, slinkums un darbīgums, tumsa un gaisma, mīlestība un dusmas, dedzīgums un lēnprātība un līdzīgi tūkstoš veidos. Starpība bija tikai starp samēriem tajos.

7. Dievā jau kopš mūžības visi pretstati bija augsti labākā kārtībā. Bet pie radītām būtnēm to vajadzēja sasniegt tikai no Dieva nolikto karojošo pretstatu cīņas pašiem sevi konsolidējot caur brīvu cīņu pareizā kārtībā, tātad caur zināmu patstāvību.

8. Bet te radās dažādas uzvaras. Vienā daļā par dominējošo uzvarētāju kļuva stingrais miers, un caur to kustība kļuva pārāk pakārtota, tādēļ viņi vienmēr nepārtraukti ļoti un dedzīgi pūlas akmeni mīkstināt un to padarīt viņiem līdzīgāku un atbilstošāku; otrā daļā atkal visās tās daļās par daudz uzvarēja kustība un tādēļ no tajā vajākā miera vienmēr tiek apkarota, lai ar to stātos atbilstošā proporcijā.

9. Bet pie daudzām būtnēm pretstati pēc Dieva kārtības ir sasnieguši pareizu mieru un caur to viņu esamība ir pilnīga, jo caur viņu vienādām un savstarpējām inteliģences spējām viņi nepārtraukti to atbalsta.

10. Nu redzat, kur tātad kādā sevi brīvi konsolidējošā būtnē kāds spēks caur tajā pārsvarā esošām stūrgalvīgām tieksmēm visus pārējos pretspēkus to sfērā grib likt un pa lielākai daļai arī liek bezdarbīgā klusēšanā, te tāds spēks zināmā mērā pats sevi nonāvē caur to, ka tas novērš visas izdevības, pie kurām tas savu spēku varētu izteikt. bet kāds spēks bez atbilstoša pretspēka, kā jau teikts, ir tikpat labi kā nekāds spēks, kā mēs to jau noteikti skaidri varējām redzēt pie iepriekš pievestā mūsu milža piemēra.

11. Bet kādam šādam sevi pašā sagūstītam spēkam, visu kopā ņemot, tad arī vienmēr vajag piemist tieksmei sevi sagūstīt vēl vairāk spēka, lai savā sāpīgajā verdzībā pats sevi atbrīvotu. Un redzat, nu tas ir tieši tas, ko dēvē par “Sātanu” un “Velnu”.

12. Sātans ir liela personība un atbilst sastingušam mieram un laiskumam, jo šī pirmā radītā personība gribēja savā būtībā apvienot visus citus spēkus, bet tādēļ pati sevī ir mirusi un kļuvusi darbības nespējīga. bet pārējie uzvarētie spēki viņš gan pilnīgi nedus bet gan ir nepārtrauktā darbībā un caur to sevi personificē kā patstāvīgus. Bet caur darbību tie pirmbūtni atdzīvina kā ar kādu šķietamu dzīvību, un tad šī dzīvība iepretī patiesai brīvai dzīvībai acīmredzami ir tikai viltus dzīvība.

13. Šādi uzvarēti, bet tomēr sakāvi atzīt negriboši spēki tad ir tas, ko iepretī sātanam dēvē par “velniem” vai “ļauņiem gariem”, — Un tā tu, Mans mīļais Kirenij, redzi, ka Es tev tā nu esmu devis mazu mājienu, kā tu arī esi prasījis tikai nelielu mājienu, arī par sātanu un velniem. Bet ja tu gribi vairāk, tad runā, un Es tev gribu dot detalizētāk.

230. PIRMGARU PAMĀCĪBA.

1. KirenijS saka: “Kādu jēgu es nu gan esmu ieguvis, un man liekas, ka kaut ko es no tā saprotu, bet par kādu zināmu skaidrību te vēl ilgi nav runa. Tā lieta, šķiet, grib pāriet kādos tādos garīgos smalkumos, ar kuru skaidrību ir pavisam cita izpratne, kā apmēram var saprast, ka divi bumbieri un vēlreiz divi bumbieri sastāda četrus bumbierus. Šajā ziņā pie manis par kādu skaidru izpratni vēl ilgi nav runa; jo spēku nosvēršana savā starpā ir izveidota tik smalki, ka tā kādā būtnē kā es grūti var ienākt labi kārtotā proporcijā, un vienā un tajā pat būtnē, un savā starpā visā darbībā izturas tā, ka no tā kļūst kāda Dievam pilnīgi līdzīga būtne.

2. Es domāju, ka kādai jaunradītai būtnei, kādi mēs visi līdzīgi esam, to tomēr sevī un no sevis nekad nav iespējams pilnīgi izdarīt, un tātad viņa zināmā veidā pilnīgi viena nevar būt vainīga, vai viņa ir izglītojusies pilnīgi labā vai daļēji labā kārtībā, vai pavisam pret labo kārtību, jo kas kādam cilvēkam varētu viņa rupjību piedēvēt par pilnīgu vainu, ja viņam kopš dzimšanas nekad nebija pilnīga izdevība mācīties smalkos tikumus, kā tas ir starp labi izglītotiem cilvēkiem?

3. Bet kā var iedomāties, ka primitīvām gara būtnēm, kas kādu esamību ir ieguvušas tikai kā Dieva domas un idejas, jau varētu būt tāda izpratne, ar kuras palīdzību viņas tūlīt būtu varējušas izglītoties pēc radītāja kārtības? Neiespējami, ka Sātana zināmā mērā personīgajai pirmbūtnēi varētu būt Miķeļa izpratne, citādi Sātanam tūlīt vajadzētu būt izglītotam kā Miķelim. Īsi: Kungs, es vēl ļoti svārstos starp gaismu un tumsu un nezinu, kā man tā gaisma istenībā jāsatver? Kur es tai pārāk tuvojos, te man liekas, ka tā mani it kā sāktu dedzināt kā liesma, un ja es no tās attālinos, nu, tad atkal kļūst tumšs, un es atkal stāvu vietā, no kuras esmu izgājis.

4. Tādēļ, mazākais, man gan vēl būs ļoti nepieciešams aplūkotajā lietā sava saprāta lampā vēl ieliet

nedaudz vairāk eļļas, lai man šī lieta, kaut arī tikai nedaudz, kļūst gaišāka. Jo tagad es sev liekos kā kāds no rīta pussnaudā guļošais. No vienas puses, acis vēl spiež bezgaismas miegs, bet līdztekus no otras puses dienas gaisma tā apstrādā pēc miega alkstošās acis, ka tās nevar pilnīgi nodoties miegam. Tādēļ Tu, ak kungs, labāk manas acis nu jau pilnīgi pamodini. Citādi man vēl var viegli notikt, ka pie visas šīs rīta gaismas visā gudrībā un mīlestībā es pavisam labi vēlreiz iemiegu dievišķās kārtības pilnīgā izpratnē.

5. ES saku: “Jā, mīlais draugs, bet Es tev jau iepriekš tieši teicu, ka šīs lietas būs grūti pilnībā aptvert. Bet ja jau tev tik ļoti vajag šajā lietā iegūt pareizu izpratni, tad caur ainām un līdzībām Es tev tomēr gribu mēģināt dot nedaudz gaišāku gaismu.

6. Bet ja tu domā, ka radītām būtnēm Dievs pašizglītību atstāja viņu pašu ziņā, pirms tām piemita spējas sevī pilnīgi pazīt dievišķo kārtību, te tu noteikti esi uz maldu ceļa. te pa priekšu gāja daudzas mācības un pagāja ilgs laika posms starp pirmradītās kārtības došanu pirmradītajām būtnēm un periodu, kurā tad šādiem gariem viņu patstāvīgā izglītība tika atstāta viņu ziņā.

7. Iedomājieties laika posmu starp Ādamu un tevi, un redzi, viss šis jau diezgan ilga laiks līdz šai stundai ir ticis no visām pusēm aizpildīts ar patiesām mācībām.

8. Un pēc tik ilgas sagatavošanas Es tagad beidzot Pats esmu nācis te un cilvēkiem skaidri rādu ceļu, kas viņiem ejams ar viņu pašu iekšējo spēku, kas līdz šim saņēma iespējamāko izglītību pro un contra. Tikai ar šo Manu šeit esamību cilvēkiem tiek dota pilnīgākā patstāvība viņu dzīvības pilnībai un kopā ar to jauns mīlestības likums, kas īsti dievišķi pilnā mērā sevī ietver visus pārējos likumus un visu Dieva gudrību.

9. Ja kāds cilvēks kopš šī brīža dzīvos pēc šī jaunā likuma, tad viņš arī savu dzīvi nekļūdīgi varēs izglītēt pilnīgi pēc dievišķās kārtības un pēc tam tūlīt ieiet patiesas un brīvākās dzīvības pilnībā. bet ja viņš šo jauno mīlestības likumu nepieņems un pēc tā, kā izejot no sevis paša pēc tā nerīkosies, tad viņš patiesas dzīvības pilnības mērķus, protams, arī nerasniegs.

10. Bet neviens tad nevarēs teikt: “Es nezinaju, kas man bija jādara!” Un ja kāds cilvēks, lai arī cik tālu no šejienes, tomēr teiktu: “Dieva sauciens nav iespaidies manās ausīs!”. Tad viņam tiks atbildēts: “No šīs stundas uz visas zemes nav neviena cilvēka, kas savā sirdī nebūtu saņēmis to, kas te starp cilvēkiem ir pilnīgs taisnīgums.”

11. Ikvienam viņa sirdī tiek likta brīdinoša balss, kas viņam rādīs, kas te ir labs un vienīgi patiess. Kas šo balsi uzklausīs un pēc tās rīkosies, tas sasniegs lielāku gaismu, un tā viņam apgaismos visas dievišķās kārtības takas.

231. LUCIFERA KRIŠANAS SEKAS.

1. (KUNGS): “Bet cik īss ir šis laika posms no Ādama līdz mums pret to cilvēka uztverei gandrīz bezgalīgo laika posmu no pirmo pirmradīto garu pirmā pirmtapšanas perioda līdz tam, kad viņi tika likti viņu brīvās gribas pilnā pielietojumā; un atkal kāds neizmērojami liels laika posms kopš viņu krišanas līdz Ādamam un līdz mums!

2. Redzi, bezgalīgajā radības telpā ir zināmas Pirm- un tātad galvenās Vidussaules, kas to lielā attāluma dēļ no šejienes, kaut gan tās ir neizsakāmi daudz reižu lielākas, nekā šī zeme, tikko skatāmas kā mazi mirdzoši punktiņi, — un tas tikai pie tādiem cilvēkiem, kam ir ļoti asa redze! Šīm pirmssaulēm ir apmēram tāds vecums, kā periodam no pirmgaru krišanas līdz šim laikam. Un redzi, ja šādu Sauļu vecumu gribētu noteikt pēc zemes gadu mēra, tad virs visas zemes nespētu uzzīmēt kādu skaitli, kas pietiekami ietvertu bezgalīgo zemes gadu daudzumu! Un ja tūkstoš reiz tūkstoš Zemes gadu vietā ņemtu vienu mazāko zemes puteklīti, no kura neskaitāmā daudzuma Zeme var pastāvēt pēc tās lieluma, platuma un masas, neizslēdzot jūras mēru, tad, tā aprēķināts laika posms šādai apspriežamajai saulei vēl būtu par mazu.

3. Viens šāds laika posms tātad tomēr it kā turpinās skaisti ilgi, un tomēr tas tikko dēvējams par kaut ko pret tā perioda ilgumu, kurā Dievs no savām domām un idejām sāka veidot un darīt patstāvīgus pirmos garus. Kas viss šajā bezgala garajā periodā nenotika pirmgaru brīvas gribas pilnveidošanai!

4. Un tomēr pirmgaru bezgala ilgā izglītības perioda beigās bija vēl liels daudzums tāda veida, kuri, kaut gan Dieva pareizo izglītības ceļu labi aptvēra, bet par kādu brīvu rīcību uz šī ceļa beigās tomēr neko negribēja zināt, bet gan drīzo priekšrocību dēļ, kaut gan tās ir tikai uz īsu laiku, no piedāvātā un labi radītā Dieva kārtības ceļa novērsās un stājās uz viņu pašu bojāejas ceļa.

5. Jo galvenais GAISMAS GARS, kurā mājo neskaitāmi citi gaismas gari, katrs no tiem bagātīgi apgādāts ar neskaitāmi daudzām inteliģencēm, pie sevis teica: “Kas man te vēl tālāk vajadzīgs? Manī ir visas īpašības kā dievā, un Dievs visus savus spēkus ir licis manī. tagad es esmu pār visu spēcīgs un varens. Visu, kas Viņam bija, Viņš no sevis izsniedza, un es visu saņēmu. Nu Dievam nekā vairs nav bet man ir viss; un nu mēs redzēsim, vai dotā priekšrocība, kurai jāseko likuma pārkāpšanai, nebūs ilgstoša. Mēs domājam, ka ar mūsu tagadējo visspēcību un visvarenību mēs priekšrocību, kurai nav jābūt ilgstošai, esam spējīgi skaisti pagarināt uz mūžībām. Kas mums to varēs aizkavēt? Izņemot mūs, bezgalīgā telpa, kas nu piepildīta ar mums, vairs nenes nekādu augstāku varu un inteliģenci, kā te ir mūsējā; kam tad jāvar šo priekšrocību apstrīdēt?”

6. Redzi, tā domāja un sev pašam un caur to saviem sev pakļautiem speciālo garu pulkiem teica Gaismas gars. Teikts un darīts, un sekas bija sevis paša sagūstīšana savā laiskumā, tajā viņš vienmēr vairāk un vairāk sabiezēja, un sekas atkal bija matērijas radīšana, līdzīgi, kā uz dievišķās kārtības ceļa, jo dievišķās kārtības neievērošanas noteiktās sekas bija tikpat noteikti paredzētas, kā to garu, kas dievišķo pie sevis un sevī izpildīja, brīvākais stāvoklis.

9. Un tā tad caur šādu krišanu, pirmkārt, galvenais gars un kopā ar viņu visi viņam radnieciskie padotie gari uz stūrgalvīgāko un rūgtāko paši bija sevi sagūstījuši. Bet, cik ilgi viņam tas patiks, palikt šādā verdzībā, to visā bezgalībā, izņemot Dievu, neviens nezina, arī ne eņģeļi.

8. Bet tas ir noteikti, ko no Dieva gara šī pazudušā gaismas dēla speciālie gari tiek atkal atmodināti un miesā kā bērni likti pasaulē, un viņiem, līdzīgi kā bērniem no augšas, ir dota izdevība pacelties augšup uz Dieva bērnu augstāko pilnību.

9. Tādēļ visā matērijā ir speciāls gars, kas katrā dievišķā cilvēkā kā dvēsele viņas garā var atkal atdzimt mūžīgai dzīvībai. bet kad no kādas pasaules matērijas tiks izcelti arī visi speciālie gari, tad arī ir kādas šādas pasaules esamības beigas.

10. Bet tas pie tādas pasaules, kāda ir šī Zeme, protams, iet vēl ļoti ilgi, bet reiz tad tomēr pienāk beigas.

232. APVALKS UN DVĒSELE.

1. (KUNGS): “Bet matērijā tomēr ir šis un tas, kas kādā dvēselē nekad nebūs pilnīgi atrodams, un tas pastāv zināmā apvalka vielā, kurā līdz kādam zināmam patstāvības briedumam vienmēr būs iestigusī kāda dvēseliska speciālpotence. Ja speciālpotence reiz ir sasniegusi zināmu briedumu, tad tā pārņem apvalku un tad acumirkli savienojas ar citām jau brīvām kļuvušām līdzīgām vai, mazākais, labi atbilstošām speciālpotencēm un tad no atbilstošiem gaisa, ūdens un zemes augsnes elementiem tūlīt atkal rada kādu apvalku, kā jūs to varat redzēt pie stādu, koku un krūmu sēklām, tāpat kā katram rokām aptverami pie insektu, putnu, un beidzot pie ūdensdzīvnieku, u.t.t. olām.

2. Apvalks vienmēr ir tikai kāda no Dieva kārtības izejoša gribas fiksācija, un tā tad tajā sevī un par sevi nav dvēseliskas inteliģences, bet gan ir tikai kāds nepieciešams līdzeklis, caur kuru kāda dvēseles inteliģence, kā pati no sevis izejot šādā tās izolācijā ar laiku var un arī patiesi izglītojas par kādu patiesi pilnīgu, patstāvīgu un brīvu būtni.

3. Tādēļ matērijas pasaule ir par divām trešdaļām dvēsele un viena trešdaļa ir bezdvēselisks apvalks, kā vispirms speciālas, un turpmāk vienmēr sakoptākas un beidzot jau pavisam konkrētas un nobriedušas dvēseles nesēja. Apvalka matērija vai nostiprināta Dieva doma tādēļ arī ir atpestīšanas iestāde, caur kuru, caur Sātana krišanu līdzkritušie speciālie gari pēc pastāvošās kārtības atkal var sasniegt viņu pilnīgi patstāvīgu brīvību, — protams, pa kādu jau garāku ceļu, nekā te būtu bijuši tie pirmie periodi.

4. Bet, tā kā laiks Dievu nemulsina, un tas Viņam arī nekad nekļūst apgrūtinošs, jo Viņam Viņa visuredzošo acu priekšā vienmēr kā klātesoša ir Viņa lielo ideju sasniegšana un realizēšana — vienalga, vai laiks turpinās neilgi vai ilgi, dieva priekšā tūkstoš gadi ir kā viena diena vai viens acumirklis; un kādai Zemei visu tās matērijas apvalkā ieslēgto garu pilnīgai atbrīvošanai tad var būt nepieciešams vairāk gadu, nekā smalkāko smilšu neizsakāmie lielais skaits visā Zemes būtnē, un šāds laika posms iepretī Dievam beigās tomēr nav tieši nekas vairāk, kā tikai viens īss acumirklis.

5. Jā,. Es jums saku, bezgalīgajā radības telpā ir jau dažas tādas pasaules, kas savu darbu ir pilnīgi pabeigušas. bet tās tomēr turpina pastāvēt kā pasaules ķermenī un turpinās pastāvēt kā jaunu brīvu būtnu nesējas, tikai nu tās ir daudz tīrākas un skaidrākas un viņu struktūrā ir nomainīgākas, līdzīgi kā

Dieva stingra griba, kas mūžam atbilst Viņa gudrībai un mūžam vienānai kārtībai, tāpat arī uz mūžību ir un tai vajag būt nemainīgai, jo bez šāda pastāvīguma neviena būtne nevarētu būt ilgstoša.

6. Jo ja arī būtnēm pēc viņu garīgās pilnības ir pilnīgi brīva esamība, kas ir kā pilnīgi neatkarīga no dieva esamības, tad kādai tādai kā patstāvīgi neatkarīgai būtnei tad tomēr nebūtu un nevarētu būt nekāds ilgums, ja tā kopš mūžības no Dieva, no Viņa kārtības un esoša ar to viens, tas iepriekš nebūtu noteikts. Bet šī noteikšana katrai radītai būtnei kopš mūžības īstenībā jau ir tas, caur ko katrai būtnei tiek radīts un uzturēts mūžīgs ilgums.

7. Bet no tā tad arī kā pats no sevis izriet, ka nevienai lietai, kas kaut kad no Dieva reiz ir tikusi radīta, lai kādā esamībā, neiespējami jebkad varēt izbeigties un iznīkt. Var gan mainīties forma un no kādas mazāk cēlas pāriet cēlākā, arī otrādi, kā mēs to esam redzējuši pie pirmradīto garu krišanas; bet ko Dievs reiz ir radījis, nekas te nevar tikt iznīcināts. — Saki nu Man, Kirenij, vai nu tev tā lieta ir nedaudz skaidrāka?”

233. PAR ZINĀŠANĀM.

1. KirenijS saka: “Jā, Kungs un Meistar, tagad man tā lieta ir tik skaidra, cik tā kādam vēl aklam garam viņa laicīgajā esamībā vien tikai vienmēr var būt skaidra. Ka pie tam es gan par ļoti daudz ko vēl varētu jautāt, tas ir droši; bet es nu saprotu, ka pārāk daudz zināt cilvēkam pat nav labi, jo caur to viņš gan kļūst kāds gudrs cilvēks, bet tādēļ nekļūst par savdabīgu darbīgu cilvēku.

2. Cilvēks, kuram ir par daudz zināšanu, man liekas kā kāds ar visu labi apgādāts bagāts Zemes cilvēks. Kādēļ viņam vēl būtu jāapstrādā zeme, kādēļ arkla priekšā jājūdz vērsi? Viņa šķūņi ir pilni līdz griestiem, viņa pagrabi pilni labākā vīna un istabas pārpilnas ar zeltu, sudrabu, lielām pērlēm un dārgakmeņiem. Viņš redz, ka te kāds tālākas pūles apstrādāt zemi būtu neprāts un muļķība, tādēļ liekas mierā un bez pūlēm bauda savas lielās bagātības.

5. Un, kā teikts beigās var un vajag izturēties kādam ļoti gudram. Kas vēl meklē un pārbauda dažas labas zināšanas, tam ir liels prieks, ja viņš ir atradis kādas jaunas patiesības; bet pārāk gudrs vairs nevar daudz atrast un tādēļ nepieciešami kļuvu laisks, kamēr mācekļi dedzīgi meklē kādu gudrības zaru un pēta gandrīz dienu un nakti, lai parasti apslēptas lietas nāktu iespējami skaidrākā gaismā. Tādēļ šajā sfērā es šimbrīžam zinu pietiekami, bet, kā man trūkst, tas pastāvīgā darbībā arī tiks saņemts. — Vai man ir taisnība, vai nē?”

4. Es saku: “Par daudz un par maz nav daudz noderīgs, bet vienmēr vēl ir labāk nedaudz par daudz, nekā nedaudz par maz; jo kam ir kāda pārpilnība, tas no tās viegli var darīt zināmu tiem, kuriem kaut kā trūkst, kas viņiem vienmēr noderēs. Bet, kam ir par maz, tam, lai ko darītu zināmu, būs tāls ceļš. Tādēļ patiesā gudrībā nedaudz par daudz ir labāk, kā nedaudz par maz. Bet arī to Es saku: “Pat nevienam eņģelim nebūtu labi, ja viņš līdzīgi Dievam, būtu viszinošs!”

5. Bet par to no Dieva arī jau ir gādāts; jo tikpat maz, kā kāds gars līdzīgi Dievam, jebkad piepildīs visu bezgalību, tikpat maz arī kāda, lai cik pilnīga gara gudrība spēs izpētīt un aptvert dievišķās gudrības visu dziļumus. — Vai tu arī to saproti?”

6. KirenijS saka: “Ak jā, to es saprotu, un jau kopš senatnes starp mums, romiešiem, un arī pie grieķiem bija kāda gudrības sentence, un šis izteiciens skan pavisam īsi: Quod licet Jovi, non licet bovi (kas atļauts Jupiteram, nav atļauts vērsim), un es domāju, ka šis izteiciens, kaut gan pagānu, kā viņi no izraēliešiem tiek dēvēti, īpašums, pavisam labi der arī šeit.

7. Iepretī Dievam cilvēki gan uz mūžību paliks mīļie vērsi, un tas arī ir labi; jo, mazākais, es pārāk lielai gudrībai pavisam nebūtu lietojams. Tas ir lietu dabā, ka katrai radītai būtnei zustu visa dzīvības pievilcība, ja totalākā bezgalībā vairs nebūtu nekā, kas cilvēka garam nebūtu tik skaidrs un pazīstams, kā kādam mājas saimniekam viņa dzīvojamās mājas istabas.

8. Tādēļ no Jehovas tas gan ir augsti labi un ļoti gudri iekārtots, ka arī kāds, gan vispilnīgākais, bet tomēr radīts gars, nekad ne par mata tiesu nenāks tuvāk un nevarēs nākt tuvāk Dieva gudrībai; jo kas ir neizmērojams, tas no bezgalības nekad nevar tikt panākts!

9. Bet atstājam nu to; jo par to zaudēt vēl vairāk vārdu patiesi būtu ļoti nevajadzīgi, tā kā vēl ir daudz citas lietas, kuru atklāšana mums ir vairāk vajadzīga, nekā kādas mērauklas noformēšana, ar kuru vājais cilvēka gars varētu izmērīt dievišķo gudrību. Mīlestība acīmredzami stāv augstāk, nekā visa, lai cik liela, cilvēku un garu gudrība.

10. Iepriekš tu teici, ka caur jauno mīlestības likumu seno dvēseles rētu varētu pilnīgi izdziedināt un caur to pilnīgi atbrīvoties no sava iedzimtā ļaunuma, un tad cilvēkā atkal ar visu spēku un skaidrību ieņāktu patiesas, mūžīgas dzīvības apziņu. tas uz šīs Zemes cilvēkiem gan būtu lielākais ieguvums; jo tikai caur to cilvēks kļūtu īsts cilvēks un jau laicīgā dzīvē uz šīs zemes spētu darīt nešaubīgi labu un diženu.

11. Ar mokošo sajūtu par noteikto miršanu un izzušanu no dzīvības arēnas cilvēkam beigās vajadzētu pazaudēt visu drosmi kādam augstākam darbam, jeb arī viņam beigās vajag mesties visos pasaulē priekšos un caur to padzīt domas par kādreizējo noteikto nāvi un tā baudīt iznīcīgo dzīvību, it kā tā būt mūžīga. Tādēļ ir ļoti svarīgi, ka cilvēkam tiek dots šāds bauslis, caur kura ievērošanu viņš sevi atkal var atrast un uz mūžību saglabāt kādreizējo caur Ādamu pazaudēto paradīzi. Īstas un patiesas mīlestības bauslim mums atkal jāatdod pazaudētais.

12. Bet te liels jautājums, kā šāds vissvarīgākais bauslis pēc Dieva kārtības mēra ir liekams vērā, lai caur to — saku- noteikti un drīz ir pilnīgi sasniedzams Tavš apsolītais lielais mērķis.”

13. ES saku: “Tā no tevis patiesi ir laba un pareiza piezīme, un es tev uz to došu pareizu atbildi; bet vispirms uzklausīsim reiz arī mūsu veco saimnieku Markusu, kāds viņam ir priekšstats par tuvāko, kuram jāpiešķir visa mīlestība. Tikai pēc tam Es jums par to došu pilnu un pareizu atbildi kopā ar pareizu izskaidrojumu. Un tā saki mums, tu mīļais Markus, kuru pēc taviem uzskatiem pavisam patiesi jātur par savu tuvāko un kuram dabīgi jāpierāda visa mīlestība!”

234. MARKUSA UZSKATS PAR SAVU TUVĀKO.

1. VECAIS MARKUSS saka: “Kungs, no visa tā, ko nu es kopā ar maniem mājniekiem esmu dzirdējis, es nu nespētu izteikt nevienu saprātīgu vārdu, nerunājot par to, lai noteiktu, kurš iepretī man ir patiesi tuvākais.

2. Dabīgi, katrā ziņā tas būtu mans tuvākais, kas vistuvāk stāvētu manai miesai, un, ja viņam būtu vajadzīga mana palīdzība, man vajadzētu viņam to sniegt. Atkal mani kaimiņi būtu mani tuvākie: ja viņi man lūgtu kādu palīdzību, man vajadzētu viņiem to neatraut. Tātad arī mana sieva un mani bērni ir mani tuvākie, un man vajag rūpēties par viņu miesīgo un garīgo labklājību un eksistenci.

3. Kad es vēl biju karavīrs, tad arī mani biedri bija mani tuvākie, un tas bija mans pienākums, vajadzības gadījumā viņiem sniegt palīdzību. No otras puses, katrs cilvēks, kādai reliģijai viņš arī nepiederētu, grūtībās atkal ir mans tuvākais un man nav jāpaiet viņam garām, ja viņam vajadzīga mana palīdzība, vai ja viņš manto lūdz.

4. Jā, es domāju, ka pat nav jāliedz palīdzība kādam mājas dzīvniekam, ja tam kaut kā trūkst. Īsi un labi, kā es savā aprobežotajā prātā sev stādos priekšā, cilvēkam skaisti sīki jāatdarina sava Dieva valdīšana un savā rīcībā savai saulei tomēr jāliek skaisti mirdzēt, arī pār visu radību, kā arī Dievs liek saulei mirdzēt pār visu radību.

5. Protams, cilvēks, kā kāda ļoti aprobežota būtne, Dievu savu Radītāju var atdarināt tikai ļoti ierobežoti, bet, tā kā viņš sevī nes, vai īstenībā ir radīts pēc Dieva līdzības, tad viņam sevī arī pilnīgi jāizglīto tas, kam viņam ir tikušas piešķirtas spējas. — Tāds ir mans uzskats, bet tu, ak Kungs, mums visiem dosi pareizu izskaidrojumu, jo es tūkstoš reiz mīļāk klausos Tavos vārdos, nekā es pats runāju. Tādēļ runā Tu, ak Kungs, tālāk, — pieņemot, ka šajā naktī Tu vēl gribi ko runāt!”

6. Es saku: “Jā, Es runāšu, kaut arī klāt jau pusnakts; bet nu nedaudz paklusējam un paklausāties, vai jo jūras nav sadzirdami kādi palīgā saucieni!”

7. Drīz pēc šīs manas piezīmes no jūras bija dzirdams troksnis, kurā ļoti labi bija sadzirdamas daudzu cilvēku balsis. Markus un viņa dēli steidzīgi Man jautāja, vai viņiem būtu jāsteidzas ārā palīgā kādiem nelaimīgiem, kuriem varbūt kādā sliktā laivā būtu jāpārcieš pusnakts vējš vai kāds virpulis, kas mēdz rasties pirms lielā liča.

8. Es saku: “Tā ir kāda sliktā laiva, pilna levītiem un farizejiem. Viņi nāk no Geneceretes un Nāceretes apvidus un ir ceļā uz Jeruzalemi. Viņi priekšroku deva ceļojumam pa jūru, un nevis pa sauszemi, jo, pirmkārt, tas ir tuvāks, un, otrkārt, ne tik apgrūtinošs. bet Sibarā viņi dabūja tikai kādu jau diezgan cauru zvejas laivu un, tā kā sacēlās diezgan spēcīgs pusnakts vējš, nu viņiem iet slikti, — un, ja viņiem nesteigsies palīgā, tad viņi varētu nogrimt.

9. MARKUS saka: “Kungs, patiesi, par viņiem nav nekāds zaudējums, ja viņi mīļajām zivīm grib kļūt par barību! Te ar palīgā iešanu es vēlētos daudz nesteigties. bet, ja tu gribi, tad viņiem tomēr jātiec

sniegtai palīdzībai!”

10. ES saku: “Tu tak pats pavisam pareizi teici, ka pēc Dieva līdzības radītam cilvēkam, saskaņā ar viņam tam nolūkam piešķirtiem spēkiem, visā jācenšas būt līdzīgam Dievam un arī savai mazai Saulei, kuru viņš nes savā sirdī, jāļauj mirdzēt pār visu radību, un kā savu tuvāko, — vai viņš ir ienaidnieks, vai draugs, — jāuzskata to, kas atrodas lielā nelaimē un kam ir vajadzīga palīdzība!”

11. Redzi, tavi vārdi ir pareizi un patiesi, tādēļ tev pēc tiem arī jārikojas, citādi tevī vēl ilgi nemājotu patiesība; jo tīra patiesība cilvēka mūžīgajai dzīvībai līdz maz vai nemaz tik ilgi, līdz caur darbību viņš to sevī nav padarījis dzīvu. Bet, ja viņš to ir darījis, tad straumēm nāk mūžīgās dzīvības gaismas un pagaismo visus cilvēka dvēseles stūrīšus, kā saule gaišā pusdienas laikā savus starus sūta visās, lai cik dziļās ielejās un gravās, tās sasilda un caur to piepilda ar savu dzīvību. — Tādēļ dari nu, ko tu gribi!”

12. MARKUS saka: “Tātad tikai ātri palīgā, un lai arī tā satrunējusī laiva vestu tīri lāčus, tīģerus, lauvas un hiēnas!”

13. Vecais Markuss kopā ar saviem dēliem tūdaļ skrēja uz krastu un tūlīt arī iekāpa labā un diezgan lielā zvejas laivā un airēja uz vietu, no kurienes vienmēr spalgāk skanēja saucieni pēc palīdzības.

235. MARKUS IZGLĀBJ SLĪKSTOŠOS FARIZEJUS.

1. Kad nedaudz acumirkļos jau ļoti tuvu pietuvojas pie jau gandrīz grimstošās laivas, viņš nelaimes apdraudētajiem lika ātri pārkāpt viņa laivā, satrunējušo laivu ņēma tauvā un tādā veidā drīz sasniedza krastu. Bet izglābtie bija skaitā pie trīsdesmit.

2. kad izglābtie bija uz sauszemes, tad leviti arī tūlīt jautāja, kādu algu locis prasa par savām pūlēm, jo viņi pazina, ka viņš ir kāds romietis. Kādam jūdam viņi noteikti nebūtu to jautājuši, jo tam tas būtu jāuzskata par lielu godu, ka Jehova viņu pagodināja ar to, ka caur viņu Viņš Savus kalpotājus ļāva izglābt no briesmām. Jo Jehova to šad un tad būtu pielaidis tikai cilvēku dēļ, lai caur to viņi iegūst izdevību pārādīt viņu ticības stiprumu un viņu nesatricināmo pieķeršanos templim, kas te ir vienīgā patiesā Dieva mājvieta uz zemes, — kā vēl neviena mūžībā.

3. Bet MARKUS teica: “Kaut arī es esmu vecs romietis, tad es tomēr patieso Dievu pazīstu labāk, nekā jūs viņu pazīstat; jo viņš teica tālāk izglābtajiem: “Ja jūs pazītu dievu, jūs nebūtu ne leviti, ne farizeji, bet gan jūs būtu cilvēki! Bet tā kā jūs tieši ne mazākā mērā nepazīstiet To, par kā kalpiem jūs sevi iedomājieties, tad es jums saku: “Lai nolādēts tas, kas savam brālim palīdzēja nelaimē un tādēļ prasa kādu algu! Jo Dievs nevienam labu darbu, ko mēs esam darījuši Viņa Vārdā, neatstāj neatalgotu. Bet ja mūs atalgo Dievs, kas vienīgais katru cilvēku var patiesi atalgot, kā un kādēļ tad mums savstarpēji vēl būtu jāprasa kāda atlīdzība? Bet jūs visi tādēļ esat slikti Dieva kalpi, ka jūs kalpojat Dievam, bet pie tam no nabaga cilvēkiem ņemat bieži pārmērīgi augstu atalgojumu.

4. Tādēļ nu mācieties to no manis, kāda varenās Romas sirma karavīra, kā jākalpo patiesam un mūžīgi dzīvam, un visvarenam Dievam, ja grib tikt no viņa uzskatīts un atalgots.

5. Tādēļ arī es nekad neņemu algu no kāda cilvēka, kuram es kādos grūtos apstākļos esmu palīdzējis. Bet ja es esmu strādājis sev un saviem mājniekiem, tad es par savām pūlēm arī ņemu pienācīgu algu un par manām zivīm, kuras nesu tirgū, lieku pavisam taisnīgi samaksāt. bet ja jūs šeit gribat ko dabūt ēst un dzert, tad par to es gan jums likšu taisnīgi samaksāt.”

6. IZGLĀBTIE saka: “Patiesi, no tavas runas izriet, ka tu esi jūds, un nevis pagāns, jo mēs vēl nekad neesam kādu pagānu dzirdējuši runājam tik krietni patiesi. Ak, tādēļ mēs pret tevi mūžam neizrādīsim kādas dusmas. Arī mēs neesam tik ļoti vienis prātis ar visu to, ko tu tiesībām mums pārmet; bet mēs nu reiz esam straumē un, mazākais, tempļa priekšā mums vajag tajā peldēt. Ja mums būtu kādas citas izredzes, tad neviens cilvēks templim drīzāk neuzgrieztu muguru, kā mēs; jo mēs ticam, ka nekur Dievs nav mazāk, kā mūsu templī. Bet ko mēs pret to varam darīt? Ak, mēs tikpat labi, kā tu, pārāk labi saprotam, ka templis Jeruzalemē tagad nav nekas cits, kā kāds grandioza krāpšanas iestāde, aiz kuras tikko vairs pastāv kāda patiesa zilbe, nerunājot par kādu patiesu vārdu. Bet šī iestāde no Romas lielās varas nu ir sankcionēta un te tad pret to nekas vairs nav darāms.

7. Ja vēl ir kāds patiesi un visvarens Dievs, tad viņš šai ļaunajai darbībai jau tāpat drīz darīs slavas pilnas beigas; bet, ja nekāda patiesā Dieva nav, un viss, ko mēs pazīstam un zinām, nav nekas cits, kā tikai seni dzejojumi un pasakas, nu, tad arī mēs dzejojām līdz un pasaule, kurai jau tāpat krāpšana ir mīļāka, nekā patiesība, ar to ir pilnīgi apmierināta, un te neiespējami ne no mums, ne no aklās pasaules

ko vairāk prasīt.”

8. MARKUS saka: “Jūs gan esat smalki varenī un smalki cilvēki! Jūsu skolotājs, kaut gan ne personīgi, jo viņš jau labi sen laicīgo ir apmainījis ar mūžīgo, bet jo vairāk faktiski, pēc jūsu ļaunās filozofijas, ir Epikūrs. Tādēļ sakiet, vai jūs gribat ko ēst un dzert, un jūsu vēlēšanās tiks izpildīta.”

9. VIENS saka: “kas tad tev tur līdzās tavai mītnei ir par nomodā vēl esošiem viesiem? Jo nu jau gan varētu būt ap pusnakti, un vēl tik daudz viesu tavas mājas priekšā? Vai varbūt arī viņi ir izglābtie? Jo jūrā šonakt bez kāda sevišķa vēja ir ļoti augsti viļņi.”

10. MARKUS saka: “Šie viesi uz jums maz attiecas un ir pārāk augsti romiešu kungi, lai jūs drīkstētu iedrošināties iet pie viņiem. Īsi, — jūsu daba stāv dziļi zem to viesu dabas. Starp citiem tur klātesošs ir arī kapteinis Jūlijs no Geneceretes. Ja jums ar viņu ir kas runājams, tad es varu viņu atsūtīt šeit pie jums.”

11. Kad jaunie levīti un farizeji izdzirdēja šo vārdu, viņi ļoti izbijās un lūdza Markusu, lai viņš vēlētos viņus no tā pasargāt; jo viņš neesot nekāds cilvēks, bet gan viens nepielūdzams velns. Jo šeit starp viņiem bija daži, kuriem tikai pirms dažām dienām Genecerētē Jūlijs lika ar līmi aizdrīvēt acis un ausis un tad ar militāru pavadoņību nogādāt Kapernaumā. Tādēļ viņus arī pārņēma briesmīgas bailes, jo viņi domāja, ka jūlijs viņiem to nodarīs vēlreiz.

12. bet MARKUS viņiem teica: “Te jums nav ko būties, izņemot ceļojuma atļaujas caurskatīšanu, uz ko romieši, kā zināms, vispār skatās ļoti stingri.”

13. VIENS NO LEVĪTIEM saka: “Te mums īstenībā ir tas piedauzības akmens. Templis vēl vienmēr negrib pakļauties šai romiešu prasībai, un tādēļ mēs, zemākie tempļa kalpotāji, vienmēr nonākam tūkstošveidīgās nepatikšanās, kuras tad mums neviens cilvēks vairs neatlīdzina, templis nē un kāds cits arī nē; un tomēr, tempļa spiestiem, mums vajag ceļot no viena pasaules gala līdz otram; un, ja mēs kur ciešam kādu zaudējumu, tad tas ne no vienas puses mums netiek atlīdzināts.

14. Mēs gan esam bagātu vecāku bērni, citādi templis mūs noteikti nebūtu ievilinājis savā dienestā. Bet tagad mēs, reiz nolādēti, jau esam mūra likumos un no tiem vairs nevaram atbrīvoties. Tā sekas ir, ka mums nu visai pasaulei vajag būt tiem īstenajiem grēkāžiem. Mēs nu reiz esam pasaules lāsta patiesā jūgā. Ja tu spēj, atbrīvo mūs no tā! No vienas puses, mūsu ticībā dedzīgie vecāki un radnieki, no otras — tempļa dzelzainais “vajag”.

15. MARKUSS saka: “Zināt ko? Pēc jūsu vārdiem jūs tomēr gandrīz derat tai sabiedrībai mājas priekšā. Nāciet nu kopā ar mani, un es par jums aizmetīšu kādu labi vārdu! Varbūt es tomēr jūs izglābju no tempļa rīkles, kas, pēc jūsu izteicieniem, tik ļoti cilvēciski draudzīgi ir norūpējušies par jums, viņa kalpiem.

16. IZGLĀBTIE saka: “Viss gan būtu skaisti un pareizi, ja tur nebūtu klāt Jūlijs, jo mums nav ceļošanas atļaujas.”

17. MARKUS saka: “NU, tad viņš jums tās sagādās.”

18. IZGLĀBTIE saka: “Tas noteikti, bet kādas?”

19. MARKUS saka: “Nāciet un sekojiet man! Ar ceļojuma atļaujām izdosies labāk, nekā jūs domājat; jo Jūlijs, tāpat kā es, ir atklātas dabas draugs.

20. Pēc šīs pierunāšanas no Markusa un viņa abu dēlu puses izglābtie beigās tomēr ļaujas pierunāties un Markuss ļoti priecīgā garastāvoklī nesteidzīgiem soļiem ved viņus pie mums.

296. FARIZEJI KRITIZĒ JŪLIJU.

1. Kad visa sabiedrība atnāca pie mums, viņiem tūlīt tika dota vieta, tā ka ērti apsēdās pie kāda galda, kas bija līdzās mūsējam.

2. Pēc tam Markuss pienāk pie Manis un jautā, vai viņam izglābtajiem jāpasniedz sāls, maize un vīns.

3. Es viņiem saku: “Jautā viņiem un savai sirdij, vai viņi kaut ko prasa un vai tava sirds grib dot, tad dod! Jo redzi, arī tas ir kāds patiesas tuvākā mīlestības galvenais likums! Tuvākajam vajag prasīt, vainu caur sadzirdamu vārdu, caur palīgā saucienu, vai sliktākajā gadījumā caur viegli saskatāmu mēmu vajadzību, un tavai sirdij aiz mīlestības tūlīt vajag stingri gribēt, pēc tā būt darbīgai; tad tuvākā mīlestība patiesi ir tikusi realizēta dievišķā kārtībā, un tā rezultāts devēja dvēselei un garam te neizpaliks. — Vai tu saprati?”

4. MARKUSS teica: “Jā, Kungs, es to nu pilnīgi sapratu un tūlīt sekošu šai tavai pamācībai.
5. Es saku: “Ej, bet neizpauļ viņiem par mani! Viņiem vēl nevar par daudz uzticēties, jo viņu sirdīs vēl mājō dziļā nakts un viņu dvēseles vēl ilgi nepatver nekādus patiesības dziļumus.
6. Pēc tam Markuss ātri dodas pie izglābtajiem un viņiem jautā, vai un kas viņiem būs vajadzīgs viņu miesas spēcīnājūmam.
7. VIENS saka: “Draugs, mēs gan esam izsalkuši un izslāpuši, bet visa mūsu mantība tagad pastāv deviņos sarkanos grašos. par tiem šajā, kā zināms, ar maizi trūcīgajā apvidū noteikti nekas daudz nav dabūjams. Bet ja tu par tiem tomēr vari ko ievērojamu dot, tad dod mums, un mēs tev gribam pasniegt tos deviņus grašus!”
8. MARKUSS saka: “Ja ar jums ir tā, tad nav vajadzīgs arī tie deviņi graši, un jūs tomēr saņemsiet pietiekami, ko ēst un dzert.”
9. Pēc tam Markuss tūlīt pasauc savu sievu un savus bērņus un liek viņiem jaunatnākušos viesus uz labāko apgādāt ar maizi, sāli un vīnu; jo tagad vēl ko dabūt gan nebūtu viegli. No rīta viņi tad jau tiks labāk apgādāti. Sagādātais tūlīt tiek ienests un izglābtie dūšīgi ķeras klāt un pār mēru slavē maizi un vīnu.
10. DAŽI saka: “Tas ir ēģiptiešu ķēniņu vīns.” Citi to tur par persiešu izcelsmes. Bet viens domā, ka tas ir īsts romiešu vīns.
11. Bet MARKUSS saka: “Neviens no visiem tiem, bet gan vīnogas ir izaugušas šeit.” — Par to visi ļoti brīnās; jo visā jūdu zemē bija labi zināms, ka Galilejā bija sliktākās vīnogas.
12. Bet pēc diezgan daudz vīna iebaudīšanas no jauna klāt nākusi sabiedrība kļuva diezgan dzīva un bez kādas kautrēšanās mūsu priekšā, kas mēs atradāmies tuvu viņiem, sāka — kā mēdz teikt — izklāstīt patiesības.
13. Jūlijs, kas nu sēdēja pavisam tuvu pie viņu galda, vairāk jokodamies nekā nopietni, kādam jaunam farizejam jautāja, vai viņam — tieši farizejam — gadījumā arī Geneceretē nav kas darāms.
14. UZRUNĀTAIS saka: “Kungs, kas tu arī vari būt, vai cezarietis vai genecerietis, tas nu man ir vienalga; bet šis caurums no pilsētas ir par sliktu pat velnam, nerunājot par kādu godīgu mana veida cilvēku! Visā manā dzīvē otro reizi šis perēklis mani noteikti nekad neredzēs. Tur mīt kāds zināms romiešu kapteinis Jūlijs. Ar to ir pietiekami; jo ar šo vārdu jau ir izteikts viss, kas vien var būt sātana. kas no mirstīgo skaita jebkad viņam ir tuvojies, tas personīgi ir iepazīnis arī sātanu. Personīgi es viņu gan nekad neesmu redzējis; bet viņa pavēles es esmu nobaudījis, un no tā es secinu ka arī viņa persona būs uz mata līdzīga viņa necilvēciskajiem likumiem.
15. Tas Jūlijs šķiet esam nesamierināms Jeruzalemes iedzīvotāju ienaidnieks, citādi viņam tak tomēr nebūtu iespējams tik barbariski un īsti sātanski nežēlīgi apieties ar mūsu veida cilvēkiem.
16. Tas gan ir taisnība, ka sevišķi pret tempļiešiem, ja ir izdibināta patiesība par viņu viltībām, intrīgām un visādām krāpšanām, nevar būt tieši ļoti labi noskaņots; bet tomēr visur vajag darīt arī kādu izņēmumu un tikai tad izteikt spriedumu, ja iepriekš ir izsvērti visi apstākļi, zem kādiem kāds cilvēks pieder kādai kolēģijai. Ja cilvēks to ir brīvi izvēlējis, nu, te tad gan ar tiesībām var teikt: “Volanti non fit injuria”. (kas to tā grib, tam nenotiek netaisnība — izd.) Bet cik bieži ir daudzi, lai arī par sevi cik sliktas kolēģijas biedri, kas uz to ir tikuši piespiesti pret viņu gribu.
17. Ja ir godīgs tiesnesis, kam sirds un galva ir istā vietā, tad lai iepriekš pārbauda, vai kas no mums par šādas kolēģijas nožēlojamu biedru kļuva brīvprātīgi vai piespiests! Ja ir brīvprātīgais, tad par katras šādas ļaunas kolēģijas pavēles izpildīšanu noteikti ar visām tiesībām var tikt sodīts. Bet ja, kā tas ir pie mums, uz to ir piespiests, tā teikt, ar kvēlojošu dzelzi un caur līdzīgu spaidu vajag izvest kolēģijas ļaunos pasākumus, tad tomēr vajag apieties citādi, nekā ar brīvprātīgu neģēli.
18. piemēram, kādam ļoti godīgam, jaunam un spēcīgam cilvēkam uzbrūk laupītāji un slepkavas un viņu ievēd laupītāju alā. Tur viņam tiek draudēts ar mokošākajiem nāves veidiem, ja viņš kā spēcīgs cilvēks negrib kļūt par laupītāju un slepkavu. Katrs, lai cik šķietami viegls, bēģšanas mēģinājums tik sodīts ar mokošāko nāvi.
19. Bet notiek, ka šāda laupītāju un slepkavu sabiedrība tiek panākta no taisnīga soda rokas un tiek sodīta. vai te ir pareizi, ja jaunajam cilvēkam vajag dalīties to liktenī, kas ar kvēlojošiem dzelžiem viņu padarīja par laupītāju? Šādu nelaimīgo pēc iespējas būtu jāmēģina izglābt, bet ne beigās bez kādas žēlastības viņu, līdzīgi patiesiem ļaundariem jāpakar pie krusta un viņam jāsalauž kājas. Tiesāt un nolādēt ir ātri un viegli, sevišķi tiem, kuriem viņu rokās ir zobens un vara! Bet kā, — tas ir pavisam cits jautājums!
20. Pēc manas sajūtas vēl vienmēr būtu labāk, ja desmit patiesiem neliešiem, bet kuru vainu nevar

pilnīgi pierādīt, ļautu skriet, nekā notiesā vienu tādu, kādu es pievedu savā piemērā. Jo šāds spriedums šķiet esam visu debesu kliegšā netaisnība pret cilvēka svētākām tiesībām! Ja jau tas ir noziedzīgi, ja kādu laimīgu cilvēku padara tikai nedaudz nelaimīgu, cik milzīgi noziedzīgi vajag būt tur, kur kādu jau tāpat bez viņa vainas visnelaimīgāko dara vēl nelaimīgāku, tā vietā, lai kā cilvēkam tomēr būtu jādara viss, lai pēc iespējas viņu izglābtu no viņa pirmās nepelnītās nelaimes!

21. Un redzi, draugs, gandrīz ne par matu neiet labāk ar mums, jaunajiem templiešiem. Arī mēs kā pārtikušu vecāku bērni ar varu esam tikuši iesvaidīti tempļa dienestam, bez kā pēc dzimums īstenībā piederam levitu ciltij, jo tagad par naudu šādu dzimumu var nopirkt, cik bieži vien to grib.

22. Mēs nu reiz esam leviti, un ar vislabāko gribu pasaulē no šī mīļā stāvokļa nevaram atbrīvoties. Jā, mēs paši gan varētu aizbēgt un kā spēcīgi, jauni vīri varētu pievienoties Romas karavīru kārtai; bet ar to tad arī mēs būtu pārlauzuši pazudināšanas zizli virs mūsu vecākiem un brāļiem un māsām, un neviens Dievs viņus neizglābtu no nolādētā ūdens brīnišķas baudīšanas. Bet kas šo šausmīgo indes ūdeni dabūja dzert, tas vienmēr nomira, un tas notika pasaules mokošāki sāpīgākajā veidā!

23. Mums gan stāsta, ka apmēram pirms trīsdesmit gadiem kāds cilvēku pāris no Galilejas pēc sāta-
na ūdens baudīšanas nav nomiris. Iespējams — bet mēs nebijām klāt!

24. Kas nu mūsu stāvokli aplūko no šāda izejas punkta un tad var ar mums apieties līdzīgi, kā ar zemiskākajiem cilvēkiem bestijām, tam ir nolādēti maz tiesību uz godu būt cilvēkam. te, šķiet, nav pārāk tālu augstprātīgais romiešu izteiciens: “*Fiat jus, perest mundus!*” (lai pasaule iet bojā, likums, tiks izpildīts! — izd.)

25. Bet es un vēl daži no mūsu tagadējās sabiedrības bez kādas mūsu vainas tieši Geneceretē no kapteiņa Jūlija esam tikuši tādā veidā apstrādāti, ka ļaunāk nevar izturēties neviens plēsīgs kustonis, un tādēļ būs saprotams, kādēļ mēs uz visiem laikiem no šīs vietas, kuru pārvalda Jūlijs, izvairīsimies kā no mēra.

237. FARIZEJU NODOMS.

1. Tai laikā JŪLIJS saka: “Hm, dīvaini no vīra, kuram vispār citādi tomēr ir stingri godīga un pilnīgi taisnīga vīra pelnīta slava!? Bet vai iespējamā kārtā tu man, mazākais, nevari pateikt, kāds te Jūlijam varēja būt iemesls, ka viņš pret jums izturējās tik bargi? Jo kādai netaisnīgai lietai vēl vienmēr jātiek atkal vērstai par labu, citādi ar visām sabiedriskām apvienībām uz šīs zemes uz visiem laikiem būtu pilnīgi beigas!”

2. JAUNAIS FARIZEJS saka: “Ak, iemesli viņam var būt vairāki; bet beigās tie visi reducējas uz to, ka caur ļaunu spaidu pasaules priekšā ļoti viegli var būt noziedznieks, vai, mazākais, kādā noziegumā izdomās turēts cilvēks, bez kā viņš brīvprātīgi no sevis tas ir! Jūsu likumos jūs tak sakāt, ka kādai sliktai un tādēļ sodāmai rīcībai ir nepieciešama brīva ļauna griba; kurai vajag tikt pierādītai, citādi pie krusta vajadzētu tikt piestiprināt arī to, kas nejauši nokrita no jumta un caur šo kritienu nosita un nonāvēja zem jumta guļošu bērnu.

3. Mēs, jaunie farizeji un leviti, iepretī visai godīgai pasaulei noteikti tikko jebkad no tempļa tiekam sūtīti kādos respektablos nolūkos! Jā, slepeni mēs pasaulē nevainīgajiem cilvēkiem bieži nesam tik nekrietnus tempļa nolūkus, ka dziļākos sirds dziļumos mums pašiem vajag sevi skaidri nicināt! Bet ko tas viss līdz?

4. Mēs te līdzināmies karavīriem, kas, viņu karavadoņu piespiesti, kā ienaidnieki iebrūk kādā pavisam mierīgā valstī, un visu nopostām tikai kāda slepena mērķa dēļ, par kuru vienkāršs karavīrs varbūt neuzzina visā savas dzīves laikā: viņam vajag darboties kā mašīnai, kas, kad tā tālākai darbībai kļuvusi nederīga, augstākais, tiek likts kādā mēmā mierā.

5. Bet es domāju, ja templis ar saviem negēlīgajiem, slepeniem nodomiem romiešiem noteikti ir jau pārāk labi zināma iestāde, kā pret valsti, tā pret visu cilvēci, tad līdzīgiem taisnīgiem Jūlijiem ļaunumu labāk tūlīt būtu jāiznīdē no saknēm, un nevis vienmēr jāķeras pie zariņiem, kas Dieva Vārda tur neko nevar darīt, ka viņi ir tikuši radīti no kādas tik sliktas cilts! Tāds ir mans un mūsu visu citu, kas mēs te esam, uzskats. Domā, ko tu gribi; bet man ir taisnība Dieva un visu taisnīgi domājošo cilvēku priekšā!”

6. JŪLIJS vēlreiz jautā, teikdams: “Tas viss ir labi un pareizi, un acīmredzot jums Geneceretē ir notikusi netaisnība, kas jums tiks vērstā par labu. Bet ar jums arī nebūtu atgadījies tik ļauni, ja jūs tik ļoti diktatoriski nebūtu ielauzušies turienes viesnīcnieka Ebaba mājā! Bet atstājam nu to; jo arī uz šādu

izturēšanos jūs no tempļa varējāt saņemt noteiktāko rīkojumus. Bet es, kā katras labas lietas draugs, no tevis tomēr vēlētos uzzināt, kādā nolūkā jūs īstenībā no tempļa esat tikuši sūtīti uz Nācareti un Kapernaumu?”

7. IZJAUTĀTAIS saka: “Tā kā caur manu noteikti vaļširdīgo atzišanos tu redzēji, ka mēs mūsu sirdīs ne mazākā mērā neesam tie, par ko mēs, sevišķi no romiešiem, tiekam uzskatīti, tad es tev, jo tu, šķiet, esi visa laba un patiesa draugs, varu arī slepeno iemeslu nosaukt. Redzi, Jeruzalemē un it sevišķi templī visur ir ļoti labi zināms, ka Galilejā klejo kāds vīrs, kas izplata kādu jaunu, pretjūdisku, īstenībā prettemplisku mācību. savas mācības apstiprināšanai viņš dara daudzas un lielas zīmes, tā ka pat veci un parasti neizkustināmi farizeji zināmā mērā atzīst viņa mācību.

8. Ka saprotami iemeslu dēļ šāds vīrs no tempļa netiek uzlūkots ar draudzīgām acīm, to tu vari iedomāties! Tādēļ mums lika zvērēt, un tad mēs tikām sūtīti, lai uzzinātu, vai un kas tad īstenībā ir ar šo apšaubāmo vīru. Ja mēs viņu atrastu, tad mums būtu jācenšas vai nu viņu iegūt templim, vai pretošanās gadījumā viņu no šīs pasaules aizgādāt citā. Nu, tas visā īsumā bija tempļa augstais nolūks, kura totāli nevainīgie nesēji mēs bijām.

9. Bet, protams, pats par sevi saprotams, ka zināmajam, noteikti ļoti godīgajam, labajam vīram no mums nekad nebūtu jābaidās, jo, ja arī mēs viņu būtu atraduši, tad no mums viņam netiktu nodarīts ne mazākais ļaunums.

10. Kā mēs no daudzām pusēm esam uzzinājuši, viņam nopietnībā jābūt kādam ārkārtējam cilvēkam, pilnam patiesības, labsirdības un krietnuma, — īpašības, kuras mēs vēl vienmēr pie katra protam visaugstāk novērtēt un cienīt. Īsi, ja arī mēs viņu kaut kur būtu sastapuši un atraduši, tad templis par to, protams, neuzzinātu ne zilbi. Jo mēs, tā teikt, protam turēt muti. — Mēs arī nekad necenstos viņu iegūt templim; jo mēs kā viegli neviens cits pazīstam templi un tā zemiskumu. Bet ja arī mēs savās sirdīs būtu īsteni tempļa salašņas, tad, par spīti nedaudz baudīta vīna, mēs ar tevi te tik atklāti nerunātu.

11. Bet, neskatoties uz visu to, kas mūsu pārgalvības dēļ sagaidāms mūsu tuviniekiem, mums ir kāds slepens nodoms izsprukt templim; jo tajā vairs pavisam nav izturams. Galvenokārt arī tādēļ mēs naktī pa ūdeni esam atceļojuši šajā apvidū, lai no šejienes sasniegtu Tiru vai Sidonu, tur stādītos priekšā Kirenijam un viņam, kuram jābūt vienam no gudrākajiem vīriem, nestu priekšā mūsu vajadzību. Bet lielākā daļa no mums domā, ka pa iespējami isāko un ērtāko ceļu mums vispirms tomēr jānonāk Jeruzalemē un tur, aizbildinoties ar dievbijīgu ceļojumu, protams, tempļa interesēs, mūsu mērķa sasniegšanai jālūko no mūsu tuviniekiem dabūt naudu, ar ko tad viegli varam uzsākt ceļu uz Tiru un Sidonu, vai beigās pat uz pašu Romu. bet vienlaicīgi mums šim ceļojumam vajag sagādāt krietnas ceļojuma atļaujas, bez kurām šajā laikā grūti netraucēti tikt tālāk. Bet šādas atļaujas maksā naudu.

12. Tādēļ no vienas puses gan būtu labi un vajadzīgi no mājām sagādāt pietiekami naudas; bet es un viena daļa te domājam citādi un sakām: ja mēs templim izsprūkam, tad tādēļ mūsu mājnieki, tas ir, mūsu vecāki, brāļi un māsas, jau tāpat no tempļa dabūs pārceļot visas iespējamās likstas, varbūt pat nolādēto ūdeni. Tādēļ būtu uz debesīm kliedzoši netaisnīgi, ja iepriekš mēs vēl gribētu viņiem atņemt naudu, caur ko ārkārtējākā gadījumā viņi tikko spētu atbrīvoties no zināmā ūdens baudīšanas. Jo templī bieži notiek, ka apsūdzētajam ir brīva izvēle starp — dabīgi, daudz, — naudas un starp nolādēto ūdeni, kas nu gandrīz vispārīgi kā grēku izpiršanas tiek apmainīts ar naudu.

13. Nu, te ir grūti izšķirties, kas te jādara. es no savas puses esmu par neatgriešanos mājās un to jau aiz zināmiem darītiem iemesliem un aiz vēl viena iemesla, kuru es turu par galveno iemeslu. Jo ja mēs iepriekš zem kāda izdomāta templiski dievbijīga iemesla Jeruzalemē dabūjam naudu un tad tā lieta tomēr noteikti nāk gaismā, tad mūs visus neizbēgami skar tempļa lāsts, un mūsu laime pasaulē ir sasniegta, lai Dievs apžēlojas! Bet ja mēs nu aizejam slepeni, tad templis un mūsu vecāki domās, ka mēs kaut kur esam gājuši bojā. To ievērojot, templis un mūsu vecāki par mums sēros un lūgs, un svētīs mūs uz visu garo mūžību. — Kā tu, kas tu šķiet esi taisnīguma un patiesības draugs, domā, kas te ir labāk un kas pilnīgi pareizi?”

238. KUNGA PADOMS UN NORĀDĪJUMS UZ PRAKTISKU TUVĀKĀ MĪLESTĪBU.

1. JŪLIJS saka: “Man gan patīk jūsu lēmums; bet līdzeklis šī galīgā mērķa sasniegšanai man nevar patīkt; jo tā pamatā ir nepatiesība. Protams, šeit ir tas gadījums, ka ar pilnīgu patiesību gan līdzekļos, gan arī nolūkos nosprausto mērķi jūs īstenībā pavisam nevarat sasniegt. Bet kāds vidusceļš te arī nav

tik viegli sameklējams. Ļaujiet man padomāt, varbūt es atrodu kādu ceļu, pa kuru jūs beigās Dieva un pasaules priekša parādītos taisnīgi!

2. Pēc maniem uzskatiem lielākais šķērslis te, protams, ir tempļa zvērests. Kā tas ir apejams? Ja es jūs tomēr pilnīgi patiesā Dieva dēļ to nerespektētu, tad tas man maksātu tikai pāris vārdu, un jūs bez vainas jūs Dieva un visas pasaules priekšā būtu brīvi no tempļa nastas. Bet jūs svinīgi izpildītais zvērests mani tam milzīgi traucē, un man par to vajag apspriesties ar daudziem gudriem, kas atpūšas pie mana galda; un tad redzam, kā mēs spēsim iziet no šīm patiesām zemūdens klintīm.”

3. JAUNAIS FARIZEJS saka: “Dari to, un tu mums izdari patiesi labu darbu! Bet iepriekš tomēr man vēl laipni pasali, kas istenībā ir tie viesi pie tava galda, lai mēs viņiem varam parādīt pienācīgo cieņu! Vecajam vīram vajag būt vai nu ļoti ievērojamam romietim, vai, mazākais, ļoti bagātam grieķim.”

4. JŪLIJS saka: “Atstājams šodien to; jo tāda veida paskaidrojumiem rīt būs laika vairāk, kā pietiekami! Tagad jūs labumam es gribu nodarboties ar galveno lietu. Ar to jaunais vīrs arī bija mierā, un pēc tam jūlijs pavisam atklāti romiešu valodā, kuru es noteikti arī pratu, vērsās pie Manis un teica: “Kungs, kas gan te būtu tas pareizais? Vara no manas puses iznīcinātu visus zvērestus un visus tempļa likumus, bet tad es te uzstātos kā svinīgāko svēto solījumu sagrāvējs un zvēresta pārkāpšanas vaina tad kristu uz mani. Starp mums runājot, es no zvērestiem, kas tiek pieprasīti ļaunu pienākumu uzturēšanai un diemžēl pārāk bieži tiek doti, ne tikai neko neturu, bet gan tos dziļi nicinu, jo pie tam Dievs tiek piesaukts kā liecinieks un palīgs nepatiesīgumam un zemiskumam. Bet templis Jeruzalemē ir viena apšaubāma lieta!

5. Jo no vienas puses tas tomēr, kā kopš senatnes, visiem jūdiem ir svētākā lūgšanas, upurēšanas un attīrīšanās nams un līdz šai stundai no vairākiem tūkstoš reiz tūkstošiem, ņemot vērā dievbijīgu ticību, tiek turēts svēts; bet no otras puses, kā zināms, tajā bez sirdsapziņas tiek pastrādāti vieni šausmu darbi pēc otriem, kā citādi uz visas mīļās Zemes, iespējams, nekur citur, izejot tikai no tā, es gan tūlīt vēlētos katru zvērestu saplosīt un sagraut.

Tādēļ saki tu man, kas te ir pilnīgi pareizi Dieva un cilvēku priekšā! Jo patiesi, ja te viss ir tā, kā šie cilvēki man pilnīgi atklāti pastāstīja, tad man šo jaunekļu ir ļoti žēl un es vēlētos viņiem palīdzēt.

7. Pirmīt tak ir ticis norunāts, kā jāpilda pareiza tuvākā mīlestība. Ja viņi to prasa un arī tava sirds to grib, te tev jau ir koncentrēts viss padoms. Pie tam tu pats tak nekad neesi devis zvērestu, ka tev būtu jāciena tempļa ļaunie baušļi. Bet ja tu ne caur kādu zvērestu neesi ar templi saistīts, kā tam tevi jātraucē darīt to, kas tev liekas labi un lietderīgi?

8. Tu tak jau bieži esi pielietojis varu pret cilvēku sabiedrībām, kas arī ar zvērestu bija saistītas pie viņu senajām parašām un ieradumiem, un tas no tevis pat bija ļoti labi; jo šādās senās parašās un ieradumos pārāk bieži slēpjas lielas slepenas nežēlības.

9. Vara no romiešu puses arī Dieva priekšā uz mūžību atceļ katru ar zvērestu apstiprinātu pienākumu, t.i., ja tas, kas ir stāvējis zvērestā, pats pilnīgi brīvi atzīst, ka, pirmkārt, zvērests viņam bija uzspiests pret paša gribu, un, otrkārt, zvērestam bija vispārīgi ļauns mērķis, un, treškārt, zvērests, tāda veida, kā tas ir, vairāk ir sankcionēts caur pasaulīgu, nevis kādu dievišķu likumu.

10. Kādu tādā veidā caur ļaunu zvērestu sagūstītu cilvēku atbrīvot no ļaunas gūstniecības pat tad ir liels un labs tuvākā mīlestības darbs, ja kāds cilvēks savā izpratnes vājumā savā ticības dabā no sava zvēresta vēl tiktu turēts gūstā, nerunājot šeit, kur no attiecīgajiem jaunajiem vīriem tiek skaidri atzīta pasaules sliktākā zvēresta pilnīga izpratne. Tādēļ dari šeit tikai pilnīgi tā, kā tev šķiet labi, un mans draugs Kirenijš pie tam tev noteikti neliegs palīdzību!”

11. Kirenijš tūliņ saka: “Ne tikai neatteiks, bet gan, lai turpmāk mans Jūlijs zināmā mērā var elpot vēl brīvāk, es pie šiem trīsdesmit vīriem pielietošu likumīgu varu, un tad templim rēķini jāprasa no manis.

12. Par šiem Maniem un Kirenija vārdiem Jūlijs ļoti priecājās un visi liksmoja par šādu labu pasākumu.

239. JŪLIJS DARA ZINĀMU FARIZEJIEM SAVU LABO PADOMU.

1. Pēc tam JŪLIJS vēlreiz vērsās pie sava jaunā farizeja un teica: “Nu, draugs, mēs jau esama atraduši pareizu līdzekli, caur kuru jums kopā ar saviem vecākiem tempļa un tā prasību priekšā vajag likties kā pilnīgi taisnīgiem un beigās pie romiešu aizgādniecības pārvaldes pat pret templi varēs iesniegt taisnīgu sūdzību, pēc kam templis noteikti tiks notiesāts jūsu vecākiem atlīdzināt jūsu zaudēšanu, jo no tempļa

piespiestās Romas likuma neievērošanas dēļ, attiecībā uz kārtīgām ceļojuma atļaujām, ko templis līdz šai stundai stūrgalvīgi negrib ievērot, jūs no mums, romiešiem, esat apcietināti un tūlīt tikuši nosūtīti svešzemju leģiona karadienestā. Tātad jūsu labumam jūs jau esat apcietināti. Vai jums tas ir patīkami?

2. VISI saka: “Ak kungs, kas tu arī esi, šo dievišķo padomu tev varēja dot tikai Dievs! Patiesi, tā mēs sev, un ne mazāk mūsu vecākiem, sasniedzām labo mērķi. Ak, svētlaime, cik tu esi salda; un cik daudz gudrāka nu ir lielā Roma, nekā mūsu visnetīrākā Jeruzaleme! Šī nama vecais saimnieks un tēvs, uz šo mūs ļoti iepriecinošo ziņu ej un atnes mums vēl vīna; jo nu visiem, kas šeit atrodas, vajag būt dzīvespriecīgiem! Mēs pēkšņi no elles esam tikuši iecelti visās debesīs. Aklie jūdi vēl vienmēr gaida uz kādu apsolīto Mesiju, kuram viņus jāatbrīvo no romiešu jūga. Un redzi, bet mēs nu tieši pie jums un jūsos, jūs mīlie romieši, esam atraduši isto un vienīgi patieso visu cilvēku Mesiju! Tīra patiesība ir visu cilvēku patiesais Mesija. Bet tā nu ir jūsu vidū, un jūs ar pilnāko un tīrāko patiesību starp jums un jūsos esat visu tīri un krietni domājošo jūdu, kā arī visu cilvēku, kuru dabas ir turētas gūstā ar visādām senām, nederīgām un caur un caur samaitātām mācībām un no tām atvasinātiem vēl sliktākiem likumiem, vienīgi un patiesie Mesijas! Vecais saimnieks, ej un liec mums vēl pasniegt vīnu uz mūsu atbrīvotāju mesiju labklājību!”

3. Markus uz svešinieku galda tūlīt liek nest vēl vairāk maizes un vairākas krūzes, pilnas vīna; un jaunais runātājs Jūlijam vēlreiz jautā, kas tā tomēr esot par sabiedrību un kas īstenībā esot viņš pats.

4. JŪLIJS saka: “Es tev pirmīt teicu, kuram no tevis tik ļoti sliktas slavas Jūlija, protams, pret paša gribu, ir nodarīta kāda netaisnība, tam viņš arī istā laikā pielietos visas iespējamās pūles to atkal vērst par labu. Un Jūlijs, no kura jūs tā baidāties, esmu es pats, un te, iepretī man, sēž cēlais visas Āzijas un Ēģiptes virspavēlnieks Kirenijs, pie kura jūs gribējāt doties uz Sidonu. Un nu, saki man, kā tu esi apmierināts ar mums, cietsirdīgajiem un nepielūdzamajiem romiešiem!”

5. Kad jaunais FARIZEJS to dzird, sākumā viņš kopā ar visiem saviem biedriem ļoti izbīstas; bet drīz atkal saņem un saka: “Augstais pavēlnieks, vai tu uz mums dusmojies manas pirmītējās runas dēļ, kas acīmredzot tev nevarēja likties ļoti glaimojoša? Bet tā nav mana vaina, ka, tāpat kā acīmredzot tā nebija tava vaina, ka tu mūs liki aizgādāt uz Kapernaumu ar līmi aizdrīvētām acīm un ausīm. Ja tu mūs toreiz būtu pazinis tāpat kā tagad, tad tu mums to nebūtu nodarījis. Bet tu mūs turēji par parastiem sliktāko salašņu farizejiem. Bet nu tikai piedod mums un sevišķi man; jo tu jau zini, kas, kā un kādēļ!”

6. JŪLIJS saka: “Es labprāt runāju ar atklātiem cilvēkiem, un brīva runa no vīriem, ka bez kādām bailēm un kautības. Bez kādām slepenām domām brīvi pasaka patiesību, mani nekad neapvainos; bet bēdas arī tiem, kas citādi domā un jūt un pavisam citādi runā! Nekas man nav pretīgāks, kā meli, un es nolādu pat melus nepieciešamības dēļ! Jo Dieva un visu godīgu cilvēku priekšā ir labāk nomirt, nekā glābts sevi caur kādu nepatiesību. Bet, kā teikts, pie jums man patīk jūsu atklātā runa. Un, tā kā no Jeruzalemes un Betlēmes man jūsu apstākļi ir diezgan pazīstami, tad es arī zinu, ka šeit jūs savu vēlēšanos esat izteikuši diezgan atklāti. Aizmugurē pie jums gan vēl kas slēpjas; tas tomēr ir kāds sīkums, un ja jūs mums, romiešiem, parādīsiet patiesu un vienmēr atklātu uzticību un brālīgu padevību, jūs to arī sasniegsiet.”

7. JAUNAIS RUNĀTĀJS saka: “Augstais kungs, esi arī tu pilnīgi atklāts un pasaki tieši, kas tas ir, kas mums vēl būtu aizmugurē, kas attiecas uz šo mūsu vēlēšanos! Jo patiesi, mums gan vēl ir dažs kas, ko mēs šeit nevaram darīt zināmu, jo pirmkārt, laika bija par maz, un, otrkārt, kāda tik ļoti lieliska sabiedrība tak tomēr nevar ar visām durvīm iekrist mājā, sevišķi, ja klāt ir tāds augsts kungs kā visas romiešu Āzijas virspavēlnieks, kura diženumu un majestātiskumu, kopš mēs zinām, ka viņš tas ir, mēs pilnīgi atklāti neuzdrošināmies uzlūkot. Pie tam pie galda atrodas viena meitenīte un viens jauneklis, un te tak tomēr nozīmē: Turi tavu muti nedaudz grožos! bet kad mēs būsime kopā vieni, tad mēs tavā priekšā, augstais kungs, neko vairs neturēsim slepenībā. Bet, tā kā tu pret mums, nabaga grēciniekiem, reiz esi tik žēlīgs un līdzcietīgs, tad klusām pasaki mums arī, kas tev pie mums vēl liekas kā nepatīkams un vai tas, ar kuru tu mūsu dēļ pirmīt runāji romiski, arī ir kāds augsts romietis!”

8. JŪLIJS saka: “Tagad tam, ko jūs pieklājības pēc man par sevi noklusējāt, jau tāpat vairs nav nekāda nozīme, ne man, ne jums. Bet jums gan ļoti svarīga varētu būt iepazīšanās ar to vīru, kas jums krita acīs! Bet arī tam šodien pavisam vairs nav laika, tādēļ tālāko rīt! Ar to izglābtie pavisam godbijīgi apmierinās un atkal ķeras pie maizes un vīna un dzer viņu nu priecīgās dabas visā liksmībā.

240. JARA DOD LIECĪBU PAR KUNGU.

1. Beigās vēl VIENS, kam krūzē vēl bija nedaudz vīna, uzsauca tostu gudrajam Nācarietim sekojošā veidā: “Arī tam, kuru mēs meklējam, bet diemžēl nekur nevarējām atrast, ja viņš vēl kaut kur dzīvo un ir labā drošībā, mūsu dēļ jādzīvo vienmēr. — Mēs viņa dzīvībai, kas ir cilvēku svētība, mūžam nekad nekļūsim ienaidnieki. — Ak, ja tikai viņš būtu ļāvis mums sevi atrast, mēs viņam to templi, ja viņš no tā vēl kaut ko turētu, apgaismotu tādā veidā, ka, līdzīgi mums, viņš pēc tā noteikti nekad neilgotos. Bet, tā kā mēs viņu nevarējām atrast, tad lai viņam, lielajam miesas un dvēseles ārstam no Nācāretes, ir pasniegts šis labas laimes dzēriens!”

2. Pie šīs izdevības Jūlijam, tāpat kā ļoti aizkustinātajam Kirenijam, acīs ieriesās asaras. Arī Jarai acīs bija asaras un lielākai daļai manu mācekļu. un JARA pavisam klusi teica: “Ak Kungs, ja es tagad drikstētu runāt, ko visu es šiem trīsdesmit izglābtajiem tomēr varētu un gribētu par tevi pastāstīt!”

3. ES saku: “Ja vien tu Mani neatklāj, tad tu no sevis vari ko teikt; jo šie izglābtie tevi uzklāusīs ar vissaprindzinātāko uzmanību!”

4. JARA, pilna prieka, saka: “Ak, ja tā, tad es sabiedrībai tūlīt lūgšu uzmanību!”

5. ES saku: “Nu tad dari to, bet tev vajag paturēt prātā, ka tu man nesāc raudāt!”

6. JARA saka: “Ak kungs, es pēc iespējas centīšos no tā izvairīties. Pēc šī apgalvojuma JARA piecēlās un ļoti skaidrā un labi sadzirdamā balsī teica: “Klausieties, mani mīlie draugi, kas jūs tikko dzērāt uz no jums meklētā un tomēr neatrastā dziednieka no Nācāretes laimi! Es savā sirdī ar jums dalos šajā tostā no manas dzīvības dziļākiem dziļumiem; jo man ir bijusi tā nenovērtējamākā laime iepazīties ar Viņu un, proti, tieši Geneceretē. Tādēļ es arī esmu visaplaimojošākā stāvoklī, jums par Viņu dot gan īsu, bet patiesi uzticamu liecību, kas te attiecas uz Viņa raksturu un viņa nedzirdētajām spējām, ja jūs vispār ko tādu vēlaties dzirdēt!”

7. VISI saka: “Jā, jā, cēlākais bērns no Geneceretes! Bet labāk izsakies nedaudz garāk, nekā īsāk, t.i., ja tikai tas pārāk nenogurdina tavas maigās plaušas!”

8. JARA saka: “Ak, raizējieties par ko citu! manas krūtīs ir spēcīgas un kaut ko jau var panest. tad skatieties un klausieties! Tāpat kā jūs, arī es jau daudz ko biju dzirdējusi par brīnumdziednieku no Nācāretes. Bet mūsu apvidus vienmēr bija viens no neveselīgākajiem visā Galilejā; jo katrs svešinieks, kas tur nonāca un tur uzturējās tikai nedaudz dienas, noteikti tik ļoti saslima, ka pavisam vairs nespēja ceļot tālāk. Bija tādi, kuriem bieži tur vajadzēja palikt ilgāk par gadu; vietējos tas skāra mazāk. pavisam veseli cilvēki gan bija tikai ļoti nedaudzi; bet tomēr arī starp vietējiem bija maz tādu, par kuriem varētu teikt, ka viņi esot slimi. Tādēļ visi ceļinieki no šī apvidus rūpīgi izvairījās, un kuru te neveda neatliekami steidzami darījumi, tas uz Genecereti noteikti nenāca.

9. Kad es dzirdēju par zināmo dziednieku no Nācāretes, te es sirsnīgi sāku lūgt Ābrama, Īzaka un Jēkaba Dievu, lai viņš Dziedniekam liktu nākt arī uz

ļoti neveselīgo Genecereti. Un redziet, es drīz tiku uzklāusīta, jo drīz pēc tam pie mums Genece-
retē nāca dziednieks no Nācāretes. Un redzēja dziednieku bez zālēm un slepenībā sev jautāja: “Kā gan viņš izdziedinās daudzus slimniekus? Bet viņš par drīz mūs pārlicināja, ka Viņam nevajag nekā cita, kā tikai teikt: Es gribu, esi vai esiet veseli!” Un redziet, vienā acumirkli visi, lai arī kādām dažādām izdziedināmām vai zināmi neizdziedinām slimībām viņi slimoja, zibens ātrumā kļuva tik veseli, ka viņos no slimībām vairs nebija atklājamas ne pēdas, ka viņi jebkad būtu bijuši slimi! Nolēmēti, akli, kurli, kropļi, apsēstie, ģikts slimnieki, spītāļīgi un vēl simts citām slimībām slimojoši, tas viņiem bija vienalga! Viņa Vārds un griba izdziedināja visus. Romietis Jūlijs, līdzās simtiem citu, bija tam liecinieks.

10. Bet viņš dziedināja ne tikai cilvēku miesas, bet gan arī viņu dvēseles un prātu. No dumjo un apmulsušo cilvēku sirdīm padzina aklo māņticību un nezinošos pamācīja, tik skaidrā un viegli aptveramā veidā, ka par to visi bieži brīnījās vēl vairāk, kā par Viņa dziedināšanu caur Vārdu.

11. bet beigās Viņš Sevi parādīja arī kā dabas pilnīgāko kungu un Meistaru; jo Viņam paklausīja ūdens, gaiss, uguns un zeme, un es pat vēlētos apgalvot, un to pavisam noteikti, ka Viņa Vārdam nevarētu nepaklausīt saule, mēness un visas zvaigznes; jo Viņa gribai pakļāvās debesu eņģeļi. 12. Viņš mani ļoti mīlēja, un arī es viņu pār visu, kaut arī ārēji Viņš nav tieši skaists vērs; jo Viņš no dabas ir vairāk neliela auguma, un viņa rokas ir rupjas un sastrādātas, bet viņa galva ir cieņas pilna, un viņa acis gan tas skaistākais, ko es jebkad esmu redzējusi. Arī ap viņa muti ir ārkārtīgi draudzīgs, kaut arī līdzās cieņas pilns nopietns vaibsts. bet Viņa balsi var dēvēt par patiesi vīrišķīgu un valdzinošu, jo, mazākais, manām

ausīm tā skan kā skaistākā un tīrākā dziesma.

13. Te nu mums ir pilnīgi patiesībai atbilstošs iespējami īss uzmetums par visslavenāko Dziednieku no Nācāretes; par ko, kā jau teikts ir simtiem uzticamāko liecinieku. Kā jums nu patīk Dziednieks, kuru jūs esat meklējuši un neesat atraduši”

241. TEMPLA NOLŪKU ATKLĀŠANA.

1. Pārsteigti par šo Jaras aprakstu, FARIZEJI saka: neko sevišķi jaunu tu mums gan neesi pastāstījusi; jo tā kas un vēl vairāk par viņu mums jau ir nācis ausīs, kad mēs vēl bijām Jeruzalemē, un tādēļ, ka tādas ārkārtējas valodas par viņu, varētu teikt, gandrīz kā dienišķa maize jau iet caur visu Jeruzalemi, tad no tempļa jau ir tikuši nosūtīti vairāki, lai šo vīru kaut kur atrastu un nogādātu templī, kur tad viņam no tempļa vispirms tiktu piedāvāts, savas brīnumainās zināšanas un īpašības veltīt vienīgi tempļa labumam. Un, ja viņš šo priekšlikumu noraidītu, kas ar pilnāko drošību no viņa sagaidāms, tā kā vienlaicīgi viņam vajag būt arī ļoti labam, mīlestības pilnam un ārkārtīgi gudram vīram, nu, te viņam noteikti vajadzētu zaudēt un diezin vai jebkad izglābties no spēcīgākā cietuma; tad viņam nopietnībā vajadzētu būt visvarenam. Jo templis nu ir kļuvis tik ļauns, ka tagad Sātans cilvēka vietā visu savā zemiskumā tomēr pavisam labi varētu iet skolā pilnus desmit gadus, lai pilnīgi ieietu visās tempļa nekrietnībās un tās praktiski iemācītos.

2. Tādēļ mēs sakām, ka dziednieks no Nācāretes gan nekad neieļātos tajās daudzajās nekrietnībās; bet pretējā gadījumā viņš katrā ziņā kļūtu tempļa upuris.

3. Caur viņa vārdu un darbu varu gan daudzi farizeji tikuši atgriezti; bet ko tas viss viņiem līdzēja? Beigās viņiem bija patiesi velnišķs posts ar tempļa kolēģiju un, lai ar kolēģiju atkal varētu dzīvot un pastāvēt nedaudz ciešami, pie tam vēl vajadzēja sākt melot, ka tomēr nav tā domājuši. Jo senais templis ir un paliek tīri velna, un ar to nekas nav iesākams.

4. Ja augstais priesteris reiz saka: “Šodien saule visu dienu nepaspīdēs zemi”, tad neviens templetis pat tajā gaišākā saulainā dienā ne tuvu nedrīkst atļauties it kā kādu tikai klusus piezīmi, kas dotu saprast, ka saule tomēr spīd. Ar viņu te būtu beigas uz veselu gadu! Īsi, te neviens nedrīkst domāt citādi, kā: Šajā dienā saules pavisam nespīd, — un ja arī viņam no bieži pārāk karstajiem Saules bēgt dziļākā ēnā! Ja virspriesteris saka: Šodien Kidronas strautā netecēs nekas cits, kā asinis!” — bēdas tam, kas pēc šī izteiciena nekādas asinis tomēr plūstam neredzētu! Ja pie virspriestera nāk kāds slimnieks, un tas saka: “Mans dēls, tu esi izdziedināts, ej nu upurē tavas dāvanas un tad mierināts atgriezies mājās!” bet izdziedinātais pie tam ir tikpat slimis un nožēlojams, kā bija iepriekš. Bet ja viņš teiktu: “Mans draugs, es vēl esmu tikpat slimis, kā iepriekš, un tādēļ nevaru dot nekādu upuri!”, ak Dievs, te tad viņam izietu slikti! Īsi, virspriestera vārdam vajag palīdzēt un par palīdzību vajag tikt samaksātam, kaut no kādas patiesas palīdzības nav atklājamas ne pēdas. Un bēdas tam, kas šādu nulles palīdzību tikai mazākā mērā vēlētos apšaubīt. Nu, patiesi nebūtu labi atrasties viņa ādā!

5. Ka pie šādām dziedināšanām pret milzīgi lieliem upuriem tavš dziednieks tempļa kolēģijai būtu ļoti lietojams, to tu, mīļais bērns, nu labi aptversī, kā arī, kādēļ templis vienmēr dzenas pakaļ lielajam dziedniekam no Nācāretes.

6. Vispār mēs tev pateicamies, ka tu mums viņu esi aprakstījusi tuvāk. varbūt arī mums reiz tiks piešķirta tā laime, ar viņu kaut kur sastapties. Visa slava visvarenajam Jehovam, ka Viņš mūs ir atpestījis no tempļa ķetnām. bet ja mēs it kā reiz nākam uz Jeruzalemi kā karotāji, te priecājies, tu tempļa svētā kolēģija! Mēs tev tavu svētumu jau pratīsim tā skaisti izdzīt!

7. Bet ja tu, mīļākā un cēlākā meitenīte, it kā vēl ko sevišķu zini pastāstīt par savu ārkārtējo dziednieku, tad stāsti! Mēs ar lielāko uzmanību pasaulē gribam tevī klausīties līdz saules ausmai; jo tas vīrs visaugstākā mērā mūs interesē.”

242. ENĢEĻA RAFAELA BRĪNUMS AR AKMENI.

1. JARA saka: “Jā, mani mīlestības vērtie draugi, par dziednieku no Nācāretes es tūkstoš gadus nepārtraukti varētu stāstīt visneparastākās lietas, ja vispār jau būtu pienācis laiks, drikstēt izstāstīt visu, kas viss ir redzēts un piedzīvots. bet ļoti gudru iemeslu dēļ viņš man to ir aizliedzis, un tādēļ es par Viņu visu, ko es zinu, nedrīkstu pastāstīt, bet gan tikai nedaudz, kam Viņš Pats man devis taisnīgu atļauju.

2. Bet pirmīt es arī jums teicu, ka arī saulei, Mēnesim un visām zvaigznēm vajadzētu paklausīt Viņam, labajam dziedniekam no Nācetes, tā kā Viņam paklausa pat debesu eņģeļi. Un es pamanīju, ka daži no jums par to smaidīdami kratīja galvas un caur to zināmā mērā gribēja teikt: “Mīlais bērns, te tu savā bērnišķā iedomu spēkā ej nedaudz par tālu; jo tīrie Dieva eņģeļi paklausa vienīgi tikai dievam un citādi nevienam visā Bezglībā! bet es jums saku, ka šeit tā lieta tomēr ir tā, kā es pavisam miermīlīgi jums esmu pavēstījusi.

3. Ja jūs nebūtu smējušies un ļoti apšaubot kratījuši galvas, es jums jau pirmīt par to būtu devusi labi rokām aptveramu pierādījumu; bet tagad es te jūsu šaubas gribu galīgi skaut un pēc tam jūs mani atkal tik viegli neuzskatīsiet par kādu jaunu iemilējušos nelgu, kas attiecībā uz viņas sirds priekšmetu zināmā mērā, kā tas pasaulē parasti ir. no mušas pārāk labprāt iztaisa ziloni. kā, pie ļoti daudzām pasaules meitenēm tas tā nepašaubāmi gan var būt, bet pie manis no tā patiesi nav sastopamas ne vieglākās pēdas, — par to es jums tūlīt došu dzīvāko un noteikti rokām aptveramāko pierādījumu.

4. Te uzskatāt šo jaunekli, kas kā otrs sēž no manis pa labi un nupat sarunājas ar man pie labās rokas līdzās sēdošo augstā Kirenija dēlu, — par ko jūs jaunekli turat?”

5. IZTAUJĀTIE saka: “Nu, par cilvēku ar miesu un asinīm — līdzīgi mums visiem.”

6. JARA, pie tam nu nedaudz smaidīdama un galvu kratīdama, saka: “Aplam, bezgala aplam, mani mīlestības cienīgie draugi. redziet, tas viens tīrākais Dieva erceņģelis, kuru pēc manas pašas vēlēšanās no visiem manis redzētiem neskaitāmiem Dieva eņģeļiem manis vadīšanai un pamācīšanai uz ilgāku laiku man deva tieši Dziednieks no Nācetes! Bet, ja maniem vārdiem nevarat ticēt, tad nāciet tikai šeit un ar visiem saviem jutekļiem par to pārliecinieties; jo uz nedaudz acumirkļiem viņš būs jūsu rīcībā!”

7. IEPRIEKŠĒJAIS RUNAS VADĪTĀJS saka: “Jā, par to man vajag vienlaicīgi pārliecināties ar rokām un kājām, jo citādi neparasti gudri runājošās meitenes izteicieni ir jau pārāk neticami!”

8. Pēc šiem vārdiem JAUNAIS FARIZEJS pieceļas un pavisam godbijīgi pieiet pie Jaras un saka: “Nu, kā tu mani pārliecināsi par tavu izteicienu pareizību?”

9. JARA saka: “Pieej pie tā jaunekļa, kas nes Rafaela vārdu, viņš pats tevi par to pārliecinās!”

10. Pēc tam jaunais farizejs pieiet pie Rafaela. RAFAELS pieceļas, cieši ieskatās acīs jaunajam farizejam un saka: “Kādēļ tu apšaubi to, ko tev par mani pavēstīja mana jaunā mācekle? še, satver manu roku un saki, vai tu pie tam kaut ko sajūti?”

11. JAUNIS FARIZEJS to tūlīt dara un pavisam izbrīnījies saka: “Hm, dīvaini, īstenībā es neko nejūtu, izņemot manu paša stingri savilkto dūri, kurā vairs nebūtu vietas pat mušai, nerunājot par tavu roku! Jā, es tveru caur un caur un no tā redzu, ka tu patiesi nepastāvi no miesas un asinīm, kā kāds no mums.”

RAFAELS saka: “pacel akmeni, kas guļ pie tavām kājām un tad pasniedz to man!”

13. JAUNEKLIS pacēla akmeni, kas pavisam labi svēra savus trīsdesmit pfundus, bet pie tam piezīmēdams: “Garīgā būtne, ja man roka tavējo tver cauri, tad šis smagais akmens beigās gan arī izkritīs cauri tavai rokai kā caur bezsvara gaisu, jo akmens sver, mazākais, trīsdesmit pfundus, un, kad tas beigās caur tavu roku uzkrīt man uz kājas, tad tas to sašķaida.”

14. RAFAELS saka: “Ja tas tā notiek, tad pēc tam es tevi izārstēju ātrākā acumirkli. Tādēļ tikai pavisam bez rūpēm liec to tikai manā rokā.”

15. Pēc tam jaunais farizejs liek akmeni Rafaelam rokā.

16. Kad farizejam par pārsteigumu Rafaela akmeni savās rokās tur tik viegli, it kā tam būtu dūnas spalvas svars un kā spēlēdamies arī met no vienas rokas otrā ar tik izbrīna vērtu vieglumu, it kā tas būtu vieglākā dūnu bumba. te JAUNAIS FARIZEJS saka: “Klausies, tu mīlīgākais gars, vai kas tu esi, ar tevi ielaisties cīņā nebūtu labi, te pavisam noteikti zaudētu! — Bet kur tu ņem šo milzīgo spēku?”

17. RAFAELS saka: “Redzi, bet tas vēl nav viss, es nu tavu acu priekšā šo ļoti cieto oļu akmeni saspiedišu arī putekļos!” — Te Rafaela akmeni acumirkli saspiež putekļos, tā ka nu uz galda Rafaela priekšā atrodas vesela kaudze baltu, smalku putekļu.

18. kad jaunais farizejs redzēja šo otro manevru, viņš no brīnumiem saliecās, un klāt piesteidzās arī viņa kolēģi, lai šo brīnumu varētu aplūkot vairāk tuvumā.

19. Bet EŅĢELIS viņiem teica: “Redziet, bet tas viss vēl nav nekas! Nu uzmani, es šo akmeni tikai caur manu gribu acumirkli pat pilnīgi iznīcināšu!” — Pēc tam eņģelis saka uz akmeni: “Pilnīgi izgaist atbilstošā ēterā un top gaistošs, līdzīgi smalkākam ēteram!” — Pie šiem valdonīgajiem vārdiem akmens acumirkli bija kļuvis pilnīgi nesaredzams un neviens cilvēks no akmens neko nekur vairs neredzēja. —

te eņģelis jaunajam farizejam jautāja: “Nu, kā tev aptik, manas draugs?”

20. JAUNASI FARIZEJS saka: “Klausies, tu mīlais eņģeļa gars, vai kas tu vēl tikai esi; tas ir kaut kas nedzirdēts! No savas puses es nu pilnīgi ticu, ka tu esi Dieva eņģelis, bet tikai to vienu nesaprotu, kā tu, pie tava, var teikt, visvarenā spēka, vari būt pakļauts kādam šīs Zemes cilvēkam? Jo to teica arī šī meite-nīte, runājot par zināmo dziednieku no Nācaretes, un man nu vajag viņai ticēt, vai es to gribu, vai nē.

21. Vai nopietnībā uz Zemes ir kāds līdzeklis, caur kuru jūs var pakļaut? No rakstiem mēs gan arī zinām piemērus, kur uz dieva pavēli eņģeļi ir kalpojuši cilvēkiem, bet ka un kā tu nu atrodi starp mirstīgiem cilvēkiem, par to rakstos patiesi nav uzrādīts neviens piemērs. Nē, nē, draugs, te nekādā gadījumā nav ļoti omulīgi! Tu gan vari būt viens Dieva eņģelis, bet tikpat viegli arī pavisam kas cits, kur saka: “Jehova — stāvi — mums — klāt!” — Tagad ir nakts, pie tam vēl arī pusnakts, un te “Jehova — stāvi — mums — klāt!” labprāt piebiedrojas cilvēkiem. Tu gan kādam zināmam “Jehova — stāvi — mums — klāt!” man šķiet esam daudz par skaistu, labu un gudru; bet tam ne vienmēr ir liela nozīme! Bet, ja tev tomēr būtu kas no nol-goda “Jehova — stāvi — mums — klāt!”, tad no pazišanās ar dīvaino dziednieku no Nācaretes mums tieši nav pārāk daudz prieka, jo tas piemērs ar kameni mani uzveda, nu uzveda uz pavisam dīvainām domām, — “Jehova — stāvi — mums — klāt!”, ne par velti saka, ka Sātans, ja pats grib, var pieņemt arī Debess gaismas veidu. Un, ja tu būtu kas no kāda “Jehova — stāvi — mums — klāt!”, tad mēs gan tomēr no šejienes mīlāk vēlētos aizlidot, nevis aiziet; jo turpmāk mums te ne tuvu nebūtu omulīgi!”

22. Pēc šiem jaunā farizeja vārdiem visi nu grib bēgt; bet Kirenijs to aizkavē un viņus atkal aicina to vecajās vietās. Viņi nu gan atkal apsēžas, bet nu viņu uz saviem soliem sēž, it kā tie būtu nosprausti ar adatām.

243. JAUNĀ FARIZEJA ATVAINOŠANĀS RUNA.

1. Bet JŪLIJS uz citādi ļoti atklāto jauno farizeju saka: “Patiesi, sākumā es tevi turēju pārgudrāku un saprātīgāku, lai tagad arī redzami tīrāko Dieva eņģeļi tu sāktu turēt par kādu iespējamu sātanu! Ak, tas iet pāri visam! Tu, kā tikai daļēji saprātīgs cilvēks no mūsu runām un darbiem tak nevari nesecināt, ka noteikti neesam velna? vai tad pēc jūsu ,mācības velns vienmēr negrib neko citu, kā tikai ļaunu? Un mēs ļauno vienmēr ienīstam un sodām; kā tad mēs esam velna? vai tad Sātans jebkad pret kādu ir izrādījis labdarību un žēlsirdību? bet mēs pret katru esam taisnīgi, žēlsirdīgi un pēc iespējas labdarīgi. Kā mēs starp mums varētu paciest kādu Sātanu? Ak, jūs vēl ļoti aklie nelgas! vai tad jūs vēl nekad neesat redzējuši kādu no velna apsēstu cilvēku? Es esmu viņus redzējis vairākus, bet starp viņiem neviena, ar kuru tā apdzīvotājs būtu apgājies labi. bet ja jūs jūsu rupjajā dumjībā mūs jau turat par velniem, par ko tad pēc tam jūs turat templi un paši sevi, kur templis — kā tas jau ir zināms visai labākai pasaulei — ir salikts kopā tikai no tīriem meliem un viltus, no visblēdīgākā ļaunuma, un jūs tieši esat šī tempļa kalpotāji? Jūs paši atzināt, ka templis nu pavisam labi varētu kalpot par skolu sātanam! Un mūs, kas no mūsu uzticamajām labajām sirdīm katram darām labu un tikai labu, nu arī gribat turēt par velniem, tādēļ, ka viens debesu gars no savas milzīgās varas un spēka jums ir devis nelielu paraugu? tad es tomēr no jums nu vēlētos uzzināt, kā pēc tam vajag izskatīties tam, kas pie jums nav velna?”

2. FARIZEJS, nu jau nedaudz vairāk nomierinājies, saka: “Nu, nu, draudzīgajam, augstajam Jūlijam nevajag šo lietu mums tik ļoti pierēķināt par grēku! Jo redzi, ar ko kāds cilvēks tiek barots, no tā viņa miesa saņem savu barību. ja ēdiens ir labs, tad arī barība būs laba, bet, ja ēdiens ir slikts, tad arī barība būs slikta. Viens panīcis cilvēks, kas beigās ēd kopā ar cūkām, tas no sevis arī neizvēdis nekādus citus mēslus, kā pati cūka! Un tā mums nu iet arī garīgi. gadiem ilgi mūsu dvēseļu māgas ir tikušas apkalpotas ar cūku ēdienu, un sliktās atliekas neieiet ārā no dvēseļu mājām kā domā!”

3. Mūsu labākiem uzskatiem un izpratnei, kas, protams, vēl gan ir samaisīta kopā ar ļoti daudz netikumiem, mums jāpateicas vienīgi bieži neatgriezeniskiem sakariem ar romiešiem un grieķiem. bet kad mēs tad atkal esam atgriezušies Jeruzalemē un, proti, templi, tad paliek četrpadsmit dienas, lai caur visādām mistiski gudri skanošām frāzēm mūs tad atkal padarītu cik iespējams, dumjus. Kāds brīnums, ja pie kāda tik ārkārtēja apstākļa, no šādām frāzēm mūsu dvēselēs, līdzīgi tumšiem mākoņiem pie debesīm, šis tas klūp virsū mūsu jau tāpat vājās izpratnes saulei un uz acumirkli to tā aptumšo, ka beigās pat pie ārkārtēja veida parādībām mūs redz līdzīgos apstākļos, kādos ir likts ceļinieks tumšākā pusnaktī, kuram kādu akmeņiem bagātu taku uz kādu acumirkli gan apgaismo zibens; bet tas ceļiniekam līdz

maz, tā kā pēc šāda tikai momentāna apgaismojuma tūlīt seko vēl dziļāk tumsa.

4. Tādēļ esi ar mums tikai pateicīgs, un ar laiku mums jau izdosies! Bet, kā teikts, pēkšņi tas neiet, un es un mēs visi esam īsti priecīgi, ka mēs sākam saprast, kādēļ tas īstenībā tā ir un nevar būt citādi; jo no kāda cieta un nepastrādāta bluķa pēc tēlnieka nedaudzajiem kalta cirtieniem jau netaps gatavs pilnīga cilvēka stāvs.

5. Par debesu eņģeļiem mēs gan daudz ko esam dzirdējuši un lasījuši. Tie trīs svešinieki, kas apmeklēja Ābramu, bija eņģeļi! Pie Lata bija eņģeļi; Jēkaba vadītājs, kā zināms, bija pilnīga eņģelis; Bileama ēzelis pravietim pasludināja kāda eņģeļa klātbūtni; jaunā Tobija pavadonis un vadonis bija eņģelis; Izraēlieši redzēja Dieva soda eņģeļi ejam no vienas ēģiptiešu mājas uz otru; pie tiem trim jauneklīgiem ugunskrāsni redzēja eņģeļi, — un rakstos par to vēl daudzkārt ir runa, ka Dieva eņģeļi, kā miesīgi redzami, ir satikušies ar šīs Zemes cilvēkiem. Kāpēc tas nebūtu iespējams šeit?

6. bet šeit eņģeļa klātbūtne ir tik ārkārtēji neparasta, ka pēc pilnas patiesības to, protams, gan nevar aptvert tik viegli, cik ātri tam tic no sen pagājušiem laikiem. Ticēt ir viegli, jo aizgājušos laikus vienmēr stādās priekšā kā labākus, kāds ir tagadējais, kuru aiz zināmas pietātes vienmēr tur par necienīgu tāda veida dievišķām parādībām, nepadomājot, ka Sodomā un Gomorā arī tieši negāja Dievam ļoti patīkami, citādi Viņš nebūtu licis par šīm vietām no debesīm līt ugunij.

7. Īsi un labi, tev pašam vajag saprast, ka šī lieta ir pavisam ārkārtēja, kurai līdzīga, cik mums zināms, uz šīs zemes vēl nav piedzīvota! Tātad, ka mēs pie savādā parauga, kur eņģelis mums sagādāja pierādījumu par savu debesu būtību, mēs nedaudz apmulsām, gan arī būs saprotams, ja labi apsver visas mūsu tagadējās dzīvības attiecības. Tādēļ tu, augstais Jūlij, mūsu momentāno muļķīgo izturēšanos nepierēķini mums par kādu ļaunprātīgu grēku.

244. JŪLIJS PAMĀCA FARIZEJUS.

1. JŪLIJS saka: “Nu, es jums jau arī teicu, ka tā no jūsu puses bija liela dumjība, kas jūsu dvēselēs vēl ir iestrēgusi no jūsu pirmās audzināšanas. kas vēl nav pilnīgi ārā, tas ar laiku tiks no jums aizgādāts prom. Pēkšņi tas gan, protams, neiet; jo sena iesakņojusies dumjība no cilvēka bieži iziet grūtāk, nekā izdziedina kādu cilvēka miesas senu slimību. bet šis līdzeklis beigās var izdziedināt abas.

2. Mēs ne uz vienu nedusmojamies par viņa iedzimto un iemiesoto muļķību, jo neviens muļķis nav vainīgs par to, ka viņa audzināšana nebija labāka. bet ja pēc tam viņam nāk izdevība iegūt ārkārtējas pieredzes un apspriesties ar cilvēkiem, kas ir spēcīgi patiesā gudrībā un visu lietu, kas vien tikai var nākt priekšā uz šīs mīļās Zemes, pareizā izpratnē, tad viņam savu seno dumjību vajag atmet un kā vienīgi patieso un labo pieņemt to, ko viņš ir redzējis un kā viņam no nesavtīgiem patiesības un laba meklējošiem un zinošiem vīriem tas tika izskaidrots. Turpretī, ja viņš stūrgalvīgi tam pretojas, tad viņš ir soda rīkstes vērts; un, ja arī tas nenestu augļus, tad tāds cilvēks ir attālināms no labāko cilvēku sabiedrības un liekams vājprātīgo iestādē, jo savā stūrgalvībā un dziļi iesakņotajā dumjībā cilvēkus par daudz sadusmotu, — kas te nebūtu labi.

3. bet pie jums tas tā noteikti nav, jo caur biežu satiksmi ar mums, romiešiem un grieķiem, kas mēs uz šīs mīļās Zemes, par spīti visiem pārmetumiem, ka mēs neticam jūsu sprediķotajam Ābrama, Īzaka un Jēkaba Dievam, gan jau drīkstētu būt pieredzējušākās un izglītotākās tautas, jūsu inteliģence jau par daudz tika pamodināta. bet ja mūs jums uzstādītu jautājumu, vai jūs tam tik ļoti stingri ticat, kā tas būtu sagaidāms no jūsu vārdiem ceremonijām, tad, ja arī ne jūsu mutēs, tad jūsu ačgārnā un ļaunā rīcība skaļi izteiks atbildi un teiks: “Mēs pavisam neticam, bet dumjās tautas priekšā gan tikai liekuļojam ticību, un par šādu liekuļošanu, kādu mākslu mēs labi protam, liekam cik iespējams, daudz samaksāt!” Ja tad es mūsu ticību jūsu Dievam salīdzinu ar jūsējo, tad mēs ticam tūkstoškārt vairāk, nekā jūs! Jā, mēs atzīstam, ka jūsu Dievs ir vienīgi patiesais Dievs, kamēr mūsu dievi īstenībā nav nekas cits, kā Viņa atsevišķās, diženās, Viņa cienīgas īpašības, kuras mēs attēlojam un godinām alegoriskos tēlos. Tādēļ jums nu vēl vajag daudz ko mācīties, labi pārbaudīt un beidzot saprast, kādas ir visas lietas pasaulē un kas patiesi aiz tam slēpjas.

5. bet, ja jūs patiesību esat atraduši, tad pieņemiet to, palieciet pie tās un domājiet un rīkojieties pēc tās, tad jūs īstenībā būsiet Dieva bērni, kamēr līdz šim bijāt kā visi jūdi, kas te saka, ka viņi esot Dieva bērni, bet sirdī pat netic, ka ir kāds Dievs!”

* * *

Otrās grāmatas beigas.

SATURS

LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS	1
LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS • 2. GRĀMATA	3
Jēzus un Viņa tuvinieki uzturas Kisā un Nācuretē. Mat. Ev. 13. nod. (turpinājums)	3
1. Par noziedznieku sodīšanu.	3
2. Jūda Iskariots kā zelta zaglis.	4
3. Brīnumu un dziedniecības spēju pareiza pielietošana.	5
4. Kādas stalaktītu alas apciemojums un apraksts.	7
5. Atrasto dārgumu vēsture.	8
7. Stalaktītu alas izcelšanās un sabrukums.	9
7. Fausts noliktavā atrod labi sakārtotus un apsargātus dārgumus.	10
8. Par Debesu Valstību.	11
9. Kungs ar piemēriem rāda debesu un elles būtību.	12
10. Kārtības likums.	13
11. Kunga un Viņa mācekļu aizceļošana uz Nācureti. (Mateja ev. 13:53).	14
12. Sāras otrreizējā pamodināšana no nāves.	16
13. Scēna starp Jairusu un viņa sievu.	17
14. Par cilvēciskas un dievišķas varas starpību.	19
15. Filopolda liecība par Jēzus dievišķību.	20
16. Kungs dodas uz sinagogu. (Mateja Ev. 13:54)	21
17. Kungs izskaidro kādu Jesaja tekstu.	22
18. Par Dieva būtību un patiesu Viņa pielūgšanu.	24
19. Garīgi aklo farizeju nekaunība un apjukums.	24
20. Tempļiešu bailes no Romas tiesas.	25
21. Kirenijs un tempļieši.	27
22. Ģikts slimnieka izdziedināšana. Nācarieša liecība par Jēzu. (Mateja Ev. 13:55–56).	28
23. Nācarieša norādījums. (Mateja Ev. 13:57)	29
24. Kirenija runa par nācariešiem.	30
25. Par tautas necienīgumu. (Mateja Ev. 13:58)	31
27. Dvēseliskās dabas mocīšana caur cilvēku likumiem.	33
28. Par gara brīvību.	34
29. Brīvas attīstības svētība.	35
30. Attīstība un likums.	35
31. Jairuss runā par brīnumu iedarbību.	36
32. Dieva būtības pamatiezīmes,	37
33. Kāda veca jūda slimo radnieku izdziedināšana.	38
34. Scēna starp mantojuma kārajiem farizejiem un vecā znotu.	39
37. Farizeji lasa 37. psalmu. Rohana gudrais padoms.	40
36. Farizeju vecākais Rohans pie Jēzus.	41
37. Sirmgalvis Joza pateicas Kungam.	43
38. Par Kunga cilvēcisko un dievišķo.	44
39. Par eņģeļu ietekmi uz cilvēkiem.	45
40. Mīlestība uz Kungu.	46
42. Par Jaunāko dienu (Pastaro dienu).	48
43. Kungs Jēzus ar savējiem zvejojot.	48
44. Par Borusa personību.	49
45. Eņģeļa iekšējā būtība.	52
46. Par ārstu kalpojošo tuvākā mīlestību.	53
47. Priekšlikums Jairusam. Par ārējām ceremonijām.	54

48. Jairusa mantojuma lietas.	55
49. Jairusa atkāpšanās. Kungs sinagogā.	57
50. Vecāko runa par jūdaisma stāvokli.	59
51. Kāda runātāja liecība par Derības šķirstu.	61
52. Vecākā aizstāvēšanās runa.	62
53. Ehivars dod liecību par Jēzus darbiem un dzīvi.	63
54. Eņģeļu padoms atgrieztajiem farizejiem.	65
55. Tautas attiecības pret viņu valdniekiem.	65
56. Rohans un Kisjons pastāsta viņu piedzīvojumus.	67
57. Eņģeļu pasaules dienests. Kāds globu apvalks.	68
58. Zemes cilvēku satiksme ar Debesu tēvu.	69
59. Par lielo cīņu cilvēkā.	70
60. Par kaislību noderību.	71
61. Par brīvās gribas vērtību.	71
62. Domāšana sirdī.	72
63. Par pazaudētā atkal atvešanu atpakaļ.	73
64. Par dabas garu būtību, dzīvību un darbu.	74
65. Teiksmas par kalnu gariem. Par burvestībām.	75
66. Par burvestībām un pareģošanu.	76
67. Kungs izdziedina kādu ar trakumsērgu sirgstošu.	77
68. Evaņģēlijs pārtikušajiem.	79
69. Jairusa kapenes.	80
70. Jozus augšāmcelšanās.	81
71. Baba un viņa sieva pārsteigti par brīnumu. Nemirstības apsolījums Jozem.	82
72. Pareizs dievkalpojums.	83
73. Vakariņas pie Marijas.	84
74. Strīds starp Jūdu un Tomu.	85
75. Kunga brīdinājums Jūdam.	86
76. Par pazemību un pašaieliedzību.	88
77. Trīs mīlestības veidu mēraukla.	88
78. Jozus viltīgais plāns.	89
79. Divi eņģeļi piedāvā Jozum savus pakalpojumus.	90
80. Kirenijs pieņem Jozu.	91
Jāņa Kristītāja nāve. Jēzus tuksnesī un pie Genaceretes ezera. Mateja Ev. 14. nodaļa.	92
81. Rohana vēstījums par jauno priekšnieku.	92
82. Stāsts par Jāni Kristītāju un viņa nāvi.	93
83. Scēna ar jauno tempļa priekšnieku Nācāretē.	94
84. Šhivara liecība par Jāni un Jēzu.	96
85. Kungs slavē Rohanu un Šhivaru.	97
86. Jaunais priekšnieks Korahs un Šhivars sinagogā Nācāretē.	98
87. Šhivars un Korahs par Sāras pamodināšanu no nāves.	100
88. Šhivara domas par templi.	102
89. Saruna starp Korahu un Šhivaru par Mesiju. Sātans izaicina Šhivaru uz cīņu.	104
90. Korahs atceras Kungu tempļa tīrīšanas Jeruzalemē.	105
91. Jēzus draugi pie Borusa.	107
92. Kunga žēlastība pret cilvēci.	108
93. Boruss runā par cilvēka būtību.	109
94. Kunga draugu kopējā dzīve Nācāretē.	110
95. Jēzus brīnumaini izdziedina slimniekus un paēdina aptuveni piectūkstoš cilvēkus. (Mateja Ev. 14:13–14).	111
98. Mācekļi vētrainajā jūrā.	113
97. Jūda slavē esejiešu brīnumus.	114
89. Jānis un Bartolomejs Jūdam izskaidro esejiešu viltus brīnumus.	116

99. Esejiešu filozofija.	117
100. Nomākie mācekļi uz jūras.	119
101. Pētera ticības pārbaudījums. (Mateja Ev. 14:25–33)	119
102. Ierašanās Genacaretas brīvpilsētā. (Mateja Ev. 14:34)	120
103. Kungs ar savējiem pie saimnieka Ebaba.	121
104. Kungs svētī Ebaba ģimeni un nopeļ esejiešus.	123
105. Kungs un romiešu kapteinis.	124
106. Romiešu kapteiņa pasaules pieredze.	125
107. Kungs kapteinim dod mājienu par Savu būtību un Savu misiju.	126
103. Kāda pravieša attiecības pret Dievu un cilvēkiem.	127
109. Pravieši kā Dieva sūtņi un viņu atšķirība no Dieva būtības.	128
110. Svētītā pļava. Pastaiga pa jūru.	128
11. Par patiesu lūgšanu.	130
112. Mājas kārtība un mīlestība.	131
113. Pareiza uzslava un uzslavas briesmas.	132
114. Jara par viņas lūgšanu dažādām pieredzēm.	133
115. Jara redz atvērtas debesis.	134
116. Jēzus Mācībai jāklūst kopējam īpašumam.	135
117. Pie Ebaba nāk slimnieki. Viesi no Jeruzalemes un viņu misija. (Mateja ev. 14:35)	135
118. Scēna starp kapteini un templiešiem.	137
119. Mīlestības vara.	139
120. Jaras sapnis par Kunga krustā sišanu un augšāmcelšanos.	140
121. Saruna starp kapteini Jūliju un Kungu par templiešu ļaunumu.	141
122. Liela slimnieku izdziedināšana caur pieskaršanos Kunga tērpam. (Mateja Ev. 14:36)	142
123. Kungs un priekšnieks. (Mateja Ev. 15:1–9)	143
124. Jūlija asā runa par Kunga svētību.	144
125. Trīs dokumenti. (Mateja Ev. 15:10–14)	145
126. Kungs brīdina no templiešu ļaunās viltības.	146
127. Kungs runā par mīlestības garu.	147
128. Saruna starp templiešiem un esejiešim (Mateja Ev. 15:15–20)	149
129. Kungs un abi esejieši.	150
130. Brīnumainā kalnā kāpšana.	151
131. Rīts Galvas kalna virsotnē.	153
132. Par baiļu būtību.	154
133. Kristus, starpnieks starp debesīm un zemi.	155
134. Galilejas jūras pacelšana.	156
135. Jaras mīlestības pārbaudījums.	157
136. Eņģeļa vara. Kādas zvaigznes apciemojums.	158
137. Iekšējais veids aplūkot radību.	160
138. Kāda viņpasaules pašreizējās skolas pasaule.	161
139. Skats zvaigžņu pasaulu kārtībā.	162
140. Viņpasaules attīstības periodi.	163
141. Par cilvēka gara lielumu.	164
142. Par garīgā patieso lielumu.	165
143. Mācekļi tiek modināti no miega.	166
144. Jaras slavas runa.	167
145. Kopējā sapņa realitāte.	168
146. Jara rāda savas piemiņas veltes.	169
147. Ticīgo saskarsme ar Kungu sirdi.	170
148. Dabas vērojumi un tās garīgās atbilstības.	172
149. Saules lēkta un rīta parādību aplūkošana.	173
150. Esejiešiem no kunga tiek uzdots dibināt brīvmūrnieku skolu.	174
151. Svētītās brokastis uz kalna.	175

152. Uz kalna parādās Sātans.	176
153. Nokāpšana no kalna.	177
154. Dziedniecības brīnums Ebaba viesnīcā Geneceretē.	178
155. Mīlestības dedzība.	179
156. Par pirmradīto eņģeļu dzimumu.	180
157. Par dāvanu došanu un piemiņas dienu svinēšanu.	181
158. Dāvida 47. psalms.	183
159. Par ienaidnieka mīlestību.	184
160. Kuģinieka atstāstījums par viņu iepriekšējā naktī piedzīvoto.	186
161. Kuģa kalps un Rafaels.	187
162. Farizeju sagaidīšana Geneceretē.	188
163. Kapteinis Jūlijs atstāsta dažas epizodes par templiešiem.	189
164. Par Jēzus sekotājiem.	190
165. Scēna starp Rafaelu un Jaru.	191
166. Par mīlestību, lēnprātību un pacietību.	192
167. Kunga atvadišanās un aizbraukšana uz Sidonu un Tīru. (Mateja Ev. 15:21)	194
168. Scēna ar kanāniešu sievu pie Tiras. (Mateja Ev. 15:22–29)	195
169. Par apsēstību.	196
170. Brīnumavots.	197
171. Lielais dziedināšanas brīnums uz kalna. (Mateja Ev. 15:30–31)	198
172. Kunga Pareģojums par viņa Mācības nākotni.	199
178. Četru tūkstošu brīnumainā paēdināšana. (Mateja Ev. 15:32–39)	200
Jēzus Cezarijas Filipijas novadā. Mateja Ev. 16. nodaļa.	201
174. Farizeji un saduķeji kārdina Kungu. (Mateja Ev. 16:1–12).	201
175. Kungs pie Filipa Cezarijas kādā nabadzīgā būdā. (Mateja Ev. 16:13)	202
176. Mācekļu liecība par Kristu. (Mateja Ev. 16:13–20)	204
177. Būdas saimnieks Markus atstāsta tempļa šausmu darbus.	206
178. Kāds notikums ar templiešiem.	207
179. Mācekļu satraukums par tempļa vīru ricību.	208
180. Svētītais loms. Par tempļa mēsliem.	209
181. Markus un farizeju desmitās tiesas piedzinēji.	210
182. Tā Kunga pareģojums par Viņa miršanu un augšāmcelšanos.	212
183. Tiek pieteikts Kirenija apciemojums.	213
184. Markus sagaida un apsveic Kireniju.	214
185. Eņģeļa mācīšanas metode.	214
186. Kirenija dāvana Markum.	216
187. Sabiedrība uz jūras.	217
188. Jāņa runa par dabīgās un garīgās uztveres starpību.	217
189. Tuvojas militārs kuģis. Bagātīgs zvejas loms.	219
190. Jaunie viesi.	220
191. Par eņģeļa mācības metodēm un pasaules skolām.	221
192. Par tempļa desmitās tiesas un nodevu tiesībām.	222
193. Ļaundaru un apsēsto ārstēšana.	224
194. Jaras gudrā runa.	225
195. Matērija un gars.	226
196. Jara atraisa Jozes Gordija mezglu.	227
197. Par laicīgo cilvēku zināšanu aprobežotību.	228
198. Kas ir patiesība?	229
199. Visas gudrības noslēpuma pamats.	229
200. Joses un Jaras saruna	230
201. Jaras novērojumi viņas dārziņā.	231
202. Jaras atbilstības ainas pielietošana.	232
203. Materiālisms un tā pārstāvji.	233

204. Jose un Jara par Jūdu..	234
205. Dažādām tautām vajag dažādu vadību..	235
206. Joseš atvainošanās runa.	236
207. Joseš izpratne par verdzības pieļaušanu..	237
208. Likuma spaidš un mīlestība..	238
209. Par iekšējo tikumisko tīrību..	239
210. Matērijas un dvēseles būtība.	240
211. Kirenija sociālistiskā runa.	241
212. Nabadzība kā skolotāja..	242
213. Pārticības sekas.	243
214. Pretrunas radīšanas vēsturē..	243
215. Pirmo cilvēku izcelšanās.	244
216. kāda kviešu grauda attīstības process..	246
217. Cilvēka garīgā attīstība.	247
218. Dvēsele un miesa..	247
219. Debess un Zemes radīšana.	248
220. Zeme un gaisma.	249
221. Gaismas šķiršana no tumsas.	250
222. Visas radības galamērķis.	251
223. Kirenija liecība par radīšanas vēsturi.	251
224. Par grēkā krišanu, Ādama krišanu un iedzimto grēku..	252
225. Iedzimtības vara.	253
226. Pasaulē rūpes un to ļaunās sekas dvēselei.	254
227. Par garu krišanu.	255
228. Spēks un pretestība..	256
229. Par Sātana būtību	257
230. Pirmgaru pamācība.	258
231. Lucifera krišanas sekas..	259
232. Apvalks un dvēsele.	260
233. Par zināšanām.	261
234. Markusa uzskats par savu tuvāko.	262
235. Markus izglābj sliktos farizejus.	263
236. Farizeji kritizē Jūliju.	264
237. Farizeju nodoms.	266
238. Kunga padoms un norādijums uz praktisku tuvākā mīlestību..	267
239. Jūlijs dara zināmu farizejiem savu labo padomu.	268
240. Jara dod liecību par Kungu.	270
241. Tempļa nolūku atklāšana.	271
242. Eņģeļa Rafaēla brīnums ar akmeni..	271
243. Jaunā farizeja atvainošanās runa..	273
244. Jūlijs pamāca farizejus.	274
SATURS	276